

Giới thiệu Ngự Lôi

Truyện Ngự Lôi của tác giả Tiêu Gia Tiểu Khanh gồm nhiều thể loại kết hợp như dị giới, ma thú, tu luyện và nữ chính bị xuyên không từ thế kỷ hai mươi mốt rất lôi cuốn.

Nữ chính luôn tìm đến điểm mạnh của mình để tỏa sáng nổi bật, càng ngày càng nhiều mỹ nam, cuối cùng một và một thật ám áp, tuyệt đối đặc sắc! Khoa học kỹ thuật phát triển, dị năng lộng lẫy, dị thú xuất hiện âm ỉ, nơi này không chỉ có tình yêu, còn có tình bạn! Tình thân! Trưởng thành cùng với mạo hiểm!

Nhân vật chính tuyệt đối không phải là người lương thiện, đối với người của mình thì vô cùng tốt, đối với địch không một chút lưu tình, thậm chí lãnh huyết tàn khốc, cần thận khi đi vào. Cùng đó là một cốt truyện chắc chắn sẽ không làm các bạn thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.0 - Chương 44: Giao đấu cùng cao thủ cấp Hoàng

Edit: Rệp Beta: Sakura Chỉ với điểm này đã làm cho An Diệc Kỳ triệt để thấy được sự cường đại của Mặc Hi, một Mặc Hi không hề thu liễm, một Mặc Hi cao cao tại thượng chỉ có thể ngược nhìn. Cho dù như vậy thì trong lòng hắn cũng không hề có một tia ganh tỵ, chỉ có một chút không cam lòng.

Đau nhức trên thân thể đã dần tiêu tán, giống như đã không còn cảm giác, nếu có chăng chỉ là trong lòng vẫn vô cùng đau đớn, khiến cho An Diệc Kỳ thậm chí muốn hít thở không thông. Ánh mắt dần dần có chút vô lực, rời rạc.

Mặc Hi cũng chú ý đến điểm này, ánh mắt mang theo tình cảm mãnh liệt như vậy làm thế nào mà cô lại không thể chú ý cho được, ánh mắt trống rỗng kia khiến cho tâm tình của cô có chút rối loạn. An Diệc Kỳ sáng sủa, dù là có chút không hiểu chuyện nhưng vẫn chỉ là một đứa nhỏ, một đứa nhỏ được bảo vệ tương đối tốt. Ánh mắt của hắn khi nhìn cô đều luôn toả sáng như vậy, bên ngoài lại luôn hết lòng khiến cho cô vui vẻ.

Trong mắt cô, hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ cho dù thật ra hắn đã là một thiếu niên.

Giờ phút này, hắn mới chính thức cho cô cảm nhận được tình cảm của hắn đối với cô mãnh liệt như thế nào, ánh mắt trống rỗng kia gần như vô hồn.

“Huyền kiếm giai diệt!” Một tiếng quát khê từ trong miệng vang lên, Mặc Hi công kích người cuối cùng, vô số thanh kiếm sắc bén lơ lửng chứa đầy lôi điện màu tím, tản ra khí tức hủy diệt, sau một tiếng ra lệnh, toàn bộ đều lao thẳng về phía dưới, tiêu diệt mọi thứ!

Vực, đều trong một khắc này mà bị phá hủy hoàn toàn.

Hai người trở lại khu rừng quen thuộc mà có chút lạ lẫm.

“PHỐC!” Phun ra một ngụm máu tươi, An Diệc Kỳ cố gắng chống đỡ bản thân, một tay bịt miệng, ho khan đầy áp lực.

“Có ổn không?” Mặc Hi lên tiếng nói, trong tâm trí lại loáng thoáng nhớ lại ánh mắt vừa rồi của An Diệt Kỳ. Thanh Dực lúc này đã nhảy vào trong lòng của cô, rên khẽ một tiếng đầy hương thụ, rất lâu rồi không được nằm trong lòng chủ nhân ah~

“A... không, không sao cả, a, ha ha.” Thân thể An Diệt Kỳ run rẩy, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, cười nhẹ trả lời, chỉ là đôi mắt kia nhìn qua lại khiến người thấy đau lòng. “Vây nhanh chóng đi thôi.” Mặc Hi gật đầu, nhìn bốn phía, giống như phỏng đoán, người bố trí huyền trận đúng là người đàn ông kia, chỉ cần giết hắn, trận pháp sẽ tự động phá giải, mọi chuyện đều trở nên thuận lợi hơn.

Giờ phút này, cô cũng không biết phải nói gì đối với thiếu niên khiến người đau lòng trước mắt, hoặc là phải nói vì cô vốn vô tình, khi đến thế giới này lại càng vô tình hơn, chỉ trừ những người mà cô để ý, dù là không có bao nhiêu người có thể khiến cô thật sự quan tâm. Bởi vì như vậy, đối với những người mà cô để ý, cô lại càng quan tâm nhiều hơn.

Ngay từ lúc bắt đầu, bảo vệ An Diệt Kỳ chỉ vì An Dĩ Mẫn. Cho mãi đến sau này, khi hắn chậm rãi đi vào lòng cô, hắn đã trở thành người mà cô muốn bảo vệ.

Nhưng... không liên quan gì đến tình yêu.

Tình yêu, thật ra cô cũng không hiểu lắm, kiếp trước thứ cảm giác kia chỉ là một cảm giác trong nháy mắt, không hề chán ghét, an tâm, cùng lắm chỉ cảm thấy chàng trai đó có thể cùng cô đi hết một đời mà thôi.

Cho nên đối với tình cảm của An Diệt Kỳ, cô không biết phải phản ứng như thế nào hoặc có thể là cô vốn không muốn có bất kỳ phản ứng nào. Chỉ trong một khắc này, hắn khiến cho cô có chút đau lòng.

“Uh” An Diệc Kỳ hạ giọng trả lời, dường như có chút không tập trung nhưng Mặc Hi vẫn cảm nhận được rõ ràng ánh mắt hẩn nhìn mình.

Mặc Hi cười nhẹ một tiếng, liền đem linh thức tán ra bốn phía, chuẩn bị dò xét phương hướng.

“Ai!?”

Mặc Hi thấp giọng hô một tiếng, An Diệc Kỳ lập tức cảm giác được thân thể một lần nữa bị kéo dãn, không hề lưu tình mà vội vàng kéo đi, khiến cho thương thế của hắn lại nặng hơn một chút, khí huyết có chút không thông.

Đáp xuống đất, chân An Diệc Kỳ liền không còn sức lực, thiếu chút nữa ngã xuống đất. đồng thời, cũng cảm giác hơi thở của Mặc Hi vốn đứng bên cạnh đột nhiên trở nên yên lặng dị thường, chuyện gì vậy?

“Ha ha, thật là thú vị ah.” Trong không khí truyền đến một trận tiếng cười của người đàn ông, dưới ánh mắt kinh ngạc của An Diệc Kỳ, một bóng người đàn ông đột nhiên xuất hiện giữa không trung.

Một bộ trường bào màu đen, hơi giống với những người đàn ông kia, nhưng lại có cảm giác nhiều hơn một phần huyết tính hung tàn, hắn hoàn toàn không hề che mặt, gương mặt trung niên anh tuấn theo đó mà lộ ra ngoài, giờ phút này dù trên môi đang treo một nụ cười nhẹ nhưng hoàn toàn không hề có cảm giác hài hoà mà chỉ tản ra một cỗ khí tức lạnh lẽo, ánh mắt của hắn giống nhưng mũi tên bắn thẳng về phía Mặc Hi, giọng nói lạnh như băng vang lên “Tiểu thư Mặc Hi của An thị, có thiên phú dị bẩm vô cùng cường đại. Từ, sát thủ tự do mà cái tên là một truyền kỳ như sấm nổ bên tai. Vậy mà không nghĩ đến lại là cùng một người ah! Rốt cuộc, tôi nên gọi cô là Từ hay là Mặc Hi đây?”

Kinh biến!

Một lớp sóng lại nổi lên.

Không gian yên lặng trong nháy mắt bởi vì vì người đàn ông này mà bùng lên.

Ai không có nghĩ đến lại có thể xuất hiện một người đàn ông sau chuyện vừa rồi, nhưng mà, có thể khẳng định là người đàn ông này cũng vừa mới đến đây, bởi vì cho dù người đàn ông này có thể vượt qua được sự cảnh giác của cô thì cũng không có khả năng thoát khỏi cảm giác của Thanh Dục.

Việc này đã không còn trọng yếu, quan trọng là ..., hắn đã phát hiện bí mật không thể để lộ này.

Hơn nữa, hắn còn là người của Liên minh dị năng

Trong nháy mắt, đôi mắt Mặc Hi đã khôi phục một màu đen nhánh, bình tĩnh cười nói: “Ha ha, chú này, cháu không hiểu chú đang nói cái gì, tên cháu vốn là Mặc Hi, đương nhiên là chú phải gọi ta là Mặc Hi rồi.”

“Ha ha ha! Không tệ, không tệ! Ngay lúc này còn có thể lâm nguy không loạn, thật là một đứa trẻ khiến cho người khác ngạc nhiên!” Về mặt người đàn ông lại hiện lên nét cười, nhưng lần này lại rõ ràng là tán thưởng, giữa hư không liền xuất hiện một vật thể lớn bằng bàn tay, màu đen toả ra ánh vàng, chính giữa là một khối thủy tinh màu đỏ, đồng thời ngay lúc đó lại nghe người đàn ông tiếp tục nói, “Không cần thiết phải chối, từ lúc đôi mắt chuyển sang màu tím cho đến hết, có thể chiếu lại đoạn phim đó một lần nữa, cô muốn xem không?”

Không đợi Mặc Hi trả lời, vật thể thủy tinh màu đen ánh vàng trong tay người đàn ông đột nhiên sáng lên, bên trong vốn trống rỗng đột nhiên xuất hiện hình ảnh của Mặc Hi đang đứng tại Vực vừa rồi, , cao thượng như vậy, tuyệt ngạo như vậy, tuyệt mỹ như vậy, còn có đôi mắt màu tím rõ ràng, công kích đâm máu, sau cùng là một mảng đen kịt. “Thế nào? Còn gì muốn nói không?” Thu hồi vật thể màu vàng, ánh mắt của người đàn ông nhìn Mặc Hi vô cùng khoan thai, không hề có bất kỳ biến hoá, không để cho bất cứ ai đoán ra ý nghĩ của hắn.

“Ha ha, chuyện đã phát sinh như vậy, cháu còn có thể nói cái gì?” Mặc Hi cười bình thản, giống như không hề hoảng sợ khi bị phát hiện, chuyển biến như vậy cũng khiến cho ánh mắt của người đàn ông hiện lên sự tán thưởng rõ ràng, đôi mắt vừa chớp, một lần nữa lại trở thành màu tím trong suốt, Mặc Hi mở miệng nói như tán gẫu, “Chỉ có thể nói, Liên minh dị năng quả thật là không lường được!”

“Đợi khi Mặc Hi giao đấu với hắn, Kỳ lập tức nhanh chóng chạy khỏi đây.” An Diệc Kỳ đứng một bên nghe hai người nói chuyện, trong lòng cảm thấy buồn bực, đột nhiên lại nghe Mặc Hi truyền âm. Đôi mắt trở nên an tĩnh, vừa chuẩn bị trả lời thì lại nghe một câu “Đừng nói thêm bất cứ cái gì, nghe lời Mặc Hi, nếu không muốn bị bắt thì nhanh chóng chạy đi

“...” An Diệc Kỳ siết chặt nắm tay, thân thể nhẹ run

Ánh mắt của người đàn ông như cười như không vô ý lướt qua hắn, sau đó một lần nữa lại nhìn Mặc Hi, cười nói “Ha ha, quên giới thiệu rồi, tôi gọi là Lãnh Danh Nhiên.”

Lãnh Danh Nhiên, người đứng đầu Hình đường của Liên minh dị năng!

“Ha ha, chào Lãnh tiên sinh.” Mặc Hi chào hỏi giống như bạn bè, nụ cười tự nhiên, thân thể có chút thả lỏng.

Khuôn mặt của Lãnh Danh Nhiên có chút động, trường bào màu đen không có gió mà tự lay động, cười nói “Thật ra, đối với những thiên tài như cháu, tôi không thể không nói một câu bội phục, nếu như cháu chịu quy thuận Liên minh dị năng, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cháu, thậm chí còn cho cháu nơi tốt nhất để tu luyện.”

“Ha ha, nếu cháu nói, cháu muốn chức vị Minh chủ của Liên minh dị năng thì chú có thể cho sao?” Mặc Hi chớp chớp đôi mắt cười nhạo nói, không hề có chút cảm giác ác ý nào thậm chí còn có một chút hóm hỉnh khả ái.

“Cháu nói thử xem?” Lãnh Danh Nhiên cũng không có tức giận, lời nói vừa thốt ra, người đã biến mất.

Cùng lúc biến mất còn có Mặc Hi.

Bánh ——

Một tiếng vang kịch liệt vang lên giữa không trung, năng lượng tản ra, khiến cho An Diệc Kỳ phun ra một ngụm máu.

“Mau chạy đi!!” Ý thức được giọng nói của Mặc Hi tiếp tục truyền đến, “Nếu triển khai Vực vậy sẽ khó chạy thoát!”

Không còn cách nào khác, Lãnh Danh Nhiên trước mắt này chính là một gã cấp Hoàng vô cùng mạnh, cấp Hoàng! Đó không phải là tu vi của một kẻ đơn giản, cho dù là Mặc Hi cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần, nếu như có thể để An Diệc Kỳ thoát trước, cô mới có thể thoải mái ứng phó, ít nhất không cần phải cố kỵ An Diệc Kỳ, phối hợp cùng Thanh Dực thì cô có thể đảm bảo được mạng của mình, thoát, cũng không còn quá khó.

“...” Trong lòng An Diệc Kỳ giằng co một lúc, bước chân cũng có chút do dự, cuối cùng trong mắt thoáng qua một tia phức tạp và bi thương liền chuẩn bị rời khỏi, nhưng mà chỉ trong phút chốc, vài giây ưu buồn này đã mang đến hậu quả quá không thể ngờ.

Bên ngoài trời đất, cái gọi là rừng rậm đã biến thành một phong cảnh khác, trời xanh mây trắng, núi xanh cây lớn, cát chảy sa mạc, một khu vực địa hình phức tạp.

“Đáng chết!” Bóng ảnh Mặc Hi xuất hiện ở giữa không trung, khẽ mắng một tiếng trong miệng, cô vậy mà không nghĩ đến chuyện An Diệc Kỳ thật sự do dự, chỉ là bây giờ dù nói cái gì cũng đều vô dụng.

“Ha ha, cô gái nhỏ, cháu không hề có ý định suy nghĩ lại lời đề nghị của tôi sao?” Bóng ảnh Lãnh Danh Nhiên cũng xuất hiện giữa không trung, bên trong Vực này mà vẫn xuất hiện, như vậy rõ ràng là vô cùng tin tưởng vào thực lực của bản thân.

“Chú nói thử xem?” Mặc Hi cười nhạt hỏi ngược lại, toàn thân đã nhanh chóng bao phủ một tầng lôi điện màu tím, giống như Nữ Thần của lôi điện.

“Xem ra chỉ còn cách dùng thực lực nói chuyện. “Lãnh Danh Nhiên cũng không miễn cưỡng, ánh sáng màu xanh nhàn nhạt chớp động trong lòng bàn tay, “Nhưng không thể không nói, xem như cháu can đảm hơn người, cho dù có thiên phú đáng sợ, kỹ năng công kích tinh xảo. nhưng trước mặt cháu lại là một Dị năng giả Hoàng cấp là tôi, cháu nhận định cháu có khả năng thắng sao?”

Nghe vậy, Mặc Hi cười nhẹ nhàng, lần theo một chút tùy ý, một chút cuồng ngạo trả lời, “Thực lực không phải là phải trải qua những trận chiến sinh tử mới càng nhanh chóng trưởng thành sao?” Đôi mắt màu tím cùng với lời nói cuồng ngạo kia, thật sự là muốn cùng gã đánh một trận!

Lãnh Danh Nhiên hơi sững sờ, tiếp theo vang lên tiếng cười to “Ha ha ha! Hay cho một câu trưởng thành từ những trận chiến sinh tử, Mặc Hi a Mặc Hi, tôi thật sự muốn cháu trở thành con dâu của tôi, hahaha! Nhưng mà nếu như người không tự cho là đúng, vậy chỉ có thể hủy diệt!”

Con dâu! ? Một cho hấn có thể nghĩ ra.

Mặc Hi lắc đầu, đồng dạng cười nói, “Muốn đánh liền đánh, tới đi!”

Lôi điện bao bọc xung quanh cơ thể trở nên dữ dội hơn.

Bề ngoài nhìn qua cô có vẻ tự tin nhưng thật ra thì không phải, hiện tại trong lòng Mặc Hi đang tìm ra kẻ sách, dù sao trước mặt cũng là một tên cấp Hoàng cường hãn, nhưng hết thảy mọi chuyện đều không phải do cô muốn đánh, không nói đến chuyện cô muốn dẫn An Diệc Kỳ bỏ chạy, bởi vì đã bại lộ thân phận nên nhất định phải đánh một trận.

“Ha ha ha! Nói thật hay! Vậy để tôi cho cháu thấy sự đáng sợ của cường giả Hoàng cấp!” Lãnh Danh Nhiên không hề nói nhảm, ánh sáng màu lam nhạt trong tay bắt đầu toả sáng.

Mà, dường như hấn quên mất, con mèo đen nhỏ trong lòng Mặc Hi sớm đã không thấy bóng dáng?

“Hả?” Ngay lúc này, Lãnh Danh Nhiên vốn có ý định công kích đột nhiên kinh hô một tiếng, thân mình liền dịch chuyển, mà nơi hấn vừa đứng lại là xuất hiện đường vuốt sắc bén màu đen.

”Dị thú tinh thông dị năng Không gian?” Bóng ảnh Lãnh Danh Nhiên lại một lần nữa xuất hiện, trong giọng nói có chút nghi hoặc, tiếp theo cười nói, “Xem ra là đã xem thường cháu rồi, con thú này chính là con mèo nhỏ suốt ngày đi bên cạnh cháu sao?”

Mặc dù nói như vậy, nhưng Lãnh Danh Nhiên đã bắt đầu công kích, một đạo năng lượng trong suốt lập tức đối chọi với hàng trăm lưỡi đao sắc bén của Mặc Hi! Sau đó lại cười nói “Phương thức tấn công của cháu rất thú vị a, khiến cho tôi có chút cảm giác quen thuộc” “Phải không? Không biết cháu đây có nên cảm thấy vinh hạnh hay không?” Mặc Hi cũng cười nói, nhưng tay lại không hề rảnh rỗi, lôi điện mạnh mẽ phóng ra, vang động bầu trời.

“Ha ha, cháu...” Lãnh Danh Nhiên nghiêm mặt, chưa kịp nói hết câu đã bị một giọng nói khác cắt ngang.

“Rống! Đừng có lải nhải nhiều! Xem trào!” Giọng nói này chính là của Thanh Dực, theo sau âm thanh đó chính là một đường vuốt đen sắc bén xuất hiện phía sau Lãnh Danh Nhiên

Ầm!!

Móng vuốt sắc bén mang theo năng lượng không gian màu đen va chạm, chấn động bốn phía.

“Lôi kiếm thiểm.” Lôi điện lóe lên, liên đánh về phía Lãnh Danh Nhiên, lại một lần va chạm gây chấn động.

Rầm rầm rầm——

Cát bụi mù mịt khắp nơi.

“Ha ha ha! Không tệ ah! Không tệ! Vậy mà có thể bức tôi tới mức này, Mặc Hi, nếu cháu không thuận phục vậy chỉ có thể chết!” Giữa không trung, truyền tới âm thanh cuồng tiếu của Lãnh Danh Nhiên, tiếng cười mang theo sát khí rõ ràng, một khắc này, Lãnh Danh Nhiên thật sự muốn giết Mặc Hi.

Yêu nghiệt như vậy, nếu không thể khống chế, về sau chắc chắn là họa, cho nên, vào ngay lúc cô vẫn chưa trưởng thành nên lập tức giết chết!

Hồng——

Hơi thở lan tỏa bên trong Vực, An Diệc Kỳ ở trên mặt đất cứ ho khan, mỗi lần ho đều ho ra máu.

Lại nhìn lên trời, bóng ảnh Mặc Hi lúc ẩn lúc hiện

Ánh mắt Mặc Hi rét lạnh, chắc chắn chính ra tay rồi!

Từ lúc bắt đầu tấn công, cô nhận ra hắn vẫn đang nương tay, chỉ là vì muốn thử thực lực của cô, nhưng vào lúc này xem ra cuối cùng hắn cũng đã bắt đầu nghiêm túc rồi!

Cảm giác được năng lượng mạnh mẽ trong không khí, nhưng trong đôi mắt màu tím lại toát ra một tia cuồng nhiệt, đây chính là cường giả cấp Hoàng a!

Ngay lúc này, Thanh Dực đã xuất hiện bên cạnh Mặc Hi, đôi mắt đen xuất hiện một tia ngưng trọng, mở miệng nhẹ nói “Chủ nhân, có chút khó giải quyết.”

Đừng thấy Thanh Dực đôi lúc không tuân theo lễ thường, lộ ra sự kiêu ngạo ngang bướng, thậm chí vừa rồi còn mắng Lãnh Danh Nhiên, thật ra chính là cố ý khiến cho Lãnh Danh Nhiên tức giận, lúc cần ôn trọng thì sẽ ôn trọng, giống như Mặc Hi, bên ngoài mặt là mặt nạ lừa gạt thế gian.

“Uh, chị biết rõ.” Mặc Hi cười nhạt trả lời, bàn tay có chút nhanh chóng.

Ngay lúc Lãnh Danh Nhiên ngưng tụ năng lượng, đôi mắt chợt nhắm khoé miệng cong lên mang theo ý cười nhàn nhạt, lúc đôi mắt mở ra một lần nữa, màu tím trong mắt bắt đầu xuất hiện ánh điện lưu chuyển, hơi thở mạnh mẽ đồng dạng tản ra.

Hủy diệt, uy nghiêm, không thể xâm phạm! Cô giống như một vị thần!

“Rống rống! !” Cảm giác được khí thế của Mặc Hi, Thanh Dực cũng gầm lớn một tiếng, đó là tiếng gầm nguyên thủy nhất, cuồng ngạo duy ngã độc tôn giống như Mặc Hi, năng lượng màu đen bao bọc toàn thân, càng lúc càng đậm.

Nguyên bản thân thể chỉ to bằng lòng bàn tay, bây giờ lại lớn ra gần bốn mét, bốn chân mạnh mẽ, nanh vuốt sắc bén như đao, giữa trán là một chiếc sừng nhọn, đen như mực, giống như có năng lượng xoáy chuyển bên người nó, trên lưng mọc ra một đôi cánh đen, lông vũ trên cánh nhìn như vậy kim loại giống như lam băng vàng bóng loáng, đuôi dài hơn mét trên đầu đuôi còn treo cái móc câu bén nhọn

Một chân đạp mạnh vào hư không trung, giống như không khí là đất bằng, Thanh Dực mở to miệng lộ ra nụ cười, trong đôi mắt màu xanh đen lóe lên sự hưng phấn, không có hề có một chút sợ hãi.

Giống như Mặc Hi, nó không sợ chiến đấu, càng không sợ cái chết, thậm chí nó không tin nó sẽ chết, chỉ cần có Mặc Hi ở bên cạnh, nhất định nó luôn có thể chiến đấu đến tận cùng, nó và chủ nhân vĩnh viễn mạnh nhất! !

“Ah? Dị thú này lại có chút đặc biệt.” Giữa không trung truyền tới giọng nói lãnh đạm mờ mịt của Lãnh Danh Nhiên.

Ba cỗ khí thế đối kháng với nhau, hai người một thú đều là hết sức căng thẳng.

【Chủ nhân, cảm giác được vị trí của hắn không?】 Thanh Dực ngẩng đầu, ý thức truyền âm nói.

【Có, cùng đánh một trận oanh liệt a!】 Điện quang lóe lên trong đôi mắt màu tím, Mặc Hi cười đến lạnh nhạt, trong không khí hơi thở hủy diệt càng thêm nồng đậm

【Ha ha ha ha! Được!】 Thanh Dực mở to miệng, trong đôi mắt màu đen là một mảng nhiệt huyết. Năng lượng màu đen đã bao phủ toàn bộ móng vuốt đen.

Giờ phút này bọn hắn đã hoàn toàn trong trạng thái chiến đấu, đó là sự khát khao với lực lượng, tự tin đối với bản thân.

“Ha ha! Đến!” Mặc Hi vừa dứt lời, trong không gian lập tức xuất hiện vô số lưỡi dao vô hình mắt thường không thể nhìn thấy tấn công về phía Mặc Hi và Thanh Dực. .

Biến mất.

Mặc Hi và Thanh Dực đều biến mất, tiếp theo trong không khí nhất thời truyền tới từng trận năng lượng mạnh mẽ va chạm tạo nên những tiếng vang lớn.

“Thiên Lôi, phạt!”

Sau một tiếng, bóng ảnh Mặc Hi chợt hiện, bầu trời vang một tiếng oanh lớn sau đó âm ỉ cộng hưởng, trong Vực một trận rung động.

“Đây là giang hồ đồn thổi Từ có thể dẫn dắt phát uy năng của trời đất à? Quả nhiên không giả ah! Hà?” Lãnh Danh Nhiên ở giữa không trung nói, tiếp theo có một tiếng tiếng vang lớn tiêu tán lời nói của hắn.

“Ha ha ha! Ông quên còn có Bản tôn sao!” Tiếng cười của Thanh Dực một lần nữa truyền tới.

Hết thấy đều vang lên giữa không trung, nhưng hoàn toàn không thấy thân ảnh của bọn họ.

“Đi!” Giờ phút này chỉ nhìn thấy ngón tay của Mặc Hi ở phía xa xa, có vài tiếng oanh vang lên, trên người nhanh chóng được bao phủ bởi lôi điện, bên ngoài Vực và trong Vực cũng bị ảnh hưởng từ Mặc Hi.

Oanh oanh ——

Vô số năng lượng va chạm vào nhau, giống như tận thế.

Hóng ——

Lại thêm một tiếng, cả người Mặc Hi đột nhiên lui về phía sau, không hề dừng, lại một lần nữa xuất hiện tại một chỗ khác, một đạo lôi điện trong tay công kích về phía sau, như là đánh đến cái gì, quay người lại giữa không trung, lại một lần nữa đứng ngay tại trăm mét bên ngoài.

Phanh ——

Phía sau cô lại xuất hiện bộ móng vuốt màu đen vô cùng sắc bén, năng lượng màu đen xung động rồi dần dần tiêu tán, sau đó liền xuất hiện bóng ảnh to lớn của Thanh Dực, mở miệng cười lớn, “Hắc hắc, không tệ ah! Không phải rất giống rùa đen rút đầu sao? ”

“Hừ.” Một tiếng cười lạnh, bóng ảnh của Lãnh Danh Nhiên lại xuất hiện giữa không trung, tay phải là một quả cầu sáng màu lam chuyển động, cả người Mặc Hi và Thanh Dực một lần nữa di chuyển đến nơi khác, không gian ngay tại chỗ hai người vừa đứng bị đè nén phát ra một tiếng vang kịch liệt

Rầm rầm rầm ——

Thuận theo tay của Lãnh Danh Nhiên chuyển động, trong không gian truyền tới những tiếng nổ mạnh không ngừng.

Trong lúc đó, Thanh Dực và Mặc Hi vẫn luôn né tránh đã bắt đầu có chút chật vật.

Bọn họ liếc nhau, bóng ảnh của Mặc Hi và Thanh Dực lao tới Lãnh Danh Nhiên, bị động như vậy chưa bao giờ là phương thức tấn công yêu thích của bọn họ.

Lôi điện màu tím không ngừng loé lên từng đợt không ngừng, giống như pháo hoa, vô cùng xinh đẹp mang nhưng lại mang theo uy lực kinh người.

Mà đối với việc Mặc Hi tấn công cùng với Thanh Dực không ngừng đánh lén, Lãnh Danh Nhiên vẫn tự nhiên ứng phó, nhưng không được tốt. Thấy biến hóa như vậy khiến cho An Diệc Kỳ trên mặt đất cảm thấy có chút ngơ ngẩn.

Kẻ địch của Mặc Hi chính là một cao thủ cấp Hoàng, cao thủ cấp Hoàng đó, trong mắt người tu luyện tại Thủy Lam Tinh tuyệt đối là đại nhân vật được người người tôn sùng, cả Thủy Lam Tinh có bao nhiêu người có thể tu luyện thành cường giả cấp Hoàng, người như vậy chỉ có thể nhìn lên mà thôi.

Nhưng đối mặt với cao thủ như vậy, Mặc Hi lại có thể giao chiến cùng với hắn, thậm chí không hề yếu thế, cô như vậy, càng biết nhiều hơn càng khiến cho An Diệc Kỳ cảm giác được sự chênh lệch giữa hắn và cô. Cái gì mà đánh bại cô thì có thể kết giao với cô, hahaha, buồn cười a buồn cười, An Diệc Kỳ mày con mẹ nó thật là buồn cười ah. . .

Cô như vậy. . . xem ra mày thật sự là hy vọng xa vời a

An Diệc Kỳ. . . Mày thật buồn cười ah! ! !

Bên trong đôi mắt là một mảng đau thương nhức nhối, cánh tay ôm ngực nhẹ run, áp lực kịch liệt, khí huyết không thông thậm chí suýt nữa muốn ngất, An Diệc Kỳ nương theo đó chống đỡ, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ xinh đẹp đã chiếm cứ toàn bộ tâm hồn.

“Thiên Lôi, diệt!”

Bầu trời một lần nữa truyền tới tiếng quát khê của Mặc Hi, trong nháy mắt yên tĩnh đến đáng sợ, xem ra càng yên tĩnh như vậy mới càng phát ra áp lực, càng khiến cho lòng người run.

Trên mặt Lãnh Danh Nhiên cũng thoáng qua một tia ngưng trọng, năng lượng màu lam trong tay phiêu đảng, toàn bộ năng lượng trong Vực ngưng tụ lại bao quanh thân thể hắn, biểu hiện của Mặc Hi khiến cho hắn ngạc nhiên, cô rõ ràng chỉ là một cô gái mười sáu tuổi ah, vậy mà có thể đánh cùng hắn đến mức này.

Trên bầu trời, thuận theo câu nói vừa dứt của Mặc Hi, quang ảnh lóe lên, giống như phá vỡ không gian, hiện lên một mảnh vụn vụn.

Không gian bao quanh người Lãnh Danh Nhiên ngay lúc này cũng đan chéo lên nhau.

Hai đạo năng lượng va chạm vào nhau, nháy mắt tĩnh lặng, hai đạo năng lượng va vào nhau, trong nháy mắt liền yên tĩnh, không khí và năng lượng va vào nhau, sau đó một đợt sóng năng lượng cực lớn tản ra bốn phía, không hề có bất cứ âm thanh, toàn bộ năng lượng cùng lúc chấn động.

Dưới sự công kích kịch liệt, đợt tấn công không hề ngừng lại, càng lúc càng trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ cần sai một lần, nhất định sẽ phải đón nhận một hậu quả vô cùng nghiêm trọng, chuyện như vậy, Mặc Hi tuyệt đối không cho phép phát sinh.

“Vù vù!” Liên tục tấn công, trên trán Mặc Hi vẫn không hề có một chút mồ hôi, không hề phạm một sai sót nào, cần không biết bao nhiêu là tinh lực mới có thể làm được, thân thể và tinh thần mệt mỏi gấp đôi bình thường.

【 Chủ nhân, không sao chứ? 】 Thanh Dực có thể cảm giác được tình huống của Mặc Hi rõ ràng nhất, nhất thời lo lắng truyền âm nói.

【 Không quan trọng! Chỉ là muốn giết hắn xem ra hơi khó! Tìm chỗ đột phá! 】 vốn là muốn giết hắn để tránh cho hình ảnh kia bị lộ ra ngoài, nhưng thực lực cấp Hoàng vẫn quá cường đại, quả nhiên không thể tùy tiện ra tay được. Đối phó với hắn không khó, nhưng muốn giết hắn lại không phải là đơn giản như một cộng một bằng hai.

【 Vâng! 】

“Cô bé, còn cả dị thú của cháu, hai cháu đều khiến tôi giật mình, thậm chí khiến tôi kinh ngạc, nhưng các cháu vẫn xem thường cấp Hoàng rồi, thế nào, một môi đi, cháu nhận thấy cháu còn có thể chống đỡ đến lúc nào? Bên trong Vực, tôi chính là thần, năng lượng cháu cũng chỉ có chừng mực mà thôi.” Đối phó với sự công kích của một người một thú, Lãnh Danh Nhiên khoan thai nói, ánh sáng lam nhạt trong tay đột nhiên rực sáng.

“À?” Cảm giác được Lãnh Danh Nhiên muốn ra đại chiêu, thân ảnh Mặc Hi cũng dừng lại, cười nói, “Cũng không biết chừng.”

Đối với câu trả lời của Mặc Hi, Lãnh Danh Nhiên không cho là đúng. Mặc Hi, vốn dĩ hắn muốn giết đứa nhỏ này nhưng lại nghĩ đến năng lực của cô nên mới thay đổi dự định ban đầu, kéo dài cùng cô cho đến bây giờ.

Nhưng năng lực tấn công của cô khiến cho hắn chấn kinh, căn bản là cô có thể vượt cấp giết người, so với báo cáo không hề sai, hơn nữa tốc độ tu luyện cũng quá kinh người.

Dưới sự khống chế của Lãnh Danh Nhiên, không gian ngày càng trở nên vụn vụn. Đột nhiên xuất hiện một đạo lóe xoáy trong không gian, kèm theo đó là tiếng cười màng theo ngữ khí lạnh lẽo của Lãnh Danh Nhiên. “Toái Không”

“Thiên Lôi, vụn dãn!” Mặc Hi cùng lúc mở hai bàn tay, xoay mình bay lên, ánh sáng tím sáng rực, hàng vạn tia điện màu tím loé lên, lao thẳng đến lóe xoáy trước mắt.

Xẹt xẹt xẹt ——

Thanh âm quái dị vang lên, kích thích lỗ tai, đồng thời năng lượng trong không gian một lần nữa phân tán, hỗn loạn.

“A...” Mặc Hi chấn động trước ngực, hơi thở có chút rối loạn

“Ah ah ah! !” Ngay tại lúc này, một âm thanh ngoài ý muốn đột nhiên truyền đến, khiến cho cả người Mặc Hi chấn động, đôi mắt thoáng qua một tia kinh sợ.

Thiếu chút nữa cô quên mất ở đây còn có An Diệc Kỳ.

Lấy tu vi của hắn, trong hầu hết khoảng thời gian cô cùng Lãnh Danh Nhiên giao đấu, năng lượng va chạm chèn ép, tuyệt đối là sống không bằng chết. Vậy mà hắn không hề rên một tiếng, để cho cô hoàn toàn tập trung chống đỡ Lãnh Danh Nhiên, đến lúc này mới bật ra một tiếng kêu thống khổ.

Liếc mắt nhìn qua, giờ phút này An Diệc Kỳ đã ngã xuống đất, thân thể hắn toàn bộ là máu, một nguồn năng lượng hỗn loạn gần như lao về phía hắn.

Đáng chết! !

Nhìn Lãnh Danh Nhiên phía trên nhưng không phát ra đợt tấn công, tiếp theo đó thân ảnh Mặc Hi đột nhiên biến mất, sau đó đã xuất hiện bên mặt An

Diệp Kỳ, ôm hân vào lòng, một vẫy tay mà đến năng lượng thành tro bụi.

“Ah A...!”

Một tiếng rên khẽ, Mặc Hi phun ra một ngụm máu, bên trong đôi mắt màu tím là một mảnh lạnh lùng, biết rõ hân nhất định sẽ thừa dịp này mà tấn công! Chỉ là một đòn này vẫn khiến cho cô có chút chật vật.

Thân ảnh nhanh chóng bật dậy, biến mất tại chỗ.

Vốn dĩ An Diệp Kỳ sắp chết lại cảm giác được bản thân rơi vào một cái ôm ấm áp. Hương thơm thanh đậm kia khiến cho hân như rơi vào mộng cảnh, nhưng sau đó một đợt mùi tanh, đột nhiên hai mắt mở lớn, vừa nhìn qua liền lập tức nhìn thấy thân sắc thống khổ của Mặc Hi, tiếp đó thân thể liên tục rung lên, cánh tay cùng lớp áo phía sau vỡ ra, máu tươi chảy ra không ít.

Sau đó hai người cùng ngã trên đất, lăn trên mặt đất, càng khiến cho đầu óc hân trở nên mơ hồ chỉ nghe thấy giọng nói của người đàn ông kia, “Ha ha, cô bé, trong lúc giao đấu không nên mất tập trung, chỉ sơ sẩy một chút mà hậu quả phải trả lại vô cùng lớn đấy, ngay tại lúc ngươi quyết định bảo vệ tên phế vật An Diệp Kỳ cũng chính là lúc cháu nhất định phải thua!”

Phế vật. . .

Mặc Mặc bởi vì mình bị thương. . .

Mình. . . Là phiền toái. . .

Nếu không phải vì mình. . . Mặc Mặc sẽ không gặp nguy hiểm. . . Nếu mình nghe lời Mặc Mặc ngay từ lúc đầu. . . Nếu. . .

Ngay lúc một tia tỉnh táo cuối cùng còn sót lại, cũng là lúc An Diệp Kỳ nhìn thấy Mặc Hi phun ra một ngụm máu, ngay tại lúc này, trong ánh mắt mơ hồ tan rã, một giọt nước trong suốt chảy ra, rơi xuống thấm vào đất

“Ha ha, hối hận, chịu thua? Còn không nhất định!” Mặc Hi cảm giác được An Diệp Kỳ hôn mê, đáng chết, thậm chí còn không thể bảo vệ thật tốt! Ôm An Diệp Kỳ trong lòng, lần nữa xoay người nhảy lên né tránh công kích của Lãnh Danh Nhiên. Đi sai một bước, toàn bộ đều thua, giờ phút này Mặc Hi hoàn toàn rơi vào thế bất lợi.

“Rống! !” lại một đợt công kích mãnh liệt, thời khắc Mặc Hi sắp trúng chiêu thì Thanh Dực xuất hiện chắn ngang, một tiếng gầm thống khổ vang lên.

Hai người một thú đều bị thương, đều ngã vật ra trên đất.

Tình huống vô cùng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 1: Bị sét đánh

Edit: Liên tỷ Beta: Sakura - Tiểu U, đừng buồn!

Cuối cùng có người muốn nói lại thôi, vỗ vỗ bả vai cô gái, trầm giọng nói. Thấy cô gái kia vẫn đứng đó không nhúc nhích, ông thở dài yên lặng lát sau lại nói

- Tiểu U, hay là đến công ty của chú Trần làm đi! Như vậy mọi người có thể chăm sóc cho cháu!

Lời chưa nói xong đã bị cô gái tên Tiểu U ngắt lời, chỉ thấy cô nhẹ nhàng đầu cúi với người đàn ông trung niên, nói

- Không cần, cháu sẽ tự chăm sóc tốt bản thân mình, cảm ơn chú Trần.

Lúc này, cuối cùng có thể thấy rõ dung mạo của cô gái, đó là một cô gái khoảng chừng 20, 21 tuổi, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, lông mi đen, nhỏ và dài tự nhiên, làn da trắng nõn, gương mặt trái xoan, đôi mắt sáng sủa như làn nước, mang hương vị của một mỹ nhân cổ điển. Lúc này, gương mặt kia tái nhợt, đôi môi trắng bệch đang cười nhạt, đôi mắt vốn ôn nhu xinh đẹp lóe lên vẻ cứng cỏi, cả người nàng như phát ra khí chất kiên cường, không chịu khuất phục.

- Ách. . . . .

Trần Phi Dương như muốn tiếp tục khuyên bảo nàng, nhưng nhìn thấy đôi mắt kia, cũng hiểu biết tính cách của nàng, nhiều lời cũng vô dụng, chỉ thở dài lấy tay khỏi bả vai nàng, đi về phía xe hơi đỗ ở đằng xa.

Một hồi, tiếng xe vang lên, sau đó yên tĩnh, Trương U vẫn một thân áo tang màu đen đứng trước hai ngôi mộ.

Vừa đứng, thế nhưng đứng đến trời tối.

Vào buổi tối gió nhẹ thổi lên góc áo của nàng, đôi mắt nàng đã phấp phồng, nhưng nàng ngay cả nháy mắt cũng không nháy, nàng không khóc, bởi vì nàng cảm thấy mình ngay cả tư cách để khóc cũng không có.

Trương U đứng thẳng, cuối cùng gục xuống, là lỗi của mình . . . . Cũng là lỗi của mình . . . . !

Trương U ngồi chồm hổm trên mặt đất, thân hình run nhẹ, không kịch liệt nhưng lại cảm giác đau khổ tột cùng.

Trương U cúi đầu vào đầu gối, tối đen một mảnh làm nàng hồi tưởng lại dĩ vãng. Nàng từ nhỏ chính là quần áo đưa đến tay, cơm đưa đến miệng, là con gái một được cả nhà cưng chiều, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Trương thị. Mười năm hạnh phúc ấy của nàng không còn khi cha mẹ an bài hôn nhân cho nàng. Đối phương là một chàng trai rất tuấn tú, gia cảnh cũng môn đăng hộ đối, nhưng nàng không đồng ý. Kỳ thật nàng biết chàng trai kia rất tốt, nhưng nàng rất tức giận, nàng giận vì cho rằng cha mẹ là vì cơ nghiệp của gia tộc mà an bài cuộc hôn nhân này. Cho nên năm nàng mười năm tuổi, nàng đã cùng cha mẹ âm mưu một trận, chạy ra khỏi nhà, trong người chỉ mang theo mấy trăm đồng tiền.

Nàng rất thông minh, thành tích cũng rất tốt, cũng không giống như những tiểu thư khác được chiều chuộng nên cái gì cũng đều không hiểu, cho nên nàng biết nàng sẽ không chết đói. Xác thực là nàng đã làm được, mặc dù rất khổ. Từ ban đầu mặc dù nàng có tri thức, nhưng lại không có kinh nghiệm, hơn nữa vẫn chỉ có mười năm tuổi, tìm công việc cũng không như ý, cuối cùng hậu quả chính là một cuộc sống không có tiền. Cho nên nàng phải học cách thích ứng, tự thay đổi chính mình.

Ăn cơm chỉ ăn những món bình dân, lần đầu tiên rất khó ăn nên ăn không vô, đến khi làm việc thì bị đói đến choáng váng cho nên cố ép buộc bản thân phải ăn. Y phục cũng là tùy tiện mua vài bộ, ban đầu mang quần áo đi cửa hiệu giặt ủi, sau phát hiện ra nếu cứ như vậy thì ngay cả tiền để ăn cơm cũng không đủ, cho nên nàng học tự mình giặt quần áo. Mặc dù lần đầu tiên căn bản không có giặt sạch, hơn nữa còn để bột giặt văng vào mắt.

Lần đầu tiên kết giao bạn bè, kỳ thật trước kia nàng cũng có bạn bè, mặc dù chỉ là những tiểu thư khuê các, mà bây giờ kết giao bạn bè, nàng học được rất nhiều. Nhưng có đôi lúc nàng cũng cảm thấy cô đơn.

Không ngừng chịu khổ, thay đổi, nàng đã từ từ thích ứng, bất kể phát sinh chuyện gì nàng cũng không có nghĩ qua sẽ trở về nhà. Từ nhỏ tính cách của nàng đã rất kiên cường, cũng có thể nói rất quật cường, nếu đã rời đi nàng không nghĩ trở về. Thậm chí có lúc nàng cho rằng, mình khổ như vậy cũng là do ba mẹ tạo nên. Đứa trẻ mười năm tuổi chung quy cũng là một đứa trẻ bất kể trưởng thành sớm như thế nào.

Cuộc sống của nàng như vậy tiếp tục đến nhiều năm, nàng thẳng thức là nhờ vào sự tài hoa của nàng. Hai năm sống tự lập làm cho nàng càng thêm kiên cường, chuyện gì cũng đều dựa vào chính mình. Mười bảy tuổi nàng đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, người theo đuổi nàng đương nhiên cũng không ít, nàng có bạn trai mà mình thích, nàng biết bạn trai của mình yêu mình thực sự. Cảm thấy cuộc sống như vậy rất tốt, nàng cũng không có ý muốn trở về, cho dù hiện tại nàng đã không còn giận cha mẹ.

Một năm, công ty sắp xếp cho nàng xuất ngoại để đào tạo chuyên sâu, bạn trai nàng cũng ủng hộ quyết định của nàng. Lúc mười năm tuổi nàng đã tự kiếm sống, mặc dù thông minh, thành tích tốt, vừa làm vừa học, nhưng dù sao học cũng không có chuyên nghiệp lắm, cho nên, nàng đi.

Ở Mỹ, nàng mới thực sự học tập, cũng có kết giao với vài bằng hữu. Mỗi ngày đều cùng bạn trai gọi điện thoại, như vậy mà ba năm đã trôi qua. Một ngày, bạn trai nàng gọi điện đến, nói, cha mẹ nàng qua đời! Trên đường tìm nàng, máy bay đã xảy ra tai nạn. . . . .

Như sét đánh giữa trời, nàng ngất người!

Nàng kỳ thật cũng muốn cùng cha mẹ liên lạc, nhưng vẫn không biết phải nói thế nào, hơn nữa qua lâu như vậy, hình dáng cha mẹ như thế nào có chút không nhớ rõ, học tập áp lực cũng làm cho nàng có chút quên, sợ hãi hỏi.

- Anh làm sao mà biết?

Bạn trai nàng kể lại, cha mẹ nàng đã tìm được anh, lúc nghe anh nói nàng đi nước Mỹ, vội vàng đi làm thủ tục, không báo cho nàng biết, chỉ là sợ nàng vẫn còn giận bọn họ rồi lại chạy trốn.

Nàng ngây ngốc buông điện thoại, làm thủ tục, trở lại nhà trước đây của mình. Phòng nàng vẫn không thay đổi, lòng nàng run rẩy, hai mắt nhắm chặt, trong tay nàng là bức ảnh chụp nàng lúc mười năm tuổi đang tươi cười rạng rỡ.

Tay nàng nắm chặt đến chảy máu, nhưng điều này có là gì so với nỗi đau trong lòng, tim nàng rỉ máu. . .

Nàng mặc tang phục vào, làm tang lễ cho cha mẹ. Nàng không ngừng hồi lễ với một vẻ mặt thân nhiên, giống như là người đã khuất không có quan hệ với nàng. Một số người nàng không quen biết, trước kia có lẽ là biết nhưng giờ cũng xa lạ rồi, họ đến lạy rồi rời đi. Trước kia nàng có gặp qua Trần Phi Dương, là bạn tốt của ba nàng.

Trời càng tối, dần dần đổ mưa, dường như Trương U không có cảm giác gì, vùi đầu vào đầu gối, run rẩy, không biết lạnh là thế nào.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, rơi lấn tấn trên mặt đất, bầu trời cũng vang lên tiếng sét. Thình thoảng một đạo bạch quang cắt qua phía chân trời một đường thẳng tắp xuống. Trương U ngồi chồm hồm trên mặt đất trông giống như bị bóng đêm cắn nuốt, ở trong bóng đêm run rẩy, vùng vẫy trong tuyệt vọng.

Bỗng nhiên, Trương U đứng lên, nhìn về phía trước, hai tay run rẩy thận trọng vuốt ve hai tấm bia mộ, giọng nói khàn khàn tắc nghẹn.

- Cha. . . . . Cha, mẹ. . . . . !

- Không. . . . . Không. . . . . !

Ánh mắt của Trương U chứa đựng đau thương, môi mím chặt, nói không nên lời. . . . .

Ngẩng đầu lên nhìn trời, nàng nhìn không chớp mắt, nàng không khóc, nhưng khóe mắt lại ướt mị, rơi xuống phía dưới, thấm đẫm vào y phục. Rốt cuộc không biết là nước mưa hay là nước mắt?

- A! ! ! !

Tột cùng đau khổ gào lên, dư âm chói tai khàn khàn,

- Ha ha ha. . . . . Ha ha! Trương U mày thật đáng hận, đáng hận a! ! Vì sao? Vì. . . . . Cái gì. . . . . ? Ha ha ha. . . . . Vì sao lại như vậy. . . . . ! !

Nàng cười to, kêu to, cười đến khô, cười như phát điên.

- Oanh, Àm!

Một tiếng vang lớn hơn cả tiếng gào của nàng, đồng thời một đạo thiểm điện màu tím cự nhiên vừa vạn hướng đến chỗ nàng.

- . . . . .

Trương U cảm giác được tánh mạng của chính mình dần dần biến mất, trong lòng nàng lại thấy nhẹ nhõm.

Nếu có. . . . . Kiếp sau. . . . . Minh nhất định sẽ đối xử tốt với cha mẹ.

Đây là ý nghĩ cuối cùng của nàng trước khi ý thức hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Tình cảnh quỷ dị

Edit: Mị Beta: Sakura Thật ấm áp? Đây là cảm giác gì? Giống như đang ở trong biển nước ấm áp mệnh mông.

Trương U không mở được mắt ra, cũng không có hành động gì, mặc dù có cảm giác như đang ở trong nước nhưng không có cảm giác khó thở chút nào, hơn nữa còn rất thoải mái, một loại cảm giác thoải mái ấm áp trước giờ chưa từng có bao vây lấy cô, toàn thân không khỏi buông lỏng, cả người nhẹ nhàng phiêu phiêu, Trương U cứ trong tình trạng không tự chủ như vậy, một cảm giác trống rỗng kéo dài. Linh hồn nằm sâu trong cơ thể cô, sau khi bị cửu thiên thần lôi bỏ trống liên lưu lại trên đó một đạo lôi chủng, không ngừng dung hợp cùng với linh hồn của cô, đồng hoá, cũng vì vậy linh hồn của cô đã lấy được chỗ rất tốt chỉ là cô vẫn chưa phát hiện ra.

Không biết như vậy kéo dài trong bao lâu, Trương U phát hiện rốt cuộc mình cũng đã cử động được, mặc dù chỉ là động tác rất nhỏ, hơn nữa cô còn nghe được có người đang nói chuyện, là giọng nữ. Trương U nghe rất mơ hồ không rõ, nhưng cô vẫn có thể hiểu được trong giọng nói ấy mang theo cảm giác ấm áp và yêu thương. Cũng bởi vì nghe được giọng nói của người phụ nữ này mà cô đã tỉnh lại từ trạng thái Không Linh lúc này (giống như nhập định ấy).

Không biết thân thể này xảy ra chuyện gì, sau khi tỉnh lại cô luôn phát hiện có một loại năng lượng bị cô hấp thụ, rất thoải mái, hơn nữa đối với loại năng lượng này, mơ mơ màng màng có cảm giác vô cùng thần thiết, rất kỳ quái.

Điều này làm cho cô có chút mong chờ lại có chút chống cự, chưa ăn thịt heo chứ không có nghĩa là chưa thấy heo chạy? Khi cô còn bé cũng đã xem qua rất nhiều phim hoạt hình, truyện tranh giả tưởng, sau khi lớn lên một chút cũng xem qua không ít tiểu thuyết, tình huống hiện tại của chính mình có chút giống như những chuyện đó, chỉ là đối với người trưởng thành như cô thì vẫn còn rất lý trí, Trương U không biết vì sao mình còn sống, lại còn bị nhốt ở một nơi nào đó, thân thể cũng xuất hiện vấn đề, đối với những chuyện chưa nắm rõ nguyên nhân, cứ cẩn thận vẫn tốt hơn.

Sau khi bỏ ra một thời gian không ngắn để thăm dò, cô phát hiện lực lượng kia đối với cơ thể cô chỉ có lợi chứ không hại, bởi vì hấp thu năng lượng kia xong, cô có thể cảm giác được cơ thể mình thay đổi, đó là thay đổi tốt, cái loại cảm giác không chế mờ mờ ảo ảo này khiến cho cô cảm thấy tự tin vì mọi thứ đều được nắm trong lòng bàn tay.

Hơn nữa, trong lúc cô buông lỏng thân thể, rơi vào trạng thái Không Linh thì vẫn luôn cảm nhận được thân thể không ngừng hấp thu năng lượng, năng lượng dừng hẳn như nước ào ào tràn vào thân thể cô, cũng do lần trước tiến nhập vào trạng thái Không Linh mà cô có thể thấy rõ được lực lượng kia tập trung về đâu, chỗ hấp thu lực lượng này chính là linh hồn của cô, thậm chí cô còn thấy được linh hồn của mình dĩ nhiên là màu tím đầy, màu tím óng ánh, lâu lâu lại chớp lên vài tia sáng trắng. Càng thêm kỳ quái chính là chỗ mi tâm của cô có một vết sáng màu tím bạc trong suốt, bên trong lại có một vật thể mờ mờ phát sáng lấp lóe, cô có cảm giác vật thể này đối với linh hồn của cô rất quen thuộc, giống như trời sinh vốn là một. Tất cả năng lượng cô hấp thu giống như bị vật thể này hấp dẫn, cứ đổ dồn về rồi quay chung quanh nó. Rất đẹp, thực sự rất quý mị.

Cũng vì lần đó quá kinh ngạc, làm cho cô từ trong trạng thái Không Linh tỉnh lại, nghỉ ngơi một thời gian cô mới tiến nhập Không Linh một lần nữa, lần hấp thu này cô lại không phát hiện ra nó có thêm biến hoá nào khác, mới cảm thấy thoải mái hơn, có một điều cô có thể khẳng định, cái vật thể kia sau này sẽ gây ra cho cô một đại sự tuyệt đối không ngờ trước được.

Hôm nay, nói là hôm nay nhưng trên thực tế Trương U cũng không biết đến cùng là cô đã trải qua bao lâu rồi, bây giờ là lúc nào cô cũng không nắm rõ.

Bởi vì ở nơi này, hoàn toàn không có được khái niệm thời gian, nguyên một mảnh tối đen và không gian thì nhỏ hẹp, hơn nữa, cũng vì cô không mở được mắt, cho nên bình thường cô đều tu luyện theo kiểu chuyên tâm hấp thu năng lượng, năng lượng được hấp thu bị cô tìm cách khống chế, cũng không biết vì sao trong lòng cô lại nảy sinh cảm giác muốn khống chế chúng, không nghĩ tới chỉ có cảm giác muốn thử nhưng lại thành công thật, sau khi hấp thu năng lượng xong thì trong lòng cô lại muốn chúng di chuyển đến từng nơi khác nhau trong cơ thể, lại có thể được, năng lượng chuyển động không nhanh nhưng đi tới đâu rồi cũng đổ dồn về linh hồn của cô. Chỉ cần như vậy thôi cũng đủ làm cho cô hưng phấn, quả nhiên là cô có thể khống chế được chúng.

Từ trong trạng thái tu luyện tỉnh dậy, chân đã cử động được. Giống như trong dự đoán của cô, lại xuất hiện giọng nữ mơ hồ. Trương U không biết người phụ nữ này là ai, mỗi lần cô tỉnh dậy đều có thể nghe được giọng nói này, đôi khi cũng có giọng nam, chỉ là cô nhìn không thấy nghe không rõ, khiến cho cô nghĩ như thế nào cũng không thông, rốt cuộc mình đang bị làm sao, thân thể thì biến thành như vậy, lại còn bị nhốt tại nơi quý quái này, chẳng lẽ bị người ta bắt nhốt trong ống nghiệm sao? Mà đây là suy đoán cô cho là đúng nhất.

Nhưng nếu thật là đáp án này thì thật không tốt, bị bắt đi thí nghiệm như vậy mà được sao?

Trong lòng Trương U hơi có chút buồn bực, cái loại cảm giác thân bất do kỷ này thật làm cho người ta thấy áp lực, bên tai lúc này lại xuất hiện giọng nói như cũ có cả giọng của đàn ông nữa, nếu như lúc trước cô sẽ bỏ đi tu luyện không thèm nghe bọn họ nói chuyện mà không biết nói gì, chỉ là hôm nay cô không có tâm trạng như trước, cuộc sống như thế này rốt cuộc phải trải qua bao lâu a? Trương U tiến nhập trạng thái tu luyện có thể khiến bản thân quên đi thời gian, nhưng mà nếu cả đời đều phải như vậy, Trương U nghĩ nhất định mình sẽ bị điên mất, ngay cả bản thân mình là ai cũng sẽ quên luôn nha.

Nếu có chuyện đó xảy ra thì sao? Quên mất chính mình là ai? Vĩnh viễn phải ở lại đây? Không, Tuyệt đối không được!

Giọng nói mơ hồ nhưng nghe có cảm giác rất ngọt ngào ở bên tai "ông ông ông ông", đến cùng là đang nói cái gì?

Càng ngày Trương U càng thêm bực bội, trong không gian nhỏ hẹp không ngừng đung đưa, động tác không lớn, chỉ là duỗi duỗi chân, động động rất nhẹ nhàng, mà thực tế đây là những gì cô có thể làm lúc này, bất ngờ là hành động nhỏ của cô vừa kết thúc thì lại nghe giọng của người phụ nữ kia có chút đau đớn rồi lại giống như rất hạnh phúc? Giọng nói của người đàn ông kia hình như cũng lộ ra vẻ quan tâm và vui vẻ.

Đúng lúc này, Trương U có cảm giác thân thể mình bị đè ép thoáng một phát, không đúng, là chỗ ở của mình bị đè ép, vốn là một không gian nhỏ hẹp, nên khi bị ép xuống, dù chỉ là một thoáng nhưng Trương U cũng cảm giác được, đây là có chuyện gì xảy ra?

Trương U ngừng động tác, đột nhiên trong đầu chợt lóe linh quang, có thể hay không cũng nên làm giống như lúc tập trung tinh thần hấp thu năng lượng, bây giờ sẽ tập trung tinh thần để lắng nghe, nói không chừng có thể nghe được họ nói gì a? Nghĩ là làm, cô gắng đã thông tư tưởng để cảm thụ bên ngoài, có thể cảm giác được năng lượng đang lưu động, âm thanh .. âm thanh..

Quả nhiên trong lúc Trương U không ngừng điều chỉnh suy nghĩ của mình, chỉ muốn nghe rõ giọng nói bên ngoài, cô cảm giác tạp âm bên tai dần dần rõ ràng, cố gắng khống chế kích động trong lòng chính mình để bình tĩnh hơn.

Nghe rõ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 3: Trọng sinh, ra đời

Edit: Mị Beta: Sakura Giọng nói của người phụ nữ có chút oán trách vang lên

”A Phàm! Anh nói bảo bối của chúng ta có phải bị anh vỗ vỗ đau quá không, sao bây giờ một chút động tĩnh cũng không có.”

Người đàn ông có chút xấu hổ:” Anh không có dùng lực mấy mà! Nhưng mà thằng bé này quá nghịch ngợm đi, vừa rồi không phải nó đập làm em đau sao, cho nên anh mới muốn dạy bảo nó một chút.”

Người phụ nữ hừ khê một tiếng:”Anh chắc chắn là con trai?”

Người đàn ông thoải mái cười to:” Đó là dĩ nhiên! Nằm trong bụng mẹ mà còn quậy phá như vậy, không phải là con trai thì là cái gì?”

Giọng nói của người phụ nữ có chút hạ thấp:”Nếu không phải con trai như anh muốn thì làm sao bây giờ? A Phàm sẽ không thích sao?”

”Á! Tiểu Trúc! Em đừng buồn!” Người đàn ông có chút gấp gáp:” Ai quản nó là con trai hay con gái, chỉ cần là con của chúng ta, cho dù là mèo hay chó anh đều yêu!”

Người phụ nữ đang khóc nghe vậy chợt bật cười, oán trách nói:”Có ai lại đi nói về con mình như anh chứ, con còn chưa sinh ra đã bị anh nói thành a mèo a chó! Anh muốn nó là mèo chó đúng không?”

”Hi Hi!” Người đàn ông cười gượng:” Không phải anh đang ví von sao?”

”Nào có người nào ví dụ như anh chứ?”

”Được rồi, được rồi! Anh sai rồi, con của chúng ta nhất định là đứa bé trắng trẻo mập mạp!”

”Hừ, nói như vậy nghe còn được!”

”Hi... hi..!”

Câu nói kế tiếp, Trương U không nghe thêm được nữa, toàn thân không nhúc nhích, cô đã bị kinh hãi, bản thân mình đã được trọng sinh? Trở thành trẻ sơ sinh? Như vậy giọng nói của hai người nam nữ ở bên ngoài chắc hẳn là ba mẹ của cô, nói cách khác là mình không phải trọng sinh về chính mình mà là vào một ai đó? Vậy bây giờ là thời nào? Có phải vẫn còn ở Trung Quốc? Một đồng vấn đề hỗn độn này sinh trong đầu Trương U, làm cho suy nghĩ của cô bị rối loạn.

Mãi cho đến khi tâm trạng bình phục, Cô mới nghĩ thông suốt, chỗ mình đang ở là trong tử cung của người phụ nữ kia, khó trách không gian lại nhỏ hẹp như vậy, mình là bào thai, cho nên mắt mới không mở được, nhưng mà cái loại năng lượng kia là chuyện gì xảy ra? Còn linh hồn của cô tại sao lại biến thành hình dạng như vậy? Những điều này một chút cô cũng nghĩ không ra.

Đã không nghĩ ra thì cứ tới đâu hay tới đó vậy, dù sao năng lượng kia đối với cơ thể của cô có lợi chứ không có hại là được rồi, hơn nữa, nghĩ đến cha mẹ hiện tại của mình, trong lòng Trương U thầm hạ quyết định, nhất định phải đối với bọn họ thật tốt! Không bao giờ phạm sai lầm như kiếp trước nữa.

Thời gian trôi rất nhanh, tuy Trương U không cảm thấy được. Từ khi cô biết rõ mình trở thành trẻ sơ sinh, cô ở trong bụng mẹ không lộn xộn nữa, mà chỉ ngoan ngoãn tu luyện, bởi vì sợ sẽ làm mẹ khó chịu. Trương U đang trong trạng thái tu luyện bỗng dưng bị đánh thức, Cô cảm giác được có một cổ lực đè cô xuống,

Mình sắp được sinh rồi!

Trong đầu cô nhanh chóng xuất hiện ý nghĩ này, liền chủ động dựa vào lực lượng trong cơ thể hướng ra phía ngoài theo lực đẩy.

Cô được sinh ra rất thuận lợi, Chu Tiểu Trúc cũng không cần phải trải qua bao nhiêu thống khổ đã nghe tiếng ”oa oa oa” vang bên tai, vội vàng nói:”Ôm tới cho tôi xem mặt một chút.”

Bà đỡ đẻ bên cạnh nghe vậy, thì đem Trương U lau chùi rồi bao bọc lại rồi mang tới trước mặt giao cho Chu Tiểu Trúc, cười nói ” Là con gái”

Chu Tiểu Trúc chống người ngồi dậy, tựa vào đầu giường, trên khuôn mặt tản ra vẻ ám áp hiền từ của người vừa được làm mẹ. Nhìn thấy đứa bé trong tay. Tuy sinh ra con gái có chút thất vọng, nhưng sau khi càng nhìn càng thỏa mãn, yêu thương nói:” Bé cưng này, sau khi lớn lên nhất định sẽ rất xinh đẹp.” Bởi vậy mới nói, cha mẹ ai cũng như thế, luôn luôn coi con cái của mình đáng yêu nhất, đứa bé này mới sinh nếp nhăn nhiều như thế, sao mà nhìn ra được có nét đáng yêu chứ?

Đúng lúc này, Mặc Phàm cũng nhanh chóng chạy nhanh vào, vừa chạy vừa nói:” Sinh rồi? Sinh rồi?” Rất nhanh đã đi đến bên người Tiểu Trúc, kích động nói:” Tiểu Trúc vất vả rồi, có phải là một đứa con trai mập mạp không?”

Gương mặt Chu Tiểu Trúc đang cười nghe vậy chợt tối lại, có chút áy náy nói:” A Phàm, thực xin lỗi, là con gái.”

Mặc Phàm có chút thất vọng, nhưng thấy Tiểu Trúc nhìn mình với sắc mặt buồn bã như vậy, vội vàng nói:” Không quan trọng, không quan trọng, con gái cũng tốt! Không phải người ta luôn nói con gái mới là tri kỷ sao? So với việc có con trai mà hư hỏng thì tốt hơn nhiều, hơn nữa, không phải anh đã nói rồi sao? Mặc kệ là trai hay gái, anh đều thương yêu chúng.”

Nghe Mặc Phàm nói như vậy thì sắc mặt Chu Tiểu Trúc mới tốt hơn một chút, biết rõ trong lòng Mặc Phàm có chút tiếc nuối vì nhà bọn họ nghèo, vốn

muốn sinh một đứa con trai, không cần nó phải có tiền đồ, chỉ cần có thể hỗ trợ làm ít việc để nuôi sống gia đình, nhưng lại ra đứa con gái này, chỉ sợ gánh nặng trong gia đình sẽ nhiều hơn rồi.

Nhưng đã sinh ra rồi nên cô tuyệt đối sẽ không để cho con mình chịu ủy khuất, nghĩ nghĩ liền nghĩ đầu tiên hỏi Mặc Phàm: "Đặt tên con là gì nhỉ?"

"Ách.. cái này.. cái này.." Mặc Phàm nghe xong, có chút xấu hổ vò vò đầu.

"Hừ! đã biết tính tình anh thô kệch mà!" Chu Tiểu Trúc hừ một tiếng, có chút tức giận nói: "Hiện tại nghĩ ra một cái tên cho em"

"Được, được! Tiểu Trúc không nên tức giận a!" Mặc Phàm trước hết trấn an Chu Tiểu Trúc xong liền cố gắng nghĩ ra tên cho con, đều do trước đó hán không có chuẩn bị tinh thần là mình sẽ sinh con gái, một lát sau cười ha hả nói: "Hay gọi là Mặc Mặc đi! Rất đáng yêu a!"

"Mặc Mặc?" Chu Tiểu Trúc lẩm nhẩm lại, suy tư một hồi rồi nói: "Tên này lấy gọi lúc nhỏ còn được, chứ trưởng thành thì không được, nghĩ tiếp!"

"Được... anh tiếp tục nghĩ a!" Mặc Phàm nghe xong, chỉ có thể lục tung đầu óc, ra sức nghĩ tới nghĩ lui rồi lại cười nói: "nếu không thì gọi là Mặc Mỹ Mỹ đi!? Lớn lên sẽ gọi là Mỹ Mỹ?"

"Không được! Khó nghe muốn chết!" Chu Tiểu Trúc nghe một lần đã bác bỏ, không nói tới vấn đề khó nghe hay không, nhìn xem bộ dáng hai vợ chồng của họ thế này, khả năng con gái của họ sau này lớn lên xinh đẹp rất thấp, tên này nếu bị người ngoài nghe xong, nói không chừng sẽ tạo thành ám ảnh cho nó, Chu Tiểu Trúc là người phụ nữ nên đối với phương diện này rất rõ ràng, trừng mắt nhìn Mặc Phàm: "Tiếp tục nghĩ tên khác!"

"Tiểu Trúc này.." Mặc Phàm có chút buồn rầu nói: "Em cũng biết anh đọc sách không nhiều, có nghĩ cỡ nào cũng không tìm ra một cái tên hay, nếu không em đặt đi nhé?"

Nghe xong Mặc Phàm nói như vậy, Chu Tiểu Trúc biến sắc, vẻ mặt đau khổ: "Nào có chuyện mẹ tự đặt tên cho con? Quả nhiên! Anh không thích em sinh con gái, đúng không?"

"Không phải! Không phải! Tuyệt đối không phải! Anh sẽ tìm, lập tức suy nghĩ a!" Mặc Phàm vội vàng giải thích, thấy vẻ mặt Chu Tiểu Trúc đã dừng lại không có thêm biến hóa nào khác nhưng vẫn hoài nghi nhìn mình, vội vàng nghĩ a nghĩ.

Một lát sau, vỗ mạnh hai tay, nhìn Chu Tiểu Trúc vui mừng hơn hờ nói: "Mặc Hi, gọi Mặc Hi. Em thấy thế nào? Tên này đại diện cho cuộc sống sau này của con gái chúng ta tràn đầy hy vọng."

"Mặc Hi..Mặc Hi!" Chu Tiểu Trúc đọc đi đọc lại, nghe Mặc Phàm giải thích ý nghĩa rốt cuộc cũng nở nụ cười, "Được rồi, lấy cái tên này!" nói xong, liếc mắt tán dương về phía Mặc Phàm, rồi cuối đầu nhìn xuống Trương U trong tay, không, hiện tại đã là Mặc Hi "Về sau sẽ gọi con là Mặc Hi nha, Mặc Hi của mẹ a! Sau này phải sống cuộc sống tràn đầy hy vọng, phát triển khỏe mạnh nha."

Lúc này, Mặc Hi đang ở trong ngực Chu Tiểu Trúc, trong lòng của cô tràn đầy ấm áp, tuy mắt mở không ra, nhưng nghe thấy cuộc nói chuyện của ba mẹ, vì đặt tên cho mình mà cô gắng chọn một cái tên ý nghĩa, cô biết rõ, bọn họ yêu cô, vô cùng yêu! Nhớ đến cha mẹ kiếp trước, có lẽ họ cũng giống như bây giờ khi sinh cô ra, nhất định giống như vậy a, vậy mà chính mình lại...

Trong lòng đau đớn một hồi, bất kể như thế nào, mình nhất định phải cố gắng bảo vệ tốt cha mẹ ở kiếp này, sẽ không bao giờ để cho bị kịch tái diễn lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Rung động

Edit: Mị Beta: Sakura Trong một căn phòng đơn sơ, chỉ có một cái bàn gỗ nhỏ, một cái tủ và một cái giường lớn, bày biện thêm một số thứ hết sức đơn giản. Mà lúc này ở trên giường, trong cái chăn màu hoa lan có một vật gì đó nho nhỏ hơi nhô lên, khoảng chừng hơn mười ly đang không ngừng giãy dụa, không biết là cái gì.

Nhìn phương hướng vịn vịn kia chính là nơi cuối góc chăn, một cái đầu mềm.

Rốt cuộc, dưới sự nỗ lực không ngừng, vật kia cũng chui ra được từ cuối góc chăn, đó là một cái đầu trẻ con nhỏ nhắn xinh xắn, ước chừng khoảng tầm mấy tháng tuổi. Lúc này sắc mặt đứa bé đỏ bừng, giương ra cái miệng nhỏ cố gắng hít hít thở thở.

Muốn biết đứa nhỏ này là ai? Đúng vậy, chính là nhân vật chính của chúng ta, tiểu thư Mặc Hi. Hiện tại trong lòng của Mặc Hi rất bất đắc dĩ, cha của cô thật sự quê mùa mà, mang tiếng là chăm sóc cô, chăm sóc đến mức chôn cô ở trong chăn, nếu cô không tỉnh lại kịp thời, cảm giác được không khí ngột ngạt khó thở, vội vàng cố gắng bò xuống mép chăn, nếu không thì chẳng phải đã bị chết vì ngộp rồi sao?

Không thể không nói, may mắn là cô trọng sinh nhưng vẫn giữ được trí nhớ, nếu là đứa trẻ bình thường được cha chăm sóc như thế không biết có thể hay không an toàn lớn lên a.

Chẳng qua là thân thể này cũng thật quá yếu, mới bò có như vậy thôi mà toàn thân đã rã rời không còn khí lực, Mặc Hi có chút không vừa ý. Mà cô cũng không thêm nghĩ tới chuyện hiện tại cô là đứa nhỏ bao nhiêu tuổi, làm được như vậy là đã không tệ rồi, đây là do thói quen làm người lớn, làm sao có thể so với đứa nhỏ mới sinh được chứ.

Thấy hiện tại không có người bên cạnh, rồi lại nhìn tổ chất thân thể hiện tại, muốn làm cái gì đi nữa cũng không làm được, đành nhắm mắt lại, giống như đã ngủ, kỳ thật là cô đang hấp thu năng lượng, không biết năng lượng kia làm sao có, nhưng nếu đối với thân thể này chỉ có lợi, hơn nữa hình như rất lợi hại, tu luyện tuyệt đối sẽ không bị lỗi, cũng coi đây là át chủ bài bí ẩn của mình.

Cảm thụ được năng lượng kia chui vào thân thể cũng không dừng lại ở đó mà tiếp tục tiến nhập thẳng vào viên tròn lấp lánh bên trong linh hồn, cái sương mù bao quanh kia cũng bởi vì Mặc Hi không ngừng tu luyện, so với lúc trước nhìn tinh khiết, nồng đậm hơn, nhưng thỉnh thoảng lại loé lên ánh sáng trắng.

Trong lúc năng lượng kia tiến vào, Mặc Hi cảm thấy thân thể rất thoải mái.

Nếu như điều này có thể khiến cho thân thể của mình mạnh mẽ thêm một chút thì tốt rồi! Mặc Hi vừa hấp thu năng lượng vừa nghĩ, cô vẫn không thể quen với cảm giác vô lực của trẻ con nên không quên việc này

A..? Trong đầu linh quang chợt loé, nói không chừng thật sự có thể ah! Mỗi lần năng lượng kia tiến vào thân thể, Cô cũng cảm thấy rất thoải mái cùng với cảm giác có thể có sức lực, tuy nhiên rất ít, bởi vì mỗi lần nó tiến vào không đến một giây là đã bị hút thẳng vào linh hồn, nhưng mà thật sự có thể cảm thấy.

Nếu mình muốn khống chế năng lượng kia chuyển động đi khắp thân thể rồi mới tiến nhập linh hồn, có thể hay không?

Trong đầu vừa hiện lên suy nghĩ này, Mặc Hi không nhịn được muốn thực hiện ngay, từ trong trạng thái tu luyện tự chủ tĩnh lại, thân thể vẫn không ngừng hấp thu năng lượng, chỉ là năng lượng được hấp thu ít hơn so với trong trạng thái tự chủ và cũng chậm hơn rất nhiều.

Tập trung tinh thần, khống chế năng lượng từ trong viên tròn lấp lánh của linh hồn, đây là cô vừa phát hiện không lâu đây, đối với khống chế chút ít năng lượng trong linh hồn dễ hơn rất nhiều so với khống chế hấp thu năng lượng, cảm giác khống chế này giống như là tay chân của mình, muốn thế nào thì như thế đó. Đối với việc hiện tại mình muốn lấy chính mình làm thí nghiệm, hơn nữa còn không biết kết quả nguy hiểm như thế nào, vẫn nên chọn lấy khống chế năng lượng mình nắm chắc nhất thì sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Từ trong cái đám sương mù kia rút lấy từng chút từng chút năng lượng vận chuyển khắp thân thể, cô có thể nhìn rõ trong cơ thể cô đấy, cho nên không sợ việc không nhìn thấy mà cứ vận chuyển lung tung. Lúc vận chuyển năng lượng kia đi đến các cơ bắp và kinh mạch, Mặc Hi cảm giác được một trận đau đớn.

"Ah!" bởi vì quá đau mà kêu lên một tiếng thống khổ, cũng mất đi liên hệ với khống chế, năng lượng kia lại tự động rút về linh hồn.

"Ha ha ha..!" thân thể vẫn còn đau nhức nhưng Mặc Hi lại nở nụ cười, bởi vì... suy nghĩ của cô thành công rồi! Tuy thử nghiệm lần thứ nhất không quá thành công, nhưng cũng có thể nói là thành công rồi.

Tại một khắc trong lúc lực lượng kia thoái lui, cô cảm thấy những tế bào bị năng lượng làm tổn thương đã hồi phục lại, hơn nữa cô có thể cảm giác được, một khắc này sức sống và năng lượng của các tế bào đã được tăng cường. Tuy rất nhỏ nhưng quả thật là cô vẫn cảm thấy được. Nói không thành công đó chính là nếu theo phỏng đoán của cô thì cô sẽ sử dụng thật nhiều năng lượng. Nhưng hiện tại thân thể của cô đang là đứa trẻ, yếu không thể yếu hơn, dựa vào thân thể này để chống lại năng lượng thoát nhìn rất bá đạo kia? Không bị tê liệt là quá tốt rồi.

"Ah!? Mặc Mặc tỉnh rồi!" ngay lúc này thì người cha cầu thủ của cô đã xuất hiện ngay cửa ra vào, vừa nghe thấy tiếng cười của Mặc Hi thì vui vẻ hơn hờ đi tới. Về mặt tươi cười lấy bàn tay thô ráp sờ lên mặt Mặc Hi, cười có chút ngáy ngốc nói:"Ha ha! có phải Mặc Mặc thấy ba ba về rồi nên mới cười có phải không?"

"Ha ha ha ..!" Mặc Hi như đáp lại câu hỏi của Mặc Phàm., cười khanh khách. Mặc dù cái tay trên mặt cô không biết nắm giữ lực đạo làm cho cô có chút đau, nhưng đối với cô việc hiện tại cô có thể làm cho ba mẹ vui vẻ là cười, chuyện này cô chưa bao giờ keo kiệt.

"Ha ha ha! Mặc Mặc thật là đáng yêu a!" Quả nhiên khi nhìn thấy cặp mắt đen bóng trên mặt tràn đầy ý cười của Mặc Hi, Mặc Phàm vui vẻ cười ha ha, lúc này anh cảm thấy mình thật sự rất may mắn khi có đứa con này.

Tuy cuộc sống so với trước càng thêm khổ cực, vốn dĩ anh vẫn luôn làm khuôn vác để nuôi sống cả nhà. Từ sau khi có Mặc Hi, Chu Tiểu Trúc cũng bắt chấp cơ thể mới sinh xong liền đi tìm việc làm. Trước mắt là làm vú em cho một gia đình có thể coi là trung đẳng. Sớm kia ngay cả con của mình cũng không có mà ăn, lại vì cuộc sống trong nhà mà mang đi cho con người ta rồi.

Điều khiến cho hai vợ chồng vui vẻ chính là Mặc Hi rất nghe lời, thật sự rất biết điều, chưa bao giờ khóc, nhìn thấy bọn họ đều cười khanh khách. Mỗi lần gặp họ thì khuôn mặt của cô lúc nào cũng tươi cười, làm cho họ cảm thấy mệt mỏi toàn thân rất đáng giá, cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

"Đi, hôm nay ba ba mang Mặc Mặc ra ngoài dạo chơi!" Khó có được hôm nay buổi xế chiều không có việc gì làm, Mặc Phàm muốn mang Mặc Hi ra ngoài đi chơi, ôm Mặc Hi dậy..., từ một bên lấy cái địu mà Chu Tiểu Trúc đã may sẵn đem cô cố định ở trước ngực, cầm theo hai cái túi rồi đi ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Mặc Hi được đi ra ngoài, được Mặc Phàm buộc ở trước ngực, sau khi rẽ trái quẹo phải từ trong con ngõ ảm thấp, rồi cuộc trước mắt cô cũng bừng sáng, và thật sự bị chấn kinh, cái này... cái này!?

Cao ốc chọc trời, nổi giữa không trung là những chiếc xe không bánh*(là xe bay trên trời đó) không ngừng chạy qua chạy lại rất nhanh, thậm chí còn có người có thể bay lơ lửng. Ở giữa trời từng mảnh sợi dây sáng nhỏ uốn lượn giống như dùng để phân tuyến đường, còn có một vài người đang đi lại trên mặt đất, trong tay có thể chợt bốc lên ngọn lửa nhỏ để châm thuốc lá trong miệng?

Đến khi đầu nhỏ bị gõ một cái, Mặc Hi mới khôi phục lại tinh thần, ngẩng đầu thấy Mặc Phàm đang buồn cười nhìn mình.” Ha ha, Mặc Mặc bị hù đi à nha!” nói xong nhìn lên trời, gương ra khuôn mặt mới có 22 tuổi lại tràn ngập tang thương không hợp tuổi, giọng nói có chút mê mẩn và u mê ” Những cái này à, đối với chúng ta mà nói .. nó quá xa xôi.”

”...” Mặc Hi im lặng. Cô biết rõ cha mẹ của cô ở kiếp này rất nghèo khổ, thật sự rất nghèo, nhưng mà, những cái kia đối với cô nhất định sẽ không xa xôi, nhất định, cô nhất định sẽ làm cho ba mẹ hưởng thụ mọi thứ, làm cho họ được hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Mặc Phàm bị đánh

Edit: Mị

Beta: Sakura

”Ha ha! Mình đang suy nghĩ cái gì ah!” Mặc Phàm hoàn hồn, khôi phục lại khuôn mặt tươi cười lúc này, cúi đầu nhìn Mặc Hi nói.” Đi, hôm nay ba ba sẽ cho Mặc Mặc mở mang kiến thức Lam Phàn to lớn của chúng ta.”

Trên đường đi, nằm trong ngực Mặc Phàm, mắt Mặc Hi nhìn thấy hết thấy trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Ở đây, tuyệt đối không phải là Trung Quốc, chẳng lẽ mình đến tương lai? Hoặc là một thế giới khác? Lúc này sau khi nhìn thấy một vài người trên mặt đất tùy ý bốc lên một đóm lửa trong tay, cô biết rõ, chính mình đã đi tới một nơi không có cách nào giống như trong suy nghĩ là dựa vào tri thức kiếp trước để có thể đạt được tất cả, nhưng bất kể là ở nơi nào, cô tin tưởng cô có thể làm được những gì cô muốn, bởi vì, năng lượng kia trong thân thể cho cô cảm giác không chế được hết thấy rất tự tin và bá đạo, cô tin tưởng mình cũng không đơn giản như vậy!

Thấy Mặc Phàm một đường đi tới trước, bên đường nhặt lấy cái bình, cái chai, mà cô cũng không biết rõ là nó làm bằng chất liệu gì, bỏ vào túi mà anh mang theo từ nhà. Cô mới hiểu rõ, hành động ba ba cô đang làm giống như những người nhặt ve chai để bán ở thế kỷ 21. Mỗi lần nhìn thấy cái lưng ba ba cô khom xuống là mỗi lần lòng Mặc Hi vận thất, tất cả là vì cô, vì hiện tại cô là gánh nặng, cô thật hy vọng biết bao mình có thể lớn lên nhanh chóng để có thể làm cho bọn họ được hưởng phúc! Nhanh lên...

Nước mắt chảy xuống lúc nào không hay, lặng lẽ nhỏ lên tay của Mặc Phàm.

Mới đầu Mặc Phàm có chút mê hoặc, trời mưa rồi hả? Nhưng trên đầu không có cảm giác đó a! Cúi đầu xuống thì nhìn thấy Mặc Hi trong ngực gương cặp mắt óng ánh nhìn anh, dọa Mặc Phàm cả kinh, cái túi trong tay rơi xuống đất, cũng mặc kệ những cái chai lọ lăn trên đất, ổn định Mặc Hi lại, kinh hoàng nói :” Mặc Mặc! Mặc Mặc! Làm sao vậy, sao lại khóc ! Có phải không thoải mái chỗ nào hay không? Nói cho ba ba nghe! Đừng khóc nữa nhé!”

Cũng khó trách anh bối rối như vậy, từ lúc được sinh ra tới giờ, Mặc Hi chưa bao giờ khóc. Ngay lúc này lại khóc nhưng một chút âm thanh cũng không có, sao có thể không sợ, ngay cả vấn đề trẻ con mới có mấy tháng không thể nói chuyện cũng đã quên, còn bảo cô nói cho anh biết.

Nhìn thấy gương mặt kinh hoàng của Mặc Phàm, Mặc Hi cố nén chua xót trong lòng ”Ha ha ha” nhìn Mặc Phàm cười rộ lên.

Lúc này trong lòng Mặc Phàm mới yên tâm một chút, trong đầu có chút tức giận xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Hi, rồi lấy ngón tay thô ráp của mình giúp cô lau đi nước mắt trên mặt, giọng nói lại mang theo ý cười và yên tâm.” Con đúng là tiểu gây sự!”

Tiếp tục cầm cái túi lên, rồi đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn Mặc Hi, nên nhất thời không chú ý trước mặt liên đụng vào người khác, thân thể không kiềm chế được lui về sau mấy bước mới đứng vững.

”Con mẹ nó! Là thằng nào không có mắt đụng ông mày!” bên tai truyền đến giọng nói hung dữ, Mặc Hi ngẩng đầu lên nhìn liền thấy một thanh niên khoảng chừng 20,21 tuổi, hình như là mặc trang phục của mạo hiểm chuyên nghiệp, đang hùng hùng hổ hổ trừng mắt nhìn cha con cô.

Mặc Hi cảm giác được thân thể Mặc Phàm cứng đờ, chỉ thấy anh đang cúi đầu khom lưng cười nói xin lỗi ”Thực xin lỗi! thực xin lỗi! Tôi không phải có ý đụng ngài đâu, xin ngài tha thứ.”

Nhưng tên thanh niên kia không chút nào cảm kích, chớp mắt, tức giận nói: “Một câu xin lỗi là xong sao? Ông mày dựa vào thân thể này để kiếm tiền đây, mày đừng ông mày một cái, xảy ra vấn đề gì thì ai nuôi ông mày hả?”

Mặc Hi nghe xong lời này thì hiểu rõ tên này muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, rõ ràng là ba ba cô bị đung phải lùi ra sau thật xa, còn anh ta vẫn an an ổn ổn đứng tại chỗ, lại nói nếu lỡ có cái vấn đề gì? Dựa vào thân thể kiếm tiền? Với bộ dạng này của gã, Mặc Hi không biết là anh ta có thể dựa vào chỗ nào của thân thể này để kiếm tiền a.

Quả nhiên, sau khi Mặc Phàm không ngừng nói xin lỗi, tên này liền nói ra mục đích của hắn: “Được rồi, tao mặc kệ mày là vô tình hay cố ý, đừng đứng đây làm điều nữa, đưa cho ông mày mấy trăm khối tiền để mua thuốc men, ông mày sẽ tha thứ cho.”

Mặc Phàm cười khò nói: “Đại ca, ngài nhìn thấy bộ dáng này của tôi cũng biết tôi là người không có tiền, ngay cả người nhà tôi còn nuôi không nổi, không nói mấy trăm đến cả mười khối tiền tôi cũng không có nổi, đại ca hãy bỏ qua cho tôi đi.”

Tên thanh niên dò xét từ trên xuống dưới người Mặc Phàm, thấy anh thật sự không có thứ gì đáng giá trên người, nhưng vẫn không muốn buông tha, cá giận nói “Thật không có, mẹ nó, vậy chẳng phải là ông mày bị đung không sao!”

“Đại ca! Tôi thật sự không có mà!” Mặt mũi Mặc Phàm tràn đầy van xin khiến cho Mặc Hi đau lòng, phần nộ trùng mất nhìn tên kia.

“Phi! Thật xui xẻo” Tên đó nhỏ một ngụm nước bọt, hướng Mặc Phàm nói “Mày tới đây!”

“Đại.. đại ca?” toàn thân Mặc Phàm run rẩy bước tới, vừa tới trước mặt gã. Đã bị tên này đâm cho một quyền, làm thân thể Mặc Phàm lao đảo một cái, còn chưa kịp ổn định thân thể liền bị đánh đắm không ngừng. Tên thanh niên kia vừa đánh vừa luôn miệng chửi rủa “Mẹ mày! ai bảo đung phải ông mày lại còn không có tiền đền, đồ đệ tiện!”

Tay Mặc Phàm gắt gao che chở Mặc Hi trong ngực, mặc kệ anh ta đánh đập bản thân.

Mặc Hi được Mặc Phàm bao trùm hoàn toàn trong ngực, tuy không nhìn rõ được tình huống bên ngoài, nhưng cô vẫn nghe được tiếng đánh đập vào da thịt và tiếng rên rỉ chịu đựng của Mặc Phàm, trong lòng cô dâng lên sóng to gió lớn, hận không thể đem tên thanh niên đang đánh Mặc Phàm kia ngàn đao vạn gáo! Cấn chặt môi, hai con ngươi ẩn trong bóng tối, một vòng lói điện màu tím loé lên rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Đến đâu cũng cần sức mạnh

Edit: Hương Nguyễn Beta: Sakura Tên thanh niên kia cuối cùng cũng đánh một, giờ chân đá Mặc Phàm lần nữa, hung ác nói: “Hôm nay ông mày tốt bụng, bỏ qua cho mày một lần, lần sau đừng để ông mày trông thấy.”

Mặc Phàm nhin đau đớn, mở miệng nói: “Vâng, vâng! !Tạ ơn đại ca tha mạng.”

Lúc này, bàn tay che chở cho Mặc Hi mới bỏ xuống. Mặc Hi có thể nhìn rõ tên thanh niên kia, trùng hai mắt nhìn chăm chăm hắn, bên trong thân thể có một loại năng lượng đang sôi sục.

Mà gã kia đang chuẩn bị rời khỏi, bỗng nhiên cảm giác được một trận hàn ý lạnh thấu xương, trong lòng cả kinh, con ngươi đảo lên, một đôi mắt ti hí như mắt chuột nhìn đối diện mắt Mặc Hi, nhìn thấy trước mắt chỉ là đứa trẻ con sơ sinh, vậy mà đứa trẻ này lại làm cho hắn cảm giác được một trận sợ hãi, làm hắn xấu hổ tức giận, cười hắc hắc, nhìn Mặc Hi cười tà ác nói, “Đứa trẻ này thật thú vị a! Lại còn ánh mắt này.... thế nào? Muốn giết tao? Hà?”

Mặc Phàm thấy anh ta đánh chủ ý lên người Mặc Hi, rốt cuộc không còn sự thấp hèn vừa rồi, ngay lập tức che chở Mặc Hi, vẻ mặt kiên quyết cùng với thận trọng, lui ra sau một bước.

Không còn nhìn thấy ánh mắt Mặc Hi thì cỗ hàn ý trong lòng gã kia cũng lập tức tiêu tán, dâng lên cảm giác may mắn. Nhưng cảm giác này lại làm cho gã càng thêm tức giận, chính mình vậy mà lại sợ đứa bé mới sinh mấy tháng?

Lại nhìn thấy thái độ của Mặc Phàm, một bụng lửa giận, như tìm được một nơi phát tiết, giờ chân lên Mặc Phàm đá một cái, một đá chân này thế nhưng lại dùng hết toàn lực, Mặc Phàm lập tức bị đá bay ra ngoài, nằm rạp trên mặt đất, phun ra một ngụm máu.

Tên thanh niên lúc này mới hài lòng: “Về sau nhìn thấy ông mày thì hãy cẩn thận.” Xoay người rời khỏi.

Mặc Phàm nằm rạp trên mặt đất, nhất thời không động đậy, chỉ tiếp tục ho ra máu, hai bàn tay vẫn ôm thật chặt Mặc Hi. Mặc Hi nhìn thân ảnh gã kia đã đi xa, bên tai là lời nói thì thầm của người đi đường

“Ai! Thật đáng thương, chộc tới ai không chộc, hết lần này tới lần khác chộc tới những lính đánh thuê hung tàn, lực lượng lính đánh thuê không phải người bình thường chúng ta có thể đối phó được.”

“Đi thôi! Đi thôi! Không nên nhìn, tiểu Phong, con phải nhớ lấy, nếu không có lực lượng, nhất quyết không được đi trêu chọc những người có lực lượng, bằng không sẽ giống như chú kia đang nằm trên đất.”

“Mẹ, vì sao các chú cảnh sát An Thành lại mặc kệ chuyện này? mẹ không phải nói chú cảnh sát đều là người chính nghĩa sao?”

“Ai ai! Chúng ta chỉ là người bình thường nào có người quản a, chỉ có thể chính mình tự bảo vệ mình, ít gây chuyện một chút, có thể sống yên ổn cũng không tệ rồi, được rồi! Không nói nữa, dù sao nhớ lấy luôn luôn phải không ngừng cố gắng a, hãy chăm chỉ phát triển dị năng khó có thể có được, như vậy tiểu Phong cũng sẽ không bị người ta bắt nạt rồi.”

“Hừ! Không biết lượng sức, đáng đời!”

“Thôi đi... , người bình thường chính là người bình thường a. Thật sự là yếu ớt, người vừa này, tao một tay cũng có thể diệt nó!”

“Mày cho rằng người như mày cũng có thể trở thành Dị Năng Giả ah! Đi, đừng ở nơi này nói tào lao, sao còn không nhanh đến trường học điểm danh.”

“.....”

Bên tai nghe những người khác nói, lại không có ai đến giúp đỡ bọn họ, trong mắt Mặc Hi là lửa giận ngập trời, lực lượng! ! Lực lượng cái gì! ? Tới đâu cũng phải cần lực lượng, không có lực lượng sẽ không thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ! Không có lực lượng cũng chỉ có thể bị người khác dẫm nát dưới chân, hoàn toàn bị sỉ nhục! !

Năng lượng bên trong linh hồn lại sôi sục, lại quán quýt.

Vốn là bầu trời đang trong sáng, lúc này lại có chút âm u, mọi người nghi hoặc nhìn bầu trời, chẳng lẽ trời lại muốn mưa? Có thể dự báo thời tiết nói hôm nay là trời quang mây tạnh đó a, nhưng từ trước tới giờ dự báo thời tiết rất chuẩn mà!

Thẳng đến mười phút sau, Mặc Phàm mới gian nan đứng dậy, chuyện đầu tiên làm là mỉm cười với Mặc Hi, mặc dù cái tươi cười kia có chút khó coi, lo lắng nói, “Dọa đến Mặc Mặc sao? Không cần sợ, không có chuyện gì, ngoan.” Vừa nói, tay nhẹ nhàng an ủi vỗ nhẹ lưng Mặc Hi.

Thu liễm lửa giận trong mắt, đối với Mặc Phàm cười “Ha ha ha ‘, cô biết rõ bây giờ cô chỉ có thể làm điều này, làm như vậy ba ba sẽ không lo lắng cho mình, nhìn thấy sự an tâm trong mắt của Mặc Phàm, lòng của cô co rút lại.

Khập khiễng về tới nhà, Chu Tiểu Trúc đã làm xong cơm nước, vừa thấy bộ dạng của Mặc Phàm, vừa kinh ngạc vừa đau lòng, tiến lên định đỡ Mặc Phàm, Mặc Phàm lại kêu đau một tiếng, vội vàng buông tay, vừa sợ vừa đau lòng hỏi, “Anh làm sao thế? Sao lại biến thành như vậy! ?”

Mặc Phàm gian nan đưa Mặc Hi cho Chu Tiểu Trúc, nhếch miệng cười nói, “Không sao, đừng lo lắng, qua vài ngày thì tốt rồi.”

Chu Tiểu Trúc nhìn thấy vết máu trên quần áo Mặc Phàm, trong mắt chậm rãi hiện lên hơi nước, tức giận nhìn Mặc Phàm nói, “Cái gì gọi là vài ngày thì tốt rồi, đều ho ra máu, anh mà có mệnh hệ gì thì anh bảo mẹ con em phải làm sao bây giờ? Không được! Nhanh đi tìm bác sĩ! Đi!”

Mặc Phàm vội vàng khoát tay, cười khan nói: “Tìm bác sĩ làm gì! Em cũng không phải không biết thân thể của anh, bị thương như thế này thì tính là cái gì? Thật sự vài ngày thì tốt rồi. Ha ha! Yên tâm! Sẽ không có việc gì, chỉ là vài ngày tới em phải vất vả rồi.”

Chu Tiểu Trúc biết rõ Mặc Phàm sợ phí tiền, nhìn một thân bị thương này, nếu như đi bác sĩ, sợ là bán cả nhà bọn họ cũng không đủ tiền để trả, muốn nói điều gì, cuối cùng vẫn là lắc đầu cười khổ, đối với Mặc Phàm cười nói: “Nói lời vô nghĩa, không phải là giúp người khác trông trẻ sao? Có cái gì khổ đây, anh ở trong nhà hãy dưỡng thương cho tốt là được rồi.”

Sau khi Mặc Phàm đi đến giường nghỉ ngơi, Mặc Hi bị Chu Tiểu Trúc ôm ở trong lòng, từng miếng từng cho ăn, đồ ăn giống như bột hồ dán, có vị hơi ngọt, đây là đồ ăn duy nhất từ trước tới giờ của cô, ăn vào miệng rất vô vị, hiện tại trong đầu cô chỉ có một màn kia, trong mắt hiện lên vẻ rất kiên định.

Mà trong lòng Chu Tiểu Trúc cũng đang tràn đầy lo âu, nghĩ đến Mặc Phàm không thể làm việc, chỉ có công việc trông trẻ của mình thì làm sao có thể nuôi sống cả nhà, cho nên căn bản không có chú ý tới tâm trạng khác thường của Mặc Hi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: một tuổi kiểm tra dị thể

Edit: Hương Nguyễn

Hôm nay, Mặc Hi đã tròn một tuổi và đang cải tạo thân thể của mình, trải qua thời gian mấy tháng, Mặc Hi đã tìm ra chính xác tuyến đường và số lượng năng lượng đến đoán tạo*(rèn luyện và cải tạo) thân thể của mình, hơn nữa cũng bởi vì như vậy mà cô có thể khống chế năng lượng bên trong thân thể tốt hơn, phát hiện điều này làm cô thật vui mừng, phương pháp như vậy thật sự quá tốt, không chỉ có thể cải tạo thân thể mà còn có thể luyện khống chế lực lượng, một hòn đá trúng hai con chim.

Lúc này, mới một tuổi cô có thể tùy ý đi đường, chạy bộ, sức chịu đựng còn tốt hơn so với đứa trẻ 7, 8 tuổi, không thể không nói, Mặc Hi rất hưng phấn. Hơn nữa, cô phát hiện năng lượng bên trong thân thể của mình là điện, bởi vì, từ trong tay của nàng có thể phát ra dòng điện.

Từ lần trước, Mặc Phàm bị đánh, thật vất vả mới có thể hồi phục, nhưng vẫn để lại di chứng về sau, chính là không thể làm một việc gì quá lâu, nếu không thất lưng sẽ bị đau nhức, gia đình của cô cũng càng thêm khó khăn, Mặc Hi đã nghĩ qua, mình có thể dùng sức lượng cải tạo thân thể của mình, phải chăng có thể cũng trợ giúp Mặc Phàm cải tạo cốt cách của ba ba cô?

Chỉ là, dù có nghĩ ra cách này, cô cũng không có làm theo như vậy, bởi vì, bây giờ cô không có hoàn toàn nắm chắc, cô không muốn Mặc Phàm có chuyện ngoài ý muốn. Cho nên đợi khi hoàn toàn có nắm chắc thì lúc đó mới đi làm.

“Mặc Mặc!Mặc Mặc!” Nghe thấy giọng nói to của Mặc Phàm từ ngoài cửa truyền đến, Mặc Hi nhảy xuống giường, chậm rãi chạy đến cửa ngưỡng đón, nhìn thấy thân ảnh của Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, mỉm cười, giọng nói mềm mại ngọt ngào của trẻ con vang lên: “Ba ba, mẹ! Ba mẹ trở về rồi .

Khuôn mặt ngọt ngào dưới ánh nắng chiều giống như là một tiểu thiên sứ, trên mặt Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc mỉm cười, đối với Mặc Hi, bọn họ rất không hiểu, rõ ràng hai vợ chồng bọn họ đều nhìn rất bình thường, mà Mặc Hi giống như là có gen đột biến, còn đột biến rất lợi hại, vừa bắt đầu còn không hiểu, chỉ là càng lớn càng xinh đẹp, mà còn không phải xinh đẹp bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mại không có một chút khuyết điểm nào, dưới ánh nắng chiều rọi xuống bóng lưng giống như một viên ngọc tỏa ra ánh sáng ấm áp, lông mi dài dài rậm rạp chớp lên chớp xuống, đôi mắt màu đen trong suốt, cái mũi nhỏ nhỏ, đôi môi hồng nhuận mềm mại, thật sự đáng yêu, giống như một búp bê sứ.

Đồng thời lại đáng yêu, nghe lời,làm cho Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc rất thương yêu cô, cho rằng cô là báu vật mà ông trời ban cho họ.

Kỳ thật, Mặc Hi biến thành như vậy, là vì cô dùng năng lượng đào thải hết tạp chất trong cơ thể, trời sinh thuần tịnh Thiên Lô linh hồn thân thể, vốn là linh khí Thiên Địa sung mãn, chỉ là bị phàm thai che giấu, có thể lúc này cô dùng năng lượng đoán tạo thân thể, đem tạp chất bên trong thân thể toàn bộ diệt trừ, từ nhỏ tại thân thể còn chưa định hình lúc đã bị năng lượng Thiên Lô tinh thuần cải tạo, nên mới biến thành như thế.

“Ha ha!Mặc Mặc của ba thật đáng yêu!” Mặc Phàm vui vẻ một tay ôm lấy Mặc Hi, xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Mặc Hi cũng không có phản kháng, mà tươi cười . Cô đã có thói quen Mặc Phàm xoa nắn mặt của cô rồi. Dù không có thói quen cũng sẽ không phản kháng .

Lúc này, Chu Tiểu Trúc cũng đi tới đây, một tay bế Mặc Hi qua, nhẹ nhàng ôm vào lòng, đối với Mặc Phàm nghiêm khắc nói: “Mỗi lần đều ôm trước, chẳng lẽ đã quên thất lưng của anh không tốt, nếu làm Mặc Mặc ngã thì làm sao bây giờ.”

Về mặt Mặc Phàm đau khổ, lại bị lấy mất rồi, mỗi lần anh ôm không đến một giây thì sẽ bị Chu Tiểu Trúc đoạt mất, đau khổ ôm lấy mặt mà nói, “Tiểu trúc, cũng không cần thương xuyên giành con với anh , hơn nữa, dù anh có ngã, cũng sẽ không để Mặc Mặc bị ngã.”

“Hừ!” Chu Tiểu Trúc hừ một tiếng, không thèm để ý tới Mặc Phàm nữa, cúi đầu nhìn Mặc Hi cười nói: “Mặc Mặc ! Có nhớ mẹ hay không ah.” Về mặt biến hóa cực nhanh khiến người ta phải xấu hổ.

Mặc Hi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Mặc Phàm cười “ Ha Ha”, đối với điều mà Chu Tiểu Trúc vừa nói thì cười ngọt ngào nói: “Mặc Mặc nhớ mẹ nha.”

Chu Tiểu Trúc vừa nghe, sắc mặt liền tươi như hoa, véo nhẹ cái mũi nhỏ của Mặc Hi, cười nói: “Thật nghe lời.”

Mặc Phàm đứng ở một bên, vội vàng hét lớn: “Thế còn ba ba, Mặc Mặc không nhớ ba ba à?”

“Ha ha! Mặc Mặc mới không nhớ ba ba.” Mặc Hi nói ngân vang, thì lập tức khuôn mặt Mặc Phàm đau khổ trở lại, tiếp theo lại nói:” Con đùa mà. Mặc Mặc cũng rất nhớ ba ba ah.” Nhất thời sắc mặt của Mặc Phàm vui lên, hưng hăng nhìn Mặc Hi, “ Con đúng là tiểu quý.”

“Ha ha ha”Mặc Hi cười.

Có lẽ đây là hạnh phúc a, dù là khổ một chút, hơn nữa cô phát hiện, mình càng lúc càng giống trẻ con rồi, có lẽ bị ảnh hưởng.

“Được rồi!Được rồi!” Chu Tiểu Trúc vỗ tay, nhìn Mặc Hi nói: “Hôm nay là sinh nhật Mặc Mặc tròn một tuổi, mẹ mang Mặc Mặc đến chỗ này, mua đồ ăn ngon cho Mặc Mặc, được không?”

Mặc Hi gật đầu, địa phương? Sẽ là đi đâu đây?

Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm mang theo Mặc Hi đến địa phương là trung tâm thành thị, ở đây có rất nhiều người, đều dẫn theo trẻ con, cũng giống như Mặc Hi, đều là trẻ con khoảng chừng từ 1~5 tuổi, sẽ làm cái gì đây? Nhưng mà có quá nhiều người, Mặc Hi nhìn không rõ phía trước. Quay đầu nhìn Mặc Phàm nói: “Ba ba, Mặc Mặc muốn xem.”

“Hả?Mặc Mặc muốn nhìn phía trước?” Mặc Phàm nghe thấy Mặc Hi nói, nhất thời vui vẻ: “Lên, lên vai ba ba, có thể xem phía trước nha.”

Chu Tiểu Trúc thấy Mặc Hi thật muốn xem, đành phải giao cô cho Mặc Phàm, đồng thời liếc nhìn Mặc Phàm, “Coi chừng đó! Ôm Mặc Mặc cho chắc.”

“Ha ha! Yên tâm yên tâm” Mặc Phàm cười ha hả đáp ứng.

Ngồi trên bả vai Mặc Phàm, cuối cùng Mặc Hi có thể thấy được phía trước, phía trước có bốn người đang ngồi ở một bàn, trước mặt bốn người đó là một quả cầu thủy tinh hình thoi, mỗi đứa trẻ đều sẽ đem bàn tay đặt lên quả cầu thủy tinh kia, có đứa bé toàn thân toát ra ánh sáng đặc biệt sáng rọi, mà có đứa bé lại không có. Đồng thời, Mặc Hi quan sát đến vẻ mặt của những người lớn kia, mỗi đứa trẻ toát ra ánh sáng, sắc mặt cha mẹ những đứa trẻ đó rất kích động, cao hứng, vui mừng, mà đứa trẻ không có toát ra ánh sáng, cha mẹ bọn hắn sẽ thất vọng, có khi là nóng giận mắng mỏ đứa trẻ đó. Lại có tiếng khóc của đứa trẻ truyền đến.

Dị năng!

Trong đầu Mặc Hi liền nghĩ đến điều này, từ sau chuyện kia, Mặc Hi nhớ lấy mấy chữ này, quả cầu thủy tinh này chỉ sợ là để kiểm tra những đứa trẻ có dị năng, thật sự là ít đến đáng thương a, nhìn lâu như thế, khoảng chừng 100 đứa trẻ thì chỉ có một đứa trẻ có phát ra ánh sáng, mà cái bàn bốn người kia mỗi khi qua một người thì lại viết cái gì đó.

Cuối cùng, đến lượt Mặc Hi, Mặc Phàm đem Mặc Hi từ trên bờ vai bỏ xuống, Mặc Hi vừa chuẩn bị để tay lên, trong đám đông xôn xao một trận, quay đầu nhìn lại, thì thấy mấy cái xe bay từ trên trời đánh xuống, nghe thấy trong đám người có người kêu lên: “Trời ạ! Đó là xe bay Aluosidi, cái phía sau kia rõ ràng lắm hình như cũng gần với Aluosidi đời thứ 3, tất cả cái này đều là của ai ah!”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Song hệ Phong – Hỏa

Edit: Hương Nguyễn Beta: Sakura Như để trả lời những người nói, cửa xe mở ra, từ bên trong đi ra rất nhiều người, có hai mươi hai người đàn ông bước ra, dẫn đầu là một người đàn ông, gương mặt điển trai, khí độ bất phàm, mặc một bộ đồ tây màu lam, trên mặt mang theo nụ cười, có một tia dịu dàng, trong lòng ôm một bé trai ba tuổi.

Phía sau đi theo rất nhiều người, đều mặc bộ đồ tây màu đen, gương mặt lạnh lùng, có lẽ là người bảo vệ.

Một đường đi tới, mọi người tự động mở ra một con đường, bọn họ nhận ra người này, là người thỉnh thoảng lại xuất hiện trên báo, muốn không nhận ra cũng khó.

Người đàn ông trẻ tuổi này là An Dĩ Mẫn, mới 23 tuổi, anh ta quản lý Tập đoàn An Tề rất tốt, đến bây giờ đã trở thành một trong 100 công ty hàng đầu. Năm ngoái người vợ của anh ta vì sinh con mà chết cho nên anh trở thành đối tượng lý tưởng mà mọi phụ nữ muốn kết hôn.

Một đường không có ai ngăn cản đi tới trước quả cầu thủy tinh đến bên cạnh Mặc Hi, những người ngồi trước mặt của quả cầu thủy tinh cũng không có nói cái gì, quả nhiên có quyền lực thật khác a, Mặc Hi cười, người đàn ông kia hình như phát hiện Mặc Hi nhìn chăm chú, quay đầu lại nhìn Mặc Hi, thấy là một đứa bé thì hơi sửng sốt, nói tiếp: “Thật sự là một đứa bé đáng yêu.” Giọng nói ôn hòa mang theo tiếng cười.

Hình như Mặc Phàm được khen ngợi mà lo sợ, vội vàng nói: “Cám ơn! Cám ơn ngài đã khen ngợi, tiểu công tử cũng rất đáng yêu.” Giọng nói có chút kiêu ngạo, con của mình được khen, là cha mẹ đều rất vui vẻ. Hơn nữa tại trong lòng Mặc Phàm thì Mặc Hi rất quan trọng.

An Dĩ Mẫn mới nhìn đến Mặc Phàm, cũng không vì thân phận của Mặc Phàm mà lộ ra chán ghét, bộ dạng ôn hòa, giống như có chút đau khổ cảm thán nói: “Bé hư này ah! Mới không thể yêu thương nói, quá nghịch ngợm.”

Mặc Hi nở nụ cười, người đàn ông này khá tốt, ít nhất sẽ không dùng mắt cầu nhìn người thấp, mới quen biết đã chiếm được hảo cảm của cô.

Mà khi An Dĩ Mẫn nhìn Mặc Hi, thấy trong mắt cô có sự tán thưởng? Có chút ngạc nhiên, sau đó lắc đầu, cảm thán chính mình phải hay là không hoa mắt, mặc dù đứa trẻ này nhìn có chút đặc biệt, nhưng dù sao cũng chỉ là đứa trẻ một tuổi, có thể dùng ánh mắt tán thưởng nhìn mình sao? Mặc dù anh biết rõ mình rất có mị lực, nhưng không hiểu cái mị lực kia mạnh đến ngày cả đứa trẻ một tuổi đều có tác dụng sao.

“Tốt rồi, mời các vị kiểm tra thử.” Lúc này, một người trong bốn người ngồi trước bàn lên tiếng.

Hai người cùng quay về phía trước, kiểm tra thử tiếp theo.

“Đến, Mặc Mặc, để tay lên đây.” Mặc Phàm đối với Mặc Hi giải thích nói: “Sờ lên là được rồi ah!”

Mặc Hi nghe theo để bàn tay nhỏ bé lên cái quả cầu thủy tinh kia, nhất thời, trong đầu chấn động, loáng qua một tia chỗ trống mê mang.

Song, ngay tại sau đó này, bên trong linh hồn phát sáng lập tức Mặc Hi tỉnh lại, không biết chuyện xảy ra như thế nào, sau đó cảm thấy có một cỗ năng lượng đang di chuyển loạn trong cơ thể, đi thẳng đến đan điền, như muốn quay trở lại bên trong quả cầu thủy tinh nhưng không tìm thấy đường ra?

Hừ hừ! Tại thân thể của ta du ngoạn một vòng sau đó muốn chạy đi? Mặc Hi cảm giác được năng lượng này không có đặc tính, hơn nữa rất tinh thuần, mới dễ dàng hấp thu, nhất thời không chế lấy năng lượng linh hồn, đột nhiên khế hấp thu, đứng trước sự hấp thu mạnh mẽ kia thì cái năng lượng kia đã bị hút vào đoàn lóe sáng ở bên trong linh hồn, cô cảm thấy rất thoải mái.

Cô cảm giác được tất cả năng lượng bên trong quả cầu thủy tinh kia đều như vậy, cô muốn hấp thu hết, có thể nhưng lý trí cô mách bảo là không thể. Nếu hấp thu chỉ sợ là xuất hiện ra cái gì mà cô lại không muốn người khác chú ý đến mình, bản thân mình còn chưa quen thuộc cái thế giới này vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Lúc này tiếng động ồn ào làm ảnh hưởng tới Mặc Hi đang trầm nghiệm, chỉ thấy quan thân bé trai bên cạnh mình đang phát ra hai tia sáng màu đỏ và màu xanh, đương nhiên trên người Mặc Hi không hiện lên cái gì cả.

Cái này là gì? Hai loại màu? Mặc Hi nghi hoặc, mà những người đang ngạc nhiên kia cũng giải quyết nghi vấn của cô:

“Trời ạ! Không hổ là con trai của An đại nhân! Được trời phú cho hệ dị năng Hòa thì không nói lại có thêm cái hệ biến hóa khó gặp trong ngũ hành, cái màu xanh kia chẳng phải là Phong?”

“Đứa trẻ này quá may mắn rồi!”

“Sợ lớn lên lại là một cao thủ a! Không hổ là con trai An đại nhân ah! !”

“...”

Ở đây, gọi ai là đại nhân thì đó chính là biểu hiện sự tôn kính với người nọ.

An Dĩ Mẫn cũng rất vui mừng, nhéo nhéo đứa trẻ ở trong lòng, cười nói, “Không hổ là con trai của ba ah! Nhóc con nghịch ngợm, cuối cùng cũng lấy lại danh dự cho ba rồi.”

Mà ở Mặc Hi bên này thì Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc nhìn về phía An Dĩ Mẫn với ánh mắt rất hâm mộ, thấy Mặc Hi không có dị năng thì cũng không có thất vọng, bởi vì ngay từ đầu bọn họ đã không hy vọng nhiều, hơn nữa có hay không có dị năng là việc bọn họ không thể cưỡng cầu được, đến đây cũng chỉ vì Mặc Hi đăng ký hộ khẩu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Đây là ầm áp

Edit: Hương Nguyễn

Beta: Sakura

Người đàn ông ở phía trước đang gõ máy tính: “Tên?”

“Mặc Hi!” Mặc Phàm trả lời.

“Tuổi.” Giọng nói của người đàn ông rất lạnh nhạt.

“Một tuổi.”

Người đàn ông cử động tay đánh máy lạch cạch: “Mặc Hi, nữ, một tuổi. Không có dị năng, anh có thể đi rồi.”

“Dạ, dạ!” Mặc Phàm đáp lại, cùng với Chu Tiểu Trúc vượt ve Mặc Hi rời đi.

Cũng ngay vào lúc này, bên An Dĩ Mẫn quay đầu nhìn về phía bóng lưng bọn họ, con người sâu thẳm có chút nghi ngờ, vì sao, anh cảm thấy có một loại cảm giác không nói nên lời đối với bé gái đó? Mặc Hi sao?

Đồng thời, tư liệu con trai anh cũng đã xong, không suy nghĩ về Mặc Hi nữa, nhìn đứa trẻ trong lòng mình, mỉm cười ha ha, xoay người trở lại bên trong xe, phóng lên không trung mà đi.

Lúc này, Mặc Phàm, Chu Tiểu Trúc và Mặc Hi ba người đi lại trên đường phố, đường xá phồn hoa, người đi đường đông đúc, mà Mặc Hi được Chu Tiểu Trúc ôm chặt ở trong lòng, Chu Tiểu Trúc nhìn Mặc Hi dịu dàng nói: “Mặc Mặc muốn ăn cái gì? Mẹ sẽ mua cho Mặc Mặc ăn nha.”

Mặc Hi biết rõ Chu Tiểu Trúc nói ra lời này cũng có chút khó khăn, dựa vào hoàn cảnh nhà bọn họ, sợ rằng mua đồ ăn vặt cũng chính là xa xỉ a, lúc này còn hỏi mình muốn ăn cái gì? Mặc Hi nhìn bốn phía nhú nhú mây có chút nghi ngờ, sau đó nhìn Chu Tiểu Trúc cười ngọt ngào nói: “Mặc Mặc muốn ăn com mẹ làm, mẹ làm cái gì cũng thật ngon.” Nói xong, trên khuôn mặt tràn ngập mong đợi.

Chu Tiểu Trúc nở nụ cười, cười đến vui vẻ: “Được, mẹ mua đồ ăn về nhà nấu đồ ăn ngon cho Mặc Mặc ăn.”

Mua thức ăn ngon về đến nhà, Chu Tiểu Trúc bắt tay vào nấu com, Mặc Hi thì được Mặc Phàm ôm ở trong lòng, nhìn cô cười, nói: “Ha ha! Hôm nay nhờ phúc của Mặc Mặc mà ba ba có thể được ăn ngon nha.”

“Ha ha ha” Mặc Hi cười, trong lòng lặng lẽ ghi nhớ, tương lai con chắc chắn sẽ để cho hai người mỗi ngày đều được ăn ngon. . .

Qua một lúc, từng món đồ ăn được Chu Tiểu Trúc mang lên, kỳ thật cũng không phải đồ ăn gì ngon, chỉ là nhiều hơn một quả trứng gà, cùng một miếng thịt, còn có một con gà, nhưng như vậy, đối với một nhà Mặc Phàm đã là tốt lắm.

Bữa com này tuy nói là làm cho Mặc Hi ăn, trên thực tế, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc cũng ăn, không có biện pháp, ai bảo Mặc Hi chỉ mới có một tuổi đấy, răng cũng chưa mọc, làm sao có thể ăn được những đồ này.

Khi phát hiện ra Mặc Hi không ăn được thì Chu Tiểu Trúc mới phản ứng lại đây, nhìn dáng vẻ Mặc Phàm ăn thật ngon, mới liếc mắt nhìn anh, xoẹt cười nói: “Tiện nghi cho anh rồi, nếu không phải Mặc Mặc nói muốn ăn, mới không có phần của anh đâu.” Dù miệng thì nói như vậy, nhưng tay lại gấp thức ăn để vào bát của Mặc Phàm.

Mặc Phàm nghe thế, từ bên trong bát com ngẩng đầu lên, liền đối với bên Mặc Hi cười hắc hắc, nói: “Nhìn thấy không? Vẫn là nhờ phúc của Mặc Mặc a, ba ba yêu nhất là Mặc Mặc ~~~” vừa nói, đem cái miệng dính đầy dầu mỡ hương tới khuôn mặt trắng trẻo non nớt của Mặc Hi “bẹp” một tiếng, ấn xuống một cái dấu thật to.

Chu Tiểu Trúc nhìn cũng không thuận mắt, nhướn mi lên, giống như cười mà không phải cười nhìn Mặc Phàm, ngữ khí cổ quái nói: “Ah, yêu nhất Mặc Mặc hả? Chán ghét lão bà là em đây rồi hả? HẢ ~! ?” Âm chữ cuối cùng kéo dài làm Mặc Phàm run lên.

“Ha ha... Ha...!” Mặc Phàm cười khan, “Sao lại như vậy được? Anh cũng rất yêu Tiểu Trúc a!” Cũng vừa nói vừa hướng khuôn mặt của Chu Tiểu Trúc “bẹp” một phát.

Khi ấy sắc mặt Chu Tiểu Trúc có chút xấu hổ, oán trách nói: “Làm cái gì vậy? Con còn đang ở đây.”

“Ha ha ha ha!” Nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Chu Tiểu Trúc, Mặc Phàm vui vẻ, có chút hưng phấn nói: “Không có chuyện gì, dù sao Mặc Mặc cũng không hiểu, nhưng Tiểu Trúc a...” Nói đến phía sau có chút do dự, con mắt ngăm lấy Chu Tiểu Trúc đang nghiêng mình tránh né.

“Hả? Cái gì?” Chu Tiểu Trúc nghi hoặc hỏi, tiếp theo giống như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt đỏ hồng lên.

Quả nhiên, Mặc Phàm cũng không có ý tứ mà nói, “Cái kia, Tiểu Trúc a, khụ, chúng ta rất lâu cũng chưa có cái... Cái kia rồi, nếu không, buổi tối hôm nay...”

“Ừ...” Chu Tiểu Trúc hạ giọng đáp ứng một tiếng, Mặc Phàm khi ấy liền cười to, “Ha ha! Tiểu Trúc ! em đáp ứng rồi! Ha ha.”

“Cười ngây ngô cái gì! Ăn com đi!” Chu Tiểu Trúc bị anh cười có chút ảo não xấu hổ thành giận, hung ác trừng mắt nhìn Mặc Phàm nói.

“Được Được! Ăn com, ăn com! Ha ha... Ha ha...” Mặc Phàm trả lời, cũng ngồi trở lại bàn ăn com, đang ăn mà vẫn ha ha cười.

Chu Tiểu Trúc lại trừng mắt liếc anh một cái, chỉ là trong mắt thế nhưng mà không hề uy lực đáng nói, cũng cúi đầu xuống ăn com.

Nhìn thấy hết thảy Mặc Hi cảm thấy buồn cười, lại ầm ập, ba mẹ cô a, thật sự rất giống một đôi tình nhân trong sáng nha, ha ha, xem ra hôm nay phải tiến vào trạng thái Không linh tu luyện một đêm rồi, nếu không, cô cũng không muốn nghe âm thanh vào buổi tối của hai người đâu. Mặc dù, cho tới bây giờ, buổi tối cô đều là tiến vào trạng thái Không linh tu luyện cả đêm đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Được gặp

Edit: Sakura Thời gian trôi đi rất nhanh, lúc này Mặc Hi đã được bảy tuổi.

Bảy năm, Mặc Hi tìm hiểu thế giới này đã kha khá, cái địa cầu này không tồn tại bất cứ một quốc gia nào cả, mà là thế giới mất quyền lực, cái tình cầu này được gọi là Thủy Lam Tinh, khoa học kỹ thuật ở đây phát triển hơn thế kỷ 21 nhiều, nói khác thì cũng không khác lắm, bởi vì ở đây có một số năng lượng tốt hơn địa cầu nhiều mà ở đây phần lớn khoa học kỹ thuật đều dựa vào năng lượng này, cũng có nhiều cái giống nhau, nhiều cái khác nhau, ví dụ như xe bay chạy bằng một loại năng lượng không biết tên, hơn nữa ở đây tôn trọng lực lượng, có lực lượng là có quyền lợi.

Đương nhiên lực lượng cũng không phải có dễ dàng như thế, ở đây có hai loại người, một là loại trực tiếp dựa vào tu luyện thân thể gọi là Võ giả, mà loại còn lại thuộc loại thiếu số, người được trời phú, đó chính là Dị năng giả.

Dị năng là lực lượng không chế một loại hoặc nhiều loại trong ngũ hành, đương nhiên bình thường đều là một loại, vốn dĩ Dị năng giả đã ít rồi mà muốn có hai loại lực lượng thì càng thiếu đến đáng thương.

Lực lượng không chế cũng không phải chỉ có thể là Ngũ hành, cũng có Ngũ hành biến dị mà cái này rất lợi hại, giống như lúc Mặc Hi một tuổi nhìn thấy bé trai kia cũng là một hệ Hỏa và một hệ Phong mà hệ Phong chính là biến dị của hệ Mộc.

Mặc Hi cũng phỏng đoán qua bản thân mình cũng là một Dị năng giả, chỉ là có cảm giác hơi khác một chút, bởi vì lúc một tuổi kiểm tra dị năng, cô rõ ràng cảm giác được cái quả cầu thủy tinh kia không có cách nào kiểm tra được cô, chỉ là cô không nghĩ ra được nguyên nhân của việc này, xem ra khi nào có cơ hội phải đi đọc sách rồi.

Bây giờ cô đang ở trước sạp hoa, cái sạp hoa này là do Chu Tiểu Trúc mở đấy, vài năm trước bà làm bà vú nhưng sau khi đưa bé kia cai sữa thì bà mất việc, mà may mắn lúc đó bệnh của Mặc Phàm cũng gần khỏi rồi có thể làm việc đây là công lao của Mặc Hi, lúc mà cô có thể không chế tốt lực lượng kia giúp Mặc Phàm cải tạo thân thể, cứ đến tối cô sẽ dùng năng lượng đi một vòng cơ thể Mặc Phàm, không bao lâu sau thì Mặc Phàm đã khỏe, hơn nữa còn có sức hơn trước, làm cho Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc bảo là ông trời có mắt không để cho bọn họ lâm vào cảnh khổ khó.

Mặc Hi ngồi nhàm chán ở sạp hoa trước mặt, vuốt lấy một bông hoa vừa ngắt, đây đều là hoa dại mà Chu Tiểu Trúc hái ở chỗ xa về, nhưng cũng coi như là tươi đẹp cho nên buồn bán cũng không tồi.

Lúc này bà mang com cho Mặc Phàm, nói vì cái gì lại để Mặc Hi một mình ở chỗ này đều có nguyên nhân cả đấy, chỉ vì cho tới bây giờ Mặc Hi rất nghe lời, chưa từng làm bọn họ phiền lòng, như vậy bất tri bất giác bọn họ không đối đãi cô như đứa trẻ bảy tuổi. Hơn nữa cách sạp hoa không xa có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi mở cái sạp giống như nhà cô, người đàn ông này tên là Kha Lượng, cùng quê với Mặc Phàm, không chịu cưới vợ nên đương nhiên không có con, nhưng đối với Mặc Hi vô cùng tốt coi cô như con đẻ, có ông ta ở bên cạnh trông cho nên Chu Tiểu Trúc mới yên tâm đi đưa com cho Mặc Phàm.

Lúc này, trên đầu Mặc Hi xuất hiện âm thanh “Xoạt xoạt”, Mặc Hi ngẩng đầu lên thì thấy một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đang cầm một cái camera siêu mỏng đối diện mình.

Mặc Hi nhìn chàng trai kia, thấy chàng trai kia có cảm giác muốn chạy thì lúc này mới nở nụ cười ngọt ngào và nói: “Xin lỗi, anh định mua hoa hả?”

Chàng trai kia sững sờ nhìn gương mặt đáng yêu của Mặc Hi, nhất thời không có phản ứng gì.

“Anh không thích sao?” Dường như Mặc Hi có chút đau lòng, giọng nói run run.

Lúc này chàng trai mới hoàn hồn, vội vàng xua tay: “Không phải không phải! Anh mua, cho anh một bó.”

“Ha ha” Mặc Hi nhìn bộ dạng ngốc nghếch của chàng trai kia mà cười thành tiếng, rồi nói nhẹ nhàng: “Anh còn chưa nói muốn mua loại nào, mua bao nhiêu đấy?”

“A?” Chàng trai càng ngượng ngùng rồi, ánh mắt sau kính mắt có chút hốt hoảng, sau đó tùy ý chỉ lung tung mấy loại hoa, “Cái này, vài cái này.”

Mặc Hi gọt kỹ mấy loại hoa mà anh ta vừa chỉ rồi đưa cho anh ta, điềm nhiên nói: “Cám ơn đã chiếu cố, tất cả hết 18 nguyên.”

Chàng trai sờ túi, không phải là tiền lẻ mà tờ một trăm đấy, rồi trực tiếp đưa cho Mặc Hi một trăm khối tiền, nói: “Không cần phải trả lại.”

“Nha! Cám ơn anh.” Mặc Hi thuận miệng trả lời rồi dứt tiền vào túi, người ta đã nói không cần phải trả lại thì cô cũng không cần từ chối cứ trực tiếp thu là được, hơn nữa nhìn thấy chàng trai kia căn bản không thiếu tiền.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Anh Tử Triệt muốn lừa gạt Mặc Mặc cái gì ?

Beta: Sakura

Lúc này, bàn tay của chàng trai đang nắm lấy bông hoa, lại đối với Mặc Hi nói: “Em gái, em còn nhỏ như thế này, sao lại bán hoa ở trên đường cái vậy?”

Hừ, cậu bé kia vẫn chưa đi, Mặc Hi ngẩng đầu nhìn chàng trai kia, đối với anh này, cô cũng không có chán ghét, hơn nữa còn lơ mơ có ấn tượng tốt cười nói: “Nhà em rất nghèo à! Mặc Mặc muốn giúp mẹ nên mới đi bán hoa kiếm tiền.”

Nhiếp Từ Triệt nghe Mặc Hi nói, trong mắt loáng qua một tia đau lòng, đứa bé này mới có bao nhiêu tuổi, anh từ nhỏ chưa từng chịu khổ, cho nên mặc dù biết rõ trên thế giới này có người nghèo nhưng còn không biết có đứa trẻ hơi lớn một tí mà đã phải ra phụ giúp công việc cho bố mẹ, cúi người xuống, giơ tay lên định sờ đầu Mặc Hi, nói nhỏ: “Em gái gọi là Mặc Mặc à, Mặc Mặc ngoan, biết nghe lời.”

Mà Mặc Hi lại di chuyển đầu để tay Nhiếp Từ Triệt rơi vào khoảng không, có chút ngưng ngưng, thấy Mặc Hi mỉm cười ngọt ngào: “Mặc Mặc không thích người khác sờ đầu của mình đâu.” Để cho đứa trẻ sờ đầu mình như con nít thế kia có thể vui được mới lạ, mặc dù bây giờ cô đúng là một đứa trẻ con, hơn nữa cô phát hiện ra rằng dường như tính cách của mình ngày càng trẻ con, có thể nói dường như già bộ nai tơ đã nhiều năm như thế nên đã thành phản xạ tự nhiên, nhưng rốt cục mà nói thì linh hồn đã 20 tuổi vẫn không có thói quen như thế.

“À À!” Nhiếp Từ Triệt thu tay về, sau đó mới tiếp theo nói, “Gia đình Mặc Mặc rất khó khăn sao?”

“Đúng vậy! Nhưng Mặc Mặc rất hạnh phúc!” Mặc Hi cười trả lời, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc chiếu sáng như theo lời nói của cô.

Nhiếp Từ Triệt nhìn đứa trẻ trước mắt này, vừa bắt đầu chỉ là đột nhiên thấy cô bé ngồi ở trong bụi hoa, tại thành thị huyền ảo này thậm chí có một loại cảm giác ảo mộng. tamvunguyetlau.com anh yêu thích nhiếp ảnh nên nhìn không được mà chụp ảnh cô bé đó, mà càng tiếp xúc càng phát giác được cô bé thật sự rất khá ái không chỉ là cái mặt nhỏ xinh kia, còn có cái nụ cười kia, giọng nói ngọt ngào kia, anh đột nhiên phát hiện chính mình rất muốn giúp cô bé đó, về mặt chân thành đối diện với Mặc Hi mà nói: “Nếu không, Mặc Mặc đến làm người mẫu chụp ảnh cho anh Từ Triệt đi, anh Từ Triệt có thể cho Mặc Mặc rất nhiều tiền lương.”

Lời này nếu như người bình thường nghe nhất định tưởng anh ta lừa trẻ con rồi, trong lòng Mặc Hi nghĩ đến nhưng cô biết rõ anh ta thật tâm muốn giúp chính mình, trong ánh mắt tinh thuần kia tràn đầy sự chân thành, ngẩng đầu lên Mặc Hi còn chút nghi ngờ nói: “Hóa ra anh là Từ Triệt à, nhưng mà anh Từ Triệt à, anh muốn lừa gạt Mặc Mặc cái gì?”

“Ah!” Sắc mặt Nhiếp Từ Triệt kinh ngạc nhưng tiếp theo nhớ lại lời chính mình vừa mới nói, sao lại nói như thế với một đứa trẻ bảy tuổi chứ, thật là... Sắc mặt hồng lên, vội vàng xua tay, có chút lắp bắp nói: “Cái... cái kia, Mặc Mặc đừng hiểu lầm! Anh Từ Triệt không phải có ý tứ này, không đúng... không đúng! Thật sự không phải!”

“Ha ha ha được rồi” Mặc Hi cười khanh khách đứng dậy, ánh mắt cong lên như vầng trăng nhìn Nhiếp Từ Triệt, cười nói “Anh Từ Triệt thật đáng yêu ah!”

“Ách...” Nhiếp Từ Triệt xấu hổ, trong lòng bối rối bị một đứa trẻ 7 tuổi nói mình đáng yêu, thật là...

Có chút ngưng ngưng đối với Mặc Hi nói: “Mặc Mặc không thể nói anh Từ Triệt đáng yêu, từ ngữ đáng yêu này là dùng để nói mấy đứa bé như Mặc Mặc vậy.”

“Thế nhưng mà Mặc Mặc cảm thấy là anh Từ Triệt rất đáng yêu mà, có phải anh Từ Triệt cũng là trẻ con như Mặc Mặc không?” Mặc Hi phát hiện bé trai này thật sự rất thú vị nhìn không được mà tiếp tục chọc ghẹo.

“Ách...” Nhiếp Từ Triệt không biết nói thế nào, sau đó này đột nhiên truyền tới tiếng chuông “Chúng ta rất muốn vui vẻ, thiên sứ sẽ chờ chờ lấy chúng ta, cùng đi tới ngày mai!” Một tiếng hát của đàn ông rất dịu dàng và từ tính, nghe rất hay. Mà Nhiếp Từ Triệt cảm thấy tiếng chuông điện thoại này thật sự là cứu tinh của anh, hóa giải ngưng ngưng giúp anh, lấy ra di động nói tiếp “Này? Anh vẫn tốt chứ.”

” Ah. . . Đã biết, tôi sẽ trở về ngay.”

“Uh, gấp lại.”

Nói xong, Nhiếp Từ Triệt cất điện thoại đi, xé một tờ giấy từ quyển vở ở bên người sau đó dùng bút viết số điện thoại, chân thành nói “Nếu Mặc Mặc cần anh Từ Triệt giúp việc gì thì có thể gọi theo số điện thoại này nhé, bây giờ anh Từ Triệt phải đi về rồi, Mặc Mặc cầm lấy nha.”

Tiếp lấy giấy trên tay Nhiếp Từ Triệt để lại đây, Mặc Hi đút vào túi, liền cười nói, “Vâng, Mặc Mặc đã biết, anh Từ Triệt đi thông thả nha.”

Nhiếp Từ Triệt nhìn Mặc Hi cười phồng má, thì vừa cười vừa vẫy tay, xoay người rời đi.

Đúng là một cậu bé thiện lương nhỉ, nhìn bóng lưng Nhiếp Từ Triệt, Mặc Mặc nghĩ thế, tiếp theo ngồi ở trên ghế, bắt đầu hấp thu năng lượng.

Khoảng chừng nửa giờ sau, Chu Tiểu Trúc trở về, đứng trước Mặc Hi, “Mặc Mặc đợi có mệt mỏi không? Đều do mẹ không tốt, đi lâu như vậy.”

“Không có ạ, Mặc Mặc không mệt.” Mặc Hi cười tươi mà nói, bảy năm dùng năng lượng cải tạo thân thể, không nói có nhiều lợi hại, đến thời gian này một chút mệt mỏi cô cũng không có, đừng nói là mệt mỏi, thể nhưng mà cô thử qua một tay dùng sức đánh vào trên cây, cũng chỉ là chấn động nhẹ mà thôi, không có cảm giác đau đớn hơn nữa sức chịu đựng, khí lực thì càng không cần nói, tamvunguyetlau.com nếu không chế dòng điện bao vây trên tay

thì có thể đánh thủng thân cây, bây giờ cô cũng không hề cần khổng chế năng lượng bên trong linh hồn để cải tạo thân thể nữa, mà là từ bên ngoài hấp thu năng lượng, đầu tiên đi một vòng quanh thân sau đó mới tiến vào linh hồn cho nên mới nói bây giờ cô có thể tùy thời tùy khắc đều cải tạo thân thể.

“Uh! Đến đây, đồng sự của ba ba cho kẹo đường, cho Mặc Mặc ăn này.” Chu Tiểu Trúc cười, rồi lấy hai cái kẹo từ trong túi đưa cho Mặc Hi.

Mặc Hi cảm thấy, mặt nhỏ tươi cười mà nói, “Cám ơn mẹ. Mẹ là tốt nhất.” Mặc dù cô cũng không thích ăn đồ ngọt, nhưng cũng không ghét, là Chu Tiểu Trúc cho cô, cô sẽ nhận như vậy Chu Tiểu Trúc cũng sẽ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Trăm nguyên nhân dẫn phát sự kiện

Edit: Lina

Beta: Sakura

Quả nhiên, khi ấy Chu Tiểu Trúc nghe như vậy liền nở miệng cười, “Bep” một ngụm tại khuôn mặt Mặc Hi.

Khi ngồi trên ghế bán hoa, Mặc Hi ở tại trong lòng Chu Tiểu Trúc, trông như là đi ngủ kỳ thật là đang hấp thu năng lượng.

Chu Tiểu Trúc nhìn Mặc Hi ở trong lòng, trong lòng tràn đầy áy náy, con từ bé đã không được hưởng thụ cái gì hơn nữa nhỏ như thế lại phải phụ giúp bố mẹ, bản thân mình không xứng làm mẹ, nói rằng sẽ không để cho con phải chịu thiệt thòi, thế nhưng mà...

Trông lâu như thế chắc là đã mệt, bây giờ đã ngủ rồi, vừa mới nói cái gì mà không mệt.

Lấy áo ngoài phủ lên trên người Mặc Hi, tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng Mặc Hi, để con ngủ ngon hơn.

Gần đến hết ngày, sau khi bán bó hoa nhỏ xong, Chu Tiểu Trúc chuẩn bị thu thập, khi đó Mặc Hi đã tỉnh, xách giỏ hoa theo Chu Tiểu Trúc trở về, bên cạnh cũng thấy chú Kha Lượng đang dọn hàng.

Kha Lượng nhìn Mặc Hi lộ ra vẻ từ ái nói: “Mặc Mặc à, cảm cái đó có mệt hay không vậy, nếu không để chú Kha cảm giúp cháu nhé.”

Mặc Hi chỉ cười cười, lắc đầu cười nói: “Không cần đâu ạ, cảm ơn chú Kha, Mặc Mặc không mệt đâu ạ.”

“A.” Kha Lượng thấy Mặc Hi nói như vậy cũng không hề nói điều gì nữa, Mặc Mặc vẫn hiểu chuyện như thế a.

Lúc này, Chu Tiểu Trúc quay đầu đối với Kha Lượng cười nói: “Cám ơn anh Kha vừa rồi để ý Mặc Mặc.”

“Không đâu.” Kha Lượng hào sảng cười nói: “Mặc Mặc rất lợi hại, nhỏ như thế mà cũng biết bán hàng, ta cũng không giúp được cái gì.”

“Hả? Bán cái gì?” Chu Tiểu Trúc nghi ngờ nói: “Bán cái gì cái gì?”

“À? Tiểu Trúc! em còn không biết đi, em vừa đi ra ngoài là Mặc Mặc đã tự mình bán, nói đến đây, Mặc Mặc rất lợi hại đấy. Tiểu Trúc! em có con như Mặc Mặc thật là tốt!” Nhìn thấy Chu Tiểu Trúc nghi hoặc, Kha Lượng nghĩ có lẽ là Mặc Mặc còn không có nói cho Tiểu Trúc, khen Mặc Hi một trận.

Chu Tiểu Trúc nghe như vậy, liền nghiêng đầu đối với Mặc Hi nói, “Là như vậy sao?”

“À? Đối với việc này, không phải chú Kha nhắc tới thì Mặc Mặc thật sự quên mất.”

Mặc Hi nghe thấy, chỉ mãi tu luyện nên quên không nói chuyện này cho mẹ biết, sau đó từ trong túi móc ra một trăm đồng kia giao cho Chu Tiểu Trúc, nói: “Đây là tiền Mặc Mặc bán hoa.”

Chu Tiểu Trúc xem xong, sợ đến nhảy dựng, 100 đồng a! có thể mua hết đồng hoa đại kia, lúc này sắc mặt Tiểu Trúc có đen đi một chút, mà Kha Lượng bên cạnh cũng cả kinh nói: “Mặc Mặc thật lợi hại a, bán được một trăm đồng tiền hoa.”

“Khanh khách!” Mặc Hi cười, ấp úng nói: “Không có trả giá.”

Kha Lượng cũng không có nói gì nữa, chỉ là cho Mặc Hi một ngón tay cái. Mà Chu Tiểu Trúc không biết chuyện quan trọng thế nào, tavunguyetlau.com trên đường đi đều trăm mặc. Mặc Hi cũng phát hiện được Chu Tiểu Trúc khác thường nhưng không biết là vì cái gì.

Tại giao lộ thì tạm biệt Kha Lượng, không đến một hồi Mặc Hi và Chu Tiểu Trúc cũng về đến nhà, mà vừa về tới nhà Chu Tiểu Trúc liền quay người cầm tiền lên, sắc mặt nghiêm túc nhìn Mặc Hi, trăm mặc không nói.

Mặc Hi bị nhìn thấy bị mê hoặc, buông giò hoa xuống, miệng nhỏ giương lên đối với Chu Tiểu Trúc nghi hoặc hỏi: “Mẹ? Sao vậy?”

Trong mắt Chu Tiểu Trúc loáng qua một tia đau lòng sáng rọi, trầm giọng nói, “Mặc Mặc, 100 đồng tiền này là con bán hoa được sao?”

“Đúng ạ.” Mặc Hi trả lời chắc chắn.

“...” Chu Tiểu Trúc lại trầm mặc một hồi, trong mắt đều là đau lòng cùng với tội lỗi, đối với Mặc Hi trầm giọng nói: “Mặc Mặc! tại sao con có thể lừa mẹ đây.”

“Há?” Mặc Hi càng thêm mơ hồ, hỏi: “Mặc Mặc lừa mẹ cái gì vậy?”

“Con còn không chịu thừa nhận!” Giọng nói của Chu Tiểu Trúc lên cao, tiếp theo lại khôi phục sự dịu dàng, đối với Mặc Hi nhẹ giọng nói, “Mặc Mặc! cho mẹ biết làm sao có được số tiền kia? Mẹ sẽ không mắng Mặc Mặc đâu.”

“Là Mặc Mặc bán hoa mà!” Mặc Hi không rõ Chu Tiểu Trúc vì cái gì lại như vậy, có thể xác định tiền này có phải là cô bán hoa hay không? Đúng vậy a.

“Mặc Mặc!” Chu Tiểu Trúc thật sự tức giận, sắc mặt chìm xuống, con người tức giận chớp động, nhìn Mặc Hi, nói “Mặc dù trong nhà chúng ta nghèo, nhưng là có tôn nghiêm có nhân cách, mẹ biết rõ Mặc Mặc còn nhỏ, thế nhưng mà bé ngoan là không thể nói dối, mẹ lại hỏi lần nữa tiền này là làm sao mà có?”

Mặc Hi đại khái cũng được nguyên nhân Chu Tiểu Trúc tức giận rồi, thế nhưng mà này tiền thật là cô bán hoa đó a, không thể cải biến được sự thật này, chỉ có nói tiếp: “Tiền này thật sự là tiền Mặc Mặc bán hoa mà.”

“Quý xuống!” Mặc Hi mới nói xong, Chu Tiểu Trúc liền gào thét một tiếng, mặt tràn đầy bi thống cùng với tội lỗi, nhìn Mặc Hi, trẻ con cuối cùng vẫn là trẻ con, mặc kệ Mặc Mặc rất nghe lời, làm sai sự tình đều là người làm mẹ này không có giáo dục tốt.

“...” mặc dù Mặc Hi tự nhận là chính mình không có lỗi, nhưng chứng kiến dáng vẻ của Chu Tiểu Trúc bi thống, trong lòng cũng nắm chặt lại, chân mày loạn thành một đoàn liên quý trên mặt đất, an ủi Chu Tiểu Trúc: “Mẹ đừng tức giận, Mặc Mặc nói đều sự thật! Không có lừa mẹ a.

Thấy Mặc Hi đến bây giờ còn cố tự an ủi lấy mình, Chu Tiểu Trúc lại đau lòng, Mặc Mặc là đứa trẻ nghe lời, tại sao có khả năng làm những cái sự tình trộm kê trộm chó kia được, thế nhưng mà, sự thật liền là như vậy, làm sao bán hoa mà có thể bán được 100 đồng tiền, đều do bà bình thường chỉ cố làm việc, đều không có làm tốt công tác giáo dục, đều là lỗi của bà. Nghĩ đến, cái tội lỗi kia, trong mắt đã dần dần phủ đầy nước.

Đối với Mặc Hi nói: “Mặc Mặc, mẹ đều muốn tốt cho con, cho nên cho mẹ biết được không, rút cuộc tiền này ở đâu mà ra.”

“...” Đương nhiên Mặc Hi biết rõ là Chu Tiểu Trúc muốn tốt cho cô, chỉ là cái kia thật là bán hoa được đó a, sớm biết sẽ là như vậy thì cô sẽ không bán, bây giờ cô nói cái gì, Chu Tiểu Trúc đều không tin, chỉ có thể trầm mặc.

Mà ở trong mắt Chu Tiểu Trúc, bây giờ Mặc Hi trầm mặc coi như là cam chịu vậy, quả nhiên là lỗi của bà, luôn nhận biết là Mặc Mặc thật biết nghe lời, tamvunguyetlau.com liền không có quá mức đi chú ý giáo dục trẻ con, bây giờ làm ra sự tình như vậy. Nghĩ đến cái sự tình kia nước mắt lại chảy ra.

Nhìn thấy tình cảnh này, Mặc Hi cũng mặc kệ, vội vàng đối với Chu Tiểu Trúc nói: “Mẹ! Mẹ đừng khóc, Mặc Mặc biết sai rồi, mẹ đừng khóc ah.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Giải quyết

Edit: Lina

Beta: Sakura

Chỉ vì một câu nói như vậy của Mặc Hi, nước mắt Chu Tiểu Trúc chảy càng nhiều.

Sau đó, cửa bị mở ra, Mặc Phạm tiến vào, mới vừa tiến vào, liền chứng kiến việc này, sững sờ, tiếp theo lên bước phía trước nói: “Có chuyện gì quan trọng sao, Mặc Mặc? Mặc Mặc ! sao con lại quý trên mặt đất vậy, nhanh đứng dậy, nếu quý thế này mà bị đau thì làm sao bây giờ a!”

Mặc Hi liếc nhìn Chu Tiểu Trúc, không có nói chuyện. Mặc Phạm cũng biết nhất định phát sinh sự tình gì rồi, thấy Mặc Hi không dậy nổi, vội vàng đi đến trước mặt Chu Tiểu Trúc, thấy khuôn mặt lê hoa đái vũ kia, kinh hoàng nói “Xảy ra chuyện gì sao? Tiểu Trúc! Tiểu Trúc, em đừng khóc, nào, nói cho anh biết.”

“A, A Phạm, đều là lỗi của em! Đó đều là lỗi của em! Không có giáo dục Mặc Mặc cho tốt, đều là lỗi em, ô...ô.” Chu Tiểu Trúc đang nghẹn ngào nói,

hồng hết cả mắt.

Mặc Phàm vuốt ve Chu Tiểu Trúc, lau nước mắt cho Tiểu Trúc, vừa an ủi vừa lo lắng nói: “Trước đừng khóc a, nói cho anh biết, có chuyện gì a.”

Sau khi Chu Tiểu Trúc một câu một câu đem sự tình đại khái giải thích phát sinh cái gì, cầm 100 đồng kia lên, tội lỗi nức nở nói: “Đều là lỗi tại em, không xứng đáng làm mẹ.”

Sau khi Mặc Phàm nghe xong thì sắc mặt liền trầm xuống, mặc dù ông nghèo, nhưng là ông giống như Chu Tiểu Trúc nói lúc trước đây, tamvunguyetlau.com nghèo ít nhất còn có tôn nghiêm và nhân cách chính mình, đối với Mặc Hi đang quỳ trên mặt đất nghiêm túc nói: “Mặc Mặc, con nói đi, rốt cuộc là có được số tiền này như thế nào? Không được lừa ba ba.”

“Thật là Mặc Mặc bán hoa mà.” Mặc Hi chân thật nói, cô biết rõ nếu như không nói rõ thì việc này thật sự sẽ không tốt, thấy bộ dạng Chu Tiểu Trúc đau lòng, cô cũng không vui vẻ gì.

Mặc Phàm đã trầm mặc một hồi, mới nói: “Cái kia vì cái gì lại bán được nhiều tiền như thế a.

“Trên người Mặc Mặc không tiền lẻ, anh trai đó liền nói không cần thối lại.” Mặc Mặc đáp lại, may mà Mặc Phàm hỏi đến điểm mấu chốt này.

Sau đó, Chu Tiểu Trúc cũng ngừng thút thít nỉ non, nghe lời này của Mặc Hi, lại không giống như nói dối, chính mình thế nào không nghĩ đến điểm này, thế nhưng mà, cũng không biết Mặc Hi nói có phải là sự thật hay không, chỉ hi vọng con bé nói là sự thật a, đối với Mặc Hi hỏi: “Mặc Mặc có cái gì có thể chứng tỏ chính mình nói chính là lời thật không?”

Bị Chu Tiểu Trúc hỏi như vậy, Mặc Hi đột nhiên nghĩ đến cái tờ giấy chàng trai gọi là Triệt kia cho mình, liền móc từ túi ra, đưa cho Chu Tiểu Trúc rồi nói: “Anh trai kia cho Mặc Mặc số điện thoại liên hệ.”

“Hà?” Chu Tiểu Trúc nhận lấy tờ giấy. Không rõ vì cái gì người nọ còn để lại tờ giấy cho Mặc Mặc, nhưng có cái này cũng có thể chứng tỏ Mặc Mặc nói là thật hay giả rồi.

Mặc Phàm ở một bên nhìn, liền vội vàng ôm lấy Mặc Hi trên mặt đất, đối với Chu Tiểu Trúc nói, “Đi sang anh Lượng mượn điện thoại để gọi đi, thiệt là, quỳ lâu như thế, Mặc Mặc có đau nhức không?” trong lòng Mặc Phàm đã tin tưởng lời Mặc Hi nói rồi.

“Không đau a.” Mặc Hi cười đáp lại.

Ba người đi đến nhà Kha Lượng, muốn mượn điện thoại gọi một lúc, cũng không nói gì, cho Chu Tiểu Trúc gọi đi. Chỉ thấy Chu Tiểu Trúc nhấc cái kia điện thoại lên, cầm điện thoại rồi nói chuyện.

“Ah, chào cậu.”

“Ách... Tôi không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi cậu nhận ra một đứa bé tên là Mặc Mặc không?”

“Ah, cái kia... hôm nay cậu có mua hoa của Mặc Mặc không?” Đang nói, tâm tư có chút trống rỗng nhìn Mặc Hi một cái.

“Ah, ah! Không, không có gì. Tôi là mẹ nó, xin hỏi có phải cậu cho nó một trăm đồng không ?

“À. Tôi đã biết, cảm ơn cậu! Tốt, tốt, đã biết.”

Tắt điện thoại, trong mắt Chu Tiểu Trúc tràn đầy tội lỗi nhìn Mặc Hi, áy náy nói: “Mặc Mặc, Mặc Mặc, xin lỗi! Đều là lỗi của mẹ, để con phải chịu oan ức rồi! Đều do mẹ, Mặc Mặc.”

“Mặc Mặc không trách mẹ, mẹ là muốn tốt cho Mặc Mặc, Mặc Mặc biết rõ mà.” Mặc Hi cười nói, không có cái gì quan trọng hơn so được với Chu Tiểu Trúc khôi phục vui vẻ.

“Mặc Mặc...” Hốc mắt Chu Tiểu Trúc lại hồng, đều do bà.

Mặc Phàm nhìn, nói: “Tốt rồi tốt rồi, không việc gì là tốt rồi, em cũng thiệt là, thế nào không hiểu rõ đã để Mặc Mặc quỳ xuống vậy.”

“Em...” Chu Tiểu Trúc cắn cắn bờ môi, đối với Mặc Hi nói: “Em biết lỗi rồi, Mặc Mặc cho mẹ biết, con muốn cái gì, mẹ đều mua cho Mặc Mặc, bồi thường cho Mặc Mặc, được không?”

“Vâng? Thật sự sao?” Mặc Hi vừa cười vừa nói, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Chu Tiểu Trúc, kêu lên: “Mẹ là tốt nhất rồi.”

Sắc mặt Chu Tiểu Trúc mới tốt hơn nhiều, cười nói: “Nói a, Mặc Mặc muốn cái gì? Mẹ nhất định đồng ý.”

“Vâng...” Mặc Hi trầm ngâm một hồi, mới nói: “Mặc Mặc muốn nhất đọc tạp chí, chính là đọc sách trong cửa hàng Đọc Trăm Sách.” Mới bắt đầu Mặc Hi muốn đi xem sách, tamvunguyetlau.com cô phát hiện này ngôn ngữ của thế giới này giống ngôn ngữ Trung Quốc, cho nên không sợ xem không hiểu, muốn đọc sách thì có thể đến cửa hàng đọc nhưng chỉ có thể đọc ở trong cửa hàng không được mang ra ngoài, chỉ cần phải trả ba mươi đồng, cũng không phải quá khó khăn gì.

Chu Tiểu Trúc nghe như vậy, mặc dù không rõ vì sao Mặc Hi lại muốn cái này, bằxem cũng không hiểu a, có thể nói lại thế nào, hôm nay là bà sai, hơn nữa nhìn dáng vẻ Mặc Hi đây chờ mong, mặc dù tiêu đến ba mươi đồng, thế nhưng mà vừa vận hôm nay Mặc Hi mang về 100 đồng tiền, cho nên vẫn có thể mua. Hơn nữa bà cũng đã chấp thuận rồi, cười nói: ”Được, ngày mai mẹ sẽ cho Mặc Mặc.”

“Hay quá! Mẹ thật tốt ah ~!” Mặc Hi gọi một tiếng, thấy Chu Tiểu Trúc dường như hoàn toàn khôi phục lại, trong lòng cũng yên tâm

Mà lúc này, Mặc Phàm cũng cười nói “Tốt rồi, sau này đều phải đem sự việc làm rõ rồi hãy kết luận, hơn nữa Mặc Mặc của chúng ta nghe lời như thế, sao lại có thể làm ra việc như vậy chứ, bây giờ thì tốt rồi, về nhà thôi.” Nói xong, lại đối với Kha Lượng nói: “Cám ơn anh Kha rồi.”

Kha Lượng lắc lắc tay: “Nói cảm ơn làm gì! Sau này đối với Mặc Mặc tốt một chút, thiết là, lần sau nếu lại ức hiếp Mặc Mặc nữa, tôi sẽ không khách khí với hai người, hừ hừ.” Có chút thị uy trùng trùng mắt.

Chu Tiểu Trúc liền nói, “Sẽ không, sẽ không rồi, đều là tại tôi không đúng.”

“Tốt rồi, về nhà thôi” Mặc Phàm hoan hô một tiếng, liền vuốt ve đầu Mặc Hi, kéo lấy Chu Tiểu Trúc cùng về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Phương Nặc Nho

Edit: Lina, Sakura Beta: Sakura “Cháu chào Chú Kỳ ạ!” Tiếng nói ngọt ngào vang lên.

Kỳ Phi ngồi ở bên trong quầy thu tiền ngẩng đầu lên rồi nở nụ cười từ ái với người đến: “Là Mặc Mặc đến à, vẫn chào buổi sáng như thế.”

“Vâng.” Mặc Hi đối với chú Kỳ bên trong quầy thu tiền rất lễ phép gật đầu, cười đáp lại, Kỳ Phi là đàn ông sắp 40 tuổi là ông chủ cửa hàng sách, mà ở một tháng trước, Chu Tiểu Trúc giúp Mặc Hi làm cái túi đựng sách, hàng ngày Mặc Hi đều đến cửa hàng này từ sớm để đọc sách, một đến hai về cho nên rất quen thuộc mọi người trong cửa hàng.

Mà người trong cửa hàng sách cũng đều rất vui vẻ, đứa bé gái này đáng yêu lại hiểu lễ phép, luôn thấy Mặc Hi nở nụ cười, đương nhiên Kỳ Phi cũng như thế.

Sau khi chào Kỳ Phi thì Mặc Hi liền theo thói quen đi đến từng đồng kệ sách để tìm sách đọc, tìm được một quyển gọi là [vật chất luận] giống như kiểu sách vật lý, sau đó đi tới bên ghế, đứng ở phía trên rồi lấy quyển sách đó xuống, ngồi vào chỗ gần cửa sổ, đó là vị trí của Mặc Hi ngồi mỗi ngày, dựa vào song cửa có ánh mặt trời chiếu rọi, mà song cửa này ở trong cửa sổ rất lớn đặt sát mặt đất cho nên mọi người ở bên ngoài cũng có thể nhìn thấy bên trong

Nhìn quyển sách trong tay, mở từng trang ra, đọc sách trong vòng một tháng, để Mặc Hi có chút cao hứng và cũng có ít thất vọng, cao hứng ở đây là có nhiều loại giống Trung Quốc, thất vọng là mặc dù có nhiều thứ giống Trung Quốc nhưng bản chất lại khác nhau, ví dụ đơn vị ở đây cũng là cm, mét, ngàn mét v...v, số đếm cũng là 1,2,3,4, chữ viết là hán tự, vật lý học cũng như thế, nhưng hết lần này tới lần khác rất nhiều tổ hợp khoa học kỹ thuật lại thì hoàn toàn khác nhau, tựa như đi động, TV... tamvunguyetlau.com không chỉ khác tên mà ngay cả thành phần cấu tạo đều không giống, ở đây phần lớn đều dùng loại năng lượng đặc thù cung ứng, làm cho những tri thức lúc trước của Mặc Hi trở thành vật trang trí không hề có tác dụng gì

Vuốt vuốt mắt có chút đau xót, sau đó, một ly sữa bò đưa tới bên cạnh bàn Mặc Hi, Mặc Hi còn không có nhìn đến người liền cười nói “Cám ơn anh Nho.” Ngẩng đầu lên, đúng là người trong dự đoán.

Một thân quần áo lao động màu trắng, dáng người thon dài, búi tóc màu nâu đen mềm mại, con mắt cũng là màu nâu đấy, rất dịu dàng, môi màu trắng nhạt nhẹ nhàng cong lên, làm cho người ta lâm vào cảm giác như tắm gió xuân, là một chàng trai rất đẹp lại ôn nhu, khoảng chừng 16, 17 tuổi, lại bày ra bộ dạng già trước tuổi tác, đối với Mặc Hi nhẹ nhàng nói: “Mặc Mặc lại không có ăn điểm tâm ư, như vậy đối với thân thể không tốt nha.” Thanh nhã như gió.

Mặc Hi khá ái cười, có chút hương vị làm nũng, nói: “Không phải còn có anh Nho sao? Mặc Mặc biết chắc anh Nho sẽ cho Mặc Mặc một ly sữa bò, ha ha!”

Phương Nặc Nho nhìn Mặc Hi với ánh mắt dịu dàng kèm theo sùng nịch, theo đó là cái ngữ khí ôn nhu kia có hiện lên một chút vô nại nói: “Nếu ngày nào đó anh Nho mất đi, Mặc Mặc sẽ làm sao bây giờ đây này?”

“Thì Mặc Mặc cũng chỉ có thể để bụng đối thôi.” Mặc Hi nghiêng đầu, đau khổ nói.

“Thế nên anh Nho không thể đi nha.” Phương Nặc Nho cười nhạt đi. Nhìn cái mặt nhỏ xinh xắn của Mặc Hi, “Mặc Mặc từ từ đọc sách đi, anh Nho phải đi làm việc, thừa dịp sữa bò còn nóng thì nên uống ngay.”

“Vâng! Mặc Mặc biết rõ, anh Nho đi đi.” Mặc Hi liền cười vẫy vẫy tay, rồi cầm ly sữa bò trên bàn uống lên uống.

Phuong Nặc Nho cười cười, xoay người đi sửa sang lại sách vở.

Nhìn bóng lưng Phuong Nặc Nho, Mặc Hi cười, Phuong Nặc Nho này cũng là một nhân viên làm việc trong cửa hàng sách này, là tại một lần Mặc Hi không với được quyển sách ở trên cao, Phuong Nặc Nho xuất hiện, giúp cô cầm xuống, lần thứ nhất gặp mặt của hai người là như vậy, tiếp theo nói chuyện, sau này mỗi ngày Mặc Hi đều đến đây nên hai người liền quen thuộc, tamvunguyetlau.com mà mỗi ngày Phuong Nặc Nho đều chuẩn bị một ly sữa bò cho Mặc Hi, Mặc Hi cũng đã thành thói quen, mà này bên ngoài bên trong có thêm nhiều khách nữ đều là vì Phuong Nặc Nho mới tới, ai bảo quá đẹp trai làm chi, còn không phải đẹp trai bình thường, hơn nữa còn dịu dàng như vậy, trở thành người mà tất cả khách hàng nữ yêu thích.

Uống sữa bò xong, Phuong Nặc Nho cũng đi lại đây lấy ly, đồng thời đưa cho Mặc Hi một cái khăn mùi soa giấy, Mặc Hi vui thích ha ha nhận lấy lấy, lau miệng, vứt giấy vào bên trong thùng rác rồi tiếp tục xem sách.

Nói thật, lúc nhân viên làm việc cùng với khách nhân trong cửa hàng đang nhìn Mặc Hi đều sẽ kỳ quái vì cái gì cô thấy đọc được vậy, dường như có thể hiểu, không có khả năng nha, đứa bé mới 7 tuổi có thể xem hiểu mấy chữ này, cho nên chỉ coi là đứa trẻ thấy thú vị khi cầm sách, cũng mặc kệ cô.

Đến buổi trưa, sau khi ánh mặt trời lên cao, chiếu thẳng lên thủy tinh, mà Mặc Hi an tĩnh nhìn sách trên bàn, thân hình bị ánh mặt trời chiếu rọi xuống, phát tán ra huỳnh quang, cái mặt nhỏ xinh kia như em bé, xinh đẹp đáng yêu có cảm giác không chân thật. Người đi qua đường đều là không khỏi tròn xoe mắt.

Sau đó, trên đường phố đột nhiên có một trận hoảng loạn, chỉ trên bầu trời có mấy chiếc xe bay cấp tốc bay đến, không đúng, mấy chiếc xe bay này đang đuổi theo một đứa trẻ khoảng chừng 10 tuổi.

Chỉ thấy bé trai kia đang điều khiển xe nhanh chóng từ trên trời lướt xuống mặt đất rồi nói, “Đã bảo bọn anh là đừng có theo bản thiếu gia rồi, bản thiếu gia chơi chán thì sẽ trở về, đuổi theo làm gì!”

Mấy cái xe bay kia cũng theo bé trai từ không trung lướt xuống mặt đất, bên trong truyền tới một giọng nói của đàn ông, “Kỳ thiếu gia! Xin mời ngài về cùng với chúng tôi, bằng không ông chủ sẽ tức giận đó.”

“Cát! ông già kia sẽ không tức giận thì liên quan gì tới bản thiếu gia, hừ hừ, các người đã muốn đuổi theo, đừng có quái bản thiếu gia.” Đứa bé nói, ngay sau đó lóe lên màu lục nhạt sáng rọi, chạy với tốc độ nhanh hơn. “Hắc hắc, muốn đuổi theo bản thiếu gia? Không đơn giản như vậy.”

Ngay tại lúc đứa bé trai đắc ý, bé trai ngẩng đầu lên thì vẫn thấy mấy xe bay đó bám theo cậu, trong lòng cậu rất giận dữ, lập tức bay xuống mặt đất, lại không giảm phanh làm cho mọi người ở dưới mặt đất kinh hoàng chạy toán loạn, khi mọi người tưởng đứa bé kia sẽ đâm phải mặt đất thì một tay của bé vừa động thì cái xe kia liền quay tròn, nổi trên mặt đất, khoe miệng bé trai kia cong lên, tamvunguyetlau.com nhìn thấy biểu hiện của mấy người này thì cười rất đắc ý, rồi tăng tốc độ định chạy trốn, nhưng lúc này đột nhiên bé trai ngẩng mặt lên, thấy Mặc Hi ngồi ở bên trong song cửa, nhất thời sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Đứa trẻ

Edit: Vân Khinh Beta: Sakura Đúng lúc này, Mặc Hi đang vận dỗi eo, liền nghe thấy tạp âm ở bên ngoài. Quay đầu nhìn thấy ánh mắt của bé trai, hai người vừa vận nhìn nhau, bé trai ngây ngốc, lúc đầu Mặc Hi cũng có chút mê mang, mãi về sau mới hiểu rõ thì lại vui vẻ, có chút cười trộm.

Về mặt cậu bé ngây ra, cho đến khi một tiếng “Phanh...” vang lên, sau đó bé “Ah!” lên một tiếng hét thảm.

Chỉ thấy cậu bé đâm vào cột điện, mà ngay sau đó, mấy chiếc xe bay dừng tại bên cạnh cậu bé đó, có hai người từ trong xe đi ra, khom lưng đối với cậu bé nói: “Kỳ thiếu gia, mời ngài trở về cùng chúng ta”. Nói xong, cũng không đợi cậu bé trả lời, trực tiếp bắt lấy cậu bé. Mà cậu bé đó vẫn nhìn về phía Mặc Hi, cũng không nhúc nhích.

Lúc này Mặc Hi đã mở miệng cười to, đứa trẻ này cũng quá thú vị đi, vừa mới còn nghiêm túc nhìn mình, cũng không nhìn cột điện ở phía trước. truyện chỉ được post tại tamvunguyetlau.com Khi đó cô đã nghĩ không biết cậu bé đó có đụng vào hay không, không nghĩ đến nhìn thấy đụng thật, thật là cường đại a! Mặc Hi đùa bỡn cười, ngăn cách lấy song cửa, đối diện với ánh mắt của thằng bé trai đang nhìn mình mà giờ cao ngón tay cái lên.

Mà đứa bé trai kia vừa thấy, lại nở nụ cười ngây ngốc, bộ dạng ngốc nghếch kia làm cho Mặc Hi thấy buồn cười. Cho đến khi bé trai kia bị kéo lên xe, chạy đi mất.

Mặc Hi thu hồi ánh mắt, nhìn lên trời, tới lúc về nhà ăn cơm rồi. Đứng dậy, đem sách trả về chỗ cũ, liền đối với những người gặp qua nói tạm biệt.

“Chị Thiên! hẹn gặp lại.”

“Ah, phải đi rồi à, Mặc Mặc! hẹn gặp lại.”

” Anh Nho! hẹn gặp lại ”

“Uh Mặc Mặc! hẹn gặp lại.”

“Chú Kỳ hẹn gặp lại.”

“Nha. Phải về nhà ăn cơm à, hẹn gặp lại.”

Mặc Hi đi tới con đường về nhà.

Lúc này, tại căn phòng trong ngôi biệt thự xa hoa, cửa bị đánh “Bang bang” vang dội, còn có tiếng nổi giận của đứa bé: “Mở cửa!!! Mở cửa cho con!!! Con muốn ra ngoài!!! Thả con ra ngoài!!!”

“Ông già chết tiệt! Thả con ra ngoài! Con muốn đi ra ngoài! !”

“Có nghe thấy không! ! Con muốn đi ra ngoài! !

Về mặt của vệ sĩ trông cửa không thay đổi, tiểu thiếu gia không an phận lấy một ngày, nhưng vẫn cung kính nói: “Kỳ thiếu gia, lão gia nói không thể thả Kỳ thiếu gia đi, xin Kỳ thiếu gia thứ lỗi.”

Lúc này, bên trong cửa chính là bé trai đã đua xe trên phố. Thấy phản kháng không hiệu quả, bé trai cũng ngừng gõ cửa, cửa phòng vốn là dùng nguyên liệu đặc biệt để làm, không phải chỉ dùng một chút lực là có thể đánh vỡ. Mất đi nhuệ khí cậu bé đi đi lại lại trong căn phòng rộng lớn, rồi nhảy phắt lên giường, đưa mắt nhìn trần nhà.

Đột nhiên nhớ đến gương mặt sau song cửa thủy tinh kia, thật là đáng yêu. ....

Tâm tình kích động đứng dậy, khuôn mặt non nớt hiện lên hai đoàn ửng hồng. “Ha ha, ha ha.” Cười ngây ngô.

Bé gái kia đối với mình giờ lên ngón tay cái, có phải cũng cảm thấy mình rất đẹp trai hay không, còn cười với mình nữa.

“Ha ha! Ha ha! ! !” Cuối cùng cười càng lớn, tươi cười thật ngu ngốc. trong lòng vệ sĩ ở ngoài cửa buồn bực, có khi nào Kỳ thiếu gia tức giận đến ngốc luôn hay không?

“Cái gì! ! !” Một tiếng rống từ An Lâm Đường, bên trong khu biệt thự quý tộc xa hoa truyền đến.

Chỉ thấy tại trong phòng khách rộng lớn, một bé trai khoảng mười tuổi túm lấy cổ áo một người đàn ông khoảng hai mươi lăm tuổi, gào thét nói: “Cha nói lại lần nữa cho con!”

“Tiểu Kỳ, buông tay.” Người đàn ông rất có phong độ đối với nam hài ôn hòa nói.

Chỉ thấy cậu bé này đúng là cậu bé đã đua xe trên đường, sự kiện đua xe lần trước đã qua một tháng, cuối cùng bé cũng được thả ra. Lúc đó bé muốn đi tìm lại đứa bé hôm đó, lại không nghĩ đến người đàn ông trước mắt này, lão đầu từ nói với bé, muốn bé đi “Học viện Andara Dị-Võ”, truyện được post tại tamvunguyetlau.com Học viện nổi tiếng nhất Thủy Lam Tinh. Có khả năng học dị thuật và võ thuật, đồng thời cũng có học các học trình khác, nhưng quan trọng nhất vẫn là dị năng và võ thuật, có thể tiến vào học viện không phải thiên tài, thì cũng phải có thiên phú dị bẩm, và là người có quyền thế cao. “Học viện Andara Dị – Võ” ở trong An thành, phía sau học viện chính là rừng rậm có rất nhiều dị thú, lúc trước bé rất muốn đi, đáng chết là phải trọ ở trong trường, ở là ở hết học kỳ, nếu đến tuổi chỉ định mà không đạt tới yêu cầu của đẳng cấp, nếu không chịu ở lại trường học tiếp thì sẽ bị đuổi học, nhưng mà bé vẫn muốn đi tìm bé gái kia cơ.

Vẫn không buông cổ áo của người đàn ông kia, lại quát: “Con không đi, không muốn đi bây giờ.”

“Vì cái gì? Trước kia con ước gì được đi đến đó, vì cái gì bây giờ không muốn?” Người đàn ông có chút nghi hoặc hỏi.

Khuôn mặt cậu bé thoáng lên nét ửng hồng, ánh mắt có chút né tránh nói: “Con mặc kệ, dù sao con cũng không đi.”

Không rõ con trai mình có chuyện gì, người đàn ông này vẫn có cốt khí, dịu dàng lại kiên định nói: “Không đi cũng phải đi, ba đã báo danh cho con rồi.”

“Ah! ! ! Ông già chết tiệt! !” hai mắt cậu bé trừng lớn, đối với người đàn ông kia rống to.

“Nhóc con hư hỏng! Ba đã nói không được gọi ba là ông già, phải gọi ba ba! !” mắt của người đàn ông cũng trừng lớn, phong độ vừa nãy cũng không còn.

“Hừ, vốn là ông già rồi, còn gọi ba ba cái gì! Ghê tởm! Không biết xấu hổ!” bé trai không yếu thế chút nào, khinh bỉ nói.

Q.1 - Chương 16: Bình yên bên trong âm áp

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

“Nhóc con hư hỏng !” Người đàn ông gầm nhẹ một tiếng, liền nói, “Thu thập hành lý xong cho ba, ngày mai ba sẽ gọi người mang con đi, không, hôm nay sẽ đưa con ra ngoài.”

“Con không muốn ! !” Bé trai phản kháng, nhưng vẫn bị vệ sĩ đưa ra ngoài. Trong không khí vẫn còn vang tiếng gào thét của cậu bé.

“Ông già! nhớ lấy cho bản thiếu gia ! !”

“Ah ! Ta không đi ! Ta không đi ! !”

“Ông già! Một ngày nữa! Cho con một ngày nữa được không?”

“Cút ! Cút cho bản thiếu gia! Ông già chết tiệt! Bản thiếu gia nhớ ông rồi ! !”

“...”

Người đàn ông ngồi ở trên sofa, không khỏi bật cười, có chút dịu dàng, có chút bất đắc dĩ, còn có chút khổ sở, đứa con nghịch ngợm này ah, ba chính là sợ con không nhớ kỹ ba đây!

Mà người được bé trai kia quan tâm đến, Mặc Hi đang luyện tập năng lượng linh hồn ở bên trong rừng rậm ít người lui tới, vẫy tay một cái, một vòng dòng điện màu tím từ trong tay đánh ra, không thấy rõ tốc độ, nháy mắt liền bắn về phía một gốc cây đại thụ.

“Oanh”

Kịch liệt một tiếng, thân cây nổ tung, một ít mảnh vụn gỗ bắn ra bốn phía, nhưng khi đến gần Mặc Hi thì đều hóa thành bụi phấn, Mặc Hi đã khống chế một vòng tĩnh điện bao quanh thân thể. Kỳ thật cho dù không bao quanh thì với cường độ thân thể của cô bây giờ cũng sẽ không bị thương, cô làm vậy chỉ vì muốn tập luyện lực khống chế mà thôi.

Chỉ thấy đại thụ đã bị nổ tan. Mặc Hi cười cười, sắc mặt có chút hài lòng. Ngẩng đầu nhìn trời, lấy Mặc Hi làm trung tâm gần mười mét, bầu trời vốn quang đãng lại chậm rãi âm u, mây đen kéo đến, điện quang màu tím lóe ra, ánh mắt của Mặc Hi rét lạnh một cái, từng đạo lôi điện đánh thẳng xuống phía dưới, “Oanh oanh oanh oanh” tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên.

Chỗ Mặc Hi đứng là đất bằng nên không sợ cháy. Nhưng động tĩnh thế này cũng quá lớn, phóng ra năng lượng, mây đen cũng dần tan đi. Nhìn lại thảm trạng trên mặt đất, Mặc Hi trầm nghĩ muốn tìm một nơi để luyện tập mới được, bằng không với bộ dạng này, căn bản là không thể sử dụng năng lực như vừa này, động tĩnh quá lớn, khả năng sẽ bị một số người phát hiện.

Từ mấy ngày trước, Mặc Hi không có đi nhà sách rồi, bởi vì sách ở đó đều không có tác dụng lắm đối với cô, có lẽ sách dùng cho dị năng và võ giả không được tùy tiện bán, chỉ có ở nhà sách chuyên môn hoặc học viện mới có, cho nên nơi đó đối với cô không có tác dụng quá lớn, chỉ là có lúc vẫn cần đến đó một chút.

Nhìn lại mặt đất bị chính mình làm cho lộn xộn, Mặc Hi liền xoay người rời khỏi.

Về đến nhà đã thấy trên bàn đã bày sẵn thức ăn, Chu Tiểu Trúc vừa thấy Mặc Hi về đến, liền nói: “Về thật đúng lúc! Đi rửa tay ăn cơm”

“Vâng ạ!” Mặc Hi nghe theo, chạy đến bên ngoài rửa tay. Mà sau đó, Mặc Phàm cũng vừa về tới cửa, Mặc Hi đứng lên, cười gọi: “Ba ba trở về rồi!”

Mặc Phàm nở nụ cười: “Uh, trở về rồi, đang rửa tay sao! Muốn ăn cơm a! Ba ba cũng đến rửa!” Vừa nói cũng đi tới rửa tay, đột nhiên hất tay lên, liền đem nước vẩy lên mặt Mặc Hi.

Mặc Hi sững sờ, sau đó cũng thối nước về phía Mặc Phàm. “Khanh khách!” cười đứng dậy. Vừa cười một tiếng, Mặc Phàm liền hất tay, đem nước vung vào miệng đang cười của cô.

“Phi phi! Phi!” Mặc Hi phun ra đầu lưỡi, ngồi xồm xuống, trực tiếp lấy nước đổ về phía Mặc Phàm.

“Ah! Mặc Mặc quá độc ác a! Hắc hắc! Xem ba ba đây!” Mặc Phàm vừa nói vừa vung nước đến.

Cuối cùng hai người như hai đứa trẻ đánh nháo, hoàn toàn quên mất phải rửa tay ăn cơm. Sau khi Chu Tiểu Trúc bước ra, thấy hai người Mặc Hi và Mặc Phàm, chính là bật cười không cách nào khác, liền nói: “Hai cha con a! Nhanh chóng dừng lại, tắm rửa sạch sẽ đến ăn cơm!”

“Ah! ? Dạ dạ!” Mặc Phàm liền dừng tay lại, đáp lời, vừa ôm Mặc Hi nói “Mặc Mặc thật lợi hại! Ba ba đều đánh không lại Mặc Mặc!”

“...” Mặc Hi cũng không cảm thấy có gì vẻ vang, chính mình liền chơi trò ngây thơ như vậy. Song, nhìn trong mắt Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc dào dạt ý cười, cũng vui vẻ nở nụ cười, đứng dậy đắc ý nói: “Đó là đương nhiên! Ba ba rất kém a!”

“Ách...” Mặc Phàm ngượng ngùng, cười khan, mà Chu Tiểu Trúc trực tiếp cười lớn: “Hai cha con này a! Nhanh đến ăn cơm.” Vừa nói vừa xới cơm cho hai người.

Mặc Hi đón lấy chén cơm liền ăn hết, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc bây giờ được cô dùng năng lượng cải tạo thân thể, so với trước kia đã tốt lên rất nhiều. Bây giờ mỗi ngày Mặc Phàm làm xong việc đều trở về nhà ăn cơm, mặc dù vẫn rất cực khổ, nhưng mà người một nhà cùng nhau ăn cơm, luôn luôn vui vẻ, dù là trà xanh cơm nhạt, kham khổ một chút, nhưng mà cảm thấy rất hạnh phúc.

Nghĩ vậy Mặc Hi liền gấp thức ăn cho Chu Tiểu Trúc, Chu Tiểu Trúc thấy thế liền nói: “Thật ngoan.” Cùng lúc gấp một miếng rau xanh đặt vào trong chén Mặc Hi.

Mà Mặc Phàm oán giận: “Thế nào mà Mặc Mặc không gấp cho ba ba.”

Mặc Hi buồn cười, lúc ăn cơm ba ba là người gấp thức ăn nhanh nhất, còn cần gấp cái gì? Nhưng mà Mặc Hi vẫn gấp vào chén Mặc Phàm một miếng rau xanh, Mặc Phàm đã thỏa mãn.

So với cả nhà Mặc Hi ẩm áp, hai chiếc xe bay nhanh trên không trung, mà bé trai đang ở trong một trong số chiếc xe đó. Dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bé gái đó...không thấy rồi!

Đều là do ông già kia!! Khuôn mặt khả ái tràn đầy tức giận.

Chiếc xe chạy về phía một thành thị khác...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 17: Giết người

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

Trên đường phố phồn hoa, một thân ảnh màu trắng mềm mại nhỏ xinh chạy nhanh trên đường, gương mặt đáng yêu không khỏi khiến mọi người nhìn lại vài giây. Cũng có không ít người nhận ra đứa bé này, liền thấy có người quan tâm nói: “Mặc Mặc chạy nhanh như vậy làm cái gì a! Cần thận một chút, đừng để ngã!”

Đang chạy nhanh trên đường, Mặc Hi quay lại ngọt ngào cười với người nọ: “Không sao ạ! Mặc Mặc sẽ cẩn thận! Cảm ơn dì Lý!”

Người mà Mặc Hi gọi là dì Lý đang nhìn Mặc Hi rồi cảm thán, thật sự là một bé ngoan, lại còn xinh đẹp như thế.

Lúc này Mặc Hi đã chín tuổi, bởi vì ở trên núi tu luyện quá lâu mà quên mất thời gian, nên phải nhanh chóng về nhà để kịp ăn cơm, sợ Chu Tiểu Trúc lo lắng. Kỳ thật nếu cô dùng lực lượng, chỉ một đoạn đường này không đến nửa phút là về đến, nhưng để người khác nhìn thấy thì tuyệt đối không được, đành phải chạy nhanh về nhà, dù gì cũng không mệt mỏi, nhưng lại phải đè nén tốc độ.

Đúng lúc Mặc Hi cảm thấy phía trước có người, liền vội vàng né tránh, thế nhưng người nọ lại đứng lúc cũng hướng bên này, hai người đụng phải nhau. Mặc Hi không sao cả, đứng một bên, nghe được giọng nói hỗn hển của người đàn ông: “Mẹ kiếp, đứa nào không có mắt đụng trúng ông mày!”

Hờ...? Nghe có chút quen thuộc, nhưng mà lại không nhớ đã nghe qua ở đâu. Mặc Hi rất lễ phép nói: “Ngượng ngùng! Mặc Mặc không phải cố ý!” Bây giờ cô đã có thể giả ngây thơ một cách lộ liễu thuần thành, không có biện pháp, chín năm rồi có thể không quen sao?

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, khoảng chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi đang hung hăng nhìn mình, vì sao cảm thấy gương mặt này có chút quen thuộc? Rốt cuộc là đã gặp qua ở đâu? Trong lòng cảm thấy quen thuộc khiến Mặc Hi nhăn nhu đôi mày.

Người đàn ông nhìn thấy Mặc Hi, ánh mắt dữ tợn liền thay đổi, đôi mắt chuyển động, lóe kinh diễm, lại hòa ái nói: “Ah...Không nghĩ đến lại là em gái lại

đáng yêu như vậy ! Không sao, không sao! Làm sao anh có thể trách em đây.”

Nghe thấy tên kia không trách mình, cũng mặc kệ cảm giác quen thuộc kia, chỉ thầm nghĩ nhanh chút trở về , liền nói: “VẬY MẶC MẶC ĐI TRƯỚC! CẢM ON ANH!” Nói thật, người cũng sắp ba mươi tuổi còn xưng anh, thật sự là buồn nôn. Mặc Hi cũng không quản, đang muốn đi.

Thế nhưng người đàn ông này lại không đồng ý, một tay ngăn Mặc Hi, cười nói: “Em gái gọi là Mặc Mặc à! Mặc Mặc đừng đi vội như vậy! Vừa rồi có bị thương chỗ nào hay không? Anh cũng không phải cố ý, nếu không anh dẫn Mặc Mặc đi ăn chút gì được không! Mặc Mặc muốn cái gì, anh đều có thể mua cho Mặc Mặc!”

Ghét!

Đây là cảm giác Mặc Hi đối với người đàn ông này. Lúc bắt đầu gặp đã không thích, giờ phút này thấy gã còn muốn lừa gạt chính mình, Mặc Hi càng cảm thấy ghét hơn. Cái miệng xấu xa làm Mặc Hi muốn nôn mửa, nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Không cần, cảm ơn anh, mẹ còn đang đợi Mặc Mặc trở về ăn cơm.”

“Ah! ?” Gã này thấy Mặc Hi không bị lừa, trong lòng phiền não, vốn thấy bộ dạng này của Mặc Hi, thầm nghĩ bộ dạng còn nhỏ mà đã xinh đẹp như vậy, lớn lên chắc còn đẹp hơn, mới muốn lừa đem đi bán, giải quyết sinh hoạt mấy ngày nay. Cũng mặc kệ thế nào, Mặc Hi cũng không chịu đi với gã, trên mặt cũng lộ vẻ hung ác lên: “Cái gì mà trở về nhà ăn cơm, đi cùng tao, tao dẫn mày đi ăn, bằng không đừng trách ông mày không khách khí.”

“...” Đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe, cuối cùng Mặc Hi cũng nhớ lại người đàn ông này là ai, thảo nào cảm thấy quen thuộc, hóa ra là gã! Cũng thật là có duyên, lại đụng phải trên đường, đôi mắt Mặc Hi thâm thúy, chính là lúc cô mới mấy tháng tuổi, hẳn đã đánh Mặc Phạm nằm trên giường suốt mười ngày nửa tháng lại còn để lại di chứng, rất tốt...Không cần mình phải đi tìm!

Mặc Hi ngọt ngào cười, “Được ạ! Mặc Mặc đi cùng anh, nhưng mà Mặc Mặc làm rơi đồ ở khu rừng phía trước, anh có thể cùng Mặc Mặc đến đó tìm trước được không?”

“Ách?” Người đàn ông sững sờ, đứa bé này như thế nào mà trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, tuy nhiên như vậy rất tốt. Nhìn Mặc Hi chỉ khu rừng phía trước, khuôn mặt liền hiện vẻ tươi cười, vừa vặn là nơi vắng vẻ, vừa đúng ý gã, vội vàng nói: “Được, anh đi tìm cùng với Mặc Mặc, đi thôi.”

Mà bên này, có người chứng kiến Mặc Hi đi theo gã thì sắc mặt biến đổi, muốn nói điều gì, lại bị gã hung ác trừng mắt, chỉ có thể ngậm miệng.

Mặc Hi nhìn thấy trong mắt, cũng giống lúc trước, lực lượng vĩnh viễn là lớn nhất, khi đó cô sở hữu lực lượng không đủ cường đại, không cách nào phát huy, nhưng bây giờ cô đã có lực lượng, lại có năng lực, lý nào lại bỏ qua cơ hội này? Khóe môi nhẹ giương lên.

Không bao lâu sau, hai người đi vào trong rừng, đi thẳng vào chỗ sâu trong rừng. Mặc Hi mới dừng lại bước chân, đây cũng là lần đầu tiên cô quyết định giết người, không thể không cẩn thận.

Người đàn ông thấy Mặc Hi dừng lại, cũng ngừng bước chân, nói với Mặc Hi: “Mặc Mặc mất cái gì ở đây?”

Mặc Hi xoay lại người, đối với gã dương dương tự đắc cười, nói: “Không có ạ, Mặc Mặc ở đây muốn chôn một thứ, không phải tìm cái gì cả!”

Người đàn ông kia nhìn Mặc Hi tươi cười, vẫn rất đẹp, nhưng cảm giác lại rất không tốt, tâm rét lạnh, nói với Mặc Hi: “Mặc Mặc muốn chôn cái gì, chôn nhanh một chút, sau đó đi với anh”.

“Được!” Mặc Hi cười đáp lời, vươn tay đối diện người đàn ông kia, ánh mắt gã khó hiểu, một đạo ánh sáng tím loé qua, liền thấy thân thể đau đớn kịch liệt, xụi lơ trên mặt đất, không đứng dậy nổi, sợ hãi nhìn Mặc Hi, vừa rồi...vừa rồi là ánh sáng tím à!? Dị thánh!? Không có khả năng!?! Chỉ là chính mình hoa mắt, thế nào gã cũng không nghĩ đến đứa bé này có năng lực như vậy, cho dù là Dị năng giả, nhưng cũng còn quá nhỏ, thế mà có thể tùy tiện không chề gã. “Mày...mày muốn làm gì?”

“Làm cái gì?” Mặc Hi nhìn gã cười, khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái lộ ra nụ cười ngọt ngào, con ngươi lại lạnh như băng, nói: “Nhìn không thấy sao? Giết mày.”

Trời ạ...

Gã cảm thấy trong lòng đang run rẩy, cảm giác sợ hãi chưa từng có trước đây, trước mặt thật sự chỉ là một đứa bé tám, chín tuổi sao? Làm sao có thể tùy ý nói muốn giết gã, hơn nữa giống như không phải nói đùa, gã nghe thấy giọng nói lấp lấp của chính mình, mà sợ hãi: “Vị, Vị... Cái gì?”

“Vị cái gì?” Mặc Hi cũng không gấp gáp giết hắn, cười nói: “Mày đã quên sao, trên đường phố chín năm trước, không phải mày đã đánh một người đàn ông chỉ vì đụng vào mày sao?”

“Đụng vào? Trúng ta, người đàn ông?” Gã mê hoặc, đụng người là chuyện tình thường có, chín năm trước? Lâu như vậy hẳn làm thế nào nhớ được, hơn nữa nam nhân đó lại có quan hệ gì với đứa bé này?

“Nhớ không được sao? Vậy tao nhắc lại cho mày nhớ vậy!” Mặc Hi nhìn nét mặt gã, cười nói: “Người đàn ông đó còn ôm một đứa bé, nhưng mày lại đánh ông ấy đến nỗi phun ra máu!!” Nói đến phun ra máu, nét mặt vui vẻ của Mặc Hi trở nên lạnh lẽo.

“Trẻ con...?” Gã có chút mê hoặc nói, sau đó sắc mặt trở nên tái nhợt, đôi mắt trừng lớn nhìn Mặc Hi, giọng nói đã run rẩy không ngừng: “Mày, mày, chính là...chính là đứa trẻ khi đó!?”

Q.1 - Chương 18: Thiếu tiền

Edit: Vân Kinh Beta: Sakura Gã thật sự sợ hãi, chuyện đó chín năm trước khiến hắn đến bây giờ vẫn còn khắc sâu, vì đứa bé đó khiến hắn không thể nào quên. Mặc Hi nhắc tới đứa bé thì hắn đã nhớ lại, sau lần đó, hắn không quên được ánh mắt đứa bé kia, mỗi lần nhớ lại cả người rét lạnh, chẳng lẽ...chẳng lẽ, đứa trẻ trước mắt này chính là đứa bé năm đó!!?

“Đúng vậy!” Mặc Hi nói ra đáp án, nhìn người đàn ông kia mà cười.

Sắc mặt gã càng tái nhợt. “Không thể nào, không có khả năng! Khi đó, khi đó mày còn không đến một tuổi, làm thế nào có thể nhớ rõ...” Nhưng thấy Mặc Hi không giống như nói dối, sợ hãi hét lên: “Quái vật! ! Quái vật! Mày là quái vật! !”

Mặc Hi nhủ mày, quả thật bị người khác nói thành quái vật, cô rất không thoải mái, hơn nữa còn bị gã đàn ông này nói như vậy. Sau đó gã từ trên mặt đất đứng lên, chạy vào trong rừng, sợ hãi hô to: “Quái vật! Quái vật a! Cứu mạng, cứu mạng! !”

“Hừ!” Mặc Hi hừ lạnh một tiếng, hi vọng xa vời có người đến cứu mày? Đôi mắt nhìn theo gã đang chạy trốn, chỉ thấy bầu trời trong nháy mắt có một đạo lôi điện trực tiếp bổ về phía gã, truyện chỉ được post tại tamvunguyetlau.com động tĩnh không lớn, chỉ lôi điện đánh vào gã thôi tiếng kêu của gã đàn ông kia cũng chấm dứt, tiếp theo hai đạo, ba đạo, bốn đạo đánh xuống thân thể gã, đến khi không còn thấy thân ảnh.

Đi đến phía trước, tro cốt của hắn đều không còn, bị chín đạo thiên lôi đánh tan thành tro bụi cũng là báo ứng của mày, Mặc Hi bĩu môi, đem lá cây bao trùm lại nơi đó, cho đến khi nhìn không ra dấu vết, mới nhanh chân chạy về nhà. Đều đã lâu như vậy, mẹ nhất định rất lo lắng, dưới chân điện quang chột lóe, nhanh chóng chạy về phía trước.

Lần đầu tiên giết người Mặc Hi cũng không có cảm giác gì, thả lỏng tinh thần, cả tro cốt cũng không còn thì có thể có cảm giác gì? Có phải chính mình trở nên lãnh huyết hay không, tamvunguyetlau.com sau khi giết người còn có thể tỉnh táo xử lý hiện trường. Kể từ khi đến thế giới này, Mặc Hi cảm giác mình thay đổi, có lẽ từ ngày Mặc Phàm bị đánh đến học máu cô liền thay đổi, biết đạo lý cường giả vi tôn, người không có lực lượng, vĩnh viễn chịu khuất nhục, bị vùi dưới đáy xã hội, càng đừng nói bảo vệ người bản thân muốn bảo vệ.

Trong nháy mắt đến bìa rừng, điện quang dưới chân Mặc Hi cũng biến mất, chỉ dùng sức của trẻ con mà chạy, đúng lúc nghe thấy tiếng nói của Chu Tiểu Trúc:

“Mặc Mặc!! Mặc Mặc! con ở đâu!”

“Mặc Mặc...”

“Mặc Mặc...!”

Mặc Hi nghe thấy, vội vàng đáp lời: “Ba ba, mẹ, Mặc Mặc ở chỗ này, ba ba!” Đồng thời, chạy đến chỗ phát ra âm thanh.

Quả nhiên đã thấy Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm, còn có vài người đang lo lắng tìm kiếm trong rừng hô gọi, khi thấy thân ảnh Mặc Hi, Chu Tiểu Trúc nhanh chân chạy đến ôm Mặc Hi vào lòng, sợ hãi nói: “Mặc Mặc, Mặc Mặc không có việc gì chứ!? Mẹ nghe chị Thạch nói con đi theo một người đàn ông. Con có biết mẹ lo lắng không? Sao con lại không nghe lời, tùy tiện đi theo người lạ như vậy, không biết đó là kẻ lừa đảo hay sao!? Hà!? Nếu Mặc Mặc có chuyện gì, mẹ phải làm sao bây giờ?”

Nhìn Chu Tiểu Trúc càng nói càng đau lòng, trong mắt Mặc Hi toàn ảm áp, đối với Chu Tiểu Trúc nhẹ nhàng cười: “Mẹ! Mặc Mặc không có chuyện gì, mẹ đừng lo lắng, sau này Mặc Mặc sẽ không như vậy nữa.”

“Uh! Biết được là được rồi, biết được là tốt rồi, mẹ rất lo lắng, sau này còn như vậy, mẹ sẽ không cho Mặc Mặc ra ngoài nữa.” Chu Tiểu Trúc hưng hăng nói với Mặc Hi, nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Chu Tiểu Trúc, Mặc Hi biết rõ chỉ vì muốn tốt cho mình, ngọt ngào cười nói: “Mặc Mặc biết rõ, sau này Mặc Mặc sẽ không như vậy nữa, mẹ không thể nhốt Mặc Mặc.”

“Tốt rồi, tốt rồi, tìm được thì tốt rồi, về nhà trước thôi!” Mặc Phàm cũng đi đến, rồi đối với người xung quanh thật lòng nói: “Cám ơn mọi người!”

“Không chuyện gì! Không chuyện gì! Mặc Mặc không có chuyện gì là tốt rồi.”

“Đúng vậy! Mặc Mặc nghe lời như vậy, nếu có chuyện gì thì biết phải làm sao bây giờ.”

“Tốt rồi tốt rồi, Mặc Mặc tìm được rồi, tất cả mọi người trở về đi!”

Mọi người cùng nhau trở về nhà, Mặc Hi được Chu Tiểu Trúc ôm trong lòng.

Về tới nhà, Chu Tiểu Trúc liền lấy com nóng cho Mặc Hi, mà Mặc Phàm ngồi đối diện với Mặc Hi hỏi: “Mặc Mặc, ba ba nghe có người nói con bị một chú dẫn đi, làm thế nào con chạy ra được?”

“A? Chú kia nói đột nhiên có việc phải đi!” Mặc Hi tùy tiện tìm một lý do, dù sao người cũng đã biến mất, cô muốn nói thế nào cũng được, cũng không có ai làm chứng.

“Đột nhiên có chuyện?” mặc dù Mặc Phàm nghi ngờ, nhưng cũng không quá để ý, chỉ cần Mặc Mặc không có chuyện gì thì tốt rồi, liền nói: “Sau này không được tùy tiện đi với người lạ, có biết không?”

“Vâng, Mặc Mặc biết rõ.” Mặc Hi đáp ứng.

Chu Tiểu Trúc cũng đã dọn com đến, đưa cho Mặc Hi, Mặc Hi nhận lấy liền từng ngụm ăn, mà Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm ngồi một bên nhìn cô, mặt có chút u buồn. Mặc dù Mặc Hi nhìn ra được nhưng không biết có chuyện gì, chỉ có thể chuyển tâm ăn xong com chính mình, ăn xong thì bị Chu Tiểu Trúc bảo đi ngủ.

Nằm ở trên giường, giường Mặc Hi cách giường Chu Tiểu Trúc không xa, chỉ cách một lớp màn che, không có biện pháp, trong nhà chỉ có một căn phòng, Mặc Hi đã chín tuổi, ngủ cùng một chỗ với cha mẹ cũng không tiện.

Lúc này Mặc Hi đang hấp thu năng lượng, đột nhiên phát hiện trên giường Mặc Phàm có động tĩnh, cũng không phải là động tĩnh của chuyện kia, nếu bình thường Mặc Hi sẽ tiến vào trạng thái Không Linh, phong bế thánh lực, nhưng bây giờ thì không phải, không khỏi tập trung tinh thần lắng nghe họ đối thoại.

Chu Tiểu Trúc truyền tới âm thanh có ý đề thấp: “A Phàm, Mặc Mặc đã ngủ rồi sao.”

“Uh, đã ngủ.” Mặc Phàm cũng đề thấp giọng nói.

“Ài, A Phàm anh nói phải làm sao bây giờ? Mặc Mặc từ nhỏ sớm hiểu chuyện hơn những đứa trẻ bình thường khác, cho nên không được để Mặc Mặc biết, nếu không con bé nhất định sẽ tự mình giải quyết.”

“Uh, anh biết rõ, sẽ không để Mặc Mặc biết.”

“A Phàm, công xưởng bây giờ đã đóng cửa rồi, không có việc làm, Mặc Mặc muốn học lên nữa, bây giờ phát sinh chuyện này, học phí phải làm sao bây giờ a.”

Trầm mặc một lát, Mặc Phàm đau khổ nói: “Đều tại anh vô dụng, ngay cả năng lực để con cái đi học đều không có.”

“Không! Đừng nói như vậy, cũng không thể trách anh được, chỉ tại công xưởng đóng cửa, không liên quan đến anh.”

“Còn có thể làm sao bây giờ, nếu không ngày mai anh lại đi tìm việc, tìm xem có nơi nào cần khuôn vác hay không.”

“Uh, em cũng đi tìm, mặc kệ thế nào, bán nôi lấy tiền, mượn tiền, cũng phải để Mặc Mặc đi học, không thể để Mặc Mặc thiệt thòi.”

“Uh, yên tâm, bây giờ mau đi ngủ, ngày mai dậy sớm, đi tìm việc làm.”

“Uh, ngủ sớm đi.”

Sau đó truyền tới tiếng động chần mền, rồi im lặng.

Nhưng trong lòng Mặc Hi không thể nào bình tĩnh, cô đã nói muốn để họ hưởng phúc, nhưng chỉ lo cố gắng tu luyện mà quên mất sự vất vả của họ! Đồng thời trong lòng quyết định, ngày mai cô cũng muốn tìm cách kiếm tiền, chín tuổi cũng đủ lớn rồi, chỉ cần chú ý một chút, truyện chỉ được post tại tamvunguyetlau.com không để người khác phát hiện năng lực của mình, cũng lắm được mọi người xem như thần đồng, chỉ cần không trở thành yêu đồng là được.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Phương pháp kiếm tiền

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

Trời dần sáng lên, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm đã rời giường từ sớm. Dựa theo những gì hôm qua bọn họ nói, chắc là đã đi tìm việc. Mà Mặc Hi cũng vừa tu luyện xong liền đến cửa hàng sách, cùng mọi người chào hỏi, ngồi vào chỗ của mình, trong lòng tự hỏi phải dùng phương pháp gì để có thể kiếm tiền đây.

Đột nhiên nhìn tới một bên cạnh bàn đã không còn người chuẩn bị sửa bò cho mình nữa rồi, Phương Nặc Nho đã rời đi một năm trước, không biết vì sao, truyện chỉ được post tại tamvunguyetlau.com chỉ biết là đột nhiên biến mất. Mà Mặc Hi cũng rất ít đến tiệm sách, chỉ cố gắng tu luyện nên cũng không nhớ đến anh ấy, bây giờ nhớ lại, cũng có suy nghĩ đến anh, quả thật là một chàng trai xinh đẹp, và dịu dàng.

Thu hồi suy nghĩ, nằm gục trên bàn, rốt cuộc làm thế nào để kiếm tiền đây!! ?

Trong lòng có chút buồn bực, ở đây trình độ tri thức không giống Địa Cầu, kiến thức cô học lúc trước tại đây không thể dùng được. Nhất thời không nghĩ ra cách nào để kiếm tiền, đột nhiên ngược mắt nhìn lên một bia báo trên tường, đó là một chàng trai rất đẹp, thậm chí không thể dùng đẹp để hình dung, phải nói là yêu nghiệt. Chàng trai kia khoảng chừng mười tám, mười chín tuổi, đôi mắt tinh tế mà ôn nhu thâm tình nhưng lại chưa một chút tà khí, vóc người thon dài, đang cầm một Micro phone giống như là đang ca hát.

Đây là một bài báo về mình tình. Mà người trên mặt báo chính là thần tượng được nghênh đón nhất, Thần.

Đúng ...!! hai mắt Mặc Hi sáng ngời, ở đây tri thức khác nhau nhưng đồng thời cũng có những điểm giống nhau, tựa như ở đây cũng lưu hành mình tình, ca sĩ, diễn viên...Mà ca khúc trong đầu Mặc Hi có rất nhiều a! Liếc nhìn tờ báo có ghi chú thích:

Công ty giải trí trực thuộc Tập đoàn An thị — ANSHENG.

Đứng dậy, liền hướng ngoài cửa chạy đi, một bên còn nói với Kỳ Phi: “Chú Kỳ! hẹn gặp lại.”

Kỳ Phi đáp lời: “Mặc Mặc hẹn gặp lại.” Liền không còn thấy thân ảnh Mặc Hi đâu, lác đầu, chạy trốn cũng thật mau.

Đột nhiên nhớ đến, dường như mấy tháng trước có một cậu bé đến đây muốn tìm Mặc Hi, khi đó Mặc Mặc không có ở đây, hình như còn nói với mình khi nào gặp cô thì đưa một tờ giấy cho cô. Nhưng mà sau đó mấy tháng cũng không thấy Mặc Mặc đến đây, ai, thật là lão hồ đồ rồi, tamvunguyetlau.com tờ giấy kia bây giờ để ở đâu cũng không nhớ rõ! Kỳ Phi tìm thế nào cũng không thấy, trầm nghĩ, dù sao cũng đã trôi qua mấy tháng, nói không chừng người ta cũng không còn nhớ nữa; dù sao cũng là một đứa bé mười một, mười hai tuổi thì có thể có chuyện gì lớn chứ?

Mà sau đó, Mặc Hi đang nhanh chóng trở về trong nhà, lấy ra giấy bút nhanh chóng viết vài ca khúc, tỷ như:《 nghĩ quá nhiều 》《 kẻo bông 》《 thôi miên 》《 sai lầm 》《 tôi có tội 》《 Heartbeat 》

Dù sao trong đầu cô vẫn còn nhiều, cũng không sợ viết hết. Mặc Hi viết liền năm ca khúc, nhưng không có tiền gửi đi, đành phải tìm ba mẹ mượn mới được.

Buổi trưa, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm trở về, nhìn sắc mặt hai người không tốt, cũng biết là không tìm được công việc như ý. Mặc Hi biết bây giờ xin tiền họ nhất định không nên, nhưng không mượn không được a. Đợi Chu Tiểu Trúc làm xong cơm, ăn xong bữa trưa, Mặc Hi lên tiếng nói: “Mẹ, có thể cho con mười đồng được không?”

“A! ?” Đang thu dọn bát đĩa, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm sững sốt một chút. Tình cảnh bây giờ của bọn họ không phải là mười đồng tiền cũng không có, có thể lấy được; chẳng qua bây giờ dùng một chút tiền liền ít đi một chút, hơn nữa Mặc Hi nhỏ như vậy muốn nhiều tiền vậy để làm gì? Bình tĩnh lại liền hỏi Mặc Hi: “Mặc Mặc muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?”

“Dạ.” Mặc Hi trầm ngâm một chút, liền ngẩng đầu lên nói: “Mặc Mặc thật sự có việc cần dùng, mẹ có thể cho Mặc Mặc không?”

Chu Tiểu Trúc trầm mặc, chẳng qua là lần đầu tiên Mặc Hi xin tiền, chín năm nay, chưa từng có việc này, cho nên bà cũng không muốn để Mặc Hi thất vọng. tamvunguyetlau.com Chẳng qua là, không phải là một vài cọng lông, một vài đồng, mà là mười đồng, hơn nữa bây giờ nhà bọn họ còn đang gặp khó khăn.

Đang lúc Mặc Hi thất vọng, Mặc Phàm lại lên tiếng: “Được, ba ba đồng ý, đây là 10 đồng tiền, Mặc Mặc cất đi.” Vừa nói vừa nhét tiền vào tay Mặc Hi.

Chu Tiểu Trúc nhìn thoáng qua Mặc Phàm, có chút oán trách: “Anh nói cho liền cho, một đứa bé cầm nhiều tiền như vậy để làm gì.”

Mặc Phàm lắc tay, giọng nói có chút thương cảm nhưng kiên trì nói: “Anh tin tưởng Mặc Mặc nhất định là có chuyện quan trọng, bằng không cũng sẽ không xin tiền chúng ta, hơn nữa nhiều năm như vậy, chúng ta cũng chưa từng cho Mặc Mặc tiền tiêu vặt, liền cho một lần đi.”

Nghe Mặc Phàm nói như vậy, Chu Tiểu Trúc cũng cảm thấy có đạo lý, cũng không nói thêm cái gì, liền nói với Mặc Hi: “Mặc Mặc cũng không được sử dụng lung tung, biết không?” Thấy Mặc Hi gật đầu mới nói với Mặc Phàm: “Tốt lắm, chúng ta ra ngoài tìm việc tiếp thôi.”

“Được.” Mặc Phàm một tiếng đáp ứng, cùng Chu Tiểu Trúc đi ra, vừa lúc nói với Mặc Hi một câu: “Mặc Mặc không được tùy tiện chạy ra bên ngoài, chạng vạng ba mẹ sẽ về.”

Mặc Hi gật đầu, đợi đến khi không nhìn thấy thân ảnh bọn họ, nắm trong tay mười đồng tiền, liền cầm mấy tờ giấy kia liền đi ra bên ngoài. Sau khi đi đến xong toàn bộ rồi mua tem liền đưa cho nhân viên làm việc, cũng may ANSHENG ở trong thành này, cho nên không quá đắt, nhưng cũng hết tám đồng

tiền.

Từ sau hôm đó, Mặc Hi vẫn đứng ở cửa hàng sách. Bởi vì trong thư liên hệ, cô đã ghi địa chỉ là cửa hàng sách kia mà, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm đến nay vẫn chưa tìm được việc, càng lúc càng lo lắng.

Mặc Hi lại không vội, bởi vì cô có lòng tin, công ty đó nhất định sẽ tìm cô, nhất định.

Gục ở trên bàn giấy, “Đốc đốc đốc” âm thanh ở quầy thu tiền vang lên, Mặc Hi cũng không có hi vọng, bởi vì điện thoại trong vài ngày này cũng không ít, chắc là lại muốn đặt sách. Bên tai là tiếng của Kỳ Phi.

“Alô, xin chào, xin hỏi có chuyện gì sao?”

“A? Tìm Mặc Hi a? Mặc Hi? Chỗ này của chúng tôi không có người này, có phải ngài đã nhầm số hay không?” Bên ngoài mọi người đều gọi Mặc Hi là Mặc Mặc, cho nên một số người không biết cái tên Mặc Hi.

Mà Mặc Hi nghe thấy, liền bật dậy, hướng quầy thu tiền chạy tới, kêu lên: “Chú Kỳ, cháu chính là Mặc Hi.”

Kỳ Phi nghe vậy, liền nói vào điện thoại: “A, ngài đợi một chút, ngài tìm Mặc Hi ở đây, tôi sẽ đưa cho cháu nó.” Mặc dù không rõ vì sao Mặc Mặc nói mình là Mặc Hi, nhưng Mặc Mặc sẽ không nói dối, cho nên Kỳ Phi trực tiếp đưa điện thoại cho cô.

Mặc Hi cầm lấy điện thoại liền nói: “Alô, xin chào, cháu là Mặc Hi.”

Bên kia trầm mặc một lát, sau đó truyền tới giọng nói của một người đàn ông: “Cô bạn nhỏ, xin đừng nói đùa nữa? Mời Mặc Hi tiểu thư thật ra nhận điện thoại có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 2: Gặp mặt

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

Mặc Hi buồn bực, cô biết mình là trẻ con, không biết làm cách nào để người khác dễ dàng tin tưởng mình, chỉ có thể trực tiếp vào chủ đề, nói: “Cháu chính là Mặc Hi, cháu biết chú tìm cháu là để bàn chuyện ca khúc, qua đón cháu đi, cháu ở phố Lucy, đường số 12 [Bách Thư điểm], cháu chờ chú, nhanh một chút ạ.” Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Đem điện thoại trả về chỗ cũ, Kỳ Phi có chút nghi ngờ hỏi: “Mặc Mặc, rốt cuộc chuyện này là thế nào a? Chuyện ca khúc là chuyện gì?”

Mặc Hi cười ngọt ngào, trả lời: “Không có chuyện gì ạ, chú Kỳ không cần lo lắng, nhưng chú Kỳ phải giữ bí mật với ba ba và mẹ cháu nhé, sau này Mặc Mặc sẽ nói.”

“A, thật là, bí mật như thế a! Ha ha! Yên tâm, chú Kỳ nhất định sẽ giữ bí mật cho Mặc Mặc.” Kỳ Phi vỗ lồng ngực bảo đảm nói.

“Cám ơn chú Kỳ ạ.” Mặc Hi ngẩn đầu đối với Kỳ Phi cười nói.

Không đến ba mươi phút sau, một cỗ xe bay từ xa chạy đến, dần dần hạ xuống trước cửa [Bách Thư Điểm]. Loại xe bay này có hệ thống định vị, chỉ cần miêu tả đại khái địa phương cần đến, xe sẽ tự động hiện lên tuyến đường.

Từ trên xe bước xuống một người đàn ông mặc đồ tây đen, nhìn xung quanh bốn phía, cuối cùng thấy bảng hiệu [Bách Thư Điểm] ở phía trước, tiến lại gần, đối diện mọi người nói: “Xin hỏi, ở trong này ai là Mặc Hi tiểu thư.”

Mọi người kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, mà Kỳ Phi thì nhìn về phía Mặc Hi, Mặc Hi cười một tiếng, tiến lên, nói với người đàn ông trước mặt: “Chính là cháu.”

Sắc mặt người đàn ông nhất thời biến đổi, có chút buồn bực vừa hoài nghi.

Mặc Hi trực tiếp không đếm xỉa, sau đó nói: “Chú chính là người đại diện của ANSHENG sao, không nên hoài nghi cháu, cháu chính là Mặc Hi, chúng ta đi thôi, cháu không có nhiều thời gian.”

Mặc dù người đàn ông kia hoài nghi, nhưng ở đây chính xác là không còn ai xưng là Mặc Hi nữa, hơn nữa, đứa bé này cũng đã bày tỏ tất cả, chỉ có thể vẫy tay một cái, đối với Mặc Hi nói: “Mặc Hi, ách. ... Tiểu thư, mời!”

“Được.” Mặc Hi đáp ứng, quay đầu nói với Kỳ Phi lần nữa: “Chú Kỳ, nhớ đã đáp ứng Mặc Hi nha!” Tại lúc Kỳ Phi còn đang kinh ngạc, liền đi đến chiếc xe bay.

Bên trong xe, người đàn ông điều chỉnh xe, trong lòng có chút nghi ngờ, đứa trẻ này thật sự là người ông chủ muốn tìm sao? Nhìn thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ tám, chín tuổi mà thôi, nói thật hẳn đúng là có chút không thể tin được, chẳng qua đều đã xảy ra trước mặt, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Mặc Hi ngồi ở phía sau, ngăn cách song cửa nhìn xuống mặt đất, có cảm giác nhìn thấy tất cả ngọn đồi nhỏ, hơn nữa lại rất vững vàng, loại xe bay này rất tốt, quay đầu nhìn về người đàn ông phía trước, gương mặt có chút buồn bực, cười nói: “Kỳ thật chú cũng không cần nghĩ quá nhiều, cháu không có lừa chú, dù thật có lừa gạt, trách nhiệm cũng thuộc về cháu, chú không có sai lầm gì.”

Người đàn ông nghe thấy Mặc Hi nói, cũng không nói chuyện, chẳng qua là trong lòng nghĩ chính xác là như thế, đứa trẻ này có thể nói lên được đạo lý này thật sự không đơn giản a, có khi những ca từ kia cũng có thể là cô bé này viết không biết chừng.

Khoảng chừng 20 phút sau, xe dừng lại, người đàn ông giúp Mặc Hi mở cửa, nói: “Mời Mặc Hi tiểu thư theo ta vào.”

“Được.” Mặc Hi đáp ứng, theo người đàn ông đi vào tòa nhà cao chót vót, bước vào thang máy thấy người đàn ông bấm số tám mươi, chưa đến năm giây liền đình một tiếng, cửa mở ra. Nhìn ra được đây là một cái trụ sở riêng biệt, cũng không phải là nơi nhân viên làm việc, ngồi trước quầy là một phụ nữ xinh đẹp, mặc trang phục công sở, nhìn thấy đám người Mặc Hi, liền đứng dậy, giọng nói nhẹ nhàng mà cung kính: “Xin hỏi có chuyện gì không?”

Người đàn ông đáp: “Người ông chủ muốn tìm, đã tìm được rồi.”

Ánh mắt của người phụ nữ kia có chút giật mình nhìn về hướng Mặc Hi đang đứng bên cạnh, trong miệng nói: “Xin ngài chờ một chút.” Cảm lấy điện thoại, đợi trong chốc lát liền nghe người phụ nữ cung kính nói: “Ông chủ.”

“Người ngài muốn tìm đã đến, có nên để cô ấy vào không ạ?”

“Dạ, ông chủ.”

Đặt điện thoại xuống, liền nói với hai người Mặc Hi: “Ông chủ muốn gặp hai người, xin mời.”

“Được.” Người đàn ông dẫn Mặc Hi đi, tới trước một cửa phòng, gõ cửa, thình lē thấy bên trong một tiếng nói ôn nhu mà không mất uy nghiêm: “Tiến vào.”

Người đàn ông kia đứng yên, giúp Mặc Hi mở cửa, nói: “Mặc Hi tiểu thư, mời.”

Mặc Hi cũng không khách khí, trực tiếp đi vào, cửa liền đóng lại.

Mặc Hi nhìn người đàn ông ở trước mặt, mặc dù đã nhìn thấy chỉ có hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, nhưng là lại tuyệt không thấy già, có loại mị lực thành thực, hơn nữa khuôn mặt cũng rất anh tuấn, khuôn mặt lúc này đang ôn nhu nhìn Mặc Hi. Khi ánh mắt nhìn đến Mặc Hi chợt lóe qua vẻ ngạc nhiên, có một loại cảm giác quen thuộc.

Mặc Hi bình tĩnh đi đến trước mặt người đàn ông, dựa lưng vào ghế sofa, hai chân tùy ý gác lấy nhau, hai tay chạm nhau, nhìn về phía người đàn ông, bình tĩnh nói: “Bây giờ chúng ta sẽ bàn bạc sao.” Kinh nghiệm trước kia nói cho cô biết, lúc đàm phán chỉ có giữ tâm trạng bình tĩnh mới không dễ mình vậy trong trạng thái bị động.

“Ha ha ha ha!” Mà người đàn ông kia lại không cho cô chút mặt mũi nào mà cười to lên, vẻ mặt nhìn Mặc Hi rất là quái dị, tựa hồ trước mắt chính là một đứa trẻ nhảy nhót mà thôi.

Mặc dù trong lòng rất buồn bực, nhưng trên mặt Mặc Hi cũng không có bao nhiêu dao động, vẫn nhìn theo gương mặt của người đàn ông kia, sau một lát tiếng cười dừng lại, Mặc Hi lại mở miệng lần nữa: “Cười đủ rồi chứ? Cười đủ rồi, có thể bàn đến chính sự chưa?”

“Phốc!” Người đàn ông này lại xoẹt nụ cười nhẹ, ánh mắt nhìn Mặc Hi vẫn chưa đựng ý cười trong đó.

Mặc Hi có chút nổi giận, này là cái ý tứ gì? Nếu không phải có chút ấn tượng với hắn ta, cô đã sớm rời đi, giọng nói có chút trầm xuống: “Tiên sinh, cháu nghĩ ngài không có thành ý đàm phán, nếu như vậy cháu nghĩ không phải chỉ có một công ty giải trí, cháu đi trước.” Nói xong muốn đứng dậy.

Cuối cùng người đàn ông cũng nhịn được cười, vội la lên: “Không không không, Mặc Hi, khụ, tiểu thư mời dừng bước, chúng ta có thể từ từ nói chuyện.”

Mặc Hi nhìn người đàn ông kia, cũng không có ý muốn đi nữa, đợi hắn nói tiếp.

Mà lúc này An Dĩ Mẫn nhìn Mặc Hi, nhìn bộ dáng của cô bây giờ có chút không nhịn được cười. Chỉ thấy Mặc Hi mới tám, chín tuổi; hai cái chân nhỏ đung đưa trên ghế sofa, cánh tay mập mập như trẻ sơ sinh chạm vào nhau, gương mặt đáng yêu nhưng nhìn lại rất nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Đàm phán kịch liệt

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

Trong hai con mắt không nhìn thấu của đứa trẻ tám tám, chín tuổi đang bốc lên một chút lửa giận. Thật đáng yêu! Đáng yêu đến nỗi khiến người khác không nhìn được muốn cười, lúc bắt đầu ông chỉ hơi tò mò những ca khúc kia là do ai viết, nhưng bây giờ thì thì rất hiểu kỳ với đứa trẻ này rồi, thật sự không giống đứa trẻ tám, chín tuổi chút nào, hơn nữa tên Mặc Hi này nghe thế nào cũng có chút quen tai.

Nhìn thấy đôi mắt kia có chút không kiên nhẫn rồi, vẻ mặt An Dĩ Mẫn cũng trở nên nghiêm túc, từ ngăn kéo lấy ra những ca từ mà Mặc Hi đã gửi, đặt trên mặt bàn nói: “Xin hỏi những ca từ này là Mặc Hi. ...tiểu thư, tự mình sáng tác sao?” Gọi một đứa bé tám, chín tuổi là tiểu thư thật sự không có thói quen a.

Tựa hồ nhìn ra được An Dĩ Mẫn không quen, Mặc Hi lên tiếng nói: “Ngài có thể gọi cháu là Mặc Mặc, mọi người đều gọi cháu như vậy.”

An Dĩ Mẫn dịu dàng cười cười, nói tiếp: “Nếu là như vậy, chú hi vọng có thể mua bản quyền những ca từ này của Mặc Mặc, không biết giá tiền Mặc Mặc đưa ra thế nào?”

Mặc Hi có chút nghi ngờ, nhìn An Dĩ Mẫn một cái, vì sao ông ta không hỏi cái gì cả mà tin tưởng mình rồi? Nhưng như vậy cũng tốt không có lãng phí miệng lưỡi của cô, tùy ý nói: “Giá của mấy bài hát này là 50% lợi nhuận.”

“Ách.” An Dĩ Mẫn hơi sững sờ, cô bé này rất biết chặt đẹp a. Đương nhiên ông nhìn ra được giá trị của mấy bài hát này, nhưng 50% này cũng quá cao, nhưng ông cũng không sợ, cười nói: “Mặc Mặc thật là có chút lòng tham a, 50% có phải hay không quá cao?”

Mặc Hi tròn mắt liếc ông ta một cái, nói: “Cũng không phải chưa cho ngài quyền mặc cả.”

“.....” An Dĩ Mẫn nhìn Mặc Hi tròn mắt với bộ dạng đáng yêu, trong lòng xấu hổ, đứa bé này thật sự là.....

Nói cô trưởng thành sớm cũng không đúng, mà là từ rất sớm, nói cô không giống như đứa trẻ nhưng hết lần này đến lần khác lại có bộ dạng trẻ con, làm cho người khác nhìn không ra. Cũng không vội không gấp nói: “300 vạn, sáu bài hát, mỗi bài 50 vạn.” 300 vạn đối với người bình thường cũng là một khoảng tiền lớn, cả đời không cần làm việc a.

Mặc Hi nhìn An Dĩ Mẫn giống như nhìn một tên ngốc, liếc một cái nói: “Chú à, chú coi cháu là người ngu ngốc à? Nếu cháu có thể viết ra được những ca khúc này, đương nhiên biết giá trị của nó, 300 vạn? Không cần, dù sao cháu chỉ muốn lấy lợi nhuận phần trăm từ những ca khúc này, hơn nữa...” Mặc Hi tạm ngừng một chút, nháy mắt với An Dĩ Mẫn vài cái, sau đó có chút thần bí nói: “Mặc Mặc có thể viết ra rất nhiều ca khúc nha, chỉ cần chú cho Mặc Mặc một đáp án hài lòng, sau này Mặc Mặc sẽ chỉ cung cấp độc quyền cho chú nha.” – đưa ra lời dụ dỗ.

“A?” con mắt của An Dĩ Mẫn sáng ngời, nhìn Mặc Hi nói: “Mặc Mặc còn có thể viết nhiều ca khúc chất lượng giống thế này sao?”

“Đó là đương nhiên! Mặc Mặc rất lợi hại, chú cần phải nắm thật chặt a!” Mặc Hi đưa ra một đáp án xác thực, tự tin nhìn An Dĩ Mẫn, đồng thời dẫn ra một chút tính khí trẻ con, để người khác không biết cô nói thật hay giả.

“Nếu như vậy, cháu hãy đến công ty của chú làm đi, mỗi tháng ít nhất phải viết ra một ca khúc, mỗi bài hát chia cho cháu 10% lợi nhuận.” An Dĩ Mẫn cho ra đáp án.

“Không làm!” Vừa nói xong, Mặc Hi bĩu môi, An Dĩ Mẫn cứng đờ, cười nói: “Vì sao? Đây đã là giá rất cao a. Hay là cháu không có lòng tin với ca khúc của mình?”

“Chú à, chú dùng phép khích tướng đối với một đứa trẻ thì không thấy mặt mặt sao?” Mặc Hi có chút khinh bỉ liếc An Dĩ Mẫn một cái, làm cho An Dĩ Mẫn rất xấu hổ, sau đó có chút đáng thương nói: “45%, không thể thấp hơn, có thể làm việc ở trong công ty chú nhưng không cần phải đến hàng ngày, Mặc Mặc vẫn là đứa trẻ, còn phải đi học, không thể một mình. Chỉ cần mỗi tháng đưa cho chú bản thảo ca khúc là được rồi, hơn nữa gia cảnh Mặc Mặc rất nghèo, làm sao chú có thể nghiền ép một cô bé như Mặc Mặc đây?”

Nhìn ánh mắt Mặc Hi như nai con đáng thương, đáng yêu như vậy, sợ là ai có mẫu tính thì cũng không nhìn được mềm lòng, chẳng qua An Dĩ Mẫn sẽ không, ông cảm thấy đứa bé này không dễ đối phó chút nào, trở mặt so với lật sách còn mau hơn, một chút khôn khéo vốn đã không dễ đối phó được rồi, lại khôi phục đáng vẻ trẻ con làm nũng, giả đáng thương.

Khôi phục sắc mặt, An Dĩ Mẫn có chút khó xử nói: “20%, giá này đã tốt rồi, không thể quá cao, yêu cầu cháu vừa nói có thể thông qua.”

“40%” Mặc Hi một mực chắc chắn, bộ dạng kia giống như nếu chú không đáp ứng cháu sẽ khóc cho chú xem.

An Dĩ Mẫn xấu hổ, giọng điệu có chút nịnh nọt: “Không nói nữa, 20%, đây là giá cuối cùng rồi, cung cấp cho cháu một căn hộ ở đường An Lâm. Thế

nào?”

Mà An Dĩ Mẫn không biết, một câu “Thế nào?” đã để ông ở thế bị động rồi, Mặc Hi được như ý cười một tiếng, quả nhiên là bộ dạng trẻ con dùng thật tốt a, khôi phục về bình tĩnh, sau đó nói: “Căn hộ tính luôn vào, 30%. Mặc Mặc viết ca khúc thật sự cực khổ, tuổi nhỏ đã phải động não nhiều như vậy.”

“Không được, quá mức cho phép rồi.” An Dĩ Mẫn cự tuyệt, nhìn gương mặt bình tĩnh xinh đẹp nhỏ nhắn phía đối diện, hôm nay coi như là hao tổn lớn, đàm phán với cô bé này còn mệt mỏi hơn so với đám lão hồ ly. Nhưng hình như có chút vui thích: “28%, này đã là cực hạn.”

Mặc Hi nhìn ánh mắt kiên định của An Dĩ Mẫn, thầm nghĩ đành phải dùng phương pháp khác để bàn giá tiền rồi, cái gì đối với mình không thiếu lại có lợi cho đàm phán đây? Cái kia đương nhiên là ca khúc rồi, trong đầu cô còn nhiều mà, cười nói: “30%, căn hộ kia cháu cũng muốn. Nhưng cháu cũng không để chú thiệt thòi, mỗi tháng cháu sẽ đứng hạn nợ lên hai ca khúc.”

“Hử?” An Dĩ Mẫn trầm ngâm một hồi, nhìn gương mặt Mặc Hi nở nụ cười tràn đầy lòng tin, có chút thâm ý cười nói: “Hình như Mặc Mặc đối với việc viết ca khúc rất có lòng tin a? Nếu không làm được thì sao đây?”

“Đừng nghĩ thăm dò tin tức, mị lực của chú không có tác dụng gì với cháu, không cần phóng điện lung tung.” lần thứ hai Mặc Hi làm cho An Dĩ Mẫn ngượng ngùng, thu hồi tầm mắt. Mặc Hi tiếp theo nói: “Dù sao cũng có hợp đồng, làm không được cháu sẽ chịu trách nhiệm, nói như vậy 30%, cộng thêm chú giúp cháu một việc.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 4: Đàm phán ổn thỏa

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

“Tại sao lại thêm một việc?” An Dĩ Mẫn không có nói chuyện 30% lợi nhuận kia, xem ra là đồng ý, lúc này thấy Mặc Hi nói còn một việc, lại không cho phép lựa chọn, cô bé này thật có lòng tham a, bất kể thế nào cũng không thể đồng ý nữa.

“Chuyện này chẳng qua chỉ muốn chú giúp cháu nói việc này với cha mẹ cháu, dù sao Mặc Mặc cũng còn nhỏ mà, đúng không? Chuyện gì cũng không thể làm chủ được, Mặc Mặc không muốn để cha mẹ lo lắng, bọn họ cũng không tin tưởng Mặc Mặc có thể kiếm được nhiều tiền như vậy a.” Mặc Hi lại biểu hiện ra vẻ mặt trẻ con lần nữa, đáng thương nói với An Dĩ Mẫn.

“Ách, đúng vậy.” An Dĩ Mẫn tràn đầy đồng cảm nói, nếu không phải chính mắt mình nhìn thấy, ai sẽ nghĩ đứa trẻ tám, chín tuổi có năng lực như vậy. truyện chỉ được post tại tamvunguyetlau.com Nhìn lại ca từ trong bài hát, một chút cũng không giống như là của một đứa trẻ viết ra, cũng không dùng lời lẽ vừa rồi để đàm phán, còn để mình ăn một như vậy.

“Cho nên a! Tất cả đều phải dựa vào chú, nhìn dáng vẻ của chú như vậy chắc rất biết nói dối, lại còn là loại nói dối mặt không đỏ nữa, vậy nên có thể giúp Mặc Mặc nói với cha mẹ nhé. Đề báo đáp, Mặc Mặc sẽ rất cố gắng làm việc.” Mặc Hi cười nói ngọt ngào với An Dĩ Mẫn.

An Dĩ Mẫn không nói, giọng điệu này nghe thế nào cũng giống như đang khen ông, nhưng nghe đến nội dung bên trong. . . .

Hơn nữa, hồi báo sẽ là rất cố gắng làm việc? Việc này cũng giống như không nói, cô bé khôn lỏi này đúng là một chút cũng không để mình chịu thiệt. Nhưng nhìn ra được, dường như cô bé rất quan tâm đến cha mẹ, chẳng qua là lời này phải nói thế nào đây?

Đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, liên đới với Mặc Hi cười nói: “Nếu không chú nói là nhận Mặc Mặc làm con gái nuôi, như vậy baba cho con gái tiền cũng là chuyện đương nhiên a.” Huống chi mình không chán ghét cô bé này, thậm chí phải nói là rất thích, so với thằng bé hư kia thì tốt hơn nhiều, không chỉ xinh đẹp, hơn nữa chủ yếu vừa thông minh lại có năng lực, sao lại không làm đây? Như vậy các ca khúc cô bé viết sẽ vì nhà mình rồi.

“Hả?” Không có nghĩ đến An Dĩ Mẫn sẽ nói như vậy, Mặc Hi sững sốt một chút, gương mặt nhìn An Dĩ Mẫn, không giống người xấu, hơn nữa hình như mình cũng có ấn tượng tốt với ông ta, làm ba ba? Xác thật cũng là một cái biện pháp, liền mỉm cười ngọt ngào, nói: “Oa, chú thật thông minh a, đã nói chú nói dối mặt cũng không đỏ mà, xác thật là như vậy.” “Kí hợp đồng đi a.”

Con mắt An Dĩ Mẫn lóe lên, cũng không có lấy ra hợp đồng, mà là cầm một tấm thẻ đưa cho Mặc Hi, cười nói: “Nếu là con gái nuôi của ba, nói hợp đồng thì sẽ tổn thương cảm tình rồi, bên trong tấm thẻ này có 200 vạn, thẻ này không có tên, có thể trực tiếp quẹt thẻ, trước mắt đưa cho con xem như tiền đặt cọc ca khúc.”

“A? Chuẩn bị chu đáo tất cả rồi sao!” Mặc Hi cũng không khách khí trực tiếp nhận lấy, nếu ông ta muốn đùa giả làm thật cô sẽ không để ý, dù sao đối với cô cũng không có tổn thất, không phải sao? Đem thẻ cất vào túi, sau đó nói: “Nếu đã đàm phán ổn thỏa rồi, đi thôi a, cùng đi đón cha mẹ cháu đến căn hộ kia đi, nếu bọn họ không thấy cháu thì sẽ rất lo lắng.”

Đúng là rất sốt ruột a, An Dĩ Mẫn và Mặc Hi đàm phán ồn thỏa thì cùng cô đi đón cha mẹ, trong lòng cũng xác định đây là một đứa trẻ hiếu thuận, vừa lúc buổi chiều không có việc gì, đứng lên: “Nếu là cha mẹ của con gái nuôi, đương nhiên ba phải đi đón a. Nhưng Mặc Mặc a, nếu đã làm cha con rồi, con không gọi ba một tiếng, thì sẽ bị phát hiện nha.”

“Vâng ba nuôi!” Mặc Hi ngọt ngào kêu một tiếng, chẳng qua là ánh mắt kia lại có ý xem thường rõ ràng.

“Ha ha ha! Không tệ không tệ, đi, đi đón cha mẹ Mặc Mặc thôi.” An Dĩ Mẫn rất cao hứng nói, rồi dẫn Mặc Hi đi ra ngoài.

Ở bên ngoài, người đàn ông thấy Mặc Hi và An Dĩ Mẫn đi ra thì rất kinh ngạc, cúi xuống, cho đến khi nghe thấy giọng nói của An Dĩ Mẫn: “A An, chuẩn bị xe, chúng ta phải ra ngoài.”

“Dạ, ông chủ.” Người đàn ông đáp lời, ngay lập tức đi chuẩn bị.

Mà An Dĩ Mẫn nói một tiếng với thư ký, ông phải ra ngoài, chiều hôm nay có việc gì cũng không cần tìm ông, sau đó cùng Mặc Hi xuống lầu. Ngồi trên chiếc xe do A An lái, bay về phía nhà Mặc Hi.

Sau một lúc, hai người đã đến nơi, cùng Mặc Hi đi vào một ngõ hẻm âm u ẩm ướt, đây là khu bình dân ở thành Đế Do, An Dĩ Mẫn nhìn Mặc Hi đi phía trước dẫn đường, trong lòng nghi ngờ. Khi ông quan sát, Mặc Hi có phải đứa bé chưa ra ngoài xã hội không, truyện chỉ được post tại tamvunguyetlau.com không nói đến lúc cô bé đến công ty ông một chút kinh ngạc, câu thúc cũng không có, còn cùng mình đàm phán, sự thông dong đó rõ ràng không phù hợp với trí thông minh của một đứa trẻ, dung mạo và khí chất đều không kém với bất kì đứa trẻ quý tộc nào, thậm chí có thể nói là tốt nhất. Một đứa trẻ bất phàm như thế, làm sao ở địa phương này có thể dạy dỗ được một đứa bé như vậy?

Đi đến nhà, đã thấy Chu Tiểu Trúc đứng ở cửa nhìn chung quanh, vừa thấy Mặc Hi, ngay lập tức chạy lại, tức giận nói: “Không phải đã nói Mặc Mặc không được chạy lung tung hay sao? Tại sao lại không nghe lời, bây giờ đã mấy giờ rồi?” Một mồi vì một ngày không tìm được công việc vốn đã phiền não, về đến nhà không thấy Mặc Hi thì vô cùng lo lắng, bây giờ nhìn thấy Mặc Hi an toàn về nhà, không khỏi cảm thấy yên tâm đồng thời cũng dâng lên lửa giận.

Mặc Hi đối với Chu Tiểu Trúc cúi đầu, lên tiếng nói: “Thật xin lỗi mẹ, Mặc Mặc biết lỗi, mẹ không nên tức giận.”

“Chỉ lần này thôi, sau này không được như vậy nữa có biết không? Ba mẹ sẽ lo lắng, ba ba bây giờ còn ở bên ngoài tìm con, không biết bao giờ mới trở về.” Nhìn thấy đáng về nhận lỗi của Mặc Hi, Chu Tiểu Trúc cũng không còn chút tức giận nào, nói với Mặc Hi vài câu, thì kéo cô vào nhà.

An Dĩ Mẫn một bên nhìn hai người hành động, trong lòng cũng hiểu Mặc Hi vì sao nhờ ông nói giúp. Vừa nhìn cũng biết cha mẹ Mặc Hi thuộc tầng đáy xã hội, mà Mặc Hi ở trước mặt bọn họ cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, sợ hãi kiếm được nhiều tiền như vậy, thật không thể giải thích rõ.

Thấy hai người sắp bước vào nhà, ông cũng bước lên, khẽ mỉm cười nói với Chu Tiểu Trúc: “Xin chào, bà là mẹ của Mặc Mặc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Cuộc đàm phán thuyết phục

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

“Hả?” Chu Tiểu Trúc nhìn người đàn ông bất phàm trước mắt, nhất thời không biết làm sao, sau đó nói: “A! Vâng, xin hỏi ngài có chuyện gì sao?”

“Chúng ta có thể vào nhà nói chuyện được không?” An Dĩ Mẫn cười dịu dàng, lễ phép nói.

“A! A! Mời vào.” Chu Tiểu Trúc dẫn An Dĩ Mẫn vào, không biết ông ta muốn nói chuyện gì.

Mặc Hi không bước vào mà đứng ở ngoài cửa, cô nghĩ chuyện này chỉ cần nghe là được. Chuyện này cứ giao cho ông ta, cô cũng không thích quản, dựa vào năng lực của người đàn ông kia thì rất dễ dàng giải quyết. Theo cô quan sát, An Dĩ Mẫn tuyệt đối không đơn giản, đối phó với cha mẹ cô căn bản không cần tiêu phí bao nhiêu sức lực, không phải cô hạ thấp cha mẹ, chẳng qua sự thật chính là như vậy.

Khoảng chừng đã qua 5 phút đồng hồ mà vẫn chưa thấy bọn họ bước ra, mà ở đằng xa thân ảnh Mặc Phàm dần dần xuất hiện, nhìn thấy Mặc Hi đứng ở cửa, kinh ngạc kêu lên, chạy lại gần, lo lắng nói: “Mặc Mặc con đã đi đâu, ba ba nghe mọi người trên đường nói con ngồi trên một chiếc ô tô bay đi mất, dọa chết ba, làm sao lại đứng ở đây?”

“Mặc Mặc không có chuyện gì đâu, ba ba không cần lo lắng.” Mặc Hi an ủi Mặc Phàm, sau đó chỉ vào bên trong cửa, nói: “Ba ba vào sẽ biết.”

“Hả? Thần bí như vậy?” Mặc Phàm lầm bầm nói, liền bước vào nhà.

Khoảng chừng 20 phút đồng hồ, Chu Tiểu Trúc, An Dĩ Mẫn, Mặc Phàm ba người bước ra ngoài, nhìn về mặt của họ có vẻ đàm phán đã thành công.

Chỉ thấy An Dĩ Mẫn cười nói: “Như vậy, bây giờ chúng ta sẽ đến đó, không cần mang theo cái gì, vật dụng trong nhà ở đó đều đã có đủ.”

“Vâng. . . . . vâng, được.” Mặc Phàm không có nói chuyện, trả lời chính là Chu Tiểu Trúc, Mặc Phàm có chút trầm mặc.

Ba người cùng đi ra ngoài, trong lúc đàm phán An Dĩ Mẫn có bảo A An gọi thêm một chiếc ô tô bay nữa đến. Lúc này, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm ngồi trên một chiếc xe, mà Mặc Hi và An Dĩ Mẫn ngồi trên một chiếc khác.

Ngồi trên xe, Mặc Hi lên tiếng hỏi: “Ba nuôi nói gì với cha mẹ con vậy? Bọn họ đồng ý với ba nuôi sao? Hơn nữa tâm tình ba ba con hình như không được tốt?” Nói câu sau, giọng điệu có chút quý dị.

“Ha ha.” An Dĩ Mẫn cười khan nói: “Ba nuôi nói bởi vì có vài nguyên nhân nhận con làm con gái nuôi, hơn nữa con rất có tài, ba nuôi sẽ cung cấp cho con một môi trường học tập tốt, cho nên bọn họ cũng đồng ý.”

Mặc Hi trầm mặc, đến cuối cùng bọn họ vẫn vì mình. Cô cuối cùng cũng biết nguyên nhân Mặc Phàm trầm mặc, dù sao con của mình chỉ có thể dựa vào người khác cung cấp học phí, nhưng vẫn phải đáp ứng, ông là một người đàn ông, làm ba ba nhưng không có một chút tác dụng nào, tâm trạng đó không phải cứ nói là có thể hiểu được, sau đó quay đầu nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ.

Đột nhiên nhìn thấy Mặc Hi trầm mặc, trên mặt cô không có một tia biểu cảm, bộ dạng đó hoàn toàn không giống như dáng vẻ của một đứa trẻ nên có. An Dĩ Mẫn chợt nói đùa: “Nói thật ra chúng ta cũng thật có duyên, lúc con một tuổi, ba nuôi cũng đã từng gặp con.”

Mặc Hi quay đầu nhìn về phía ông ấy, lúc một tuổi? Có chút nghi ngờ, cô xác định có chút quen thuộc, chỉ là không nhớ nơi nào đã gặp qua.

“Ha ha, nhất định con không biết, lúc con một tuổi kiểm tra dị năng, lúc đó ba nuôi đã chú ý đến con. Khi đó ba nuôi đã biết con không đơn giản, không nghĩ đến khi gặp lại, quả nhiên là như vậy.” An Dĩ Mẫn vừa nói vừa cười với Mặc Hi.

Mà nghe ông ta nói như vậy, Mặc Hi cũng nghĩ tới, thằng bé khiến cho lòng người oanh động, còn có hai loại dị năng, tùy ý đáp. “A, là ba nuôi à! Con của ba nuôi đâu?”

“Ách. Con vẫn còn nhớ? Khi đó con cũng chỉ mới có một tuổi mà?” An Dĩ Mẫn ngạc nhiên, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng: “Quả nhiên không tầm thường a, xem ra con gái nuôi của ba quả thật rất có tài! Ha ha.” Nhưng trong câu nói không nhắc đến con trai một câu.

Mặc Hi cũng không nói thêm cái gì, liền dựa vào song cửa trầm mặc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đi tới đường An Lâm, một ngôi biệt thự quý tộc trung đẳng bên trong, cái này vốn không phải là cái mà An Dĩ Mẫn chấp nhận cho Mặc Hi, chẳng qua trong lòng ông đã nhận định cô con gái nuôi này, cho nên muốn đưa cái tốt nhất. Dẫn Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm đi vào, quả nhiên nột thất đều đầy đủ, dụng cụ gia đình và mọi thứ đều có, đây vốn là một trong những sản nghiệp của An Dĩ Mẫn.

Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm rất không tự nhiên, ghé sofa ngồi rất nhẹ nhàng, giống như sợ làm ghế hỏng hay ngồi bẩn nó.

An Dĩ Mẫn cũng nhìn ra được họ không được tự nhiên, biết bây giờ mình ở đây cũng không tốt lắm, liền nói với họ: “Vậy tôi đi trước, ngày mai mời mọi người dùng cơm, hẹn gặp lại.” Nói xong liền xoay người rời khỏi.

Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm vội vàng đứng lên, vừa hẹn gặp lại, vừa tiễn An Dĩ Mẫn ra cửa.

Mà An Dĩ Mẫn vừa rời khỏi, cả phòng khách thật to chỉ còn lại ba người Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm cùng với Mặc Hi, có chút trầm mặc khác lạ, sau đó Mặc Phàm lên tiếng nói: “Mặc Mặc, lại đây!”

“Dạ.” Mặc Hi đáp lời một tiếng, đứng trước mặt Mặc Phàm: “Có chuyện gì, ba ba?”

Mặc Phàm nhìn Mặc Hi, nghiêm trọng nói, “Mặc Mặc, ba ba biết con là một đứa con ngoan, hãy cho ba ba biết đây là chuyện thế nào.”

“Dạ?” Mặc Hi có chút nghi hoặc nói: “Ba ba nói cái gì?”

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào, nói cho ba ba biết. Mặc dù An đại nhân đã cho chúng ta biết sự tình đại khái, nhưng ba ba biết trong đó nhất định còn có bí mật, Mặc Mặc nói ba ba biết, rốt cuộc chuyện là thế nào, ba ba muốn nghe lời nói thật.” Mặc Phàm trực tiếp mở miệng, khiến Mặc Hi sửng sò, không nghĩ đến ba ba trông thô lỗ nhưng cũng tinh tế, thật sự cô đã xem thường rồi.

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt nghiêm trọng của Mặc Phàm, trong lòng Mặc Hi vùng vẫy, có nên nói hay không?

Qua được một lúc, rốt cuộc cô cũng quyết định nói ra tất cả, dù sao không có gì phải giấu giếm cha mẹ cả. Nghĩ vậy, liền đối với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc mở miệng: “Ba ba, mẹ có phải cảm giác được con không giống với mấy đứa trẻ con khác. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Thẳng thẳng

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

“ . . . . . ù” Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc đáp lời, bọn họ cũng cảm giác được Mặc Hi cũng không giống mấy đứa trẻ khác, đó là cô quá ngoan rồi. Từ nhỏ đến lớn vẫn luôn biết điều, cũng không giống mấy đứa trẻ cùng tuổi tí nào, nhưng Mặc Mặc có ý gì? Bọn họ nhìn Mặc Hi dần dần có chút khấn trương và nghi ngờ.

“Hít.” Mặc Hi hít sâu khẩu khí, nói tiếp: “Từ lúc ra đời con đã cảm giác được mình không giống mọi người, con nhớ được mọi chuyện lúc trước, mặc dù dĩ vãng con cũng không phải là người của thế giới này.” Trong mắt khẽ loáng qua một tia bi ai, sau đó nói: “Nhưng con có năng lực kiếm tiền, con có thể viết ca khúc, cho nên mới đàm phán với An đại nhân, làm việc dưới trướng của ông ấy, phòng ốc này cũng là con bán ca khúc mà có được, cho nên ba mẹ không cần lo lắng, bây giờ để con chăm sóc hai người là được.”

Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm trong mắt loáng qua tia kinh dị, nhưng cũng không có phản ứng quá lớn, qua được một lúc, Mặc Phàm mới từ ái nói: “Mặc Mặc, cảm ơn con đã cho cha mẹ biết việc này, ba ba rất vui về.”

“Dạ?” Mặc Hi giật mình, nhìn thẳng vào đôi mắt từ ái của Mặc Phàm, cười nói: “Ba ba.”

“Bất kể như thế nào, Mặc Mặc cũng là Mặc Mặc, là Mặc Mặc nhà ta, bất kể Mặc Mặc trước kia như thế nào, nhưng bây giờ Mặc Mặc chỉ là con gái của ba ba!!” Mặc Phàm vừa nói, vừa ôm Mặc Hi vào lòng, cười to nói: “Nếu Mặc Mặc nói có thể chăm sóc chúng ta thì chúng ta có thể hưởng phúc rồi, Mặc Mặc cần phải cố gắng lên a!”

“Ba ba. . . . .” Mặc Hi cảm thấy lỗ mũi có chút chua, Mặc Phàm cũng không hỏi cô chuyện lúc trước, đây cũng khiến cô quyết tâm, mặc dù chỉ cần bọn họ hỏi, cô nhất định sẽ nói, vốn dĩ với cha mẹ kiếp trước mỗi khi nhớ lại là một lần gọi lên vết sẹo trong lòng cô, máu tươi đầm đìa. Bây giờ, Mặc Phàm lại đối xử với cô như trước, Mặc Mặc chính là Mặc Mặc a. . .

Đúng vậy, bây giờ cô chính là Mặc Mặc của họ, có chút nghẹn ngào nói: “Yên tâm đi! Cha mẹ cứ ở đây hưởng phúc, Mặc Mặc rất lợi hại.”

“Thật là!! Chỉ có hai cha con sao, đừng quên còn có mẹ ở đây!” Giọng nói của Chu Tiểu Trúc có chút oán trách truyền tới, sau đó đau lòng nhìn Mặc Mặc nói: “Nhưng mà Mặc Mặc còn nhỏ như vậy, nếu công việc quá mệt mỏi, thì không tốt cho thân thể.”

“Khanh khách! Mẹ, mẹ cứ yên tâm, viết ca khúc đối với con chỉ là động bút thôi, hơn nữa. . .” Nói xong Mặc Mặc từ trong lòng Mặc Phàm nhảy xuống, tùy ý cầm lấy chén trà, trong ánh mắt kinh ngạc của họ dùng sức sờ, chén trà hoàn toàn vỡ nát, thành phần vụn.

Mặc Phàm vội vàng cầm tay của Mặc Hi, kêu lên: “Mặc Mặc, con đang làm gì vậy?” Nhưng nhìn lại bàn tay nhỏ bé không có vết thương, một chút dấu vết cũng không có, Mặc Phàm kinh hãi, đồng thời lại xấu hổ không thôi.

“Ha ha ha.” Mặc Hi cười lớn, nhìn Mặc Phàm xấu hổ, cười nói: “Mặc Mặc rất lợi hại, ba mẹ phải giúp Mặc Mặc giữ bí mật a.” Nói ra bí mật lớn nhất của cô, được Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc tiếp nhận, tâm tình của cô bây giờ vô cùng thoải mái, nhẹ nhõm.

“Được.” Mặc Phàm đáp ứng, đồng thời nắm lấy tay Mặc Hi, kinh ngạc nói: “Mặc Mặc không phải là không có dị năng sao? Tại sao mà. . .??”

“Chỉ là thân thể Mặc Mặc tốt hơn một chút, có phải Mặc Mặc rất lợi hại đúng không?” Mặc Hi cũng không có nói nguyên nhân với Mặc Phàm, cũng không phải là cô không muốn nói, năng lượng trong linh hồn vốn là lá bài tẩy của cô, để họ biết cũng không có bất kỳ chỗ tốt gì, biết càng ít càng an toàn.

“Lợi hại, lợi hại.” Mặc Phàm trả lời, trong lòng hẳn thì quả cầu trắc nghiệm dị năng kia đúng đấy, cho nên khẳng định là Mặc Hi không có năng lực, mà bây giờ thấy cô có năng lực như vậy, hẳn rất cao hứng, bởi vì ở thế giới này có lực lượng mới có thể sống tốt hơn.

“Tốt lắm tốt lắm, hai người đừng nói nữa. Bây giờ làm thế nào a, phòng lớn như thế này thật sự là ở không quen.” Chu Tiểu Trúc lên tiếng, nhìn phòng ốc khổng lồ, có chút buồn rầu và kích động.

“Ha ha, ở lâu sẽ quen thôi. Cha mẹ cứ hưởng phúc thôi, trước kia để hai bố mẹ chịu khổ, thật xin lỗi.” Mặc Hi vừa nói, đến cuối cùng thấy rất có lỗi.

“Nói chuyện ngu ngốc gì a, trước kia con còn bé, bây giờ cũng có bao nhiêu tuổi a.” Chu Tiểu Trúc vỗ đầu nhỏ của Mặc Hi, cười nói.

“Ha ha, cũng đúng.” Mặc Hi cười khan nói, bây giờ cô cũng mới có chín tuổi, nếu là trước kia làm chuyện gì, cũng không biết người khác nói cái gì. Sau đó đứng lên kéo Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm nói: “Tốt ăm, cha mẹ, chúng ta đi xem phòng một chút a! Sau này đây là nhà của chúng ta.”

Đi tới trên lầu, Mặc Hi liền dẫn bọn họ tới phòng chính, nói: “Cha mẹ, đây là phòng của hai người, Mặc Mặc ở sát vách.”

“Này, này cũng quá lớn đi.” Chu Tiểu Trúc nhìn căn phòng phía trước, so với phòng ở trước kia của họ lớn hơn gấp mấy lần, thật là khó để người ta tiếp nhận, nói: “Cái này vẫn gọi là phòng sao?”

Mặc dù Mặc Phàm không nói chuyện, nhưng từ ánh mắt của ông vẫn có thể thấy được kinh ngạc.

Mặc Hi cũng mặc kệ mọi thứ, kéo bọn họ vào, nói: “Sau này căn phòng này là của cha mẹ, cha mẹ muốn làm gì đều có thể.”

“Mặc Mặc. . . . .” Chu Tiểu Trúc có chút muốn nói lại thôi.

“Tốt lắm, tốt lắm, Tiểu Trúc, nếu Mặc Mặc đã nói như vậy thì chúng ta cứ hưởng phúc của chúng ta là được rồi.” Mặc Phàm ôm Chu Tiểu Trúc vào lòng nói.

Chu Tiểu Trúc nghe vậy cũng không lại nói gì.

Sau đó đi dạo một vòng biệt thự, đại khái tìm hiểu rõ, Mặc Hi lên tiếng cười nói: “Tốt lắm, cha mẹ, chúng ta đi mua sắm đi, mua mấy bộ quần áo, xem có cần thêm gì không?”

“Được, tốt.” Chu Tiểu Trúc đáp ứng, liền ôm lấy Mặc Hi.

Mặc Hi sừng sốt, sau đó cười lên, cũng giống như trước đây làm nũng nói: “Tốt lắm, phát tài rồi, Mặc Mặc cùng cha mẹ đi mua sắm thôi.”

Mà sau đó, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm nghe thấy thế cũng cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 7: Mua sắm bị vũ nhục

Edit: Vân Khinh Beta: Sakura Bước ra bên ngoài thì đã thấy một chiếc ô tô bay dừng ở trước cửa, một người đàn ông mặc đồ tây đen đứng ở bên cạnh, nhìn thấy đám người Mặc Hi liền nói: “Mặc tiên sinh, Mặc phu nhân, Mặc tiểu thư, ông chủ đã dặn, sau này tôi sẽ là tài xế của các vị, nếu các vị muốn ra ngoài, xin mời lên xe.”

“A. Vậy được, cha mẹ, chúng ta lên đi.” Mặc Hi nhìn thấy liền tán thưởng An Dĩ Mẫn an bài thỏa đáng, ở tại khu quý tộc muốn đón xe cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ba người cùng nhau lên xe, người đàn ông nói, “Không biết Mặc tiên sinh muốn đi đâu?”

Mặc Phàm đưa mắt nhìn Mặc Hi, Mặc Hi nói: “Nơi nào chuyên bán quần áo và phương tiện liên lạc ạ?”

“Mặc tiểu thư muốn mua sắm sao, nếu Mặc tiểu thư muốn mua những thứ đó thì phố Lạc Tề là một nơi không tồi.” Người đàn ông đáp.

“Dạ, vậy thì đi nơi đó ạ.” Mặc Hi trả lời, bên trong xe lại yên tĩnh lần nữa.

Không tới 10 phút đồng hồ, người đàn ông đã đưa bọn họ đến đó, dừng lại ô tô bay, rồi giúp đám người Mặc Hi mở cửa xe.

Xuống xe, nhìn hoàn cảnh trước mặt, có thể thấy địa phương này thật tốt, trên đường người nào cũng xách theo túi mua sắm, chỗ nào cũng có cửa hàng. Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm có chút không quen, không có biện pháp, bọn họ chưa từng đến nơi mua sắm nào nhiều người như vậy.

Ở trong lòng Chu Tiểu Trúc, Mặc Hi cười nói với hai người: “Đi thôi cha mẹ, đến cửa hàng đó chúng ta mua một ít quần áo.”

“Được.” Chu Tiểu Trúc đáp ứng, liền nghe theo Mặc Hi bước vào cửa hàng kia.

Nhưng ngay khi họ mới bước vào thì có một cô gái xinh đẹp mặc đồng phục tiến lên ngăn trước bọn họ, chỉ thấy cô ta như từ trên cao nhìn xuống đám người Mặc Hi khinh thường nói: “Đi đi, nơi này không phải là địa phương các người có thể đến, đồ nhà quê còn dám đến đây, có bán tất cả những gì các người có cũng không mua nổi một thứ ở đây đâu.”

“. . . . .” Sắc mặt Mặc Phàm đỏ ửng lên, Chu Tiểu Trúc cũng không tốt hơn, chỉ có Mặc Hi cười, môi mềm mại tựa cánh hoa khẽ cong lên, mắt tựa như trăng non, thâm thúy như màn đêm, long lanh như ánh sao. Rõ ràng vẫn là gương mặt non nớt của một đứa trẻ, lại kinh diễm ánh mắt người khác, chẳng qua là ánh mắt kia lại rất lạnh. Rất tốt, khó khăn lắm tâm tình mình mới vui vẻ một chút thì lại bị phá hỏng.

Ngay sau đó, người đàn ông đi theo bên họ bước lại đây, lấy ra một tấm danh thiếp, cô gái đối diện nhìn thấy, sắc mặt liền thay đổi, nở nụ cười với người đàn ông phía đối diện: “A! Là người của tập đoàn An thị a, vị tiên sinh này xin mời vào.”

Nhưng người đàn ông này cũng không để ý đến cô ta, quay đầu đối với đám người Mặc Hi nói: “Mặc tiên sinh, mời.”

Sắc mặt cô gái nhất thời trắng toát.

Mặc Phàm không có lên tiếng, mặc dù ông là người nghèo, nhưng cũng có tôn nghiêm, sau khi bị nhục nhã như vậy, mời ông tiếp tục vào thật sự không muốn chút nào.

Sau đó, Mặc Hi lên tiếng cười nói: “Tập đoàn An thị biết cửa hàng này không?”

“Dạ, cửa hàng này là một chi nhánh công ty mới mở của ông chủ chúng ta.” Người đàn ông thành thực trả lời.

“Hãy sa thải cô ta đi, người như vậy mà các anh cũng thuê sao?” Mặc Hi nói trực tiếp như thế làm cho mặt cô ta đã trắng giờ còn trắng hơn, chỉ là đang ôm một tia may mắn nhìn người đàn ông kia, dù sao đáng về bọn người Mặc Hi cũng không giống như nhân vật gì lớn, có thể nói được cái gì.

“Dạ! Thuộc hạ sẽ nói.” Nhưng cô ta phải thất vọng rồi, bởi vì người đàn ông này đã tiếp thu qua mệnh lệnh của An Dĩ Mẫn, nếu không có chuyện gì đặc biệt lớn, Mặc Hi yêu cầu cái gì đều thỏa mãn cô bé, sau này cô bé chính là tiểu thư.

“Không cần! Tiểu thư, tôi sai, đừng sa thải tôi, tôi sai rồi.” Cô gái kinh hoàng nói với Mặc Hi, cô làm việc ở đây cũng có một chút mặt nhìn, thời điểm này cũng nhìn ra được Mặc Hi mới là chủ, không nói lương làm việc ở đây rất cao, lại thêm ở thành phố Đế Đô này nếu nhân viên làm việc ở An thị mà bị sa thải, thì rất khó có thể tìm công việc mới, bởi vì sức ảnh hưởng của An thị ở thành phố Đế Đô rất lớn, nếu thật sự cô bị sa thải, cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn, trừ phi cô rời khỏi thành phố Đế Đô.

“Cha mẹ, chúng ta vào đi!” Không để ý đến cô gái kia khóc la, Mặc Hi liền nói với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc.

“Mặc Mặc, cô gái này. . . .” Chu Tiểu Trúc nhìn cô gái trên mặt đất có chút không đành lòng, đàn bà luôn dễ mềm lòng.

“Mẹ, không cần phải để ý đến cô ta, muốn trách thì nên trách cô ta có mắt không trông, nhục nhã ai cũng có thể, chính là không thể nhục nhã cha mẹ, trừng phạt như vậy đối với cô ta đã là nhẹ nhàng rồi.” Mặc Hi ngăn lại Chu Tiểu Trúc, ở trong lòng cô, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc chính là nghịch lân của cô. Một lần nữa cô khẳng định ở thế giới này, lực lượng và quyền lợi rất quan trọng, lần này dựa vào tập đoàn An thị, cô mới có thể thế này, nếu không có sức ảnh hưởng của tập đoàn An thị, bây giờ có thể là một khung cảnh khác rồi.

“A.” Chu Tiểu Trúc thấy Mặc Hi kiên trì thì cũng đồng ý, cùng với Mặc Phàm tiến vào.

Ở trong cửa hàng chọn vài bộ quần áo, Chu Tiểu Trúc vừa nhìn vào bảng giá, thiếu chút nữa là lên, hơn tám vạn, vốn không muốn mua, lại bị Mặc Hi ngăn lại. Lúc chuẩn bị quẹt thẻ, người đàn ông kia lại nói: “Ông chủ nói Mặc tiểu thư mua đồ ở cửa hàng thì không cần trả tiền.”

Nếu không cần mình trả tiền, thì Mặc Hi cũng không để ý, chẳng qua là cô hơi nghi ngờ, An Dĩ Mẫn đối xử tốt với cô như vậy là ý gì?? Chẳng lẽ thật sự coi cô như con gái mình?? Đường như bọn họ cũng không quen thuộc lắm.

Mua xong quần áo cho Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, thì Mặc Hi đi xem trang phục của chính mình, nhìn từng bộ từng bộ quần áo đáng yêu dành cho trẻ con, Mặc Hi cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm lại rất vui mừng cho nên cô cũng không có biện pháp, chỉ có thể để họ thử từng bộ trên người cô, đến cuối cùng mua được mười bộ. Đối với cô, hình như bọn họ không tiếc rẻ.

Sau khi mua ba cái điện thoại, chọn được vài số điện thoại, trận mua sắm này kết thúc lúc xế chiều, sau đó mọi người về nhà.

Về đến nhà, Mặc Hi nằm ở trên giường, nghĩ đến mọi chuyện ngày hôm nay, tất cả chỉ là mới bắt đầu! Bây giờ lực lượng của cô còn không đủ, còn vậy ở thế bị động, rồi sẽ có một ngày!! Cô sẽ sống tự do tự tại, để người bên cạnh được hạnh phúc, để họ được người khác tôn kính. Nghĩ như vậy, trong mắt hiện lên vẻ kiên định, sau đó từ trên giường nhảy xuống, đi tới phòng của Chu Tiểu Trúc, nhẹ nhàng không gây tiếng động.

Nhìn thấy hai người trên giường ngủ say, liền vươn tay nhẹ nhàng đóng cửa lại, không chế năng lượng giúp bọn họ cường kiện thân thể, mỗi buổi tối, cô đều làm như vậy.

Khoảng chừng qua được 5 phút đồng hồ, thay người khác rèn luyện khó hơn mình tự luyện nhiều, nhìn bọn họ một cái, rồi xoay người rời khỏi.

Một đêm yên tĩnh. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Thật lòng nhận con gái

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

Ngày hôm sau, An Dĩ Mẫn đến vừa đúng lúc, không hổ là ông chủ của 1 trong 100 công ty đứng đầu thế giới, quan tâm đến cả chi tiết nhỏ này khiến người khác sinh ra ấn tượng tốt. Bởi vì ngày hôm qua ông đã nói muốn mời mọi người ăn cơm, cho nên Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm đã mặc sẵn trang phục, bé Mặc Hi ngồi cùng một chiếc ô tô bay với ông.

An Dĩ Mẫn dẫn họ đến một tòa nhà cao tầng rất có phong cách, đúng vậy, không phải là một khách sạn, cũng không phải một nhà hàng, xuất hiện trước mặt họ là một tòa nhà tràn ngập hơi thở tự nhiên, xung quanh là các loại thực vật tươi mát, các tầng đều được làm bằng gỗ, nhìn không thấy điểm cuối, không biết bên trong có bao nhiêu, gỗ trên tường lấy màu xanh thực vật, ấn tượng đầu tiên cho người khác thấy rất thoải mái, tươi mát, lại một lần nữa Mặc Hi đánh giá cao An Dĩ Mẫn, phẩm vị thật tốt.

Mới vừa bước vào, An Dĩ Mẫn đưa một tấm thẻ màu lục cho phục vụ viên nhìn, người nọ nhất thời tràn đầy cung kính dẫn đường cho họ, trái chuyển phải rẽ, mang bọn họ đến một nơi tốt hơn bên ngoài rất nhiều, hoàn toàn là một thế giới riêng biệt. Bây giờ thời tiết rõ ràng là mùa hè, nhưng chỗ họ ở lại là một khung cảnh mùa xuân, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm rất kinh ngạc.

Phục vụ viên đi gọi món ăn, cả không gian chỉ còn lại bốn người họ.

An Dĩ Mẫn uống một chén trà, nhìn Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm có vẻ rất tự nhiên, thì khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Ha ha, không cần khách sáo như vậy, nếu như tôi đã làm cha nuôi của Mặc Mặc thì cũng là người một nhà, nhìn lại tôi có vẻ lớn tuổi hơn, nếu như không ngại, hai người có thể gọi tôi một tiếng anh được không??”

“A!” Mặc Phàm thụ sùng nhược kinh hô lên một tiếng, vội vàng giơ tay ra nói: “An đại nhân, như vậy không được, Mặc Mặc đã đem mọi chuyện nói với tôi, ngài cũng không cần giấu giếm giúp nó như vậy.”

An Dĩ Mẫn nghe vậy nhìn thoáng qua Mặc Hi đang tự mình uống nước trà, trong lòng thầm nghĩ, nhóc này lúc đầu nhờ ông giúp đỡ, bây giờ chỉ mới có một đêm lại thú nhận hết mọi thứ?

Dường như phát hiện ra có người chăm chú nhìn, thì giơ lên nụ cười ngọt ngào, giống như hoa bách hợp nở rộ, xinh đẹp giống như đứa trẻ làm từ gốm sứ, khiến lòng người không khỏi mềm nhũn, sinh lòng thương tiếc. An Dĩ Mẫn xấu hổ, uy lực lừa gạt của gương mặt này thật sự là quá lớn. ...

Quay đầu tiếp tục nói chuyện với hai vợ chồng Mặc Phàm: “Tôi sợ hai vị hiểu lầm rồi, tôi thật lòng rất thích cô bé Mặc Mặc này, cũng thật lòng mong nó làm con gái nuôi của tôi, cũng không phải vì giấu diếm hai vị, không biết hai vị có đồng ý hay không?”

“A?” Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc kinh ngạc nhìn Mặc Hi.

Mặc Hi cũng để chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn An Dĩ Mẫn, thấy trong mắt đối phương là chân thành là thật, nghĩ đến năng lực của ông ta, mỉm cười nói: “Chú An thích Mặc Mặc, muốn làm ba ba của Mặc Mặc thật sao?”

“Đúng vậy! Mặc Mặc đồng ý nhận chú làm ba ba sao?” An Dĩ Mẫn nhìn ra được, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm giao quyền quyết định cho cô bé, chỉ cần Mặc Hi đồng ý, thì bọn họ cũng sẽ không phản đối.

“Ha ha.” Mặc Hi cười, bình tĩnh nói: “Có chú An anh tuấn như vậy làm ba ba, đương nhiên Mặc Mặc đồng ý. Song, An ba ba phải thương yêu Mặc Mặc a, nếu không Mặc Mặc sẽ hối hận chết.”

“Ha ha.” Một tiếng An ba ba khiến An Dĩ Mẫn mở cờ trong bụng, cười nói: “Đương nhiên, An ba ba tuyệt đối sẽ coi Mặc Mặc như con gái ruột thịt.” Đối với những nhận vật cấp cao như bọn họ, muốn tìm được một người có thể thật lòng đối đãi thì khó càng thêm khó, luôn phải phòng bị, được tôn kính, sợ hãi; nhưng lần đầu tiên khi An Dĩ Mẫn gặp Mặc Hi thì đã có ấn tượng tốt, khiến ông càng vui vẻ hơn chính là bản lãnh của cô bé, trí thông minh hơn bất kì đứa trẻ nào khác khiến ông bật cười lại nhẹ nhõm, đây là khí thế mà nhóc quậy nhà ông không có được.

“Nếu như vậy, cái mà Mặc Mặc yêu thương nhất, quan trọng nhất thì An ba ba có thể giúp Mặc Mặc bảo vệ tốt không?” Mặc Hi tiếp tục nói, An Dĩ Mẫn không phải là người ngu muội, có thể nói ông rất thông minh, rất nhanh nhạy, lúc Mặc Hi nói ra những lời này, cũng nhìn về phía Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc bên cạnh cô, ánh mắt như muốn nói ông hiểu ý của cô.

Ai, lại bị cô bé bài bỗ, An Dĩ Mẫn nghĩ trong lòng nhưng cũng không tức giận, lại càng thêm vui mừng, đây cũng nói rõ cô bé là một đứa trẻ tốt, giọng điệu nghiêm túc, chấp nhận rồi: “Đó là đương nhiên, An ba ba tuyệt đối sẽ giúp Mặc Mặc bảo vệ tốt thứ quan trọng nhất.”

Sau đó Mặc Hi mới chính thức cười với An Dĩ Mẫn, nụ cười chân chính, tình cảm chân thật dung nhập trong nụ cười này, thật lòng cười với An Dĩ Mẫn. Nụ cười đại biểu ý thật lòng đón nhận An Dĩ Mẫn, cười nói: “An ba ba thật tốt, Mặc Mặc rất vui về nhà.”

“Ha ha, như vậy đã định rồi a, qua vài ngày nữa ba ba sẽ mở một bữa tiệc thông báo với bên ngoài về việc ba ba nhận Mặc Mặc làm con gái nuôi.” An Dĩ Mẫn cười nói: “Mặc Mặc cần phải làm việc thật giỏi cho ba ba a, chiếm tiện nghi nhiều như vậy, cũng phải giao ra một ít đúng hay không?” Vừa nói, vừa tự tiểu phi tiểu nhìn cô.

“A! Vừa mới mới nói thương yêu Mặc Mặc, bây giờ đã ép Mặc Mặc làm việc, đây là thương yêu Mặc Mặc mà An ba ba nói sao?” Mặc Hi rất oan khuất nhìn An Dĩ Mẫn, ánh mắt mờ mịt làm cho An Dĩ Mẫn không chống cự nổi.

“Ha ha.” Chu Tiểu Trúc cất tiếng cười nhẹ, nhéo cái mũi nhỏ của Mặc Hi, cười trêu nói: “Thật nghịch ngợm.” Sau đó quay đầu có chút áy náy nói với An Dĩ Mẫn: “An đại nhân bỏ qua cho, nó luôn như thế này.”

An Dĩ Mẫn khoát tay, cười nói: “Không sao, hai người cũng đừng gọi tôi là An đại nhân, gọi tôi một tiếng anh An đi, hay là hai người xem thường tôi, không muốn nhận tôi làm anh?”

Mặc dù biết đây là An Dĩ Mẫn cố ý kích thích bọn họ, nhưng Mặc Phàm vẫn vội vàng nói: “Không có, không có, làm sao sẽ như vậy, là chúng tôi không xứng gọi An đại nhân là anh mới đúng.”

“Vây là được rồi, việc này cứ tính như vậy, sau này các em chính là em trai, em dâu của anh, nếu gọi đại nhân thì mất cảm tình rồi!!” An Dĩ Mẫn trực tiếp mở miệng.

Nếu đã nói như vậy, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm cũng không nói gì nữa, chỉ có thể khiêm tốn gật đầu.

Sau đó các món ăn cũng được đưa lên bàn, nấu rất tinh xảo, khiến người khác nhìn thấy đã có khẩu vị, An Dĩ Mẫn nói một tiếng, mọi người mới bắt đầu động đũa.

Ăn xong cơm nước, Mặc Hi một bên ăn đồ ngọt, một bên có chút nghi ngờ nói với An Dĩ Mẫn: “Phòng ốc này là chuyện gì a?? Tại sao thời tiết lại khác với bên ngoài?”

“Từ lúc bắt đầu nhìn thấy ánh mắt của con cũng biết con sẽ hỏi.” An Dĩ Mẫn dùng vẻ mặt sớm biết con sẽ hỏi, sau đó cũng giải thích tỉ mỉ cho cô: “Ồ đây là do một Dịch năng giả Không gian làm phong bế không gian của phòng này, thực vật ở đây được giữ nguyên dáng vẻ bởi vì có năng lượng tinh hạch của dị thú duy trì.”

“Dịch thú?” Mặc Hi nghi ngờ, sau đó suy đoán nói: “Có thể sử dụng dịch năng của dị thú?”

“Mặc Mặc rất thông minh a, đoán không sai.” An Dĩ Mẫn cho cô một ánh mắt tán thưởng. Mặc Hi tròn mắt một cái, thật sự xem mình là một đứa trẻ mà khen a, trong lòng một lần nữa tìm hiểu sự bất phàm của thế giới này.

Địa phương bọn họ vừa dùng cơm gọi là [Thiên Nhiên Cư], An Dĩ Mẫn đề nghị đưa Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc đi dạo một vài địa phương ở thành phố Đế Do nhưng họ lại cự tuyệt, nguyên nhân là An Dĩ Mẫn bận rộn như vậy không cần lãng phí thời gian tiếp đãi bọn họ, hơn nữa trong nhà còn rất nhiều thứ cần dọn dẹp, còn các địa phương đó, có thời gian nhất định sẽ đi xem.

An Dĩ Mẫn suy nghĩ một chút, cũng không cưỡng cầu, đối với Mặc Hi nói: “Cùng An ba ba đi xem công ty một chút đi, con viết ca khúc kia đã được làm thành nhạc rồi, để con nghe một chút.”

“Dạ? Được.” Đối với công việc này vốn quen thuộc, Mặc Hi đáp một tiếng, tạm biệt Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc rồi ngồi lên xe của An Dĩ Mẫn, cùng nhau đến công ty giải trí ANSHENG.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 9: Biên soạn nhạc tốt hơn các anh

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

Trên xe, Mặc Hi đột nhiên nói với An Dĩ Mẫn: “Ba cũng là Dịch năng giả sao?”

“Đúng vậy.” An Dĩ Mẫn cũng không có giấu giếm, đây là chuyện mọi người đều biết, chẳng qua là ông cũng không biết vì sao Mặc Hi lại hỏi như vậy.

“Vây dịch năng của ba là cái gì?” Mặc Hi tiếp tục hỏi.

“Thủy.” An Dĩ Mẫn cũng không ngần ngại trả lời.

“Nha.” Mặc Hi đáp một tiếng, đôi mắt như có điều suy nghĩ, rồi thì quay đầu về phía cửa sổ.

An Dĩ Mẫn biết cô không có dịch năng, lúc cô một tuổi, ông đã nhìn thấy cô kiểm tra, cho là Mặc Hi có chút thương cảm, cho nên cũng không có quấy nhiễu cô.

Không tới 10 phút đồng hồ, bọn họ đã đến ANSHENG, An Dĩ Mẫn dẫn Mặc Hi đi vào, mọi người nhìn thấy đều cúi người chào hỏi “Chào ông chủ.” Mà An Dĩ Mẫn cũng dịu dàng đáp lại, cho đến khi bước vào thang máy.

Khi thang máy vừa đóng lại trong nháy mắt, bát quái bắt đầu.

“Cô bé được ông chủ dẫn vào là ai a? Nhìn ra được ông chủ xử đối với cô bé rất tốt, lại còn đi song song với ông chủ.”

“Sẽ không phải là con riêng của ông chủ chứ? Dù sao mị lực của ông chủ càng ngày càng lớn.”

“Đưa bé kia thật là đáng yêu a!! Trời a!! Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cô bé đang yêu như vậy, thật muốn ôm một cái!!” Rất rõ ràng lời nói này là của một cô gái.

“Đúng vậy, đúng vậy! Giống như là búp bê vậy. Không biết là ai a, không lẽ thật sự là con riêng của ông chủ?”

“A. . . . . ! Rất có thể là như thế a, dù sao ông chủ cũng vô cùng tuấn mỹ, có con gái xinh đẹp như vậy cũng không lạ!”

“Quả thật cũng có thể như vậy a! Đúng. . .Nhất định là như vậy, nếu không ông chủ tốt với cô bé như vậy làm gì?”

“. . . . .”

Cho nên mới nói bát quái rất đáng sợ, đến cuối cùng chủ đề nói đến là người phụ nữ nào may mắn ở cùng với An Dĩ Mẫn?? Sinh ra Mặc Hi ở đâu, vì sao bây giờ mới mang cô trở về?? Nói tóm lại hoàn toàn xem Mặc Hi là con riêng của An Dĩ Mẫn. . .

Mà nhân vật chính mọi người bàn luận bây giờ đang đi về phía phòng thu âm, nhân viên canh gác ở phòng thu âm nhìn thấy An Dĩ Mẫn đi đến thì cúi người nói: “Xin chào ông chủ.” Sau đó giúp An Dĩ Mẫn mở cửa.

Tiến vào bên trong thì thấy rất giống phòng thu âm ở hiện đại, mà những thiết bị thì hoàn toàn không giống, tầm ngăn cách không phải là thủy tinh, mà là một màng năng lượng.

Vừa nhìn thấy An Dĩ Mẫn tiến vào, một số người ngồi trên ghế làm một cái thủ thế tạm dùng đối với người bên trong, sau đó đứng lên cung kính nói với An Dĩ Mẫn: “Ông chủ!”

An Dĩ Mẫn khoát tay nói: “Tiếp tục thu âm, không cần để ý đến tôi.” Sau đó liền kéo Mặc Hi ngồi vào những chỗ còn trống, đưa một tai nghe cho cô: “Nghe ca khúc con viết xem sao.”

Mặc Hi nhận lấy, mang vào tai.

Những người khác nghe vậy, cũng kinh ngạc nhìn về phía Mặc Hi đang ngồi một bên ghế, bọn họ không thể nào nghĩ đến, ca khúc bất phàm như vậy lại được một. . . . .cô bé tám, chín tuổi viết ra??? Thế giới này thật sự là không thiếu cái lạ a!! Thấy ánh mắt An Dĩ Mẫn, thì ra hiệu cho những người bên trong bắt đầu.

Mặc Hi mang headphone, thì nghe một tiếng nhạc truyền tới, có chút nghi ngờ, sao không giống như trong kí ức? Chẳng lẽ là đối với bọn họ thì nhạc như thế này nghe sẽ tốt hơn? Giương mắt không hiểu nhìn về phía nam nhân đã chuẩn bị tốt, cũng có thể gọi là một thiếu niên, thân hình thon dài, mắt phương mi dài, gương mặt tuấn mỹ yêu nghiệt dưới ánh đèn càng thêm yêu dị, đôi mắt tà khí giờ phút này lại khẽ híp lại, lộ vẻ dịu dàng, thiếu niên này chính là người mà Mặc Hi nhìn thấy trên mặt báo, ca sĩ thần tượng gần đây nhất — Thần.

Mặc dù kiếp trước Mặc Hi không có tiếp xúc với thế giới giải trí, nhưng là từ nhỏ là tiểu thư quý tộc cũng có tiếp xúc với âm nhạc, đồng thời cũng là người yêu thích âm nhạc, giờ phút này nhìn thấy Thần thì cảm giác anh ta không đơn giản, anh ta không phải chỉ dựa vào hình dạng bình hoa làm thần tượng, mà là một cao thủ có thực lực chân chính.

Mà âm thanh kế tiếp cũng chứng thực được ý nghĩ của Mặc Hi, tiếng hát trầm thấp từ tính truyền tới, dịu dàng uyển chuyển, nghe rất hay, cũng rất động lòng người, chẳng qua là. . .

“Ngừng!” Không tới hai mươi giây, Mặc Hi trực tiếp kêu lên.

Những người khác nhú mày, trong mắt có chút tức giận, đứa trẻ này chẳng lẽ đang quấy rối sao?? Ca khúc đang hát rất tốt, bị cô cắt ngang như vậy, chẳng qua là An Dĩ Mẫn ở đây, Mặc Hi lại được An Dĩ Mẫn đưa đến, cho nên cũng không tiện lên tiếng oán trách, người bên trong cũng không hiểu, chớp chớp đôi mắt nhìn về phía bọn họ, mở liên kết âm thanh, từ tính mà có chút tà khí, giọng nói bất cần đời truyền đến: “Sao vậy?”

Người ngồi ở trung tâm làm một cái thủ thế, sau đó nhìn về phía Mặc Hi, bên trong Thần cũng bĩu môi, sau đó ánh mắt cũng lóe về hướng thú nhìn về phía Mặc Hi.

An Dĩ Mẫn mở miệng, hỏi Mặc Hi: “Mặc Mặc? Sao vậy?” Ông vừa mới nghe, ca khúc này không phải đang hát rất tốt sao?

Mặc Hi lột xuống headphone, có chút nghiêm túc nói với An Dĩ Mẫn: “Tại sao ba không phối theo ca khúc mà con đưa cho ba, dựa theo cách soạn nhạc này, thì giá trị bài hát đã giảm thấp đi rất nhiều.”

Đúng vậy, cô vừa nghe ca khúc Thần hát là《Nghĩ quá nhiều》là ca từ bài hát này, nhưng giai điệu thì hoàn toàn không giống, mặc dù cũng không kém, lại không có hay như trước kia, cho nên cô mới mở miệng nói ngừng, nghi ngờ nhìn về phía mọi người. Chẳng lẽ thế giới khác, mặc dù có ca sĩ, ca khúc nhưng thẩm mỹ cũng khác, nhận thấy nhạc cô soạn không tốt?

“Con soạn nhạc?” An Dĩ Mẫn bị Mặc Hi hỏi như vậy cũng quay lại hỏi Mặc Hi: “Mặc Hi có soạn nhạc sao? Ba chỉ thấy ca từ thôi.” Vừa nói vừa lấy bản sao đưa cho Mặc Hi.

Mặc Hi nhận lấy, là cô viết, sau đó chỉ vào phía trên năm dòng nhạc, nói với An Dĩ Mẫn: “Đây nè!”

An Dĩ Mẫn vừa nhìn, thấy chỗ Mặc Hi chỉ, mới hiểu được, cười nói: “Hóa ra đây là nhạc mà Mặc Mặc nói a, nhưng đây là kí hiệu gì a? Sao ba chưa từng thấy qua?”

“Sao?” Mặc Hi nghe vậy, cũng hiểu vì sao An Dĩ Mẫn không biết cô viết ca khúc, hóa ra thế giới này không có kí hiệu khuôn nhạc?? Chỉ có thể nói: “Đây là kí hiệu Mặc Mặc nghĩ ra, rất đơn giản.”

“Nga, Mặc Mặc thật là thông minh a, còn có tự mình soạn ra ký hiệu nhạc a.” An Dĩ Mẫn đầu tiên là khen Mặc Hi một tiếng, sau đó hỏi: “Vậy bây giờ làm thế nào?? Mặc Mặc soạn ca khúc này còn tốt hơn ca khúc lúc nãy sao?”

“Phải.” Mặc Hi thành thật gật đầu, nhưng những người bên cạnh lại khó chịu, như thế nào ca khúc này cũng là họ soạn ra, không phải bọn họ rất giỏi, nhưng là ít nhất...phương diện này cũng là người có uy tín danh dự, bị một cô bé tám, chín tuổi nói ca khúc họ soạn không tốt?? Làm cho bọn họ rất tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 10: Chứng minh rằng tốt hơn các anh

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

Trong đó một người hai mươi tuổi, người đầu tiên không kiên nhẫn, trầm giọng nói với Mặc Hi: “Cô bạn bé nhỏ, nói không thể nói lung tung, em nói em soạn nhạc tốt hơn, làm thế nào để chứng minh?”

Mặc Hi lại không muốn quản bọn họ, trực tiếp không đếm xỉa đến, ngẩng đầu nói với An Dĩ Mẫn: “Con là vì tốt cho ba, ca khúc của con tốt hơn so với mấy người ở đây, nếu không phải vì 30% lợi nhuận, thì con cũng không muốn nói đâu.”

30%? Mọi người bị Mặc Hi chọc giận đồng thời cũng giật mình, An Dĩ Mẫn lại chia 30 % lợi nhuận của ca khúc này cho một đứa trẻ?? Này....

“Ha ha, làm sao ba lại không tin Mặc Mặc đây? Đừng quên Mặc Mặc là con gái nuôi của ba a!! Chẳng qua là...” giọng điệu An Dĩ Mẫn vừa chuyển: “Ký hiệu này chỉ có Mặc Mặc xem hiểu, không có kiến thức qua, làm thế nào chứng thực đây?”

Ba ba? Mọi người lại bị An Dĩ Mẫn làm kinh hãi, có thể nói một năm này chuyện giật mình cũng không nhiều bằng hôm nay.

“Nếu không thì hãy để em gái hát đi, như vậy thì có thể chứng minh được rồi?” Ngay sau đó một giọng nói ưỡn oai truyền đến, chỉ thấy âm thanh kia chính xác xuất phát từ người bên trong phòng thu — Thần, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn Mặc Hi.

“Chú ý không tẹ.” An Dĩ Mẫn nghe vậy. Ánh mắt hứng thú nhìn phía Mặc Hi.

“Không làm!” Mặc Hi trực tiếp mở miệng, sau đó nói với An Dĩ Mẫn: “Công việc Mặc Mặc chỉ là viết ca khúc thôi, An ba ba không giữ lời hứa đúng không?” Sau đó quay đầu đối diện Thần nói: “Anh bắt nạt trẻ con, Mặc Mặc sẽ tức giận a!”

Mọi người sững sờ, ai sẽ nghĩ đến Mặc Hi lúc này là bộ dạng tiểu đại nhân, bây giờ lại làm nũng đáng yêu như vậy, biến sắc so diễn viên trong công ty còn mau hơn.

Nhưng An Dĩ Mẫn đối với Mặc Hi đã có chút hiểu biết, cho nên có thể miễn dịch một chút nói: “Vậy chúng tôi Mặc Mặc không có năng lực này a, bằng không Mặc Mặc đến công ty được đãi ngộ như thế, nhưng có rất nhiều người không phục a. Mặc dù Mặc Mặc là con gái nuôi của ba, thì cũng không có người dám nói cái gì.”

“An ba ba!! Mặc Mặc đã nói đừng sử dụng phép khích tướng với một đứa trẻ con mà ba cũng không có ngượng ngùng gì sao?” Mặc Hi liếc trắng An Dĩ Mẫn một cái, mặc dù trên mặt không có biến hóa, nhưng nhìn kĩ khóe mắt có một chút co rúm, mọi người có nên cười. Ông chủ ăn một với Kì thiếu gia, bây giờ thêm một con gái nuôi cũng như vậy.

Mặc Hi nói xong liền nhảy xuống ghế, cầm lấy ca từ trong tay, nói với mọi người: “Mở cửa ra.” Mặc dù nói An Dĩ Mẫn dùng phép khích tướng vô ích, nhưng cô cũng muốn thử xem. Mặc dù từ sau khi đi vào thế giới này tính cách cô đã thay đổi nhiều, nhưng kiêu ngạo và bướng bỉnh từ trong xương cốt vẫn còn tồn tại, cô không thích người khác nói cô dựa vào An Dĩ Mẫn mới nhận được công việc này, làm một bình hoa, nếu cô đã ngồi ở vị trí này, cô sẽ

để mọi người biết cô ngồi ở chỗ này là dựa vào năng lực.

An Dĩ Mẫn cười, tự mình giúp cô mở cửa.

Mặc Hi bước vào bên trong, đối diện con mắt phát sáng của Thần nói: “Lấy microphone cho em” Cô quá thấp, lấy không được. [...=))=))]

Thần rất nghe lời lấy microphone xuống đưa cho cô, sau đó vui vẻ đi tới một bên, tìm chỗ ngồi xuống.

Mặc Hi gõ gõ microphone đối diện, chất âm rất tốt, rồi ngẩng đầu nói với mọi người nói: “Em sẽ hát bài hát này, tắt nhạc đi.” Cô vừa nói xong, An Dĩ Mẫn làm một cái thủ thế, đồng thời Mặc Hi cũng cảm giác được tất cả không gian an tĩnh lại.

Cân bằng lại tâm trạng, nhắm đôi mắt lại, dựa theo kí ức, âm thanh ưu thương lẫn tiếng ngọt ngào trẻ con truyền ra:

Nghĩ quá nhiều

Anh cười rồi nói “cô ấy chỉ là bạn bè”

Nhưng trong mắt anh quá dịu dàng

Nỗi bất an trong em càng nặng nề

Chỉ là anh không hiểu

Cô ấy đã chiếm lấy trái tim anh

Vị trí đó vốn thuộc về em

Vì vậy anh đã nói “đôi mình” chứ không phải anh và em

“Là em nghĩ quá nhiều” anh thường nói như vậy

Nhưng anh lại không như anh nói, thật khiến em đau lòng

“Là em nghĩ quá nhiều” anh thường nói như vậy

Đây là lý do duy nhất an ủi em

Cô ấy đã chiếm lấy trái tim anh

Vị trí đó vốn thuộc về em

Vì vậy anh đã nói “đôi mình” chứ không phải anh và em

“Là em nghĩ quá nhiều” anh thường nói như vậy

Nhưng anh lại không như anh nói, thật khiến em đau lòng

“Là em nghĩ quá nhiều” anh thường nói như vậy

Đây là lý do duy nhất an ủi em

Em nghĩ em không có lỗi gì

Mặc dù anh không nói là lỗi là tại em

Quá muộn em mới hiểu em yêu anh quá nhiều

“Là em nghĩ quá nhiều” anh thường nói như vậy

Đây là lý do duy nhất an ủi em

Khi Mặc Hi vừa hát câu đầu tiên, nụ cười đùa bỡn của mọi người đã thay đổi, phức tạp lại trầm mê, tiếng hát của đứa bé thực ưu thương, truyền cảm vô cùng tốt, lời hát giống như tiến vào lòng họ, mặc dù để một đứa trẻ hát một ca khúc thâm tình như vậy có chút quái dị, nhưng mà bây giờ bọn họ lại thích Mặc Hi hát như vậy.

Tiếng hát vô cùng chân thành lại chuẩn xác, giống như thiên sứ đang nhẹ nhàng, truyền đến đâu đâu thương buồn bã đến đó, yêu người mình yêu, chẳng những cảm giác không quái dị, ngược lại có một loại.....về đẹp riêng. Tiếng hát trẻ con thành thực xinh đẹp, càng về sau áp lực nhớ thương, tâm cũng theo tiếng hát kích động hơn, trở nên thương cảm.

Cho đến khi Mặc Hi hát xong, bọn họ còn nhất thời còn không có bình tĩnh lại.

Mặc Hi cũng phát hiện mình ca hát rất tốt, bởi vì thân thể cải tạo cũng khiến phổi của cô có dung tích lớn hơn, không đến nỗi không hát được đoạn cao, ngắt hơi, nếu là đứa trẻ bình thường sẽ không hát được như vậy.

Quay đầu về phía bên kia, sắc mặt mọi người phức tạp, mà An Dĩ Mẫn thấy Mặc Hi quay đầu lại liền giơ lên ngón tay cái.

“Bóp bóp.” Ngay sau đó là tiếng vỗ tay truyền tới, Mặc Hi quay đầu thì thấy vốn ngồi bên kia vui đùa Thần đã đi tới chỗ cô, vỗ tay, đối diện cô cười nói: “Mặc Mặc rất tuyệt, hát rất khá.”

Mặc Hi giơ lên đôi môi mềm mại, như búp bê ngọt ngào, có chút oán khí lại như thật nói: “Bây giờ anh mới khen Mặc Mặc thì cũng vô ích, Mặc Mặc đã nói, Mặc Mặc tức giận rồi.”

“Ờ” Thần có chút hứng thú nhìn cô, gương mặt yêu nghiệt, cười vô cùng sáng lạng, sợ phần lớn các cô gái đều bị mê hoặc: “Mặc Mặc tức giận thì sẽ như thế nào?”

“Sau này anh sẽ biết.” Mặc Hi có chút thần bí nói, vung microphone trong tay về phía anh ta, cũng không quản anh ta có tiếp được hay không, trực tiếp xoay người đi về phía cửa.

Sau đó An Dĩ Mẫn cũng đi về phía cửa giúp cô mở ra, cùng cô ngồi xuống vị trí cũ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Chịu thua

Edit: Vân Khinh

Beta : Sakura

“Mặc Mặc thật lợi hại a, ca hát rất hay, soạn ca khúc cũng rất tốt. An Dĩ Mẫn ngồi xuống đối diện Mặc Hi không tiếc lời ca ngợi khen.

“Bây giờ chứng minh lời cháu nói không sai, đúng không ạ?” Mặc Hi trả lời, đồng thời cũng là nói với những người khác.

“Đúng vậy! Chú thừa nhận thua, hành vi vừa rồi đối với cháu, chú xin lỗi.” lát sau cũng có một người đứng ra, đứng đối diện Mặc Hi cúi đầu nói, Mặc Hi nhìn người này, khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, nét mặt chân thành, đối với người cảm được buông được, Mặc Hi luôn rất hảo cảm, khẽ mỉm cười nói: “Chú khách khí, Mặc Mặc sẽ không để trong lòng.” Nói cũng không phải không thấy xấu hổ, trên mặt làm sao có chút sắc mặt tốt nào? Chẳng qua là càng làm như vậy, càng lộ vẻ khả ái, không khí cũng tốt hơn một chút.

Những người khác cũng đứng lên, người thanh niên hai mươi tuổi vừa mới nói với Mặc Hi tỏ vẻ nghi vấn, nhìn Mặc Hi đối diện có chút ngượng ngùng ha ha cười một tiếng: “Mặc Mặc, em thật lợi hại a, có thể nói là thiên tài, có thể nói thiên tài cũng hình dung không được em, anh tên là Lăng Thăng, vừa rồi là anh không đứng, Mặc Mặc bỏ qua cho anh nhé.”

Nói thật, ca khúc này cũng là ở trong trí nhớ của cô, được mọi người khen, còn khen nhiều như vậy, cô thật sự có chút ít cảm giác ngượng ngùng, trên mặt lại không có biểu hiện, dù sao ca khúc này là cô viết, bọn họ tiếp nhận thế nào liền như thế đây, cười nói: “Không sao cả, chào anh Lăng Thăng ạ.”

“Mặc Mặc, còn có anh, anh tên là Tề Cống, Mặc Mặc có thể gọi anh là anh Tề, ha ha.” Những người khác cũng gấp gáp giới thiệu bản thân, nhìn anh ta cũng khoảng ba mươi rồi, còn để cô gọi hân là anh, song, nhìn bộ dạng anh ta vui vẻ, tính cách có lẽ cũng thuộc dạng lão ngoan đồng, liền trực tiếp mở miệng: “Chào anh Tề ạ!”

“Tốt lắm, mọi người đều giới thiệu với nhau rồi, sau này đều là đồng nghiệp, có cơ hội hiểu nhau.” Sau đó An Dĩ Mẫn lên tiếng, ánh mắt nhìn Mặc Hi, đứa trẻ này nhân duyên thật tốt, mới chỉ một chút đã quan hệ tốt rồi? Nhìn ánh mắt mọi người, dường như rất có ấn tượng tốt với Mặc Hi.

Khi mọi người dần dần an tĩnh lại, sau đó nói: “Vừa rồi Mặc Mặc hát có ghi lại không? Ca khúc này cứ hát giống như vậy.”

“Có ghi lại.” Người nói là Lăng Thăng, anh ta vừa nói một tiếng, vừa ấn vừa xoay, một tiếng ca của đứa trẻ theo không trung cất lên.

Ngay sau đó, Mặc Hi mới nghe rõ được giọng hát của chính mình, cũng khẽ giật mình một chút, tiếng của trẻ con vừa ngọt vừa mềm mại có cảm giác an ủi lòng người, khiến mọi người không khỏi im lặng cảm thụ tình cảm trong tiếng hát kia, ở bên cạnh nghe cảm giác khác với khi hát, cô cũng thật hoài nghi đó là giọng hát của mình? Tiếng ca thật sự rất hay.

Ca khúc vừa xong, không gian cũng trở nên yên tĩnh, cho đến khi ca khúc đã hết một hồi lâu mới có người mở miệng: “Ca khúc này nếu kết hợp với âm

nhạc càng hoàn mỹ hơn.”

“Phải. . . . . !” Tiếng mọi người đồng ý truyền tới.

“Ha ha. . . . . ! Được rồi, đem ca khúc phổ nhạc thôi, bảo Thần hát lại đi.” An Dĩ Mẫn nói với mọi người, liền quay đầu nói với Mặc Mặc: “Mặc Mặc, những kí hiệu trên ca từ đều có thể thành ca khúc sao?”

“Dạ.” Mặc Mặc trung thực trả lời: “Mỗi bài đều có.”

“Nga, những kí hiệu kia chỉ có Mặc Mặc biết được, vậy sau này Mặc Mặc có thể hát một lần trước được không?” An Dĩ Mẫn cười một tiếng.

Mặc Mặc nhìn trong mắt của ông có tia trời cợt, liếc một cái xem thường nói: “Con nói An ba ba, Mặc Mặc chỉ phụ trách viết ca khúc, những cái khác Mặc Mặc không quan tâm” Cũng không đợi An Dĩ Mẫn nói gì tiếp theo liền cản lại, nói: “Còn những kí hiệu kia, Mặc Mặc có thể dạy mọi người, hoặc là học những kí tự âm nhạc ở đây là được rồi.”

“Được. . . . . !” An Dĩ Mẫn có chút không thú vị, vốn muốn đùa bỡn Mặc Mặc, không nghĩ đến cô lại cho ông một đáp án như vậy.

Mà ngay sau đó, đội thu âm có thể dựa theo ca khúc vừa rồi phổ lại nhạc, người trong công ty An Dĩ Mẫn quả thật bất phàm, Mặc Mặc nhìn thấy Lăng Thắng làm một động tác tay liền đeo headphone, âm nhạc quen thuộc lại truyền vào trong tai sau đó chính là tiếng hát từ tính mê người của Thần, tiếng hát trầm thấp, ưu thương, bài hát này cảm giác đã nắm chắc tám mươi lăm phần trăm trở lên, Mặc Mặc cảm thán, Thần có thể trở thành ca sĩ thần tượng nổi tiếng, không chỉ có gương mặt khiến người kinh ngạc, mà quả thật rất có thực lực.

Hát đến cuối bài, Mặc Mặc cũng đặt headphone xuống, quay đầu nhìn lại, phát hiện ánh mắt của mọi người lại nhìn về phía mình, có chút nghi ngờ, nhưng lập tức hiểu được là có chuyện gì, lên tiếng nói: “Hát rất tốt, chỉ cần quen thuộc một chút, có thể hoàn toàn nắm bắt được ca khúc này.”

Nghe Mặc Mặc trả lời, mọi người nở nụ cười, Lăng Thắng cũng cười nói: “Anh cũng nghĩ giống vậy, được rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người nghỉ ngơi, đi ăn cơm.” Nhìn ra được, Lăng Thắng là người rộng rãi, anh ta đến giờ còn chưa được ăn cơm, liền nói với Mặc Mặc: “Hay là Mặc Mặc cùng chúng ta đi ăn nhé?”

“Dạ?” Mặc Mặc cười nói: “Không cần đâu ạ, Mặc Mặc đã ăn rồi, cảm ơn anh Lăng.”

“Nha. . . . . !” Hình như Lăng Thắng có chút thất vọng, nhưng một chút lại vui vẻ trở lại.

An Dĩ Mẫn cũng đứng dậy, nói với Mặc Mặc: “Được rồi, Mặc Mặc bây giờ theo ba, ba ba dẫn con đi xem phòng làm việc của con.”

“Phòng làm việc?” Mặc Mặc mê man, không phải đã nói mình chỉ cần viết ca khúc thôi sao? Tại sao còn có phòng làm việc, việc này không lẽ An Dĩ Mẫn tính ép mình sao?

Tựa hồ nhìn thấu Mặc Mặc nghĩ gì, An Dĩ Mẫn nở nụ cười, nói: “Yên tâm, An ba ba đáp ứng con sẽ không đổi ý, chẳng qua là xem một chút, tránh cho về sau hoàn cảnh công việc chính con không quen thuộc, phòng làm việc đó con muốn đi thì đi, không muốn đi thì ở lại cũng có thể.”

“A? Được, vậy đi thôi ạ.” Nghe An Dĩ Mẫn giải thích, Mặc Mặc hiểu rõ, nhảy xuống ghế, cùng An Dĩ Mẫn đi ra ngoài, trước khi đi vẫn quay lại tạm biệt mọi người.

“Thật là một đứa trẻ đáng yêu a.” Mặc Mặc cùng An Dĩ Mẫn rời khỏi, Tề Công một bên thu dọn, một bên nói.

“Ha ha, đúng vậy a, thật khó tưởng tượng, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ tám, chín tuổi thôi!”

“Aiz, nghe cô bé hát ca khúc đó, cảm giác mình học nhiều năm như vậy cũng chạy đi đâu mất.”

“Ha ha. . . . . Anh nói gì chứ, được rồi. . . đi thôi, đi ăn cơm.”

“Được. . . . . ! Ăn cơm, hôm nay cách không xa công ty có mở một quán bãi biển sao, ăn rất ngon.”

“Anh toàn thích những món ăn loạn thất bát tao đó, Hmm! Nghe lời anh, đi thôi.”

“ . . . . . ”

Những người nói chuyện phึม từ từ biến mất, những người còn lại cũng lục đục rời khỏi.

Thần đi cùng mọi người, nhưng nhìn lại chỗ ngồi Mặc Mặc vừa ngồi lúc trước, nghĩ đến Mặc Mặc biểu hiện, trên mặt tràn đầy hứng thú và buồn cười, thật là một đứa trẻ thú vị, ha ha. . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 12: Phòng Tổng giám

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

Đi theo sau An Dĩ Mẫn, thấy những người ở đây đều là thượng đẳng, không tuần nam cũng là mỹ nữ, nhìn thần thái những người theo sau, có thể thấy bọn họ cũng là người có năng lực, nhìn thấy An Dĩ Mẫn sẽ cung kính chào hỏi, đồng thời thấy Mặc Hi bên cạnh lại nghi hoặc, đứa trẻ này là ai, hình như rất được ông chủ coi trọng.

Trang bị tinh tế, hoàn cảnh sạch sẽ, công ty này thật tốt, so với công ty kiếp trước cha cô tạo ra quả thật tốt hơn nhiều.

Đi theo An Dĩ Mẫn trái chuyển phải quẹo, cuối cùng dừng lại trước cửa, An Dĩ Mẫn cười nói với Mặc Hi: “Đến.”

Mặc Hi nhìn thấy tấm bảng trên cửa, “Phòng Tổng Giám” chức vị rất cao, An Dĩ Mẫn thật sự yên tâm a, nếu ông nguyên ý, thì cô cũng không nói gì dù sao cũng chỉ là một danh hiệu, cô chỉ cần viết tốt ca khúc là được, nhưng nói lại, chức vụ này cao như vậy tiền lương chắc cũng phải cao chứ nhỉ?

Khi An Dĩ Mẫn mở cửa, Mặc Hi đã đi vào, cảnh sắc bên trong khiến cô sững sốt một chút, đây không phải phòng làm việc a, rõ ràng là một căn phòng cỡ trung, bên ngoài là phòng khách, có sofa, ti vi, máy nước nóng, thậm, điều hòa.

Nếu như không có một cái bàn làm việc thì hoàn toàn giống như một phòng khách rồi, mở cửa phòng sau có thể thấy một chiếc giường trắng tinh, thậm chí, cách vách còn có một căn phòng, Mặc Hi phát hiện tựa hồ là một phòng trò chơi, bởi vì cô nhìn thấy bên trong có máy trò chơi.

Cả căn phòng sáng rực ánh mặt trời, bởi vì đối diện là một cửa sổ lớn, ánh mặt trời ảm áp rơi vào trong, cảnh sắc ảm áp, bố trí đơn giản nhưng không mất sự tao nhã.

“Đây là phòng làm việc sao?” Mặc Hi quay đầu nói với An Dĩ Mẫn, nói thật, quả thật không giống.

“Ha ha!” An Dĩ Mẫn cười nhẹ, nói: “Căn phòng này vốn là phòng làm việc của ba, chẳng qua bây giờ là của Mặc Mặc rồi, Mặc Mặc có hài lòng không?”

Khó trách, nghe An Dĩ Mẫn giải thích, Mặc Hi cũng hiểu vì sao phòng làm việc sẽ như thế này, quả thực rất hợp ý cô, nói: “Dạ, rất tốt, nhưng...” Nháy mắt mấy cái, có chút nghịch ngợm nhìn An Dĩ Mẫn: “Hóa ra An ba ba đã lớn như vậy, còn thích chơi những trò kia, ha ha!”

“Hử?” An Dĩ Mẫn nghe cũng biết Mặc Hi vì sao nói như vậy, nhìn mấy trò chơi bên trong phòng lóe qua một tia hoài niệm, ngay lập tức biến mất, đối với Mặc Hi cười nói: “Đó không phải của An ba ba chơi, đó là cho thằng nhóc con hư hỏng chơi.”

“Nhóc con hư hỏng?” Mặc Hi nói: “A, là bé trai có song hệ Phong – Hỏa a.”

“Con còn nhớ rõ.” Thấy Mặc Hi thật tình tỏ rõ, An Dĩ Mẫn hoàn toàn xác định Mặc Hi còn nhớ kỹ, nói tiếp: “Đúng vậy, nhóc con hư hỏng kia quấy rầy phiền chết, bị ba đưa ra ngoài rồi, một năm nữa thì mới về được.”

“A? Ha ha!” Nhìn thấy An Dĩ Mẫn nói nhẹ nhàng, nhưng Mặc Hi thấy gương mặt ông ấy có một tia tưởng niệm, cười nói: “Con nói An ba ba, ba nhớ anh ấy thì đến thăm? Không cần ngại trang như vậy, ha ha.”

“Ách.” An Dĩ Mẫn có chút ngượng ngùng, thật là, mới bày tỏ tâm tư một chút đã bị cô nhìn đến.

Ngay sau đó, có giọng nói của một cô gái như chim hoàng anh vang lên truyền vào tai bọn họ: “Ông chủ, ông chủ, nghe nói ông đã đưa người viết ca khúc đến đây rồi?” Người chưa tới, nhưng giọng nói đã tới trước, truyền vào tai chính là tiếng “Cộp cộp” của giày cao gót.

Ấn tượng đầu tiên chính là một cô gái khoảng hai mươi ba tuổi, tóc đen dài, mặt mũi xinh đẹp nhu hòa, nhưng hết lần này đến lần khác cặp mắt khiến cho cô ấy càng thêm yêu mỵ. thành thực hấp dẫn, dịu dàng mà quyến rũ, một cô gái rất có mỵ lực, dáng người chuẩn, mặc một bộ váy màu đen dài đến đầu gối, bờ ngực trắng nõn lộ ra bên ngoài, chạy chậm chậm mà đến.

Cô gái chạy đến trước mặt An Dĩ Mẫn và Mặc Hi, ngẩng đầu nói với An Dĩ Mẫn gì đó, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Mặc Hi, trong mắt lóe ra tia sáng, trong lòng Mặc Hi run lên, chuẩn bị lui về sau, nhưng không kịp đã bị cô gái đó ôm vào lòng, một tay nắn má, trên mặt lại có vẻ u mê cùng hưng phấn, đôi môi mềm mại không ngừng nói: “Trời a!! Thật khả ái, thật đáng yêu, đây là con nhà ai a, sao lại đáng yêu như vậy, nựng một cái, a a!! Thật mềm a!! Đúng là em bé ! Em gái!! Em tên là gì, cho chị biết!! Đến, nói cho chị, chị cho em kẹo ăn, em muốn cái gì chị mua cho em, đến, cười một cái!”

Mặc Hi tràn đầy hắc tuyến, mặc dù biết phụ nữ thích những đứa trẻ dễ thương, cô cũng rất thích, chẳng qua là, cô gái này có phải quá điên cuồng không, mặc dù thân thể cô rất tốt, bị nắn cũng không đau, chẳng qua là đây không phải chuyện đau hay không!! Mà sao cô gái này còn chưa buông tay!?

Ngẩng đầu nhìn về phía An Dĩ Mẫn, trong mắt ý tứ rõ ràng, đây là cấp dưới của ba, ba không quản hay sao? Nhưng An Dĩ Mẫn mỉm cười, trong mắt ý tứ rõ ràng, chuyện của mình tự giải quyết, ba không quan tâm.

Liếc cái xem thường, lại đối lấy cô gái này càng thêm kinh hi, vuốt ve: “Thật đáng yêu a!! Liếc một cái nữa, a a!! Hôm nay thật may mắn a!! Cô bé này là người sao?? Không phải giả chứ?? Không phải sao?” Ách...Càng nói càng thái quá.

Mặc Hi quay đầu, nhìn cô gái trước mắt, cuối cùng lộ ra một nụ cười, ngọt mà không chân thật, nói: “Chị, buông Mặc Mặc ra có được hay không, Mặc Mặc đau.”

Cô gái ngẩn ngơ, chờ hồi hồn, ánh sáng trong mắt lóe lên, suy nghĩ một chút, sau đó ôm lấy Mặc Hi, mới phát hiện Mặc Hi đã cách cô một mét rồi, trong mắt còn hiện lên sự cẩn thận.

“A, em gái, đến, lại đây a, chị thương em, để chị ôm một cái.” Cô gái thấy ánh mắt Mặc Hi, vội vàng thu tay lại, dịu dàng cười nói với Mặc Hi.

Cô gái này cười có thể để người ta có cảm giác được một tia ôn nhu, chẳng qua là Mặc Hi hiểu rõ tuyệt đối không thể bị vẻ ngoài của cô gái này mê hoặc, vừa nhìn cũng biết cô gái này là một người thông minh, người thông minh nhất sẽ làm gì? Diễn xuất đùa bốn nhưng khi nhìn hoàn cảnh, cho dù không phải diễn, cô cũng không đi qua, bị một cô gái như vậy đùa bốn, cô thật sự không chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Khởi Niệm

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

An Dĩ Mẫn ngồi một bên nhìn hành động của hai người, trong mắt Khởi Niệm là mắt mát còn Mặc Hi nhìn về phía mình cười, ánh mắt càng lúc càng quý dị, mở miệng: “Được rồi, Niệm, đứng lên đi, cô đến đây là muốn nói chuyện gì?”

“A!” Nghe An Dĩ Mẫn nói, Khởi Niệm mới nhớ tới mình đến đây vì chuyện gì, không tha nhìn về phía Mặc Hi một cái, đứng dậy nói với An Dĩ Mẫn: “Là như vậy, tôi nghe đám người Lăng Thăng nói, người giúp Thần viết bài hát kia được ông chủ đưa tới rồi, cho nên tôi muốn đến đây gặp người đó, ông chủ cũng biết, album của tôi còn thiếu vài bài hát, tôi không muốn thua tên Thần kia! Với lại, đám người Lăng Thăng cũng kỳ quái, tôi hỏi bọn họ người kia như thế nào, thì bọn họ bảo tôi tự mình đi xem, thật sự thần bí.”

“Hử? Lăng Thăng nói thế nào?” An Dĩ Mẫn hỏi, chớp chớp mắt, buồn cười nhìn Mặc Hi.

Mặc Hi không nói, thật lòng cô không quan tâm người khác nói thế nào, chẳng qua cô gái này thật sự quá bu hăn rồi, cô thật sự có một chút không dám tiếp xúc gần.

“Bọn họ nói, người kia chính là một thiên tài, thiên tài trong thiên tài, không chỉ ca từ hay, giai điệu tốt, mà ca hát cũng vô cùng lợi hại, nói tôi nhất định sẽ bị giết mình, tuyệt đối không thể tin được, nhưng tôi nhất định sẽ rất thích người đó, thật sự là đáng ghét, người đó lợi hại vậy sao? Lại để cho tên tự luyện cuồng như Lăng Thăng sùng bái!” Khởi Niệm nói chi tiết, nhìn An Dĩ Mẫn nói: “Ông chủ, người đó đâu rồi, tôi muốn nhìn người mà Lăng Thăng khẳng định tôi sẽ thích, rốt cuộc là người nào có thể có sức cuốn hút như vậy? Để xem anh ta có cái gì nắm chắc?”

“Ha ha, được được..... Tôi sẽ giới thiệu ngay cho cô biết.” An Dĩ Mẫn cười đáp, sau đó nói với Mặc Hi: “Đến, Mặc Mặc, An ba ba giới thiệu cho con biết.” Mặc Hi bắt đầu đi tiến lên, trước mắt Khởi Niệm phát ra ánh sáng mãnh liệt, An Dĩ Mẫn lên tiếng nói: “Đây là Khởi Niệm, nghệ sĩ công ty chúng ta, rất có thực lực là một ca sĩ kiêm diễn viên. Mặc Mặc cần phải chiều có một chút a!” Phía sau còn thêm một câu, được Mặc Hi liếc một cái xem thường.

Mà Khởi Niệm có chút nghi ngờ, vì sao ông chủ muốn giới thiệu một đứa bé cho cô? Hơn nữa còn bảo cô bé đó chiều có mình? Nha.....mình biết rồi!! Nhất định là thấy mình rất thích cô bé đó, cho nên muốn nói cô bé không cần trốn tránh mình, quả thật là một ông chủ am hiểu lòng người!!! Khởi Niệm nhìn về phía An Dĩ Mẫn với một ánh mắt cảm kích.

Chỉ thấy tia đùa cợt trong mắt An Dĩ Mẫn càng lên sáng rọi, liền quay đầu nói với Khởi Niệm: “Đây là Mặc Mặc, vốn dĩ tên gọi là Mặc Hi, bây giờ đảm nhiệm chức Tổng giám trong công ty chúng ta .....!” Khẽ tạm dừng, đọc được trong mắt Khởi Niệm là nghi ngờ và kinh ngạc, sau đó nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Cũng chính là người cô muốn tìm, sau này Mặc Mặc sẽ giúp cô viết ca khúc, hãy đối xử tốt với cô bé một chút!”

“.....” Không gian yên tĩnh, qua một hồi lâu, Khởi Niệm mới bình tĩnh trở lại, hai mắt mở to nhìn chòng chọc Mặc Hi, cô gái cao giọng phát huy vô cùng tinh tế: “Cái gì!!!?”

Mặc Hi nhìn An Dĩ Mẫn mặt tràn đầy ý cười, không nói, người đàn ông này thật sự đã ba mươi tuổi sao? Còn có thể chơi đùa như vậy? Thật sự là phiền toái!

Nhìn thấy tia không dám tin trong mắt Khởi Niệm, chỉnh sửa lại vẻ mặt, nở nụ cười, đi về trước một bước, vươn ra bàn tay non nớt nhỏ bé ra, nói: “Em tên là Mặc Hi, chị có thể gọi em là Mặc Mặc, sau này xin chiều có em nhiều hơn a.” Bắt tay theo tiêu chuẩn, vẻ mặt cũng vô cùng tốt, chẳng qua là Mặc

Hi bây giờ quên mất, cô chỉ mới là một đứa trẻ chín tuổi, hơn nữa lại là một đứa trẻ khá ái đến làm người khác thét chói tai, mà bộ dáng một đứa trẻ biểu hiện bộ dạng lão luyện sẽ như thế nào?

Hơn nữa trước mặt cô có một cô gái ham mê sự đáng yêu vượt mức bình thường, tình huống như vậy chạm nhau sẽ như thế nào?

Đáp án khẳng định là, Khởi Niệm có chút mơ hồ vờn tay, cùng tay Mặc Hi giữ chặt lại, lúc Mặc Hi muốn xoay người, phát hiện tay kia bị giữ rất chặt, ánh mắt đen tuyền nhìn Khởi Niệm, thì thấy trong mắt người phía sau là tia hưng phấn.

Sau đó bị cô lôi kéo, ôm vào trong lòng, bên tai là tiếng của Khởi Niệm “A a!!! Quà thật rất đáng yêu!! Thật sự quá lợi hại!! Mặc Mặc khá ái như vậy, còn lợi hại như thế, chị thật sự quá yêu em rồi.”

“Đi thôi! Cùng chị về nhà nào! Sau này chị sẽ nuôi em, thật sự quá đáng yêu, sao có thể đáng yêu như vậy, chị rất thích Mặc Mặc, Ha ha, rất thích. ha ha....!”

“.....” Mặc Hi thấy An Dĩ Mẫn một chút tâm tư giúp đỡ cũng không có, về mặt đùa bỡn cũng biết không thể dựa vào ông ấy rồi, kỳ thật cô muốn tránh thoát rất đơn giản, chẳng qua làm như vậy sẽ thương tổn cô gái này, cô không ghét cô gái này, nhìn ra được cô ấy rất thích mình.

Qua một lát, An Dĩ Mẫn cũng lên tiếng: “Được rồi, được rồi, không nên nháo, Khởi Niệm buông tay đi!” Giọng điệu của ông vẫn ôn hòa mang theo tươi cười, chẳng qua trong vô hình mang theo uy nghiêm, mặc dù Khởi Niệm không nỡ, nhưng bất giác cũng buông lỏng tay, An Dĩ Mẫn rất dễ nói chuyện, cho nên cô cũng không sợ ông ấy, nhưng mà đối với ông ấy, cô cũng tuyệt đối nghe lời.

“Nếu Mặc Mặc hài lòng đối với phòng làm việc, vậy bây giờ nên quen thuộc những nơi khác?” An Dĩ Mẫn quay đầu nói với Mặc Hi.

“Dạ, được!” Mặc Hi nhìn xung quanh liền đồng ý.

“Ha ha, vậy đi thôi.” An Dĩ Mẫn cười nói, nhìn thấy bên cạnh là ánh mắt mong đợi cùng oán trách của Khởi Niệm, nói một câu: “Cô cũng đi theo.”

Ánh mắt Khởi Niệm sáng lên, đi theo bên cạnh hai người, nhưng là đứng bên cạnh Mặc Hi.

Thuận theo An Dĩ Mẫn đi đến có phòng hội nghị, phòng hóa trang, phòng đạo diễn, vân vân.....dù sao đại khái cũng đi dạo quanh tất cả phòng ốc, Mặc hi cũng muốn về nhà, trước khi đi, Khởi Niệm rất luyến tiếc kéo lấy tay cô, cho cô điện thoại, muốn Mặc Hi đồng ý là sẽ gọi điện cho cô thì mới chịu buông tay.

Đem Mặc Hi đuổi về nhà, An Dĩ Mẫn cũng xuống xe, đối với cô cười nói: “Vài ngày này con cứ vui chơi thỏa thích, ba cũng sẽ an bày một bữa tiệc, để mọi người biết ba nhận con, ha ha.”

“Tùy ba ạ.” Mặc Hi không sao cả trả lời, nói: “Con vào đây, gấp lại ba sau.” Nói xong xoay người tiến vào nhà.

Nhìn Mặc Hi biến mất sau cánh cửa, An Dĩ Mẫn cười, thật sự là một đứa trẻ không giống người khác, rồi xoay người tiến vào xe, bay đi.

Mà sau khi An Dĩ Mẫn rời khỏi một giây, Mặc Hi mới nhớ đến, cô còn có chuyện quên nói với ông ấy, liền chạy ra cửa, đã không còn thấy bóng dáng của ông ấy, thì nghĩ chỉ có thể tìm ông ấy vào ngày mai, lại trở vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: Thằng bé kia, nói đủ chưa?

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

Sáng sớm, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc đã rời giường, không có biện pháp, vất vả nửa đời người, nhất thời thay đổi sinh hoạt cuộc sống cũng thật khó khăn.

Sáng sớm, Mặc Hi đi đến, thì thấy một tràng khôì hài, Chu Tiểu Trúc không biết sử dụng những thứ công nghệ cao, nên bữa cơm cũng không làm xong, còn Mặc Phàm không biết đang làm cái gì, chỉ ngồi trên sofa nhìn ti vi, nhìn thấy Chu Tiểu Trúc ở nhà bếp la lên, vội vàng chạy tới giúp đỡ, thật ra chính là càng giúp càng bận rộn, đến cuối cùng cả nhà bếp cũng lộn xộn cả lên.

Mặc Hi xuống lầu giúp bọn họ thu dọn, cùng nhau ngồi trên ghế sofa, Chu Tiểu Trúc có chút lo sợ vỗ vỗ ngực: “Dọa chết mẹ....” Sau đó nhìn về phía Mặc Hi nói; “Mặc Mặc, những thứ kia mẹ cũng chỉ nhìn thấy qua quảng cáo, cũng chưa từng sử dụng, bây giờ đến cả bữa sáng cũng không làm được.”

Mặc Hi thấy ánh mắt ứ oải của bà, cười nói: “Không sao, việc này chỉ cần học là được, hơn nữa, Mặc Mặc có thể tìm người giúp việc, ba ba với mẹ

dậy sớm như vậy có thể ra ngoài tản bộ rèn luyện thân thể a.”

“Giúp việc? Không cần, không cần, cũng không phải là trẻ con. . . . . !” Nghe đến người giúp việc, Mặc Phàm vội xua tay, nhưng vừa nhìn đến nhà bếp, lại có chút chần chờ.

“Ba ba, mẹ, Mặc Mặc đã nói muốn để hai người hưởng phúc, bây giờ hai người chỉ cần làm việc mình thích là được, không cần mệt mỏi vì con nữa, vừa lúc có thời gian, ba mẹ có thể vui chơi một chút, hẹn hò càng tốt.” Mặc Hi vừa nói, đến câu cuối, liền nhìn về bọn họ, cười ra ám hiệu.

“Ách. . . . .” Chu Tiểu Trúc đỏ mặt, tròn mắt nhìn Mặc Hi một cái: “bé con, nói cái gì đấy?” Nhưng là trong mắt rõ ràng có tia mong đợi cùng vui mừng.

“Ha ha! Mặc Mặc nói vậy rất đúng, Tiểu Trúc à, nếu không, chúng ta đi ra ngoài một chút?” Mặc Phàm tương đối thoải mái, nghe Mặc Hi nói, rồi nói với Chu Tiểu Trúc.

Chu Tiểu Trúc nghe vậy, cũng không có trừng nhìn Mặc Hi, nhìn Mặc Phàm một chút, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Bọn họ a. . . . .

Mặc Hi bắt đầu đi, nhìn hành động của hai người, cười nói: “Ha ha, vậy ba ba với mẹ đi thôi, Mặc Mặc muốn đi công ty tìm An ba ba có chút chuyện, cùng đi thôi.”

Kéo lấy Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc đi ra ngoài, thì nhìn thấy A An, đúng như anh ta nói, anh đã đã trở thành tài xế kiêm bảo vệ nhà bọn họ.

Vừa thấy ba người đi ra cửa, cúi người xuống rồi nói: “Mặc đại nhân muốn đi ra ngoài sao?”

“Ách. . . . .” Mặc Phàm có chút câu thúc, lần đầu tiên được gọi là đại nhân có chút không quen, nhưng trong lòng âm thầm có chút hưng phấn.

“Dạ, trước tiên đưa cháu đến ANSHENG, sau đó theo ba mẹ cháu.” Mặc Hi thấy Mặc Phàm không mở miệng được, biết ông nhất thời còn chưa có thói quen, liền nói với A An.

“Dạ!” A An trả lời, xoay người mở cửa xe cho ba người.

“Đi thôi. Ba mẹ.” Mặc Hi nói với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, sau đó cũng lên xe.

Dọc theo đường đi, không tới 10 phút đồng hồ, đã đến cửa ANSHENG, Mặc Hi đối với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, cười nói: “Ba mẹ hãy chơi thật vui, Mặc Mặc đi trước.” Vừa nói vừa ra khỏi xe, nói với A An đang giúp cô mở cửa xe nói: “Bảo vệ tốt bọn họ.”

“Vâng ạ!” A An đáp lời, hành lễ với Mặc Mặc, sau đó tiến vào xe.

Mặc Hi đứng ở trên đường, đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc xe trên không trung mới quay người bước vào ANSHENG.

Không để ý tới ánh mắt mọi người nhìn mình, vừa đi vừa lấy điện thoại gọi cho An Dĩ Mẫn, nhận được, bên tai truyền tới giọng của ông ấy.

“A, Mặc Mặc sao?”

“Là con.”

“Ah? Mặc Mặc gọi cho ba có chuyện gì không?”

“Bây giờ con đã đến ANSHENG rồi, ba đến phòng làm việc của con, có chuyện muốn nói với ba.”

“Được, Mặc Mặc chờ ba.”

“Dạ.” Tắt điện thoại, Mặc Hi cũng đi tới cửa phòng làm việc, vừa mở cửa thì đã gặp một người mà không thể nào nghĩ là sẽ gặp —— Thần.

Hơi sững sờ, sau đó mỉm cười, ngọt ngào, thuần khiết như lưu ly, đi đến, đối với thiếu niên đang ngồi ở ghế bành sau bàn làm việc nói: “Hóa ra là anh Thần, không biết anh Thần đến tìm Mặc Mặc để làm gì đây? Nhưng đây là phòng làm việc của Mặc Mặc, sao anh Thần lại không lịch sự khi chưa có sự đồng ý của Mặc Mặc mà đã tiến vào đây? Mặc Mặc càng tức giận hơn!”

“Ha ha. . . . .” Thần thu hồi hai chân gác trên bàn, từ trên ghế đứng dậy, cười đi về phía Mặc Hi, cho đến khi đến trước mặt cô mới dừng lại, cong người xuống nói: “Xem ra, Mặc Mặc thật sự tức giận, vậy phải làm thế nào đây. . . . .Anh cũng không muốn Mặc Mặc tức giận a.” Dáng vẻ tiếc hận ôn nhu phối hợp với dung nhan yêu nghiệt kia, có thể nói là điên đảo chúng sinh, chính Mặc Hi cũng khẽ lung lay, nhưng cũng chỉ là một chút, nói tiếp: “Không cần làm gì cả, anh chỉ cần đi ra ngoài là được.”

“Mặc Mặc muốn anh đi?” Thần thu hồi vẻ mặt tiếc hận, vừa nói vừa vươn tay nắm lấy gương mặt nhỏ của cô: “Thật là không đáng yêu, thật đáng tiếc cho gương mặt xinh đẹp như vậy.” Chẳng qua là bàn tay còn chưa có xoa bóp, đã bị Mặc Hi né qua, chỉ có thể thu tay về.

“Ha ha, Mặc Mặc không đáng yêu thì cũng không cần anh Thần lo lắng.” Mặc Hi cười nói, cả người lộ ra một tia mơ hồ mà cao quý, ngay cả Thần vốn

không thích trẻ con cũng cảm thấy cô thật khá ái.

“Xem ra, Mặc Mặc rất không thích anh Thần.” Con mắt của Thần có chút thất bại lại bất cần đời nói.

Mặc Hi không nói chuyện, nhưng hai đồng tử mở to tiết lộ ra, cũng cho người khác biết ý của cô.

“Ha ha.” Thần cười nhẹ ra tiếng, thật sự rất dễ thương.

Nụ cười kia là chân thật, là đơn thuần, Mặc Hi nhìn cũng sưng sò, nụ cười như vậy so với những yêu khí tà mị kia càng thêm khuynh động lòng người.

“Mặc Mặc thật sự là một đứa trẻ dễ thương a!” Thần cười nói, ngồi xổm xuống, không nắm mặt của cô nữa, biết cô sẽ trốn, đôi mắt cười cười, nhìn cô nói: “Rất cuộc Mặc Mặc lớn lên như thế nào, sao lại đặc biệt như vậy.”

Không để ý tới lời anh ta nói, làm thế nào lớn lên? Ăn cơm thì lớn lên chứ sao.

“Anh thật không muốn Mặc Mặc ghét anh.” Thần tiếp tục nói, giọng điệu kia thật chân thực, không phải giống như lúc đầu đùa giỡn, chỉ nghe anh ta tiếp tục nói: “Mặc Mặc làm em gái anh có được không?”

“Thằng bé kia, nói đủ chưa?” Mặc Hi nghiêng người qua anh ta, nói: “Em trai thật sự coi chị như trẻ con à.” Em gái? Gọi anh ta một tiếng anh đã tốt lắm rồi? Còn muốn xem cô như em gái? Cũng không nhìn lại anh ta bộ dạng như thiếu niên, nếu là như Phương Nặc Nho, thì còn có thể, dù sao người ta cũng là người có khí chất thành thực. A? Lại nghĩ tới anh ấy rồi.

Thần hơi sưng sò, sau đó.....

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 15: Con muốn có phòng huấn luyện

Edit: Vân Khinh Beta: Sakura “Ha ha ha! Thú vị! Thật là thú vị!” Thần đứng dậy, cười to ra tiếng, mắt phượng tràn đầy ý cười nhìn Mặc Hi, anh thật sự rất vui vẻ, từ lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Hi thì anh đã thấy cô rất đặc biệt, chơi rất vui, hơn nữa, ở bên cạnh cô, hình như dĩ năng có thể hấp thu năng lượng nhanh hơn, mặc dù không rõ vì sao, bởi lẽ anh không cảm giác được trên người cô có dĩ năng.

Mà thời gian này tiếp xúc, càng làm cho anh cảm thấy thả lỏng cùng với vui vẻ, đứa trẻ này thật sự rất thú vị, không giống với những đứa trẻ khác, bộ dạng trưởng thành sớm đó, cô không biết là càng làm cho người khác cảm thấy buồn cười sao, thằng bé? Cô gọi anh là thằng bé? Hơn nữa, những lời cô nói là có ý gì?? Cái gì mà anh xem cô là đứa trẻ, cô không phải là trẻ con thì ai mới là trẻ con?

Ha ha! Chơi vui thật! Khó trách An Dĩ Mẫn đối xử tốt với cô như vậy, cô có năng lực khiến người khác vui vẻ.

“Nghe cho rõ, sau này phải gọi anh là anh Thần, sau này anh Thần sẽ đối xử rất tốt với Mặc Mặc nha.” Cười đủ rồi, Thần chấp nhận lời nói của Mặc Hi, bộ dáng dịu dàng lại có chút lầy lợn, nếu để người khác nhìn thấy nhất định sẽ rất ngạc nhiên, có thể mở rộng tầm mắt, Thần ngày thường mặc dù bộ dạng bất cần đời, nhưng chưa bao giờ thấy anh để ý đến ai như vậy bao giờ, khí chất tà khí lại mang theo một chút khinh thường, như miệt thị thể giới này, dịu dàng chẳng qua là nguy trang cho ca khúc mà thôi, bây giờ đối với Mặc Hi lại như vậy, có thể thấy hẳn thật sự rất thích Mặc Hi, đương nhiên chỉ là thích trẻ con.

Mặc Hi đảo cặp mắt trắng dã, thằng bé này có phải quá tự luyện rồi hay không? Lười cùng anh ta khoe khoang, ngẩng đầu, nói thật, đây là đứa trẻ không tốt, đối với việc này cũng muốn cao ngạo, cười nói: “Được, anh Thần, như vậy anh có thể ra ngoài được không?”

“Được. . . . . Mặc dù đã gọi, nhưng hình như không được tự nguyện cho lắm.” Thần gật đầu, nói: “Nếu Mặc Mặc có thể ngọt ngào một chút, như vậy sẽ càng thêm đáng yêu nha.”

“. . . . .” Mặc Hi khẽ trầm mặt, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười, điềm đạm yên tĩnh, khá ái mê người, cô cười nói, dường như có một chút tức giận: “Anh Thần, anh không muốn Mặc Mặc ghét anh chứ?”

Mặc dù nguy trang rất khá, nhưng Thần vẫn phát hiện gương mặt khẽ co giật, không biết vì sao, anh cảm thấy trong lòng thoải mái, hình như trên cột cỏ rất thú vị, nụ cười càng thêm sáng rỡ, lộ ra một chút ác liệt, nhưng tà khí mê hoặc lòng người, anh không nghĩ đến sẽ có ngày lại vì trên cột cỏ một đứa trẻ lại vui vẻ như thế, ai bảo cô có bản lĩnh khiến anh vui vẻ đâu, anh nói: “Tất nhiên là anh không muốn Mặc Mặc ghét anh rồi! Mặc Mặc có thể yêu quý anh Thần mà.”

Nhưng một đứa trẻ có thể nguy trang chờ đợi nhẫn nại chịu đựng như vậy, thật vẫn là đứa trẻ sao. . . .? Thần trầm nghĩ trong lòng.

“Vậy thì đi ra ngoài đi, Mặc Mặc nói đây là lần cuối cùng.” Mặc Hi gương mặt khẽ cười, ngửa đầu hạ lệnh trực khách lần nữa, giọng điệu nhẹ nhàng mang theo một chút cứng rắn.

“Ha ha, vừa mới gọi anh là anh Thần, bây giờ đã muốn đuổi anh đi? Mặc Mặc thật không ngoan.” Thần bước tới, đùa bỡn nói. Anh rất muốn biết, nếu như anh không đi thì cô bé có thể làm gì? Một đứa trẻ bình thường đối với một Di giả cao cấp sẽ làm ra chuyện gì? Ha ha, đương nhiên, anh cũng thật không muốn cô bé sẽ ghét anh.

Sắc mặt Mặc Hi cũng không hề thay đổi, nụ cười vẫn còn đó, chẳng qua là đôi mắt dần mất đi ý cười, cô cũng không tức giận, chỉ vì một chuyện nhỏ này mà tức giận căn bản không đáng, cô vô cùng lý trí, biết mình đang làm gì, thằng bé này không có chút giáo huấn không được rồi, tựa hồ đùa cô đến nghiêm, dù sao cũng chỉ dựa vào võ lực, đúng không? Điều này cũng là từ lúc bắt đầu cô muốn biểu hiện.

Mà Thần càng thêm có hứng thú nhìn cô, đứa trẻ này thật sự thú vị, đôi mắt kia thật sự không giống như trẻ con, sạch sẽ mà lý trí, cô sẽ làm gì? Anh thật mong đợi a.

Cũng ngay vào lúc này.....

“Mặc Mặc! con tìm ba đến có chuyện gì?” Giọng nói của An Dĩ Mẫn truyền tới, chỉ thấy ông ấy đi tới cửa, nhìn Mặc Hi và Thần một cái, sau đó cười nói: “Thần cũng ở đây à.”

“Ha ha, Đúng vậy.” Thần phát giác được Mặc Hi đã thu hồi vẻ mặt vừa rồi, có chút không thú vị nói.

“An ba ba đến rồi a.” Mặc Hi xoay người cười với An Dĩ Mẫn.

“Phải, Mặc Mặc tìm An ba ba có chuyện gì?” Nghe Mặc Hi lên tiếng, An Dĩ Mẫn đem lực chú ý chuyển đến trên người cô.

“Hôm nay đến tìm An ba ba, là muốn xin An ba ba một vật.” Mặc Hi cười nói.

“A? Con muốn gì?” An Dĩ Mẫn có chút hứng thú, dù sao Mặc Hi cũng không tùy ý muốn một thứ gì, hơn nữa dựa theo tính cách của cô, càng sẽ không muốn đồ chơi hay cái gì khác, vậy sẽ là cái gì đây?

“Con muốn có phòng huấn luyện của riêng mình.” Mặc Hi nói thẳng, bày tỏ lý do muốn tìm ông.

“Hả?” An Dĩ Mẫn nghi ngờ: “Mặc Mặc muốn phòng huấn luyện để làm gì?”

“Đương nhiên là huấn luyện rồi.” Mặc Hi nói, bộ dạng như muốn nói:....., cái này còn phải hỏi?

” Dĩ nhiên An ba ba biết là dùng để huấn luyện, chẳng qua là. . . . .” khẽ dừng lại, An Dĩ Mẫn nhìn Mặc Hi, cười nói: “Mặc Mặc lại muốn huấn luyện cái gì?”

“Ba đừng xem thường con, con thật sự rất lợi hại.” Mặc Hi liếc ông một cái, gương mặt như thiên sứ tràn đầy tự tin.

“Ah?” An Dĩ Mẫn rất hứng thú, cái gì gọi là rất lợi hại? Cô không có sở hữu dị năng rất lợi hại? Nhưng ông không cảm thấy Mặc Hi nói dối, dù sao cô cũng không phải là người thích nói dối: “Có phương pháp lợi hại gì?”

“Ha ha, đến lúc đó sẽ để cho ba ba mở mang kiến thức.” Mặc Hi giương môi cười, nói tiếp: “Bây giờ có thể cho con không?”

“Ha ha, nếu Mặc Mặc muốn để An ba ba kiến thức, đương nhiên An ba ba sẽ không cự tuyệt.” An Dĩ Mẫn không có chút nào khó chịu, gương mặt tràn đầy ý cười nói rõ tâm tình của ông, sau đó nói: “Đi, An ba ba dẫn con đi, cũng vừa vận kiến thức xem Mặc Mặc lợi hại thế nào?”

Nhìn ánh mắt đùa bỡn của An Dĩ Mẫn, Mặc Hi cũng không nói gì, dù sao có chuyện gì, đến lúc đó dùng thực lực so với ngôn ngữ càng dễ chứng minh.

“Được rồi, Mặc Mặc cùng An ba ba đến đây đi.” An Dĩ Mẫn đang nói liền xoay người ngăn đầu, Mặc Hi đi theo bên cạnh, mà Thần khoanh tay đi theo phía sau, An Dĩ Mẫn quay đầu nhìn anh ta một cái, cũng không nói gì, xem ra là ngầm đồng ý cho anh đi theo.

An Dĩ Mẫn dẫn hai người đến thang máy, bước vào, Mặc Hi thấy ông nhấn vào một bảng điều khiển trong suốt, lập tức truyền tới một âm thanh tự động, [vân tay xác nhận, ADN xác nhận, người nắm quyền cao nhất, muốn kích hoạt xin hãy nhấn nút.]

Sau đó nhìn thấy trên bảng điều khiển thang máy hiện lên số -1, An Dĩ Mẫn liền nhấn vào đó.

Không tới 2 giây, cửa thang máy mở ra, xuất hiện trước mắt là một khoảng không gian trống trải, có một cánh cửa bằng kim loại không biết để làm gì.

An Dĩ Mẫn đối diện Mặc Hi cười, rồi đi tới cánh cửa, lần nữa đem ngón tay đặt vào bảng điều khiển. Giọng nói cứng nhắc lại vang lên lần nữa, [dấu vân tay xác nhận, AND xác nhận, người nắm quyền cao nhất, xin truyền đạt mệnh lệnh.]

“Mở cửa, cho phép hai người phía sau tôi tiến vào.” An Dĩ Mẫn lên tiếng nói.

[Giọng nói xác nhận, chấp hành mệnh lệnh.]

Cánh cửa kim loại mở ra, An Dĩ Mẫn xoay người đối với Mặc Hi và Thần nói: “Vào đi.”

Mặc Hi không nói gì, theo An Dĩ Mẫn đi vào, nhìn cánh cửa kim loại phía sau đóng lại, than thở, quả nhiên là thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16: Rung động trên sàn đấu (1)

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

Theo An Dĩ Mẫn đi vào bên trong, trái chuyển phải rẽ, đi tới trước cánh cửa kim loại, An Dĩ Mẫn cũng nhắc lại một lần như vậy, cửa nhẹ nhàng mở ra.

Ba người cùng nhau đi vào. Mặc Hi thấy mọi thứ rõ ràng.

Ở đây là không gian độc lập, đi theo An Dĩ Mẫn, lần nữa thông qua một cánh cửa sắt, xuất hiện trước mắt là sân huấn luyện, ước chừng khoảng một sân bóng đá, phía trên đặt các loại dụng cụ, một nhóm người đang luyện tập, thật sự khó có thể tưởng tượng, ở đây lại có một nơi rộng lớn như vậy, tựa hồ cũng không chỉ lớn như vậy, bởi vì Mặc Hi nhìn thấy xung quanh còn có một số cánh cửa kim loại.

Vốn trong sân huấn luyện mọi người đang ồn ào, nhìn thấy An Dĩ Mẫn đến, thì dừng lại, cúi người đối với An Dĩ Mẫn nói: “Chào ông chủ”

“Mọi người cứ luyện tập, không cần để ý đến tôi.” An Dĩ Mẫn ôn nhu cười nói, rồi xoay người nói với Mặc Hi: “Đi thôi, để An ba ba kiến thức con lợi hại thế nào, cần phải chuẩn bị tâm lý nha.”

“Ha ha, Mặc Mặc có nói dối bao giờ chưa?” khuôn mặt Mặc Hi đầy tự tin, ngẩng đầu nói với An Dĩ Mẫn.

“Ha ha. . . . . Được được, vậy theo ba.” An Dĩ Mẫn vui vẻ cười nói, sau đó dẫn đường, đi tới mở một cánh cửa, ba người cùng nhau tiến vào.

Đợi đến khi ba người rời khỏi, mọi người trong sân huấn luyện mới thở ra một hơi, sau đó tiếp tục luyện tập, cũng có người nói chuyện phiếm.

“Ông chủ đi vào phòng tỷ thí à, bây giờ không phải là Thiên đại nhân với Khoát đại nhân đang tỷ thí sao?”

“Đúng vậy, cô bé kia là ai? Sao lại ông lại mang nó đến đây?”

“Trước kia dường như ông chủ cũng mang thiếu gia đến đây thì phải?”

“Ai. . . . . Không biết đến lúc nào chúng ta mới có thể tiến vào trong đó?”

“Đúng vậy!”

“. . . . .”

Bọn họ là đám người huấn luyện ở vòng ngoài, đào tạo ra chính là bảo vệ tập đoàn An Thị, An Thị cũng cung cấp cho họ cơ sở luyện tập tốt nhất, mà bọn họ phải vì tập đoàn An Thị mà dốc sức làm việc, ở thành phố Đế Do có thể làm việc cho An Thị chính là vinh dự lớn, đó là niềm tự hào cũng là chứng tỏ thực lực của mình, đó cũng là sức ảnh hưởng của An Thị ở thành phố Đế Do.

Mà bọn họ là người ở vòng ngoài, cũng chính là những người huấn luyện thấp nhất, chỉ có đi vào bên trong thì thực lực càng cao, đãi ngộ sẽ càng tốt.

Mọi người ở đây than thở, lại bắt đầu luyện tập.

Mà ba người Mặc Hi đi đến sân tỷ thí, nơi này so với bên ngoài còn lớn hơn, một sân thi đấu bên cạnh có hai người đang đánh nhau, xung quanh đứng hàng trăm người, bọn họ không ồn ào, chẳng qua chỉ tập trung nhìn, có người mặt nở nụ cười, có người lại nói chuyện với người bên cạnh, có khi lại tùy ý nhìn vào hai người đang đánh, đều không giống nhau.

Có người chú ý tới An Dĩ Mẫn tiến đến, khẽ cong người, chuẩn bị nói chuyện lại bị An Dĩ Mẫn ngăn cản: “Xem tỷ thí sao?”

Những người đó cũng không có cung kính như những người ở bên ngoài, chỉ nhìn An Dĩ Mẫn cười cười, cũng không nói gì.

An Dĩ Mẫn dẫn Mặc Hi và Thần đi đến một bên đứng, rồi nói với Mặc Hi: “Mặc Mặc nhìn xem một chút, đây chính là Dị năng giả cùng Võ giả tỷ thí.”

Không cần An Dĩ Mẫn nói, Mặc Hi cũng tập trung nhìn trận tỷ thí bên dưới, cho đến bây giờ cô cũng chưa thấy Dị năng giả và Võ giả đấu với nhau bao

giờ, chỉ là tầm nhìn khác nhau, cô và những người khác không giống nhau, có ưu thế bẩm sinh, đồng thời cũng nhận ra cô xem ra cũng rất lợi hại rồi, đương nhiên, nếu như so với tuổi thật của cô bây giờ, cũng như với tất cả năng lực của cô hiện nay....đúng là có thể nói là quái vật, là một người biến thái.

Nhìn traten tỷ thí phía dưới, một người đàn ông khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, một thân quần áo màu trắng thoải mái, trong tay ngọn lửa không ngừng thoáng hiện, đó là Dị năng giả hệ Hỏa, xung quanh ngọn lửa xuất hiện ánh sáng màu cam, mỗi lần xuất hiện đều ném tới đối thủ.

Đối thủ của hắn là người đàn ông gần ba mươi, mặt thô đen, quần áo trên người có nhiều nếp nhăn, còn có chút bẩn, nếu bây giờ không phải hắn đang thể hiện thực lực, thì thật sự khiến người khác hiểu lầm hắn là ông một nông dân, mà không phải một Võ giả có thực lực mạnh mẽ.

Chỉ thấy mỗi lần hỏa cầu bay về phía hắn đều bị đánh cho tan tành, trên năm tay phủ bởi một vòng sáng vàng nhạt.

Động tác hắn mạnh mẽ, nhưng cũng không đến gần người đàn ông trang phục trắng thoải mái kia, hỏa cầu không ngừng bay đến khiến cho người ta buồn bực.

“Con mẹ nó! Họ Thiên kia! Lấy bản lĩnh thật sự ra đi! Mày coi ông đây là cái đám sơ cấp kia sao?” Giọng người đàn ông thô đen đủ lớn, hướng về phía người đàn ông quần áo trắng kêu lên.

Người đàn ông trang phục trắng kia dùng tay đào đào lỗ tai, đối diện người đàn ông thô đen kia cười nói: “Tôi nói Khoát Hải, anh đòi cái giọng hồng này đi được không? Nếu cứ như vậy, nhất định sẽ luyện được Sur Từ Hồng.”

“Móa! Con mẹ nó! Giọng của ông đây như vậy đấy, mày quản được sao? Nếu mày không nghiêm túc một chút, đừng trách ông đây không khách khí!” Khoát Hải nuốt nước bọt, tuyệt không nề mặt Thiên Tiêu một chút nào, trên tay tia sáng vàng nhạt càng lúc rõ ràng, cười hung ác.

Thiên Tiêu liếc nhìn tay của hắn, cười nói: “Cho dù anh đột phá tầng cao cấp Võ giả thì thế nào? Chẳng lẽ anh không biết Võ giả không thể nào sánh bằng Dị năng giả sao?” Nói xong ngón tay duỗi ra, “oàng” một tiếng, hào quang lóe lên, một ngọn lửa mãnh liệt phun ra, chiếu vào gương mặt anh tuấn của Thiên Tiêu.

“Cút!! Ai nói đây là nhất định, ông đây sẽ đánh mày rã rời đầy đất!!” Chính là nhìn không quen bộ dạng kiêu ngạo của Thiên Tiêu, Khoát Hải gào thét liên phóng tới hướng Thiên Tiêu: “Xem lão tử, Đại Hải Thao Thiên*(biển cả ngập trời)! ”

“Vẫn là không kiên nhẫn như vậy a!” Thiên Tiêu tùy ý nói, trong mắt lóe tia cẩn thận, ngọn lửa trong tay vút một tiếng liên cao lên vài thước, không khí cũng dần nóng lên, lùi về sau một bước, ngọn lửa trong tay phóng về phía Khoát Hải, đồng thời giọng nói của Thiên Tiêu cũng vang lên: “Hãy xem tôi diệt Đại Hải Thao Thiên của anh, ha ha”

“A!!!” Khoát Hải kêu một tiếng, một tầng ánh sáng vàng mỏng manh bao phủ toàn thân hắn, năm tay hướng về phía ngọn lửa đánh tới.

“Oanh!” Một tiếng vang lên, ngọn lửa đánh tan, hóa thành những ngọn lửa nhỏ, từ từ tiêu tán.

Nghênh đón Khoát Hải lại là một ngọn lửa cường đại hơn, không chút chần chừ, hắn nghiêng người tránh thoát, mặc dù vậy quần áo cũng bị thiêu cháy một nửa, hắn không thèm để ý, vết bỏng vẫn có thể chịu được, liền hướng về phía ngọn lửa phóng tới: “Nhóc con, nhận một quyền của ông mày đi!!”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 17: Rung động trên sàn đấu (2)

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

“Há?” Không nghĩ đến Khoát Hải sẽ dùng phương pháp hại người hại mình này, Thiên Tiêu trợn mắt lên, động tác trong tay vẫn không bối rối, hai bàn tay đặt trước ngực: “Hỏa tường!” Một bức tường lửa cao hai mét chắn trước người hắn, đường đường một Dị giả lại để một Võ giả đến gần người là một chuyện không tốt, dù sao so với cường độ thân thể thì Dị năng giả không thể nào bằng với Võ giả!! Cho nên phản ứng của Thiên Tiêu hoàn toàn chính xác.

“Con mẹ nó!! PHÁ cho ta. ....!! Khoát Hải rống lớn một tiếng, quyền thiết trong tay đánh tới ngọn lửa, Hỏa tường không có lực lượng của Thiên Tiêu chống đỡ làm sao có thể chống nổi một quyền đầu của Khoát Hải, trực tiếp oanh một tiếng mà vỡ tan tành.

Nhưng ngay sau đó, một ngọn lửa khác tấn công đến trước mặt Khoát Hải, trong mắt Khoát Hải chỉ toàn một ánh lửa đỏ.

“A a a!! Con mẹ nó, mày đánh lên!! Mau giúp ông giết nó!! Giết chết nó!!” Khoát Hải không phản ứng kịp, mái tóc vốn là cao thấp không đồng đều giờ lại bị lửa đốt cháy, hai tay phui phui, đến khi đầu tóc biến thành tro bụi thì mới dập tắt được lửa.

Mọi người ở trên đài đột nhiên cười to, sau đó là những tiếng cười đùa:

“Ha ha. . . . . Ta nói Khoát Hải! Bây giờ biến thành đầu trọc rồi, ai bảo anh cứ muốn đấu với Thiên Tiêu.”

“Võ giả cùng Dị năng giả không phải cùng một đẳng cấp là có thể chiến thắng, anh vẫn tỉnh lại đi, ha ha!!”

“Đúng vậy! Chờ ngày nào đó anh có thể trở thành Võ sư rồi lại đến tìm Thiên Tiêu đấu, nhưng đến khi đó, người ta cũng đã trở thành Dị sư rồi!!”

“ . . . . . ”

Dù loại lời nói, lời này cũng không giả, ở Thủy Lam Tinh, Dị năng giả chính là con cưng của ông trời, có người không có lực lượng cường đại, lại không phải tu luyện khổ cực như Võ giả, bọn họ đơn giản hơn nhiều, cũng nhanh chóng thăng cấp, bởi vì bọn họ có thể hấp thu năng lượng từ bên ngoài để tu luyện, mà năng lượng ngũ hành, trên thế gian này chỗ nào mà không có .

“Ha ha! Khoát Hải, xong chưa, tôi đã nói anh không thắng được, đây là định luật không thể thay đổi ở thế giới này, Võ giả không thể nào so với Dị năng giả được đâu!” Trên đài tiếng nói dần dần yên tĩnh, Thiên Tiêu ở trên sân mới mở miệng, đối với Khoát Hải cười nói.

“Hừ! Các anh đợi đó, ông đây nhất định sẽ cho các anh biết Võ giả nhất định có thể thắng Dị năng giả!!” giọng nói của Khoát Hải có chút buồn bực và mang theo quyết tâm

“Ha ha, tốt tốt!! Tùy anh muốn nói thế nào thì nói, thân thể anh bây giờ đã đạt đỉnh điểm, mặc dù là Võ giả cao cấp, nhưng trong vòng mười năm không đột phá, rất khó có thể tiến vào sâu hơn.” Thiên Tiêu lười nói thêm cái gì, đối với vấn đề này, không phải là lần đầu tiên nghe Khoát Hải nói, mà từ lần đầu tiên bị mọi người chê cười, có nghe đến nữa cũng không để ý, Võ giả muốn chiến thắng Dị năng giả cùng cấp sao? Làm sao có thể, cho dù có thể, thì trừ phi Dị năng giả kia là người ngu ngốc.

“Không cần mày quan tâm!” Khoát Hải vẫn ác liệt như cũ, nhưng giọng điệu đã bình thản hơn nhiều.

Kỳ thật, hai người bọn họ cũng không phải là kẻ thù, có thể nói bọn họ là bạn tốt, trận tỷ thí này chẳng qua là xúc tiến lẫn nhau mà thôi.

“Biết! Biết, tốt lắm, đánh cũng đánh xong rồi, đi thôi, nhìn anh chẳng ra làm sao!” Thiên Tiêu không thêm để ý chút nào, cười nói, đối với Khoát Hải hẳn hiểu rõ, người này không thể nào nói chuyện vui vẻ được.

“Cái gì mà chẳng ra làm sao?? Như vậy không phải rất tốt sao!! Hừ!! Không giống các người mỗi ngày chỉ biết chăm chút hình dáng chẳng ra làm sao, khó coi.” Khoát Hải chê bai nói, vừa nói, nhưng vẫn bước đi về phía cửa.

Thiên Tiêu cười mắng: “Con mẹ nó, anh không thể nói lời nào tốt hơn sao?”

“Mày cho là bây giờ mày đang nói lời gì tốt, còn không phải cũng phun ra ba tiếng con mẹ nó sao?!” Khoát Hải trừng mắt, liếc hẩn một cái nói.

“ . . . . . ” Thiên Tiêu không lên tiếng, chỉ cười cười, nói cái gì? Đừng nhìn Khoát Hải bộ dạng thô đen như vậy, công phu mồm miệng cùng cổ họng của hắn giống nhau, một cặp như nhau.

Trên đài, Mặc Hi vẫn trầm mặc trong trận đấu vừa rồi. Đặc sắc, đây chính là Võ giả cùng Dị năng giả của thế giới này sao? Quả nhiên lợi hại! Lực lượng cường đại của Dị năng và Võ lực đó bây giờ cô vẫn chưa thể so được, nhưng mà . . .

Cô cũng không nhụt chí, chẳng qua là trong lòng càng muốn phải cường đại hơn, cô có lòng tin, nhất định bản thân sẽ càng mạnh hơn, so với bọn họ càng lợi hại hơn nhiều.

“Ha ha, Mặc Mặc cảm thấy thế nào? Bây giờ còn muốn để An ba ba kiến thức con lợi hại thế nào không?” Giọng nói của An Dĩ Mẫn từ trên đài truyền xuống, ý trêu chọc thể hiện rất rõ ràng.

Mặc Hi ngưỡng đầu tự tin cười nói: “Vì sao lại không? Mặc Mặc đã nói! Mặc Mặc rất lợi hại!”

“A? Nhìn trận tỷ thí này, Mặc Mặc còn cho là như vậy sao?” An Dĩ Mẫn nửa thật nửa giả cười nói, nói cô không hiểu chút gì sao? Nhưng bộ dạng tập trung tinh thần lúc này không giống giả vờ, hơn nữa, từ ngày quen biết cũng biết cô không phải là một đứa trẻ bình thường, nhưng nói là cô xem hiểu, làm sao cô có thể ở trước mặt Võ giả cao cấp và Dị năng giả trung cấp đỉnh phong mà nói mình lợi hại đây? Có thể sao?? Một đứa trẻ chín tuổi, vẫn là một đứa bé không có dị năng, cho dù cô biểu hiện bất phàm, nhưng trời cao có thể ban tặng một người nhiều chỗ tốt như vậy sao? Chính là, An Dĩ Mẫn không tin ông trời . . .

“Đúng vậy.” Mặc Hi đáp, con người nhìn An Dĩ Mẫn: “Thế nào? An ba ba không tin Mặc Mặc sao?”

“Không, chẳng qua An ba ba cảm thấy có chút không thể hiểu rõ, nếu Mặc Mặc đã nói như vậy, vậy thì để An ba ba xem một chút đi.” An Dĩ Mẫn thành thực bày tỏ ý nghĩ trong lòng mình, sau đó nhìn chung quanh, nói: “Mặc Mặc cùng An ba ba đi tới phòng kiểm tra thử xem?”

“Không cần!” Mặc Hi trực tiếp cự tuyệt, trong ánh mắt nghi vấn của An Dĩ Mẫn, xoay người, một tay chỉ vào Khoát Hải người vừa cùng Thiên Tiêu đánh ở trên đài, nói: “Con muốn đánh với anh ta.”

Q.2 - Chương 18: Rung động trên sàn đấu (3)

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

“.....” Cả sân tỷ thí đều yên tĩnh dị thường, vừa rồi Mặc Hi đưa ra lời khiêu chiến mọi người đều nghe được rõ ràng.

Mà đương sự, chính là Khoát Hải đỏ mặt lên, vừa tức giận, lại vừa buồn bực, ai nghĩ đến đường đường là một Võ giả cao cấp như hắn, cư nhiên lại bị một đứa trẻ chừng chín tuổi thách đấu?? Đây là ý gì?? Xem thường hắn sao?? Cho dù đứa trẻ kia rất xinh đẹp, nhưng cũng không ngăn được hắn tức giận, tròn to mắt nhìn chăm chăm vào Mặc Hi, bộ dạng đó nếu là đứa trẻ bình thường nhất định sẽ bị dọa khóc lên.

“A!!Ha ha ha ha!” Nhất thời cả sân thí đấu mọi người đều cười to, so với vừa rồi càng thêm mãnh liệt, đủ loại lời nói:

“Ha ha! Ta nói, Khoát Hải a! Anh được một đứa trẻ điểm tên khiêu chiến nữa a!! Ha ha....Anh....Ha ha!!”

“Em gái! Em được đấy, em thật là giỏi!! Ha ha ha!!”

“Khoát Hải a, người ta chỉ anh đó, ha ha! Còn không mau chứng tỏ ra đi!! Thật sự là quá buồn cười rồi!”

“Ha ha! Bị một đứa trẻ chín tuổi khiêu chiến, thắng cũng thật khó xử!”

“.....”

Những lời chế nhạo vẫn tiếp tục, sau đó đều bị tiếng nói của Khoát Hải ngăn cản.

“Con mẹ nó!!! Người nào vừa rồi nói ông đây bước ra đây!!!”

Chỉ thấy gương mặt Khoát Hải đỏ bừng, chỉ kém không có hơi nước bay ra.

“Ê! Khoát Hải! Nói chuyện cẩn thận chút, anh cho rằng anh là ai a? A?? Anh đoán là ai??” Một tiếng cười nhạo vang lên, liền thấy một người đàn ông khoảng hai mươi bảy – hai mươi tám tuổi mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời nhìn chăm chăm hắn, trên mặt ý cười khinh thường rõ ràng.

“Cảnh Huy, con mẹ nó, mày có gan thì xuống đây, cùng ông mày đánh một trận, ông mà có chết cũng kéo theo mày làm cái đệm lưng!!” Khoát Hải ngẩng đầu nói với người đàn ông tên Cảnh Huy kia, trên mặt vô cùng tức giận.

Mặc Hi không nghĩ đến chỉ một ngón tay như thế, lại biến thành một trò cười như vậy, đây là chuyện gì? Cô cảm thấy muốn thể hiện sức mạnh, đương nhiên phải tìm Võ giả để so sánh, vừa rồi nhìn thấy người tên Khoát Hải này không tệ, nghĩ đến phải tìm hắn, sao bây giờ lại biến thành như vậy??

Liền mở miệng nói: “Nói nhiều như vậy làm gì?? Chú ơi, chúng ta lên đài tỷ thí.”

Không mở miệng còn tốt, vừa lên tiếng lại thêm một trận cười, mà Khoát Hải vốn đang trừng Cảnh Huy lại buồn bực rồi, đứa trẻ này thật sự muốn làm khó hắn sao?? Quay đầu đối với Mặc Hi dọa nạt nói: “Trẻ con đừng có làm càn, cẩn thận chú đánh cháu đấy!”

Kỳ thật Khoát Hải rất tốt bụng, đối với trẻ con, hắn cũng chỉ nói mà thôi, sẽ không đánh thật, còn nếu bây giờ người trước mặt là một người đàn ông không cần nhiều lời, hắn đã sớm xông lên liều mạng với người kia rồi.

“Cháu muốn đánh nhau với chú!” Mặc Hi vẫn nói như vậy, vừa nói ra, Khoát Hải lập tức giận không thể phát, thật sự nhịn không nổi, quát: “Đánh cái gì mà đánh!! Cháu dựa vào cái gì mà đánh!! Đừng có ở đây mà quậy phá!”

Mặc Hi thấy mình nói không có tác dụng, thì quay đầu về phía An Dĩ Mẫn nói: “Ba tới nói đi.”

“Ha ha.” Vừa rồi ở một bên xem cuộc vui, An Dĩ Mẫn nghe Mặc Hi nói liền cười nhẹ ra tiếng, liền nói: “Mọi người đừng cãi nhau.”

Nhất thời, cả sân tỷ thí, mọi âm thanh đều dừng lại, đối với An Dĩ Mẫn, bọn họ là tôn kính, không phải chỉ vì ông ấy là ông chủ của họ, mà còn vì ông ấy còn trẻ lại có được thực lực cường đại, ba mươi tuổi cường giả Dị vương đỉnh phong, là nhân vật thiên tài, tất nhiên được mọi người tôn kính.

Chỉ thấy ông ấy quay đầu nói với Khoát Hải, sau đó ở trước sắc mặt bực bội của Khoát Hải, cười nói: “Khoát Hải, anh hãy đánh cùng với Mặc Mặc thử xem, thử thực lực của con bé đến thế nào?”

“.....” Khoát Hải đỏ mặt lên, mặc dù mọi người xung quanh không nói chuyện, nhưng vẫn có thể thấy được trong mặt bọn họ ý cười, có tâm tình xem trò vui.

“Ông..... chủ.....” Khoát Hải còn muốn cố gắng một lần cuối cùng.

Nhưng không đợi nói xong, đã bị Mặc Hi át đi, cô nói: “Không cần nói nữa, cháu biết chú không vừa lòng cháu, nhưng sau khi đánh xong sẽ biết được, bây giờ bắt đầu đi, nhưng cháu khuyên chú một câu, khinh địch không phải thói quen tốt.” Sau đó không hề ngó ngang gì đến hắn ta, liền bước lên đài.

“Ha.....” Một tiếng, dường như là có người đang cười, nhưng là nhìn không được, không có biện pháp, vừa rồi bộ dạng nghiêm túc của Mặc Hi, còn nói với Khoát Hải như vậy, thật sự làm cho người ta buồn cười, mà Khoát Hải trực tiếp tìm một cái lỗ chui vào được rồi.

An Dĩ Mẫn cũng mỉm cười nhìn mọi việc, đối với Khoát Hải đang đứng yên không nhúc nhích nói: “Đi lên đi, Mặc Mặc nói đúng, khinh địch không phải thói quen tốt!” Mặc dù nói vậy, đối với một đứa trẻ chín tuổi, một Võ giả cao cấp không thêm để ý, đó là vô cùng bình thường, nhưng dù sao đó là Mặc Mặc không phải sao?? Hơn nữa, nhìn Mặc Hi đứng trên võ đài, ông thật sự có chút mong đợi, nói không chừng lần này, sẽ là một kinh hi.

Khoát Hải còn có thể nói gì? Chỉ có thể ủy khuất đi lên đài.

Lúc này đứng ở một bên không lên tiếng, Thần mở miệng: “Ai.....nhưng tôi nói cho anh biết, kiềm chế một chút, nếu làm Mặc Mặc bị thương, vậy thì đến lượt tôi với anh thử một chút.” Giọng điệu vẫn lạnh lùng tùy ý, nhưng cẩn thận nghe, vẫn cảm nhận được hàn ý trong đó.

Ở trong này mọi người đều tò mò, cô bé trên đài là ai?? Có thể khiến An Dĩ Mẫn yêu thương như vậy, mang đến đây, ngay cả Thần cũng tỏ ý cảnh cáo như vậy.

Đối với Thần, bọn họ đều chú ý đến, mười bảy tuổi Dĩ năng già cao cấp, đây tuyệt đối là thành tựu của thiên tài, so với An Dĩ Mẫn một chút cũng không kém, hơn nữa cũng không ai dám chắc, tương lai có khi anh ta có thể vượt qua cả An Dĩ Mẫn cũng không chừng, một cao thủ như vậy, những người ở đây cũng không ai nguyện ý trêu chọc.

Mặc dù Khoát Hải tức giận, nhưng không phải ngu ngốc, không nói gì liền đi lên đài.

An Dĩ Mẫn quay đầu nhìn về phía Thần, cười nói: “Không nhìn ra, cháu quan tâm Mặc Mặc như vậy a.”

“Ha ha, một đứa trẻ rất đáng yêu có phải không? Rất thú vị!” Thần cũng không phủ nhận sự yêu thích của anh đối với cô, cũng vui vẻ trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 19: Rung động trên sàn đấu (4)

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

Lúc này, Mặc Hi cùng Khoát Hải đứng trên đài, Mặc Hi dùng chân đạp vào mặt đất, muốn xem sàn thi đấu này được làm bằng chất liệu gì, vừa rồi Khoát Hải và Thiên Tiêu đánh kịch liệt như vậy, thế mà cái sàn đấu này vẫn không hư hỏng chút nào.

Ngẩng đầu nhìn về phía Khoát Hải đứng đối diện, khuôn mặt không tình nguyện cùng với tức giận trông rất buồn cười, mở miệng nói: “Chú thật sự xem thường lời cháu nói như vậy sao.” Mặc Hi rất tự tin với cường độ thân thể mình, mặc dù không có ánh hào quang như Khoát Hải lúc nãy, không biết rốt cuộc là cái gì, nhưng chỉ dựa vào cái này, Mặc Hi tự nhận có thể liều một chút, trước mắt Khoát Hải này, mặc dù khí lực thật sự rất lớn, nhưng tốc độ thì không được nhanh, mà nếu cô sử dụng năng lượng thì tốc độ với còn nhanh hơn nhiều.

“.....” Khoát Hải nghe Mặc Hi nói, kiêu ngạo nhìn chằm chằm vào cô, mặc dù trong lòng tức giận, nhưng bảo hắn đánh một đứa trẻ, không nói đến mất thể diện, hơn nữa chính hắn cũng không hạ thủ được, dù sao người ta cũng không làm chuyện gì quá đáng, nói: “Bé con nói cái gì chứ, muốn đánh liền đánh, nhường nhóc đánh trước, đánh xong cho nhanh chút!! Thật tức chết ông đây.”

“Đây là chú nói, đừng trách cháu không nhắc nhở chú nhé.” Mặc Hi cũng lười nói cái gì, chỉ có thực lực mới có thể nói chuyện, không phải sao?

Trên đài mọi người nhìn họ, mặc dù cách rất xa, nhưng bọn họ không phải nhân vật đơn giản, cho nên cũng nghe được hai người đang nói gì, tất cả mọi người đều không khỏi bất ngờ, cô bé này thật sự thú vị, chỉ sợ Khoát Hải thật sự tức chết, ha ha.

Mặc Hi chỉ biết một ít về thuật chiến đấu, tại lúc trước chỉ vì không muốn mình bị thương hoặc bị ép buộc nên mới phải tập, nhưng mấy cái thuật chiến đấu này thế nhưng cô lại được đặt được á quân trong cuộc thi dành cho thiếu niên ở kiếp trước.

Liếc nhìn Khoát Hải, Mặc Hi trực tiếp triển khai động tác, khi đối phương vẫn còn buồn bực, về mặt phiên não đã vọt tới hắn, khoảng cách của hai

người không tới năm thước, khoảng cách này đối với Mặc Hi mà nói chẳng qua không tới một giây, nắm tay phải không chút dư thừa nào vung ra, mang theo một làn gió bởi vì quá nhanh mà phát ra tiếng gió, đánh vào bụng Khoát Hải. ....

“Oanh. . . . .” Tiếng động kia không giống như đánh vào thân thể, mà giống như đánh vào một tấm thép, mà một tiếng này, làm cho toàn trường rung động.

Rung động! Tuyệt đối là rung động!!

Cường độ thân thể của Khoát Hải là bao nhiêu? Cường độ thân thể của một Võ giả cao cấp là bao nhiêu? Khí kinh của Khoát Hải vừa vận đạt đến cấp 40, đề chịu được khí kinh cấp 40 này thì cường độ thân thể của hắn ít nhất cũng phải cấp 30, thế mà thân thể cấp 30 lại bị một đứa trẻ chín tuổi đánh ra tiếng kêu hơn nửa khi thấy Khoát Hải lui về phía sau mấy bước và ho khan, hình như không phải là giả vờ, cô bé. . .!!! Đó chỉ là cô bé chín tuổi mà có thể đánh ra như thế.

Trên đài sắc mặt mọi người có chút cứng lại, ngay cả người gặp chuyện cũng không sợ hãi như An Dĩ Mẫn, sắc mặt dù không thay đổi nhưng trong mắt lại hiện vẻ khiếp sợ cũng không gạt được người khác, sao ông cũng không nghĩ đến, Mặc Hi nói lợi hại!! Thật sự lợi hại như vậy!! Cô bé chỉ mới chín tuổi mà có thể làm được như vậy, mặc dù không có dị năng, nhưng mà thiên phú như vậy!! Chỉ có thể là thiên tài, hơn nữa có thể nói là biến thái, đây là chuyện mà người có thể làm được sao??

Ở một bên Thần cũng rung động, nhưng chỉ chợt lóe rồi biến mất, trên mặt mang theo hứng thú cùng tán thưởng, Mặc Hi đứa trẻ này không đơn giản a, nghĩ đến lúc ở phòng làm việc, anh khinh địch như thế, nếu như anh bị một quyền như vậy, chỉ sợ cũng đau chết mất!! Ha ha, thú vị a thú vị. . .

Mà chuyện kể tiếp làm cho miệng bọn họ chưa kịp khép vào lại mở ra, chỉ thấy Mặc Hi không dừng lại động tác, khi Khoát Hải còn đang bị đau trong nháy mắt lại vung một quyền về hướng hắn, thừa nhận sai lầm của hắn chính là mạng của hắn, võ thuật chính là phải nhanh!! Chuẩn!! Ngoan!! Hơn nữa, Mặc Hi cũng biết, đòn vừa rồi là do đối phương khinh địch, cô không cho rằng bây giờ có thể đánh bại tên to xác này, ánh sáng màu vàng lúc này không biết là cái gì, thoạt nhìn rất lợi hại, cô bây giờ chẳng qua là muốn nhìn bản thân đạt tới trình độ như thế nào.

“Bình!” Lại là một âm thanh vang lên, chẳng qua là lần này Mặc Hi công kích không thành công, cú đấm kia vung ra đã bị Khoát Hải lấy tay chặn lại, như vậy cũng không ngăn được thế công của Mặc Hi.

Tiếp tục ra quyền, mỗi quyền đều dùng hết tất cả sức mạnh, nhanh mà mạnh, Khoát Hải chỉ có thể phòng thủ, bị đánh phải liên tục lui về sau, thật ra Khoát Hải không cần chật vật như vậy, nhưng mà tâm tình của hắn bây giờ chỉ có thể nói là mừng như điên để hình dung, việc bị Mặc Hi đánh cho không thể hoàn thủ càng khiến hắn cao hứng.

Quá tuyệt vời! Thật là quá tuyệt vời, cô bé chỉ mới bao nhiêu tuổi mà thực lực đã như vậy, tốc độ và cường độ thân thể kia, chỉ cần tiếp tục cố gắng, như vậy, việc Võ giả có thể đánh bại Dị năng giả không còn là mộng tưởng, cô bé này nhất định sẽ giúp hắn thực hiện, thật sự quá tuyệt vời!!

Trong mắt Khoát Hải rất vui sướng, chẳng qua trên mặt hắn một bên xanh, một bên tím, đều là do Mặc Hi đánh.

Mặc Hi lộn nhào một cái, dừng công kích, đứng trên mặt đất, nhìn Khoát Hải chỉ cách có bốn thước, nói: “Tại sao chú không dùng ánh sáng màu vàng lúc này, hơn nữa, chú không thể nghiêm túc đánh với cháu sao?”

Mặc Hi biết, nếu như hắn dùng ánh sáng màu vàng kia thì cô nhất định không thể dồn ép hắn như vậy, chẳng qua cô chỉ chiếm được ưu thế trước, hơn nữa, cô xem ra, vừa rồi hắn một mực phòng ngự, căn bản không có công kích, cho dù cô cố ý lộ ra sơ hở, hắn đều không có công kích.

“Ha ha!” Về mặt Khoát Hải có thể nói là thay đổi hoàn toàn so với vừa rồi, gương mặt sưng đỏ nhưng lại hưng phấn, hắn cao hứng cùng một tí nịnh nọt nói: “Cô bé, cháu rất tuyệt a!! Thật sự lợi hại, chỉ cần thật sự cố gắng tu luyện, tuyệt đối lợi hại hơn so với đám Dị năng giả kia!!”

Hỏi hắn vì sao không hoàn thủ, chỉ sợ đã thương cô, thật vất vả phát hiện được một báu vật như thế, nói không chừng có thể thực hiện tâm nguyện nhiều năm của hắn, bảo hắn làm sao xuống tay cho được.

“Cháu muốn chú đánh nghiêm túc cho cháu!!” gương mặt Mặc Hi trầm xuống, cô muốn biết thực lực của mình có trình độ như thế nào trong thế giới này, nếu như Khoát Hải không nghiêm túc thì làm sao cô kiểm nghiệm được?? Đối với lực lượng!! Từ lần Mặc Hi bị đánh, trong lòng cô liền gieo xuống một mầm mống, có chấp niệm tương đối lớn, cô nhất định phải mạnh mẽ, mạnh đến nỗi có thể bảo vệ người cô muốn bảo vệ hoặc bất cứ vật gì cô muốn.

“Ách. . . . . Tiểu. . . . .” Khoát Hải lại muốn nói cái gì, nhưng thấy vẻ mặt Mặc Hi ngưng trọng, tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc, hắn nói: “Chú hiểu rồi! Võ giả không cho phép bị khinh thị, cho dù kẻ mạnh hơn mình, cũng phải chiến đấu đến cùng!!! Là chú sơ xuất, hiện tại chú sẽ nghiêm túc, chẳng qua là không cần kinh khí, như vậy thật không có lo lắng chút nào, đến đây đi, cho chú xem xem cô bé có thể làm được đến trình độ nào?” Lời của hắn có chút kích động, đúng vậy, hắn muốn nhìn xem Mặc Hi có thể làm được đến thế nào, hắn muốn biết cô bé trước mắt này có thể cho hắn thêm rung động và kinh hi gì nữa??

Không chỉ là hắn, ở đây mọi người đều muốn xem, xem cô bé thần kì này có thể làm được đến trình độ gì, toàn bộ đều tập trung tinh thần xem trận đấu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20: Rung động trên sàn đấu (5)

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura

An Dĩ Mẫn mỉm cười, nhìn Mặc Hi đứng trên đài, cô cho ông kính hi thật sự quá nhiều, không biết tại sao ông có cảm giác, cô bé trước mắt ông, thành tựu trong tương lai sẽ rất to lớn, sẽ làm cho cả đại lục này biết đến cô.

Hai bàn tay vòng trước ngực, Thần lười nhác cùng bắt cần, nhưng trong đó lại rất thật tình.

Mặc Hi không nghĩ đến Khoát Hải sẽ biết đạo lý như vậy, nhưng bất kể như thế nào, chỉ cần hắn hiểu là được, cười nói: “Được!! Cháu đến!!”

Nói xong, Mặc Hi liền trực tiếp triển khai thể công hướng về phía Khoát Hải mà vọt tới, mà lần này Khoát Hải đã có sự chuẩn bị, khi Mặc Hi ra quyền trong nháy mắt tay trái cũng đã chặn lại công kích của cô, đồng thời nắm đấm tay phải không chút chần chừ nào đánh tới Mặc Hi.

“Bốp!” âm thanh vang dội, một quyền này sức mạnh cũng rất cường đại, mặc dù bị Mặc Hi chặn lại, nhưng trên tay truyền đến đau đớn cũng làm Mặc Hi nhủ mày, có chút tê dại!! Nhất thời cả tri giác đều không có, quả thật giống như lời hắn nói, nghiêm túc.

Quả nhiên, bây giờ cô kém hơn hắn rất nhiều!! Trong mắt Mặc Hi xuất hiện tia kiên trì, năng lượng trong linh hồn trong nháy mắt liền lưu động đến nơi cánh tay đang đau đớn, da thịt lại lần nữa khôi phục, cũng vì vậy cô cũng không vì bị công kích của Khoát Hải mà dừng lại tần suất tấn công, thân thể không chần chừ phóng tới Khoát Hải.

“Trời ạ! Đứa bé này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?? Bị quyền đầu của Khoát Hải đánh trúng nhưng lại không có chuyện gì?? Làm sao có thể!?”

“Thân thể cô bé làm từ cái gì thể!! Cho dù cô có từ trong bụng mẹ mà tu luyện cũng không thể làm được như vậy!!” (tựa hồ nói đúng, chính xác là từ trong bụng mẹ tu luyện)

“Ông trời của ta !! Đứa bé này cứ như vậy, tôi sống đến vài chục năm phải sống sao a??! Đả kích!! Đả kích a!!”

“Biến thái!! Đứa nhỏ này thật sự là biến thái!! Đây là lần thứ mấy rồi!?! Lại một chút chuyện cũng không có?? Cô bé này ăn cái gì lớn lên thế?”

“Bốp . . . . .”

“Bốp bốp bốp. . . . .”

Tiếng va chạm thân thể liên tục không ngừng vang lên, mọi người trên đài bắt đầu có chút chết lặng, lúc này ánh mắt bọn họ nhìn Mặc Hi đã hoàn toàn thay đổi, mà là chấn kinh đến ngốc a!!

“Thật quá tuyệt vời, quá tuyệt vời!” Thần đột nhiên lên tiếng, có thể làm cho một thiên tài như hắn nói đến hai lần tuyệt vời như vậy, có thể thấy Mặc Hi đã khiến cho mọi người rung động đến cỡ nào, ưu tú đến thế nào, sau đó quay đầu nói với An Dĩ Mẫn: “Chú nhận được một con gái rất giỏi, ha ha ha...”

“Ha ha!” An Dĩ Mẫn căn bản tựa hồ không nghe thấy trong giọng điệu của Thần có chút trêu chọc, bình tĩnh cười, sau đó lại tiếp tục xem trận tỷ thí trên sàn, trong mắt là thật lòng tán thưởng cùng vui mừng, ai sẽ nghĩ tới, cô có thể làm được như vậy, hoàn toàn nằm ngoài khả năng tưởng tượng của ông, đúng là.....rất tuyệt.

“Vù vù. . . . . Hô. . . . .” Mặc Hi thở hổn hển, như trước vẫn đứng thẳng, thân thể nhỏ nhắn nhẹ nhàng run rẩy, đó là biểu hiện mệt mỏi, khuôn mặt tinh xảo có chút trắng lại có chút hồng, trên trán cũng xuất hiện mồ hôi.

Còn chưa được. . . . . Còn chưa được!! Cô còn chưa đạt đến cực hạn, vẫn còn có thể tiếp tục!! Như vậy vẫn chưa được!!!

Mặc Hi cắn răng, nhìn Khoát Hải đối diện cũng không truy kích cô, hắn cũng có chút thở hổn hển, nhưng cũng không có thương tổn gì lớn, hơn nữa, hắn còn tốt hơn cô nhiều.

Không thể đánh bại đối phương, ít nhất. . . . . Ít nhất cũng phải để hắn bị thương!! Ngay cả kinh khí đối hương cũng không sử dụng, chỉ đơn thuần dùng lực lượng, cô cũng không cách nào tổn thương đối phương được dù chỉ một chút..., nếu cứ như vậy....còn nói gì đến có thể mạnh hơn, sức mạnh của cô ở thế giới này thực sự quá nhỏ bé, còn nói gì đến việc bảo vệ người cô muốn bảo hộ!?!?

Mặc Hi trong lòng gào thét.

Mà Mặc Hi căn bản là không biết, trước mắt nàng chính là một Võ giả cấp cao, đây là khái niệm gì?? Võ giả cấp cao, ở toàn bộ đại lục cũng là lực lượng trung cấp, cho dù không dùng kinh khí, cường độ kia cũng đã rất dọa người, hơn nữa, một Võ giả cấp cao hơn ba mươi tuổi có kinh nghiệm chiến đấu phong phú đến thế nào?? Cô ở trên tay hắn có thể chống đỡ lâu như vậy, đã không thể dùng thiên tài để hình dung nữa rồi, đó là truyền kì, biến thái, hơn nữa.....Cô bây giờ chỉ mới chín tuổi.....Đây là khái niệm gì chứ???

“Đù rồi! Cháu đã không chịu được nữa!” Khoát Hải nhìn Mặc Hi nói, giọng điệu có thể nói hoàn toàn là tán thưởng và vui mừng, giọng nói khẽ run rẩy hưng phấn, quá tuyệt vời!! Thật sự quá tuyệt vời!! Hắn mở miệng: “Cháu rất tuyệt!! Quá....”

Còn không có nói xong, đã bị Mặc Hi gạt qua.

“Không được!! Còn chưa được!!! Không đủ, như vậy căn bản không đủ!!” Trong mắt Mặc Hi tràn đầy kiên trì cùng bướng bỉnh, sống lưng thẳng tắp, tiếng nói của đứa trẻ mềm mại ngọt ngào, nhưng trầm thấp, mang theo không cam lòng cùng cố chấp.

Không ít người nghe Mặc Hi nói, sắc mặt cũng trở nên trầm tĩnh, đứa trẻ này..... về mặt đó là chuyện gì xảy ra, đối với bản thân lại không hài lòng, loại câu tiền cùng quyết tâm này, ánh mắt kiên trì này, kéo theo bọn họ, để trong lòng bọn họ cũng không khỏi trầm trọng, đứa bé này khiến cho họ cảm thấy tôn trọng!! Đối với một đứa bé chỉ mới chín tuổi, lại khiến bọn họ cảm thấy tôn trọng như người ngang hàng với mình.

“Mặc Mặc. . . . .” An Dĩ Mẫn vừa ra khỏi miệng, nhìn Mặc Hi trong sân, sắc mặt cũng là vui mừng cùng thương tiếc, vì bảo vệ cha mẹ cô sao??

“Cháu. . . . .” Khoát Hải nghe Mặc Hi nói vậy liền sững sờ, ngây ngốc mở miệng, còn chưa nói hết, nghênh đón hắn lại là một trận công kích mãnh liệt của Mặc Hi.

Không đủ! ! Không đủ. . . . . Như vậy còn không đủ!!

Mặc Hi công kích, nhưng phần lớn đều bị Khoát Hải cản lại, có đánh trên người đối phương, cũng không có tổn thương quá lớn, cô chiếm lợi thế là tốc độ, nhưng khí lực và sức mạnh lại không bằng đối phương, những khuyết điểm này có thể dùng năng lượng linh hồn bổ sung, lại có thêm kinh nghiệm!! Không sai, . . . là kinh nghiệm, kinh nghiệm đối phương so với cô tốt hơn rất nhiều.

Liên tục lưu động không ngừng dùng năng lượng làm cho thần kinh và da thịt chết lặng, chính là như vậy, cũng khiến cô mệt mỏi, công kích không xong.

“Hà?” Đột nhiên, da thịt co rút một trận, Mặc Hi đang công kích đột nhiên dừng lại, kêu lên một tiếng.

Mà Khoát Hải căn bản không nghĩ đến Mặc Hi lại đột nhiên dừng lại, quyền đầu vung ra không dừng lại được, trong ánh mắt kinh hoàng, đụng vào thân hình nhỏ bé của Mặc Hi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 21: Rung động trên sàn đấu (6)

Edit: Mị Beta: Sakura “Ah!” đau đớn lần nữa khiến cho Mặc Hi kêu lên một tiếng, toàn thân hoàn toàn không có bất kỳ phòng bị nào bị đánh bay ra bên ngoài, rơi trên mặt đất, lăn vài vòng mới dừng lại được.

”Khục.. khục..” Té trên mặt đất, Mặc Hi không nhịn được buồn bực ho khan mấy tiếng, khí huyết muốn vọt lên, nhưng mà cũng may mắn, đó là không có bị thương thế quá lớn, chỉ có thể nói thân thể của cô đích thực rất tốt, chẳng qua là...

Cơ bắp toàn thân từng trận đau đớn co rút, khiến cho cô căn bản không động được, đau quá.. mới như đến chết lặng, không có cảm giác, quả nhiên quá mức kích thích rồi, thân thể vẫn không có biện pháp thừa nhận, chính mình ... còn chưa được!

”Mặc Mặc!” An Dĩ Mẫn nhẹ kinh hô một tiếng, cả người nhảy qua, dĩ nhiên là từ trên đài cao đáp không xuống, không bị một tia lực cản nào mà bay thẳng đến bên cạnh Mặc Hi.

Biến cố như vậy không chỉ những người ở gần võ đài không nghĩ đến, ngay cả An Dĩ Mẫn cũng không phát hiện, thẳng đến khi Mặc Hi bị đánh mới bình tĩnh trở lại.

Thò tay đặt lên người Mặc Hi, ông cũng không phải bác sĩ, cho nên cũng không biết tình huống của Mặc Hi bây giờ rốt cuộc là như thế nào, nhưng là, hệ Thủy có thể công kích, cũng có thể trị liệu, nên chỉ trong nháy mắt An Dĩ Mẫn liền phóng ra Dị năng lực, một đạo màu xanh biếc trong suốt bao phủ toàn thân Mặc Hi, ở bên trên có thể nhìn thấy từng giọt sóng nước dao động.

Mà sau đó, Mặc Hi cũng cảm giác được thần kinh bị tê liệt đang chậm rãi giảm bớt, một trận thoải mái đến mức khiến cho cô thiếu chút nữa phát ra tiếng, quay đầu đưa mắt cảm kích nhìn về phía An Dĩ Mẫn.

Tiếp theo thì đã nhìn thấy thân ảnh của Thần đứng bên cạnh nhìn Mặc Hi, lông mày nhíu lại, nói” Em là đồ đàn sao?” Mặc dù giọng điệu không tốt, nhưng ai cũng nghe ra sự quan tâm trong đó.

Chỉ thấy hắn lần nữa quay đầu lại, nhìn Khoát Hải với khuôn mặt cũng đang vô cùng lo lắng và áy náy cười nói” Tôi đã nói anh phải nhẹ tay chút mà.” Nụ cười rất kỳ lạ, quanh thân dấy lên một lực hấp dẫn trí mạng nhưng cũng hiện ra hơi thở tử vong, giống như đoá Mạn Đà La dưới vực sâu, hấp dẫn

mà nguy hiểm

”!!!” Hơi thở của Thần như vậy là vô cùng nguy hiểm đấy, ngay cả Mặc Hi cũng cảm giác được sự bất an trong không khí xung quanh, nhưng cũng không tạo ra bất cứ sự uy hiếp nào đối với cô, cho dù khi đối mặt với mấy người mạnh như An Dĩ Mẫn đều sẽ không bị khí thế đối phương áp đảo.

”Tôi.. tôi không có ý đâu! Chuyện kia, em gái cũng không có chuyện gì đi” Khoát Hải lo lắng nói, hần bày tỏ như thế cũng không phải để Thần tha thứ hần, mà là thực tâm quan tâm Mặc Hi, bây giờ hần rất lo lắng, vốn dĩ ban đầu hần thấy Mặc Hi có thể chống đỡ được sức mạnh cơ thể của hần, cho nên hần cũng không thu liễm cái gì, lại không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như thế này, nếu em gái bị đánh mà để lại tật gì, mạng tướng của hần lại phá tan một lần nữa.

”Anh tưởng nói như vậy thì tôi sẽ bỏ qua cho anh sao?” con người Thần phát ra ánh sáng lạnh lẽo, đột nhiên trong tay bộc tán ra một đạo huyết sắc sáng rực, đúng vậy, không phải màu hồng, không phải màu của lửa, mà chân chính là màu máu sáng rực, cái kia phiêu động giống như lửa lại như nước, trong đó còn phảng phất một mùi hương rất kỳ lạ, giống như ngọt không phải ngọt, giống như chất không phải chất.

Này là cái gì..!?

Mắt Mặc Hi mở lớn nhìn năng lượng trong tay Thần, đây không phải là một loại trong ngũ hành, là gì nhỉ?

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Mặc Hi, An Dĩ Mẫn nói ”Dị năng lực của Thần là hệ chất đặc biệt ít có, thuộc loại Dị năng lực chưa biết.”

”Hệ chất đặc biệt? Chưa biết?” Mặc Hi nghi hoặc, ở đây có quá nhiều điều cô không rõ.

”Bây giờ nói cũng sẽ không rõ lắm, đợi đến sang năm lúc Học viện Andara Dị – Võ khai giảng, con đi nha, lấy năng lực bây giờ của con, nếu không có gì bất ngờ, tuyệt đối sẽ là đối tượng trọng điểm để bồi dưỡng, tiến vào trong đó, con sẽ biết được tất cả.” An Dĩ Mẫn nói, lúc này vừa nhìn thấy được năng lực của Mặc Hi, hần đã quyết định đưa cô vào Học viện Dị – Võ để rèn luyện, có thiên phú như vậy, không cho đi thật xin lỗi cô rồi.

Đối với ý tứ của An Dĩ Mẫn, Mặc Hi cũng không có phản bác, lúc này đối với cô, đi trường học quả thực là phương pháp tốt nhất, tại đó có thể học được rất nhiều, hiểu rõ được thế giới này, cũng ngay vào lúc này, cô cảm giác không khí có chút chấn động.

Mắt ngẩng lên, đã thấy Thần đã nắm tay đứng đối diện với Khoát Hải, mà bộ dáng của Khoát Hải giống như gặp phải đối thủ đáng sợ.

Thần muốn ra tay.

”Dừng tay!”

”Thần, xin đừng động thủ.”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, một giọng tất nhiên là của Mặc Hi, một đạo là từ Thiên Tiêu đang hướng bên này chạy tới.

Năng lượng trong tay Thần không có tán đi, mà là chuyển đầu nhìn về phía Mặc Hi đang nằm trên mặt đất, nhìn thấy thương thế của cô dường như đã tốt hơn nhiều, trong mắt loáng qua yên tâm, tiếp theo liền nhếch môi cười àc nói ”Thế nào? Mặc Mặc không muốn anh Thần giúp em xả giận sao?”

Lông mày Mặc Hi cau lại, nói ”Ai mời anh quản nhiều chuyện như vậy.” tiếp theo liếc mắt nhìn về phía năng lượng trong tay hần, ý tứ trong mắt thể hiện rất rõ.

”Quả là người tốt không được báo đáp a!” Thần than nhẹ một câu, cuối cùng vẫn hất năng lượng trong tay lên, dường như trong không khí, mang theo mùi hương, và một điểm sáng huyết sắc, đây là Dị năng lực, danh từ cường đại và xinh đẹp.

Lúc đó Khoát Hải và Thiên Tiêu rõ ràng thở ra một hơi nhẹ nhàng, bọn hần đã từng thấy qua Thần sử dụng năng lực đó đấy, năng lượng huyết sắc nhìn đẹp đẽ quý dị kia, không chỉ xinh đẹp, hương thơm kia Thần có thể khống chế cho tăng thêm, để mê hoặc Thần kinh đối thủ, hơn nữa, năng lượng kia còn có lực ăn mòn vô cùng mãnh liệt, đây chính là năng lượng ngay cả Ngân lõi cương cũng có thể ăn mòn ah. (ngân lõi cương: một loại sắt thép, trình độ kiên cố có thể dưới một kích của Dị sư mà không bị phá vỡ.)

Lập tức quay đầu nhìn Mặc Hi nằm trên mặt đất mỉm cười cảm kích. Sắc mặt Khoát Hải càng vô cùng áy náy đi đến, ngồi xuống bên cạnh Mặc Hi, có chút không biết làm thế nào, nói ” Em gái không có chuyện gì chứ?” hần biết rõ cường độ công kích của bản thân đấy, một quyền không hề giữ lại đánh về người không hề phòng ngự, nếu người bình thường, không chết thì có quỷ rồi.

Mặc Hi nhìn gương mặt kia, biểu cảm thật có chút giống với Mặc Phàm, không khỏi nở ra một cười ngọt ngào an ủi. ”Mặc Mặc không có chuyện gì đâu, Chú không cần lo lắng.”

”Ách..” nhìn Mặc Hi tươi cười, trong lòng Khoát Hải càng thêm áy náy và tự trách, con mẹ nó, đứa nhỏ dễ thương và hiểu chuyện như thế, sao bản thân mình lại có thể ra tay như thế chứ, thật là đáng chết.

Sau đó, có mấy người mặc áo trắng từ cửa đi vào, rất nhanh đã tới bên cạnh An Dĩ Mẫn, khom lưng nói ”Ông chủ.”

Q.2 - Chương 22: Mặc Mặc không có thầy

Edit: Mị Beta: Sakura ”Được rồi, cái gì đều nói sau, kiểm tra Mặc Mặc đi.” An Dĩ Mẫn nói xong thì thu hồi năng lượng đang bao trùm trên người Mặc Hi, ra hiệu cho bọn hắn khám

Mấy người mới tới gật gù đầu, rồi đi tới bên cạnh Mặc Hi, trong tay không ngừng cầm các loại dụng cụ kiểm tra, lát sau, một người đàn ông khoảng chừng ba sáu ba bảy tuổi nhìn An Dĩ Mẫn nói ”Ông chủ, thương thể của vị Mặc tiểu thư này cũng không quá nặng, chỉ là do cơ bắp toàn thân bị vận động quá giới hạn, tiêu hao quá độ đến cực hạn, dẫn đến toàn bộ thân thể bị mất lực.”

”Vận động quá mức?” An Dĩ Mẫn nghĩ nghĩ, cũng đứng, mới vừa rồi Mặc Hi luôn luôn tấn công không ngừng nghỉ, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ chín tuổi, thật đúng là coi cô bé như siêu nhân, cười cười, ”Vây là tốt rồi, nói phương pháp trị liệu đi.”

”Thưa ông chủ, này cũng không có bị thương bao nhiêu, chỉ cần nghỉ ngơi tốt một chút là được ạ, dù sao cũng là bên trong cơ bắp, vẫn nên bảo vệ cho tốt, không nên dùng mấy móc tác động.” Người đàn ông đó nói xong, dừng một lúc, rồi lại nhìn An Dĩ Mẫn nói tiếp ”Dựa theo tình huống của tiểu thư này, ông chủ có thể cho Dược sư điều phối được liệu cho cô bé tắm, như thế sẽ trợ giúp và đề cao rất lớn cho thân thể của cô bé.” hắn nói ra như vậy là bởi vì nhìn ra An Dĩ Mẫn rất quan tâm cô bé này, chứ thực ra được liệu để tắm cần tiền tài cũng không đơn giản đâu.

”Được, giải thích không sai, thân thể đến cực hạn, dùng được tắm đúng là cách tốt nhất.” An Dĩ Mẫn tán thưởng liếc nhìn người đàn ông kia, rồi nói tiếp ”Bộ, mang theo Mặc Mặc chuẩn bị đi.”

”Vâng!” Người đàn ông được gọi là Bộ lên tiếng trả lời, tên đầy đủ chính là Dương Bộ, liền gọi thêm người phía sau tiến lên trước muốn khiêng Mặc Hi đi, thế nhưng lại bị Mặc Hi kháng cự.

”Mặc Mặc sao thế?” An Dĩ Mẫn hỏi cô.

Mặc Hi nhìn ông, tiếp theo nhìn về phía Khoát Hải, trên thực tế bây giờ cô rất mệt ả, mặc dù đã được An Dĩ Mẫn dùng năng lượng Thủy để xoa dịu cơ bắp toàn thân, thế nhưng nếu cứ như vậy, sẽ khiến cho cô càng thêm mệt mỏi và muốn ngủ, chịu đựng lấy cơn buồn ngủ, cô đến đây là vì muốn hiểu rõ thực lực của chính mình đây.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Mặc Hi, hoặc là nghĩ tới nguyên nhân cô đến đây, An Dĩ Mẫn giúp cô mở miệng hỏi ”Khoát Hải, thông qua tỷ thí vừa rồi, theo dự đoán của anh, thì cường độ thân thể của Mặc Mặc khoảng bao nhiêu.”

Toàn trường yên tĩnh, đúng vậy, đây chính là điều bọn họ muốn biết nhất đấy, chỉ bởi vì trận đấu vừa rồi làm cho bọn hắn rung động thật quá lớn, mà đám người Dương Bộ vừa đến cũng cả kinh, ai có thể nghĩ đến đứa trẻ toàn thân không năng lượng này lại có thể tỉ thí cùng với Võ giả cao cấp chứ? Hơn nữa.. xem dáng vẻ này, hình như cũng không phải chơi đùa cho có.

Nghe hỏi thế, gương mặt Khoát Hải hưng phấn, ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy ”Thưa ông chủ, Mặc Mặc, cường độ thân thể của Mặc Mặc, theo như dự đoán của tôi, ít nhất ở cấp 23 trở lên, này...” còn chưa nói xong, đã bị một trận ồn ào lấn át.

”Mẹ của ta ời... này vẫn là người sao? Thật là người sao?”

”23 trở lên!?! Không thôi phỏng chứ? Biến thái a.. quá biến thái!!”

Không trách phản ứng của bọn hắn mãnh liệt như thế, lần này bọn hắn thật sự bị đá kích rồi, cũng bị chấn động luôn rồi, mặc dù thông qua cuộc tỉ thí vừa rồi tâm lý bọn hắn đã có chuẩn bị trước nhưng vẫn bị rung động bởi lời nói của Khoát Hải.

An Dĩ Mẫn nhìn ra Khoát Hải còn có lời chưa nói xong, hơn nữa câu trả lời tiếp theo hắn cũng đoán ra được đại khái, nên lên tiếng nói ”Được rồi, yên lặng đi.” Một câu nói xong, toàn trường lần nữa yên tĩnh lại, rồi mới quay đầu nhìn Khoát Hải nói ”Anh nói tiếp đi.”

”Dạ dạ!” Khoát Hải vội vàng đáp, cúi đầu nhìn thoáng qua Mặc Hi đang nằm trên mặt đất cũng đang nhìn hắn, rồi nói” Cấp 23 này chỉ là dự đoán cảm chừng ở mức thấp nhất, trong cuộc chiến đấu vừa rồi, tôi cảm giác được độ bền bỉ của Mặc tiểu thư rất tốt, phải gọi là con mẹ nó quá tốt! Hơn nữa kỹ xảo chiến đấu cũng rất tuyệt, nếu cô bé vẫn có thể đối mặt với năm người cùng cấp, tuyệt đối không có đối thủ đây.” Càng nói càng kích động, đến câu cuối cùng đã có chút choáng váng, cái gì gọi là cùng đấu với năm người không địch thủ đây, này còn muốn hắn nói sao? Nếu còn có quái vật như cô, vậy những người như bọn hắn đã không còn lòng dạ để sống tiếp rồi, chỉ sợ cho dù là thiếu niên, trưởng thành đều không có bao nhiêu người là đối thủ của cô a... Trong lòng mọi người đều tự suy nghĩ, cũng không lên tiếng quấy nhiễu hắn.

Hô hấp nhỏ dần, bình ổn lại kích động trong lòng, Khoát Hải nói tiếp ” Ông chủ! Mặc Mặc tiểu thư tuyệt đối là thiên tài, không không không, thiên tài cũng không có biện pháp để hình dung, cô bé tuyệt đối sẽ có thành công rất lớn đấy, tiếc nuối duy nhất đúng là hình như cô không có nội lực, không biết vốn dĩ cô đã học tập ở đâu rồi? Thầy dạy là ai?” Mặc dù biết rõ hỏi việc này có hơi đường đột một chút, nhưng là lúc này thật sự quá kích động.., Khoát Hải cũng không thể để ý được nhiều như vậy, hắn suy nghĩ là nhân tài vĩ đại nào đã dạy dỗ được học trò như vậy.

Thế nhưng mà, lời An Dĩ Mẫn nói ra lại như một đạo thiên lôi giáng xuống, chấn cho mọi người muốn bất tỉnh, hần cười nói ” Mặc Mặc không có thầy, cũng chưa có học qua ai cả!”

”Này, này.. sao có khả năng!” giọng nói Khoát Hải có chút không lưu loát, cúi đầu nhìn Mặc Hi trên mặt đất, chuyện này thật khiến hần có chút không tiếp nhận được, chẳng lẽ tất cả con đường khó khăn này do tự cô đi đến? Tất cả những kỹ năng công kích đều do một mình cô nghĩ ra? Chuyện này sao có khả năng? Nếu thật sự như thế, đứa nhỏ này quả thật quá đáng sợ!

An Dĩ Mẫn thấy như vậy dường như rất vui vẻ, khoe miệng cười càng lớn, cúi đầu nhìn Mặc Hi trên mặt đất nói ”An ba ba nói đúng chứ, Mặc Mặc.”

Mặc Hi nhìn thấy dáng vẻ của An Dĩ Mẫn rõ ràng đang chế giễu đùa bỡn, liếc tới cái ánh mắt khinh bỉ, người bao nhiêu tuổi rồi còn ham vui như thế? Trực tiếp nhắm hai mắt lại ”Con một mũi, mang con đi trị liệu.”

”Ha ha” nhìn thấy biểu hiện trẻ con của Mặc Hi như thế, An Dĩ Mẫn và Thần đứng một bên ăn ý cùng nhau cười lớn.

”Ông chủ?” Dương Bộ gọi một tiếng, dò hỏi ý của ông.

”Ha ha, sau này Mặc Mặc cần gì thì cứ cấp cái ấy, cứ nghe cô bé nói là được rồi,” An Dĩ Mẫn biết rõ ý của hần, lên tiếng nói, nói như vậy thật cũng có đạo lý, ông nhìn ra được, Mặc Hi là một đứa nhỏ hoàn toàn khác người, tư duy của cô sợ là một người lớn bình thường cũng không so được, cũng không sợ cô sẽ làm ra yêu cầu gì không hợp lý, dù là làm chuyện gì không hợp lý cũng không sao, dù sao bình thường có chuyện lớn gì thì cấp dưới đều báo cáo với hần.

”Vâng” Dương Bộ có chút ngạc nhiên nhìn thoáng qua cô gái nhỏ đã nằm ngủ trên cáng, không nói đứa nhỏ này có thiên phú đáng sợ, chỉ cần nhìn thấy ông chủ đối với cô bé như thế, đã đủ để khiến người khác giật mình rồi.

Nói với người bên cạnh ”Tốt rồi, khiêng đi đi.”

Người bên cạnh nghe thế, liền khiêng cáng lên, bước theo Dương Bộ rời đi.

Nhìn thân ảnh của mấy người kia biến mất, An Dĩ Mẫn mới xoay người nhìn Khoát Hải có chút buồn cười lên tiếng ”Anh cũng đi bồi thuốc đi, ha ha ”

Không thể không nói, dáng vẻ bây giờ của Khoát Hải có chút buồn cười, trên khuôn mặt thô ráp nổi lên vài khối xanh tím, thật buồn cười.

Cũng nương theo lời nói này của An Dĩ Mẫn, cả phòng thi đấu vốn dĩ có chút yên lặng buồn bức liền vang lên trận tiếng cười đùa.

”Ha ha! thật thú vị a!”

”Đúng vậy a! đúng a! Khoát Hải, anh nhìn dáng vẻ của anh bây giờ xem, ha ha, có thể đi đóng phim hài được rồi đó.”

”Ha ha ha ha !!”

Sau đó phòng thi khôi phục lại không khí như lúc mới đến, chỉ là một màn kinh người kia vẫn vĩnh viễn lưu lại trong lòng bọn họ, có thể gọi là bé gái biến thái, đợi đến sau này, bọn hần nhớ tới thời khắc này, sẽ không khỏi lộ ra tự hào và hoài niệm, nhân vật truyền kỳ như thế, cô gái nhỏ bé như thế, hần sẽ còn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 23: Dịch tăng cường trị liệu

Edit: Vân Khinh Beta: Sakura Mặc Hi bị mang đến một căn phòng giống như phòng làm từ kim loại vậy, để không ít máy móc, mãi đến khi đi đến một căn phòng độc lập, bọn họ mới đặt cô xuống.

”Xin Mặc Hi tiểu thư chờ một lát.” Dương Bộ nói với Mặc Hi một câu.

Con người Mặc Hi chuyển hướng về hần: ”Không có việc gì, chú Dương gọi cháu là Mặc Mặc thì được rồi.”

”Được, Mặc Mặc.” Dương Bộ cũng không hư tình giả ý, liền trực tiếp gọi, trên mặt cũng có chút ý cười.

”Ha ha.” Mặc Hi cũng cười cùng hần.

Lúc này, có tiếng bước chân cùng tiếng cười của một người đàn ông truyền đến: ”Ta nói nhóc Dương, là người nào mà em lại muốn dùng dịch tăng

cường trị liệu?? Là thiên tài thế nào lại để cho ông chủ chi nhiều tiền như vậy??”

Mặc Hi cũng chỉ còn có đôi mắt là cử động được, liếc mắt một cái thì nhìn thấy một ông già ước chừng sáu mươi hai, sáu mươi ba đi đến, một thân áo blue màu trắng thoạt nhìn có chút bẩn thỉu, bởi vì trên áo dính không ít các loại màu sắc, trên mặt thoạt nhìn rất hồng nhuận, cảm thấy tinh thần rất vui vẻ, mái tóc màu trắng bạc, nhưng khá dày đặc.

Hiển nhiên, người đó cũng nhìn thấy Mặc Hi, nhất thời cười cười chải tóc: “Thật là một đứa trẻ đáng yêu, lần này dịch tăng cường trị liệu là cho nó dùng à?”

“Vâng.” Dương Bộ đáp lời, nhìn Lão ngoan đồng trước mắt, mặc dù cợt nhả một chút, nhưng bản lĩnh không thể coi thường.

“Ai nha, là người nào làm, đối với một đứa trẻ như thế cũng xuống tay được!! Thật là!! Nếu là lão đầu. ....Khụ, Lão soái ca biết được, còn không giết hần!!” Lão nhân đi đến trước mặt hai người, kéo tay áo lên, bộ dáng giống như muốn tìm người nọ liệu mạng.

Những người trẻ tuổi phía sau nhếch miệng, cố nén cười.

“Ông Cát, nên làm việc rồi.” Dương Bộ bình tĩnh nói, dừng một chút, lại mặt lạnh nhạt nhắc nhở một câu: “Còn có, ông cũng không có bất kì kỹ năng chiến đấu, nếu không muốn tàn phế, tốt nhất trong đầu không nên có ý nghĩ đánh sống chết với người khác.”

“Xi!” Một tiếng này là Mặc Hi bật cười, không có biện pháp, cô thật sự không nghĩ tới Dương Bộ sẽ nói một câu như vậy, hơn nữa còn dùng bộ mặt lạnh nghiêm túc như thế nói ra, thật sự làm người khác buồn cười, nhưng vui quá hoá buồn, thân thể bởi vì cười mà rung rung, truyền đến từng đợt đau đốn, không khỏi cắn răng ngậm miệng lại.

“Nhóc kia!!” Bị vạch trần ông Cát có chút thẹn quá thành giận, tiến lên nắm lấy quần áo của Dương Bộ, gào lên: “Em không thể chữa cho anh chút mặt mũi sao!!!? A!? Lúc đầu anh còn vì em. ....”

Ông Cát càng nói càng hăng, bộ mặt nghiêm túc của Dương Bộ không có chút thay đổi, nhưng nếu nhìn kỹ mà nói. ....cũng có thể phát hiện khoé miệng hần có chút run rẩy.

Nhìn người trước mắt như đang hát, Mặc Hi cũng cảm thấy buồn cười, ông Cát này thật có khả năng thuyết giáo a, cô có chút thương hại cho Dương Bộ.

“Ngô!! N.hoc. .... uông ay!” Miệng ông Cát bị Dương Bộ chặn lại, mớ hồ kêu lên, tròng lớn đôi mắt, thật ra ông ấy muốn nói là: Nhóc kia, buông tay.

“Nên trị liệu cho Mặc Mặc.” Dương Bộ bình tĩnh nói, không chút dao động.

Ông Cát gật đầu, lần này Dương Bộ buông tay.

“—%)((*%¥#” thấp giọng hùng hùng hổ hổ mắng mấy câu, thời điểm quay đầu nhìn Mặc Hi lại là sắc mặt hiền lành: “Bé cưng, anh trị liệu cho bé nhé, ha ha!! Lần này mang đến là thuốc tảo, mùi vị a....nặng nặng. ....ha ha!!”

Bộ dạng hèn mọn thật khiến người khác hiểu lầm.

Mặc Hi cười cười: “Tốt quá, cảm ơn ông.”

Một tiếng ông này chẳng những không khiến cho ông Cát vui vẻ, mà khuôn mặt lại kích động: “Cái gì ông!!? Anh già như vậy sao?? Phải gọi là anh, anh trai biết không!!?”

“.....” Anh trai? Mặc Hi có thể đoán được nỗi khổ của Dương Bộ rồi, nhưng vẫn là cười gọi một tiếng: “Cảm ơn, anh. Khụ.”

“Uh uh, thật ngoan!!” Ông Cát mặt mày hồng hào, lần nữa nở nụ cười.

Mọi người xung quanh có chút ít bộ phục nhìn Mặc Hi, cô đúng thật có thể gọi được, nhưng người ta chỉ là một đứa trẻ, gọi như vậy cũng không ai nói gì.

Mà Mặc Hi cũng nhìn thấu điểm này.

“Tốt lắm, trị liệu.” Dương Bộ thấy ông Cát như cũ vẫn không nhúc nhích, lại nhắc nhở lần nữa.

“Được được được. Trị liệu.” Ông Cát nghe vậy cũng không tiếp tục đùa giỡn, nói với những người bên cạnh: “Đi thôi, chuẩn bị đi.”

“Dạ!” Mọi người đáp lời, sau đó tản ra làm việc mình nên làm.

Mặc Hi bị mọi người mang đến một căn phòng, bên trong bộ dạng giống như một cái bồn tắm hình tròn bằng gỗ, mà cô lại được bỏ vào bên trong.

Quần áo bị cởi ra, nói lại Mặc Hi bị nhìn như vậy cũng có hơi xấu hổ, nhưng cũng không quá kích động, đây vốn là cơ thể một đứa bé, hơn nữa, lúc ở nhà cũng thường xuyên bị Mặc Phàm và Chu Tiêu Trúc nhìn hết, nhiều năm như vậy cũng đã quen.

Ngắm mình ở bên trong, lập tức bị dòng nước ấm áp bao quanh, rất thoải mái.

Con người mộng lung nhìn ông Cát ở một bên không xa, tựa hồ đang luyện chế dược vật??

Không lâu sau, thả một vật vào bồn, nước vốn trong suốt đã biến thành màu xanh lục.

Làm xong mọi thứ, ông Cát lau đi lớp mồ hôi trên đầu, cười nói: “Nhóc con, tình huống của bé dùng loại bột tắm này hiệu quả tốt nhất, loại bột tắm này là đứng đầu, dùng loại này tuy đau đớn nhưng rất có lợi, đến lúc đó bé con có thể phải khóc đấy!!”

“Ha ha, không hẳn a.” Mặc Hi bình tĩnh cười nói, khóc?? Đường như từ khi cô đến thế giới này, chỉ khóc duy nhất một lần là thấy Mặc Phàm nhặt ve chai, từ đó cô không còn khóc nữa, nhất là đối với việc nhận được lực lượng thống khổ này, cô sẽ càng không khóc.

Thấy sự cứng cỏi trong mắt Mặc Hi, ông Cát hiện lên tia tán thưởng, bất kể nói thế nào, chỉ sợ thiên phú đứa nhỏ này cũng chưa rõ ràng, nhưng tính cách này không phải bất cứ đứa trẻ nào cũng có thể so sánh.

Mà ông xem chừng, để phòng ngừa việc ngoài ý muốn phát sinh, dù sao ông cũng không nói dối, đầu tiên sử dụng loại bột tắm này đều rất thống khổ không phải ai cũng có thể thừa nhận, nhất là một đứa bé như vậy.

“Hừ.” Thời gian từng chút trôi qua, Mặc Hi cúi đầu thờ dài một tiếng, không biết là thống khổ hay thoải mái.

Cô cảm giác được dược liệu từng chút từng chút thấm thấu qua da thịt cô, làm dịu cảm giác đau đớn, tê ngứa, nói không rõ là khó chịu hay thoải mái, nhưng có thể xác định, nước thuốc này kích thích cơ thể cô, đồng thời cũng tăng cường thêm, hơn nữa cô rõ ràng cảm giác được, nước thuốc này tràn đầy năng lượng, không ngừng giúp cơ thể cô khôi phục, tựa hồ cũng giúp cô hấp thu năng lượng nhanh hơn nhiều.

Có thật nhiều tác dụng tốt? Trong mắt Mặc Hi hiện lên vẻ ngạc nhiên, không nghĩ tới nước thuốc này có nhiều tác dụng như vậy.

Mà thay đổi theo thời gian, việc hấp thu nước thuốc càng nhanh hơn rồi, hơn nữa giống như lời ông Cát nói, sau khi rót vào máu thịt, có một loại thống khổ không rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhẫn nại.

Không thể lãng phí!

Đôi mắt Mặc Hi chột lóe, cô cảm giác được, loại năng lượng nước thuốc này xói mòn nhiều trong không khí.

Từ từ nhắm mắt lại, làm cho cơ thể dung nhập vào trạng thái không linh, nhanh chóng hấp thu năng lượng xung quanh trong nước, dẫn nhập chúng vào cơ thể, vận hành, chữa trị cường hoá kinh mạch trong cơ thể.

Dược vật trong nước chỉ có thể trị liệu cường hoá da thịt, mà năng lượng bị Mặc Hi dung nhập vào cơ thể cũng có thể tăng cường mọi thứ bên trong.

Cô rất thích thú, nhưng không biết người bên ngoài kinh ngạc rất nhiều.

Ông Cát trợn to mắt nhìn Mặc Hi trong nước, ông vốn cho rằng cô có thể kiên trì tối đa chỉ có thể khoảng hai giờ thôi, nhưng không ngờ tới cô có thể tiến vào cảnh giới dung nhập vào trời đất khó được kì ngộ này, nhìn màu sắc trong nước dần dần nhạt đi, trong lòng khiếp sợ không thôi, đồng thời lại là đau lòng.

Ngẫm nghĩ một chút, liền xoay người trở lại bàn, bắt đầu luyện chế thuốc, dung nhập vào trời đất là cảnh ngộ trăm năm khó gặp được, ông cũng hiểu không nên quấy rầy việc tốt của cô, tốt nhất là vì cô cũng cấp năng lượng.

Lại luyện chế thuốc, lần nữa bỏ vào trong nước, màu ước lại biến thành màu lúc sắc nồng đậm lúc trước, lau đi lớp mồ hôi trên trán lần nữa, cười hắc hắc, như vậy hẳn là đủ rồi.

Nhưng khi ông cúi đầu xuống, màu xanh trong nước giảm nhanh hơn so với lúc trước, thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 24: Thiên phú nghịch thiên khiến người khác ghen tỵ

Edit: Vân Khinh Beta: Sakura Mẹ kiếp!! Tiểu quỷ này là cái gì thế!! Cái thân thể nhỏ nhắn này có thể hấp năng lượng như thế nào?? trong lòng ông Cát

đau xót một trận, cũng không mở miệng nói ra, bởi vì ông biết rõ, ở trạng thái này không thể quấy rầy cô, nếu như bị làm phiền, việc tu luyện bị cắt đứt vẫn còn tốt, nếu tệ hơn, nói không chừng khiến tu vi bị thụt lùi.

Xoay người, lại chế được một lần nữa, nhưng lần này đã chậm hơn, không có cách nào, việc làm ra loại dịch trị liệu này không phải dễ dàng, mỗi một được liệu trình tự sức nặng đều phải nắm chắc một chính xác, nếu có một chút sai lầm, hậu quả tuyệt đối nghiêm trọng.

Chờ ông làm xong được liệu lấy ra lần nữa, thấy nước kia biến lại màu xanh nhàn nhạt, gương mặt già nua có chút co rút, nhưng vẫn thả được liệu vào, còn tròng mắt liếc nhìn Mặc Hi, xem bé con còn có thể hấp thu nữa không!?

“...” Thế nhưng mà, đến khi ông chứng kiến tốc độ nhạt màu của nước thuốc không giảm chút nào, rốt cục bó tay, ông cũng không thể làm tiếp được, bởi vì được liệu không đủ.

Thân thể có chút mỏi mệt đi ra ngoài, hôm nay, xem như là ngày trong đời này không thể nói được lời nào.

Ở trong trạng thái không linh, Mặc Hi cảm giác được năng lượng được hấp thu càng ngày càng ít, không khỏi giảm bớt tốc độ, nhưng đến khi cô phát hiện đã nhanh hết thì năng lượng lại lần nữa được gia tăng, liền vui mừng không hề ép bản thân, nhanh chóng hấp thu vào, đợi đến khi thiếu năng lượng một lần nữa, lại gia tăng, trực tiếp khiến cô không chút bận tâm mà dẫn dắt.

Kỳ thật cô cảm giác được động tác của ông Cát, có điều cô lười quản, hiện tại việc cô cần làm là lợi dụng tốt điều này, cường hoá kinh mạch trong cơ thể.

Cảm giác được kinh mạch từng chút cứng cáp hơn, trong lòng Mặc Hi càng hưng phấn.

Không giống với Mặc Hi, hiện tại ông Cát vô cùng thất bại.

Một thân mỏi mệt đi ra ngoài, thì thấy được Dương Bộ.

Nhìn thấy bộ dạng ông Cát, Dương Bộ cũng sững sờ, đi lên phía trước, đỡ ông, hiền hòa nói: “Làm sao vậy? Việc trị liệu Mặc Mặc tiểu thư xảy ra vấn đề gì sao?”

Bởi vì hắn cũng biết rõ lần đầu tiên dung dịch trị liệu rất thống khổ, dù vừa rồi tại sảnh tỷ thí, hắn cũng nghe được sự kiện biến thái của Mặc Hi, nhưng mà vẫn là một đứa bé.

Ai biết, vừa nghe được lời Dương Bộ... ông Cát liền mãnh liệt trừng mắt hắn, hung ác nói: “Xảy ra vấn đề!?! Là xảy ra vấn đề rồi!?! Các người mang đến tiểu quái vật gì a!?! Đã dùng liên tục ba lần cường hoá trị liệu dịch rồi, còn chưa đủ để cô bé hấp thu đấy!!”

Nói xong lại thở ra một hơi, khoát khoát tay nói: “Tốt rồi, khó được cô bé tiến nhập vào trạng thái dung nhập trời đất, không có được liệu, nhanh chóng đi lấy đi.”

“...” Chỉ là Dương Bộ cũng bị lời nói của ông Cát nhất thời sững sờ, không có động.

“Không nghe được của anh lời nói sao!?! Ah!? Còn không đi thông báo rồi cầm lại đây???” Ông Cát rống to, rốt cục đánh thức Dương Bộ, hiện tại tâm tình của ông cũng phiền muộn a, tiểu quái vật kia, một chết người mà, cái thân già lom khom của mình ôi...

“Người tới, đi lấy được liệu! Còn có phái người đi thông báo cho ông chủ đi.” Dương Bộ gọn gàng dứt khoát hạ mệnh lệnh.

Mọi người nghe được, liền từng người tán đi.

Các loại được liệu lấy ra, ông Cát liền trở lại trong phòng lần nữa, nhưng lúc này lại dẫn theo trợ thủ, quay đầu chỉ thấy Mặc Hi vẫn nhắm mắt như cũ, cúi đầu phát hiện được thủy kia, trên mặt lại co rút lần nữa.

“Làm việc.” Điều chỉnh lại trạng thái trên mặt, ông Cát nhỏ giọng nói, trợ thủ kia liền giúp ông mài được.

Không lâu sau lại bỏ được vật vào lần nữa, đứng bên cạnh nhìn một lát, thấy tốc độ hấp thu chậm lại, ông Cát mới thâm thở ra một hơi, thật tốt không có muốn lấy mạng của lão già này.

Đúng lúc này, thân ảnh An Dĩ Mẫn cuối cùng xuất hiện ở trong phòng, ông Cát và trợ thủ vừa muốn nói gì, đã bị An Dĩ Mẫn ngăn lại, bày ra một cái lòng màu xanh lam, lúc này mới mở miệng: “Có chuyện gì xảy ra??”

“Báo cáo Ông chủ!” Nhắc lại ông Cát liền một bụng khí, con người tròng lớn: “Anh mang đến cái tiểu quái vật gì thế? Đây là dịch cường hoá trị liệu lần thứ tư rồi, nhóc con này vẫn chưa có tỉnh!! Hơn nữa tốc độ hấp thu kia...quái vật!!

“Ha ha.” Thấy bộ dạng Cát Lão, An Dĩ Mẫn nở nụ cười lên tiếng, thế nhưng mà tươi cười một nửa liền ngừng lại, trên mặt hiện lên tua kinh ngạc, quay đầu đã thấy Mặc Hi mở mắt đang nhìn bọn họ.

Có chút nghi ngờ nói: “Các người đều tới làm gì?”

Lúc An Dĩ Mẫn và hai người kia tiến vào nàng cảm giác được rồi, cho nên cũng rời khỏi trạng thái không linh.

Thấy Mặc Hi tỉnh lại, An Dĩ Mẫn cũng giơ tay thu hồi lòng chộp, thấy trong mắt Mặc Hi có một tia chớp, dị năng!!! Sử dụng dị năng, hay là cô không biết rõ, chứng kiến nhưng...phương pháp kì diệu này luôn muốn bản thân cũng thử sử dụng.

Nhanh chóng đi đến bên cạnh Mặc Hi: “Mặc Mặc không sao chứ?”

“Chuyện gì ạ?” Mặc Hi nghi hoặc hỏi.

“Mặc Mặc vừa tiến vào trạng thái dung nhập trời đất trăm năm khó gặp, hiện tại có phải cảm giác không giống lúc trước hay không??” Thấy Mặc Hi giống như không có vấn đề gì, hẳn là tự nhiên tỉnh lại, như vậy cô lấy được chỗ tốt hẳn là không sai.

“Dung nhập trời đất?” Mặc Hi có chút không rõ An Dĩ Mẫn nói cái gì, nhưng ngay sau đó suy nghĩ, đại khái thì đã hiểu rõ, giương mắt lên nói: “An ba ba nói dung nhập trời đất là chỉ cái này sao?”

Nói xong liền nhắm mắt, lần nữa tiến vào trạng thái không linh, hấp thu năng lượng.

Đợi Mặc Hi mở mắt lần nữa, thì thấy bốn gương mặt hiện lên vẻ khiếp sợ: “Làm sao vậy ạ?”

“Mặc Mặc. . . Vừa rồi là chuyện gì xảy ra!?” An Dĩ Mẫn có chút trì độn mà hỏi.

“Cái gì chuyện gì xảy ra? Con chỉ là hồi cái này là dung nhập trời đất sao?” Mặc Hi đại khái nghĩ.

An Dĩ Mẫn vừa nghe được lời Mặc Hi nói. . . , hít một hơi thật sâu, trong con ngươi khiếp sợ cũng là dần dần bình tĩnh lại, trịnh trọng nói: “Không sai, vừa rồi làm sao Mặc Mặc làm được!?”

Mọi người đều nhìn cô chăm chú, tin này thật sự rất quan trọng , trạng thái dung nhập trời đất ah! Đây chính là có thể ngộ nhưng không thể cầu đắc, mỗi lần gặp tuyệt đối là chỗ tốt rất nhiều, tu vị không những tăng trưởng còn không cần lưu lại di chứng có một số người không thể gặp được!!

Thế nhưng mà cô bé trước mắt này, lại hình như phá vỡ cái quy luật này.

“Con nghĩ ba cũng đoán được mà.” Mặc Hi cũng biết đại khái, tiến vào trạng thái không linh nhất định không phải chuyện đơn giản gì, bằng không nhân vật như An Dĩ Mẫn cũng không lộ ra thần sắc như vậy, ngày từ đầu cô luôn cho rằng, đây là khi mọi người ổn định tinh thần đều có thể làm được, nhưng hình như không đơn giản như vậy, như vậy đến cùng có chỗ tốt gì?? Lại nói: “Trạng thái như vậy chỉ cần con muốn đều có thể làm được.”

“Híz-khà-zzz. . .” Dù đã mơ hồ nghĩ đến, đã chuẩn bị tâm lý, nhưng là nghe được chính miệng Mặc Hi thừa nhận, mọi người vẫn hít một hơi.

Đây là cái khái niệm gì, tùy thời cũng có thể tiến vào? Một người có lẽ cả đời cũng khó gặp được một lần dung nhập trời đất, nhưng bây giờ có người nói, chỉ cần cô muốn, có thể tùy thời tiến vào!!?

Tựa hồ rung động còn chưa đủ, Mặc Hi liền nói tiếp. . . , trực tiếp khiến mọi người khiếp sợ cũng không có, trong lòng hô một tiếng biến thái, quái vật, cả An Dĩ Mẫn cũng không khỏi cảm thấy ghen tỵ.

Mặc Hi nhìn mọi người, lại nói: “Hon nữa, con muốn tỉnh lại lúc nào thì có thể tỉnh lại lúc đó.”

Cô muốn hiểu rõ cuộc chuyện này có tác dụng gì, hon nữa, cái này đối với cô mà nói cũng không phải chuyện gì to tát, nói ra cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 25: Thiên Nhu

Edit: Vân Khinh Beta: Sakura “Làm sao vậy.” Nhìn ánh mắt mọi người giống như muốn ăn mình, Mặc Hi cũng không sợ hãi, mà nghi hoặc hỏi.

Làm sao vậy? Em còn mặt mũi hỏi chúng ta làm sao vậy!?! Mẹ nó! Có người đến chết cũng không có khả năng này, em còn hỏi làm sao vậy??? Còn có cái vẻ mặt không quan tâm là tại sao mà nói ra!! Không tức chết người mới là lạ!?!

Con ngươi ông Cát càng trừng càng lớn, trong lòng không ngừng phỉ nhổ.

Thần sắc An Dĩ Mẫn cũng không thay đổi gì, nhưng trong mắt cũng có chút không rõ.

“Tốt rồi.” An Dĩ Mẫn cuối cùng mở miệng, con ngươi đảo qua mọi người, những người bị nhìn có cảm giác giống như băng tuyết phủ qua: “Chuyện hôm

nay chỉ có bốn người chúng ta biết, ai cũng không thể tiết lộ ra ngoài, bằng không. . .”

“Vâng, chúng tôi hiểu rõ.” Cát Lão và trợ thủ đồng thời mở miệng. Đối với chuyện này, bọn họ vẫn hiểu rõ được tính nghiêm trọng của nó.

An Di Mẫn đưa ánh mắt nhìn về phía Thần.

Thần vẫn là bộ dạng bất cần đời như trước, cặp mắt kia nhìn Mặc Hi càng tràn ngập hứng thú.

An Di Mẫn cũng không có nói gì nữa, đảo mắt về hướng Mặc Hi, cũng biết cô muốn hỏi cái gì, cười nói: “Mặc Mặc trước tiên chữa xong vết thương đã, còn những vấn đề khác về sau An ba ba sẽ nói cho con biết.”

Tùy thời có thể dung nhập thiên địa a, năng lực này nếu Mặc Mặc là người có dị năng, như vậy thành tựu sẽ to lớn thế nào, đương nhiên, nếu Võ giả có năng lực giống như vậy cũng có rất nhiều chỗ tốt, nếu có năng lực này, mà cô còn là một Dị năng giả. . . chỉ sợ An Di Mẫn người tin vào thuyết vô thần cũng cho rằng Mặc Hi chính là con cưng của trời rồi.

“Vâng ạ.” Mặc Hi cũng không có truy rõ nguyên nhân, cảm giác được thân thể, phát hiện có lẽ đã hoạt động được rồi, mở ra cánh tay, cảm giác năng lượng trong đó, dù là cô, trong mắt cũng hiện lên tia kinh hi, cho đến nay cô luôn dung năng lượng rèn luyện cơ thể, biện pháp như vậy rất hữu dụng cũng rất bá đạo, khi còn bé thân thể cũng sẽ lưu lại một số di chứng khó phát hiện, còn lần này lại dùng được vật tương đối nhu hòa, có lại cảm giác mới, rất thoải mái.

“Cứ tiếp tục thôi, được này còn hay không?” Mặc Hi không để ý, trực tiếp mở miệng nói ra, tại hoàn cảnh như vậy tu luyện rất tốt, năng lực của loại được vật kia làm cho kinh mạch rất thoải mái.

Chỉ là vừa nói xong câu đó, Mặc Hi liền nhận ra con mắt của ông Cát như muốn bốc hỏa: “Làm sao vậy ạ?”

“Làm sao vậy!?” Cát Lão trừng lớn con ngươi, kêu lên: “Em còn hỏi anh làm sao vậy!?”

Kỳ thật ông cũng hiểu rõ, để Mặc Hi, cái tiểu quái vật này dùng loại được đó là rất tốt, nói lời này cũng chỉ là phát tiết một chút, ông là một được sư, cho nên đối với được vật có chấp niệm rất sâu, chỉ là dùng nhiều được liệu quý giá như vậy ông rất đau lòng.

“Ách. . .” Mặc Hi thật sự là không nghĩ đến chuyện này, nhìn nước bên người đã chuyển màu xanh nhạt, nghĩ lại, tuy nhiên cũng không bỏ được, nhưng thân thể vốn đã khôi phục lại sử dụng như vậy quả thật là lãng phí, hơn nữa cũng rất tốn thời gian, giờ mắt lên cười nói: “Con hiểu rồi, vậy hôm nay chỉ đến đây thôi, thân thể của con đã tốt rồi.” Dùng một chút lại nói: “Đợi lần sau khi thân thể đạt đến cực hạn thì con lại đến.”

Cô cũng đã định hướng tốt phương án tu luyện của mình rồi, cứ như vậy khi thân thể khiêu chiến đến cực hạn lại dùng được liệu này là tốt nhất.

Nghe được lời Mặc Hi nói. . ., mọi người đều đại khái nghĩ được cô muốn làm gì, sắc mặt đều có chút kính nể, một đứa trẻ còn nhỏ như vậy lại có thể chăm chỉ không ngại vất vả để tu luyện, thật sự khó tìm được một người, nhất là một đối tượng có thiên phú như vậy, lại không có bất kỳ kiêu ngạo nào mà buông lỏng.

Mặc dù ông Cát đau lòng cho được liệu của mình, nhưng nhìn Mặc Hi lại mang theo yêu thích cùng với đau lòng, đồng thời vẫn giống như mọi người kính nể cô.

Đứa nhỏ này, thành tựu tương lai tuyệt đối là bất phàm.

“Như vậy. . . Bây giờ mọi người có phải nên đi ra ngoài hay không?” Mặc Hi nhìn bọn họ hoàn toàn không có khái niệm muốn đi ra ngoài, không nhận được mà mở miệng nhắc nhở, đây chính là bốn đàn ông ah, mặc dù cô nói nhìn xem cũng không sao cả, nhưng là có thể không nhìn thì vẫn tốt hơn.

“Hả?” An Di Mẫn sững sờ, nở nụ cười, nhìn Mặc Hi lộ vẻ trêu chọc: “Như thế nào? Mặc Mặc ngược ngung?”

”Hiện tại Mặc Mặc cũng không có gì đáng xem mà.” Mặc Hi vẫn chưa nói gì, Thần đứng một bên liền mở miệng đùa giỡn.

“ . . .” Mặc Hi liếc mắt, chẳng muốn cùng bọn họ nhiều lời, mở miệng nói: “Đều đi ra ngoài, còn có mang quần áo của con vào đây.”

“Ha ha! ! được rồi, được rồi, đều đi ra ngoài đi.” An Di Mẫn cười nói, cùng mọi người đi ra ngoài.

Lát sau lại có người bước vào, nhưng lại là một thiếu nữ chừng mười sáu tuổi, ước chừng cao khoảng 1m62, trên người mặc một bộ váy màu vàng nhạt dài đến gối, bên ngoài khoác áo trắng dài giống những người kia, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút non nớt, môi hồng răng trắng, không tính là xinh đẹp, nhưng da thịt trắng nõn, nhất là cặp mắt như nước, giống như phủ một lớp sương mờ, nhìn thấy cô thì thể xác và tinh thần đều rất thoải mái, đôi môi nở một nụ cười dịu dàng không hợp với tuổi.

Đi đến bên người Mặc Hi, đặt bộ quần áo trong tay đến trước mặt Mặc Hi nói: “Mặc Hi tiểu thư, đây là quần áo của cô.” Giọng nói không nhẹ không nặng, cười nhu hòa, dịu dàng, tựa như trong con người cô phát ra.

“Chị gọi Mặc Mặc là được rồi.” từ lần đầu tiên Mặc Hi nhìn thấy thì đã thích thiếu nữ này, đồng dạng cười lộ lên.

“Uh, Mặc Mặc.” Trong mắt thiếu nữ ôn nhu lộ ra vẻ vui mừng, chỉ cần là con gái đều thích vật đáng yêu, nhất là đối với Mặc Hi như vậy, thấy Mặc Hi đối cô ấn tượng tốt với chính mình, cô rất cao hứng, tiếp tục nói: “Chị tên là Thiên Nhu, sau này sẽ là bác sĩ riêng của Mặc Mặc, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

“Bác sĩ?” Mặc Hi có chút ngạc nhiên nhìn thiếu nữ không đến hai mươi tuổi trước mắt, bác sĩ cô hiểu rõ, khác với Dược sư, bác sĩ giống như là một bác sĩ dinh dưỡng, nhưng có thể gọi là bác sĩ cũng không đơn giản như vậy, cái này phải thông qua khảo hạch nghiêm mật, mà thiếu nữ nhìn chỉ có mười sáu, mười bảy này chính là một bác sĩ, thật sự có chút kinh ngạc, quả nhiên thiên tài không chỗ nào không có a.

Cảm thán một chút, cũng cười đưa tay ra: “Vâng, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Nhìn bàn tay bé nhỏ của Mặc Hi, Thiên Nhu có chút sững sờ, quan hệ của bọn họ vốn là cấp trên cấp dưới, vừa rồi Thiên Nhu khom lưng là biểu hiện phục tùng, nhưng mà Mặc Hi lại vươn tay nắm lấy tay cô, rõ ràng cho thấy thái độ ngang hàng, tôn trọng mình.

“Làm sao vậy ạ?” Gặp Thiên Nhu nhìn tay mình bất động, Mặc Hi nghi hoặc hỏi. Chẳng lẽ thấy mình là một đứa bé nên không muốn nắm tay với mình?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 26: Đi xem phòng huấn luyện riêng

Edit: Vân Khinh Beta: Sakura Hình như Thiên Nhu nhìn thấy nghi hoặc cùng với suy nghĩ trong mắt Mặc Hi, khi Mặc Hi chuẩn bị thu hồi tay thì đưa tay cầm tay cô, cúi đầu một chút, một tay đặt trước ngực mình, nói nhỏ: “Được.”

Không rõ tại sao Thiên Nhu lại có động tác như vậy, nhưng đối phương cảm chặt tay cô, tiếp nhận ý tốt của chị ấy thì cô hiểu được, từ trong nước đứng dậy, cười nói: “Lấy quần áo cho em ạ.”

“Vâng.” Thiên Nhu lên tiếng, đang định đưa khăn mặt cho cô, nhìn thấy trên người Mặc Hi đều khô ráo, thì lấy từng kiện quần áo cho cô mặc vào.

Nhìn bộ váy trên người mình, chiếc váy hoa nhỏ, rất đáng yêu, nhưng mà...

Nó căn bản không thích hợp để huấn luyện a, bắt đầu đi lác đầu, nhưng lại khiến người bên cạnh một tiếng cười duyên, chuyển mắt liền thấy được Thiên Nhu đang nhìn cô, bàn tay nhỏ bé che miệng mình, trong đôi mắt dịu dàng hiện lên sự vui vẻ.

Cũng hiểu rõ cô ấy cười cái gì, dù sao chính cô cũng là một đứa trẻ lại làm ra động tác như vậy, đưa tới những chuyện tương tự như vậy cũng quá nhiều, nên hiểu rõ.

“Đi thôi.” Nói với Thiên Nhu, sau đó bước ra ngoài.

Thiên Nhu cười đi theo bên cạnh nàng, nhìn thân ảnh nho nhỏ của Mặc Hi, ánh cười trong mắt càng sáng rạng, có một cô chủ nhỏ như thế cũng không tệ lắm.

Đi đến bên ngoài, thì thấy An Dĩ Mẫn, Thần cùng những người khác, mọi người vẫn chưa rời khỏi đây.

“Thay xong rồi sao.” An Dĩ Mẫn liếc nhìn Mặc Hi, sau đó nhìn Thiên Nhu bên người cô, cười nói: “Thế nào?? Xem ra hai người ở chung cũng thoải mái đó.”

“Vâng ạ, rất tốt.” Mặc Hi nhìn Thiên Nhu bên cạnh, đối với cô gái này, cô thật sự rất thích, có thể khiến cô nói “Rất tốt” cũng có thể thấy được, An Dĩ Mẫn nhìn Thiên Nhu trong mắt cũng hiện lên vẻ tán thưởng, chợt nghe Mặc Hi nói: “Đúng rồi, về sau đừng có lấy cho con loại quần áo này, làm cho con mấy bộ đồ huấn luyện theo yêu cầu đi ạ, chi phí thì cứ khấu trừ trong tiền lương của con, còn có....”

“Ha ha, xem ra Mặc Mặc vẫn coi ba làm người ngoài ah.” Còn không đợi Mặc Hi nói xong, An Dĩ Mẫn liền tiếp lời, hình như giọng điệu rất không vui.

Mặc Hi nhìn ông một cái, liền cười nói: “Ba muốn thì nguyện ý thay con trả cũng không sao cả, đồ con muốn có thể không rẻ đó a!!”

“Cái này đương nhiên ba biết rõ.” An Dĩ Mẫn cười, có chút trêu chọc: “Chỉ riêng hôm nay con dùng bốn lần được liệu kia đã hơn năm trăm vạn a.”

“Ách...” Mặc dù Mặc Hi biết rõ được liệu kia quý giá, nhưng không biết nó quý đến như vậy, được liệu kia không phải dùng để tắm a, mà là tắm kim cương, giương mắt nhìn lên thấy ánh mắt trêu đùa của An Dĩ Mẫn, rõ ràng cố ý nói vậy để bêu xấu cô, cắn răng nói: “Cùng lắm thì viết thêm cho ba mấy bài hát.” Dù sao viết bài hát với cô mà nói chỉ là động bút mà thôi.

“Ha ha ha ha.” An Dĩ Mẫn vui vẻ nở nụ cười, ông căn bản là không quan tâm một chút tiền như vậy, có thể nhìn thấy đứa nhỏ Mặc Hi này tức giận như vậy thật không dễ dàng gì, hơn nữa, so với đồng được liệu kia thì Mặc Hi có giá trị hơn nhiều, khoát tay nói: “Được rồi, được rồi, Mặc Mặc có thể viết thêm vài bài hát thì tốt nhất, không còn sớm chúng ta nên đi ăn cơm thôi, còn có Mặc Mặc phải về rồi sao??”

“Không cần ạ, con sẽ tiếp tục ở đây huấn luyện, khoảng năm giờ chiều mới về.” Mặc Hi nhìn thời gian, đại khái vẫn chỉ là hai giờ chiều, còn chút thời gian.

“Uh, như vậy An ba ba sẽ dẫn Mặc Mặc tới phòng huấn luyện riêng.” An Dĩ Mẫn cười nói, chứng kiến năng lực của Mặc Hi, cô muốn phòng huấn luyện đương nhiên sẽ cho cô.

“Được ạ.” Đáp một tiếng, mọi người liền đi theo An Dĩ Mẫn hướng về phía phòng huấn luyện mà đi.

Những nơi An Dĩ Mẫn đi qua, mọi người nhìn thấy đều tôn trọng chào hỏi ông, còn vụng trộm nhìn Mặc Hi, trong mắt là nghi vấn và ngạc nhiên, theo thời gian khi Mặc Hi trị liệu bên trong, đã có không ít người truyền bá nhau, đã biết truyền kỳ về cô bé này.

Tiến vào một đại sảnh, chỗ này rất rộng lớn, khiến người ta cảm giác giống như một cái quảng trường, vậy mà còn có quầy bar và chỗ ngồi, ghế sofa, ngược lại khiến người ta cảm thấy giống như đi đến nơi ăn chơi.

Nhìn thấy có không ít người đang vui cười nói chuyện, nhìn thấy An Dĩ Mẫn, một bồi bàn đứng tại quầy bar tiến lên chào hỏi: “Này!! Tại sao ông chủ có thời gian đến đây a!!? Đến uống một ly??”

“Uh, như cũ.” An Dĩ Mẫn cũng vừa cười vừa nói.

“Được!” Bồi bàn thuận thực đáp, lại quay đầu nhìn về phía Thần, cúi hạ mắt: “Như thế nào đây? Anh thì sao?”

“Giống như vậy.” Thần đồng dạng cười nói.

Nhìn ra được, bồi bàn này nhân duyên rất tốt, ít nhất người có thể làm cho Thần cười đến chân thật như vậy thật sự rất ít.

“Tốt thôi!! Chờ một lát. Như vậy Tiểu Nhu thân yêu, cô muốn chút gì không?? Nước hoa quả thì sao?? Miễn phí nha.” Bồi bàn một bên pha chế rượu, một bên thiện ý nói với Thiên Nhu bên cạnh Mặc Hi.

“Không cần, cảm ơn.” Thiên Nhu cười khẽ, từ chối.

“Ah, thật đúng là khiến người khác đau lòng.” Bồi bàn có chút tiếc nuối nói, nhưng gương mặt anh tuần lại vẫn tươi cười như trước.

Cùng mọi người chào hỏi lần nữa, An Dĩ Mẫn liền dẫn Mặc Hi tới trước một căn phòng, cười nói: “Được rồi, đây là phòng huấn luyện riêng của Mặc Hi, như vậy con đặt tay lên phím xác nhận đi.”

Toàn trường vừa nghe đến lời An Dĩ Mẫn lập tức an tĩnh lại, có chút giật mình nhìn ông.

Những người có thể ở chỗ này đều là những nhân vật tài giỏi, cũng là nhóm người được An Thị trọng dụng bồi dưỡng, cũng bởi vì như vậy, bọn họ đều có phòng huấn luyện riêng của mình, hưởng thụ sinh hoạt giống như quý tộc, đương nhiên, các loại phòng huấn luyện đều có phân chia cao thấp, nơi này có rất nhiều gian phòng, mà mỗi gian phòng đều có màu sắc không giống nhau, theo từ màu đỏ đến màu tím mà Mặc Hi đang đứng, dựa theo màu sắc vũ lực của hành tinh Thủy Lam mà phân cao thấp.

Chỗ cửa màu tím mà Mặc Hi đang đứng tổng cộng có ba gian phòng mà bên trong đó cũng chỉ có hai người đạt được, chỉ là hai người kia tu vi cũng là Dị sư, cô bé này có năng lực gì đạt được căn phòng cuối cùng này!!?

Đương nhiên, nếu An Dĩ Mẫn đã mở miệng thì bọn họ đương nhiên không dám nói gì.

“Nha.” Không để ý tới ánh mắt của mọi người, Mặc Hi lên tiếng, vừa chuẩn bị giương tay xác nhận như lời An Dĩ Mẫn nói, lại phát hiện một chuyện xấu hổ, cô không đủ cao.

“Hà?” An Dĩ Mẫn sững sờ, rồi mở miệng cười to: “Ha ha... sao ba lại quên chứ, đến, An ba ba ôm con lên?”

Lại là ánh mắt và giọng điệu đùa đùa này!!

Mặc Hi không để ý tới ông, chỉ như vậy mà muốn làm khó cô?? Thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, trực tiếp đặt tay lên phía trên, đợi đến khi rơi xuống đất, chợt nghe một âm thanh máy móc vang lên.

[Không biết vân tay, có xác nhận hay không?]

“Xác nhận.” An Dĩ Mẫn mở miệng nói: “Thiết lập người quản lý.”

[Âm thanh xác nhận, người nắm quyền cao nhất, thỉnh đưa vân tay xác nhận.]

An Dĩ Mẫn đặt tay lên trên.

[Vân tay xác nhận, DNA xác nhận, thỉnh thông qua.]

Một chữ cuối cùng vừa dứt, cánh cửa kim loại liền mở ra.

An Dĩ Mẫn quay người nói với Mặc Hi: “Vào đi.”

“Vâng.” Mặc Hi gật đầu, cùng An Dĩ Mẫn tiến vào.

Thiên Nhu và Thần cũng tự đặt tay lên bảng điều khiển, đi vào.

Đợi đến khi cánh cửa kim loại đóng lại lần nữa, tiếng nghị luận bên ngoài bốn phía nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 27: Phòng huấn luyện

Edit: Vân Khanh Beta: Sakura “Này này!! Các người nói xem đứa trẻ kia là ai? Tại sao ông chủ lại lấy căn phòng màu tím cho cô bé đó?” Hình như trong giọng nói có một chút không cam lòng.

“Đúng vậy!! Ngay cả con trai ông chủ cũng không cho đấy!”

“Cất, anh thì biết cái gì, hiện tại con ông chủ đang học tại【Học viện Anrada】, thiết bị ở đó cũng không kém bao nhiêu so với ở đây.”

“Vừa rồi hình như ông chủ nói với cô bé kia cái gì mà An ba ba?? Đứa bé kia là con gái của ông chủ? Tôi không có nghe nói ông chủ có con gái hay gì đó a??”

“Ai biết, nói không chừng là con riêng?? Nhân duyên của ông chủ với nữ giới không phải anh không biết!! Ai nha nha.... Thật là khiến người khác hâm mộ a, các cô gái đều tiến tới không ngừng.”

“Khải Hạng, anh nói xem xảy ra chuyện gì à?? Chẳng lẽ thật sự là con gái riêng?”

“Uống rượu đi, quan nhiều như vậy làm gì??”

“Ah ah. . . Tôi cũng muốn phòng huấn luyện màu tím a!! Muốn có một ngày như thế!”

“...”

“Ha ha, dường như rất thú vị?” Tại quầy bar, bồi bàn nhẹ nhàng giương môi cười, con mắt nhìn qua phòng huấn luyện màu tím mọi người vừa biến mất chột lóe.

Cô bé kia, dường như rất thú vị.

“Này, Lany, anh biết rõ đây xảy ra chuyện gì sao?” Lúc này, giọng nói quyến rũ của một cô gái theo bên cạnh bồi bàn truyền đến.

Bị gọi tên, bồi bàn tên là Lany nhìn về phía bên trái mình, liền thấy một nữ nhân, mặc một bộ váy màu đen bó sát người, cổ chữ V, bộ ngực ngạo nhân như muốn xuyên thủng áo mà nhảy ra, ** thon dài bại lộ ra bên ngoài, (lời edit: chả biết cái ** là cái gì??) một chân cong lên, thân thể dựa vào trên quầy bar, độ cong mê người, con mắt rũ xuống, đôi môi đỏ như màu máu nở một nụ cười, da thịt trắng nõn, một tay đặt lên quầy bar, một tay cầm ly thủy tinh, bên trong là màu đỏ tươi, cùng màu son trên móng tay giúp nhau sáng rực.

Tuy cô gái này không tính là tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng một khí chất quyến rũ cùng dáng người quyến rũ cũng đủ hấp dẫn ánh mắt của đàn ông rồi.

“Ah, Mehg, cô vẫn mê người như vậy!” Lany cười nói, trong tay cũng bung lên một ly rượu đỏ, cùng cô gái cụng ly, “keng” một tiếng, mọi người đều uống một ngụm.

“Lời tôi vừa nói....anh vẫn chưa trả lời mà.” Động tác uống rượu đẹp đẽ, nâng cốc để lên quầy bar, một tay dùng lực, thân thể liền ngồi lên trên quầy, hai chân vén lên, bắt chéo vào nhau, thân thể ngửa ra sau, trên cổ bày ra một độ cong đẹp đẽ, nhìn về phía Lany.

Động tác trực tiếp này khiến không ít đàn ông hít một hơi.

“Ha ha, tôi cũng không biết, huống chi tôi cũng cảm thấy rất hứng thú đây.” Dường như Lany cũng không có gì khác thường, trả lời cô, từ phía sau giá rượu lấy ra một chai rượu đỏ, cười nói: “Còn muốn một ly nữa không?? Rượu đỏ Aowei Ya, cất kỹ tám mươi năm, chuyên vì cô mà chuẩn bị nha.”

“Đương nhiên.” Mehg nghiêng người, trong tay cầm lên chiếc ly vừa bỏ xuống, đưa đến trước mặt Lany.

Lany cười mở nắp, màu đỏ tươi như máu của rượu chảy xuôi vào ly, đến khi được một phần ba thì dừng lại.

Con mắt Mehg nhìn lên, có chút bất mãn: “Thế nào?? Chỉ một chút như vậy?”

“Phụ nữ uống rượu nhiều quá cũng không tốt, nhất là đối với một phụ nữ rất hấp dẫn và quyến rũ như Mehg tiểu thư đây!” Giọng điệu Lany mang theo ý khuyên can lại mập mờ, rượu đỏ trong tay không chút chần chừ đặt lại vào vị trí cũ.

“Hừ, rõ ràng là kiếm có.” Mehg nhẹ nhàng trừng mắt anh ta một cái, chỉ là động tác trừng mắt nhưng lại xinh đẹp vô cùng, không nói gì thêm, giờ ly thủy tinh lên cao, lay động một chút, nhẹ nhàng đưa lên đôi môi mọng của cô.

Trước khi đưa rượu vào miệng, liền đưa lên mũi ngửi một chút, lúc này có thể ngửi được hương thơm của nó, nuốt vào một ngụm rượu đỏ, cũng không vội vàng nuốt xuống, mà để rượu trong miệng thêm một chút, cuộn lưỡi lại hai lần, sau đó hít một hơi thật sâu để thể nghiệm hết hương vị của rượu, cuối cùng nuốt toàn bộ xuống, mùi hương lập tức quanh quẩn trong miệng.

Mehg hít một hơi thật sâu, trên mặt ửng hồng, mang một chút say mê, mê người cực kỳ.

Đợi đến khi Mehg mở mắt, Lany mới cười nói: “Cảm giác như thế nào?”

“Rất tốt.” Mehg mềm mại đáng yêu chớp mắt: “Khiến cho người muốn ngừng mà không được.”

“Ah, có lẽ so với rượu, cô mới là khiến người khác muốn ngừng mà không được.” Lany mỉm cười nói.

“Ha ha.” Mehg cười duyên, thân thể vì cười mà run rẩy, hấp dẫn tất cả nam nhân ở đây, vươn tay, đặt một ngón tay trước mặt Lany: “Anh vẫn rất biết nói chuyện nha.”

“Tôi chỉ là ăn ngay nói thật.” Lany sắc mặt như thường, gương mặt anh tuấn nở một nụ cười.

“Hắc, Lany, đừng chỉ lo ** (Sa: cũng không biết là gì luôn, do raw nó thế), đến, cho một ly American Lahr.” Lúc này, giọng nói của một người đàn ông cắt đứt đối thoại của hai người, vẫy tay với Lany.

“Ha ha, xin quý khách chờ một chút.” Lany hành lễ vô cùng ưu nhã với người đàn ông kia, động tác rất hoàn mỹ, nhưng rõ ràng không mang một chút tôn kính, lại nói, bởi vì ở đây, địa vị của anh ta không mấy người có thể so sánh, vị trí bồi bàn này anh ta làm chỉ vì sở thích mà thôi.

Ngồi đối diện trên quầy bar, đối diện Mehg áy náy cười, liền bắt đầu pha chế rượu, rượu trong tay Lany linh động giống như đang múa, Mehg cũng rất hứng thú nhìn xem.

Không lâu sau, một ly American Lahr như lời yêu cầu người đàn ông kia liền xuất hiện, đó là một ly màu hổ phách, phía dưới ly là một màu lá cọ, thoát nhìn có chút sang trọng.

“Hắc, American Lahr hoàn thành, xin mời dùng.” Lany trực tiếp ném ly rượu trong tay về phía người đàn ông, chiếc ly bay trong không khí vững vàng rơi vào trên mặt bàn của người đàn ông kia mà không rơi ra một giọt, ngay cả hình dạng cũng không có bất kỳ biến hoá.

Đây là dị năng lực của Lany, hệ đặc biệt, khổng chế Khí.

“Ha ha! Cảm ơn.” Người đàn ông cười nói, cầm ly rượu lên trực tiếp cho vào miệng đổ xuống, đến khi buông ra, hít sâu một hơi: “A!! Thoải mái!! Quả nhiên American Lahr do Lany điều chế ngon hơn nhiều so với bên ngoài, chính là hơi đất một tí.”

“Ha ha, có gì trị hơn nhiều đúng không?” Lany cười trả lời.

Giờ phút này, bốn người Mặc Hi đã đi tới phòng huấn luyện mà An Dĩ Mẫn nói.

Nhìn xung quanh mọi thứ, Mặc Hi phát hiện phòng huấn luyện này đặc biệt xa xỉ, đứng trong phòng huấn luyện mà An Dĩ Mẫn nói, trước mắt phòng huấn luyện này so với bên ngoài không tính là quá lớn, nhưng tuyệt đối không nhỏ, đại khái cũng hai trăm mét vuông, các loại vũ khí đều có, đương nhiên, hiện tại Mặc Hi cũng không nhận ra, nhưng nhìn hình dạng cũng biết được những món vũ khí đó rất trân quý, hơn nữa còn có không ít cản trở. Với lại, bên trong còn mấy gian phòng, tựa hồ là phòng ngủ cùng phòng tắm, nhìn xuống sân nhà, tựa hồ chất liệu cùng sân thi đấu mà cô vừa tỷ thí là giống nhau, rất chịu lực.

“Như thế nào?? Có hài lòng không?” An Dĩ Mẫn nhìn thần sắc Mặc Hi, cười hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 28: Vô đề

Edit: Vân Kinh Beta: Sakura Mặc Hi cũng không trả lời ngay, mà đi vào bên trong, nhìn xung quanh, vươn tay nắm lấy lan can bằng kim loại trước mặt, dùng lực một chút, không có gì nhúc nhích, tiếp tục dùng lực, đến khi dùng hết sức lực, lan can kim loại kia vẫn không chút biến hoá.

Buông tay, Mặc Hi cũng không giật mình, vừa rồi cô không dùng Lôi Điện chỉ lực, mà năng lực hiện tại của cô cũng không tính là quá cường đại, vật An Dĩ Mẫn cho sao có thể đơn giản?? Nếu lan can kim loại kia bị sức của cô nắm mà biến dạng... có khả năng cô sẽ giật mình một chút.

Lại nhìn cái khác một chút, thẳng đến khi đi vào trong phòng huấn luyện vốn có một bộ ghế liền ngồi xuống.

An Dĩ Mẫn cũng đi tới, ngồi một bên ghế, nghiêng đầu, nhìn về phía Mặc Hi: “Như thế nào?”

Cười đến tự tin như vậy còn hỏi như thế nào?

Mặc Hi nói ra đáp án mà ông sớm nghĩ đến: “Rất tốt, chỉ là. . .”

“Chỉ là cái gì?”

“Hủy toàn bộ vật giám thị đi.” Mặc Hi liếc qua một địa phương bí ẩn.

“Hả?” Con mắt An Dĩ Mẫn hiện lên tia sáng, hỏi: “Mặc Mặc biết những camera kia ở chỗ nào?” Không phải ông không kinh ngạc, chỗ để camera đều rất kín đáo, hơn nữa đó là một loại năng lượng có khả năng ẩn, Mặc Hi có thể trong thời gian ngắn như vậy mà phát hiện ra?? Rốt cuộc cô bé còn có gì chưa thể hiện? Ngày hôm nay kinh ngạc thật sự quá nhiều.

“Không biết ở đâu, nhưng đại khái có thể cảm giác được.” Mặc Hi bình tĩnh nói, cô không có nói dối, cô thật sự cảm giác được, nhưng trong lúc nhất thời tìm không biết ở chỗ nào.

“Được rồi, đợi Mặc Mặc trở lại, ba sẽ xử lý.” An Dĩ Mẫn đáp ứng yêu cầu Mặc Hi, nói tiếp: “Như vậy, hiện tại Mặc Mặc muốn làm gì?”

“Sao ạ? Ba có việc ạ?” Mặc Hi cảm giác được An Dĩ Mẫn có việc, cười nói: “Có chuyện thì ba cứ đi trước đi, con có thể tự mình trở về.”

An Dĩ Mẫn áy náy cười, thật sự là ông có chuyện, mà ở cạnh Mặc Hi cũng không ít thời gian, liền đứng dậy: “Vậy An ba ba đi trước.” Quay đầu nói với Thiên Nhu: “Mặc Mặc có bất kỳ yêu cầu gì đều phải chấp hành, chiều cô cô bé cho tốt.”

“Vâng, ông chủ.” Thiên Nhu gật đầu cười yếu ớt.

“Thế thì ba đi đây, Thần, đi thôi.” An Dĩ Mẫn bước ra bên ngoài, vừa thấy hình như Thần còn không muốn đi thì kêu một tiếng: “Em còn có ca khúc chưa thu.”

“Được, được, được!!” Thần nhàm chán đáp, lúc gần rời đi liền nở một nụ cười yêu nghiệt với Mặc Hi: “Mặc Mặc nhớ không được quên anh Thần nhé.”

Mặc Hi nhìn hai người rời đi, có chút bất đắc dĩ, thật đúng là xem cô như như đứa trẻ!! Chuyển con mắt nhìn về phía Thiên Nhu đứng một bên, bảo một cô gái lớn như vậy chiều cô cô?? Dù đối phương là một bác sĩ được thông qua, nhưng mà có chút không quen a.

Đứng dậy, bên cạnh cũng vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Thiên Nhu: “Mặc Mặc, bây giờ có muốn ăn chút gì không?”

“Không cần ạ.” Mặc Hi nhìn cô một cái, nói tiếp: “Nơi này có Tầng Thư các không, tức là các loại sách về Dịch năng, Võ giả gì đó?”

“Có, Mặc Mặc cùng Thiên Nhu lại đây.” Thiên Nhu nghe xong liền hiểu rõ Mặc Mặc muốn làm gì, nói xong thì dẫn đường.

“Vâng, đi thôi.” Nghe là có, trong lòng Mặc Hi lập tức hiện lên vài phần kinh hi, đây chính là sách cô vẫn muốn xem.

Hai người cùng rời khỏi phòng huấn luyện màu tím, đi tới quảng trường rộng rãi bên ngoài, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía cô, chỉ là Mặc Hi và Thiên Nhu đối với những ánh mắt này đều không để ý tới.

“Hắc, cô bạn bé nhỏ, có muốn gọi món gì hay không? Lúc này, Lany hướng về phía Mặc Hi cười nói.

Mặc Hi dừng bước, nhìn thoáng qua Lany, kỳ thật người này thoát nhìn khoảng hai mươi lăm tuổi, mày rậm mắt to, gương mặt anh tuấn, làn da không tính là trắng, lại mịn màng, tóc ngắn, cái trán tròn bóng lộ ra bên ngoài, cảm giác rất có tính thần, nụ cười kia có chút ý xấu lại có chút thân cận.

“Ha ha, cho cháu một ly rượu đỏ, cảm ơn.” Mặc Hi trực tiếp mở miệng nói, lời nói ra lại khiến mọi người ở đây đều sửng sốt, đợi hoàn hồn lại mới phát hiện, thân ảnh nho nhỏ kia đã biến mất sau cánh cửa Tầng Thư các.

“Ha ha, thật là một tiểu quỷ thú vị.” Lany nhìn hướng Mặc Hi rồi đi cười cười, động thủ làm một ly rượu đỏ Mặc Hi muốn.

“Phải nói là một tiểu quỷ không đơn giản a!” Ngồi ở một bên Mehg tiếp lời, đối mặt với những người như bọn họ, không có một chút khiếp sợ, hơn nữa, không nói bọn họ có bao nhiêu lợi hại, những người ở đây không phải Dịch giả thì cũng là Võ giả, uy áp vô hình không phải một đứa trẻ bình thường có thể

ngăn cản, hình như cô bé kia một chút cảm giác cũng không có, thần sắc tự nhiên trái ngược với người trưởng thành.

Thiết!! sao bây giờ trẻ con lại trưởng thành sớm như vậy??

Chuyển mắt, chỉ thấy Lany rất nghiêm túc làm một ly rượu đỏ, nhìn thần sắc hẳn nghiêm túc, có chút ghen ghét trên choker nói: “Như thế nào? Tôi còn chưa từng thấy anh nghiêm túc pha chế rượu cho tôi như vậy!!”

Lany giương mắt, cười nói: “Trẻ con uống rượu đỏ thuần cũng không tốt a, hơn nữa, cô không phải muốn biết tình huống của cô bé đó sao?? Ấn tượng tốt lần đầu tiên là rất quan trọng.”

“Hô ly.” Mehg nghiêng mắt nhìn hẳn làm rượu đỏ, cũng không quá rầy, lát sau khi sắp hoàn thành, vươn lưỡi liếm đôi môi hồng nhuận, có chút kích động: “Nhìn thật ngon.”

Cô thích rượu đỏ, đột nhiên nhìn thấy sản phẩm như vậy đương nhiên không muốn bỏ qua.

“Như thế nào? Cô muốn sao?” Đặt một chút quả trên ly trang trí, Lany cười nói.

“Đúng thì thế nào?” Mehg rất thành thật thừa nhận.

Lany nhìn ánh mắt khát vọng của Mehg, đùa giỡn nói: “Cô không phải yêu thích rượu đỏ nồng đậm sao? Tại sao lại hứng thú đối với loại pha loãng như thế này?”

“Thay đổi cũng chỉ vì muốn thêm hương vị thôi, đúng không? Hơn nữa...” Vươn tay muốn cướp đoạt ly rượu đỏ vừa pha chế, lại chậm một bước, ly rượu kia đã bay lên không trung, có chút tức giận trừng mắt nhìn Lany, nói: “Anh không phải nói tôi uống say là không tốt sao? Cái này dễ uống hơn nhiều.”

Thấy Mehg bắt mắt, Lany vẫn không đem ly rượu trên không xuống cho cô, cười nói: “Như vậy nhé, lần sau tôi lại làm cho cô, còn ly rượu này là để dành cho vị tiểu công chúa kia rồi.”

“Hừ.” Mehg cũng không làm khó hắn, đặt ly thủy tinh rỗng vào trước mặt hắn: “Vậy đền bù tổn thất, một ly Aowei Ya nữa.”

“Tôi thấy cô vốn đã có mục đích này ngày từ đầu rồi.” Lany buồn cười nói, vươn tay cầm lấy bình Aowei Ya tám mươi năm, rót vào một phần ba ly, sau đó để bình trở lại chỗ cũ: “Một lần cuối cùng, uống say thực không tốt.”

“Đã biết, đã biết.” Mehg thỏa mãn nói, duỗi ra ngón tay dài nhấn một cái trên môi, sau đó hướng về phía môi Lany: “Phần thưởng của anh.”

Lany con người tràn đầy nụ cười, hiện lên một tia u quang, duỗi đầu lưỡi liếm ngón tay trên môi một cái, khi Mehg thu tay lại liền cười nói: “Thơm.”

“Ha ha.” Mehg kiêu mỹ cười, giờ ly rượu đặt lên môi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 29: Chàng trai kia

Edit: Vân Khinh Beta: Sakura Đi theo Thiên Nhu vào cái chỗ gọi là Tầng Thư các thì phát hiện bên trong ngồi không ít người, nhưng đều rất yên tĩnh, phát hiện Mặc Hi đến, mặc dù có chút nghi hoặc nhưng cũng không nói lời nào.

Đi vào bên trong, nhìn từng bìa sách trên giá.

Đã tìm được!

Nhìn thấy trên kia viết ba chữ “Loại Dị Võ”, Mặc Hi đi thẳng đến đó, tìm loại sách mình cần.

[Đại cương Dị năng lực]?

Cái này có thể được, nhìn thấy quyển sách này, Mặc Hi liền nói với Thiên Nhu: “Giúp em lấy quyển sách kia xuống.”

“Được.” Thiên Nhu vươn tay muốn cầm lấy, đột nhiên nhìn thấy một bàn tay nhỏ bé chụp vào quyển sách này, hai người đồng thời dừng lại.

Mặc Hi chuyển mắt, thì thấy một đứa bé trai đứng bên cạnh, nhìn chiều cao, có lẽ cũng khoảng mười hai tuổi, bàn tay kia chỉ vừa đụng vào được một

góc sách, nhìn thấy hắc có mái tóc rậm đã che đi đôi mắt.

Con người Mặc Hi sâu thẳm, còn không đợi cô nói gì thì đứa bé trai kia đã cúi đầu, giọng nói trầm thấp: “Thực... thực xin lỗi.”

Sau đó xoay người rồi đi.

Thực xin lỗi? Hắc có cần phải xin lỗi sao? Giọng nói trầm thấp kia, luôn cúi đầu, nhưng thắt lưng lại thẳng tắp, rõ ràng là người không muốn khuất phục, hơn nữa, đôi mắt kia?? Trong mắt hiện rõ không cam lòng cũng cứng cỏi, căn bản không giống ánh mắt đứa trẻ mười tuổi nên có, vì cái gì khiến hắc có ánh mắt như vậy??

“Mặc Mặc?” Lúc này Thiên Nhu cũng đã lấy quyển sách kia xuống, đưa cho Mặc Hi, khẽ gọi một tiếng.

“Vâng.” Mặc Hi nhận sách, có chút nghi ngờ hỏi: “Đứa bé vừa rồi là?”

“Đứa bé kia a.” Trong mắt Thiên Nhu hiện lên một chút đau lòng, nói nhỏ: “Đứa bé đó làm việc lật vật ở đây, lại nói, đứa bé đó cũng là một thiên tài, rõ ràng khảo thí có thiên phú dị năng cường đại, nhưng đến bây giờ vẫn chưa đạt đến cấp mười, danh hiệu thiên tài liền đánh mất. Có thể ở lại đây, cũng là do ông chủ tốt bụng, vừa làm tạp vụ có thể kiếm tiền vừa có thể tiếp tục huấn luyện.”

“Nha.” Mặc Hi đáp một tiếng, ánh mắt lại hướng về phía đứa bé trai vừa vừa rời khỏi, thấp giọng nói: “Anh ta là một thiên tài.”

“À?” Thiên Nhu sững sờ, không rõ Mặc Hi vì cái gì đột nhiên nói như vậy, hơn nữa lời kia rõ ràng là một lời xác định.

“Tốt rồi, đi thôi.” Không nói gì nữa, Mặc Hi liền đi đến trước một bàn sách, bắt đầu đọc quyển sách vừa lấy được.

[Dị năng giả, Con cung của trời, được thiên nhiên yêu mến.]

Đây là câu đầu tiên quyển sách này nói đến, cũng là câu duy nhất.

Xuống dưới, là bắt đầu phân loại dị năng.

Dị năng, muôn ngàn loại không giống nhau.

Hệ Ngũ Hành, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Hệ Ngũ Hành biến hóa, do diễn biến Ngũ Hành mà thành, có mạnh có yếu, Thủy biến thành Băng, lực công kích cường đại hơn so với Thủy, lại không nhu hòa trị liệu như Thủy.

Tính chất hệ đặc biệt, lại hỗn tạp, có mạnh có yếu, có loại: Khí, Quang, Âm, Không gian, Thời gian... các loại này đều thuộc về các loại Hệ đặc biệt, thậm chí vượt xa Hệ Ngũ Hành, nhưng cũng có những hệ yếu hơn như: Hoa, Giấy, Tốc độ... một ít hệ không có bất kỳ lực công kích nào.

Vô hệ, thần bí, dị năng huyết mạch kế thừa.

Đã từng có một vị Dị năng giả Ngũ Hành cường đại nói ra một khái niệm như vậy, Dị năng trên thế gian kỳ thật đều lấy Ngũ Hành làm trụ cột mà hình thành, kỳ thật Ngũ Hành mới là cường đại nhất, chỉ là khái niệm này vẫn chưa được chứng thực, nhưng lại cũng không có phủ nhận.

...

Liên tục không ngừng lật sách, xem hết [Phân loại Dị năng] lại đến [Khái quát Dị năng] còn chưa xem hết, Mặc Hi đóng sách lại, bởi vì đã đến giờ rồi, nên về nhà ăn cơm cùng Mặc Phàm, nếu không họ sẽ lo lắng.

Ngẩng đầu nhìn Thiên Nhu vẫn đứng bên người, hỏi: “Vì sao bên ngoài em không tìm thấy những loại sách này?”

“Thủy Lam Tinh, sách về Dị năng giả và Võ giả không được phép buôn bán bên ngoài, có một ít tiệm sách của học viện mới có.” Thiên Nhu ôn hoà giải đáp cho Mặc Hi.

“Vâng.” Mặc Hi đứng dậy, cầm sách trong tay, vừa chuẩn bị rời đi, lại dừng bước: “Ở đây có thể mang sách đem ra ngoài xem không?”

“Mặc Mặc thì có thể.” Thiên Nhu nói, đáp án này cô có thể hiểu rõ, những người khác có lẽ không thể nhưng cô có thể.

Xem ra lại là giấy phép đặc biệt của An Dĩ Mẫn rồi.

Nhẹ gập đầu, Mặc Hi cầm quyển sách trên tay, đi ra bên ngoài.

Đi được một nửa, đột nhiên quay đầu, thì phát hiện đứa bé vừa rời đi đang đứng ở nơi vừa cầm sách, xem ra là tính đợi cô mang sách trả lại, hắc đến gần quan sát, mà lúc này hắc cũng chú ý tới ánh mắt của Mặc Hi đang nhìn hắc.

Thân thể run lên, đôi môi tựa như đang mấp máy, vừa chuẩn bị đi.

“Đợi một chút.” Mặc Hi kêu ra tiếng, liền đi về phía hắn.

Đưa bé quay người lại, nhìn cô, giọng nói trầm thấp lại lộ ra một chút kiêu ngạo bất phục: “Có chuyện gì?”

Có lẽ theo lời người khác, nhìn thấy bộ dạng này của hắn nhất định sẽ xem thường, không có bất kỳ tác dụng gì lại cố giả vờ kiêu ngạo như vậy.

Đứng trước đứa bé rồi lấy quyển sách trong tay đưa cho hắn, cười nói: “Đưa cho anh xem, lúc nào cũng có thể.”

Tay đứa bé hơi run lên, vừa nâng lên một chút, lại nắm chặt rút tay về, đôi mắt sau mái tóc đen nhìn Mặc Hi: “Vì cái gì?”

“Vì cái gì?” Mặc Hi cười, cô chỉ là biết rõ, bé trai cũng không phải phế vật, hắn là một thiên tài, chỉ cần kiên trì một chút như vậy, tuyệt đối sẽ rất kinh người, đương nhiên, những điều này cô sẽ không nói gì, điều này cũng không phải là nguyên nhân cô muốn giúp hắn, chân chính nguyên nhân khiến cô muốn giúp hắn là đôi mắt kia, đôi mắt tuyệt vọng cùng với không cam lòng, cô chấp muốn vươn lên, không nản chí, đôi mắt kia, khiến cho cô như nhìn thấy chính mình, một đứa bé như vậy, đáng để cô kính trọng, cười nói: “Chỉ là muốn cho anh mà thôi, không phải anh muốn sao?”

“Không cần!” Đứa trẻ cương quyết nói, tuy thân thể không động, nhưng đôi mắt rõ ràng có chút dao động, lộ ra khát vọng muốn xem sách, lại kiên trì phòng bị.

Duy trì tôn nghiêm nhàm chán kia sao? Cho rằng lấy sách là mất đi tôn nghiêm chính mình.

Mặc Hi cũng không ghét đứa bé có ý nghĩ như vậy, dù sao hắn vẫn còn nhỏ, có lẽ là gặp được quá nhiều chuyện mới có ý nghĩ như vậy. nhưng cô không phải thánh mẫu, cũng không cầu xin muốn giúp hắn, nếu hắn cho rằng như vậy, cô cũng không bức hắn thay đổi suy nghĩ, bất quá, nghĩ như vậy đối với hắn về sau sẽ không tốt.

Đem quyển sách trên tay tùy tiện bỏ vào chỗ cô vừa lấy ra, nói: “Có lấy hay không tùy anh, em để quyển sách này ở đây.”

Nói xong, cũng không hề để ý tới cậu, quay người rời đi.

Đứa bé nhìn bóng dáng Mặc Hi ly khai, lại nhìn quyển sách kia, đôi mắt đen nhánh vẫn không nhúc nhích, cắn răng, ôm quyển sách kia vào trong ngực, lại nhìn về phía Mặc Hi rời đi rồi hướng về khu quản lý mà đi.

“Cháu muốn xem quyển sách này.” Đứa bé nói với nhân viên quản lý, hắn muốn xem sách, nhất định phải nói trước một tiếng.

Nhân viên quản lý là một phụ nữ trung niên, đeo một đôi kính màu bạc, nhìn quyển sách trên tay đứa bé, cười nói: “Vừa rồi Mặc Hi tiểu thư đã nói, quyển sách này cháu có thể xem, khi nào trả cũng được.”

Thân thể bé trai run lên, cầm lấy sách nhẹ nhàng buông tay.

Hắn không cần người khác đáng thương!! Không cần!!

Đôi mắt đen nhanh lộ vẻ cứng cỏi cũng quật cường, đó là tầng ngăn cách duy nhất bảo vệ bản thân, chắc chắn nhưng yếu ớt.

Chính là vừa chuẩn bị để lại sách rồi đi, trong đầu bỗng xuất hiện gương mặt nhỏ nhắn của Mặc Hi, đôi mắt kia, nhìn hắn không chút xem thường, càng không có đồng tình, chỉ xem hắn như người bình thường cũng có chút tán thưởng.

Bước chân dừng lại, cô không giống như mấy người khác.

Cuối cùng cầm sách lại, ôm vào trong ngực, chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 30: Về nhà

Edit: Vân Khinh Beta: Sakura Ra khỏi Tầng Thứ các, Mặc Hi và Thiên Nhu bước ra ngoài, lại đi đến đại sảnh, vừa chuẩn bị đi về thì nghe thấy tiếng gọi của Lany: “Hắc, tiểu công chúa, em muốn rượu đỏ, tôi đã vì em mà pha chế đó, không muốn chừa mặt mũi cho tôi sao?”

Mặc Hi quay đầu, thì thấy Mehg và Lany trên quầy bar, còn có một ly rượu rất bắt mắt.

“Ha ha, đương nhiên, em quên mất.” Mặc Hi cười nói, đi tới bên cạnh quầy bar, nhẹ nhàng nhảy lên ngồi vào ghế, đem rượu đỏ vốn thuộc về cô ở trên quầy bar lấy đến bên người, mắt nhìn về phía sau nói: “Anh có thể gọi em là Mặc Mặc, còn có, em có thể gọi cái này là nước trái cây không?”

Cái này không phải rượu đỏ, mặc dù rất có tâm ý, nhưng mà căn bản là không có độ cồn.

“Được, Mặc Mặc, thật đúng là một cái tên đáng yêu.” Lany tán thưởng một tiếng, liền cười nói: “Trẻ con uống rượu nhiều cũng không tốt, nơi này cũng có rượu đỏ, nhưng mà, nếu Mặc Mặc muốn gọi nó là nước trái cây....cũng có thể.”

Mặc Hi cầm ly rượu trong tay, nhẹ uống một ngụm, động tác đủ tiêu chuẩn lại ưu nhã khiến Mehg và Lany đề sững sờ, chợt nghe thấy Mặc Hi cười nói: “A, uống rất ngon, cảm ơn đã chiêu đãi.”

Nhảy xuống ghế, phát tay với hai người, tiếp tục hướng lối ra mà đi.

Đến khi đi vào thang máy, Thiên Nhu mới dừng lại bước chân, nói với Mặc Hi: “Thỉnh đi thông thả.”

“Vâng.” Mặc Hi gật đầu, tay đặt lên thang máy, cửa liền đóng lại.

Về tới cửa Công ty giải trí ANSHENG, vừa ra khỏi cửa liền thấy được thân ảnh của A An, đồng thời A An cũng nhìn thấy cô, đợi đến khi Mặc Hi đến gần mới vì cô mở cửa xe: “Tiểu thư.”

“Vâng.” Mặc Hi đáp, đi vào, đợi đến lúc xe lên không, Mặc Hi tựa vào ghế sofa, hỏi, “Là ba mẹ gọi chú đến sao?”

“Vâng.”

“Sao bọn họ lại không gọi cho cháu?”

“Hình như Mặc đại nhân không muốn quấy rầy tiểu thư.”

“Ah, đã biết.”

Trong xe yên tĩnh, Mặc Hi tựa ở trên ghế sofa, cũng hiểu rõ suy nghĩ của Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, muốn cô trở về, lại sợ quấy rầy cô.

Một chút thời gian trôi qua, đợi Mặc Hi xuống xe, vừa chuẩn bị bước vào nhà, liền dừng lại, nói với A An: “Chuyện của bảo mẫu làm đến đâu rồi?”

“Đã báo cho ông chủ, cũng đã phái người đến.” A An cung kính trả lời.

“Vâng.” Mặc Hi hoàn toàn hiểu được hiệu suất làm việc của An Dĩ Mẫn rồi, trên mặt tươi cười ngọt ngào, liền bước vào nhà.

Mở cửa ra, thì đã thấy được trong phòng khách Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc ngồi trước bàn cơm, mà đứng một bên là một phụ nữ áo trắng quần đen, ước chừng hai mươi lăm tuổi, thân thể thon dài, mặt mũi có thể xem là dễ nhìn.

Vừa nhìn thấy Mặc Hi về đến, khẽ cười nói: “Chào tiểu thư.”

“Ah! Mặc Mặc trở về rồi à!” Chu Tiểu Trúc nghe thấy, vội vàng quay người xem Mặc Hi, đứng dậy liền đi về phía Mặc Hi.

“Vâng, con đã về.” Mặc Hi cười đáp, cùng Chu Tiểu Trúc đi đến trước bàn ăn, giương mắt nhìn thức ăn trên bàn vẫn chưa động vào, ngồi lên ghế, liền nói với Mặc Phàm cùng Chu Tiểu Trúc nói: “Vì sao không ăn ạ?”

Hai người đều không nói gì, vẫn là nữ nhân đứng một bên mở miệng: “Đại nhân và Phu nhân đang đợi Tiểu thư.”

Kỳ thật không cần cô nói thì Mặc Hi cũng nghĩ tới, có chút tức giận đối với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, trùng mắt nói: “Cha mẹ không nên đợi Mặc Mặc về rồi mới ăn.”

“Ha ha, cũng không đợi bao lâu.” Chu Tiểu Trúc cười nói, liền cầm đũa gấp cho Mặc Mặc một miếng: “Được rồi, bây giờ ăn cơm.”

Mặc Hi bất đắc dĩ thở dài: “Nếu tối nay con về trễ hoặc không về, chẳng lẽ hai người không ăn sao?”

Lời này vừa nói ra, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc đều sững sờ, đôi mắt có chút tịch mịch, Mặc Phàm liền cười nói: “Sẽ không, chúng ta sẽ ăn cơm, bất quá, sau này nếu Mặc Mặc không về nhất định phải gọi điện báo cho cha mẹ a.”

“Ha ha! Hai người đang nghĩ gì!! Hàng ngày con sẽ trở về!!” Mặc Hi đương nhiên nhìn thấy thần sắc trong mắt hai người, cười nói: “Nhưng sau này đến giờ cơm, cha mẹ phải gọi điện cho Mặc Mặc, bằng không Mặc Mặc sẽ đói bụng, Mặc Mặc thích nhất là ăn cơm cùng với cha mẹ.”

Nghe thấy lời Mặc Hi....Chu Tiểu Trúc liền nhin không được trực tiếp cười ra tiếng, nói: “Được, mẹ nhất định ghi nhớ.” Chuyển mắt về phía Mặc Phàm, lần thứ hai cười đến vui vẻ như vậy.

“Như vậy hiện tại ăn cơm thôi, con muốn ăn cái kia, mẹ gấp cho con được không!!!”

“Được được, Mặc Mặc muốn ăn cái gì, mẹ gấp cho con.”

“Mẹ là tốt nhất.”

“Ha ha.”

Một bữa cơm rất cực tại tiếng cười vui vẻ của người một nhà mà chấm dứt.

Bất kể thế nào, cha mẹ là quan trọng nhất, Mặc Hi nhìn Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, cười, nhìn hai người tươi cười thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 31

Edit: Sakura Âm thanh va chạm khó chịu không ngừng vang lên trong phòng huấn luyện trống trải, dường như âm thanh kia rung động cả tâm hồn con người.

“Vù...” Mặc Hi ngừng lại, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn hơi cong và run rẩy.

Thiên Nhu vẫn đứng ở cửa, trong đôi mắt dịu dàng hiện lên lo lắng và kính nể, cô chủ nhỏ của cô thật sự rất giỏi, không những thiên phú giỏi, quan trọng nhất là đã có thiên phú nghịch thiên nhưng vẫn không ngừng cố gắng, nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Mặc Hi thì cô muốn đi giúp cô bé lau mồ hôi, nhưng lại không làm được vì chỗ của Mặc Hi là loại trừ những ba lần trọng lực, với cơ thể của cô nếu như đi vào thì ngay cả đi đường cũng không thể đi nổi.

“Ba lần.” Mặc Hi yên lặng đếm trong lòng, đồng tử đen nháy chớp động hiện lên sự cứng cỏi, chớp mắt nhẹ cái, một vòng ánh sáng điện quang màu tím lóe lên rồi biến mất, cơ bắp trên người được năng lượng kích hoạt thêm một lần nữa, cả người run rẩy trước chướng ngại vật, đồng thời trốn tránh những Lưỡi Dao Gió phóng tới.

Cái Lưỡi Dao Gió cũng không sắc bén lắm, tuy không thể thương người nhưng nó dày đặc, đánh vào người thì cũng rất đau.

Không ngừng tiêu hao, không ngừng bị đánh, không ngừng trốn tránh, không ngừng kích hoạt, huấn luyện như thế rất thống khổ đấy nhưng đồng thời cũng rất vui vẻ thoải mái, vì Mặc Hi cảm giác được từng chút từng chút một sự trưởng thành của mình.

Đau đớn và vui vẻ cùng tồn tại.

Có trả giá thì mới có thu hoạch.

Đây là triết lý Mặc Hi luôn tôn thờ, có lẽ cô có nhiều ưu thế hơn người khác nhưng nếu không cố gắng thì sớm muộn gì cũng sẽ bị ném vào tầng chót, tuyệt đối cô không cho phép xảy ra điều này, cô có thứ muốn bảo vệ, làm sao có thể vứt bỏ, làm sao có thể không mạnh mẽ.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

“Phanh.”

Thân thể và năng lượng không ngừng tiêu hao, trên trán đổ đầy mồ hôi nhưng trên người lại rất sạch sẽ, bởi vì trên người Mặc Hi lúc này đang mặc một bộ quần áo huấn luyện do làm theo yêu cầu của cô, nó có thể thấm mồ hôi, sẽ không tạo thành gánh nặng cho thân thể.

Thời gian trôi qua từng phút một, chỉ có bóng hình nhỏ nhắn xinh xắn dường như không hề biết mệt mỏi mà di chuyển không ngừng.

“Ồi...” cả người một là làm cho động tác của Mặc Hi ngừng lại, tuy nhiên cô đã sớm có chuẩn bị nhưng vẫn bị cái cảm giác toàn thân chết lặng giống như con kiến cắn xé toàn thân, cắn răng kêu một tiếng “Ah”.

Thiên Nhu theo thói quen, tay chân lưu loát lấy hạnh di năng từ trên người xuống, sau khi uốn éo đủ kiểu thì nhanh chóng đi vào thân thể Mặc Hi, thò tay ra thì hiện lên ánh sáng màu đỏ đăng cấp, một cái lồng năng lượng màu vàng vây quanh Mặc Hi.

Đây chính là di năng của Thiên Nhu, Quang, “Năng Lực Giả” Quang không nhiều lắm nhưng cũng không hiếm, đều có loại tốt và loại xấu, như năng lực trị liệu của Thiên Nhu là năng lực không tòi, tuy rằng đẳng cấp không cao lắm nhưng rất có tiềm lực, đúng không? Cũng khó trách ở tầm tuổi này cô đã trở thành bác sĩ rồi.

Không đến một hồi, có bốn người mặc áo trắng cầm cái cang đến, đỡ Mặc Hi lên cang rồi đi ra ngoài. Thiên Nhu đi theo bên cạnh.

Động tác của mấy người hoàn toàn theo thói quen.

Mấy người xuất hiện trong đại sảnh, trực tiếp không thèm để ý đến những ánh mắt trong đại sảnh, nhanh chóng đi tới phòng trị liệu.

Lany và Mehg vẫn như cũ, nhưng trọng tâm câu chuyện thì chuyển dời đến Mặc Hi.

“Tôi nói, cô bé kia không phải là có bệnh gì chứ? Sao mỗi ngày đều đến đây rồi lại ra như vậy?” Mehg nhấp rượu đỏ rồi nhàm chán nói.

“Cô hiểu nhầm rồi.” Lany lau sạch ly thủy tinh, cười nói.

“Ah? Như thế nào?” Mehg lập tức nổi lên hứng thú, buông ly rượu đỏ xuống, đôi mắt chớp động lên sáng rọi mê say, “Anh thăm dò được cái gì rồi hả?”

“Ha Ha” Lany cười cười có chút thần bí nói, “Không sai, phải nói rằng tiểu công chúa kia là nhân vật biến thái đấy.”

“Biến thái?” Mehg có chút buồn cười vừa hiểu kỳ, “Có thể làm cho anh nói thành biến thái thì sẽ có rất nhiều điều thú vị nhỉ? Nói đi, chuyện gì xảy ra?”

Lany cầm ly thủy tinh trên tay cùng với một chiếc khăn màu trắng không có gì bắn buông ra, mặc kệ chúng bay về chỗ của mình, ngồi ở trên ghế, hai tay chống cằm mình rồi cười nói, “Bên ngoài truyền ầm ĩ ra, cô không biết sao? Có một cô bé chín tuổi đấu với Khoát Hải, nhưng không hề thua kém Khoát Hải được nhận định có được cấp độ đã ngoài 23 cường độ thân thể, lực bền bỉ và kỹ xảo chiến đấu cùng với không sử dụng kinh khí, lúc toàn thân cô bé mất đi phòng bị nên đã bị trúng một quyền toàn lực của Khoát Hải ngay cả máu cũng không phun ra.”

Cười cười, thấy Mehg trở lên nghiêm túc, tiếp tục có chút thần bí thấp giọng nói ra, “Hơn nữa khi dùng trị liệu dịch Cường hóa, dùng trọn vẹn bốn loại, thế mà không có bị sao hết.”

“Cái gì?” câu cuối cùng làm cho Mehg giật mình, cô cũng là một trong những thành viên dùng qua trị liệu dịch Cường Hóa, đều đã thử nghiệm chỗ tốt và thống khổ của nó, thế nhưng mà cô bé kia dùng hơn bốn loại, lại còn không hề có chuyện gì xảy ra?

“Ha ha, có phải rất thú vị hay không?” Hình như Lany rất thích cô biểu hiện ra sắc mặt như vậy, giọng điệu có chút đùa giỡn.

“Vậy sao, nói như vậy thì cô bé rất lợi hại? Mehg lập tức phản ứng lại, con người lóe lên ánh sáng, từ trên ghế nhảy xuống, “Rất muốn thử xem thế nào.”

“Nghĩ ra chủ ý xấu gì thế? Cũng không nên gấp rắc rối nhé.” Lany nhìn hành động của cô thì cũng biết cho nên cũng không ngăn cản.

“Yên tâm, tôi rất biết điều đấy.” Mehg quay đầu lại cười cười rồi đi về phía đại sảnh có một người đang ngồi ở đó, nhõng nhẽo cười nói, “Này, có muốn uống một chén với tôi không?”

Giờ phút này, Mặc Hi đã bị bỏ vào trong trị liệu Cường Hóa Dịch quen thuộc, nhắm mắt lại hưởng thụ cái cảm giác thống khổ lại thoải mái dễ chịu, làm cho được lực xâm nhập từng chút một vào trong cơ thể mình.

Một hồi lâu, sau khi cô mở mắt ra, thì thấy Thiên Nhu và khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông Cát kia, còn bắt đầu lải nhải, “Anh nói cho em biết, đúng là không sợ chết phải không? Mỗi lần phải khiến cho toàn thân kiệt sức thì mới được à? Tuy rằng hiệu quả sẽ rất tốt nhưng rất nguy hiểm, em có biết không? Cái không tốt chính là toàn thân tê liệt, còn lãng phí rất nhiều được liệu trân quý của anh, đây là ngày thứ mấy rồi? A? 10 ngày à? Mỗi lần đều như vậy, ai nha, lòng anh đang co lại đấy.”

Tuy lời nói có hơi nghiêm khắc nhưng mọi người cũng nghe ra sự quan tâm trong ngôn ngữ của ông Cát, Mặc Hi cười cười, “Em biết chừng mực mà, anh không cần phải lo lắng.”

Vừa nói xong thì đã nghe thấy ông Cát nói tiếp, “Lo lắng cái gì? Ai thêm lo cho em? Ông lão đẹp trai như anh chỉ cần quan tâm mình là được, em là quái vật nhỏ dám dùng hết được liệu của anh, ai nha, đừng bảo là, càng nói càng buồn.” Ông khoa trương ôm ngực mình.

“Chỉ cần thêm mấy lần nữa là xong.” Đột nhiên Mặc Hi nói ra.

“Hả? Em xác định chứ?” Ông Cát vội vàng hỏi, trong đôi mắt mang theo mê hoặc.

“Vâng” Mặc Hi nói, bởi vì trong mười ngày này cô cảm giác được phương pháp huấn luyện này đã không còn hiệu quả như cũ rồi, hơn nữa, hiệu quả của được cũng càng ngày càng kém đi, sợ rằng qua lần này nếu không có hiệu quả thì tối đa cũng chỉ là trị liệu khỏi vết thương và cơ bắp.

Hơn nữa cô còn muốn huấn luyện dị năng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 32: Bị phiên toái

Edit: Sakura

“Tiểu quái vật lại đang nghĩ đến mấy phương pháp huấn luyện khác rồi hả?” Ông Cát nhìn cô, trong ánh mắt có sự quan tâm và cẩn thận. Bởi vì những ngày này Mặc Hi biểu hiện thực sự quá to gan, gần như là huấn luyện ma quỷ vậy, ông cũng không nhận ra rằng cô không đến ngâm dược liệu là vì muốn nghỉ ngơi.

“Ha ha, cũng không có chuyện gì đâu ạ, anh không cần lo lắng.” Mặc Hi bình thản nói, cũng không có nói ra muốn huấn luyện như thế nào.

Cô không muốn nói thì ông Cát cũng không tiện hỏi, tiếp tục nói, “Em cũng đừng chết, nhỏ như vậy nếu như cứ chà đạp tính mạng thì sẽ chết đó, nếu có chuyện gì thì hãy báo lại cho anh biết nhé.” Câu cuối cùng là nhìn Thiên Nhu nói.

“Vâng ạ.” Thiên Nhu gật đầu đồng ý, và đồng thời cũng ghi nhớ. Cô vẫn luôn nhìn Mặc Hi huấn luyện đấy, không có người nào hiểu rõ phương pháp huấn luyện không muốn sống của Mặc Hi hơn cô, và cũng không muốn cô bé có chuyện gì.

Một lát sau, hiệu lực của dược liệu đã bị hấp thu hết thì Mặc Hi ưỡn người, sau đó truyền đến một loạt tiếng vang “Bốp, bốp, bốp” rất khủng bố.

Ông Cát chỉ nhìn thoáng qua rồi đi ra ngoài.

Sau khi không thấy bóng dáng của ông Cát nữa thì Mặc Hi mới từ trong nước đứng dậy, mặc quần áo huấn luyện rồi nhìn Thiên Nhu nói, “Tốt rồi, đi thôi, cũng nên kiểm tra lại năng lực tăng đến mức độ nào.”

“Phòng kiểm tra sao, Mặc Mặc đi theo chị.” Thiên Nhu dịu dàng cười lại mang theo một chút chờ mong, cô cũng muốn biết cô chủ nhỏ của cô rốt cuộc mạnh mẽ đến thế nào.

Đi ra bên ngoài, nhìn thấy ông Cát vẫn chưa đi thì Mặc Hi lên tiếng chào hỏi, “Em đi trước, Cát..., anh... ha ha!”

“Em, tiểu quái vật này!” Ông Cát vừa nghe thấy giọng điệu trêu chọc này thì đã đỏ mặt lên, ngón tay run rẩy chỉ theo phương hướng Mặc Hi rồi đi, chỉ là trong con ngươi lộ ra vẻ hiền lành cùng với bất đắc dĩ.

Đợi đến lúc Mặc Hi sinh long hoạt hổ cùng với Thiên Nhu trở lại đại sảnh thì mọi người không thể nói được gì rồi, chuyện này liên tục mười ngày thì còn có thể ngạc nhiên sao.

Mặc Hi cũng không thèm nhìn bọn họ, trực tiếp đi theo Thiên Nhu đi tới phòng kiểm tra.

Nhưng lúc này lại có chuyện cản trở bọn họ, lại có phiền toái tìm đến,

“Này, tiểu quý, mày đứng lại cho tao.” Đột nhiên có một giọng nói của đàn ông vang lên.

Ở đây chỉ có mỗi Mặc Hi là trẻ con, mỗi người đều biết hắn đang gọi ai rồi, đương nhiên Mặc Hi cũng biết, quay đầu lại nhìn về phía âm thanh đang phát ra thì thấy một người đàn ông gầy gò tầm khoảng hai mươi lăm tuổi, không lớn cũng không nhỏ, trên mặt có một chút tàn nhang, ngũ quan bởi vì gầy gò mà gò má nhô cao, làm cho người khác khó chịu, nhất là khi hắn lại dùng ánh mắt xem thường mình.

“Có chuyện gì không?” Mặc Hi hỏi

“Đương nhiên là có, ha ha.” Người đàn ông có bộ dạng côn đồ lắc lư đến cách Mặc Hi ba mét rồi dừng lại, bởi vì vấn đề chiều cao cho nên bóng của hắn bao trùm lấy cô, cười nói, “Tiểu quý! Nghe nói mày rất lợi hại nhưng anh mày lại không tin lắm.”

“Sau đó thì sao?” Mặc Hi ngẩng đầu cười hỏi. Chỉ là ánh mắt đã chuyển sang lạnh lẽo, một gã đến tìm phiền toái.

“Sau đó?” Người đàn ông cười một tiếng, đột nhiên trong tay phát ra một tia ánh sáng màu cam chói lóa, rồi hình thành một cây roi màu xanh lá cây “Bốp” một tiếng vung roi xuống mặt đất, nhìn xem Mặc Hi nói, “Đương nhiên nhìn xem đúng là mày có năng lực có được phòng huấn luyện màu tím hay không?”

“Quân Liêm! Anh đang làm cái gì thế? Anh không biết là không được tư đâu sao?” Thiên Nhu vừa thấy tình huống như thế nên mới cảnh cáo người đàn ông kia, vẫn chưa nói xong thì phát hiện có một bóng xanh đang nhanh chóng mà đến, dị năng chuyên trị liệu của cô làm sao ứng đối được, chỉ phải xem cái bóng xanh đi thẳng đến trước mặt mình.

“Không cho phép tư đâu? Ha ha, mỗi ngày đều như vậy, còn thiếu sao? Hơn nữa tôi cũng không có hạ sát thủ... Hả?” Người được gọi là Quân Liêm cười hi hi nói, đang định quất một roi lên người Thiên Nhu thì phát hiện ra một đầu roi đã bị cố định chặt chẽ, nói đến miệng rồi phải dừng lại, nhìn Mặc Hi trước mặt.

Bàn tay nhỏ của Mặc Hi cầm lấy đầu roi màu xanh lục kia, bất thành lĩnh cô dùng tĩnh điện vô hình bao trùm chính mình, giờ phút này khuôn mặt tỉnh táo hoàn toàn lạnh lẽo, đồng tử đen nháy giống như vực sâu không thấy đáy, lạnh như băng nhìn người đàn ông kia, cái miệng nhỏ nhỏ nói, “Đàn ông mà đánh đàn bà, đáng chết.”

Đánh Thiên Nhu càng đáng chết hơn.

Từ mới bắt đầu thấy Thiên Nhu thì có ấn tượng tốt với cô ấy, sau khi ở cùng nhau thì trong lòng cô Thiên Nhu cũng chiếm một vị trí quan trọng. Thấy gã

này tìm phiên toái cô còn có ý định hồ lộng qua nhưng lại không ngờ hấn ta nói động thủ liền động thủ luôn, hơn nữa lại động thủ với Thiên Nhu. Đối với người bên cạnh từ trước tới giờ Mặc Hi có chút bao che khuyết điểm.

Cả người khẽ động, tay nắm roi dùng sức kéo lại, khi Quân Liêm chưa kịp phản ứng thì cả người đã nghiêng về phía trước, sau khi hoàn hồn thì đã thấy đồng tử đen như mực của Mặc Hi đã đứng trước mặt mình, lại kèm theo một quyền kinh phong.

“Mộc” Quân Liêm kêu lên một tiếng, trong nháy mắt sinh ra một bức tường cây cối trước mặt mình, cảm thấy được tử vong làm cho hấn nhanh chóng lui về phía sau.

Vài lưỡi dao mộc trong tay vung về phía Mặc Hi, lại lần nữa trong tay xuất hiện một cây đằng roi.

Một loạt động tác làm cho mọi người ở đây lên tiếng tán thưởng. Gã Quân Liêm này càng ngày càng có kinh nghiệm, nhưng động tác này có một điểm sai lầm.

“Phanh” một tiếng, tường gỗ bị nát bét dưới một quyền của Mặc Hi, nhìn lưỡi dao gỗ đang lao về phía mình thì khóe miệng mang theo nụ cười khinh miệt, mấy cái lách mình là tránh được hết, người hơi nghiêng chỉ thấy cái đằng roi kia cách Mặc Hi khoảng 20cm.

Hừ, định giết người sao? Vậy đừng trách tôi không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 33: Chiến đấu với Dị năng giả

Edit: Sakura

Mặc Hi cũng không quan tâm tới bóng roi dày đặc kia, trực tiếp thò tay ra bắt cái roi, nắm chặt trong tay rồi phá tan cái roi, tại tĩnh điện trước mặt mà còn muốn nguyên vẹn sao.

“Hà?” Mặc Hi đang chuẩn bị công kích thì đột nhiên phát hiện ra mình không thể động đậy được, rù mắt xuống thì thấy không biết từ lúc nào trên mặt đất đã xuất hiện mấy cây dây leo chế trụ hai cái chân nhỏ của cô.

“Ha ha! Tiểu Quỷ. Không phải vừa nãy mày rất giỏi sao? Hóa ra chỉ có như vậy thôi” Quân Liêm cười điên cuồng, lúc nãy bị Mặc Hi đột kích bất ngờ mới làm hấn hơi chật vật, giờ này thấy cô bị nhốt, coi thường nói.

Roi trong tay vung tới khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Mặc Hi, mấy người ở đây có chút không đành lòng, nói ra, “Này, được rồi, nó vẫn là trẻ con đây.”

“Trẻ con là giỏi sao? Không biết thế giới này là cường giả vi tôn sao? Không có bản lĩnh thì đừng khiêu khích người có bản lĩnh chứ.” Quân Liêm không thèm để ý mà trực tiếp trả lời, chỉ là hấn phát hiện ra roi của hấn lại bị Mặc Hi bắt lấy lần nữa.

“Ha ha, anh mới không sai.” Mặc Hi tròn mắt lên nhìn Quân Liêm, cười đến ngọt ngào rồi lại tàn nhẫn, “Ngay từ đầu anh không nên khiêu khích tôi, hiện tại nên phải trả giá hậu quả rồi.”

“Hà? Ha haaaa...!” Quân Liêm đang sững sờ thì cười điên lên, đằng roi trong tay Mặc Hi biến mất, lại một lần nữa xuất hiện, cười nói với Mặc Hi, “Tiểu quỷ, mày vẫn không rõ sự chênh lệch giữa chúng ta. Mày là Võ giả đấy. Võ giả không thể so được với Dị năng giả, nhất là Võ giả không có khí kinh.”

“Như vậy đi, hãy van xin tao, không chừng tao sẽ thả mày nha, ta rất thiện lương đó. Mày cũng không muốn khuôn mặt xinh đẹp của mày bị hỏng chứ?” Cho dù hiện tại Quân Liêm có cuồng thì vẫn hiểu địa vị của Mặc Hi không tầm thường, cho nên hấn cũng không làm quá tuyệt.

“Ha ha xem ra trong lòng anh vẫn không hối cải, nhưng...” dường như Mặc Hi hoàn toàn không nghe thấy những lời nói của Quân Liêm, cười nói, “Anh lại nhắc nhở tôi cái đạo lý cường giả vi tôn ở trong cái thế giới này.”

Nhìn thấy bộ dạng này của Mặc Hi, Quân Liêm cũng không biết nói sao nữa, ác độc nói, “Mày muốn tao ra tay? Mày phải biết rằng tao đã cho mày cơ hội, do mày cầm lấy, nếu tao động thủ thì ông chủ cũng không thể trách tội tao được.” Nói xong, đằng roi trong tay vung về phía Mặc Hi.

“Mặc Mặc! Nhóc con mày làm gì với Mặc Hi thế?” Đúng lúc này có một đạo sấm sét vang lên, ngay sau đó thấy Khoát Hải và Thiên Tiêu chạy đến.

“Hà?” Thấy hai người kia thì đôi mắt của Quân Liêm hiện lên một tia cẩn thận, nói thế nào thì Khoát Hải cũng là hàng ngũ Võ giả cao cấp rồi, mà Thiên Tiêu là Dị năng giả trung cấp, hơn nữa vừa nãy là Hòa khắc chế hấn.

Ha ha càng xem càng thú vị. Lany ngồi ở bệ bắn bia hai tay chống đầu, nhìn xem toàn bộ, con người hiện ra sự sung sướng khi xem cuộc vui.

“Không cần hai người ra tay.” Đúng lúc này Mặc Hi đột nhiên mở miệng.

Khoát Hải đang muốn nói cái gì thì nhìn thấy đôi mắt lãnh đạm đầy kiên nghị của Mặc Hi, lời nói ra miệng rồi lại gắt gao nén trở về, ánh mắt kia làm cho hắn có cảm giác không dám cãi lại, toàn thân cứng nhắc, đây là lần đầu tiên hắn thấy Mặc Hi toát lên ánh mắt như vậy.

Làm cho lần sau khi hắn hồi tưởng lại cũng không thể không cảm thán, từ nhỏ cô đã có khí thế của người lãnh đạo.

“Như vậy, chúng ta từ từ tính xem, nên trả giá thật nhiều rồi.” Mặc Hi quay đầu lại nhìn về phía Quân Liêm.

Khi mọi người còn đang kinh ngạc thì cả người Mặc Hi chấn động, mấy cây leo quấn quanh chân cô đều vỡ tan thành từng mảnh rồi hóa thành năng lượng tiêu tan trong không khí.

Thân thể lại nhẹ nhàng thoáng một phát, dùng tốc độ gấp hai lần đã ngoài lao về phía Quân Liêm.

Tuy không thể trực tiếp dùng Lôi điện chi lực nhưng dùng tinh điện cũng có khả năng gia tăng tốc độ, cho dù cô cách Quân Liêm khá xa nhưng không đến nửa giây đã đến trước mặt hắn.

Hô hấp của mọi người đều cứng lại, bắt đầu dồn dập, phức tạp nhìn hai người giao thủ với nhau, ai cũng không ngờ Mặc Hi có thể gia tăng tốc độ, điều này có nghĩa gì? Nói rõ ràng vừa nãy cô bé cũng không có nghiêm túc, không hiển lộ ra thực lực của mình. Nhưng mà, mấy cái này cũng không quan trọng. Quan trọng là hiện tại cô bé mới có bao nhiêu tuổi? Sao có thể hiện ra năng lực biến thái như thế chứ, rõ ràng đánh nhau với Quân Liêm một Dị năng giả trung đẳng, đừng nói là thua, hình như còn chiếm thế thượng phong.

Dù lúc ở bên ngoài bọn hắn cũng nghe được lời đòi đại cô bé được xưng là quái vật, nhưng chưa nhìn thấy nên ai cũng có chút hoài nghi, nhưng bây giờ, nhìn thấy biểu hiện của cô bé hình như còn biến thái hơn cả lời đồn.

Đây là người sao?

“Mộc.” So với mọi người đang xem cuộc chiến, Quân Liêm không nghĩ nhiều như thế, lập lại chiêu cũ, tạo một bức tường gỗ chắn trước mặt Mặc Hi, nhìn màu sắc thì có vẻ đậm hơn, rõ ràng cho thấy năng lượng cũng nhiều hơn, nhìn ra hắn cũng dốc toàn lực rồi.

Nhìn Mặc Hi tới gần, khóe mắt của Quân Liêm hơi co rút, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, hắn bắt đầu hối hận rồi, hình như mình dây vào một người không nên dây, cặp mắt băng lãnh làm cho hắn phát lạnh.

“Hừ.” Mặc Hi hừ lạnh một tiếng, trực tiếp thò tay ra “phanh” một tiếng, không có phá? Không hề dừng lại, nhấc chân lên lần nữa quét qua, vỡ vụn, tiếp theo chỉ thấy Quân Liêm hơi lùi về phía sau.

Trước mặt là những lưỡi dao gỗ đang lao tới, chỉ là lần này Mặc Hi không có trốn mà trực tiếp dùng sức phá hủy.

Trong ngũ hành, kim vi tôn, Lôi điện càng là vương giả, năng lượng Mộc nhỏ làm sao có thể chống cự được.

Trực tiếp thấy Mặc Hi đến càng gần, Quân Liêm cũng biết nếu để cho Vô giả đến gần thì tuyệt đối là chuyện đáng sợ, cắn răng, hai tay không ngừng toát ra màu cam sáng rực, trên mặt đất mọc ra từng đoạn dây gai rắn chắc, ngay cả bồn hoa trong đại sảnh cũng bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, giống như rừng ma quỷ, rậm rạp chẳng chịt vọt tới Mặc Hi, trông rất đáng sợ.

Đôi mắt Mặc Hi không hề biến sắc, nhanh chóng tránh né những dây leo thoát nhìn không khác gì những dây thép, cuối cùng thân thể vọt lên đánh tới Quân Liêm.

Nhìn một quyền kia, nếu bị đánh vào trên người, Quân Liêm không chết thì cũng thương nặng.

Hiểu điều này cho nên Quân Liêm cũng không để ý thứ khác, trong miệng hét to lên một tiếng, “con mẹ nó! Tiểu quỷ đừng trách ông đây lòng dạ độc ác.”

Hai tay giao trước ngực, ánh sáng màu cam sáng rực chấn nhiếp tất cả, trong lòng hai bàn tay là năng lượng Mộc nồng đậm.

Người ở chỗ này căng thẳng, gã này lại dùng chiêu kia rồi. Cô bé này lại bức hắn đến mức này. Làm cho tâm linh mọi người đều rung động.

Lany đang ở bên bán bia bên kia, con người cũng lóe lên, chơi đùa quá đà rồi, nếu mặc mặc xảy ra chuyện gì thì ông chủ sẽ rất tức giận.

Khi Mặc Hi đã tới trước mặt hắn thì chợt nghe thấy Quân Liêm hô to một tiếng, “Mộc Long Phá!”

Vô số đầu cây xanh biếc mở rộng từ trong tay, quấn quanh thành một cái đầu rồng lớn, trực tiếp nuốt Mặc Hi đang lao tới.

“Phi phi” xong một chiêu này làm cho Quân Liêm thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt, hung ác nhìn viên cầu xanh biếc được bao bọc bởi cây leo, đều do mày cuồng ngạo, cũng không trách được người khác.

“Con mẹ nó mày đấy.” Khoát Hải hô to cuồng hống rồi vọt tới chỗ Quân Liêm.

“Hả?” Quân Liêm biến sắc, giờ phút này hắn không còn bao nhiêu sức lực để đánh với Khoát Hải.

Ngay khi hắn đang nghĩ biện pháp thì có một giọng nói non nớt vang vào tai mọi người.

“Cháu đã nói, không cần các chú ra tay.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 34: Tôi không thích lưu lại hậu hoạn

Edit: Sakura “Cháu đã nói, không cần các chú ra tay mà.”

Trực tiếp làm cho Khoát Hải dừng động tác lại, ánh mắt cùng với mọi người nhìn về phía quả cầu gỗ xanh biếc kia.

Chỉ thấy quả cầu kia đột nhiên co lại rồi bất động tại chỗ, làm cho mọi người căng thẳng, nhìn chăm chú từng chút một sự biến hóa của quả cầu.

“Oanh!”

Một âm thanh mạnh mẽ vang lên, vô số quả cầu gỗ văng ra, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn kia xuất hiện mà toàn thân lại không sao hết.

Yên tĩnh. Giống như chết lặng.

Tất cả mọi người ở đây đều khiếp sợ khi nhìn thấy thân ảnh kia xuất hiện, hoàn toàn ngây ngốc mà nhìn.

“Làm sao có thể?” Quân Liêm quát to một tiếng, không ai có thể rõ năng lực của chiêu này hơn hắn, ba viên cầu chỉ là mặt ngoài, bên trong còn có huyền cơ, người bị ba viên cầu bao vây không chỉ bị cô định toàn thân mà còn bị vô số dây leo đâm xuyên qua người, vì sao cô bé đó lại không có chuyện gì hết vậy.

Quân Liêm hỏi cũng là vấn đề mọi người đang suy nghĩ, làm sao có thể? Sao lại có khả năng? Dưới một chiêu toàn lực của Dĩ năng giả mà lại không có vết thương nào cả? Điểm ấy không đáng sợ, đáng sợ chính là đối phương chỉ là một cô bé chín tuổi đấy. Điều này có thể sao?

Sau một lát là những tiếng thở hổn hển, mỗi người đều có biểu hiện đặc sắc mà nhìn Mặc Hi từng bước đi ra, tới gần Quân Liêm.

“Đừng rồi. Nhất định là ông chủ cho mày cái dị khí gì đó, nhất định là nó.” Rốt cuộc nghĩ đến một cái giải thích cho tất cả nguyên nhân, Quân Liêm quát to một tiếng, thế nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt khinh miệt và lạnh như băng của đối phương thì cảm thấy chính mình như một cái tiểu sừ nhảy nhót, cũng không thêm đề ý đến thân thể suy yếu, càng không đề ý đến sự khiếp đảm trong lòng, vung tay lên là có hơn mười lưỡi dao gỗ lao tới Mặc Hi, “Ánh mắt của mày có ý gì? Không phải là dựa vào dị khí sao? Mày cho rằng mày có thể đánh thắng được tao?”

Mặc Hi lạnh nhạt nhìn hắn, từ lúc ở bên trong quả cầu gỗ, cô đã thấy được sự huyền diệu của nó, hắn ta thực sự có ý định giết cô rồi, từng bước đi về phía hắn, cũng không hề đề ý tới lưỡi dao đang bắn về phía mình.

Lưỡi dao dưới con mắt đầy kinh dị của mọi người chưa đến một giây đã đi tới Mặc Hi.

Thiên Nhu, Khoát Hải và Thiên Tiêu đều lo lắng và khản trương.

Quân Liêm hưng phấn và ác độc nhìn xem tất cả, ha ha cho mày kiêu ngạo này, rõ ràng không trốn được, vậy đợi bị bắn thủng đi. Hắn giống như thấy được cảnh thân thể nhỏ nhỏ bị lưỡi gỗ đâm thủng.

Thế mà màn kế tiếp lại làm cho tất cả mọi người cảm như hén, Quân Liêm cứng ngắc, giọng nói run rẩy, “Làm sao có thể?”

Chỉ thấy lưỡi dao kia cách Mặc Hi chỉ một cm thì dừng lại, căn bản không thấy Mặc Hi có bất kỳ động tác nào cả, tựa như là dừng lại rồi hóa thành năng lượng hư vô tiêu tán trong không khí.

Đây là cái gì?

Không có ai biết, chỉ biết một màn quỷ dị này đã xảy ra.

Về mặt Lany rất hứng thú, lúc đầu lưỡi dao dừng lại thì hắn cũng cảm ứng được, rõ ràng cảm giác được Mặc Hi an toàn rồi thì mới không ra tay, hơn nữa hắn phát hiện hắn không thể điều tra đến thân thể của Mặc Hi, dường như bị cái gì đó cản trở, ngay tại lúc này là sao?

Tiểu công chúa thật không đơn giản.

“Mày... sao mày có thể làm được? Quân Liêm nhìn xem Mặc Hi từng bước đi tới, đã vượt qua tất cả lưỡi dao gỗ của mình, cả người hắn lui về phía sau

một bước, trợn to mắt lên hoảng sợ nhìn cô.

Đồng tử đen nháy lạnh như băng kia làm cho hắn có cảm giác bên trong linh hồn cũng sợ hãi, cái dị năng trong đan điền hình như bị cản trở.

Mặc Hi không có trả lời, thò tay chụp hắn.

“Mộc.” dù hiện tại Quân Liêm rất sợ nhưng vẫn kịp thời thi triển ra dị năng, không thể không nói hắn vẫn là một Dị năng chiến sĩ không tồi.

Chỉ là hôm nay sẽ phải chết tại đây.

“Giấy dựa cũng vô dụng.” Mặc Hi lãnh đạm nói một tiếng, thò tay ra một phát làm sao cái mộc thuẫn*(cái khiêng gỗ) tối nhạt vỡ tan tành.

Không cho Quân Liêm bất cứ cơ hội nào, nhanh chóng tung ra một quyền đánh vào cái thân hình gầy gò kia, vừa đánh lên còn cảm giác có một tầng hơi mỏng ngăn cách, nhưng dưới nắm đấm của Mặc Hi lại yếu ớt như thế, nắm đấm phát là phá, nắm đấm đánh thẳng vào bụng làm méo một bên.

“Phụt” Một ngụm máu tươi có hỗn hợp cả nước bọt phun ra, tí nữa thì phun vào mặt Mặc Hi nhưng đã bị ngăn cản.

Chán ghét nhìn thoáng qua, động tác cũng không dừng lại, xoay người đá một cước trúng ngay yết hầu của Quân Liêm, lại liên tiếp quyền nối quyền, liên tục đánh vào người Quân Liêm, mà Quân Liêm không hề phản ứng lại cứ như là tấm vải rách ném xuống mặt đất.

Mặc Hi nhìn Quân Liêm thổ huyết trên mặt đất, không có bất kỳ một tia không đành lòng nào, cái chân nhỏ nhỏ dẫm nát lồng ngực của hắn, một cước nhìn như nhẹ nhàng, nhưng khi một tiếng “răng rắc” vang lên thì mới biết uy lực của nó.

“Hiểu chưa?” Mặc Hi lãnh đạm bình tĩnh nói, “Không có lực lượng thì không nên khiêu khích người có lực lượng, đây là đạo lý, nhưng còn có một đạo lý khác nữa.”

Dưới ánh mắt ác độc và sợ hãi của Quân Liêm thì ánh mắt của Mặc Hi không hề thay đổi, giọng nói ngọt ngào mền mại vang vào trong tai mọi người, “Đã có lực lượng thì cũng đừng coi mình là đệ nhất thiên hạ, ai cũng không nói chính xác được, cái người hôm nay bị anh bắt nạt thì sẽ có một ngày xoay người dẫm nát anh ở dưới chân.”

“Cho nên...” Mặc Hi nhẹ nhàng cười cười, “Tôi cũng không muốn mang đến cho mình bất kỳ phiền toái nào.”

Vừa mới nói xong, thì nhân mạnh một cái, dưới ánh mắt hoảng sợ của Quân Liêm thì giẫm thật mạnh vào lồng ngực của hắn.

“Ah.....”

Khi Quân Liêm vừa mới kêu một tiếng khò khò thì Mặc Hi lại một cước dẫm nát đầu hắn, điện lực thông qua bàn chân truyền vào trong đầu Quân Liêm, dần dần biến thành âm thanh nào nề rồi im bặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 35: Đi kiểm tra

Edit: Sakura Cái sự cố này làm cho mọi người ngớ ra, ai sẽ nghĩ đến một cô bé chín tuổi lại còn rất đáng yêu mà có thể giết người mặt không đổi sắc, mà người đó lại là một Dị năng giả trung cấp, khiếp sợ vì thực lực của cô và càng sợ biểu hiện tàn nhẫn này.

Ngay cả Lany cũng hiện lên ánh mắt cẩn thận, ánh mắt cũng lướt qua Megh đang ngồi ở ngoài đại sảnh cũng đang giật mình, trong đó có sự cảnh cáo rõ ràng, Megh cười cười nhưng cũng đã hiểu rõ ý của anh ta.

Lúc này đây nếu không phải cô khiến cho người khác đi dò xét thì người nằm trên mặt đất chính là cô hay không? Có lẽ bây giờ cô bé đó không phải là đối thủ của cô nhưng về sau thì sao? Đương nhiên cô không dám giết Mặc Hi, vì cô biết rõ địa vị Mặc Hi trong lòng An Dĩ Mẫn, như vậy cũng sẽ phải đặt gần mình một quả bom không hẹn giờ, dù là cô thì trong lòng cũng khẽ run.

Mặc Hi không để ý tới Quân Liêm nằm ở trên mặt đất, mí mắt khẽ hạ xuống, thậm chí ra một hơi, đây là lần thứ hai mình giết người, khi nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của hắn thì lại giống với người đàn ông ở trong rừng cây, nếu có thể không giết thì cô sẽ không giết, nhưng giống như cô nói, cô không thể để lại bất kỳ mống tai họa nào, nếu cô chỉ có một mình thì còn được, nhưng Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc lại không có năng lực, cho dù có An Dĩ Mẫn bảo hộ, cô cũng không cho phép bởi vì mình mà rước lấy thêm phiền toái.

Hơn nữa, cường giả vì tôn, đã có màn này thì sẽ không có người đến phiền toái cô nữa.

Quay người lại không hề xem thi thể ở trên mặt đất, giương lên nụ cười về phía ba người Thiên Nhu, gương mặt kia thật sự rất đáng yêu và tuyệt mỹ, “Như vậy chúng ta đi đến phòng kiểm tra đi.”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai sẽ nghĩ tới, một cô bé xinh xắn đáng yêu như thế có thể giết người, không có bất kỳ khác thường gì.

Đồng thời làm cho người ta đáng sợ là khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia thì không khỏi sinh lòng yêu thích, thật là mâu thuẫn.

Cái hơi thở vẫn sạch sẽ như vậy đã không còn là sát nhân lạnh như băng.

Nhất thời Thiên Nhu không nói gì, tuy Mặc Hi vẫn cười như cũ nhưng sự vui vẻ trong mắt đã dần giảm nhạt theo thời gian.

“Uh! Mặc Mặc cùng Thiên Nhu đến.” Ngay tại lúc Mặc Hi chuẩn bị đi một mình thì Thiên Nhu mở miệng nói chuyện, ánh mắt vẫn dịu dàng như trước.

Mặc Hi nhìn về phía cô ấy, kỳ thật từ lúc mới giết người thì cô cũng nghĩ tới ý nghĩ của người khác, nếu Thiên Nhu có thể tiếp nhận được thì tốt nhất, nếu không có cách nào tiếp nhận mà thay đổi thái độ với mình thì cô cũng không cưỡng cầu, gọi An Dĩ Mẫn thay người mới.

Đương nhiên, nếu nói cô không có khó chịu thì là nói dối, cô đã coi Thiên Nhu là bạn bè, mà mất bạn thì sẽ khó chịu, chỉ là nếu để cho cô chọn lại lần nữa thì cô vẫn làm như thế, cường giả vì tôn đây là đạo lý sau khi cô đi vào thế giới này, muốn bảo vệ được đồ mình muốn vào vệ thì phải làm cho chính mình càng thêm cường đại, phải có tâm tính lạnh như băng đối với địch thủ.

“Vâng.” Mặc Hi cười gật đầu, tiếp tục đi theo Thiên Nhu.

Mà Khoát Hải và Thiên Tiêu cũng đi theo sau các cô, đối với việc Mặc Hi giết người thì hai người họ cũng giật mình, nhưng cũng không có bao nhiêu mâu thuẫn, dù sao hai người họ đã giết người qua, cũng không phải chỉ là một hai cái, hơn nữa vừa rồi Quân Liêm cũng có ý định giết Mặc Hi, càng về sau lời nói của Mặc Hi càng làm cho bọn họ ấn tượng sâu sắc.

“Mặc Mặc? Cháu đi phòng kiểm tra làm cái gì? Chẳng lẽ đến bây giờ cháu vẫn chưa đi kiểm tra cấp bậc của mình sao?” Khoát Hải hỏi Mặc Hi.

“Vâng, hôm nay cháu muốn kiểm tra xem.” Mặc Hi cũng không ghét người to con này nên cười trả lời.

“A! chú phải nhìn xem hiện tại Mặc Mặc cấp bao nhiêu.” Khoát hải tràn đầy chờ mong, từ ngày đó hắn cũng có đoán Mặc Hi có thể là đã ngoài cấp 23, mà vừa nãy nhìn Mặc Hi đánh nhau thì lại để cho hắn cảm thấy Mặc Hi đã mạnh mẽ hơn một chút, thật sự rất muốn biết.

“Ha ha.” Mặc Hi cười cười mà không nói gì.

Nhìn thấy bóng ảnh của bốn người dần dần đi xa Lany đột nhiên ra khỏi bộ quần áo, cùng đi theo.

Megh cũng từ vị trí đứng lên, vừa thấy động tác của Lany thì hỏi: “Đi đâu?”

“Ha ha.” Lany cười cười nói, “Đi xem số liệu kinh người của tiểu công chúa.”

“Uh” Megh đồng ý, đi cùng tới phòng kiểm tra.

“Như thế nào?” Lany nhìn cô bên cạnh, cười hỏi.

Megh trừng mắt liếc anh ta một cái, “Biết rõ rồi còn hỏi.”

“Ha Ha.”

Mà mọi người ở đại sảnh cũng trầm mặc một người tiếp một người đứng lên đi theo cái phương hướng của Mặc Hi mà đi tới.

Đến cuối cùng toàn bộ đại sảnh không còn một bóng người, ai cũng không có chú ý tới tại một nơi hẻo lánh có một cậu bé gầy gò mộc mạc, mái tóc trên trán che mắt đôi mắt đen nhánh, hai tay ôm một quyển sách ôm chặt đến mức quần áo nhăn dúm lại, trong lòng bàn tay còn có ấn ký.

Cô ...

Cô bé đó thật sự rất cường đại, hóa ra cô bé cường đại như vậy.

Coi như là chính mình trước kia cũng không thể so với cô bé đó. Hiện tại ...

Càng không có cách nào.

Ha ha, cho mình sách, cười dịu dàng với mình cũng chỉ là bộ thí, cô ấy và mình là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Chính mình không thể sánh bằng cô ấy.

Tay nắm chặt hơn, con người bi thiết, không cam lòng cùng với sự kiên cường.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đi về phương hướng đó, cậu bé quay hướng ngược lại mà đi nhưng thân thể lại không nhúc nhích được, cuối cùng vẫn đi tới phòng kiểm tra.

Trong phòng kiểm tra, mấy người Mặc Hi nhất mã đương tiên*(làm đầu tàu gương mẫu) đi vào trong, nhìn mấy móc gì đó ở trước mặt, chỉ thấy một tảng màu tím hoa lan ngăn cách ở trong đó, bên kia là cái máy móc hình chữ nhật, rỗng ruột ở giữa, cao gần hai mét.

Đồng thời xung quanh còn có mấy cửa phòng làm bằng kim loại, chỉ là Mặc Hi cũng không đi xem

Ngược mắt lên nhìn về phía Thiên Nhu.

Thiên Nhu cũng hiểu ý tứ của Mặc Hi, giải thích với cô, “Mặc Mặc đánh ở phía trên thì sẽ hiện ra lực lượng của Mặc Mặc có bao nhiêu, mà đứng ở bên trong kia thì sẽ kiểm tra cường độ thân thể của Mặc Mặc.”

“Vâng.” Mặc Hi lên tiếng, còn chưa có đi về phía trước thì phát hiện có rất nhiều người đến đứng chật cứng cả phòng kiểm tra.

“Ha ha! Mặt mũi của Mặc Mặc rất ghê gớm nha.” Khoát Hải nhìn xem hết thấy rồi trêu tức Mặc Hi.

Mặc Hi cười cười cũng chẳng thèm quan bọn họ làm cái khi gió gì đâu, bọn họ muốn xem thì xem đi, dù sao cũng chỉ là vũ lực mà thôi, mình biểu hiện ra cường đại thì đây cũng là một loại cảnh cáo, nếu có người đến phiền cô thì cũng không cần nương tay, cô biểu hiện ra ngoài đó chỉ là một phần nhỏ của cô mà thôi.

Đi tới cái ngăn cách màu lan tím rồi dừng lại.

Ánh mắt mọi người cũng theo động tác của cô mà động, con mắt chăm chú nhìn cô, ngay cả hô hấp cũng bắt giác trở lên nhỏ đi.

Thò tay, nắm tay.

Công kích vào cách ngăn màu tím kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 36: Kiểm tra làm rung động lần nữa

Edit: Sakura Thu lại quyền, ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy bên trên cái cách ngăn màu lan tím hiện lên một loạt các con số.

153.

Hô hấp của mọi người dừng lại, không phải bị kinh hãi mà là mê mang, vì con số kia quá thấp, phù hợp với thực lực của Mặc Hi vừa mới biểu hiện ở ngoài kia. Nhưng sự phát sinh kế tiếp làm cho nét mặt của từng người cứng lại.

Chỉ thấy cái nắm đấm nho nhỏ tiếp tục vung thêm một phát nữa thì số liệu lần lượt thay đổi theo chiều hướng gia tăng.

382

598

845

1324

2120

3392

4919

6012

7191

Mười lần gia tăng liên tục, trực tiếp đến con số này làm cho tất cả mọi người đều nắc cụt, cho dù đã có chuẩn bị tâm lý nhưng khó mà tin được, nhìn cái nắm đấm nho nhỏ kia vậy mà lại có uy lực như vậy.

Mặc Hi lắc lắc tay, nhìn con số 8231, dùng mười tầng lực mới đến 8231, vậy...

Lại giờ nắm đấm lên lần nữa, vung về phía sau, mang theo hiệu quả thị giác, cuối cùng rơi vào cái cách ngăn màu lan tím.

“Đỉnh” lần này đánh cái cách ngăn màu tím đến nỗi phát ra âm thanh, cái tiếng này làm cho mọi người hoàn hồn, mắt chăm chú nhìn vào cái bảng đo đếm rồi mắt tròn to.

14829

“ực ực” toàn trường yên tĩnh, chỉ có tiếng nuốt nước bọt vang lên.

“Làm sao có thể? Cái này... cái này là đã chạm đến mức đo công kích thể lực đơn thuần của Võ giả cao cấp.”

“Cái này... cái này là ảo giác.”

“Bảng hiện lên bao nhiêu? 14829? Hơn vạn rồi? Tôi không có nhìn nhầm?”

“...”

Tiếng nghị luận thì nhau vang lên.

Khoát Hải cũng nuốt nước bọt, nhìn về phía cái con số thể hiện đẳng cấp của cuộc kiểm tra rồi nhìn lại Mặc Mặc, trong miệng lẩm bẩm nói, “Cái này... cái này có thật không vậy? Khục... quá tuyệt vời! Ha ha! Thiên Tiêu thấy không? Tôi dám khẳng định, sớm muộn có một ngày nhất định Mặc Mặc sẽ thực hiện được ý nghĩ của tôi. Ha ha.”

Thiên Tiêu nhìn cái bộ dạng hưng phấn của hắn thì có chút dở khóc dở cười, chỉ là cô bé Mặc Mặc này thật đúng là có thể dùng hai từ “quái vật” để hình dung.

Không để ý tới sự kinh ngạc của mọi người, trong lòng Mặc Hi tính toán, chỉ dựa vào lực công kích vật lý thì chỉ có 8231, tăng thêm tĩnh điện chi lực thì là 14829, trọn vẹn tăng gấp đôi cũng không khác trong tưởng tượng của cô lắm. Mặc Hi dứt khoát đi vào bên trong hình hộp.

“Hà?” vừa mới đi vào thì bốn cây cột đã bị tăng cách ngăn trong suốt bao vây mà Mặc Hi ở bên trong cảm giác dường như bị năng lượng vô hình đảo qua toàn thân, giống như toàn thân không có máu thịt, như là xuyên qua nước, nhưng lại không có cảm giác khó thở, cảm giác kia không rõ là thoải mái hay là áp lực.

Nhưng rõ ràng là cái năng lượng kia không có cách nào đảo qua linh hồn cô mà lại ở lại năng lượng bên trong linh hồn.

Ước chừng qua 30 giây, nhưng Mặc Hi lại cảm thấy thời gian không trôi, màng năng lượng màu lan tím biến mất, thì màn hình cũng hiện lên số liệu cấp bậc.

Ánh mắt của mọi người đều tập chung đến số đó.

27.

“Hò...” tất cả mọi người không tự giác mà thở ra một hơi, có lẽ số này vẫn đáng sợ như trước nhưng đã nhìn thấy nhiều chuyện quái vật của Mặc Hi thì năng lực thừa nhận cũng được nâng cao một ít, mọi người có thể tiếp nhận được.

Đồng thời Mặc Hi nhìn thấy số liệu kia thì từ trên đài hình hộp đi xuống, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã đến buổi chiều rồi.

Đi đến bên người Thiên Nhu, “Đi thôi chị, em phải về ăn cơm.”

“Uh” Thiên Nhu đáp ứng, trên mặt mang vẻ dịu dàng vui vẻ, đôi mắt trong veo chớp động lên vài tia hưng phấn, cho dù cô trưởng thành sớm nhưng khi nhìn thấy số liệu đáng sợ và trận chiến ấy thì vẫn làm cho cô kinh hãi rung động.

Còn nhớ rõ khi Quân Liêm vung roi đánh mình thì cô bé rất tức giận và lạnh như băng, cô bé vì trả thù cho mình, chiến đấu vì mình, nghĩ tới đây, con người nhìn Mặc Hi dịu dàng hơn, trầm trầm ôn nhu và cảm động.

Cô chủ nhỏ của cô a, thật sự rất cường đại, vô cùng cường đại.

Mà khi các cô đi trên đường thì mọi người ở đây mở ra một con đường, cho dù có nhiều người mạnh hơn Mặc Hi nhưng người ta thiên phú cấp quái vật còn đó, lời nói tàn khốc lúc trước vẫn còn khắc ghi trong đầu mọi người, không thể đối đãi cô như đối đãi với trẻ con bình thường, bằng không sẽ chết vô cùng thảm.

Xem ra hiệu quả giết gà dọa khỉ rất tốt. đương nhiên Mặc Hi cũng chú ý tới biến hóa của mọi người, khỏe miệng hiện lên nụ cười nhạt, rất đáng yêu, rất đẹp.

Đôi mắt đẹp đột nhiên nhìn về một chỗ dừng lại một chút rồi lại thôi, bóng ảnh xinh đẹp nhỏ nhắn dần dần biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“Thật là đáng sợ.” Không biết là ai đột nhiên nói ra một câu như thế.

Mọi người không nói gì nhưng trong lòng cũng đồng ý những lời này.

“Nhưng cũng rất đáng yêu, đúng không?Ha ha.” Lany đột nhiên cười khê nói tiếp, cước bộ nhàn nhả đi về.

Không sao, thật là đáng yêu, khuôn mặt lúc không giết người thì rất đáng yêu và thuần mỹ, không có tính trẻ con đôi khi làm cho người khác bức bối, nhưng ôn trọng lại không mất đi sự ngây thơ của trẻ con, làm cho người ta sinh lòng yêu thích.

Thật là không đơn giản.

Ánh mắt nhìn về phía Mặc Hi đồng thời chuyển sang một phía, chỉ thấy đó là một nơi hẻo lánh có một cậu bé đang đứng ở đó, mặc một bộ quần áo đơn giản, khuôn mặt bị tóc dài che mất một nửa, nhưng cặp mắt cứng cỏi lại làm cho người ta khó có thể quên được.

Lại nói, cậu bé kia cũng là thiên tài làm cho người ta thán phục, nhưng lại mất hết, kể cả không mất đi thì không thể so được với tiểu công chúa, thiên phú của tiểu công chúa thật làm cho người ta đổ kỵ.

Lany thu hồi ánh mắt, vừa đi vừa có chút bất đắc dĩ nghĩ đến.

Không lâu sau phòng kiểm tra không còn bóng người, mà cậu bé ở nơi hẻo lánh đã không thấy người đâu.

Một gian phòng hơi tối, bốn phía có không ít hình ảnh trôi lơ lửng, nếu nhìn kỹ thì chính là hình ảnh lúc Mặc Hi đấu với Quân Liêm.

Người ngồi trên ghế đứng là An Dĩ Mẫn cười dịu dàng.

“Ông chủ! Ngài thấy thế nào?” một người đàn ông cung kính nói.

“Ha ha” An Dĩ Mẫn cười cười, nhìn về phía sau rồi đứng lên:”Xử lý Quân Liêm là được, những thứ khác không cần quản.”

Người đàn ông hơi sững sờ nhưng cũng đáp lấy:”Vâng”

“Uh” An Dĩ Mẫn không nói cái gì nữa rồi đi ra ngoài.

Mặc Mặc! Con có thể kiên cường như vậy thì rất tốt, không cần An ba ba chỉ dạy cái gì. Có thực lực cường đại thì tâm cũng phải cường đại theo, không nên trách An ba ba không giúp con, bởi vì chỉ có như thế con mới có thể sống tốt trong cái thế giới cường giả vi tôn này.

Thế nhưng mà ánh mắt của An Dĩ Mẫn hiện lên một tia đau lòng, dù sao con bé vẫn là đứa trẻ mà. Rốt cuộc là cái gì lại làm cho con bé như vậy, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ông vẫn khó mà tin được một đứa bé còn nhỏ như vậy có thể làm đến bước này. Đối đãi với địch nhân không lưu tình, nhưng đối với người nhà lại che chở, giết người mà vẫn có thể bảo trì tâm tính, không bởi vì giết người mà gieo xuống tâm ma.

Rõ ràng còn nhỏ như vậy, phải là đối tượng cần được bảo vệ mới đúng.

Nhìn bóng hình An Dĩ Mẫn biến mất thì người đàn ông kia mới nhìn về phía hình ảnh, thân là Dịch sư hẳn cũng phải cảm thán, đứa nhỏ này làm cho người ta phải giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 37: Đồ vật không mất tiền thật là sướng

Edit: Sakura Lại một ngày huấn luyện, mấy ngày qua Mặc Hi cũng không bị khiêng đi nữa, bởi vì được vật kia đã không còn tác dụng gì với cô nữa rồi.

Nhưng hiện nay trên tay cô có đeo hai cái vòng kim loại, có tác dụng khác đó chính là tăng trọng lực toàn thân cô lên hai lần, có thể nói mỗi ngày cô phải thừa nhận hai lần trọng lực để sinh hoạt.

Ngồi trên ghế ở đại sảnh cùng với Thiên Nhu, trong tay cầm một quyển sách, đây là sách dược lý mà cô lấy từ chỗ ông Cát, sau khi cô phát hiện tác

dụng được vật của thế giới này thì cô muốn tìm hiểu nó. Dù sao biết thêm một môn tri thức thì cũng thêm một con đường sống, đúng không? Lại còn là phương diện thuốc đấy.

Lại nói tiếp, ông Cát cũng không giấu diếm, vừa nghe thấy Mặc Hi muốn học y thì rất hưng phấn, rồi nói một đồng mình lợi hại ra sao, cỡ nào giỏi giang, được học có tác dụng thế nào, mãi đến khi Mặc Hi phải đi về thì mới dừng lại. Rồi đem tất cả kinh nghiệm cùng với ý kiến của mình viết thành sách, còn có sách phân biệt được liệu tất cả đều cho cô.

“Hắc, tiểu công chúa, muốn ăn hoa quả ướp lạnh không?”

Ngay lúc Mặc Hi thấy hơi mỏi mắt, ánh mắt rời khỏi trang sách thì bên tai truyền đến giọng nói cười cợt của Lany.

Mặc Hi quay đầu lại, nhìn hấn ở trên đài, cười cười, bắt đầu đi nói, “Em đã nói đừng gọi em là tiểu công chúa, hãy gọi em là Mặc Mặc là được rồi.”

“Được, được! Như vậy, Mặc Mặc muốn gọi món gì không? Lany không để ý, tiếp tục cười hỏi.

Mặc Hi tựa vào ghế, mắt có chút giao hoạt, buồn rầu nói, “Lại nói, đồ ăn của các anh quá đắt, Mặc Mặc vẫn là trẻ con làm gì có nhiều tiền như vậy, ăn không nổi mà.”

“Ha ha...” thấy bộ dạng đáng yêu của Mặc Hi, có không ít người ở đây bật cười nhẹ.

Thời gian này, với ngày mà Mặc Hi giết người thì phần lớn mọi người đều đã quên gần hết, dù sao lúc bình thường Mặc Hi rất được mọi người ưa thích, hơn nữa chỉ cần không có người đi gây sự với cô bé thì cô sẽ luôn mỉm cười với mọi người, khi nhìn thấy khuôn mặt cười như nắng tỏa sáng thì cảm thấy trong lòng sáng khoái, đây cũng vì nguyên nhân bên trong linh hồn Mặc Hi, dù sao cũng là linh hồn thể Thiên Lôi trời sinh, thân thể rèn từ nhỏ nên rất tinh khiết, hơi thở sạch sẽ luôn phát ra trong lúc vô tình.

“Ặc...” Lany hơi im lặng, không có tiền? Có người nào không biết chi tiêu của cô bé đều do ông chủ trả. Cười nói, “Đã như vậy, thì anh mời Mặc Mặc nhé.”

“Ah anh Lany thật tốt.” Mặc Hi cười cười, đôi mắt tròn xoe nhìn Lany rồi khen ngợi anh ta, bộ dạng này của cô thật sự làm cho người ta chỉ muốn nghe cô nói tiếp. “Đã như vậy thì Lany hãy mời tất cả mọi người ở đây uống một ly, nếu chỉ mời mỗi Mặc Mặc thì không công bằng lắm.”

“...” Lany nhìn cái bộ dạng nói “anh thật là người tốt” của mặc hi thì im luôn, lại bị cô bé chơi một vỏ nữa. rõ ràng là trưởng thành sớm như đôi khi hết lần này đến lần khác lại làm một ít hành động của trẻ con, làm cho người ta không thể cự tuyệt, nhưng bộ dạng trẻ con như vậy thật đáng yêu, cười nói, “Em thật là muốn anh bị thiệt thòi.”

Mặc Hi vẫn không nói gì, những người khác lại bắt đầu ồn ào rồi.

“Ha ha! Đúng đấy! Đúng đấy! Lany, khó được anh mời một lần, tôi cũng không gọi đồ quá đắt đây, một ly Whisky.”

“Đúng đấy, cũng không nên chỉ lo mỗi Mặc Mặc mà quên hết chúng ta.”

“Hú hú! Lany, anh cũng có ngày hôm nay, mời khách, mời khách, làm một ly Flame.”

“Ha ha rốt cục hôm nay anh phải đau lòng rồi, tôi cũng chỉ muốn một ly Whisky.”

“Hôm nay may mắn nhờ Mặc Hi, tôi cũng một ly.”

Nhìn đoàn người ồn ào, sao trước kia không thấy mọi người đoàn kết như vậy nhỉ? Sắc mặt Lany bắt đầu dĩ, chớp mắt cái lại vui vẻ, “Được, hôm nay nể mặt Mặc Mặc, mời khách.”

“AAAAA” mọi người đều cười to.

Sau lưng Lany lấy ra rượu và ly ra, bình rượu trong tay đổ vào các ly rồi phi đến bàn của mọi người.

“Ha ha” Mặc Hi cũng nhìn thấy một ly nước trái cây phi đến trước mặt mình, đây là do Lany ép đó, tuy rằng cô muốn uống chính là rượu, nhưng cũng không sao cả, nước trái cây thì nước trái cây.

“Cạn ly!” Đứng lên rồi hô to với mọi người ở đây, bộ dạng hào sảng làm cho mọi người cười to.

“Ha ha... Cạn ly! Ha ha!” Mọi người cùng giờ ly, đầy mắt lộ ra vui vẻ.

Lany cũng nhìn xem hết thấy, mặc mặc này rất thú vị, bộ dáng hào sảng tiêu sấu làm cho người ta khó có thể tìm được ở trên người một đứa trẻ nhưng bộ dáng này không phải là buồn cười bình thường. Ha ha.

Uống cạn nước trái cây trong ly, Mặc Hi ngồi xuống hai tai đột nhiên nghe thấy một câu nói/

“Ha ha ! Quả nhiên đồ không mất tiền thật là ngon.”

“Ha ha ha” Tất cả mọi người cười to, Mặc Hi cũng mở miệng cười, người nói câu kia thật tài tình.

“Reng reng...” Khi Mặc Hi cười vui vẻ thì cảm thấy điện thoại trong túi rung.

Lấy điện thoại ra nhìn thấy tên trên màn hình, nở nụ cười rồi ghé vào tai ngọt ngào kêu một tiếng, “Ba ba”

Âm thanh trong sảnh cũng dần dần yên tĩnh lại, Mặc Hi đứng lên, đi về phía phòng huấn luyện của mình, trong miệng nói, “Vâng, rất tốt, có chuyện gì không ạ?”

“Được, Mặc Mặc đi ra.”

Khi ngắt điện thoại thì Mặc Hi cũng đến phòng huấn luyện rồi, cởi trang phục huấn luyện xuống, mặc quần áo bình thường, vừa mới chuẩn bị đi thì đột nhiên dừng lại, nói với Thiên Nhu, “Hôm nay em có việc muốn đi trước, chị cùng đi với em? Giọng điệu có ý hỏi thăm.

Thiên Nhu nói nhỏ, “Thiên Nhu là bác sĩ của Mặc Mặc, nếu Mặc Mặc muốn Thiên Nhu đi theo thì Thiên Nhu sẽ theo.”

“Hóa ra là như vậy, em còn tưởng rằng chị phải ở chỗ này.” Từ trước tới nay, đến chiều là Mặc Hi về nhà ăn cơm, còn Thiên Nhu sẽ đưa cô đến thang máy, cũng không cùng về, cô còn tưởng rằng thiên nhi phải ở chỗ này đây.

“Thiên Nhu chỉ thuộc về Mặc Mặc.” Thiên Nhu nhẹ nhàng cúi đầu, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước, nhưng Mặc Hi vẫn nghe thấy sự kiên định trong đó.

Mắt lóe lên, dường như đã hiểu được cái gì đó, Mặc Hi cười nói, “Vậy thì hãy đi cùng em, hình như chị ít khi ra ngoài.”

“Vâng” thiên nhi ngược mắt lên cười với cô.

Hai người đi ra khỏi cửa phòng huấn luyện đến đại sảnh lên tiếng chào mọi người, “Em phải đi, bye bye” Rồi đi về phía thang máy. Đi vào ANSHENG, Mặc Hi còn tưởng Thiên Nhu không biết đường nhưng lại phát hiện ra cô rất quen thuộc không cần mình chỉ đạo.

Đi tới cửa ra vào của ANSHENG, thấy A An vẫn đứng thẳng tắp, gọi Mặc Hi một tiếng, “Tiểu thư.” Mở cửa xe cho cô.

Hai người ngồi cùng một chỗ, xe ô tô bay từ từ đi lên, bay rất nhanh.

Tại đường An Lâm chỗ biệt thự thì dừng lại, Mặc Hi và Thiên Nhu đi tới cửa, khi mở cửa ra thì phát hiện không chỉ có Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc , trên ghế salon còn có An Di Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 38: Chọn quần áo

Edit: Sakura Vừa nhìn thấy Mặc Hi thì Chu Tiểu Trúc đã đứng lên, cười nói, “Mặc Mặc đã về.”

“Vâng! Con đã về.” Mặc Hi cười đáp, rồi đi tới ghé sô pha ba người đang ngồi.

Mỗi ngày đều nói như thế, mặc dù cho hơi khuôn sáo nhưng vẫn hài hòa như trước. Đi tới bên ba người rồi ngồi lên ghế salon, nói với Thiên Nhu, “Ngồi đi.”

Thiên Nhu cũng không khách sáo, cúi chào ba người nói, “Ông chủ, bác trai, bác gái.” Rồi mới theo lời Mặc Hi nói, ngồi ở trên ghế salon.

“Ha ha, xin chào, xin chào.” Mặc Phàm trả lời, quay đầu hỏi Mặc Hi, “Vị này là?”

“Chị ấy là bác sĩ của con, tên là Thiên Nhu.” Mặc Hi giới thiệu nói.

“Bác sĩ?” Mặc Phàm nghe xong rồi kinh ngạc một tiếng, nhìn Thiên Nhu với ánh mắt tràn đầy tán thưởng, cười nói, “Nhờ cháu chăm sóc cho Mặc Mặc.”

“Không đâu, Mặc Mặc rất nghe lời.” Thiên Nhu khẽ cười nói.

Nghe thấy lời nói của hai người thì Mặc Hi bất đắc dĩ, dù sao hiện tại mình chỉ là một đứa bé, cũng không có cách nào nên đành mím miệng, rồi quay sang lại hỏi mấy người kia, “Ba ba bảo con trở về có chuyện gì không ạ.”

“Là thế này.” Mặc Phàm không nói gì, người nói chuyện chính là An Dĩ Mẫn, nhìn Mặc Hi cười nói, “Ba đã chuẩn bị xong hết thảy, cũng đã truyền tin khắp nơi về chuyện nhận con làm con gái nuôi, ba ngày sau yến hội sẽ bắt đầu.”

“Hà?” Mặc Hi nhìn về phía An Dĩ Mẫn, chuyện này An Dĩ Mẫn đã nói qua cho cô biết rồi, nhưng cô không để ý, nói tiếp, “Ah, sau đó thì sao ạ?”

“Ha ha, gọi con đi chọn quần áo.” An Dĩ Mẫn có hơi trêu chọc khi nói ra mục đích.

Mặc Hi không nói gì, dù đã biết cá tính của ông nhưng vì ông đã lớn thế rồi còn làm như thế nên cảm thấy không thể thốt lên lời. Thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mong mỏi của Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc thì mới nhớ ra những ngày này mình chỉ lo huấn luyện, chỉ có buổi chiều về ăn cơm với họ, đều không có ở cạnh họ nhiều, rồi trưng khuôn mặt tươi cười lên, “Được ạ! Hôm nay Mặc Mặc và cha mẹ đi dạo phố, cũng mua cho cha mẹ mấy bộ quần áo đẹp.

“Ha ha, vậy thì đi thôi.” An Dĩ Mẫn cũng nhìn thấu suy nghĩ của Mặc Hi, nói xong liền đứng dậy.

Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc cũng cười lên, Chu Tiểu Trúc vẫy vẫy Mặc Hi, “Mặc Mặc! mẹ ôm con.”

“Ặc” Mặc Hi bất đắc dĩ, đã lớn như vậy rồi, nói thật ra thì cũng không tính là lớn nhưng để cho Chu Tiểu Trúc ôm thì không được thích ứng cho lắm.

Chu Tiểu Trúc cũng nhìn ra sự khó xử của Mặc Hi, con người âm thầm, cười nói, “Ha ha mẹ chỉ nói đùa thôi.”

Mặc Hi từ trên ghế salon nhảy xuống rồi đi tới bên cạnh người Chu Tiểu Trúc, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay bà, “Mặc Mặc đã lớn rồi, ôm sẽ rất nặng, mẹ hãy cầm tay con đi.”

“Uh” ánh mắt của Chu Tiểu Trúc tràn đầy dịu dàng và vui vẻ.

Năm người ngồi lên xe bay, không bao lâu đã tới một con đường phồn hoa, cửa hàng ven đường bố trí tinh xảo, mà trên đường phố có rất nhiều xe bay lơ lửng ở đó, có thể thấy được con đường này là nơi mua sắm dành cho giới thượng lưu.

“Đi thôi.” Năm người xuống xe, An Dĩ Mẫn dẫn đường.

Mấy người đi theo An Dĩ Mẫn tới một cửa hàng, mặt tiền cửa hàng như phòng thủy tinh, xung quanh đều là cửa sổ lớn trong suốt dài chạm tới đất, bên trên còn treo màn thủy tinh, ánh nắng chiếu vào làm cho long lanh xinh đẹp, sàn nhà gỗ trắng muốt, đi vào thì thấy từng tủ thủy tinh, có vẻ không nhiều lắm nhưng rất biết cách bố trí, nhìn ra được ông chủ cửa hàng này rất có con mắt thẩm mỹ, trong cửa hàng không có nhiều quần áo, nhưng mỗi bộ quần áo làm cho người ta khó có thể rời mắt, thiết kế rất xinh đẹp, và tinh xảo lưu loát sinh động, phối hợp với chất liệu vải vô cùng hoàn mỹ đó là cảm giác duy nhất là mọi người có thể cảm nhận được.

“Thật xinh đẹp.” Chu Tiểu Trúc thấy rồi thốt lên.

Không sai, chỗ này rất đẹp làm cho người ta có cảm giác lâm vào mộng cảnh.

“Ha ha, sao hôm nay Ông chủ An lại có thời gian rảnh mà đến đây thế?” Lúc này có một tràng tiếng cười của người đàn ông.

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một người đàn ông đang đi đến, tóc ngắn màu đen, tóc mái hơi dài và nghiêng sang một bên nhưng cũng không che khuất đôi mắt, mũi cao thẳng, khóe miệng cong lên một nụ cười, thoạt nhìn tầm 27-28 tuổi, hần cũng mặc đồ do chính mình thiết kế, bên trong là áo sơ mi, bên ngoài là áo khoác màu đen, trên túi nhỏ có treo một đồng hồ quả quýt bằng vàng rất tinh xảo, phía dưới là quần tây đơn giản nhưng lại không giống quần tây vừa nông vừa rộng mà bộ quần áo này nhìn gần giống như quần áo của nhân viên phục vụ khách sạn, nhưng không có cảm giác hần như nhân viên phục vụ, vì hần có khí chất cao nhã hoặc nói là bộ quần áo tinh diệu kia làm nổi bật khí chất đàn ông và đáng người hoàn mỹ, làm cho người ta cảm thấy người đàn ông này không phải là người bình thường, hơn nữa tràn đầy hơi thở quý tộc.

“Ha ha, tôi đang nghĩ làm sao gọi được anh ra.” An Dĩ Mẫn cười rồi đi đến chỗ người đàn ông kia, vỗ vai hần, hần ta cũng cười cười, nhìn ra được quan hệ của hai người rất tốt.

“Không giới thiệu sao?” Người đàn ông kia nhìn thấy đám người Mặc Hi thì cũng vui vẻ gật đầu.

“Ha ha” An Dĩ Mẫn đứng ở một bên giới thiệu, “Đây là Mặc Mặc, con gái nuôi của tôi, hai vị này là cha mẹ của con bé, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc và cũng là em kết nghĩa của tôi, còn vị này chính là Thiên Nhu bác sĩ của Mặc Mặc.” Sau đó hướng đám người Mặc Hi giới thiệu, “Anh ta là ông chủ cửa hàng này, Hường Vũ Si.”

“Chào mọi người.” Hường Vũ Si cười nói.

“Chào anh.” Mọi người cũng gật đầu chào hỏi.

“Tốt rồi, anh cũng biết mục đích của tôi đến đây, phiền anh nhé.” An Dĩ Mẫn cười nói với Hường Vũ Si, thế nhưng trên mặt không hề có ý tứ phiền toái nào.

“Anh làm phiền tôi? Về mặt Hường Vũ Si kia là nhìn thấu suy nghĩ của của An Dĩ Mẫn, quay người lại rồi nói, “Đi theo tôi.” “Ha ha, đi thôi” An Dĩ Mẫn cười nói với mọi người rồi đi theo Hường Vũ Si.

Đi vào một hành lang tới một gian phòng giống như ở bên ngoài nhưng nhỏ hơn, quần áo cũng nhiều hơn, có thêm hai thiếu nữ.

“Mọi người hãy chọn quần áo mình thích.” Hường Vũ Si ngồi ở trên vách tường, mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 39: Kinh diễm

Edit: Sakura Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc hai mắt nhìn nhau, dù trong thời gian này họ đã dần dần quen với cuộc sống như vậy, nhưng lúc này nhìn thấy quần áo này thật sự con mắt sáng ngời lên.

Lúc này An Dĩ Mẫn mở miệng nói, “Hãy chọn đi, rất khó có được quần áo do Vũ Si thiết kế đó.”

Không sai, Hường Vũ Si là chuyên gia thiết kế thời trang quốc tế, quần áo do hắn thiết kế không phải ai cũng có thể lấy được, không phải có nhiều tiền là mua được mà phải xem hắn có đồng ý hay không, nếu hắn không đồng ý thì có chi nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được.

Thấy Mặc Phàm đứng bất động, ánh mắt của Chu Tiểu Trúc hiện lên vẻ yêu thích thì Mặc Hi cười nói, “Mẹ hãy chọn đi, mẹ mặc bộ này nhất định sẽ đẹp.”

Nói xong cũng mặc kệ Chu Tiểu Trúc có trả lời hay không cứ lôi kéo bà đi chọn trang phục. Mặc Phàm nhìn thấy cũng cười cười, lúc này có hai thiếu nữ đến gần ông, nói nhẹ nhàng, “Đại nhân! Mời ngài đi theo chúng ta để đo đạc.”

“A? À, được.” Mặc Phàm sững sờ, đi theo hai người rời khỏi đây.

Đúng lúc này, Mặc Hi đang tìm kiếm trong đồng lễ phục, thấy bộ dạng nghiêm túc làm cho Chu Tiểu Trúc không khỏi nói, “Mặc Hi! Tùy tiện chọn một bộ là được rồi, tất cả đều ... rất đẹp.” Chu Tiểu Trúc nói thật lòng, quần áo ở đây rất đẹp, mà bà cũng chỉ nghĩ ra từ xinh đẹp này thôi.

“Mặc Mặc đã nói phải chọn cho mẹ bộ quần áo đẹp nhất, lễ phục chủ yếu không những phải xinh đẹp mà còn phải thích hợp với mình, khoe được ưu điểm của mình, ưu nhã, cao quý, thuần thiết, và lộ ra thân hình hoàn mỹ nữa...” “Mặc Hi nói một lời mà không chú ý tới Hường Vũ Si đang chăm chú nhìn cô, An Dĩ Mẫn cũng đang nhìn cô mà cười, thật không rõ, rõ ràng là sinh ra trong một gia đình như vậy mà sao con bé lại biết những thứ này.

“A! Chính là cái này rồi.” đột nhiên Mặc Hi kêu lên, sau đó lấy ra một bộ lễ phục màu tím nhạt, đơn giản, thanh nhã, chưa từng tân trang nhưng lại không mất đi ưu mỹ tinh xảo, liếc qua cô lễ chỉ cảm thấy đây là bộ lễ phục không tồi nhưng càng xem thì sẽ phát ra cảm giác bộ này không đơn giản, cái đường vân màu tím nhạt trên quần áo...

Đưa bộ này cho Chu Tiểu Trúc rồi thúc giục bà, “Mẹ hãy thử đi.”

“Ách...” Tiếp được quần áo Mặc Hi đưa cho, mặt Chu Tiểu Trúc hơi đỏ, “Uh, được”

“Bên này có phòng thay đồ.” Hường Vũ Si chỉ hướng cho Chu Tiểu Trúc.

“Uh” Chu Tiểu Trúc gật đầu, rồi đi về phía đó, rồi thân ảnh biến mất sau cửa.

“Nhóc ! Cháu còn có hiểu biết về lễ phục nha.” Sau khi bóng ảnh Chu Tiểu Trúc khuất dần thì đột nhiên Hường Vũ Si cười nói với Mặc Hi.

Mặc Hi nhìn về phía hắn rồi chợt nhặt nói, “Mặc Mặc chỉ nói lung tung ý mà.”

“Nói lung tung? Ha ha, không muốn nói thì thôi, chú cũng không hỏi.” Ai tin tưởng mới vừa rồi Mặc Hi chăm chú chọn lựa là nói lung tung, nếu cô bé nói như vậy thì thôi, quay đầu nói với An Dĩ Mẫn, “Con gái nuôi của anh cũng không đơn giản.”

“Đúng thế, chờ đến khi anh phát hiện những chuyện khác về con bé thì sẽ biết nó không chỉ không đơn giản như thế, căn bản chính là quái vật.” An Dĩ Mẫn vô cùng đồng ý những gì hắn ta nói.

Hường Vũ Si cười cười nhưng cũng không để ý lắm.

Mặc Hi nghe thấy những gì ông nói thì bất đắc dĩ nói, “Con nói nè, đừng mỗi ngày dắt hai từ quái vật ở bên miệng được không?”

“Ha ha!” An Dĩ Mẫn nở nụ cười thế nhưng lại nói, “Nhưng chỉ có hai từ này mới đủ hình dung con thôi.”

Mặc Hi bình thân cười cười cũng không nói gì thêm, nếu hiện tại là quái vật thì sau khi biết rõ thực lực của mình thì gọi là gì? Thật không biết hình dung ra

sao/

Đúng lúc này Mặc Phàm cũng đo đạc xong thì đi ra, đi tới bên cạnh Mặc Hi rồi nhìn nhìn xung quanh, “Tiểu Trúc đâu rồi?”

“Mẹ đi...” Mặc Hi đang chuẩn bị trả lời thì thấy cửa phòng thay đồ cũng mở ra, cười nói tiếp, “Đã ra rồi.”

Một tiếng “két” phát ra, chỉ thấy thân ảnh màu tím nhạt xuất hiện trước mặt mọi người. Mặc Phàm giống như bị sét đánh, sững sờ ngay tại chỗ.

Dáng người yếu đuối thướt tha được bao bọc bởi bộ lễ phục màu tím nhạt đơn giản, hiện lên đường cong hoàn mỹ, xẻ tà từ đùi đến gót chân, như ẩn như hiện, tà váy màu trắng rơi đầy trên mặt đất.

Lại nói tiếp, có lẽ cuộc sống trước kia hơi khó khăn cho nên Chu Tiểu Trúc hơi gầy nhưng không thấp, mặc vừa bộ lễ phục này.

“Tiểu Trúc? Là Tiểu Trúc sao?” rốt cuộc Mặc Phàm cũng hoàn hồn, con người nhìn chằm chằm vào Tiểu Trúc, trong miệng thì thảo lên tiếng hoài nghi.

Chu Tiểu Trúc mặt càng đỏ, há miệng ra nhưng lại không biết nói gì. Mặc Hi cười rộ lên, “Ba ba! Là mẹ đó, đẹp không ba? Ha ha ba chảy nước bọt kìa.”

Mặc Phàm vội vàng lau lau nhưng lại không thấy cái gì, giờ mới nghĩ ra là Mặc Hi trêu ông, không khỏi xấu hổ trừng mắt nhìn Mặc Hi.

“Ha ha.” Mọi người ở đây đều bật cười, Chu Tiểu Trúc cũng không ngoại lệ. Lúc này An Dĩ Mẫn mới lên tiếng, “Được rồi, hãy chọn cái này đi, rất hợp với Tiểu Trúc.”

“A... không cần, hình như bộ này rất quý, không cần đâu.” Chu Tiểu Trúc nghe xong thì vội vàng từ chối, tuy ánh mắt hiện lên tia không lờ nhưng bà biết bộ y phục này rất quý giá.

“Ha ha, đừng khách khí, hơn nữa...” An Dĩ Mẫn nháy mắt với Hường Vũ Si, “Vũ Si cũng không trả lại tiền cho ta đâu.”

“Đúng đó” Hường Vũ Si bắt đầu nói, nhìn Chu Tiểu Trúc cười nói, “Bộ lễ phục này rất hợp với cô, quần áo là phải dành cho người thích hợp, đây cũng là lễ gặp mặt cho mọi người đi.”

“A... làm thế sao được...”

“Được rồi mẹ, người ta đã nói như vậy rồi, mẹ hãy nhận lấy đi, hơn nữa lại do Mặc Mặc chọn, chẳng lẽ mẹ không thích bộ đó sao?” còn không đợi cho Chu Tiểu Trúc nói xong thì Mặc Hi đã nói, nói ra câu cuối kia có vẻ hơi buồn bã.

“Sao thế được, cái kia... cái kia cảm ơn anh” Chu Tiểu Trúc nghe xong thì vội vàng đồng ý rồi nói cảm tạ với Hường Vũ Si.

“Ha Ha không cần” Hường Vũ Si tùy ý đáp, đứng lên rồi đi tới Mặc Hi, “Này, nhóc, chú không có quần áo cho cháu nhưng chú sẽ thiết kế riêng cho cháu.”

“Thế thì cảm ơn chú.” Mặc Hi cười nói, cô cũng quan tâm đến vấn đề quần áo đấy.

“Mang cô bé đi đo.” Thấy Mặc Hi trả lời thì Hường Vũ Si cũng hiểu đại khái suy nghĩ của cô bé, rồi nói với hai thiếu nữ kia.

“Vâng, tiểu thư, bên này”

“Uh”

Buổi chiều mưa sấm cũng kết thúc, đồng thời cũng chọn cho Thiên Nhu một bộ lễ phục, mấy người cùng đi về

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 42: Đụng đầu Tử Triệt

Edit: Dao Dao Beta: Sakura Ba người cùng ngồi trên một sofa trong góc, Mặc Hi thấy hai người Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc thăm thẳm một hơi, cười nhẹ nói: “Ba ba, mẹ hai người ở đây chờ một chút, con đi lấy chút gì cho bố mẹ ăn.”

“Mặc Mặc, không cần.” Chu Tiểu Trúc hơi đỏ mặt lên nói, bà cảm thấy mình như là con nít, giờ lại để Mặc Hi chăm sóc họ.

“Ha ha, không sao đâu.” Mặc Hi cười đứng dậy, nói nhẹ nhàng với Thiên Nhu ở bên cạnh: “Hãy để ý họ.”

Người đã đi về phía khu thực phẩm trong đại sảnh, sau khi mọi người thấy cô, có người trong mắt là hết sức vui mừng thấy người gặp nạn, vốn muốn mượn lần này đến chế nhạo cô, lại không lường đến Mặc Hi hành động không có một chút sai lầm, lỗ mãng, khiến lời đến miệng lại bị nuốt trong cổ họng.

Không để ý đến ánh mắt mọi người, sau khi Mặc Hi cần cái gì đã lấy cái đó, liền xoay người đi về phía Mặc Phàm.

“Ah!” Mà ngay trong nháy mắt lúc cô xoay người lại, một tiếng la vang lên, chỉ thấy một cô bé cầm nước trái cây vừa lúc ở đằng sau cô, vì cô xoay người, cùng lúc ngược hướng với cô.

Nghiêng người sang bên, đồng thời một tay khác đưa ra đỡ, đỡ lấy cô bé sắp ngã sắp trong tay, chờ cô bé đứng vững, thì đã nghe cô bé nói: “Cảm, cảm ơn.”

Mặc Hi nhìn cô bé một cái, đại khái khoảng 11, 12 tuổi, khuôn mặt thanh tú trắng nõn, hai con mắt còn ánh lên nỗi kinh hoàng vừa rồi, rõ ràng không phải cố ý làm vậy, cười nhạt nói: “Không sao.”, không quan tâm cô bé nữa, chậm rãi bước về chỗ ngồi trong góc kia.

“Tiểu Nghiên, không có chuyện gì chứ?” một người phụ nữ nhanh chóng đi tới bên cạnh cô bé, lo lắng hỏi. Chỉ thấy trên người cô mặc lễ phục màu đen, bên trên đính đá giống như những vì sao, có thể thấy sự quý giá trên đó.

“Mẹ! Con không có chuyện gì.” Cô bé được gọi là Tiểu Nghiên hiểu biết nói: “Có một em gái gọi là Mặc Mặc đã giúp con.”

“Không nên tiếp xúc với loại người kia.” Ai biết, người phụ nữ kia không những không cảm ơn mà lại lên tiếng cảnh cáo cô bé: “Cái loại bản dân trào cao lên quý tộc không phải loại tốt gì.”

“Thế nhưng mà mẹ...”

“Tốt rồi, đừng nói nữa. Vừa rồi nước trái cây đổ rồi, mẹ lấy cho con ly khác.” Người phụ nữ ngăn cô bé, kéo lấy cô đi.

Cô bé quay đầu nhìn hướng Mặc Hi rồi đi, trong mắt có chút không bỏ, nhưng mà Tiểu Nghiên thật sự cảm thấy em gái vừa rồi rất tốt, vì sao mẹ lại nói vậy với cô?

Mặc Hi cũng đã cầm đồ trở lại chỗ ghế ngồi trong góc, đặt thức ăn lên bàn, vừa chuẩn bị ngồi xuống, liền đột nhiên nghe thấy một tiếng hô kinh hi (kinh ngạc vui mừng): “Mặc Mặc?”

Nghi ngờ quay đầu, liền thấy một khuôn mặt tuấn tú, ký ức trong đầu lóe lên, liền giương lên một nụ cười: “Anh Từ Triệt”

Đúng vậy, thiếu niên trước mắt này đúng là người khi Mặc Hi 7 tuổi mua cho hoa cho cô còn cho thêm 100 đồng, còn lại cô quý xuống – Niếp Từ Triệt. Hôm nay hần ăn mặc rõ ràng hẳn, mặc dù chỉ có một chiếc sơ mi phối với quần tây đen, nhưng rất tinh tế, nghe tiếng hô của Mặc Hi, trên khuôn mặt kia liền hiện một nụ cười tươi, “Thật là Mặc Mặc!”

“Vâng” Mặc Hi đáp một tiếng, thì thấy Niếp Từ Triệt đi về hướng bên này.

“Chào mọi người” Đi tới trước mặt mọi người, Niếp Từ Triệt tự nhiên hào phóng chào hỏi, có thể nhìn ra, rõ ràng hai năm nay hần trưởng thành hơn một chút, không còn thẹn thùng như hồi mới gặp Mặc Hi.

“Xin chào.” Mọi người đáp lại hần, sau đó hình như Chu Tiểu Trúc nhớ tới cái gì, hai mắt trừng lớn, nhìn Niếp Từ Triệt: “Cháu chính là người hai năm trước mua hoa của Mặc Mặc, cho con bé 100 đồng?”

“Ha ha...” Niếp Từ Triệt hơi ngượng ngùng nở nụ cười, nói: “Thật ngại, đó đều là lỗi của cháu.”

“Không phải, không phải, là cô không có hỏi rõ ràng.” Chu Tiểu Trúc vội vàng nói, khi đó cô thật đúng là không có hỏi rõ ràng.

“Ha ha, tốt rồi, tốt rồi, đều đã qua, đừng bàn ai đúng ai sai nữa.” Sau đó Mặc Phàm cũng lên tiếng, ôm Chu Tiểu Trúc vào lòng.

“Làm gì vậy? Nhiều người thế này.” Chu Tiểu Trúc ngừng tranh luận chuyện này rồi.

“Ha ha” mọi người đều cười ra tiếng.

Niếp Từ Triệt nhìn về phía Mặc Hi cười nói: “Vừa rồi nghe nói tổng tài An thị nhận con gái gọi là Mặc Mặc, anh còn tưởng chỉ là trùng hợp, không nghĩ thật là Mặc Mặc.”

Mặc Hi cười nhạt nói: “Ha ha, rất thất vọng?”

“Sao lại thế.” Niếp Từ Triệt rù mắt xuống cười cười, nói tiếp: “Mặc Mặc muốn uống gì không? Anh Từ Triệt đi lấy giúp em.”

“A... đúng rồi, đồ uống.” Mặc Hi nhìn trên bàn chỉ có đồ ăn, vừa rồi mình thật không có dư tay lấy thêm đồ uống, đứng dậy lần nữa. “Em đi lấy với anh, chúng con sẽ cùng quay lại.” Câu sau là nói với hai người Mặc Phàm.

Dưới ánh mắt đồng ý của hai người Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, đi tới bên cạnh Niếp Từ Triệt: “Đi thôi”.

“Ừ” Niếp Từ Triệt cười cười, giờ tay muốn xoa đầu Mặc Hi, nhưng đến nửa đường thì dừng lại, bởi vì hắn đột nhiên nhớ đến, Mặc Hi có vẻ không thích người khác sờ đầu cô.

Hai người đi cùng một chỗ trong đám người, một là nhân vật chính của yến hội này, một là con trai của Niếp thành chủ thành phố Đế Do, tự nhiên gây chú ý hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đồng thời bên tai cũng truyền đến những tiếng nhỏ vụn ngụ ý xem thường:

“Cô bé kia bản lĩnh vậy mà lợi hại nha, không chỉ lấy được sự yêu thích của An đại nhân, ngay cả Niếp tiểu thiếu cũng treo lên rồi.”

“Từ nhỏ đã có dáng vẻ hồ ly, lớn lên sợ là ghê gớm rồi.”

“Đó là bản lĩnh của người ta, bản lĩnh này không phải ai cũng đều có đâu.”

“Cô bé kia thật đáng yêu.”

“...”

Từng tiếng từng tiếng kia không nhẹ không nặng, nhưng hai người nghe được rõ ràng.

Sắc mặt Niếp Từ Triệt hơi phần nộ, cúi đầu nhìn Mặc Hi, chỉ thấy sắc mặt cô bình thản, theo đó là nụ cười nhàn nhạt, e rằng cô không nghe thấy, vẫn đừng cho cô biết, sao những người kia biết thì tốt hơn.

Hai người đều tựa như không có nghe tiếng bàn tán, mỗi người cầm hai ly đồ uống cùng quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 43: Xúc nghịch lân giả tử

Edit: Dao Dao Beta: Sakura Nâng chân nhỏ lên, một cước đá văng ra, người phụ nữ kia ngã trên mặt đất, trong miệng phun ra một ngụm máu.

Không ngờ ngang tới bà ta, bàn tay nhỏ nhấc thẳng nhóc đứng dậy, lại nói, Mặc Hi không cao bằng thẳng nhóc đó, cho nên nửa người thẳng nhóc còn xúi lơ trên đất, miệng lạnh nhạt nói: “Tôi đã nói, có thể mắng tôi, mắng cha mẹ của tôi thì phải trả giá.”

Theo bàn tay nhỏ dần dần thít chặt lại, thẳng nhóc lại cố ngửa lên, đôi mắt mở thật to, trong mắt đầy sợ hãi, người phụ nữ ngã trên mặt đất cũng sợ hãi nhìn hết thấy, muốn nói gì đó, mở miệng lại chỉ phun ra máu.

Đưa mắt, cười nhìn người phụ nữ trên mặt đất, tàn nhẫn lên tiếng: “Lại nói, nó có kết cục như thế này, cũng là bởi vì bà dạy dỗ quá tốt.”

Trong mắt người phụ nữ rõ ràng là hết sức sợ hãi hối hận.

“Mặc Mặc...?” Một tiếng gọi nhẹ vang lên, chỉ thấy sắc mặt Chu Tiểu Trúc cũng có chút sợ hãi, trong mắt tràn đầy lo lắng và không đành lòng.

Bà và Mặc Phàm chưa từng gặp qua dáng vẻ này của Mặc Hi, sau khi đôi mắt kia chuyển lạnh, thật khiến người ta sợ, thế nhưng, bọn họ rõ ràng, nguyên nhân khiến Mặc Hi như vậy là do bọn họ, con bé xả giận thay họ.

“Mẹ, con biết mẹ muốn nói cái gì, con sẽ không giết nó đâu.” Mặc Hi không nhìn người phụ nữ kia nữa, mà là nhẹ nhàng cười với Chu Tiểu Trúc, cô không muốn để họ thấy dáng vẻ của cô khi giết người, cô chỉ muốn họ có thể bình an vui vẻ sống, không cần nghĩ gì cả. Nhưng cô vẫn sẽ làm như vừa rồi, cô muốn mọi người kính sợ, không dám hại bọn họ.

Nói xong, đôi mắt rú xuống nhìn thẳng nhóc trước mắt đang bị nắm trong tay, mặc dù cô không thích đánh con nít, nhưng đây không phải Trung Quốc, thế giới này cường giả vi tôn, cho dù là trẻ con cũng vậy, từ bao giờ, tim cô trở nên nguội lạnh như vậy? Cho dù muốn giết thẳng nhóc này, trái tim kia hình như cũng chẳng có lấy một tia dao động?

Nhìn sợ hãi và căm hận rõ ràng trong đôi mắt thẳng nhóc kia, Mặc Hi cười cười, đôi mắt là một mảnh lạnh như băng, “Còn không thêm giầu điểm à, ánh mắt như vậy rõ ràng cho người khác biết, chỉ cần có dịp nhất định sẽ báo thù, vậy, tôi cắt đứt mong muốn này của anh.”

Bàn tay nhỏ buông ra, thân thể thẳng nhóc đã ngã xuống, mà lúc này, Mặc Hi trực tiếp đánh một quyền vào đan điền của thẳng nhóc.

“Phốc!” Phun ra một ngụm máu tươi, khiến hắn ngã ngay trước người Mặc Hi, chỉ là tuyệt không có một tia máu nào dính đến cô, bị cản lại một chỗ trước người cô.

Thẳng nhóc tựa như đứa bé bị nghiền nát ngã trên mặt đất, thân thể co lại, không đứng dậy.

Ánh mắt mọi người nhìn Mặc Hi biến đổi, cô bé này thật đáng sợ, cũng quá tàn nhẫn, thể kia không chết cũng bị thương nặng, chỉ là bọn họ không ngờ đến, Mặc Hi còn tàn nhẫn hơn họ nghĩ, một quyền kia đánh xuống, lực lôi điện đã theo tay truyền vào người thẳng nhóc, từ sau khi kiểm tra thân thể hồi một tuổi, cô liền phát hiện, dị năng của cơ thể có tồn trữ ở đan điền, cú đánh kia của cô đánh vỡ sự cân bằng dị năng trong thân thể thẳng nhóc, sẽ không chết, nhưng ai biết được hậu quả đâu? Theo Mặc Hi phỏng đoán, dị năng kia sợ là khó có thể lại tụ lại nữa.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, “Nếu như để tôi biết ai lại làm chuyện bất kính với cha mẹ tôi, Mặc Hi tôi dùng tính mạng đảm bảo, tôi tuyệt đối sẽ khiến hắn hối hận vì đã làm vậy.”

Chất giọng trẻ con trong trẻo mềm ngọt truyền vào trong tai mọi người, cái lạnh băng và sự kiên định trong giọng nói khiến ai cũng hiểu, cô bé này nói được làm được.

An Dĩ Mẫn, ... đến cùng đã thu nhận một cô con gái như thế nào vậy.

“An ba ba, con nói, nếu mấy người này giờ không chữa trị e sẽ sống không lâu nữa đâu!” Mặc Hi nhìn nhìn sắc mặt mọi người, biết mình đã làm mọi thứ thật hoàn hảo, đưa mắt, nhìn An Dĩ Mẫn cười nói, đáng về kia nào có một tia sát khí như vừa rồi.

Lúc ở phòng huấn luyện, An Dĩ Mẫn xem video một màn giết người của Mặc Hi, nhưng tận mắt thấy cũng không khỏi cảm thán, cô, đối với kẻ thù thật vô cùng máu lạnh, nhưng, ông biết rõ, tất cả vì cô muốn bảo vệ họ, mặc dù không rõ vì sao Mặc Hi có chấp niệm mạnh như vậy, thật ra có thể không cần làm vậy, nhưng cô lại cố ý chọn biện pháp cực đoan nhất nhưng cũng hiệu quả nhất này.

Ông thật không rõ, dù ông sống đã lâu như vậy, đã lăn lộn trên thương trường lâu như vậy, lại có một ngày không nhìn thấu nổi một cô bé.

Chỉ là, có lẽ chính cô bé cũng không biết, thật ra kiên cường như cô, lạnh bạc như cô, thật ra rất khiến người ta yêu thương.

Không còn chọn lựa cười nói: “Con thật rước phiền cho ba, nhưng, kẻ như vậy cũng đáng bị xử lý, khiêng xuống đi.”

Vừa dứt lời, đã thấy mấy người đi về phía bên này, đưa thẳng nhóc trên mặt đất xuống dưới, tiếp theo thì đã nghe thấy tiếng An Dĩ Mẫn: “Vậy, các vị ở đây, xin hãy nghe tôi nói một lời.”

Mọi người đưa mắt nhìn hắn, chỉ thấy cả người An Dĩ Mẫn phát ra khí thế, khí thế Dĩ Vương khiến cho không ít người bị đè ép khí huyết chạy loạn, đồng thời cũng khiến mọi người nghe rõ ông nói. “Tôi, An Dĩ Mẫn ở đây nói một lần, nói là anh em kết nghĩa, nhưng thân như anh em ruột, nếu sau này ai không khách khí với Mặc lão đệ, chính là không khách khí với An Dĩ Mẫn tôi, không khách khí với cả An thị, hi vọng tất cả mọi người có thể hiểu!”

Đôi mắt quét qua mọi người, một lúc sau mới thu lại khí thế, tiếp theo liền nghe thấy một tiếng cười của đàn ông, “Tôi nói, An Dĩ Mẫn, tu vi lại tiến thêm à, thế nào? Ngửa tay, đánh một ván?”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 44: Kết thúc

Edit: Dao Dao Beta: Sakura Đưa mắt nhìn sang, người nói là một người đàn ông tuổi trên dưới 30, khuôn mặt tuấn tú, có khí chất như văn học gia cổ điển, chỉ là những lời nói ra, cùng với đôi mắt đầy chiến ý phản chiếu rõ tính cách của ông ta lại hoàn toàn tương phản với diện mạo.

“Ha ha, nói ra mấy ngày nay tôi cũng quá nhàm chán rồi, hôm nào lại đến, hôm nay lại là ngày nhận con gái của tôi, tôi cũng không muốn hủy nó.” Trong đôi mắt An Dĩ Mẫn cũng loáng qua ánh lửa, nhưng nén nhịn xuống, “Đến đến đến, tôi giới thiệu với mọi người.”

“Tôi biết rồi, vừa rồi ông mới nói xong. Lại nói, Mặc Mặc thật rất giỏi nha, nhỏ thế đã có bản sự như vậy.” Người đàn ông cười bước tới, liếc An Dĩ Mẫn, trong cái nhìn có chút ham muốn, như nói, sao chuyện tốt trên đời này sao lại để cho tên này này chiếm được? Đứng trước Mặc Hi tán dương.

“Ha ha, không phải trên thế giới này không có thực lực là không được sao?” Mặc Hi cũng không khiêm tốn nói cái gọi là may mắn, không sai, bởi vì cô có thực lực như thế mới được họ đối đãi thế này, mới khiến họ tôn kính, nếu bây giờ cô không có bất kỳ khả năng gì, có cũng chỉ là ánh mắt không thèm để ý và bị người khác dẫm nát dưới chân.

Người đàn ông sững sờ, không ngờ tới Mặc Hi sẽ trả lời như vậy, nhưng cô thật sự bày tỏ sự thật, trong đôi mắt trong trẻo kia không có chút kiêu ngạo tự phụ nào, chỉ là bình thản bày tỏ thực tế.

Đôi mắt liếc về phía An Dĩ Mẫn, lần này, trong đó là sự ghen ghét rất rõ ràng.

Trên mặt An Dĩ Mẫn cũng có sự đắc ý rõ ràng, khiến người đàn ông bị chọc giận, tên này cố ý chọc mình tức mà.

“Tốt rồi, Mặc Mặc, ba giới thiệu với con”, An Dĩ Mẫn cười giới thiệu người đàn ông với Mặc Hi: “Đây là thành chủ thành Đế Do, Niếp Di Khai, là cha của nhóc Tử Triệt bên cạnh con.”

Thành chủ? Trong mắt Mặc Hi thoáng qua tia lạ lẫm, mấy năm nay, theo cô tìm hiểu, trong thế giới này không có quốc gia, mà là từ thành và các trấn, cho nên so với một quốc gia mà nói, thành chủ là hoàng đế, đương nhiên, ở đây thành chủ không có quyền lực lớn như hoàng đế, cũng phải là người có năng lực mới có thể phục chúng.

“Chào ngài” Mặc Hi cười vồn tay.

“À? Ha ha, chào cháu.” Niếp Di Khai buồn cười nhìn Mặc Hi, đưa tay ra bắt tay với cô.

Hai người quy phạm bắt tay rồi buông ra, An Dĩ Mẫn nhìn nhìn đám người, nói với Niếp Di Khai: “Tốt rồi, chúng ta qua bên kia uống một chén đi, khó thấy được một người bạn rợn như anh.”

“Lời này sợ phải nói ngược lại, tôi có bạn rợn cũng không bạn rợn như anh, tốt rồi, đi một chút, hôm nay là ngày vui, hãy uống cho say đi!”

“Ha ha, tôi thấy anh vốn đến để đòi rượu uống!”

“Thế nào? Không cho?”

“Hôm nay là ngày vui, cho.”

“Ha ha...”

Bóng hai người hòa vào nhau cùng với tiếng nói xa dần, Mặc Hi cũng cười xoay người ngồi trở lại bên cạnh nhóm Chu Tiểu Trúc, đưa mắt thấy mọi người trên sân trầm mặc, từ lúc làm tất cả mọi thứ vừa rồi, cô đã chuẩn bị tâm lý, thật ra trong lòng vẫn co lại, nhưng khuôn mặt nhỏ kia không có chút biến hóa gì.

Đầy đồ uống trên bàn về phía trước mặt hai người Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, cười nói: “Ba ba, mẹ uống nước, uống ngon lắm.”

“Mặc Mặc...” Mặc Phàm không uống đồ uống, gọi Mặc Hi một tiếng.

Người Mặc Hi chấn động nhẹ, giương mắt: “A? Có chuyện gì ạ?”

Vẫn bị ghét bỏ sao? Vì mình tàn nhẫn, bị ghét bỏ sao? Thế nhưng mà... cho dù là như thế, cô vẫn muốn làm như vậy, dù bị toàn bộ người trong thiên hạ thóa mạ, cô vẫn sẽ làm như vậy, cô chỉ cần bọn họ có thể bình an vui vẻ, không chịu một chút oan khuất nào.

Người bị ôm vào trong một lồng ngực ấm áp, có thể nghe thấy từng tiếng tim đập, trên đầu là tiếng của Mặc Phàm, “Mặc Mặc, con không cần như vậy.”

Mặc Hi sững sờ, tiếp theo nở nụ cười, như vậy, đã đủ rồi.

Ngẩng đầu, cười nói với Mặc Phàm, “Cái gì mà không cần như vậy, ai ức hiếp ba mẹ phải trả giá đắt, Mặc Mặc biết đúng mực!”

“Mặc Mặc” Đôi mắt Mặc Phàm phức tạp, thật ra ông nhớ kỹ cô nói gì đấy, cô nói cô nhớ kỹ mọi thứ từ đầu, thật ra cô không phải là một đứa nhỏ, nhưng lại vì họ vui vẻ cố ý thể hiện ra đáng về con nít. Chỉ cần liên quan đến họ, cô sẽ trở nên hoàn toàn lạnh lùng, ông không hỏi đến quá khứ của cô, vì ông nhìn ra được, nhất định đã có chuyện xảy ra với cô, đôi mắt trong trẻo mỗi lần nhắc tới quá khứ lại ảm đạm kia khiến ông đau lòng: “Ừ. Chỉ cần Mặc Mặc muốn thì làm.”

“Dạ?” Mặc Hi gạt mình nhìn ông, chỉ thấy trong đôi mắt kia là hết sức từ ái và tin tưởng.

Như vậy nếu như bị người khác nghe thấy, nhất định sẽ nói Mặc Phàm dung túng con, chỉ là mọi người ở chỗ này không nói gì, có cũng là nụ cười tin tưởng.

“Vâng. Con biết rồi.” Mặc Hi gạt đầu, cười nói.

Cám ơn mọi người.

“Vậy ba ba có thể buông Mặc Mặc ra không?” một lúc sau, Mặc Hi lại đột ngột lên tiếng.

Bởi vì Mặc Phàm vuốt ve cô hình như quên buông ra.

“Hả? A ha ha...” Mặc Mặc thả tay, cười nói: “Quên mất”

“Ha ha...!” Mọi người cười thành tiếng.

Sau đó, Niếp Từ Triệt cũng đi lại đây, nhìn Mặc Hi cười nhẹ nói: “Mặc Mặc, xin thứ lỗi.”

Vì, vừa rồi khi Mặc Hi làm tất cả mọi chuyện, anh cũng thật sự bị dọa, có thể nào anh cũng không ngờ tới, Mặc Hi vừa mới cười điềm tĩnh bên mình, đột nhiên biến thành dạng này, khoanh khắc đó, thậm chí trong lòng anh có chút dao động, cô nhỏ như thế, sao có thể tàn nhẫn đến vậy. Thế nhưng, khi nhìn đến Mặc Hi ngọt ngào tình cảm với hai người Chu Tiểu Trúc với đôi mắt kiên định, anh hận không thể tát cho mình một cái, sao mình có thể như vậy, cô cũng chỉ muốn bảo vệ bản thân, bảo vệ người nhà của mình mà thôi.

Lại nói, Niếp Từ Triệt cũng là một Dị năng giả, chỉ là Dị năng của anh không có tác dụng nhiều, hơn nữa anh cũng không ham chém giết, so với cái đó, anh thích nhiếp ảnh và âm nhạc hơn, cho nên anh không coi trọng việc tập luyện Dị năng.

Mặc Hi quay đầu, nhìn về phía chàng trai này, cũng chỉ là con nít thôi, dĩ nhiên cô hiểu nguyên nhân anh xin lỗi, thật ra nếu sau khi gặp chuyện vừa rồi anh không tiếp xúc với cô nữa cô cũng sẽ không quá để ý, dù sao cho tới giờ chẳng qua họ mới gặp hai lần thôi, dù có ấn tượng tốt với chàng trai này, nhưng cũng chỉ là đến thế, tuyệt không có bao nhiêu địa vị trong lòng cô. Nhưng, vẫn nghĩ như trước kia, thật là một anh chàng lương thiện à, anh như vậy, không có một người cha là thành chủ, chỉ sợ sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, cười nói, “Không sao cả.”

Nghe Mặc Hi trả lời, rõ ràng Niếp Từ Triệt thở ra một hơi, nhìn cô, trong lòng cảm thán, cô bé này thật không đơn giản, không chỉ có thiên phú tốt, cũng thông minh như thế, thật khiến người ta khó mà cho rằng cô còn là một cô bé chín tuổi.

Bữa tiệc tuyệt không vì trò khôi hài vừa rồi mà nhạt xuống, đám người theo đó mà náo nhiệt lên, có cười có nói, mà chỗ nhóm Mặc Hi rốt cuộc không ai dám khiêu khích, nếu còn có, chỉ sợ rằng người kia là thiếu não đấy.

Bữa tiệc lại tiếp tục, chỉ là danh tiếng Mặc Hi coi như đã bị cái đám gọi là người xã hội thượng lưu này nhớ kỹ, cùng nhớ kỹ, còn cả phần tàn nhẫn, phần thực lực kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 45: Luận bàn

Edit: Dao Dao Beta: Sakura ANSHENG, phòng tổng giám

Mặc Hi ngồi trước bàn, viết gì đó trên giấy, mà ngồi trước mặt cô là Khởi Niệm đang mặc một bộ đồ thoải mái.

Nói ra, đã cách mấy ngày kể từ buổi tiệc hôm ấy, mà sáng sớm hôm nay khi cô tới ANSHENG thì Khởi Niệm đã chờ ở cửa từ sớm ngăn lại, nguyên nhân là vì, những bài hát kia của Mặc Hi khiến danh tiếng của Thần cao đến trước giờ chưa từng có, Khởi Niệm luôn không muốn thua anh ta, cho nên đến tìm Mặc Hi yêu cầu bài hát.

Đối với Mặc Hi mà nói, viết bài hát đơn giản chỉ là chuyện nhắc bút mà thôi, hơn nữa đây không phải công việc của cô sao? Cho nên không có ý kiến gì đồng ý luôn, hai người đến đây ngồi.

Lát sau, đặt cây bút trong tay sang một bên, hai bài hát lập tức ra đời, “Phân thủ khoái lạc” và “Hạ vũ thiên”, đưa tới trước mặt Khởi Niệm, “Tốt rồi, công việc tháng này đã xong.”

“Hả? Nhanh thế à?!” Khởi Niệm đón lấy hai bài hát Mặc Hi đưa tới, không khỏi hoài nghi nói, dù sao cô biết rõ sự khó khăn khi sáng tác ca khúc, mà Mặc Hi lại hoàn thành trong nháy mắt, cúi đầu xem, sự hoài nghi trong ánh mắt tan thành mây khói, kinh ngạc lóe qua.

“Nếu chị đã hài lòng, vậy em đi trước nhé.” Mặc Hi dĩ nhiên rõ ràng ý tứ trong mắt Khởi Niệm, cô còn phải đi huấn luyện.

“Chờ một chút.” Vừa thấy Mặc Hi định đi, Khởi Niệm nhanh chóng kêu lên một tiếng.

Mặc Hi nghi ngờ quay đầu, đè nén sự thất bại, đáng về sừng bái và đôi mắt lóe lóe của Khởi Niệm khiến người ta hết đường chọn lựa, “Còn có chuyện gì?”

Khởi Niệm chuẩn bị chạy đến ôm Mặc Hi, thì thấy ánh mắt cảnh cáo của đối phương, bước chân dừng lại, cô đã nghe chuyện của Mặc Hi, hơn nữa cô cũng có mặt ở buổi tiệc, vốn muốn bắt chuyện với Mặc Hi, nhưng sau khi nhìn thấy chuyện kia liền sợ ngay người, cơ bản đã quên luôn ý định ban đầu.

“Mặc Mặc thật là giỏi.” Khởi Niệm mới khen một câu, thấy biểu cảm của Mặc Hi, liền nói: “Vừa xem việc viết ca khúc này với Mặc Mặc mà nói cơ bản

chẳng phí chút sức nào, vậy giúp chị Niệm viết nhiều một chút được không? Chị không muốn thua tên Thần kia.”

Xem xét ánh mắt tràn ngập mong chờ của Khởi Niệm, còn cả việc muốn thu âm trong đó, Mặc Hi cười cười: “À, không cần lo lắng, em sẽ không viết bài hát cho tên kia, nếu chị cần thì đến tìm em, nhưng chị phải rõ, thứ gì tốt, càng ít mới càng hấp dẫn người ta.”

“Em không giúp anh ta viết bài hát nữa à?” Khởi Niệm kinh ngạc kêu lên, tiếp đến liền cười to: “Mặc Mặc nói thật?”

“Vâng.” Mặc Hi trả lời, tiếp theo nghiêng người, khẽ liếc qua Khởi Niệm một cái.

Liếc một cái, quả nhiên không thấy sắc mặt Khởi Niệm u oán, trong mắt còn có hưng phấn rõ ràng, “Vậy chị Niệm đi trước luyện tập cho tốt, Mặc Mặc phải nhớ kĩ những gì đã nói nha! Ha ha! Cuối cùng cái tên Thần kia cũng phải thua chị một lần.” Vừa nói, người đã nhanh chóng bước ra ngoài.

“Nhìn thế nào cũng thấy giống trẻ con.” Mặc Hi không còn sự lựa chọn than thở một tiếng, đôi mắt sụp xuống đột nhiên lóe lên tia sáng âm u.

“Ha ha ha!” Là tiếng cười của đàn ông, trên người anh ta mặc sơ mi đen, phía dưới cũng là quần đen, đôi mắt nhỏ mỉm cười nhìn Mặc Hi, thân hình thon dài tựa bên cửa, dung nhan như yêu nghiệt, “Trẻ con thật sự phải là Mặc Mặc đó, lại còn nói người khác như trẻ con?”

Mặc Hi giương mắt, nhìn Thần vừa đột nhiên xuất hiện, cũng cười nói: “Có lẽ vậy, còn có, phiền anh sau này đừng tùy tiện không xin phép mà đã vào phòng người khác.”

“Không phải anh còn chưa có vào à?” Thần trả lời, chính xác, bây giờ anh ta ở bên cửa sổ, còn chưa vào.

Là mình già rồi? Hay là mọi người ở thế giới này chơi quá vui? Mặc Hi đột nhiên nghĩ, miệng “À” một tiếng, đi ra phía ngoài.

“Mặc Mặc lại muốn đi huấn luyện?” Cô thật không cho mình chút thời gian nghỉ ngơi à?

“Ừ” Mặc Hi trả lời, bước chân cũng không ngừng lại.

Thân hình của Thần đột nhiên chặn trước mặt cô, Mặc Hi giương mắt: “Làm gì vậy?”

“Ha ha, chỉ muốn hỏi Mặc Mặc một chuyện.” Thần cười, chống hông cúi người, đến gần Mặc Hi, nhìn khuôn mặt nhỏ kia, thật xinh đẹp khả ái, nhìn gần như thế mà cũng không thấy lỗ chân lông, đôi mắt lóe lên, mình đang nghĩ gì thế này? Đồng thời cũng thấy đôi mắt trong trẻo đang nhìn mình hiện lên vẻ không kiên nhẫn, cười nói: “Mặc Mặc vừa bảo không viết bài hát cho anh nữa, vì sao thế?”

“Chuyện này cần lí do à?” Mặc Hi cười nhạt hỏi, lách qua anh ta mà đi.

“Rõ thật là.” Nhìn bóng dáng Mặc Hi rời đi, sắc mặt nhìn như không đường chọn lựa, đôi mắt lại mang ý cười “hình như mình bị ghét.”

Đi tới sân huấn luyện dưới mặt đất, liền thấy Thiên Nhu, còn cả Thiên Tiêu và Khoát Hải, nghĩ chắc là Thiên Nhu gọi bọn họ tới đây.

Vừa thấy bóng dáng Mặc Hi, Khoát Hải gọi to: “Mặc Mặc”

Mặc Hi cười đi đến trước mặt ba người, nhìn về phía Khoát Hải, “Có chuyện gì?”

“Ha ha, đến tìm em bàn luận một chút.” Khoát Hải nói mục đích lần này, trong mắt là ánh cười và căng thẳng, anh ta sợ Mặc Hi không đồng ý, thế nhưng, thấy ánh mắt Mặc Hi lóe sáng, biết cô chắc chắn sẽ đồng ý, thì hơi thả lỏng.

Quả nhiên nghe thấy Mặc Hi cười nói: “Được!” Không gì có thể tăng cường bản thân bằng luận bàn với cao thủ, huấn luyện cá nhân mạnh mẽ, nhưng sau liều chết với người khác, kinh nghiệm, lực phản kháng, chiêu thức, đều là mấu chốt để thắng được, có luyện Võ giả cao cấp như Khoát Hải so đấu vừa vặn hợp ý cô, nếu Khoát Hải không nhắc thì cô còn chưa nghĩ đến.

Lại nói, việc này do cô tìm hiểu được từ chỗ Thiên Nhu đó, lấy thân phận Võ giả cao cấp của Khoát Hải làm sao lại thường xuyên xuất hiện ở đại sảnh chỗ cô huấn luyện, hóa ra Khoát Hải là Võ giả dạy võ, bình thường vẫn huấn luyện võ giả mới. Hơn nữa, Thiên Nhu với Thiên Tiêu là anh em ruột, điều này Mặc Hi đã đoán được sơ sơ từ trước, dù sao hai người ở cùng một chỗ, cùng họ, hơn nữa rất thân mật.

“Vây đi thôi.” Mặc Hi một đường đi về phía trước, ba người cũng đuổi đến.

Đi tới phòng chữ “Tứ”, phòng luyện tập riêng của Mặc Hi, Thiên Nhu và Thiên Tiêu đứng một bên.

Mặc Hi tới giữa sân, tay ấn một cái trên một lan can vàng, thì thấy phần trung tâm sân huấn luyện chậm rãi nâng lên, Mặc Hi nhảy một cái, chớp mắt đã thấy cô và Khoát Hải đã ở bên trên.

“Như vậy...” ánh mắt Mặc Hi lạnh đi, khóe miệng khẽ cười “Bắt đầu đi.”

Trong nháy mắt thân thể đã phóng tới trước mặt Khoát Hải.

Tốc độ này?! Ánh mắt Khoát Hải khẽ hiện vẻ cẩn thận, quả thật cô đã mạnh hơn trước rồi, hành động trên tay cũng không chậm.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 46: Chiến đấu mạnh mẽ

"Tôi rút cuộc không bằng cô ở điểm nào? Tại sao mọi thứ mà tôi bỏ ra lại không bằng cái liếc mắt của con tiện nhân đó? Trình Lan, đàn ông đều thích được chinh phục như vậy sao? Có phải tại cha tôi mất rồi nên mới như vậy? Phải không?" Ở trong quán bar Hạ Minh Châu khóc và hét lớn, lúc Trình Lan nhận được điện thoại của cô, nhanh chóng chạy đến thì đã thấy như vậy.

Cô không biết cách an ủi người khác cho lắm, nên chỉ có thể ngồi nhìn cô ấy uống hết ly này đến ly khác.

"Phục vụ, thêm một chai rượu nữa." Uống xong ly rượu trong tay, Minh Châu nằm úp sấp lên chiếc bàn cao, ánh mắt rã rời, có vẻ như đã uống không ít, Trình Lan nhíu mi, cô đoạt lấy ly rượu trong tay Minh Châu.

"Cô say rồi, để tôi đưa cô về."

"Tôi không có say, Trình Lan, tôi muốn say." Giành lấy ly rượu rỗng trong tay Trình Lan, cô đập bàn một tiếng 'rầm' : "Rót rượu cho tôi."

Phục vụ vừa rót đầy ly, cô liền một hơi uống cạn, bộ dáng uống rượu của cô như không muốn sống nữa vậy, Trình Lan nhíu mi, cô kéo lấy tay Minh Châu lại, thì cô ấy cứ như đồng đất sét mà ngã nhào xuống đất.

"Minh Châu."

Trình Lan sốt ruột kêu lên, hai người tranh chấp lẫn nhau đã gây nên sự chú ý của người xung quanh, loại việc gây sự chú ý này tốt nhất là không nên có, Trình Lan liền kéo tay cô ta quàng qua cổ mình, miễn cưỡng lắm mới nâng được cô ta dậy, nhưng cô ta lại lần nữa nằm úp sấp lên quầy bar, sống chết không chịu rời khỏi.

"Trình Lan, tôi không có say, thật sự là không có say, nhưng tôi lại rất hy vọng được say, say rồi thì cái gì cũng không nghĩ đến nữa, nhưng giờ đầu óc tôi thanh tỉnh cực kỳ." Minh Châu đưa tay lên gõ đầu mình, cô ta úp người xuống bàn nói: "Tôi hận, tôi cảm thấy không cam lòng, dựa vào cái gì mà Hạ Từ Ca có được tất cả?"

"Trình Lan, Chung Nham muốn mình giải trừ hôn ước với anh ấy." Nước mắt dọc theo gò má mà chảy xuống, Hạ Minh Châu cứ úp người ở quầy bar khóc, "Tôi hận chết cô ta, cái gì cũng muốn giành, cô ta có gì tốt chứ? Chỉ là một con tiện nhân mà thôi, còn không biết đã qua tay bao nhiêu đàn ông rồi...."

Thấy cô càng nói càng quá đáng, sắc mặt Trình Lan đã bắt đầu khó coi, "Minh Châu, những việc đã xảy ra với Từ Ca năm đó, mà xảy ra với cô, thì giờ người cô đang mắng là chính là cô đó."

"Trình Lan, ngay cả cô cũng nói giúp cho cô ta à? Các người đều bị cô ta gạt rồi, ngày nào cũng trưng bộ mặt lạnh băng kiêu ngạo ra, nhưng thật ra bên trong không biết thối nát đến cỡ nào đâu." Minh Châu cười nhạt, cô ngồi trên chiếc ghế chân cao nghiêng qua nghiêng lại, Trình Lan nhìn đến thót cả tim, chỉ sợ cô ấy ngã xuống sàn, nhưng kéo cỡ nào cô ấy cũng không chịu đi.

Tiếng nhạc trong quán bar quá lớn, Trình Lan quyết định chạy ra ngoài gọi cuộc điện thoại cho Chung Nham, để anh ấy đến đón người. Người đàn ông ở đầu dãy bên kia cứ chần chừ khiến Trình Lan tức giận, vô luận như thế nào, cũng nên đem người về trước, rồi họ muốn ly hôn hợp thì đề nghị nói cho rõ.

Trong quán bar âm u đó, là một bầu không khí đầy xa hoa, tất cả mọi người đều mang khuôn mặt thối nát đến phóng thích, đa phần những giao dịch đen tối đều được hoàn thành trong đây, đây chính là một thiên đường dưới địa ngục.

Ở một góc khuất của quán bar, có một người đàn ông vạm vỡ đang nhìn chăm chăm về phía Hạ Minh Châu: "Là cô ta? Trông không tệ đấy."

Khóe miệng người đàn ông lộ ra một nụ cười thâm tà. Người ngồi đối diện hẩn gật gật đầu: "Muốn tiền, thì phương pháp tôi đã nói với ông rồi, phải xem ông có bản lĩnh hay không thôi."

Ghế sofa to lớn đã ngăn tầm mắt của mọi người, tuy rằng không biết người đó trông như thế nào, giọng nói cũng cố ý trầm xuống, nhưng vẫn có thể nghe ra, đó là giọng của phụ nữ.

Người đàn ông khẽ xê dịch thân thể: "So với cô, thì cô ta vẫn kém hơn tí, nếu là cô thì tốn bao nhiêu? Để đại gia đây ném thử xem sao?"

"Cút!" Người phụ nữ gầm lên giận dữ, 'bịch' một tiếng ném một túi đồ lên bàn rồi đi.

Cô mặc chiếc áo khoác màu đen rộng thùng thình, đầu đội chiếc nón dạ hội, nhưng dù cho có ăn mặc kín đáo cỡ nào, thì vẫn có thể nhìn ra dáng người lung linh của một người phụ nữ, người đàn ông thấy cô đi rồi thì vớ lấy túi đồ và đi về hướng Hạ Minh Châu đang ngồi.

"Đem hai ly rượu tới đây!" Người đàn ông ngồi xuống bên Hạ Minh Châu nói. Rượu rất nhanh được đưa lên, người đàn ông lấy hai viên thuốc ra bỏ vào một trong hai ly rượu đó, viên thuốc nhanh chóng hòa tan vào rượu.

"Người đẹp, uống một ly chứ?"

Phục vụ nhìn người đàn ông một cái, liền biết điều mà cúi đầu rời khỏi, tình huống như vậy trong quán bar cũng không hiếm, có trách thì trách chính mình không tự chăm sóc tốt cho mình, không ai lại tự đi tìm phiền phức cho chính mình cả.

Hạ Minh Châu đã uống say, cô úp mặt xuống quầy bar, cả người mơ mơ màng màng, vừa nghe có rượu uống, liền giành lấy cốc thẳng vào miệng, người đàn ông thấy vậy liền cười đầy ý vị, ông ta ôm lấy eo cô, đem cô nâng lên.

"Ông là ai? Tôi không muốn đi theo ông." Dù đã say, nhưng cô vẫn có ý thức bảo vệ chính mình, cô giãy giụa muốn thoát, nhưng cơ thể lại mềm yếu đến kỳ lạ, rồi cô bỗng cảm thấy nóng ran khắp người.

Cô đẩy cánh tay người đàn ông ra, nhưng chính mình lại đứng không vững, mắt thấy người phụ nữ đi chung với Minh Châu đang đi về hướng này, người đàn ông liền ôm lấy cô đi về hướng của phụ: "Tôi là ai? Tôi chính là người sẽ đem khoái cảm đến cho cô."

Loại xuân dược cực mạnh này, có là người phụ nữ thanh thuần cỡ nào đi nữa cũng sẽ biến thành dâm phụ. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại [dienndannLeeQuyDonn](#)

"Khoái cảm?" Cô ngây ngốc cười, rồi hừ lạnh chụp lấy tay người đàn ông: "Ông là cái thá gì chứ? Trừ Chung Nham ra, chẳng ai có thể cho tôi khoái cảm cả."

Người đàn ông cũng chẳng thèm nghe cô nói, chỉ vừa ôm vừa kéo đem cô đến một ngôi nhà nhỏ gần đó. Minh Châu chỉ cảm thấy cả người nóng ran, cô không tự chủ mà muốn sát thật sát vào người đàn ông, mí mắt cô nặng đến nỗi mở không lên, dần dần, cô cứ vậy mà mông lung đi vào giấc ngủ, một đôi tay bắt đầu cởi bỏ quần áo của cô, rồi đến chiếc quần....

Hạ Minh Châu cảm giác như mình đang ở trong biển lửa, động tác đầy thô lỗ của người đàn ông đem hai chân cô mở rộng ra và đi thẳng vào, cô không nhận được rên lên.

Tiếng thờ dục và ngôn ngữ tục tĩu của người đàn ông vang bên tai cô, nhưng cô cố gắng cỡ nào cũng không mở mắt nổi, cô chỉ muốn giải tỏa bớt cơn nóng trong người, cô như đang mơ thấy Chung Nham. MiúĐLQĐ

Minh Châu bầu vịu lấy cơ thể người đàn ông mà thờ gấp, cô chưa bao giờ có được cảm giác cực hạn này từ Chung Nham, anh ta luôn dùng tư thái độ bạo lực, phát tiết mà chiếm hữu cô, tuy rằng bây giờ cũng vậy, nhưng cô không nhận được muốn nhiều hơn nữa.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại thì cô cảm thấy như vừa bị nghiền nát. Cơ thể mệt mỏi sau khi quan hệ cộng với việc nhức đầu do rượu chè khiến cô như muốn nổ tung. Cô mở mắt, khi thấy mọi thứ trước mắt thì hoảng hồn, cô kích động muốn ngồi dậy, nhưng lại té xuống đất.

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông đang ngáy to, mặt cô trắng bệch ra, chuyện xảy ra đêm qua, cô không phải không nhớ, Hạ Minh Châu cảm thấy như vừa bị dội một gáo nước lạnh, khiến cô lạnh run cả người.

Người đàn ông nghe động tĩnh liền tỉnh dậy, vẻ mặt hung dữ, nhìn Hạ Minh Châu cười: "Tỉnh? Hôm qua thật nhiệt tình, xem nữa vắt kiệt sức lão từ đây."

Người đàn ông trần truồng đứng trước mặt cô, khiến cô cảm thấy ghê tởm, cô vớ lấy thứ gì đó ném lên người hắn: "Tên súc sinh..."

"Súc sinh? Là cô tự khóc lóc đòi tôi cho cô đấy, vừa được hưởng khoái lạc đủ thì đã trở mặt?" Hắn cười nhạt, đi đến chiếc máy quay đặt bên giường ấn nút mở lên.

Giờ Hạ Minh Châu mới phát hiện chiếc máy quay đang hướng về phía giường, cảnh quay chính là ở đây, mọi góc độ đều thấy rõ khuôn mặt lẫn cơ thể cô, nhưng người đàn ông lại chỉ thấy phần lưng, sắc mặt Hạ Minh Châu kiều diễm, bộ dáng đang hưởng thụ, và tiếng kêu rên đầy nhiệt tình, đều được ghi hình lại.

"Thế nào? Tuyệt chứ?" Người đàn ông cười nói.

Cặp mắt đỏ ngầu đầy máu tươi, Minh Châu chỉ cảm thấy đau đầu, cô không quản chính mình giờ vẫn đang lóa thể, cô xông đến bên người đàn ông mà cắn xé hắn, rãnh nanh cắn thật sâu vào da thịt hắn, nhưng cô vẫn cảm thấy không đủ.

Người đàn ông dùng sức ném cô ra, cả người cô bị văng xa ra, đầu đụng vào góc tường đến nỗi chảy máu, người đàn ông ôm lấy bên vai bị cắn, mặt đầy giận dữ nắm lấy tóc cô, tát một cái 'chát' lên mặt cô: "Mẹ nó, con đàn bà chết tiệt, lão tử lên giường với cô là vinh hạnh của cô, đừng có mà không biết xấu hổ."

Cát tát này rất mạnh, Minh Châu cảm thấy môi mình như bị rách ra, ánh mắt cô bị nước mắt làm cho mờ đi, đau lòng tột đỉnh, tại sao cô lại gặp phải

chuyện như vậy? Cô lão đảo đứng lên, chạy về phía chiếc máy quay, nhưng người đàn ông sớm đã đoán được, nhưng hắn không cần, chỉ đứng nhìn cô đem chiếc máy quay đập bể.

"Cuốn phim này tôi muốn có bao nhiêu được bấy nhiêu, có tin ngày mai tôi sẽ tung ra ngoài không? Bộ dáng của cô, làm một ngôi sao cấp 3 cũng khá được đấy." Người đàn ông nắm chắc cằm cô nói, tiện tay vợ lấy bộ quần áo mặc vào.

"Tôi cũng không tốn thời gian với cô nữa, muốn lấy thì đưa 100 vạn đến đây."

Kéo theo thân mình tàn tạ ra ngoài, Hạ Minh Châu nhìn những cuộc gọi nhờ của Chung Nham, cô khóc không thành tiếng. Đây là phía sau quán bar, cô vừa vòng ra trước liền thấy Trình Lan và Chung Nham đứng đợi trước cửa quán bar, anh kéo từng người lại, đưa họ coi ảnh của cô để hỏi xem có ai thấy cô không, khuôn mặt anh đầy mệt mỏi, như là cả đêm không ngủ. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại [dieenndamnLeeQuyyDonn](#)

Nước mắt cứ thế mà chảy, cô trốn ở một con ngõ nhỏ, che miệng mà khóc. Cô cảm thấy mình thật dơ bẩn, cô chỉ muốn xé rách thịt mình ra.

Cô kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?

Đừng cho là tôi không biết, chị cô lúc trước vừa được mấy trăm vạn từ thị trường chứng khoán, tôi chỉ lấy 100 vạn là lời cho cô rồi.

Hạ Từ Ca, lại là Hạ Từ Ca.

Ánh mắt Minh Châu đầy hận ý, tại sao mỗi lần gặp cô ta, thì cô lại sẽ thương tích đầy mình, cô tuyệt đối không để cô ta được yên ổn, tuyệt đối không.

Thấy Chung Nham càng lúc càng tới gần chỗ này, Minh Châu liền đứng lên chạy về hướng khác, cô không muốn để Chung Nham thấy được bộ dáng này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 47: Tin tức hữu dụng

"Tôi rốt cuộc không bằng cô ở điểm nào? Tại sao mọi thứ mà tôi bỏ ra lại không bằng cái liếc mắt của con tiện nhân đó? Trình Lan, đàn ông đều thích được chinh phục như vậy sao? Có phải tại cha tôi mất rồi nên mới như vậy? Phải không?" Ở trong quán bar Hạ Minh Châu khóc và hét lớn, lúc Trình Lan nhận được điện thoại của cô, nhanh chóng chạy đến thì đã thấy như vậy.

Cô không biết cách an ủi người khác cho lắm, nên chỉ có thể ngồi nhìn cô ấy uống hết ly này đến ly khác.

"Phục vụ, thêm một chai rượu nữa." Uống xong ly rượu trong tay, Minh Châu nằm úp sấp lên chiếc bàn cao, ánh mắt rã rời, có vẻ như đã uống không ít, Trình Lan nhíu mày, cô đoạt lấy ly rượu trong tay Minh Châu.

"Cô say rồi, để tôi đưa cô về."

"Tôi không có say, Trình Lan, tôi muốn say." Giành lấy ly rượu rỗng trong tay Trình Lan, cô đập bàn một tiếng 'rầm': "Rót rượu cho tôi."

Phục vụ vừa rót đầy ly, cô liền một hơi uống cạn, bộ dáng uống rượu của cô như không muốn sống nữa vậy, Trình Lan nhíu mày, cô kéo lấy tay Minh Châu lại, thì cô ấy cứ như đồng đất sét mà ngã nhào xuống đất.

"Minh Châu."

Trình Lan sốt ruột kêu lên, hai người tranh chấp lẫn nhau đã gây nên sự chú ý của người xung quanh, loại việc gây sự chú ý này tốt nhất là không nên có, Trình Lan liền kéo tay cô ta quàng qua cổ mình, miễn cưỡng lắm mới nâng được cô ta dậy, nhưng cô ta lại lần nữa nằm úp sấp lên quầy bar, sống chết không chịu rời khỏi.

"Trình Lan, tôi không có say, thật sự là không có say, nhưng tôi lại rất hy vọng được say, say rồi thì cái gì cũng không nghĩ đến nữa, nhưng giờ đầu óc tôi thanh tỉnh cực kỳ." Minh Châu đưa tay lên gõ đầu mình, cô ta úp người xuống bàn nói: "Tôi hận, tôi cảm thấy không cam lòng, dựa vào cái gì mà Hạ Từ Ca có được tất cả?"

"Trình Lan, Chung Nham muốn mình giải trừ hôn ước với anh ấy." Nước mắt dọc theo gò má mà chảy xuống, Hạ Minh Châu cứ úp người ở quầy bar khóc, "Tôi hận chết cô ta, cái gì cũng muốn giành, cô ta có gì tốt chứ? Chỉ là một con tiện nhân mà thôi, còn không biết đã qua tay bao nhiêu đàn ông rồi..."

Thấy cô càng nói càng quá đáng, sắc mặt Trình Lan đã bắt đầu khó coi, "Minh Châu, những việc đã xảy ra với Từ Ca năm đó, mà xảy ra với cô, thì giờ

người cô đang mắng là chính là cô đó."

"Trình Lan, ngay cả cô cũng nói giúp cho cô ta à? Các người đều bị cô ta gạt rồi, ngày nào cũng trưng bộ mặt lạnh băng kiêu ngạo ra, nhưng thật ra bên trong không biết thối nát đến cỡ nào đâu." Minh Châu cười nhạo, cô ngồi trên chiếc ghế chân cao nghiêng qua nghiêng lại, Trình Lan nhìn đến thót cả tim, chỉ sợ cô ấy ngã xuống sàn, nhưng kéo cỡ nào cô ấy cũng không chịu đi.

Tiếng nhạc trong quán bar quá lớn, Trình Lan quyết định chạy ra ngoài gọi cuộc điện thoại cho Chung Nham, để anh ấy đến đón người. Người đàn ông ở đầu dãy bên kia cứ chần chừ khiến Trình Lan tức giận, vô luận như thế nào, cũng nên đem người về trước, rồi họ muốn ly muốn hợp thì dễ gặp mặt nói cho rồi.

Trong quán bar âm u đó, là một bầu không khí đầy xa hoa, tất cả mọi người đều mang khuôn mặt thối nát đến phóng thích, đa phần những giao dịch đen tối đều được hoàn thành trong đây, đây chính là một thiên đường dưới địa ngục.

Ở một góc khuất của quán bar, có một người đàn ông vạm vỡ đang nhìn chăm chăm về phía Hạ Minh Châu: "Là cô ta? Trông không tệ đấy."

Khỏe miệng người đàn ông lộ ra một nụ cười thâm tà. Người ngồi đối diện hắn gật gật đầu: "Muốn tiền, thì phương pháp tôi đã nói với ông rồi, phải xem ông có bản lĩnh hay không thôi."

Ghế sofa to lớn đã ngăn tầm mắt của mọi người, tuy rằng không biết người đó trông như thế nào, giọng nói cũng cố ý trầm xuống, nhưng vẫn có thể nghe ra, đó là giọng của phụ nữ.

Người đàn ông khẽ xê dịch thân thể: "So với cô, thì cô ta vẫn kém hơn tí, nếu là cô thì tốn bao nhiêu? Để đại gia đây ném thử xem sao?"

"Cút!" Người phụ nữ gầm lên giận giữ, 'bịch' một tiếng ném một túi đồ lên bàn rồi đi.

Cô mặc chiếc áo khoác màu đen rộng thùng thình, đầu đội chiếc nón dạ hội, nhưng dù cho có ăn mặc kín đáo cỡ nào, thì vẫn có thể nhìn ra dáng người lung linh của một người phụ nữ, người đàn ông thấy cô đi rồi thì vớ lấy túi đồ và đi về hướng Hạ Minh Châu đang ngồi.

"Đem hai ly rượu tới đây!" Người đàn ông ngồi xuống bên Hạ Minh Châu nói. Rượu rất nhanh được đưa lên, người đàn ông lấy hai viên thuốc ra bỏ vào một trong hai ly rượu đó, viên thuốc nhanh chóng hòa tan vào rượu.

"Người đẹp, uống một ly chứ?"

Phục vụ nhìn người đàn ông một cái, liền biết điều mà cúi đầu rời khỏi, tình huống như vậy trong quán bar cũng không hiếm, có trách thì trách chính mình không tự chăm sóc tốt cho mình, không ai lại tự đi tìm phiền phức cho chính mình cả.

Hạ Minh Châu đã uống say, cô úp mặt xuống quầy bar, cả người mơ mơ màng màng, vừa nghe có rượu uống, liền giành lấy cốc thẳng vào miệng, người đàn ông thấy vậy liền cười đầy ý vị, ông ta ôm lấy eo cô, đem cô nâng lên.

"Ông là ai? Tôi không muốn đi theo ông." Dù đã say, nhưng cô vẫn có ý thức bảo vệ chính mình, cô giãy giụa muốn thoát, nhưng cơ thể lại mềm yếu đến kỳ lạ, rồi cô bỗng cảm thấy nóng ran khắp người.

Cô đẩy cánh tay người đàn ông ra, nhưng chính mình lại đứng không vững, mắt thấy người phụ nữ đi chung với Minh Châu đang đi về hướng này, người đàn ông liền ôm lấy cô đi về hướng của phụ: "Tôi là ai? Tôi chính là người sẽ đem khoái cảm đến cho cô."

Loại xuân dược cực mạnh này, có là người phụ nữ thanh thuần cỡ nào đi nữa cũng sẽ biến thành dâm phụ. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại [dienndannLeeQuyDonn](#)

"Khoái cảm?" Cô ngây ngốc cười, rồi hừ lạnh chụp lấy tay người đàn ông: "Ông là cái thá gì chứ? Trừ Chung Nham ra, chẳng ai có thể cho tôi khoái cảm cả."

Người đàn ông cũng chẳng thèm nghe cô nói, chỉ vừa ôm vừa kéo đem cô đến một ngôi nhà nhỏ gần đó. Minh Châu chỉ cảm thấy cả người nóng ran, cô không tự chủ mà muốn sát thật sát vào người đàn ông, mí mắt cô nặng đến nỗi mở không lên, dần dần, cô cứ vậy mà mông lung đi vào giấc ngủ, một đôi tay bắt đầu cởi bỏ quần áo của cô, rồi đến chiếc quần....

Hạ Minh Châu cảm giác như mình đang ở trong biển lửa, động tác đầy thô lỗ của người đàn ông đem hai chân cô mở rộng ra và đi thẳng vào, cô không nhận được rên lên.

Tiếng thờ dóc và ngôn ngữ tục tĩu của người đàn ông vang bên tai cô, nhưng cô cố gắng cỡ nào cũng không mở mắt nổi, cô chỉ muốn giải tỏa bớt cơn nóng trong người, cô như đang mơ thấy Chung Nham. MiùĐLQĐ

Minh Châu bầu vịu lấy cơ thể người đàn ông mà thờ gấp, cô chưa bao giờ có được cảm giác cực hạn này từ Chung Nham, anh ta luôn dùng tư thái độ bạo lực, phát tiết mà chiếm hữu cô, tuy rằng bây giờ cũng vậy, nhưng cô không nhận được muốn nhiều hơn nữa.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại thì cô cảm thấy như vừa bị nghiền nát. Cơ thể mệt mỏi sau khi quan hệ cộng với việc nhức đầu do rượu chè khiến cô như muốn nổ tung. Cô mở mắt, khi thấy mọi thứ trước mắt thì hoảng hồn, cô kích động muốn ngồi dậy, nhưng lại té xuống đất.

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông đang ngáy to, mặt cô trắng bệch ra, chuyện xảy ra đêm qua, cô không phải không nhớ, Hạ Minh Châu cảm thấy như

vừa bị dội một gáo nước lạnh, khiến cô lạnh run cả người.

Người đàn ông nghe động tĩnh liền tỉnh dậy, vẻ mặt hung dữ, nhìn Hạ Minh Châu cười: "Tỉnh? Hôm qua thật nhiệt tình, xem nữa vắt kiệt sức lão từ đây."

Người đàn ông trần truồng đứng trước mặt cô, khiến cô cảm thấy ghê tởm, cô vội lấy thứ gì đó ném lên người hắn: "Tên súc sinh...."

"Súc sinh? Là cô tự khóc lóc đòi tôi cho cô đấy, vừa được hưởng khoái lạc đủ thì đã trở mặt?" Hắn cười nhạt, đi đến chiếc máy quay đặt bên giường ân nết mò lên.

Giờ Hạ Minh Châu mới phát hiện chiếc máy quay đang hướng về phía giường, cảnh quay chính là ở đây, mọi góc độ đều thấy rõ khuôn mặt lẫn cơ thể cô, nhưng người đàn ông lại chỉ thấy phần lưng, sắc mặt Hạ Minh Châu kiều diễm, bộ dáng đang hưởng thụ, và tiếng kêu rên đầy nhiệt tình, đều được ghi hình lại.

"Thế nào? Tuyệt chứ?" Người đàn ông cười nói.

Cặp mắt đỏ ngầu đầy máu tươi, Minh Châu chỉ cảm thấy đau đầu, cô không quản chính mình giờ vẫn đang lỏa thể, cô xông đến bên người đàn ông mà cắn xé hắn, rãnh nanh cắn thật sâu vào da thịt hắn, nhưng cô vẫn cảm thấy không đủ.

Người đàn ông dùng sức ném cô ra, cả người cô bị văng xa ra, đầu đụng vào góc tường đến nỗi chảy máu, người đàn ông ôm lấy bên vai bị cắn, mặt đầy giận giữ nắm lấy tóc cô, tát một cái 'chát' lên mặt cô: "Mẹ nó, con đàn bà chết tiệt, lão tử lên giường với cô là vinh hạnh của cô, đừng có mà không biết xấu hổ."

Cát tát này rất mạnh, Minh Châu cảm thấy môi mình như bị rách ra, ánh mắt cô bị nước mắt làm cho mờ đi, đau lòng tột đỉnh, tại sao cô lại gặp phải chuyện như vậy? Cô lao đảo đứng lên, chạy về phía chiếc máy quay, nhưng người đàn ông sớm đã đoán được, nhưng hắn không can, chỉ đứng nhìn cô đem chiếc máy quay đập bể.

"Cuốn phim này tôi muốn có bao nhiêu được bấy nhiêu, có tin ngày mai tôi sẽ tung ra ngoài không? Bộ dáng của cô, làm một ngôi sao cấp 3 cũng khá được đấy." Người đàn ông nắm chắc cằm cô nói, tiện tay vuốt lấy bộ quần áo mặc vào.

"Tôi cũng không tốn thời gian với cô nữa, muốn lấy thì đưa 100 vạn đến đây."

Kéo theo thân mình tàn tạ ra ngoài, Hạ Minh Châu nhìn những cuộc gọi nhờ của Chung Nham, cô khóc không thành tiếng. Đây là phía sau quán bar, cô vừa vòng ra trước liền thấy Trình Lan và Chung Nham đứng đợi trước cửa quán bar, anh kéo từng người lại, đưa họ coi ảnh của cô để hỏi xem có ai thấy cô không, khuôn mặt anh đầy mệt mỏi, như là cả đêm không ngủ. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại [dieenndamLeeQuyDonn](#)

Nước mắt cứ thế mà chảy, cô trốn ở một con ngõ nhỏ, che miệng mà khóc. Cô cảm thấy mình thật dơ bẩn, cô chỉ muốn xé rách thịt mình ra.

Cô kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?

Đừng cho là tôi không biết, chị cô lúc trước vừa được mấy trăm vạn từ thị trường chứng khoán, tôi chỉ lấy 100 vạn là lời cho cô rồi.

Hạ Từ Ca, lại là Hạ Từ Ca.

Ánh mắt Minh Châu đầy hận ý, tại sao mỗi lần gặp cô ta, thì cô lại sẽ thương tích đầy mình, cô tuyệt đối không để cô ta được yên ổn, tuyệt đối không.

Thấy Chung Nham càng lúc càng tới gần chỗ này, Minh Châu liền đứng lên chạy về hướng khác, cô không muốn để Chung Nham thấy được bộ dáng này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 48: An Diệc Kỳ

Edit: Dao Dao Beta: Sakura Bốn người đi tới phòng trị liệu, tuyệt không một ai ngăn cản, bởi vì tất cả đều đã quen, sau một lúc thì thấy bóng dáng của Dương Bộ.

Dương Bộ cũng đã thấy họ, vừa nhìn đã biết là Mặc Mặc bị thương, ông cũng chỉ biết im lặng, cô bé này đã thành khách quen của họ rồi.

"Vào trong đi." Không hề hỏi lý do bị thương, Dương Bộ nói thẳng.

Mặc Hi đi vào căn phòng Dương Bộ chỉ.

Ngồi trên giường, tĩnh dưỡng.

Cách đó gần lắm, ở thành La An phồn hoa, nơi mà khi đã đến thành La An thì ai cũng muốn ghé thăm học viện Andara Di- Võ.

Lúc này, trong học viện Andara Di- Võ có nhiều dãy phòng nhỏ, đây là nơi ở của học sinh.

Ở trong một căn phòng ở đó, có một cậu nhóc khoảng chừng 11, 12 tuổi đang ngồi trong phòng khách, đối diện với màn hình trên vách tường, trong tay cầm một thứ giống như điều khiển không chế thứ gì đó, thân thể cũng vì vậy mà rung động kịch liệt.

“Giết, giết, giết! Ha ha! Đấu với ta mà không xem kĩ xem ta là ai?” Cậu nhóc chơi đến phần khích mà gào lên.

Mái tóc của cậu nhóc kia vậy mà lại là màu bạc, nhưng chân tóc vẫn có màu đen, có thể thấy rõ, mái tóc màu bạc này là hàng nhuộm. Môi hồng răng trắng, làn da nõn nà, đôi mắt to mà xếch, lông mi cũng cong lên kêu ngoạ, rằng rằng sau này sẽ thành một chàng trai rất đẹp trai.

“Này, Kỳ, đoán xem tớ đã tìm được cái gì?” Ngay sau đó, một giọng cũng của trẻ con vang tới, mang theo khoe khoang và kinh ngạc.

“Rầm!” một tiếng, cửa bị đẩy ra, chủ nhân của tiếng nói xuất hiện, cũng đại khái khoảng 13 tuổi, mặt trái dưa, mắt to, khoe miệng mang nụ cười tà ác, lúc này trong tay đang cầm một cuốn tạp chí.

“Mặc kệ cậu, đừng làm âm ỉ tớ.” Cậu nhóc bị gọi là Kỳ không thèm quay lại nhìn mà nói luôn.

“Thật hết nói.” Khó Lạp nhàm chán nói, chen chân vào giữ cho cửa khỏi đóng lại, tiếp theo đi về phía phòng khách. Thoảng cái đã nhào vào trong sofa, cầm tạp chí trong tay giờ cao trước mặt cười nói: “Tớ nói An Diệc Kỳ, cậu thật không muốn biết à? Cậu xem, ba ba cậu nhận con gái nuôi nè!”

Không sai, cậu nhóc trước mắt này đúng là An Diệc Kỳ, con trai của An Dĩ Mẫn, mà tạp chí trong tay Khó Lạp đúng là giới thiệu về chuyện trên buổi tiệc hôm ấy. Trong vòng vài ngày, tin tức An Dĩ Mẫn nhận con gái nuôi đã lan ra, thành La An cũng không ngoại lệ.

An Diệc Kỳ run người, chuyện này đã lan ra trong học viện, cậu nhóc nghe nói, hét lớn: “Lão già kia làm cái gì, cũng chẳng liên quan tới bản thiếu gia!” Chỉ là trong giọng điệu lộ ra sự tức giận.

“Yên tâm, yên tâm! Thiên phú của cậu tốt như vậy, ba của cậu sẽ không bỏ được cậu đâu!” Khó Lạp vui sướng khi người gặp họa: “Nhưng, thiên phú của con gái nuôi của cha cậu hình như rất tốt, Dĩ năng giả sơ cấp không chịu nổi một chiêu của cô nàng, hình như cậu là Dĩ năng giả trung cấp.”

Ánh cam nhật lóe lên, một lưỡi dao gió xuất hiện, nháy mắt bay về phía Khó Lạp, Khó Lạp sợ đến lăn một cái, rớt xuống khỏi sofa, lưỡi dao gió kia trực tiếp cắt qua sofa, cắt mất một góc sofa, tìm Khó Lạp nhảy dựng, kêu lên: “An Diệc Kỳ cậu muốn giết tớ à?”

“Hừ, nói nhiều lời rác rưởi đó thì tớ không khách khí.” Mặt An Diệc Kỳ giận dữ, hừ một tiếng, xoay người đi chơi trò chơi tiếp, chỉ là thao tác hơi rối loạn.

“Được được được! Tớ không chọc cậu, là tớ tự làm.” Khó Lạp cũng biết giờ tâm trạng của An Diệc Kỳ không tốt, lại nói, họ là bạn tốt, anh em tốt, sẽ không giận nhau vì chút chuyện này. Hơn nữa, thật sự cậu không đánh lại An Diệc Kỳ.

Nằm xuống sofa lần nữa, Khó Lạp mở tạp chí, thật ra vừa rồi hấn vừa giật được tạp chí này đã vội chạy tới đây chưa kịp xem, vừa rồi cũng chỉ là liếc qua tiêu đề trên trang bìa mà thôi, bất chéo chân, mở ra coi, không tìm được kêu lên:

“Oa, cô bé này trông rất đáng yêu.”

“Trời, đủ tàn bạo! Ra tay đánh đủ hung ác! Cô bé này đúng là cộp cái! Thật sự đáng tiếc!”

“Cậu này nói rất hay, nụ cười cũng đẹp, trời ạ, hành động cũng đẹp như thế!”

“Thật một quyền đã đánh bại rồi!? Hơn nữa, biểu cảm này cũng... thật lạnh!”

“...”

“A, xem xong rồi. Lại nói, tên mụ của cô bé này là Mặc Mặc đấy, thật đáng yêu.” Khó Lạp gấp cuốn tạp chí lại, quay đầu, đột nhiên thấy khuôn mặt đầy tức giận của An Diệc Kỳ, sợ đến run người, hồi lâu sau mới vỗ vỗ ngực, “Tớ bảo này An Diệc Kỳ, cậu thật sự muốn giết tớ phải không?”

An Diệc Kỳ liếc qua thẳng nhóc, giật cuốn tạp chí, xem thường nói: “Lợi hại? Xinh? Lạnh? Đáng yêu? Hừ, để tớ xem xem lão đầu từ kia nhận nuôi dạng con gái gì!?”

Nói xong, đưa mắt, nhìn cuốn tạp chí trong tay, cả người như bị sét đánh, ngây ngốc tại chỗ, nhìn chằm chằm tấm ảnh chụp Mặc Hi.

Khó Lạp thấy đáng vẻ của An Diệc Kỳ, nghi hoặc hỏi: “Thế nào?”

Chỉ là An Diệc Kỳ không trả lời, mắt không chớp lấy một cái.

“Không phải là tức đến ngu luôn chứ? Thật ra không cần lo lắng! Nói thế nào cậu cũng là con trai ruột của chú ấy, chú An sẽ không bỏ được cậu, vừa rồi tớ giỡn đấy!” Khó Lạp còn tưởng An Diệc Kỳ bị chuyện này chọc giận, vội vàng an ủi “Cho dù thật bỏ được, còn có anh em ở đây! Ha ha!”

“Này, rút cuộc cậu bị sao vậy?” Thấy An Diệc Kỳ vẫn không nhúc nhích, cuối cùng Khố Lạp không nhịn được mà chụp vai cậu.

Theo cú chạm của Khố Lạp, người An Diệc Kỳ rung lên, cuối cùng cũng thanh tỉnh lại.

Túm chặt tạp chí trong tay, khoe miệng càng giương càng lớn, trong mắt là mừng vui vô hạn, đột nhiên quay đầu đưa hai tay túm lấy bả vai Khố Lạp, hét lớn: “Cô bé! Là một cô bé, thật sự là cô bé! Ha ha ha ha! Tớ đã tìm thấy rồi, ha ha!”

“Ồ...” Khố Lạp bị An Diệc Kỳ lắc đến mặt mày đảo, nhưng càng khiến cậu thêm nghi hoặc: “Cô bé? Cô bé gì?”

“Chính là cô bé á!” An Diệc Kỳ thật hưng phấn, bỏ Khố Lạp ra, cầm tạp chí giờ trước mặt Khố Lạp, kêu lên: “Ha ha, còn nhớ không, đây chính là cô bé kia đấy, chính là bé đó! Ha ha, cuối cùng lão đầu tử cũng làm được một chuyện đúng đắn! Ha ha! Sau này bé là em gái của tớ, nói cách khác, sau này tui tớ ở cùng một chỗ, mỗi ngày đều có thể gặp bé! Ha ha! Ha ha ha!”

“...” Thấy bộ dạng An Diệc Kỳ cười ngây ngô, không biết những thiếu nữ yêu thích cậu ta mà thấy biểu hiện này sẽ có cảm tưởng gì, Khố Lạp hơi ác ý nghĩ.

“Không được! Tớ phải về nhà! Về nhà ngay bây giờ!” Tiếng cười ngưng lại, An Diệc Kỳ lại hét lên, định chạy ra ngoài.

“Này! Ê ê! Kỳ! Chưa hết học kỳ thi chưa ra được mà!” Khố Lạp sững sờ, vội hét lên, thế nhưng đã chẳng còn thấy được bóng dáng của An Diệc Kỳ, chỉ còn biết thở dài.

Nhặt tạp chí rút dưới đất lên, nhìn khuôn mặt cười mông lung trên trang bìa, một lúc sau, lẩm bẩm: “Cô bé? Ừ... thật sự là cô bé liễu lĩnh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 49: Hành động trong đêm

Đường An Lâm, khu biệt thự quý tộc.

Buổi trưa, ánh mặt trời rực rỡ, trong một gian biệt thự cỡ vừa tọa lạc trên bãi cỏ xanh, cánh cửa ban công lầu hai mở rộng, một ngọn cây cao vừa tầm ban công đó, tạo nên mảng màu xanh lục âm áp cho chỗ này, cảnh vật mang vẻ sáng sủa.

Dưới bóng cây xanh, là một chiếc bàn thủy tinh màu trắng kiểu Âu, mấy chiếc ghế bành bao quanh nó cũng mang một màu trắng tinh.

Mặc Hi nặc một bộ đồ màu trắng đơn giản, ngồi trên một chiếc ghế bành trong số đó, tay đang cầm một tờ báo xem.

“A, An Dĩ Mẫn làm việc rất nhanh chóng, nhưng lại không diệt cỏ tận gốc.” Buông tờ báo trong tay xuống, Mặc Hi dựa lưng vào ghế, khẽ nói.

Tờ báo ở trên bàn, tiêu đề lớn nhất là “Tập đoàn Hạo Hoa bị tập đoàn An thị thôn tính, gia đình tổng tài Hạo thị lưu lạc thành dân nghèo”.

Mà cái tập đoàn Hạo Hoa đúng là của gia đình thằng nhóc đã nhục mạ nhóm Mặc Hi hôm yến tiệc, là tập đoàn của người được người phụ nữ kia gọi là cha của Kiến Vũ, trong vài ngày tình thế bị lật ngược dưới thế công của An Dĩ Mẫn.

Chỉ là, người lại có thể đào thoát được rồi.

Rũ mắt xuống, nhìn phần viết về chỗ ở hiện tại của nhóm người Hạo Kiến Vũ, trong ánh mắt mang một mảnh thâm thúy không ai thấy.

“Tiểu thư, đại nhân bảo cô xuống dưới ăn cơm.” Bên tai truyền đến tiếng của Hà San, là bảo mẫu của nhà Mặc Hi.

Mặc Hi đưa mắt cười với Hà San, nhảy từ trên ghế xuống, “Dạ biết, đi thôi.”

Đi xuống dưới lầu. Bây giờ cô không phải ngày ngày chạy tới sân huấn luyện như lúc trước, chỉ cần thỉnh thoảng tỷ thí với Khoát Hải. Bởi vì cô cần kinh nghiệm thực chiến với năng lực ứng biến, còn cần tu luyện năng lực linh hồn, trong nhà cũng có một sân huấn luyện nhỏ đơn giản, không cần phải tới bên kia.

Xuống tới dưới lầu, thì đã thấy Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, cười bước qua, ngồi ở chỗ riêng cho mình, cười nói: “Con đến rồi, ăn cơm đi ạ.”

“Ừ... ăn cơm.” Chu Tiểu Trúc lên tiếng, lại há miệng, liếc Mặc Phàm một cái, nhưng không nói gì, cầm chén cơm lên.

Một bữa cơm hơi yên tĩnh, một lúc sau, Mặc Hi ăn xong lau miệng, liền buông chén cơm, cười nhẹ nói với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc: “Hi hi... cha mẹ có chuyện gì thì cứ nói, không cần phải... như vậy đâu!”

Dị trạng của họ lúc ăn cơm Mặc Hi có thấy, chỉ là chờ đến giờ mới hỏi.

“A...” Chu Tiểu Trúc mở miệng nhưng cái gì cũng không nói, nhìn về phía Mặc Phàm, “Anh nói đi”.

“Khụ” Mặc Phàm đưa tay ho khan một tiếng, cũng mở miệng, nhưng không nói ra lời nào.

“Ha ha! Con là con gái của bố mẹ nha, có chuyện gì mà không nói nên lời đây?”

“Mặc Mặc nói đúng, vẫn là để mẹ nói đi.” Chu Tiểu Trúc cười ôn nhu nói: “Là như vậy, anh trai của cha con, chính là bác cả của con, việc làm ăn gặp chút vấn đề, nên muốn đến ở nhờ nhà chúng ta một thời gian.”

“A” nghe một câu, Mặc Hi đã hiểu ngay ra vấn đề. A, tại sao trước giờ họ chưa từng gặp qua vị bác cả này? Giờ lại nhảy từ đâu ra đây? Ví dụ như thế đã quá nhiều, nhưng việc thế này cô cũng không để ý, vừa thấy ánh mắt lo lắng của Mặc Phàm, cười nói: “Chuyện này cha mẹ quyết định là được rồi, dù sao chỗ này rộng như vậy, cứ tùy tiện.”

“Ừ” Mặc Phàm buông lỏng rõ ràng. Lại nói thêm mấy câu, Mặc Phàm với Chu Tiểu Trúc trở về phòng, Mặc Hi cũng đứng dậy, nhìn về phía Hà San đứng bên cạnh, bình thần nói: “Nếu bọn họ đến, cô cũng biết phải làm thế nào.”

“Vâng, tiểu thư.” Hà San gật đầu. Chuyện như thế cô cũng rõ ràng, công việc của cô là bảo mẫu, cũng là bảo mẫu cho cả ba người nhà Mặc Hi.

Mặc Hi nở nụ cười, cũng trở về phòng của mình.

.....

Ban đêm, rất đen rất tối, cả bầu trời chẳng có lấy nổi một vì sao, dù có đưa tay ra trước mặt cũng chẳng thấy nổi năm ngón.

Vốn đang ngủ trên giường, hay phải nói là tu luyện – Mặc Hi, đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt lóe lên ánh tím, nhắm lại lần nữa, lại mở!

Màu tím!

Đôi con ngươi vốn đen bóng giờ lại biến thành màu tím, màu tím kia như đậm mà không đậm, như nhạt mà không nhạt, mới nhìn chỉ thấy giống như bảo thạch tím, càng nhìn càng thấy tinh mịn, nhìn không thấu, giống như ốc xoáy cuốn lấy hồn người, tỏa sáng lung linh.

Nhìn xung quanh, thân hình nhỏ đứng dậy, lấy từ trong tủ áo ra một bộ quần áo dài màu đen, thay ra, lại lấy ra một cái mặt nạ màu đen, liếc cũng biết là hàng làm theo yêu cầu, vừa vặn che thân hình nhỏ nhỏ, nửa khuôn mặt và búi tóc của Mặc Hi, chỉ chừa lại đôi mắt.

Chuẩn bị xong tất cả, chớp mắt một cái, người bay ra khỏi cửa sổ, độ cao từ tầng hai với cô mà nói, đơn giản như đi trên đất bằng, đơn giản dứt khoát, như không có chút sức nặng nào cả, cả cơ thể như hóa thành một vệt đen vọt về phía trước.

Cửa sổ phòng Mặc Hi trùng hợp cũng hướng ra cửa sau, thân thể nhanh chóng lách qua bẫy rập, đến chân tường, đạp chân một cái, vọt lên không, lướt qua tường bảo hộ.

Mà, vừa cách biệt thự một đoạn, đã thấy Mặc Hi khẽ ngừng, tiếp theo lại thấy ánh tím lóe lên dưới chân cô, thân thể biến mất, lại xuất hiện cách đó trăm mét, còn chưa tới nửa giây, lại biến mất, lại xuất hiện cách trăm mét nữa, tốc độ, thân pháp thật quý dị.

100m, bây giờ chỉ có thể một lần 100m, sau này nhất định sẽ xa hơn, nhanh hơn! Mặc Hi thầm tính toán.

Thân hình nhỏ màu đen hòa cùng bóng đen, khiến người ta khó có thể phát hiện.

Đại khái 10 phút sau, Mặc Hi dừng lại, vọt người lên, tới một nóc phòng, xem động tĩnh một căn nhà trước mắt.

Mà, chỗ cô hiện đang chú ý là chỗ ở của tập đoàn Hạo Hoa mà báo viết.

Cử động lần nữa, trốn qua ánh đèn đường sáng rọi, đáp xuống căn gác tối, đột nhiên thấy mỉm cười, cô phát hiện, hình như từ lúc tới thế giới này thì biến đổi, giờ mình đang làm gì đây? Không tính từ khi quyết định giết người, diệt cỏ tận gốc, mà tính từ mới đầu, làm mọi thứ như một chuyên gia, chẳng lẽ mình có thiên phú làm sát thủ trời sinh?

Thêm nữa, bây giờ rõ là cô đang muốn giết người, vậy mà không chút sợ hãi, còn mong ngóng nữa, cô thật sự tự đại rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 50: Trở sát

Edit: Dao Dao Beta: Sakura Thật ra cô tuyệt không biết là vì phương pháp tu luyện linh hồn và nguồn gốc lỗi điện trong cô. Trước giờ cô đều tu luyện trong trạng thái không linh, đã quen loại tâm cảnh bình tĩnh táo kia, mà lỗi chùng của lỗi điện trong linh hồn cô như đang vô hình bảo vệ tâm chí cô, tựa như hồi năm cô một tuổi, khi kiểm tra trên quả cầu thủy tinh khiến cô hôn mê sau đó đột nhiên tỉnh lại, giúp cô gặp bất kì chuyện gì đều có thể tỉnh táo đối mặt.

Dù đang nghĩ lung tung, thân thể cô vẫn thông thả hành động, linh cảm tản ra bốn phía, không sai, là linh cảm, từ khi Mặc Hi tự lấy tên này, khi còn là trẻ sơ sinh cô có thể nghe được suy nghĩ của Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, cô vẫn thử tu luyện, mà ở trong sách cô từng thấy có viết về “Vực”. Ở trong vực, có trốn thế nào cũng không tránh khỏi ánh mắt của chủ nhân “Vực”, thông qua sự cố gắng không ngừng, cuối cùng cô cũng có thể cảm giác được những gì xảy ra trong một phạm vi nhất định, mọi thứ trở nên rõ ràng hơn nhiều, nhất là sau khi mở tử nhãn*

*đôi mắt tím của MH, đã đề cập ở cuối chương trước.

“An Dĩ Mẫn, mày đã ác như vậy, thì đừng trách tao không khách khí!”

Tiếng đàn ông gào thét dội vào tai Mặc Hi, ngừng thở, tập trung tinh thần nghe đối thoại ở phía dưới.

“Cha, cha, còn con tiện dân kia nữa!”

“Ừ, cha biết, Kiến Vũ, cha nhất định sẽ báo thù cho con! Bắt con tiện dân kia tới cho con tra tấn!”

“Vâng!”

“Hừ hừ, cha đã mua người của liên minh sát thủ, dù sao cũng chẳng còn có gì, cho dù có mất hết những gì còn lại cũng phải cắn ngược lại bọn chúng một miếng!”

Ha ha, xem ra hôm nay mình đến đúng dịp, Mặc Hi nghe cuộc trò chuyện này, nghiêng người tiến về phía căn phòng đó, chuẩn bị ra tay, nhưng ngay lúc này, đột nhiên xuất hiện một giọng nam cười hì hì.

“Ha ha, chỉ sợ mày không có cơ hội này.”

Giọng nói này làm Hạo Hà kinh hoàng, la lên: “Ai?! Ra đây!”

Mặc Hi đang ẩn trong bóng tối cũng kinh ngạc, cô khá quen với giọng nói này.

Một dáng hình thon dài thông thả bước ra, người này chẳng che giấu gì, có thể thấy rõ được, khoảng 25 tuổi, lông mày dày mắt to, khuôn mặt điển trai, làn da không coi là trắng, nhưng nõn nà, tóc ngắn, trán cao, cho người ta cảm giác linh động, lúc này khóe miệng đang cười bốn cọt, đúng là bồi bàn tại sảnh của sân huấn luyện, Any.

“Mày?! Mày là ai?! Đến đây làm gì?” Hạo Hà cẩn thận nhìn Any đang đứng trước mặt, cổ trắn tỉnh hồi, tay chấp sau lưng lại bí mật cử động.

“Ha ha, Hạo tổng tài không cần phải ra vẻ choáng váng, tôi à? Tôi đến dĩ nhiên là để giết ngài rồi.” Any cười nói.

“Ha ha, đương nhiên tao biết, không phải là chó của An Dĩ Mẫn sao! Đi chết đi!” Hạo Hà đột nhiên hét to một tiếng, ánh cam trong tay lóe lên, ra tuyệt chiêu: “Loạn Vũ!”

Cùng có Dị năng hệ Kim như Hạo Kiến Vũ, trong không trung nháy mắt xuất hiện những lưỡi dao nhỏ như cánh hoa dày đặc, bay về phía Any.

“Ha ha, lớn vậy rồi mà mới là Dị năng giả trung cấp, khó trách phải chết.” Giọng Any mang theo sự xem thường, đưa tay ra trước mặt, ánh vàng hiện lên: “Khí Áp!”

Những lưỡi dao vàng vốn đang bay đi đồng loạt rơi xuống đất, toàn bộ găm xuống đất ba phần, có thể thấy lực sát thương của những lưỡi dao vàng cũng ngang với vẻ ngoài xinh đẹp của nó.

“Ha ha, mày thật sự cho rằng tao sẽ dốc sức Dị năng giả trung cấp mà liều mạng với Dị năng giả cao cấp như mày sao?” Bên tai truyền đến tiếng cười của Hạo Hà, liền thấy trong tay lão ta xuất hiện một quả cầu sáng, trong đó lóe ánh xanh lá, tựa như một trận cuồng phong thổi trúng người, thân thể Hạo Hà cũng được bao bọc bên trong, nháy mắt bay hướng bên ngoài.

“Dị khí?!” Any kinh ngạc nói.

“Ba ba! Mang theo cả con với! Ba ba!” Hạo Kiến Vũ không có sức lực nằm trên mặt ghế tuyệt vọng gào lên, chỉ là không có ai ngó ngang tới, nhích người, lại không xong, kết quả ngã lăn xuống đất, thấy Any nhìn về phía mình, về sợ hãi ánh lên trong mắt, “Đừng giết tôi! Đừng giết tôi! Cầu xin ngài!”

Mùi hôi nước tiểu bay ra.

“Hừ!” Nhìn thẳng nhóc đầy chán ghét, tay Any phát về phía hắn, ánh vàng lóe lên, thân thể Hạo Kiến Vũ bay về phía vách tường, đầu vỡ máu chảy, không có tiếng nào, chết lập tức.

Không thèm nhìn nó, đuổi theo Hạo Hà.

“Ha ha! Muốn giết tao? Đợi đấy! Tao nhất định sẽ báo thù!” ánh sáng xanh lá trong tay đã tan biến, Hạo Hà cũng đã dừng lại, nhìn quả cầu thủy tinh trong tay, “Lại cần ba ngày hấp thu năng lượng rồi.”

Đưa chân, chuẩn bị đi, đột nhiên phát hiện trước mắt có một bóng người nhỏ nhắn đen từ trên xuống dưới, cả kinh: “Mày, mày là ai?”

Cầu năng lượng của Hạo Hà đã dùng hết, lão lại không đoán được trước mặt là ai, lại là người của An Dĩ Mẫn chăng? Thế nhưng sao lần này lại che mặt?

Đứng trước mặt lão đúng là Mặc Hi, khi lão chạy trốn, Mặc Hi liền đuổi theo, thật ra lấy tốc độ của cô hoàn toàn có thể chặn lão ta lại từ nửa đường, chỉ là không muốn bị Any phát hiện, mãi đến giờ mới xuất hiện.

Không lên tiếng, trực tiếp dùng hành động biểu đạt, tới trước lão chỉ trong nháy mắt, nắm tay dẫn tĩnh điện chỉ lực đâm về phía hắn.

“Ầm” ánh cam lóe lên, một vách tường màu vàng xuất hiện, chặn lại năm đám của Mặc Hi.

“Rầm!”

Không bị vỡ, quá cứng.

Mặc Hi nhíu mày, nghiêng đầu, tránh qua lưỡi dao bắn đến, xoay người tới gần Hạo Hà lần nữa.

Sao Võ giả này có tốc độ nhanh như vậy!? Hạo Hà sửng sốt phát hiện tốc độ của Mặc Hi còn nhanh hơn cả tốc độ của Dĩ năng giả trung cấp hệ Phong.

“Rầm” lại là mặt tường màu vàng.

Hệ Kim có năng lực phòng ngự và công kích cao nhất trong ngũ hành, đây cũng là lí do hệ Kim đứng đầu ngũ hành.

Mà chính lúc này tới gần, Hạo Hà mới phát hiện đôi mắt tím kia, trong lòng kinh hoàng, có người có mắt tím sao? Hơn nữa tên này còn nhỏ như vậy, tốc độ lại nhanh đến thế, phải chăng là người được truyền thừa đặc thù?

Sao tự xưng mình lại chộc trủng người nào rồi chứ? Hay là An Dĩ Mẫn tìm được một kẻ truyền thừa? Trong lòng Hạo Hà ghen ghét, không ai không muốn có người truyền thừa như vậy, đó là sự tồn tại cường đại lại quý dị.

“Phốc”

Lại một quyền đánh xuống, thân thể Hạo Hà ngã xuống, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn Mặc Hi đang thông thả tới gần mình, Hạo Hà biết không trốn khỏi cái chết, vừa mới đánh nhau xong, mà người trước mặt dường như không biết mệt mỏi, hơn nữa tốc độ lại cực nhanh, mình có thể kiên trì lâu như vậy chính là vì năng lực phòng thủ mạnh của Dĩ năng hệ Kim.

“Mày, mày là ai? Dù sao tao cũng phải chết, cũng nên để tao biết tao chết trong tay ai chứ?” Hạo Hà đau đớn nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 51: Chân thật?

Edit: Hồng Beta: Sakura Mặc Hi nhìn ông ta, vẫn không nói gì như trước. A, chết ở trên tay ai? Ông không cần biết rõ. Tia chớp màu tím trong tay lóe lên, oanh một tiếng, trong nháy mắt hướng về đan điền của ông ta, trong đôi mắt vẫn còn đang trợn to của Hạo Hà chỉ còn lưu lại âm thanh sợ hãi chưa biến mất, “Dị thánh. . . . . ! ! ?”

Trong tay lại là tia chớp phân tán bốn phía, toàn bộ hướng lên thân thể của Hạo Hà ở trên mặt đất.

“Xèo xèo!” Trong đêm tối, âm thanh này khiến người khác sờn hết cả gai ốc.

Một hồi, xác định một mảnh màu đen tro bụi trên mặt đất, bị gió thổi bay.

Đó là cái gì? Thấy trên mặt đất rơi xuống một chiếc nhẫn và một vật hình cầu, vật hình cầu thì cô biết, dị khí, vừa rồi Hạo Hà sử dụng dị khí, còn chiếc nhẫn kia là gì? Song, vật có thể ở cùng một chỗ với dị khí nhất định sẽ không tới, đem hai vật thu vào, bỏ vào trong túi quần áo.

Không hề dừng lại nữa, Mặc Hi xoay người định rời khỏi, thế nhưng đúng lúc này, không khí xung quanh thân thể đột nhiên, nhanh chóng bị đè nén! Còn có giọng nói quen thuộc, "Phía trước là ai, chờ một chút, tôi không có ác ý!"

Con người co rụt một cái, Mặc Hi không để ý tới tiếng gọi của anh ta, vẫn tiếp tục phóng về phía trước, thế nhưng cũng bởi vì động tác này của cô, trước mặt thoáng một cái trong không khí là bức tường vô hình đánh đến, đuổi quyền nện ở phía trên.

"Phanh! !"

Mặc Hi lùi về một bước, không hướng về phía trước nữa, bởi vì phía trước cũng xuất hiện một người, một thân quần áo màu đen bó sát người, một cô gái đáng người gọi cảm giống như ma quỷ, cùng với mái tóc dài đen.

Mặc Hi cũng nhận ra người này, cô gái này chính là Mehg.

Thấy Mặc Hi dừng lại, Lany cười đi lên phía trước nói, "Chúng tôi thật sự không có ác ý, chỉ muốn biết ngài là ai, có nhìn thấy một người đàn ông vừa mới chạy qua đây không? Tôi cảm giác được hành tung của ông ta đến đây thì đã biến mất." Con người hướng về chỗ cháy đen trên mặt đất nhìn một cái.

Không có ác ý?

Mặc Hi rõ ràng cảm giác được không khí xung quanh biến hóa, mặc dù rất cao hứng khi mình và An Dĩ Mẫn có ý nghĩ trăm thảo xử căn (*) giống nhau, thế nhưng tình huống bây giờ không phải mình muốn nhìn đến, không có nghĩ đến tốc độ của An baba cũng nhanh như thế, xem ra mình vẫn quá không hiểu rõ Dị năng giả cường đại của thế giới này rồi.

(*)trăm thảo xử căn : diệt cỏ phải diệt tận gốc, không để lại mầm gây tai họa

Quay người lại, nhìn về phía Lany, con người màu tím hiện ra rõ ràng trước mắt anh ta.

"Con mắt màu tím! ?" Dù là Lany nhìn thấy đôi mắt này cũng sửng sốt, đôi mắt xinh đẹp màu tím kia căn bản không phải cố ý biến thành, thế nhưng thậm chí có người có con mắt màu tím! ? Hơn nữa, lúc vừa mới nhìn tới, anh ta thậm chí có chút thất thần trong nháy mắt.

Người này, không đơn giản! Any đưa ra kết luận, cũng bắt đầu trở nên cẩn thận, cười nói, "Vì sao ngài không nói gì, nếu như vậy xin mời ngài cùng đi với tôi gặp ông chủ của tôi, dù sao chuyện này vẫn phải làm cho rõ ràng, đối với ai đều tốt có phải không?"

Đi gặp An Dĩ Mẫn? Vậy không phải là mình hoàn toàn bị bại lộ?

Đương nhiên Mặc Hi không thể nào đáp ứng yêu cầu của Lany, càng thêm không thể nói chuyện, ai biết anh ta có thể nhận ra hay không, lắc lắc đầu, cô cũng không muốn động thủ với anh ta, không chỉ là bây giờ hai người đấu với một mình cô, hơn nữa vẫn là hai người Dị năng giả cao cấp, càng bởi vì bọn họ là người của An Dĩ Mẫn.

Chẳng qua là những người khác rõ ràng không nghĩ như thế, thấy Mặc Hi lắc đầu, đôi mắt của Lany tối thêm một chút, cười nói, "Vậy cũng chỉ có thể dùng những thủ đoạn khác mời ngài đi, còn mời ngài bỏ qua cho!"

Mặc Hi tập trung tinh thần trong nháy mắt, cô biết, cuộc chiến này sợ là khó tránh rồi, mặc dù trận đánh này thật sự có điểm oan uổng, có chút không đáng giá!

Cái gì? ? Hoàn cảnh trước mắt đột nhiên biến đổi, vách tường màu lam nhạt, trang trí đơn giản, cửa sổ lớn sát đất, hướng phía ngoài nhìn lại là biệt thự, nhà lầu cao ngất, còn có xe chạy trên đường lớn.

Này. . . . . Đây là! ! ?

Đôi mắt của Mặc Hi bỗng nhiên tròn to, nơi này! ! ? Làm sao có thể! ?

"Tiểu U! Còn ở đây nhìn cái gì? Mau xuống, vẫn còn gần gũi với ba ba sao?" Bên tai là giọng nói ôn hòa còn mang theo một chút bất đắc dĩ, giọng nói ở bên tai Mặc Hi vừa quen thuộc lại vừa khác sâu trong lòng.

Khó khăn quay đầu, nhìn thấy được khuôn mặt kia, người phụ nữ xinh đẹp với dung nhan tú lệ mang theo khí chất cổ điển, búi tóc màu đen mềm mại búi phía sau đầu, tóc trên trán rủ xuống, chính là mẹ đời trước của cô, Tào Hình.

"Mẹ. . . . . Mẹ, mẹ!" Mặc Hi chỉ cảm thấy trong miệng bị kẹt cái gì đó, thanh âm thô ráp khó nghe.

"Haizz, con đứa bé này!" Tào Hình thở dài một hơi, đi tới trước người Mặc Hi, đưa tay sờ lên đầu cô, nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve, "Ba ba cũng vì muốn tốt cho con, tốt lắm, đi xuống đi, cùng ba ba của con nói chuyện cho rõ."

Đỉnh đầu tiếp xúc đến cảm giác chân thật khiến cho Mặc Hi giống như tượng gỗ, không có bất kỳ phản kháng, mặc cho Tào Hinh đem cô kéo đến dưới lầu, lập tức nhìn thấy cái bóng lưng trên sofa kia, tìm đập gần như ngừng lại.

“Khải Hoa, Tiểu U đến.” Tào Hinh gọi nhẹ một tiếng, liền kéo lấy Mặc Hi đến trước sofa.

Trương Khải Hoa cũng ngừng đầu lên, vẻ mặt, hơi thở thư sinh kia xuất hiện ở trước mắt Mặc Hi, có chút nghiêm túc, thế nhưng con người kia rõ ràng là ôn nhu cùng bất đắc dĩ, “Hừ!” một tiếng.

“Ba ba. . . . .” Khuôn mặt này, khuôn mặt này, thần thái này, thật sự! Tất cả điều này, thật sự! ! Mặc Hi tắc nghẽn kêu một tiếng.

Người Trương Khải Hoa khẽ run, giương mắt nhìn Mặc Hi, một hồi, cuối cùng thở dài một hơi, “Đến, Tiểu U, đến ngồi vào bên cạnh ba ba!”

Tào Hinh dịu dàng buông tay, đẩy Mặc Hi ra.

Mặc Hi tự giác đi tới bên cạnh Trương Khải Hoa ngồi xuống, gần như tham lam nhìn khuôn mặt này, nhìn một chút Trương Khải Hoa, lại nhìn một chút Tào Hinh, đây là thật sự! ? Điều này thật sự là thật sao? Vì sao, vì sao bọn họ, tất cả đều không có chuyện? Tất cả mọi chuyện phát sinh với mình lại là chuyện thế nào?

“Tiểu U, ba ba cũng là vì tốt cho con, đối phương thật sự là một đứa bé tốt.” Trương Khải Hoa mở miệng, cuối cùng vẫn nói.

Lời nói này. . . . .

Chẳng lẽ. . . . .

“Cái gì đứa bé tốt?” Mặc Hi hỏi.

“Haizz, con vẫn không muốn.” Trương Khải Hoa thở dài một hơi, mấp máy môi, nói, “Chính là đứa bé của Thịnh gia, vị hôn phu ba ba chọn cho con, bất kể thế nào, con hãy đi gặp một lần nữa đi.”

Quả nhiên!

“Ba ba, hiện tại là ngày mấy?” Mặc Hi hỏi một đặng trả lời một nẻo, hỏi ngược lại.

Trương Khải Hoa có chút tức giận, “Con! Đứa bé này! !” Nhưng nhiều hơn là bất đắc dĩ, quay đầu đi.

“Tiểu U!” Tào Hinh cũng lên tiếng gọi một tiếng, liếc nhìn Trương Khải Hoa, liền đi tới bên cạnh Mặc Hi, sắc mặt có chút chỉ trích, “Con đây là thế nào? Còn tức giận sao? Hôm nay là mừng 5 tháng 7.”

” Mừng 5 tháng 7?” Mặc Hi hỏi tương lại, mình rời nhà ra đi lúc đó là buổi tối mừng 4 tháng 7, chuyện này là thế nào, mặc dù biết Tào Hinh sẽ tức giận, nhưng cô phải biết rõ ràng, hỏi lại lần nữa, “Ngày hôm qua xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 52: Giả dối!

Edit: Hồng Beta: Sakura Quả nhiên, chỉ thấy đôi mắt của Tào Hinh rõ ràng lộ ra một tia tức giận, nhưng vẫn trả lời cô, “Ngày hôm qua Tiểu U cùng ba ba gây lộn bỏ chạy vào phòng không ra ngoài, không còn gì hỏi sao mà Tiểu U lại hỏi việc này.”

“Đi vào phòng rồi không ra ngoài nữa! ?” Điều này. . . . . Thật sự là thật sao? Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện phát sinh với mình đều là giấc mộng, hay nói cách khác tất cả mọi chuyện bây giờ mới là giả dối, thế nhưng, vì sao cảm giác lại chân thực đến như thế, như thế khiến cho cô không nổi. . . . .

Ba ba, mẹ, không chết. . . . . Thật tốt, như vậy thật tốt! !

“Con biết rồi, ba ba, mẹ không nên tức giận! Ngày mai Mặc Mặc sẽ đi gặp người con trai kia.” Mặc Hi cười nói, cô không nên chọc cho bọn họ tức giận nữa!

Nhưng mà, sau khi nói lời này xong, Mặc Hi sửng sốt, Tào Hinh và Trương Khải Hoa cũng sửng sốt.

“Mặc Mặc?” Trương Khải Hoa cuối cùng quay đầu lại, lông mày hơi nhướn lên cao.

“Ha ha, con nói nhảm, dù sao con cũng đồng ý cuộc hôn nhân này, hai người không nên quan tâm nữa.” trong lòng Mặc Hi run lên, trên mặt vẫn cười nói.

“Thật?” Trương Khải Hoa vừa nghe, trên mặt có chút kinh dị cùng cao hứng.”Làm sao đột nhiên lại đồng ý?”

“Ha ha, không có gì, chẳng qua là ba ba, mẹ nhất định sẽ không để Mặc. . . . con chịu thiệt, hơn nữa ba ba, mẹ nói người kia không tệ mà có phải không? Như vậy gặp lần nữa cũng không có cái gì.” Mặc Hi bình tĩnh trả lời, có thể để bọn họ vui vẻ, một hôn nhân nho nhỏ lại có quan hệ gì? Hơn nữa cũng không nói sẽ phải kết hôn bây giờ, chẳng qua là gặp mặt mà thôi.

“Ừ.” Đối với câu trả lời của Mặc Hi, Trương Khải Hoa chỉ trầm giọng trả lời một câu, cũng không có phản ứng gì khác, nhưng mà Mặc Hi có thể nhìn ra được, kỳ thật ông rất vui vẻ .

Tào Hình nhìn hai người cũng cười, đối diện Trương Khải Hoa cười nói”Còn giữ vẻ mặt nặng nề làm gì a? Vui vẻ liền vui vẻ, e rằng đang cười a?”

Trương Khải Hoa không có nói chuyện, chẳng qua khóe miệng kia đích xác là cong lên.

Một ngày cứ hồ đồ trôi qua như vậy, đến khi Mặc Hi trở lại trên giường trong phòng mình, vẫn cảm thấy giống như ở trong mơ như trước.

Rất cuộc. . . . .

Đây là giấc mơ, hay đó là giấc mơ?

Từ trên giường bò dậy, đến cái gương trước mặt, trong gương là khuôn mặt mà mình vừa quen thuộc và xa lạ. Khuôn mặt 15 tuổi, đưa tay, ở trên khuôn mặt nhỏ cầu một cái, thật sự rất đau.

Tất cả mọi chuyện chỉ là giấc mơ sao? Vì sao. . . . lại chân thực như vậy, khác sâu như vậy.

Mặc Hi, tên của mình, Trương U, cũng là tên của mình, rất cuộc bây giờ mình là ai đây! ?

Lần nữa trở lại trên giường, đôi mắt dần dần nhắm lại.

Buổi trưa, ngày thứ hai, sau khi Mặc Hi mặc tốt tất cả, đã bị Tào Hình đưa lên xe, trước khi cô đi bà còn nói,”Đi chơi vui vẻ.”

Mặc Hi gạt đầu, cửa xe đã đóng, tài xế chậm rãi chạy.

Tay tránh lấy đầu, tựa vào cửa sổ phía trước, nhìn cảnh vật quen thuộc ngoài cửa sổ vụt qua nhanh chóng, vì sao lại có cảm giác ly biệt?

“A An.” Mặc Hi không có quay đầu, gọi nhẹ.

“Dạ, tiểu thư.” Bên tai truyền tới tiếng tài xế cung kính trả lời.

“. . . . .” Mặc Hi không có nói chuyện, thân thể đột nhiên chấn động, nhìn ngoài cửa sổ con người dần dần mê mang.

Vừa rồi, cô chỉ gọi một tiếng theo thói quen.

Nhưng mà, tài xế lại trả lời.

Cô nhớ kỹ, tài xế nhà cô, rõ ràng không gọi A An, rõ ràng, gọi bác Hồng.

Quả nhiên. . . . .

Là, giả dối sao?

Dù là. . . . . Không nữa!

Khẽ nhắm đôi mắt lại, sau đó mạnh mẽ mở ra lần nữa, ti chớp màu tím lóe lên, cảnh sắc trước mắt bắt đầu hỗn loạn, vừa mới là lời nói của cha mẹ, đám người bên đường, tất cả đều xảy ra dao động, giống như là một bộ phim quay chậm.

Sau đó, linh hồn lóe ra cũng là một trận sáng lóa, cảnh cáo nguy hiểm đang đến gần, tất cả mọi chuyện trước mắt kết thúc là cảm giác”Cách cách”, giống như thủy tinh, phá thành mảnh nhỏ.

Xuất hiện ở trước mắt là đường phố chìm trong bóng tối như trước, còn không có đợi cô phản ứng lại, thân thể đã ngã bay ra ngoài.

“Phốc!” Máu tươi phun ra ở trong không khí, đau đớn kịch liệt khiến cô cong người lên.

Mà, cũng bởi vì điều này, khiến cho cô hoàn toàn tỉnh táo lại. Chẳng quan đến thứ gì khác cả người lăn một vòng sang bên phải, chỉ thấy cô vừa mới ở chỗ kia hiện tại chỗ đó trống không chỉ còn bóng tối, mà phát ra đòn công kích này chính là Mehg.

Thấy vũ khí trong tay kia giống như cung chữ thập, phía trên phát ánh sáng chói lọi, rõ ràng giống dị khí.

Phiền toái.

Thực lực của hai người đó cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy! Thế nhưng bất kể thế nào cũng không thể bị bọn họ phát hiện.

Không chế năng lượng trong thân thể nhằm giảm bớt thương thế của cơ thể, tay trái đưa vào trong tay áo đen của tay phải, bí ẩn hướng về phía trước mặt ẩn nút xoay tròn.

Trọng lực giải trừ!

Hoàn toàn lên tinh thần nhìn hai người trước mắt, đồng thời cũng tìm cơ hội rời khỏi.

Cùng chung ý nghĩ với Mặc Hi, Lany cũng cẩn thận hơn, anh không có nghĩ đến Mặc Hi ở trong không gian ảo giác của Mehg tỉnh lại nhanh đến như thế, đừng thấy Mặc Hi ở bên trong trải qua thời gian dài như vậy, kỳ thật ở bên ngoài cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, chỉ sợ Mặc Hi đã trúng một chiêu của anh, thậm chí đã bị thương, anh cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Không biết rõ địch nhân mới đáng sợ, bây giờ chính Lany chính cũng đoán không ra thực lực của Mặc Hi.

Ba người cứ giữ thế giằng co như vậy, ai cũng không hề động.

Cảnh tượng lại biến đổi một lần nữa, lần này là hình ảnh của Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, chẳng qua là có kinh nghiệm của lần trước, chiêu số như vậy còn có thể dùng sao?

Đôi con ngươi của Mặc Hi vẫn phát ra ánh sáng màu tím, giữ vững tâm tình, liền bài trừ tất cả mọi chuyện, mà trong lúc thanh tỉnh cuối cùng cô cũng phát hiện nguyên nhân, mùi thơm, không sai, mùi thơm từ trên người Mehg phát tán đi, lại nói, bọn cô cũng không biết dị năng của Mehg là cái gì, xem ra chính là cái này, lợi dụng mùi thơm để khiến người ta sinh ra ảo giác!

Mà một đoạn ảo giác này giống như một đạo pháo khai chiến, chiến tranh bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 53: Công kích mãnh liệt

Không khí xung quanh đột nhiên nặng thêm một tầng, nhưng mà điều này đối với Mặc Hi cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng, mỗi ngày đều sống trong áp lực gấp 3 lần, thì đối với điều này sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng?

Quan sát xung quanh, người đi về phía Mehg, phá vỡ!

“Khí bạo!” Lany quát lên một tiếng, đương nhiên anh đoán được ý tưởng của Mặc Hi. Dù thoát nhìn người này tựa hồ cũng không có bất kỳ ý tứ gì đối nghịch với bọn họ, thế nhưng tất cả mọi chuyện vẫn nên biết rõ ràng, làm việc muốn làm tốt.

“Àm! !”

“Àm! Àm! Àm!”

Không khí xung quanh đột nhiên nổ tung, dù toàn bộ tránh thoát, dư chấn vẫn đủ khiến Mặc Hi vốn bị thương cũng phải khí huyết dâng lên. Quả nhiên, mỗi Dị năng giả đều không thể xem thường, không nói chiêu thức dị năng quý dị hay thay đổi kia, còn có kỹ năng khống chế tinh thông kia, việc này cũng không phải là Dị năng giả trung cấp Quân Liêm hôm đó có thể so sánh với, Lany còn cường đại hơn mười gã Quân Liêm! Đây là sự khác biệt giữa trung cấp và cao cấp, chỉ một chữ chênh lệch, lực lượng cũng tăng trưởng lên gấp mấy lần, nhất là khống chế dị năng của Lany lại vô cùng tốt!

Xem ra ý tưởng không ra tay bỏ chạy là không thể nào, Mặc Hi cảm nhận được không khí xung quanh truy đuổi cùng với áp bách, chỉ sợ dù bây giờ cô dùng Thiên Lôi thiểm, trực tiếp lách qua một trăm thước cũng không dùng được, chỉ sợ cô mới tính toán sử dụng lập tức sẽ bị anh ta phát hiện, mà sau đó chuyện chính là sơ hở của cô, chỉ biết thua càng thảm hơn.

Thân thể đứng lại, đưa tay ra.

Động tác này khiến cho đôi mắt của hai người vẫn chú ý đến cô càng sâu thêm, muốn ra tay sao? Từ vừa mới bắt đầu, cô vẫn luôn né tránh, không có một điểm dấu hiệu công kích, mà bây giờ cô ra tay, có thể khiến bọn họ phỏng đoán được thực lực của cô!

“Đinh” tia sáng màu tím lóe lên, tia chớp màu trắng tím cũng xuất hiện ở trong lòng bàn tay, cơ hồ là trong nháy mắt, vọt về phía Lany và Mehg.

“Dị thánh! ! ?” Cũng lại một tiếng kêu kinh dị vang lên, hai người Any và Mehg cũng lại trợn to đôi mắt lên!

Dù bọn họ phản ứng vô cùng nhanh chóng, nhưng sau khi tỉnh lại thì vẫn bị đạo Lôi điện kia đánh trúng. Thân thể nhất thời tê liệt, sau đó Mặc Hi không có hạ đòn sát thủ, chỉ thừa dịp thời gian bọn họ bị tê liệt, thân thể nhanh chóng đào thoát.

Thế nhưng mà, tia chớp dưới chân cô lóe lên, thời điểm sẽ phải rời khỏi, lại phát hiện không khí xung quanh thân thể kịch liệt chấn động. Liếc mắt, liền thấy cả người Lany lóe lên ánh sáng màu vàng chói lọi, con ngươi lạnh thấu xương nhìn cô, “Này! Là ai! ?”

Vừa mới thoáng một phát, thân thể đã bị anh bố trí lá chắn khí ngăn cản xung quanh, vốn lúc nhìn thấy Mặc Hi lóe ra tia sáng màu tím, còn tưởng cô là Dị thánh, nhưng mà Dị thánh có thể bị một chiêu của mình đã thương sao? Có thể bị huyền tượng của Mehg mê hoặc sao? Hơn nữa tức thì bị lá chắn khí của mình ngăn cản công kích sao, không thể nào! Vậy, cũng chỉ có thể nói, người trước mắt này cũng không phải Dị thánh, thế nhưng, người trước mắt này quá thần bí, đôi mắt màu tím không nói, còn có năng lượng ánh sáng giống như Dị thánh, ở trong thành Đế Do lại xuất hiện loại người này, nhưng mà bọn họ lại một chút cũng không biết, điều này tuyệt đối không cho phép !

Không được ! Tuyệt đối không được!

Dù cảm giác áp bức kia đối với Mặc Hi mà nói cũng không có bất kỳ cảm giác nào, nhưng mà trong linh hồn truyền tới cảm giác vô cùng nguy hiểm kia sẽ không lầm lẫn, chỉ là cô trốn không thoát, chỉ cảm thấy bất kỳ con đường nào cũng bị phong bế, có một chút dị động thì sẽ nghênh đón đến một kích mãnh liệt chưa từng có !

Không suy xét được nhiều như vậy! ! Đôi mắt của Mặc Hi lạnh thêm một chút, đưa tay ra, không hề bận tâm uy lực nữa, từng đạo tia chớp hướng về phía Lany mà đi, chẳng qua là Lany trốn cũng không trốn, đề mặc tia chớp kia đánh về phía anh ta, cách người khoảng nửa thước bị lá chắn khí ngăn cản. — thế nhưng, ở Mặc Hi đánh xuống liên tục không ngừng, lá chắn khí kia cuối cùng cũng biến mất, một kích đánh vào trên người Lany, lập tức, trước ngực có một chỗ cháy đen, người Lany cũng run lên, kèm theo đó là một trận khí bao quanh thân thể Mặc Hi cũng tan biến, nhưng mà anh ta cũng không có dừng lại ở đó.

Cảm giác được không khí xung quanh càng thêm bất ổn, liếc mắt liền thấy Mehg cũng khôi phục lại, mũi tên thập tự kia cũng bắt đầu nhắm chính xác về phía mình. Mặc Hi cũng biết, như vậy đi xuống, e rằng mình không chết cũng sẽ bị bắt! Năng lượng trong linh hồn bắt đầu dâng lên, đám mây đen nhánh không hình dạng trong không trung tụ tập, một cổ cảm giác áp bức âm trầm mịt mờ tràn ngập ở trong ngực của Lany và Mehg, thậm chí khiến cho dị năng của bọn họ bắt đầu có chút chậm lại.

Đây là cái gì ! ?

Một trận chiến này, một chiêu này phân thắng bại!

Trong lòng ba người tất cả đều rõ ràng!

Cuối cùng, Mặc Hi chuyển động, lúc cảm giác được Lany và Mehg muốn động thủ, trước một giây phát động công kích, dù chết, cũng không thể trách cô! Cô đã cho cơ hội rồi, hơn nữa, một trận chiến này, nếu không làm như vậy làm, người chết sẽ là cô!

Màu tím trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, giống như vực sâu, khiến người ta vừa hăm sâu lại khiến lòng người run sợ, uy nghiêm hiện rõ!

“Àm! !”

Mấy đạo Lôi điện màu tím sáng rọi từ trên trời đánh xuống, giống như phá vỡ đêm tối, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, hướng về phía hai người mà đi!

Cơ hồ ở cùng thời gian, đôi con ngươi của Any trợn to, bên trong là vô cùng sợ hãi và tuyệt vọng, cũng không suy xét được gì nhiều, trong miệng hô to một tiếng, “Mehg! !” Vội vàng phi nhanh về chỗ Mehg, đem thân thể của cô ôm ở trong lòng.

“Xẹt Xẹt” tia chớp xông thẳng lên trên.

“Phốc!” Không khí xung quanh mạnh mẽ nổ tung, mặc dù tuyệt chiêu của Lany không hoàn toàn thành công, nhưng mà mang theo uy lực khổng lồ, Mặc Hi không có phòng bị nên đồng dạng bị phun một búng máu, không quan tâm cái khác, tia chớp dưới chân lóe lên, chịu đựng thân thể không khỏe nhanh chóng rời khỏi.

Liên tục chạy một đoạn đường, cuối cùng chống đỡ không nổi, xụi lơ trên mặt đất.

“Vù vù. . . . .”

Hẳn là đủ đi, mới vừa rồi chiêu đó động tĩnh quá lớn, nếu không chạy xa một chút chỉ sợ sẽ bị phát hiện, mà điều căn bản bây giờ là cô không có năng lực cùng những người đó đánh một trận, không có nghĩ đến, lần đầu tiên ám sát, cũng tạo thành hình thức người mình đánh người mình như vậy, thật đúng là thất bại a!

Thật vất vả hòa hoãn một hơi, Mặc Hi đứng dậy lần nữa, cô biết nếu như không nhanh chóng rời khỏi đây, ai biết có thể bị đuổi kịp hay không, hơn nữa bây giờ cô không khỏe, một người ở trong tình huống như vậy, thật quá nguy hiểm.

Lúc Mặc Hi chuẩn bị rời khỏi đó, đột nhiên liền cảm giác được một đạo hơi thở, tia chớp trong tay hướng về chỗ đó mà đi.

“Ui da! Ui da! Tôi không có ác ý, chỉ muốn biết bạn là ai?” Một đạo tiếng cười đùa giống với Lany truyền tới, liền thấy chỗ đó một đạo thân ảnh thông thả đi ra, một thân quần áo màu đen, trên đầu mang theo một mũ hiệp sĩ, che khuất nửa bên mặt, trong đêm đen khiến cho người ta thấy không rõ hình dáng, chẳng qua là dưới đôi mắt màu tím của Mặc Hi căn bản giống như ban ngày, vì vậy cũng thấy nửa mặt bên kia, làn da trắng nõn nà cùng với tiếng nói vừa rồi khiến cho Mặc Hi biết, người trước mắt này, là thiếu niên, hoặc là thanh niên, nhìn tuyệt đối sẽ không vượt quá 25.

Mặc Hi không nói gì, cả người đã khấn trương! Thật đúng là năm hạn a, xem ra người vừa mới nói chuyện kia, mới vừa rồi cô và bọn Lany đánh một trận, e là ở một bên nhìn rõ ràng, nhưng lại không bị phát hiện, nói như vậy . . . .

Người này. . . . . Rất cường đại! !

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 54: Thân thích đến

Bầu trời lại bắt đầu u ám tối tăm, cho dù chết, cũng muốn liều mạng, hơn nữa, cô không thể chết được! ! Đôi mắt màu tím kia chỉ sợ lúc này cũng là vắng lạnh một mảnh, khiến cho người ta không cách nào phỏng đoán được ý nghĩ của chủ nhân nó.

Người tới cũng chú ý tới bầu trời biến hóa, trong lòng thất kinh, quả nhiên, loại cảm giác áp bức kia! Hơn nữa, lại càng có thể phát động bất cứ lúc nào chỉ có Địa năng giả Địa sư đã ngoài trà giá cường đại đại giới mới có thể dẫn phát ra uy năng của trời đất, năng lực như vậy thật đáng để ghen tỵ! !

“Ha ha, không cần khấn trương, tôi thật sự không có ác ý!” Người vừa đến lại nói, giọng điệu lần này rõ ràng không có cười đùa như mới vừa rồi, chân thành không ít. Cảm cái mũ trên đầu xuống, đặt ở trước ngực, cúi xuống thất lung làm ra lễ của quý tộc xưa với Mặc Hi, cười nói, “Tôi chỉ là đến đánh cái chào hỏi mà thôi.”

Sau đó, cuối cùng Mặc Hi cũng hoàn toàn thấy rõ được khuôn mặt của người trước mặt. Quả nhiên chỉ là một thiếu niên, nhìn khuôn mặt này, đại khái chỉ có 17, 18 tuổi, một đầu tóc ngắn có chút cháy nắng, làn da trắng nõn nà, đôi mắt mang theo ý cười, sống mũi thẳng tắp, đôi môi không dày không mỏng cong lên một nụ cười hữu nghị, tạo thành một gương mặt thiếu niên vô cùng đẹp trai. Như ánh mặt trời, thế nhưng lại có cảm giác giống như bất cứ lúc nào cũng có thể hòa vào bóng tối phía sau lưng anh ta, để người ta lơ đãng.

Chẳng qua là đối với ý tốt của anh ta, Mặc Hi vẫn không nói gì.

“Sẽ không là người cầm chứ? Ah, đương nhiên, tôi nói lời này cùng đồng dạng là không có ác ý!” Thiếu niên cười nói, như lời cậu ta nói, cũng không có bất kỳ cử động công kích nào, trong tay đột nhiên xuất hiện một tấm danh thiếp và bình thuốc. Mới đi về phía trước một bước, liền thấy ánh mắt Mặc Hi cẩn thận, lập tức dừng lại bước chân, hai bàn tay đưa ra trước mặt, “Tôi thật không có ác ý, chẳng qua là đối với bạn cảm thấy rất hứng thú, đương nhiên, tôi còn không biết bạn là nam hay nữ, chẳng qua là đối với thực lực của bạn cảm thấy hứng thú.”

Mặc Hi trả lời vĩnh viễn chỉ là trầm mặc, thiếu niên giống như áp chế cảm giác thất bại, buông thông con mắt, “Được rồi, tôi giới thiệu một chút, tôi tên là Quý, kỳ thật tên này cũng là danh hiệu của tôi, tôi là người của Liên minh sát thủ. Sát thủ tự do, không có tiền thù lao tôi sẽ không làm, cho nên bạn yên tâm, tôi sẽ không làm điều gì đối với bạn, hy vọng bạn đến, cũng hy vọng có thể trở thành cộng tác với bạn, tôi cảm thấy bạn rất có tiềm lực làm sát thủ, ha ha!”

Quý nói xong, liền ném danh thiếp và bình thuốc trong tay về phía Mặc Hi, thấy Mặc Hi tiếp được, rồi vẫy vẫy tay, xoay người chuẩn bị rời khỏi. Cả người đột nhiên đứng lại, lại quay đầu hỏi, “Đúng rồi . . . , quên hỏi, bạn tên là gì?”

Mặc Hi nhìn cậu ta một cái thật sâu, một hồi, đề thấp thanh âm, thanh âm lạnh lùng nói, “Từ.”

Dù đề thấp, nhưng vẫn khiến cho người ta rõ ràng cảm giác được một chút non nớt, đôi mắt của Quý lóe lên, “Ha ha, Từ, tên này rất thích hợp với bạn, đôi mắt màu tím kia rất đẹp, như vậy hẹn gặp lại!”

Sát thủ tự do?

Mình có tiềm lực làm sát thủ ? Ngay cả sát thủ đều nói mình có tiềm lực làm sát thủ, xem ra thật đúng là bị chính mình nói trúng.

Đem thuốc ở trong bình đồ ra, đối với một đoạn thời gian học tập với các loại thuốc như Mặc Hi mà nói vẫn biết được thuốc này là thật hay giả, đưa viên thuốc tiến vào trong miệng, bộ ngực lập tức cảm thấy một trận sáng khoái nhẹ nhàng, giảm bớt từng trận trận bốc lên kia.

Con người sáng ngời, thuốc này tốt! Lần sau cảm cho ông Cát xem một chút, xem ông ta có thể làm được hay không, làm cho mình một chút.

Hít thở sâu một ngụm, dưới chân điện quang lại lóe ra, hướng về phía biệt thự mà đi.

Đọc theo đường đi không có gì nguy hiểm trở lại gian phòng của mình, cởi quần áo trên người ra, trong tay tia chớp lóe ra, lập tức bộ quần áo lấy dính máu tươi kia hóa thành tro bụi, phiêu tán ở trong không khí bên ngoài cửa sổ, mới xoay người nằm ở trên giường.

Tiến vào biển ảo không lường tu luyện chữa trị thân thể, từng đợt đau đớn kia cùng với khí huyết bốc lên khiến cho Mặc Hi cắn chặt răng, ở trong trạng thái Không Linh đầu óc vô cùng tỉnh táo rõ ràng tất cả mọi chuyện trải qua đêm hôm nay.

Dị năng giả cao cấp!

Nếu như không phải bị Dị năng ánh sáng màu tím của mình làm cho sưng sốt một chút, lại còn không biết rõ về mình, e là sẽ không để mình trở về đơn giản như thế, hơn nữa. . . . . thiếu niên tên Quý, tuổi nhỏ như vậy đã có bản lĩnh như thế, ngay cả Dị năng giả cao cấp đều không phát hiện ra cậu ta!

Trong đầu đột nhiên hiện ra câu nói đầu tiên trong một quyển sách mà trước kia nhìn tới.

Dị năng giả, con cung của trời cao, con cung của thiên nhiên!

Thật đúng là không có sai a, các loại dị năng quá nhiều, cũng quá quý dị, ai cũng đoán không ra sẽ có chiêu thức thế nào, không cần thận một chút chính là tan xương nát thịt!

Phải mạnh hơn, nhất định phải mạnh hơn! ! Bây giờ sự tồn tại của mình ở trong mắt nhiều người giống như con kiến! Phải càng mạnh hơn! Cường đại hơn. . . . . Để người khác ngay cả nghĩ cũng không dám có! !

Tâm kia đang siết chặt gào thét a!

.....

Bình minh, sáng sớm ánh mặt trời chiếu rọi ở bên trong căn phòng, Mặc Hi từ trong tu luyện đi ra, thân thể bị thương trải qua một ngày năng lượng đã dồi dào mặc dù vẫn không khỏe, so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều. Lại nói, hình như Mặc Hi chưa bao giờ chân chính ngủ thật sự một lần, cơ hồ đều ở tu luyện, dù sao sau khi tiến vào trạng thái Không Linh tu luyện, không chỉ có thể xúc tiến tu luyện, ngày hôm sau thức dậy so với đi ngủ còn có tinh thần hơn, cũng không có cái gì không tốt.

Thay đổi một thân quần áo, đột nhiên nhớ tới buổi tối ở trên người Hạo Hà kia tìm được hai vật, suy nghĩ một chút liền cảm ra, bỏ vào trong một ngăn kéo. Ra khỏi cửa phòng, ở phòng vệ sinh đánh răng súc miệng, liền nghe dưới lầu một trận âm thanh hỗn tạp, còn có từng vật gì đó bị mang lên lầu.

Xoẹt cười một tiếng, thật đúng là nhanh chóng a!

“Wow, ba ba, ở đây thật to! Đây là nhà của chúng ta sau này sao?” Một giọng nữ bao hàm cảm thán và hưng phấn kêu lên, tiếng nói to lớn kia, khiến cho Mặc Hi ở trên lầu cũng có thể nghe.

“Ha ha, đúng vậy, Vân Vân thích không?” Trả lời giọng nữ kia cũng là một giọng nữ.

“Thích! Ha ha, rất thích, sau này sẽ bảo các bạn học đều đến chơi, để bọn họ nhìn một chút, cho bọn họ hâm mộ chết đi!” Thiếu nữ được gọi là Vân Vân kêu lên, “Con muốn lên lầu, con đi chọn phòng, con muốn căn phòng xinh đẹp nhất!”

“Ha ha, Con đứa bé này.”

“Nhường, nhường, đừng cản trở đường của bọn tiểu thư!” tiếng kêu ác liệt, vẫn là thiếu nữ kia, đi cùng với đó là thanh âm lên cầu thang, Mặc Hi cũng từ phòng vệ sinh đi ra, đồng thời cũng thấy rõ Vân Vân kia, chị họ của mình.

Tuổi chừng 15 tuổi, ngày thường cũng coi như trắng nõn, mảnh mai, đôi mắt có chút quyến rũ nhưng cũng cảm giác có chút mưu tính, cái mũi nhỏ, đôi môi mọng nước, cả người nhìn lại đã có thể biết được sau này lớn lên lại là một cô gái xinh đẹp đáng yêu.

Một gian cửa phòng bị mở ra, Mặc Vân Vân nhìn thoáng qua sau đó liền chuyển hướng một ... gian khác, cho đến khi căn phòng Mặc Hi bị mở ra, đôi mắt kia cuối cùng lóe lên, chạy vào, đông xem một chút, tây sờ sờ, cuối cùng kêu to một tiếng, “Là cái này, con muốn căn phòng này, ba ba mẹ, con muốn căn phòng này!”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 55: Làm tốt bốn phận của các người

Edit: Hồng Beta: Sakura “Ha ha. . . . . Đi lên xem một chút đi. ” dưới lầu, Mặc Phàm, Chu Tiểu Trúc và Mặc Thiên, Lệ Kha, cũng chính là bác trai, bác gái của Mặc Hi. Lệ Kha lên tiếng nói.

“Ha ha, được.” Mặc Phàm trả lời, bốn người cùng tiến lên lầu.

Lúc này, Mặc Hi cũng đã đi đến bên cạnh Mặc Vân Vân , cười nói,“Mời chị đi ra ngoài, đây là phòng của tôi.” Phòng của cô không phải ai cũng có thể vào, bên trong gì đó cũng không phải chị ta có thể lục lọi.

“Em?” Mặc Vân Vân nhìn về phía Mặc Hi, sau khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của người vừa đến, trong con ngươi thoáng hiện lên tia cảm thán kinh ngạc, sau đó chính là ghen tỵ, bĩu môi nói,“Em chính là em họ của chị sao! Phải nghe lời chị biết không? Sau này, căn phòng này chính là của chị đây.”

“Xi.” Bất cười một tiếng, đứa bé chính là đứa bé, Mặc Hi nhìn nó, không có bất kỳ ý từ muốn nhường nào, kèm theo nụ cười bình thản,“Muốn tôi đuổi chị đi ra ngoài sao?”

Trước đôi mắt mở to có dấu hiệu phát hỏa của Mặc Vân Vân, nói tiếp một câu”Hoặc là, quăng đi ra ngoài.”

“Mày! Hừ, không có giáo dục! !” Mặc Vân Vân trong miệng quát to một tiếng, lại không có động tác gì thêm, bởi vì trước khi đến đây, Lệ Kha nói cho nó biết bà muốn nó tạo dựng mối quan hệ tốt với Mặc Hi, chỉ là dựa theo tính tình của nó tựa hồ rất khó.

Con người lạnh lẽo, không có giáo dục? Ý là nói ba ba, mẹ không có giáo dục tốt phải không?”VẬY, đi ra ngoài đi.”

“Tao không ra thì thế nào! ?” Mặc Vân Vân tức giận, ai cũng không ngăn được.

“Xem ra chị muốn để tôi tống đi ra ngoài.” Cô đối với cô bé cổ tình gây sự thật sự không có ấn tượng tốt gì, vừa nói vừa đến gần nó.

“Mày, mày muốn làm gì? ? Lại dám nói chuyện với tao như vậy! !” Đôi mắt nhỏ dài của Mặc Vân Vân tròn to, thấy đôi con ngươi lạnh lùng của Mặc Hi kia trong lòng nó rất sợ hãi, nhưng mà như vậy càng khiến nó thêm tức giận, thế nhưng mình sợ một đứa nhỏ hơn mình sao,“Hừ! Nhìn tao giáo huấn mày như thế nào!” Hừ lạnh một tiếng, trong tay tia sáng màu đỏ hiện ra sáng rực.

Dị năng giả?

Chẳng qua là nhìn độ đậm nhạt của màu sắc, hình như cũng đã 14, 15 tuổi, còn không có vượt qua cấp 10.

Tay nhỏ bé không có ý muốn dừng lại tiếp tục hướng về phía Mặc Vân Vân chớp tới , liền thấy một đoàn lửa nhỏ xuất hiện.

Mặc Hi cười nhẹ, cũng không thèm nhìn tới, tay nhỏ bé vung lên, trong ánh mắt không thể tin được của Mặc Vân Vân, đoàn ngọn lửa kia đã bị dập tắt, biến mất ngay lập tức, tay đã bắt được quần áo của nó, quăng ra bên ngoài.

“A!” Một tiếng kêu thảm, cả người Mặc Vân Vân đã ngã ở phía ngoài trên hành lang, có thể thấy Mặc Hi cũng không có dùng bao nhiêu khí lực.

“A! ? Vân Vân, Vân Vân, con sao thế?” Đoàn người vừa mới lên đến lầu liền nhìn thấy sự cố này, Mặc Thiên kêu lên một tiếng đau lòng cùng lo lắng, đi về phía Mặc Vân Vân.

“Hu hu, ba ba, ba ba, nó đánh con! Tại nó!” Thân thể Mặc Vân Vân bị đau đến nỗi không đứng dậy nổi, vừa thấy Mặc Thiên đến, nước mắt liền rơi xuống rào rào.

Mặc Thiên dừng lại một chút, lập tức liếc mắt về phía Mặc Hi đang đứng ở cửa, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đang mỉm cười nhàn nhạt, thần nhiên dịu dàng.

“Chào bác trai.” Mặc Hi cười chào hỏi một tiếng với Mặc Thiên.

Mặc Thiên nhìn khuôn mặt tự nhiên kia cùng với động tác trang nhã, lời nói đến miệng lại giống như có cái gì mắc ở trong cổ họng, cái gì đều nói không nên lời, đúng là khiến người ta có cảm giác có khí không có chỗ phát.

“Ba ba!” Mặc Vân Vân lại gọi một tiếng.

“Ừ, ba ba biết. ” Mặc Thiên trả lời Mặc Vân Vân, nhìn Mặc Hi vẫn không biết nói cái gì, cuối cùng quay đầu nhìn về phía vợ chồng Mặc Phàm đã đi đến đây, nặt âm trầm, nói,“A Phàm, cậu nói xem có chuyện gì xảy ra, vẫn là nói mọi người cần bản không hoan nghênh chúng ta! A! ? Còn có hai người dạy dỗ cháu gái thế nào vậy, thế nào động một chút liền đánh người, sau này thì tốt rồi.”

Những lời nói này, dứt khoát khiến cho sắc mặt hai người Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc có chút đỏ lên, chỉ cúi đầu nói xin lỗi,“Không phải, không phải, làm sao có thể như vậy.”

“Vậy cậu nói xem việc này tính thế nào! ?” Mặc Thiên ngược lại quyết không buông tha người.

Mặc Phàm ngượng ngừng quay đầu, nhìn về phía Mặc Hi sắc mặt đã có chút trầm thấp, hơi có chút quở trách nói, "Mặc Mặc, chuyện này là thế nào?"

"Không có gì, chỉ là chị họ muốn phòng của con, con không cho mà thôi." Mặc Hi cười giải thích với Mặc Phàm.

"Không phải là một căn phòng sao? Sao phải động thủ đánh người như vậy!?" Mặc Thiên cũng tìm được lý do nói Mặc Hi, sau đó, ông ta cũng đỡ Mặc Vân Vân đứng lên, mà Mặc Vân Vân đang lấy khuôn mặt đắc ý nhìn cô.

Mặc Hi còn không có nói chuyện, Mặc Phàm đã lên tiếng trước, Mặc Thiên thương yêu Mặc Vân Vân, anh cũng giống nhau thương yêu Mặc Hi, tự nhiên cũng không vui về người khác quát lớn Mặc Hi như thế, giải thích nói, "Anh trai, anh hiểu nhầm rồi, phòng của Mặc Mặc bình thường cũng không cho người khác vào, em và Tiểu Trúc cũng không thường xuyên vào."

"Còn nhỏ như thế có thể có cái gì bí mật? Hai người chính là nuông chiều nó!" Mặc Thiên vẫn cắn chặt không tha, "Bây giờ tính sao, Vân Vân bị đánh, thế nào cũng nên nói xin lỗi đi."

"Dạ." Mặc Phàm có chút nhún nhường gật đầu, quay đầu về phía Mặc Hi, về mặt có chút do dự, bởi vì Mặc Hi rất ngoan lại hiểu chuyện, bọn họ cũng biết đến, con tuyệt đối sẽ không tùy tiện đánh người, nhưng mà bây giờ phải có một bên cúi đầu, "Mặc Mặc. . . . ."

Mặc Hi cười trấn an với Mặc Phàm, làm sao cô sẽ không rõ ý nghĩ của Mặc Phàm, đi lên phía trước, đối với Mặc Vân Vân đang mang khuôn mặt đắc ý cùng ghen ghét kia khẽ cúi đầu, nói: "Xin lỗi đã đánh chị."

"Hừ. . . . . mày. . . . ." Mặc Vân Vân vừa muốn nói cái gì, Mặc Hi lại mở miệng nói tiếp, chỉ thấy thân thể của cô lại đứng thẳng lần nữa, đôi mắt nhìn về người con gái trước mặt Mặc Thiên, ánh mắt kia rõ ràng không có bất kỳ biến hóa, lại khiến hai người Mặc Thiên và Mặc Vân Vân có cảm giác mình ở trước mặt cô nhỏ bé như vậy, thế nhưng một câu nói cũng không dám phản kháng, kia thần mang theo cười mỉa, "Hi vọng các người hiểu, đây là nhà ai, đương nhiên, nếu như các người thật sự coi đây trở thành nhà của các người, coi chúng ta trở thành người thân thì chúng ta cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến, cũng như coi các người trở thành thân nhân đối đãi, nhưng mà. . . . ."

Bất chợt ngừng lại, trên khuôn mặt nhỏ kia mang theo ý cười, chẳng qua đôi mắt kia ngơ ngác lại như vực sâu, một loại khí phách vô hình tràn ngập bốn phía, làm cho mấy người có mặt ở đó thờ mẫn cũng không dám, "Nếu như cố tình gây sự, các người sẽ phát hiện, đến ở đây, kỳ thật là quyết định sai lầm đến cỡ nào, cho nên, tốt nhất thu hồi một vài tâm tư không tốt lại."

Nói xong, thấy mọi người như trước không nói gì, Mặc Hi nở nụ cười vô cùng ngọt ngào, không khí bao quanh tựa hồ cũng dịu đi, "Vậy, hi vọng chúng ta có thể chung sống hòa bình, bác trai, bác gái, còn có chị họ."

". . . . ." Mặc Thiên định mở miệng, lại là một trận khô sấp ở trong cổ họng, cái gì đều không phát ra được.

Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc cũng liếc mắt nhìn nhau một cái, cái gì cũng không nói, bởi vì bọn họ biết, Mặc Hi nói như thế chẳng qua là vì tốt cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 56: Hắc Long Hắc Viêm + khế ước chủ tớ

Edit: Hồng Beta: Sakura

"Được rồi, được rồi, đều là người một nhà, đây là làm sao vậy, ha ha." Nói chuyện lúc này chính là Lệ Kha, vừa nói vừa đi về phía mọi người, sau đó đi tới bên cạnh Mặc Vân Vân, nghiêm khắc nói, "Vân Vân, căn phòng kia là của em họ con, làm sao có thể tùy tiện lấy, quên lời mẹ dạy sao?" Nói xong, liền xoay người đối với Mặc Hi từ ái nói, "Ha ha, đây là cháu gái của bác à, rất đáng yêu, quả nhiên người thật so với trong tạp chí, TV còn phải đẹp hơn, đến đây, cho bác gái ôm một cái."

Chẳng qua là Mặc Hi lại lùi sau một bước, khiến cho Lệ Kha ôm không khí, chỉ nghe Mặc Hi xin lỗi cười nói, "Mặc Mặc lớn rồi, không thích bị ôm, còn có, bác gái cũng rất xinh đẹp."

"Ha ha, Mặc Mặc thật biết nói chuyện." Lệ Kha khen ngợi Mặc Hi một câu, lại nói với mọi người, "Được rồi, đều tụ tập ở đây, Vân Vân cũng đi tìm căn phòng khác đi, bây giờ còn bận rộn đây."

"Đúng vậy, ha ha, vẫn là chị dâu biết chuyện." Chu Tiểu Trúc cười nói.

"Ha ha, em dâu nói cái gì đâu, lại nói tiếp, em dâu chờ chị chuyển đến chúng ta đi dạo, liên lạc một chút tình cảm." Lệ Kha lên tiếng cười nói, đã thân mật kéo tay Chu Tiểu Trúc, Chu Tiểu Trúc gật đầu cười cười.

Nhìn tất cả mọi chuyện, Mặc Hi cũng có thể đoán được người bác này tâm kế không tệ, nhưng mà, tâm kế khá hơn nữa, ở trước mặt sức mạnh cường đại không cách nào phản kháng cũng sẽ không có một chút tác dụng. Hơn nữa, vừa rồi cô đã làm ra cảnh cáo, bọn họ chỉ có thể cùng nhau chung sống hòa bình, bằng không, cô tuyệt đối sẽ không nương tay, cô cũng muốn Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc có thể vui vẻ.

Ngẩng đầu nói với hai người Mặc Phàm: “Ba ba mẹ, con muốn đi đến ANSHENG một chuyến, xế chiều hôm nay trở về.”

“A?” Mặc Phàm vừa nghe, không có bất kỳ chần chờ đáp ứng, “Được, nếu như có chuyện gì thì gọi về.”

“Dạ.” Mặc Hi gật đầu, đối với mọi người gật đầu, “Vậy con đi trước.” Nói xong, liền đi xuống phía dưới.

Mặc Vân Vân nhìn thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn kia, trong con mắt lộ ra sự hâm mộ và ghen tỵ, đứa bé chính là đứa bé, vĩnh viễn sẽ không dấu tâm tư của mình.

Mặc Hi tự nhiên cũng cảm giác được, chẳng qua không để ý tới mà thôi.

Ra khỏi cửa, ngồi lên xe bay A An, liền bắt đầu đi về phía ANSHENG, ở trong xe, nhìn mọi người phía dưới giống như một bầy kiến. Suy nghĩ một chút, hình như mình cũng có thể học lái xe, cũng không sai đi, như vậy cũng không cần mỗi ngày quấy rầy A An, liền để A An chuyên môn làm tài xế cho ba mẹ là tốt rồi, không biết xe này có phải giống như xe thể thao ở thế kỷ 21 không? Như vậy căn bản không cần phải học.

Đi tới ANSHENG, dưới ánh mắt như lễ rửa tội của mọi người lấy ra máy điện thoại, bấm dãy số.

“Này, ta đến.”

Một câu nói, liền ngắt điện thoại.

Sau khi bóng người biến mất ở cửa thang máy bằng vàng, âm thanh nghị luận của mọi người mới truyền tới.

“Haiz, Mặc Mặc này thật may mắn, cư nhiên được ông chủ nhận làm con gái nuôi.”

“Nghe nói một chiêu của cô bé liền đánh bại một Dị năng giả sơ cấp, những người này không phải người bình thường như chúng ta có thể so với.”

“Thật sự rất xinh đẹp, thật không biết cô bé lớn lên sẽ biến thành như thế nào!”

“Người so với người khiến người ta tức chết a.”

“.....”

Mọi người thảo luận về nhân vật chính, cũng chính là Mặc Hi lúc này đã đi tới phòng huấn luyện dưới đất, thang máy mở ra lần nữa, quả nhiên nhìn thấy đúng là Thiên Nhu với khuôn mặt tươi cười quen thuộc.

“Đi thôi, đi đến chỗ ông Cát.” Mặc Hi lên tiếng, bước chân không ngừng đi về phía phòng khám.

“Dạ.” Thiên Nhu bình tĩnh đi theo một bên.

Đi tới phòng khám, chỉ thấy lúc này không khí ở đây hình như có chút nặng nề, hơn người mặc quần áo chữa bệnh màu trắng người đến người đi, giống như là đang làm phẫu thuật gì rất quan trọng.

Con người lóe lên, liền thấy Mehg ngồi ở một bên cả người cũng băng bó không ít băng vải màu trắng, cũng hiểu bây giờ đang cứu chữa chính là ai rồi, cô vẫn nhớ rõ khi đó, Lany liều lĩnh bay về phía người Mehg.

Xem ra chuyện hôm nay muốn tìm ông Cát hỏi thuốc là không thể làm. Hơn nữa, không biết Lany thương thế thế nào, bởi vì ngay cả chính Mặc Hi cũng không biết một chiêu kia của mình uy lực rốt cuộc có bao nhiêu, chỉ biết là, thời điểm đó không dùng một chiêu kia, ngay cả cô cũng cảm giác được loại cảm giác áp bức kia, cộng thêm bản thân sẽ bay lên trạng thái cuồng ngạo khí phách thiên hạ độc của ta.

Megh cũng chú ý tới hai người Mặc Hi đến, chẳng qua là ngẩng đầu nhìn các cô liếc mắt một cái liền cúi thấp xuống, lúc này cô ấy đã không có vẻ quyền rũ bình thường, có chẳng qua là khiến người ta đau lòng và suy sút.

“Đi phòng huấn luyện đi.” Thấy tình huống ở đây, Mặc Hi không có một chút do dự, xoay người rời khỏi.

Thiên Nhu cũng không nói bất kỳ điều gì, đi theo sau cô.

Hai người một đường xuống dưới, không ít người đều nhường đường và chào hỏi, đối với thực lực của Mặc Hi, đáng để bọn họ kính nể, chỉ sợ bây giờ cô bé vẫn là một đứa bé, cường giả vì tôn định nghĩa này vĩnh viễn không thay đổi.

Nhưng mà, chờ sau khi Mặc Hi đi tới phòng huấn luyện lại phát hiện ở đây cũng xảy ra một trận trò khôi hài.

Hai người đang vây đánh lấy một thân ảnh nhỏ gầy, mà những người khác cũng giống như trước kia, ngồi ở chỗ ngồi của mình, nhìn trận trò khôi hài này.

“Con mẹ nó! Cho mày trừng Lão Tử, cho mày trừng!”

Một cước một cước đá vào trên người đứa bé kia, chẳng qua là đứa bé kia cứ nhiên một tiếng cũng không có kêu lên! Chỉ sợ. . . . hình như cũng sắp bị đánh cho tắt thở.

Ngã trên mặt đất, tóc đen trên vô lực rũ xuống ở một bên, che nửa khuôn mặt, hiển lộ ra đôi con ngươi đen nhánh, tuyệt vọng, cứng cỏi, bất khuất.

Trong tay còn ôm một quyển sách, chính là bé trai mà Mặc Hi gặp phải ở phòng sách.

Nhìn cặp mắt kia, Mặc Hi thông thả tiêu sái đến đại sảnh, mở miệng, “Dừng tay.”

“Dạ?” Vốn hai người con trai đang đánh đứa bé trai đột nhiên nghe lời nói này. Hơi sững sờ, quay đầu liền thấy Mặc Hi, động tác trên chân cũng dừng lại, trên khuôn mặt vốn hung ác kia lập tức nở nụ cười, nói, “À! Là Mặc Mặc à, vẫn khỏe chứ lâu rồi không thấy em đến!”

“Đúng vậy, ha ha, hôm nay đến liền cho em thấy được mấy người bắt nạt trẻ em a.” Mặc Hi cũng cười nói.

“Mặc Mặc không biết, là cái thứ này quá thiếu đánh, không có thực lực mỗi ngày còn bày ra dáng vẻ tự đại một bộ xa cách người khác, người nhìn liền thấy phiền lòng!” Người con trai vừa nói, lại đá một cước xuống đứa bé trai.

“Cậu ta là bạn của em, xem ở mặt mũi em, đừng có đánh nữa được không.” Mặc Hi liếc nhìn bé trai trên mặt đất, lúc nghe Mặc Hi nói hai chữ bạn bè, thân thể kia rõ ràng run nhẹ một chút.

“Ha ha, Mặc Mặc phải nói sớm a! Sớm biết như vậy ngay từ đầu chúng ta cũng sẽ không động thủ!” Người con trai dừng lại, nhất thời nói. Lời anh ta nói chính là nói thật, phần lớn người ở đây đều có ấn tượng tốt với Mặc Hi, không chỉ là thực lực người phía sau cũng bởi vì cô luôn lấy dáng vẻ tươi cười đối với mọi người, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là anh không nên đi chọc cô, hơi thở thuần khiết sạch sẽ, cả người làm cho người thích.

“Ha ha, cảm ơn giúp đỡ!” Mặc Hi đối với hai người rồi khỏi bên người bé trai cười nói cảm ơn một tiếng, đi đến bên cạnh đứa bé trai, nhìn dáng vẻ giống như chỉ còn một hơi thở, chẳng qua cặp mắt kia vẫn cô độc, cứng cỏi như vậy, một chút ý tứ cảm ơn Mặc Hi cũng không có. Ngay từ đầu cũng biết cặp mắt cùng với tính cách của cậu ta như vậy sớm muộn gì cũng sẽ chọc phiền toái.

Ngồi xổm người xuống, từ trong túi đựng lấy ra thuốc tối ngày hôm qua tên thiếu niên gọi là Quỷ đưa cho mình, đổ ra một viên thuốc để đến trong miệng đứa bé trai, chỉ là đứa bé trai hình như cũng không tiếp nhận, phun ra ngoài.

Không ít người có mặt ở đó thấy kết quả như vậy đều phần nộ, Mặc Mặc người ta có lòng tốt cứu nó, thế nhưng nó còn không cảm kích! ?

Mặc Hi không nói gì, chỉ nhìn đứa bé trai, trên mặt mang theo nụ cười, chẳng qua con ngươi đã vắng lạnh một mảnh, mỗi khi như vậy, người cô giống như vô tình phát tán ra một cỗ uy nghiêm khiến lòng người kinh hãi không cách nào kháng cự, chỉ nghe âm thanh bình thản trong trẻo từ cái miệng nhỏ nhắn kia: “Cậu muốn chết? Ngay cả sống cũng không dám rồi sao?”

Đôi con ngươi của đứa bé trai khẽ dao động, vẫn cứng cỏi như trước, bên trong là ngọn lửa hùng hục, môi gât gao mím chặt, giống như phản kháng lời nói của Mặc Hi! Sức mạnh! Ai nói? Ai nói nó không dám sống! ! Nhất định có một ngày! Nhất định có một ngày, nhất định nó sẽ cường đại lên! Nhất định! ! Dòng máu kia đang sôi sục.

“Muốn sống! ?” Mặc Hi đứng lên, cúi mắt nhìn cậu ta, giống như vị thần tối cao liếc nhìn con kiến, giọng nói vẫn lãnh đạm như trước, “Muốn sức mạnh? Lấy thuốc trên mặt đất ăn vào!”

“. . . . .” Đứa bé trai không động, chỉ mở to mắt nhìn Mặc Hi.

Mặc Hi cùng đồng dạng không nói lại, khuôn mặt lãnh đạm, con ngươi đen nhánh sâu thẳm, khiến người xem không rõ, quên không vào thâm thúy.

Những người có mặt cũng một câu không nói, một mảnh yên tĩnh.

Thân thể run rẩy, cuối cùng đứa bé trai đã hiểu, cả người không thể động, chỉ lấy má cọ xát vào, trực tiếp dùng miệng đem thuốc trên mặt đất cắn vào trong miệng, vẻ mặt kia, giống như vật đang cắn vào chính là vật nó thống hận nhất.

“Thiên Nhu, mang cậu ta vào cùng.” Xoay người, giọng nói bình thản ra lệnh, cái gì cũng không nhìn, đi về phía phòng huấn luyện.

Thiên Nhu nhìn Mặc Hi, đưa tay, tia sáng màu đỏ lóe lên, năng lượng màu vàng bao lại thân thể đứa bé trai, ôm nó lên, cũng đi về phía phòng huấn luyện.

Cho đến khi bóng hình ba người biến mất, mọi người ở đại sảnh cũng không tự giác thờ ra một hơi.

“Dáng vẻ uy nghiêm này. . . . . Thật sự?” Không biết là ai đột nhiên cảm thán một tiếng.

Đúng vậy. . . Dáng vẻ uy nghiêm này, khiến mọi người cũng không tự giác không dám nói chuyện, ai cũng không nghĩ đến, thế nhưng Mặc Hi còn có một mặt như vậy.

Tiến vào phòng huấn luyện của riêng mình, đứng ở trung tâm, nhìn theo sau đi vào đến bên cạnh mình là Thiên Nhu và đứa bé trai trong tay của cô ấy.

“Đề. . . . . Đề, tôi, xuống! !” Đứa bé trai gian nan mở miệng nói, lại có cổ kiên định.

Thiên Nhu nhìn về phía Mặc Hi, thấy cô gật đầu, liền đem đứa bé trai đặt xuống.

Mặc Hi nhìn thoáng qua, chính là cuốn [Dịch năng lực khái luận] mình cho cậu ta trước kia, không nghĩ đến cậu ta còn giữ, không có do dự, cầm lại.

Đứa bé trai nhìn cậu ta một cái, chuẩn bị rời khỏi, chẳng qua là bước chân vừa đạp ra một bước, gục ở trên mặt đất, tay di chuyển lần nữa, lại vẫn không nhúc nhích như trước.

Yếu ớt. . . . . Làm sao có thể yếu ớt như thế! ! Trong đôi mắt của đứa bé trai tràn đầy đau khổ.

“Cậu muốn sức mạnh.” Sau một lúc, Mặc Hi mở miệng.

Đứa bé trai lập tức ngẩng đầu, không sai! ! Nó muốn sức mạnh! ! Nó cố gắng tất cả cũng vì muốn sức mạnh! Cường giả vì tôn! ! Không có sức mạnh, chẳng khác nào cái gì cũng không có!

“Vì sao cậu muốn sức mạnh?” Mặc Hi đối mặt với đứa bé trai sắc mặt vẫn lãnh đạm như lúc đầu.

Vì cái gì? Sức mạnh chính là sức mạnh, còn cần vì sao sao? Nó muốn được coi trọng, không muốn lại bị người cười nhạo, không muốn lại bị người bắt nạt, cho nên nó muốn cho toàn bộ người bắt nạt nó nhìn, toàn bộ trả lại cho bọn họ, còn có. . . . .

Đôi con ngươi vốn tàn nhẫn đột nhiên loáng qua một tia ánh sáng nhu hòa, hi vọng bọn họ cũng có thể sống tốt. . . . .

Mà tia ánh sáng nhu hòa này cũng bị Mặc Hi bắt được, mở miệng, “Tôi có thể cho cậu sức mạnh.”

Đôi con ngươi của đứa bé trai trong nháy mắt mở lớn, không thể tin nhìn Mặc Hi. Cái gì gọi là cô có thể cho nó sức mạnh? Khóe miệng giờ lên nụ cười châm chọc, không nói chuyện, nhưng mà chính nó cũng không có phát hiện, kỳ thật, trong con ngươi kia vẫn mang ý tứ chờ đợi.

“Tôi có thể cho cậu, nhưng mà cậu nên hiểu, tất cả mọi chuyện đều cần bản thân phải cố gắng, tôi chỉ giúp cậu khai thông đầu óc.” Không có để ý đứa bé trai châm chọc, Mặc Hi vẫn thong thả bình thản như trước nói tiếp, “Hơn nữa. . . . .” Trước cái nhìn chăm chú của đứa bé trai và Thiên Nhu Đò, tiếp theo nói, “Tôi muốn cậu bảo đảm không nói ra tất cả chuyện này, bằng không, tôi sẽ giết cậu.”

Giết cậu(*).

Nguyên văn tiếng trung : 殺了你

Ba chữ, rất bình thản từ miệng phát ra, lại khiến cho hai người có mặt ở đây toàn thân lạnh lẽo.

Làm sao cô ta có thể tự tin như thế, làm sao cô ta có thể khiến cho người cảm ta thấy chỉ cần cô ta nói liền nhất định có thể làm được như thế!

Đứa bé trai trong lòng rộng giận, nó đang do dự.

Mặc Hi không nhìn nó nữa, mà là quay đầu nhìn về phía Thiên Nhu, dừng một chút, nói, “Cậu đi ra ngoài, hay ở lại này, quyết định rõ ràng. Nếu như đi ra ngoài, cái gì đều nhìn không thấy, tất cả mọi chuyện cũng sẽ không thay đổi, nếu tính ở lại đây, sẽ nhận thấy hối hận cũng không có biện pháp, chờ cậu nhìn thấy được tất cả, hoặc coi như không có xảy ra, hoặc, chết.”

“Tôi là bác sĩ của Mặc Mặc.” Thiên Nhu không có bất kỳ do dự, cười nhẹ nói.

Cô tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Mặc Hi, từ một khắc kia, cô đã làm quyết định rồi, cô là bác sĩ của cô bé, người của Mặc Hi.

Con ngươi Mặc Hi hơi sâu, trầm giọng nói, “Chị hiểu rồi?”

“Đúng vậy.”

Trong tiếng nhẹ nhàng của Thiên Nhu này lại là sự khẳng định ở bên trong lời nói, Mặc Hi nhắm lại đôi mắt.

Mở mắt, cặp mắt màu tím xuất hiện ở trong không khí.

Dù là Thiên Nhu, đôi mắt cũng trong nháy mắt thoáng qua kinh dị, tiếp theo dường như nghĩ tới cái gì, dần dần khôi phục bình thường như cũ.

“Bây giờ, chị vẫn trả lời như vậy sao?” cặp mắt màu tím của Mặc Hi nhìn cô thật sâu, giống như nhìn vào linh hồn của cô.

“Dạ.” Thiên Nhu cười nhẹ gật đầu, không có bất kỳ khác thường.

Mặc Hi nhìn cô như vậy, một hồi, màu tím trong mắt dịu dàng, cười, “Được, vậy, sau này, chị chính là người của em.”

Người của cô, chỉ là người của Mặc Hi cô, mà không phải người của An Dĩ Mẫn!

Không sai, dưới cái nhìn chăm chú vào bên trong của đôi mắt màu tím, Mặc Hi phát hiện lúc Thiên Nhu nói lời này linh hồn không có dao động một chút nào, nói đúng là, cô ấy nói chính là thật lòng.

Mắt màu tím, đây là năng lực Mặc Hi phát hiện rất lâu lúc trước, một ngày vào lúc 5 tuổi năm ấy, một lần cô vào trạng thái biến ảo khôn lường tu luyện, đột nhiên cảm giác được con người một trận khác lạ, từ trong trạng thái biến ảo khôn lường tỉnh lại. Mở mắt ra tiếp theo liền phát hiện tất cả trước mắt đều trở nên rõ ràng không phải là gấp đôi gấp hai. Hơn nữa năng lượng linh hồn không chế tốt hơn, có thể rõ ràng cảm nhận được tất cả mọi thứ xung quanh thân thể một đoạn khoảng cách, thậm chí có thể thấy năng lượng chuyển động trong không khí, vì thế biết người nọ có phải là Dị năng giả hay không, nhanh chóng chạy đến cái gương vừa nhìn, thế nhưng phát hiện ánh mắt biến thành màu tím, thậm chí nhìn kỹ càng, có thể thấy bên trong thỉnh thoảng sẹt qua tia chớp màu tím trắng.

Lần đó đã dọa đến cô, nhưng hơn nữa là kinh hãi, bởi vì cô biết, mắt màu tím này giống như một tầng dùng khí, không chế thật tốt, tuyệt đối có lấy được chỗ tốt không thể tưởng.

Quả nhiên, cô trải qua một đoạn thời gian cố gắng, cuối cùng bản thân có thể khống chế nó xuất hiện, hơn nữa, càng có thể cảm nhận được linh hồn dao động lúc người ta đang nói chuyện, cho tới bây giờ biết cô ta (anh ta) nói thật lòng hay không.

Liếc mắt nhìn về phía đứa bé trai, nói, “Bây giờ, cậu đã không có tư cách quyết định rồi, hoặc trở thành người của tôi, hoặc, chết.”

“Xẹt” trong bàn tay nhỏ nhắn kia đột nhiên xuất hiện tia chớp màu tím, Lôi điện lóe ra.

“Cậu cậu...!” Con người của đứa bé trai đã tròn to, không tự giác nuốt từng ngụm nước bọt, Dị thánh! ? Làm sao có thể? ? Làm sao có thể là Dị thánh! Nhưng mà vừa mới xuất hiện tia sáng màu tím chói lọi! !

“Tôi cũng không phải Dị thánh, nhưng mà tôi nói được thì sẽ làm được.” Mặc Hi giải thích nghi vấn của cậu ta, nhưng mà giọng nói kia rõ ràng bình thản kia lại khiến người ta có cổ tin phục khó nói, là bởi vì cặp mắt tựa hồ đối mặt với cái gì cũng tinh táo kia sao?

“.....”

“Nói thật, cậu không có quyền quyết định, dù cậu không chấp nhận, cậu vẫn sẽ chết như cũ, bởi vì cậu vô năng, người vô năng thấy được điều không đáng thấy, chỉ có vận mệnh là chết.” Giọng nói bình thản, nhưng lời nói ra lại tàn khốc, đã kích tâm hồn đứa bé trai.

“Sức mạnh! ! Tôi, đáp ứng cậu!” Cuối cùng đứa bé trai khô khốc mở miệng.

Đôi mắt của Mặc Hi nhìn thẳng nó, đứa bé trai không có ý tứ nhượng, trong đôi mắt màu tím kia, có chỉ là bình thản, còn có nho nhỏ tán thưởng, vẫn giống như trước kia, không có châm chọc, không có đồng tình, không có hèn mọn. . . . . Như vậy đủ rồi.

“Vậy bắt đầu đi, tôi nhắc nhở trước cậu một câu, kế tiếp, có thể sẽ rất thống khổ.” Mặc Hi nhìn ra đứa bé trai kiên định, thu hồi cái nhìn, nhắc nhở một câu.

Giống như dự đoán, đứa bé trai không nói gì, nhưng cặp mắt đen nhánh kiên định này đã cho Mặc Hi đáp án.

Cũng không chần chờ, đưa tay ra, khoát lên trên người đứa bé trai, năng lượng trong linh hồn thông qua hai bàn tay thông thả tiến vào thân thể của đứa bé trai, ở trong kinh mạch của thân thể đứa bé trai quen thuộc vận chuyển, năng lượng rèn luyện bên trong thân thể truy tìm lấy cái gì đó, từ nhỏ đến bây giờ vẫn liên tục dùng năng lượng rèn luyện thân thể, Mặc Hi đối với tuyến đường kinh mạch vô cùng rõ ràng.

Vận chuyển đi được một nửa, liền thấy trên trán đứa bé trai đã đầy mồ hôi, dù sao lần đầu tiên tiếp nhận năng lượng rèn luyện của Mặc Hi, hơn nữa vẫn ở tình huống Mặc Hi không chút lưu tình, đương nhiên rất thống khổ khó chịu, chẳng qua đứa bé trai vẫn cắn răng như trước, không có kêu lên một tiếng.

Ừm? Tìm được rồi!

Lúc này, đôi mắt Mặc Hi sáng ngời, cuối cùng tìm được rồi, một chỗ kinh mạch bị bế tắc, ở đây được gọi là mạch nhâm thông thứ hai trong thân thể người, chỉ cần đã thông, chuyện tu luyện từ trước tới nay tuyệt đối sẽ tăng lên gấp rưỡi, hơn nữa, chủ yếu nhất là không phải này, mà là. . . . .

Từ lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé trai, Mặc Hi lập tức cảm giác được đứa bé trai có loại cảm giác khác thường, khi cậu ta ở trong tình huống không có cố ý, tốc độ hấp thu năng lượng rất nhanh, đương nhiên, không có cách nào so với Mặc Hi. Nhưng cùng một người bình thường so sánh với hơn cũng không phải là một điểm nửa điểm. Nhưng mà, vì sao dị năng của cậu ta vẫn dừng tại chỗ không tiến đây? Mặc Hi cũng nghĩ đến vấn đề này, cô rõ ràng cảm giác được, dị năng hấp thu của đứa bé trai này cũng không đi đến đan điền như những người khác, mà là chảy vào thân thể đã không thấy tăm hơi, tuyệt đối có vấn đề!

Theo như nhìn không ít bộ sách dị năng, cũng làm cô đoán được một chút, đại khái cũng đoán được cái gì.

Cô tin tưởng, đứa bé trai chỉ cần tiếp tục nỗ lực như vậy, tuyệt đối sẽ có năng lượng bộc phát một ngày. Vậy tuyệt đối là kinh người! Vốn cũng không nghĩ muốn giúp đứa bé trai này, tùy chính cậu ta phát triển, nhưng mà trải qua trận chiến ngày hôm qua, cô đột nhiên hiểu ra, hơn nữa lại một lần nữa càng thêm khát vọng đối với sức mạnh. Sau khi nhìn thấy đứa bé trai này ở đây, một khắc trước khi bị đánh chết, cặp mắt toát ra khát vọng đối với sức mạnh và cứng cỏi kia lại một lần nữa khiến cô cảm thấy, bọn họ cùng một loại người.

Hơn nữa, cũng khiến cô toát ra ý nghĩ, sức mạnh cá nhân là có hạn! Phải nhiều hơn! Cho nên, cô thiết kế tất cả chuyện này, cô muốn đứa bé trai trở

thành người của cô, cô trợ giúp cậu ta sớm một bước có được sức mạnh.

Đúng vậy, ý tưởng của cô là chính xác , ở bên trong chỗ kinh mạch bị tắc này, cô cảm giác được một cỗ sức mạnh, một cỗ sức mạnh nói không rõ, không biết là cái gì, nhưng mà cỗ mang theo uy nghiêm.

Sức mạnh này, không đơn giản!

“Nhìn xuống!” Lên tiếng, cảnh báo đứa bé trai một câu, lúc thân thể đứa bé trai chấn động, năng lượng mạnh mẽ bắt lấy, thể lực cường đại thả ra, hướng về phía kinh mạch kia xông ra, cố gắng đạt tới một kích đột phá.

“Àm! ! !”

“A a a a ! ! ! !” Đứa bé trai chỉ cảm thấy đầu mình một tiếng tiếng vang lớn, một mảnh trống không, trong miệng trong nháy mắt phát ra một trận gào thét tê tâm liệt phế, con người đã trắng dã.

Đôi mắt của Mặc Hi dao động, “Thiên Nhu!”

Trong tay tia sáng màu đỏ lóe lên, năng lượng màu vàng bao lại đứa bé trai, không cần ngôn ngữ, Thiên Nhu cũng biết ý tứ Mặc Hi.

Không có PHÁ...!

Năng lượng lại một lần nữa gia tăng.

“Oanh! !”

“... .” Đứa bé trai đã không phát ra được tiếng kêu, có chăng qua là tiếng rít chặt, nước miếng vô tình chảy xuôi ở bên miệng, con người tan rã, nếu không phải Thiên Nhu ở một bên chống đỡ cùng với ý chí kiên cường của đứa bé trai, sợ là đã sớm chết.

Mà, thuận theo Mặc Hi đánh một trận này, kinh mạch của đứa bé trai cũng thuận theo điều này xuất hiện sự sụp đổ, nhưng mà đáng được ăn mừng chính là, bế tắc được khai thông.

Chẳng qua là, đám người còn không có vui mừng, lập tức một vấn đề nan giải xuất hiện!

Năng lượng Mặc Hi mới tiến vào, lập tức rõ ràng cảm giác được trong đó tồn tại năng lượng quý dị, cũng vì tiếp xúc cự ly gần như vậy, Mặc Hi mới phát hiện được năng lượng kia nồng đậm uất ức cùng tàn bạo! Không sai, cỗ năng lượng này tràn ngập hơi thở tàn bạo! Hơn nữa lại thị uy công kích về phía năng lượng của Mặc Hi!

Lui hoặc chiến! ?

Nếu lui, chỉ sợ đứa bé trai không khống chế được năng lượng kia, nếu để như thế này kinh mạch trong đứa bé trai sẽ loạn, đứa bé trai liền thật sự không lực xoay chuyển trời đất! Chỉ có chặn lại! !

Chỉ thấy tia chớp trong con người màu tím của Mặc Hi lóe ra, khoe miệng mang theo nụ cười miệt thị, lại chọn chiến với tao? Vậy nhìn một chút đi!

Linh hồn bên trong lóe ra tựa hồ cũng cảm nhận được sự khiêu chiến của năng lượng này, gần như là cùng ý nghĩ với Mặc Hi, hào quang rộng lớn, năng lượng thông qua Mặc Hi truyền vào thân thể của đứa bé trai.

Một tràng năng lượng cùng năng lượng chỉ thấy chiến tranh đứng lên.

Bên ngoài trong tay Thiên Nhu không chế năng lượng cũng run lên, giờ phút này thân thể của cô đã dần dần run rẩy, trán cũng toát ra mồ hôi, bởi vì, cô đột nhiên cảm giác được thân thể của hai người Mặc Hi và đứa bé trai thể nhưng phát tán một cỗ uy nghiêm, một tàn bạo, một hủy diệt, đánh sâu vào linh hồn của nó!

Đó là một loại uy thế! Một loại Dị năng giả Dị sư đã ngoài hoặc Võ sư mới có thể sản sinh ra như thế! ! Nhưng mà, hai người trước mắt, hơn nữa vẫn là hai đứa bé, thể nhưng đều phát ra !

Chẳng những phát ra, hơn nữa còn nồng đậm như thế, nhưng ... .

Thiên Nhu liếc nhìn về phía Mặc Hi, lúc này nó ở phía sau còn có thể tỉnh táo cảm giác được, cỗ tàn bạo ở trong đứa bé trai kia cũng không giống như bản thân cậu ta, mà là do nhận lấy cái gì phát ra, mà Mặc Hi, lại là giống như chủ thân thể của cỗ uy thế này, chẳng qua là cô ấy người này, cùng uy thế này hòa làm một thể!

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh, cả người Mặc Hi chấn động, liền thấy đứa bé trai vừa mới còn hơi thở tàn bạo, giờ xem ra trận chiến này vẫn là Mặc Hi thắng, nhưng mà, thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Hi hơi có chút tái nhợt, có thể thấy cô ấy thắng cũng không dễ dàng.

Không sai, không dễ dàng! Lúc này Mặc Hi chỉ cảm thấy thật vất vả ổn định xuống thương thế bởi vì một lần này năng lượng độc sức phát ra có chút tái phát ra, khí huyết bốc lên.

Chỉ là bây giờ cô vẫn không thể buông tay, giờ phút này cái cổ năng lượng bên trong thân thể đứa bé trai kia đã bị cô bao vây, một chút ít ở trong thân thể đứa bé trai vận chuyển, điều này làm cho thân thể có thể cùng năng lượng này từ từ phù hợp, hơn nữa cũng là chữa trị cho đứa bé trai bởi vì vừa rồi năng lượng va chạm nhau mà bị thương kinh mạch.

Theo Mặc Hi một tuần một tuần vận chuyển, bên ngoài thân thể của đứa bé trai dần dần xuất hiện một chút ít máu màu đen dạng lỏng dính, kèm theo mùi khó ngửi.

Đây là bởi vì Mặc Hi rèn luyện, đem tạp chất trong thân thể đứa bé trai ép ra ngoài.

Thời gian một chút một chút qua đi, Mặc Hi không ngừng vì đứa bé trai vận chuyển năng lượng, Thiên Nhu giúp đứa bé trai trị liệu thân thể, trên trán của hai người đều là mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

Đúng lúc này, đứa bé trai vốn hai mắt trắng dã, con ngươi đột nhiên chuyển động, tiếp theo thân thể run nhẹ.

Linh hồn của Mặc Hi trong nháy mắt truyền tới tín hiệu nguy hiểm, trong miệng trầm giọng nói nhanh, “Thiên Nhu, rời khỏi!”

Thiên Nhu nghe thấy, cơ hồ là phản xạ có điều kiện thu hồi năng lượng, thân thể lui về phía sau, mà Mặc Hi cũng đem năng lượng thu hồi, thân thể mới chuẩn bị lui về sau, nhưng vẫn chậm một bước.

“A a !” Thân thể đứa bé trai đột nhiên chấn động, đứng lên, trong miệng một trận gầm rú, giống như người lại không phải người, giống như thú lại không phải thú! Năng lượng xung quanh thân thể phát tán ra bốn phía, đem thân thể Mặc Hi giờ phút này không khôc trực tiếp bay ra ngoài, ngã trên mặt đất.

“Phốc!” Một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra, thân thể nhỏ nhắn chấn động, thương thế lại tăng thêm!

Chớp mắt nhìn đứa bé trai, chỉ thấy bao quanh thân thể đầu tiên là ánh sáng màu đỏ đậm lóe lên, chỉ thấy ngọn lửa màu đen nho nhỏ bao xung quanh thân thể toát ra, tiếp theo, lại lóe lên, ánh sáng màu đỏ càng nồng đậm thêm một phần, ngọn lửa màu đen cũng nhiều một phần, lại lóe lên, lửa cũng nhiều hơn!

Chớp động liên tục như vậy, cấp bậc ánh sáng kia thể nhưng trực tiếp đến màu cam nhạt, mà bao xung quanh thân thể đứa bé trai cũng toàn là ngọn lửa màu đen đậm!

“Xèo xèo” là âm thanh ngọn lửa thiêu đốt mặt đất, mặc dù mặt đất cũng không bị thiêu hủy, nhưng mà lại bị thiêu đen! Kết quả như vậy cũng khiến Mặc Hi mờ to con mắt, bề mặt vật liệu này cô không biết, nhưng mà cũng biết ngọn lửa bình thường rất khó lưu lại gì đó ở mặt trên, giống như cháy tự nhiên lại không thể, mà giờ khắc này ngọn lửa màu đen quý dị của đứa bé trai kia lại thiêu ra dấu ấn màu đen, nhìn dấu hiệu, nếu như vẫn thiêu như vậy, nói không chừng thật sự có thể thiêu ra chút vết tích!

“Hắc Long Hắc Viêm! ! ?” Lúc này, một bên Thiên Nhu đột nhiên gọi nhẹ ra tiếng, tiếp theo liền thấy thân ảnh của Mặc Hi, nhanh chóng đi tới thân thể của cô, định đưa tay ra trị liệu cho cô.

“Không cần, chị vừa rồi tiêu hao bao nhiêu em biết.” Mặc Hi ngăn cản, cũng đứng lên, cầm bình thuốc đỏ ra một viên bỏ vào trong miệng.

Thiên Nhu há miệng thờ dốc, cũng không động thủ nữa, đúng vậy, nếu cô có đầy đủ toàn bộ dị năng đối với nội thương cũng chỉ là một chút tác dụng, lại càng không nói đến bây giờ ngay cả bước đi đều có điểm suy nhược.

“Mới vừa rồi chị nói Hắc Long Hắc Viêm là cái gì?” Mặc Hi hít thật sâu một hơi, thật vất vả giảm bớt khí huyết bốc lên, liền nhìn màu đen kia bao vây thân thể đứa bé trai, hỏi.

“Đen là Dị Hoàng thú cấp A, thậm chí lại càng có thể tu luyện đến Dị thánh thú, mà bản mạng của bọn chúng chính là ngọn lửa Hắc Viêm” Thiên Nhu giải thích ngắn gọn cho Mặc Hi.

“Rất lợi hại?” Mặc Hi hỏi lại, chỉ sợ trong lòng đã có đáp án, Long Viêm sao? Khó trách có đáng vẻ uy nghiêm và tàn bạo!

“Dạ! Dù sao ngọn lửa của Dị Hoàng thú, được đánh giá có cùng đẳng cấp giống với bản thân Long Viêm, thuộc loại năng lượng cấp A.” Thiên Nhu cũng nhìn đứa bé trai, nói tiếp.

AAA,AA,A,a,b,c,d,e,f đây là phân bố đẳng cấp của Dị thú, từ cao đến thấp, cũng giống như cách tu luyện của con người, cũng giống như trình tự Dị Đế đến Dị năng giả sơ cấp, mà cấp f còn lại là khác thường, cũng là cấp 0, dị thú không cách nào phát ra dị năng.

Phân bố năng lượng và phân bố Dị thú giống nhau, cũng là AAA đến f.

Lúc này, cuối cùng ngọn lửa bao quanh thân thể đứa bé trai thân giống như hút nước toàn bộ lui vào trong thân thể, thấy đứa bé trai bị ngọn lửa đốt lâu như thế, thế nhưng y phục trên người không bị cháy hòng chút nào, thậm chí, dường như rất có tinh thần, vết thương trên người đều tốt lên?

Đứa bé trai ngược mắt, đôi con ngươi đen nhánh kia so với dĩ vãng càng thêm tối tăm, dường như không ánh sáng, thân thể khẽ dừng lại, vẫn đi lên phía trước, đến trước mặt Mặc Hi.

Mặc Hi cũng không có nói chuyện, nhìn cậu ta, cô biết, cậu ta có lời muốn nói.

Đưa tay, bỏ vào miệng của mình, dưới ánh mắt hơi ngạc nhiên của Mặc Hi, cắn một cái thật sâu, màu đỏ đậm, gần như máu đen chảy ra, thân thể cúi xuống, quý gối trước mặt Mặc Hi, mang theo ngón tay máu ở trên mặt đất vẽ ra một bức tranh mịn mờ, traten pháp? Bức tranh kia khiến cho Mặc Hi cảm giác được một cỗ uy nghiêm bí ẩn huyền ảo.

Bức tranh hoàn thành, đưa bé trai một tay đặt tại trung tâm bức tranh, đầu cúi xuống hèn mọn, giọng nói trầm thấp truyền vào trong tai Mặc Hi, “Lấy máu để thề, tôi lấy huyết mạch Hắc Viêm tuyên bố, hầu hạ người chủ trước mặt, dâng lên tất cả trung thành, làm trọn lời thề!”

Trên bức tranh một đường ánh sáng âm u lóe lên, Mặc Hi rõ ràng cảm giác được một tia cảm giác khác thường nổi lên trong lòng, nhìn đứa bé trai quý gối trước mặt mình, suy nghĩ trong lòng xoay chuyển.

“A. . . . .” Đứa bé trai buồn bực hừ một tiếng, giống như rất thông khổ.

Đây là? Mặc Hi chứng thực suy nghĩ trong lòng, cũng ngừng ý nghĩ kia, lúc này đứa bé trai mới ngưng run rẩy, vẫn quý trên mặt đất như trước.

“Cậu đứng lên đi.” Mặc Hi lên tiếng nói, tiếp theo hỏi Thiên Nhu đứng bên cạnh, “Đây là cái gì?”

Đôi mắt của Thiên Nhu hơi sâu, nhìn đứa bé trai đã đứng trở nên, nói khẽ, “Nếu như tôi không có đoán sai, cậu ta ắt hẳn thuộc hệ Dịch năng giả huyết mạch truyền thừa phải hay không?”

Đứa bé trai gật đầu, thời điểm sức mạnh đột hiện xuất hiện, nó xác thực đón nhận truyền thừa, cũng bởi vì như vậy, nó mới có thể làm cái khế ước thề kia.

Thấy đứa bé trai gật đầu, Thiên Nhu mới bắt đầu giải thích với Mặc Hi nói, “Đây là một loại khế ước thề trung thành cổ xưa, cũng có thể nói khế ước chủ tó, mà khế ước như vậy chỉ có thể là thị tộc cổ xưa cùng với người truyền thừa huyết mạch mới, mới có thể sử dụng.” Nói xong, đang lúc Mặc Hi suy tư, cũng quý gối trên mặt đất, tiếp theo cười nhẹ nhìn về phía Mặc Hi đang nhìn mình nói “Mặc dù Thiên Nhu không làm được khế ước như vậy, nhưng mà khế ước thề mỗi cá nhân đều có thể.”

Ngón tay ở lòng bàn tay rạch ra một đường, máu tươi toát ra, đặt tại trước ngực của mình, khom người, cúi đầu, động tác giống như nữ sơ thề ở hiện đại, chẳng qua bây giờ lại có thêm máu, “Lấy máu để thề, tôi Thiên Nhu nhận người trước mặt Mặc Hi làm chủ nhân, không rời không bỏ, trung thành không thay đổi, làm trọn lời thề!”

Giống nhau chính là cảm giác khác thường, chẳng qua là không giống cảm giác nắm trong tay như đứa bé trai, nhưng mà lại rõ ràng cảm giác được, lời thề này không đơn giản như lời nói.

Mặc dù rất quý dị, nhưng Mặc Hi cũng không quá kinh ngạc, đã kiến thức thế giới này quá nhiều khác biệt, một chút này cũng không là cái gì.

“Đứng lên đi, lại nói, nếu như cậu vi phạm lời thề sẽ thế nào?” Mặc Hi đối diện Thiên Nhu nói một tiếng, hỏi ra vấn đề.

Thiên Nhu đứng lên, đôi mắt vẫn như ngày thường mịn mờ ôn hòa, “Nếu như vi phạm, sẽ bị trời phạt, chết, biến thành tro bụi.”

“. . . . .” đôi mắt màu tím của Mặc Hi nhìn nó, tiếp theo trầm giọng nói, “Đây là quyết định của chính chị, không có bất kỳ cơ hội hối hận nào.”

“Em đã nói là người của em, hơn nữa, không làm trọn lời thề, chết không phải nghi ngờ, em cũng sẽ giết chị có phải không?” Thiên Nhu cười nhẹ nói, thật giống như người nói không phải mình.

“Đúng vậy, ha ha.” Mặc Hi cũng cười, dù không bỏ được, cô cũng sẽ giết cô ấy.

Mà, bây giờ vì cô thề, làm cho quan hệ của hai người tựa hồ gần hơn một bước.

Thiên Nhu cũng cười, đôi mắt nhìn Mặc Hi, bên trong là tôn kính cũng là dịu dàng, có lẽ chính cô ấy cũng không có phát hiện, trên người của cô ấy không lúc nào không phát tán ra một cỗ khí chất, khiến người ta không nhận được muốn nhích tới gần, mà lúc nhận chủ lại tràn ngập một loại uy nghiêm, khiến người ta tôn kính, kính sợ, gặp phải chuyện gì đều có thể lấy tinh táo xử lý, vô hình trung tràn ngập cỗ tự tin, khiến người ta không khỏi tín nhiệm, đi theo.

Như vậy cô bé, đã dần dần hiển lộ ra dáng vẻ, uy thế của cường giả.

“Vậy, cậu tên là gì?” Mặc Hi quay đầu, hướng về phía đứa bé trai bên cạnh hỏi.

“. . . . .” Đứa bé trai trầm mặc.

Mặc Hi cũng trầm mặc, tên có cái gì không tiện nói sao?

Lúc này, Thiên Nhu phát ra tiếng cười nhẹ, thấy Mặc Hi nhìn về phía mình, mới nói, “Cậu ta, cậu ta tên Nhị Lăng.”

“Khụ, ha ha, ha ha.” sắc mặt ngưng nước miêng, Nhị Lăng? Cậu ta tên như thế? Mặc Hi khước miệng giật giật kiềm chế nụ cười, “Cậu. . . cậu tên là Nhị Lăng?”

“. . . . . Dạ, chủ nhân.” Đứa bé trai đầu cúi thấp thêm một chút, tóc đen thật dài trên trán bởi vì cái cúi đầu này lại càng che toàn bộ khuôn mặt, chẳng

qua là Mặc Hi vẫn rõ ràng nhìn thấy một tia màu đỏ. Không biết là xấu hổ hay buồn bực, chỉ sợ là cả hai đều có.

“Ha ha ha ha!” Cuối cùng, Mặc Hi cười to thành tiếng, khó trách đứa bé trai không chịu nói tên của mình, Nhị Lăng? Kê lô mãng? Đứa bé trai cũng bởi vì Mặc Hi cười, thân thể khẽ run nhẹ.

“Ha ha, khụ, khụ!” Vui quá hóa buồn, vốn Mặc Hi còn đang cười đến vui vẻ, đột nhiên máu từ trong miệng phun ra, thân thể lung lay sắp đổ.

Vốn trong người còn bị thương, lại vì đứa bé trai mà sử dụng một lượng lớn năng lượng linh hồn, cuối cùng còn bị năng lượng ghê gớm của đứa bé trai bao vây, khiến cho thương thể càng nặng, thật vất vả dùng thuốc giảm bớt một chút, nhưng mà bởi vì tràng cười kịch liệt này mà ảnh hưởng vết thương.

Cuối cùng, đầu choáng váng, bên tai chỉ nghe Thiên Nhu kinh hoảng gọi một tiếng, hoàn toàn hôn mê.

. . . . .

“Đi xuống đi.” Tiếng nói trầm thấp, người đến khom người đi ra ngoài.

Thảm màu xám tro phủ kín mặt đất, đồ đạc màu đỏ đậm đều được làm từ gỗ đàn, bên phải là từng dãy kệ sách, đều được xếp đầy. Dựa vào cửa sổ lớn sát đất chính là một bàn làm việc dài, trên mặt bàn để chồng chất tài liệu.

Cả phòng sách tràn ngập một cỗ cảm giác trầm trọng, đơn giản lại không mất trang nghiêm.

Giờ phút này, An Dĩ Mẫn đang tựa vào ghế bành, bị ánh mặt trời chiếu xuống, khuôn mặt tuấn tú càng hiện ra góc cạnh rõ ràng, môi khẽ mỉm, con ngươi sâu kín u ám.

Đôi mắt màu tím? Thân thể nhỏ bé, đứa bé khoảng chừng 8 tuổi, đẳng cấp không rõ, lại xuất hiện màu tím, nghi ngờ là đẳng cấp Dị thánh về vang, sử dụng Lôi điện, tuyệt chiêu dẫn phát uy lực của trời đất!

Không biết có phải là hệ, Dị năng giả huyết mạch kế thừa?

Chẳng qua là một nhân vật xuất hiện ở đây như vậy lại không bị một người phát giác, cậu ta (cô ta) lại có mục đích gì? Hơn nữa sau chuyện đó tìm cả núi An Lâm, lại không có một chút dấu vết.

Không nói lời nào, không có biện pháp phân biệt tuổi tác lớn nhỏ, là nữ hay là nam! Là người câm hay vẫn có ý giấu giếm!

Quá nhiều nghi vấn, quá nhiều thần bí, người này là ai?

Trong lúc anh đang suy tư, một hồi thanh âm” reng reng reng” truyền đến.

Cầm lấy điện thoại ở trên bàn, “Có chuyện gì vậy?”

“Cái gì?”

Sau khi ngắt điện thoại, lập tức đứng lên đi ra bên ngoài.

Mặc Mặc hôn mê? Bởi vì trọng thương? Làm sao lúc này lại phát sinh chuyện như thế!

Thật ồn ào. . . . .

Thân thể nóng quá.

Trong hôn mê, năng lượng trong thân thể Mặc Hi đã là tự mình vận chuyển hấp thu lên, chữa trị thân thể cho cô.

Lại một hồi, cuối cùng trong đầu bắt đầu rõ ràng, lông mi giống như cánh bướm chớp chớp, mở hai tròng mắt vẫn còn mê mang.

Tất cả trước mắt dần dần rõ ràng, đập vào mắt đầu tiên chính là khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ôn nhu của Thiên Nhu kia.

“Thiên Nhu.”

“Dạ? Mặc Mặc! Em đã tỉnh.” Thiên Nhu nhìn Mặc Hi, lên tiếng nói, trong giọng điệu rõ ràng xuất hiện kinh hi.

“Ừ.” Mặc Hi đánh giá bốn phía, là căn phòng chữa bệnh của riêng cô, mà cả căn phòng chỉ có mình Thiên Nhu, từ trên giường ngồi dậy, “Bây giờ là lúc nào, em hôn mê bao lâu.”

“Bây giờ là buổi sáng rồi, Mặc Mặc cũng chỉ hôn mê một ngày, ở trong lúc đó cũng được trị liệu.” Thiên Nhu giúp cô đem cái gối đặt ở trên giường, để nàng ngồi dậy.

“Ba ba và mẹ tôi biết không?” Đối với Thiên Nhu cười một tiếng, lại hỏi.

Thiên Nhu đứng ở một bên, nghe thấy câu hỏi của Mặc Hi, liền cười nói, “Dạ, ông chủ đã gọi điện thoại giải thích tất cả, cũng không để bọn họ lo lắng.”

Mặc Hi coi trọng vợ chồng Mặc Phàm hai người nên tất cả mọi người thấy rõ ràng cũng hiểu.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Mặc Hi liền duỗi thân thể ra một chút, cảm giác so với trước tốt hơn nhiều, hơn nữa, năng lượng lại tăng lên rồi? Xem ra bị thương cũng không phải không có chỗ tốt, tự nghĩ an ủi bản thân một chút, rồi từ trên giường xuống, hướng về Thiên Nhu định ngăn cản mình cười trấn an một tiếng, mang xong giấy, đứng trên mặt đất, nhìn chung quanh, quay đầu hỏi, “Cái a, kẻ lỗ mãng đâu?”

“Ha hả.” Thiên Nhu cũng cười một tiếng, tiếp theo chỉ ra cửa, “Ở cửa trông coi.”

“A, đi ra ngoài đi.” Mặc Hi cười, rồi cùng Thiên Nhu cùng nhau đi ra ngoài.

Mở cửa, liền thấy được đứa bé trai ngồi ở trên ghế ngồi, đầu cúi xuống, tóc ở trước trán che toàn bộ khuôn mặt.

Nhân viên làm việc ở bên ngoài cũng nhìn thấy Mặc Hi, Dương Bộ cũng ở trong đó, đi lên trước, đi tới bên cạnh Mặc Hi, mang theo khuôn mặt nghiêm túc, “Cảm giác khỏe hơn chưa?”

“Dạ.” Mặc Hi gật đầu, cười nói, “Cháu nghĩ bây giờ có thể đi.”

“..... Được rồi.” Dương Bộ trầm ngâm một hồi, đồng ý lời nói của Mặc Hi, dù sao cô bé không thể dùng lễ thường để đối đãi, thương nặng như vậy, một ngày liền khỏe mạnh như thế đứng ở đây cùng mình nói cười.

“Vậy cháu xin đi trước.” Mặc Hi chào Dương Bộ một tiếng, rồi gọi Nhị Lăng đã đứng dậy một tiếng, “Kẻ lỗ mãng, đi.”

Cả người đứa bé trai thân dao động, bước chân dừng lại, một hồi, vẫn đi theo phía sau Mặc Hi.

Nhìn thân ảnh ba người rời khỏi, khóe miệng Dương Bộ cũng kéo xuống, giống như, kể từ sau khi thiên phú của đứa bé trai kia biến mất, lời của tên kia liền bị quên lãng, bây giờ lại bị tiểu tử này nhắc đến.

Đi trên đường, Mặc hi vọng lấy bên cạnh đứa bé trai, cười nói, “Tên của cậu là ai giúp cậu đặt?”

“.....” Đứa bé trai khẽ trầm mặc một hồi, nó cảm giác được tiểu chủ nhân của nó tựa hồ bắt điểm này không tha! ? Nhưng mà vẫn hồi đáp, “Thưa chủ nhân, là một ông bác đã nhận nuôi chúng ta.”

“Không cần gọi tôi là chủ nhân, gọi tôi là Mặc Hi được rồi.” Mặc Hi nhìn đứa bé trai, đột nhiên dừng lại bước chân, đưa tay định xoa trán đứa bé trai, lại phát hiện mình thấp hơn không ít, lại im lặng một lần nữa, mình bây giờ là trẻ con, lên tiếng nói, “Ngồi xổm xuống.”

Đứa bé trai nghi ngờ, nhưng mà vẫn nghe theo lời Mặc Hi, ngồi xổm người xuống.

Mặc Hi đưa tay ra cầm lên tóc ở trên trán của đứa bé trai, thân thể đứa bé trai chấn động, định kháng cự theo phản xạ, nhưng cũng ở trong nháy mắt dừng lại động tác.

Khuôn mặt xuất hiện ở trước mắt, rất đẹp, không sai, rất xinh đẹp, có một câu nói là nam sinh nữ tướng(*), cũng giống như đứa bé trai này a. Cái mũi nhỏ thẳng tắp, môi mỏng hồng nhuận, làn da rất trắng do không thường thấy ánh mặt trời, vốn khuôn mặt như vậy so với con gái còn đẹp hơn, chỉ bởi vì đôi mắt kia, đen nhánh không ánh sáng, cứng cỏi, lạnh lùng, làm cho cả khuôn mặt có cảm giác đều phát sinh biến hóa, hiện ra một cỗ lạnh nhạt, cô đơn, kiêu ngạo, một chút cũng không khiến người ta nhận là con gái, hơn nữa, mặt mày kia cũng dần dần hiện ra nho nhỏ anh khí, cứ như vậy đi xuống, không bao lâu nữa, đứa bé trai lớn lên cũng tuyệt đối là một thiếu niên xinh đẹp!

(*) nam sinh nữ tướng : sinh ra là con trai nhưng lại có đường nét khuôn mặt như con gái

“Cậu che kín khuôn mặt này là bởi vì nó giống con gái sao.” Mặc Hi cứ nhìn đứa bé trai với khoảng cách như vậy, không có biện pháp, bây giờ Mặc Hi tay nhỏ chân ngắn, đứa bé trai vì để cho cô chạm tới mình, chỉ có thể tới gần cô.

Nhìn cặp mắt hắc bạch phân minh kia, từ bên trong chỉ thấy được cái bóng ngược của mình, trong lòng của đứa bé trai đột nhiên có một chút, một cỗ cảm giác khác thường dâng lên, đồng thời có chút xấu hổ buồn bực, một câu nói của cô khiến nó chật vật.

“Ha hả, hôm nay tôi bị thương, vừa vận cho mình một ngày nghỉ, đi cắt tóc cho cậu, còn có mua quần áo.” Mặc Hi đương nhiên nhìn ra được ai đó khó được cam chịu, cười nói, ngay cả chính cô cũng không có phát giác, giọng nói kia mang theo giọng điệu người lớn quan tâm yêu thương trẻ nhỏ.

Thiên Nhu đứng bên cạnh trong con người cũng nổi lên ý cười, đứa bé trai chỉ có thể cắn răng, vì trong khái niệm của nó, Mặc Hi là chủ nhân, chủ nhân nói, nó phải nghe, dù không mong muốn, gật đầu, “Dạ, chủ nhân!”

“Ha hả, thật ngoan! Nhưng mà tôi không phải đã nói sao? Gọi tôi Mặc Hi là được rồi.” Mặc Hi vỗ vỗ đầu đứa bé trai, khiến cho đứa bé trai nín thở, một hồi lâu mới nói, “Xin chủ. đại nhân không nên sờ đầu của tôi.” Tiếng nói kia trầm thấp, đè nén.

“Ừ? Không bắt bẻ nữa. Được rồi, vậy bây giờ đi thôi.” Thấy đứa bé trai sẽ không chịu gọi tên của mình, Mặc Hi cũng lười nói lại nữa, dẫn đầu đi về phía An Thắng.

Ba người cùng nhau vào thang máy đi tới trên lầu, mà mới vừa ra đến, thì gặp được hai người An Dĩ Mẫn và Thần.

Năm người chạm mặt, đầu tiên là sừng sốt, An Dĩ Mẫn đi đầu nhìn Mặc Hi cười nói, “Xem ra, dường như rất tốt, không cần lo lắng.”

“Dạ, rất tốt.” Mặc Hi đứng lại, bình thản cười nói.

“Câu ta?” An Dĩ Mẫn liếc mắt về phía Nhị Lăng, đối với đứa bé này ông vẫn có chút ấn tượng, bởi vì ngay từ vừa bắt đầu thiên phú vô cùng tốt sau đó lại trực tiếp mất đi, nhưng cậu bé vẫn cầu xin mình cho ở lại làm cu li, kiếm tiền.

Mặc Hi cũng liếc mắt về phía đứa bé trai, một hồi, cười nói, “Câu ta a, vâng là người của con.”

“Câu ta? Người của con?” Trong con ngươi của An Dĩ Mẫn lóe lên tinh quang, trong nháy mắt rồi biến mất, tiếp theo có chút mập mờ nháy mắt với Mặc Hi.

Mà lúc này Thần cũng nhìn đứa bé trai lại nhìn về phía Mặc Hi, đôi mắt nhỏ dài câu nhân nổi lên ý đùa giỡn nói, “A, không nghĩ đến Mặc Mặc nhỏ như thế đã có bạn trai nhỏ a! Còn đã là người của nhau? Hai người làm cái gì rồi?”

Lời này thật sự khiến cho người ta có suy nghĩ khác, đứa bé trai theo đó đứng thẳng tắp, nhưng mà nhìn lại lộ ra chút cứng nhắc.

“Làm cái gì?” Mặc Hi cũng cười như không cười, tỏ ra vẻ thần bí, lên tiếng nói, “Làm cái gì sẽ không cho mọi người biết, chỉ sợ mọi người biết sẽ bị dọa a.”

“Thật sự đã làm chút gì sao?” Lời nói của Mặc Hi khiến cho An Dĩ Mẫn và Thần tròn to mắt lên, nhìn về mình, hỏi chính là Thần.

“Ha ha!” Mặc Hi cười ra thành tiếng, đôi mắt mê hoặc như trăng lưỡi liềm, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia tràn đầy ý cười, giống như hoa bách hợp nở, thuần khiết trong trẻo, tinh xảo, xinh đẹp, mọi người có mặt ở đây đều có chút thất thần, hai mắt của Nhị Lăng dưới mái tóc đen kia cũng có chút sừng sốt, liền nghe Mặc Hi nháy mắt nói, “Trời mới biết a!”

Vốn chỉ muốn nói giỡn nhưng với dáng vẻ này đã khiến hai người thật sự tò mò rồi, Thần cúi đầu, nhích tới gần Mặc Hi, con ngươi chớp động ánh sáng yêu mị tỏa ra, mọi mong về lên đường cong ôn nhu lại tà mị, cả người phát tán ra hấp dẫn trí mạng, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi dụ hoặc, “Mặc Mặc cho anh Thần biết có được hay không?”

“Anh thật xinh đẹp.” Mặc Hi ngược nhìn khuôn mặt trước mắt này có thể xưng khuôn mặt yêu nghiệt, cười nói lời tán thưởng, dừng một lúc, lại nói tiếp, “Nhưng mà em không cảm thấy hứng thú a.”

“Ha ha ha ha!” An Dĩ Mẫn cười thành tiếng, nhìn Thần ăn miếng cũng rất thú vị.

“Được rồi, con còn có chuyện, xin đi trước.” Một bộ chuyện không liên quan đến bản thân, Mặc Hi chào hỏi với An Dĩ Mẫn xong thì xoay người rời khỏi, Thiên Nhu và Nhị Lăng đi theo sau.

Nhìn cả ba người biến mất, An Dĩ Mẫn cười mới dần dần thu liễm, con ngươi hơi sâu, nói với Thần ở bên cạnh, “Cảm giác được không?”

“Dạ.” Thần cũng đứng thẳng người, trên mặt có chút bất đắc dĩ lại đùa giỡn, “Cảm thấy thân thể đứa bé trai phát tán ra một loại uy thế, không đúng, chẳng qua bây giờ vẫn còn là dạng khí sơ hình.”

“Xem ra là mới nhận được, còn không hiểu được thu liễm.” An Dĩ Mẫn trầm tư, tiếp theo cười, có chút bất đắc dĩ, có chút thư thái, “Mặc Mặc này thật sự khiến người ta đoán không ra, cô bé thật sự là trẻ con sao?”

“Đoán được hay không đoán được, cô bé cũng đều là con gái nuôi của ngài không phải sao?” Thần lên tiếng trả lời, cười nhìn anh ta.

“Ha ha, Đúng vậy.” An Dĩ Mẫn cười, con ngươi trong nháy mắt thất thần, “Nếu thật sự trở thành con gái của tôi cũng không sai, so với nhóc con thú. . .”

“Nhớ con trai của anh” nghe lời nói này, trong lòng Thần không biết vì sao đột nhiên chấn động, đè nén, khiến cho anh có chút ngây ngời, mình làm sao thế này?

“Ha ha, đúng vậy a, không biết tên nhóc hư hỏng kia của tôi thế nào rồi.” An Dĩ Mẫn không chút nào che giấu thừa nhận nói, tiếp theo cười cười, “Được rồi, đi thôi, đứng ở đây cũng không thú vị.”

“Dạ.” Thần cười đồng ý, cùng An Dĩ Mẫn cùng nhau tiến vào thang máy.

Người được An Dĩ Mẫn quan tâm, cũng chính là An Diệc Kỳ giờ phút này lại đang đắm chìm trong khổ luyện.

Từ sau ngày cậu chuẩn bị chạy đi bị bắt lại, huấn luyện như vậy liền không dừng lại.

Nếu như trước kia, kỳ thật tốt nghiệp cậu cũng sẽ rất ít về nhà, nhưng mà bây giờ không giống với, cậu phải đi về, cậu muốn đi gặp bé con của cậu.

Nghĩ đến đây, đôi mắt kia lại tràn đầy hưng phấn, từng bước từng bước tiêu hao năng lượng thân thể, Khó Lạp ở bên cạnh lấy vậy liú lười, thật sự không

nhìn được, lên tiếng hỏi, “Tớ nói này Kì, cậu liều mạng như thế làm cái gì, bé con thật sự xinh đẹp như vậy?”

“Hừ, không cần cậu quan tâm, lần này tớ nhất định phải tốt nghiệp trước! !” An Diệc Kì đầu cũng không quay đầu lại kêu lên.

Khố Lạp trầm mặc một hồi, tiếp theo tiến lên gia nhập hàng ngũ với cậu ta, dẫn tới An Diệc Kì ghé mắt, “Cậu làm cái gì?”

“Hắc hắc, cậu cũng biết, nếu như cậu tốt nghiệp trước rồi, tớ một người cũng không thú vị, hơn nữa, tớ cũng muốn đi nhìn thấy người mà cậu gọi là bé con a!” Khố Lạp tiếp nhận từng đạo tấn công, cũng bắt đầu luyện tập.

“Tiểu tử cậu! !” An Diệc Kì trừng mắt, một tiếng cảnh cáo kêu to, “Cậu không nên hy vọng xa vời bé con là của mình!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh, tớ chỉ đi xem một chút!” Khố Lạp vội vàng bảo đảm, An Diệc Kì mà phát hỏa thì cực kỳ khủng khiếp.

“Này còn không sai biệt lắm!”

Mà, hai người đều không có chú ý tới, đứng một bên, một bé gái đang nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, chỉ thấy bé gái năm nay khoảng chừng cũng 11, 12 tuổi niên, mặc trên người một chiếc váy màu trắng, da thịt phần nộn, giống như có thể nặn ra nước, mắt to ngập nước, cái mũi nhỏ nhô cao, cái miệng nhỏ nhắn với đôi môi mọng nước đỏ thắm, mái tóc đen dài thẳng ngang vai, thêm khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu, có thể thấy được sau này lớn lên vô cùng xinh đẹp.

Giờ phút này cái miệng nhỏ nhắn kia khê cấn, cặp mắt đang nhìn về phía An Diệc Kì, nhìn chăm chú không nhìn thấy gì khác.

Bé con? Đó là cái gì? Đồ chơi hay là ai? Vì sao Kì lại khản trương? Kì và Khố Lạp không phải là anh em tốt sao? Cái gì khiến cho anh ấy không nỡ cho cậu ta !

Bất kể thế nào, Kì cũng là của mình! Cho dù là đồ chơi cũng không được!

Đôi mắt ngập nước kia tràn đầy kiên định, ngược nhìn An Diệc Kì ở xa lần nữa, xoay người rời khỏi.

Ba người Mặc Hi cùng đi ra cửa lớn của ANSHENG, nhìn chung quanh, cười nói, “Đón xe đi.”

Ngày hôm qua cô đã nói với A An, bảo anh chỉ làm tài xế cho Mặc Phàm bọn họ là được rồi, sau này không cần đến đón cô.

Mà nhìn bây giờ nhìn tất cả, làm cho cô xác định lại một lần nữa, nên mua xe.

Ba người cùng nhau đi tới trên đường, nếu những chiếc xe bay không có khách đi, bọn họ đều sẽ chạy ở chỗ cách nửa thước, chuyện này cũng là vì phục vụ mọi người, dù sao không phải tất cả mọi người đều có tu vi Dịch sư trở lên, có thể bay nhảy tự do khắp nơi trên trời.

Ba người đón một chiếc xe bay, đi lên chỗ ngồi.

“Ba vị đi đâu?” Tài xế cung kính hỏi.

“Đường An Lâm, khu A, Tây Đường, số 11.” Mặc Hi nói rõ địa chỉ trong nhà, đi về trước chào hỏi Mặc Phàm bọn họ, còn có lấy một số thứ.

“Vâng” giọng tài xế rõ ràng càng thêm cung kính, xe bay dần dần chạy trở, ngay từ đầu nhìn thấy Mặc Hi ba người từ ANSHENG đi ra là tuyệt đối bất phàm, vừa hỏi, cư nhiên lại ở tại đường An Lâm, càng cảm thấy may mắn vì hành vi lúc đầu của mình.

Điều này không đáng anh ta có suy nghĩ như vậy, nhưng ở thế giới cường giả vi tôn này, những người bình thường như nếu bọn họ chọc tới ai, bị giết cũng không có bất kỳ ai để ý, điều này cũng là vì ai của việc không có sức mạnh, lúc nào cũng phải sống cẩn thận từng ly từng tý.

Cho đến lúc xuống xe, ba người mới phát hiện một chuyện xấu hổ, trên người Thiên Nhu và Nhị Lăng đều không có mang theo tiền, mà Mặc Hi chỉ có thẻ.

“Có thể quẹt thẻ trực tiếp không?” Mặc Hi hỏi.

“A?” Tài xế sững sốt, nhìn ba người, cũng không cố ý làm ra vẻ ương ngạnh, có chút cẩn thận hỏi, “Có thể.” Đang nói lấy ra thẻ của của mình.

“Xoát như thế nào?” Mặc Hi cũng lấy ra thẻ của mình, thẻ của cô một thẻ không tên, cũng không biết bên trong rốt cuộc có bao nhiêu tiền, dù sao cũng là An Dĩ Mẫn làm.

“ . . . . .” Tài xế thật không biết nên nói thế nào, anh ta đoán không ra Mặc Hi nghĩ gì, sợ mình nói sai sẽ gây ra họa.

“Ha ha, Mặc Mặc đây là thẻ không tên.” Đúng lúc Thiên Nhu cũng nhìn thấu nghi ngờ của tài xế, lên tiếng nói với Mặc Hi, “Chỉ cần chạm vào thẻ của anh ta, trực tiếp nói lấy bao nhiêu tiền là được rồi.”

“Như vậy à? Thật sự thuận tiện.” Mặc Hi ngắt lời của Thiên Nhu, đem thẻ chạm vào thẻ của người tài xế, liền nghe thấy một đạo thanh âm truyền đến.

[Lấy ra bao nhiêu tiền]

Mặc Hi nghiêm nghị nhìn về phía tài xế, “Chính anh nói đi.”

Tài xế gật đầu, cúi đầu nói, “200.” Không tên cũng không có giọng nói nhận biết cái gì đó, ai nói đều dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 57: Nguyên trung thành + Võ Hoàng cấp 83!

Mặc Hi gật đầu, đi vào bên trong. Bài trí đơn giản, cái gương, chỗ ngồi, dụng cụ, không hơn, lại khiến người ta rõ ràng cảm nhận được cảm giác thoải mái, lại quay đầu liền nhìn thấy một người ngồi trên sofa, một người con trai, tóc ngắn màu đen mềm mại, mặt mũi trắng trẻo, dưới ánh mặt trời ấm áp phát tán ra tinh tế sáng bóng, cặp mắt màu đen thấy ba người Mặc Hi không có bất kỳ dao động, khóe miệng cong lên nụ cười nhàn nhạt, lại cười không đến đáy mắt, mặc trên người là đồng phục làm việc của cửa hàng cắt tóc, nhưng khi trên người anh ta lại lộ ra vẻ cao quý. Đây là một người con trai tuấn mĩ, không, có lẽ anh ta cũng chỉ được xem như trên mức bình thường, so với người con trai vừa mới dẫn bọn họ vào còn kém một chút. Nhưng mà, có loại người không phải thiên tiên ấy, đó chính là khí chất, không sai, trên người anh ta tỏa ra một cỗ khí chất khó nói thành lời, hấp dẫn trái tim của mọi người.

“Trong mọi người ai muốn cắt tóc vậy?” Doãn Nghi đứng nên, đối với ba người hỏi.

“Cậu ta.” Mặc Hi cười với anh ta một tiếng, chỉ hướng Nhị Lăng.

“À, vậy ngồi lại đây đi.” Doãn Nghi đem cái gương trước ghế bành về phía sau, nói với Nhị Lăng.

Thân thể Nhị Lăng không di chuyển, cho đến khi Mặc Hi lại lên tiếng, “Đi đi.” Một lúc sau, mới đi về phía người kia, ngồi lên, một câu cũng không nói.

Tất cả chuyện này cũng không khiến Doãn Nghi để ý, cầm kéo lên, không để ý tới hai người Mặc Hi.

Thật đúng là, lần đầu tiên bị lừa đi nha. Con người của Mặc Hi chuyển động, cười thầm nghĩ, nhìn chung quanh, phát hiện một cánh cửa, nói với Thiên Nhu, “Đi thôi, đi vào trong.”

“Dạ.” Thiên Nhu trả lời theo Mặc Hi đi về phía bên kia.

Đi vào cửa phòng, giống như dự đoán của Mặc Hi, ở đây chính là nơi cho khách hàng nghỉ ngơi, thấy Thiên Nhu đã đóng cửa lại, an vị ở trên sofa, Thiên Nhu cũng đi tới đứng bên cạnh mình, lên tiếng nói, “Ngồi xuống đi, em đã nói, chúng ta là bạn bè.” Tại thời điểm Thiên Nhu thề, cô cũng đã hoàn toàn đón nhận chị ấy.

“Dạ.” Thiên Nhu ôn nhu cười, ngồi xuống bên người của cô.

Đồng tử của Mặc Hi ở trong nháy mắt, lóe lên, biến thành màu tím, nhìn bốn phía xung quanh. Kỳ thật chủ yếu nhất vẫn nhìn về phía ngoài cửa, phía ngoài Doãn Nghi kia cũng không phải là nhân vật đơn giản, cô không cẩn thận cũng không được, mà ở khoảng cách này đôi mắt màu tím của cô vừa vặn cảm giác được.

Một hồi, thu hồi tầm nhìn. Là cô đa nghi, phía ngoài căn bản không có một điểm khác thường, thế nhưng vẫn phát tán ra một tầng tĩnh điện, bao trùm xung quanh hai người, lại từ trong túi đựng lấy ra hai thứ lấy được từ Hạo Hà, đưa tới trước mặt Thiên Nhu, “Đây là cái gì?”

Nhìn chiếc nhẫn và quả cầu có ánh sáng màu xanh biếc kia, đôi con người của Thiên Nhu dao động, trả lời “Cái quả cầu thủy tinh màu xanh biếc kia là dị khí, mà cái nhẫn kia, nếu như Thiên Nhu không có đoán sai, ắt hẳn là một chiếc nhẫn không gian.”

“Chiếc nhẫn không gian?” Mặc Hi nghi ngờ nói, quả cầu thủy tinh màu xanh biếc kia là dị khí cô đã biết, còn chiếc nhẫn không gian lại là cái gì?

“Dạ, chiếc nhẫn không gian chỉ có Dị sư Dị năng giả không gian trở lên mới có thể chế tạo ra chiếc nhẫn, ở bên trong chiếc nhẫn có mở ra không gian độc lập, có thể chứa đồ vật.” Thiên Nhu giải thích, thấy Mặc Hi ngắm nhìn cái nhẫn kia, lại nói, “Nếu như chủ nhân của cái nhẫn này đã chết, vậy Mặc Mặc phải mở nó ra, có thể dùng dị lực của mình rót vào bên trong. Điều kiện tiên quyết là, dị lực của Mặc Mặc phải mạnh hơn chủ nhân trước của chiếc nhẫn này, bằng không sẽ bị thương.”

Một nghe lời Thiên Nhu nói, Mặc Hi giương mắt nhìn cô ta, cũng hiểu được cô ấy đã đoán ra lai lịch của cái nhẫn này. Lại nói tiếp, mấy ngày nay cùng Thiên Nhu chung sống, Mặc Hi mới cảm giác được thiếu nữ tuổi không lớn trước mắt này thật sự không đơn giản, vốn cô chỉ cho rằng lấy tuổi của cô ấy làm bác sỹ thật sự không sai, lại phát hiện cô ấy giống như một bộ bách khoa toàn thư, chủ yếu nhất chính là phân trần tình cùng trí tuệ vốn không có ở thiếu nữ 15,16 tuổi!

Nhưng mà, cô ấy lại trở thành người của mình, đây không phải là điều đáng mừng, đáng hạnh phúc sao? Cũng chỉ tại trước mặt mình cô ấy mới biểu hiện ra sự tài hoa, hơn nữa, dường như cô ấy luôn rất nhanh biết mình muốn làm cái gì ở trong hành vi của mình.

Mặc Hi cười tán thưởng đối với cô ấy, liền bắt đầu không chế năng lượng linh hồn rót vào chiếc nhẫn, quả nhiên, mới vừa tiếp xúc lập tức cảm giác được một cỗ năng lượng giống như của Hạo Hà ngăn cản tại trước mặt mình.

Trên mặt cong lên nụ cười nhạt, ngay cả Hạo Hà đều đã chết ở trong tay cô, năng lượng lưu lại còn muốn ngăn cản cô? Không có một điểm do dự, trực tiếp phá tan, tiếp theo tất cả mọi thứ bày ra trước mắt.

Một hồi từ trong thế giới chiếc nhẫn đi ra, Mặc Hi đối diện với Thiên Nhu tùy ý cười, “Xem ra chúng ta được khá nhiều của cái nha.”

Cầm trong tay chiếc nhẫn đưa cho cô ấy, ý bảo cô ấy nhìn. Thiên Nhu cầm trong tay, thi triển năng lượng nhìn vào, liền nhìn thấy bên trong tiền tệ chất đông thành núi, nhìn đáng về ít nhất cũng có hơn mười tỷ.

Nhìn thấy này nọ, Thiên Nhu cũng thu hồi năng lượng, trước mặt cũng không có bất kỳ biến hóa, giống như vừa mới nhìn qua không phải là tiền, mà là một đồng giấy bỏ đi bình thường, trả lại chiếc nhẫn cho Mặc Hi.

Cầm chiếc nhẫn trong tay, lại hướng Thiên Nhu hỏi, “Làm thế nào để lấy mấy thứ này ra, hoặc là bỏ vào đấy?”

“Chỉ cần trong tâm nghĩ sẽ biết, nhưng mà trước hết Mặc Hi phải lấy máu nhận chủ.” Thiên Nhu giải thích cho Mặc Hi, vừa mới Mặc Hi chỉ phá hủy năng lượng mà Hạo Hà lưu trong chiếc nhẫn, nên bây giờ chiếc nhẫn này vật không chủ, bất kỳ kẻ nào đều có thể xem xét bên trong có gì, nhưng mà nghĩ muốn để vào hoặc lấy ra cái gì, như vậy nhất định phải nhận chủ.

“Được.” Trả lời một tiếng, Mặc Hi không do dự cầm dao trên tay rạch ra một đạo vết thương, nhỏ ở trên mặt nhẫn, chỉ thấy trên mặt nhẫn ánh sáng màu tím lóe lên, tiếp theo chìm xuống, Mặc Hi liền cảm giác được một tia liên hệ.

Đem quả cầu thủy tinh cầm ở trên tay, ý nghĩ trong đầu vừa chuyển, lại thấy quả cầu thủy tinh trong tay kia biến mất, liếc mắt nhìn vào bên trong chiếc nhẫn, liền thấy nó yên lặng ở một góc.

“Thật dễ dàng.” Mặc Hi cười nói, tia sáng trong con ngươi màu tím lóe lên, mê hoặc lòng người, “Tiền này vừa vặn em có thể mua xe.”

Ngay từ đầu cô đã nghĩ đến mua xe, nhưng cũng biết xe bay cũng không rẻ, còn đang suy nghĩ chút biện pháp, bây giờ đột nhiên tiền từ trên trời rơi xuống.

Thiên Nhu cũng không có bất kỳ ý kiến gì với lời nói của Mặc Hi, chỉ cầm lên cái tay còn đang chảy máu của cô, ánh sáng màu đỏ chớp động, năng lượng màu vàng bao vây, không tới 3 giây, miệng vết thương nhỏ kia liền biến mất nhìn không thấy vết tích, Thiên Nhu cũng buông tay.

Mặc Hi cũng thói quen cô ấy dịu dàng, cầm trong tay chiếc nhẫn thả lại trong túi. Con ngươi nhắm lại, thời điểm mở ra lần nữa, đã là một mảnh đen nhánh, trong trẻo, thiếu một phần màu tím hấp dẫn cùng uy nghiêm, nhưng cũng thêm phần thanh thuần tinh khiết, thâm thúy.

“Được rồi, đi ra ngoài đi.” Cả người đứng lên, vấn đề đã giải quyết, phía ngoài Nhị Lăng chắc cũng đã cắt xong tóc đi.

“Dạ.” Thiên Nhu cũng đứng dậy.

Hai người cùng nhau mở cửa đi ra ngoài, vừa ra đến, liền thấy được Doãn Nghi vừa vặn thu hồi kéo, vừa thấy hai người, cười nhạt nói, “Đến thật đúng lúc, nhìn xem thành quả.” Nói xong, lập tức bắt đầu sửa sang thu thập dụng cụ.

Mặc Hi giương mắt nhìn lên, liền thấy Nhị Lăng đã từ trên ghế ngồi đứng lên, chỉ là đầu dường như có chút buông xuống, nhìn thấy một phần khuôn mặt trắng trẻo kia.

“Ngẩng đầu lên.” Mặc Hi lên tiếng nói.

Nhị Lăng nghe tiếng nói, đầu nhỏ từ từ nâng lên, xuất hiện ở trước mắt Mặc Hi vẫn là khuôn mặt nhìn trước đó, chỉ qua là mái tóc được tu bổ có trình tự rõ ràng, như trước là mũi rất thẳng, môi hồng nhạt, làn da có chút tái nhợt, mặt mũi bởi vì cuộc sống khó khăn mà có chút gầy gò, lại có cảm giác cứng cỏi, cặp mắt đen nhánh không ánh sáng nhìn vào Mặc Hi, chính thể này cấu thành một khuôn mặt nhỏ vô cùng hấp dẫn, xinh đẹp lại không lộ khí chất con gái, khí chất cứng cỏi lại cao ngạo đã có chút hình dạng, e rằng sau này lớn lên lại là chàng trai rất đẹp trừu chọc không ít cô gái.

“Rất đẹp!” Mặc Hi thật lòng nói khen ngợi, khiến cho sắc mặt Nhị Lăng tựa hồ có chút cứng ngắc, con ngươi cũng trở nên có chút mơ hồ. Vừa mới ở trong gương, kỳ thật cậu cũng nhìn thấy bộ dáng của chính mình, mặc dù vẫn tưởng là cô bé, nhưng mà cũng có cảm giác không giống nhau, dường như cũng sẽ không khiến người ta liếc nhìn một cái nói mình là con gái như trước kia. Bây giờ nghe Mặc Hi nói, trong lời nói kia không có bất kỳ nghĩa khác, chỉ thật lòng ca ngợi, khiến cho cậu có chút không biết làm sao.

“Không nên cúi đầu, người của tôi, không cho phép có biểu hiện hèn yếu như thế!” Thời điểm Nhị Lăng không kiên trì được trước ánh mắt của Mặc Hi, đầu theo thói quen giống ngày thường cúi xuống thấp muốn che chắn trước mình, khi nghe Mặc Hi nói một câu như vậy, cả người chấn động, cuối cùng ngẩng đầu lên, trong miệng kìm nén nói, “Dạ, đại nhân.”

Đúng vậy! Cúi đầu là hèn yếu, mình đã có sức mạnh, cũng có truyền thừa, tiếp theo có thể cường đại lên, không thể hèn yếu nữa! Hơn nữa, lúc Mặc Hi lạnh lùng nói lời nói kia khiến trong lòng cậu giống như rơi mất cái gì, khiến cậu có chút sợ, không có bất kỳ do dự đứng thẳng người. Đúng lúc này,

Doãn Nghi vốn đang sửa sang lại chột ngẩng đầu lên, cuối cùng nhìn Mặc Hi một cái.

“Ha ha, không cần gò bó như vậy.” Mặc Hi lại khôi phục mỉm cười, nói, “Được rồi, đi thôi, mái tóc đã cắt tốt lắm, sẽ phải đi mua những thứ khác.”

“Dạ” Nhị Lăng trả lời, đi theo phía sau Mặc Hi.

Ba người cùng đi ra cửa, cả không gian lại một lần nữa chỉ còn lại Doãn Nghi một người, đem công cụ sửa sang lại xong, lại giống như lúc Mặc Hi mới đến, ngồi ở trên sofa. Ngẩng đầu tựa vào sofa, nhìn trần nhà, trong miệng lầm bầm, “Con gái của An Dĩ Mẫn, hình như tên là Mặc Hi thì phải? Đường như rất thú vị. . . . . Ha ha.”

Mà ba người Mặc Hi cũng thanh toán tiền, lại đi ở trên đường cái.

Đi bộ ở trên đường, mặc dù dung mạo của ba người bắt mắt, hơn nữa có ít người cũng nhận ra Mặc Hi, nhưng mà cũng không để ý nhiều, dù sao đường phố này cũng là nơi đến của một số quý tộc nhân sĩ.

Ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Nhu, nói, “Ở đây có ngân hàng nào không?”

“Dạ, chị cũng không biết.” Rốt cuộc khó có được một lần Thiên Nhu đối với vấn đề Mặc Hi hỏi không biết, nhưng mà chuyện này cũng có nguyên nhân, dù sao cô ấy cũng không thường đi, nói ra đi dạo phố, đã ít lại càng ít, đương nhiên cũng không biết.

“Ha ha, vậy đi mua quần áo trước.” Mặc Hi cũng cười cười, cũng không quá để ý, nói xong, lại chuẩn bị đi về phía một nhà cửa hàng trước mắt.

Nhưng mà, mới đi mấy bước, liền phát hiện Nhị Lăng cũng không đuổi theo, quay đầu nhìn về phía cậu ta, lập tức phát hiện khuôn mặt của cậu ta có chút khác thường, tay nhỏ bé cũng nắm rất chặt, lên tiếng nói, “Có lời gì muốn nói lập tức nói, tôi đã nói, cậu là người của tôi, cũng chính là bạn bè của tôi.”

Nhị Lăng nghe thấy lời nói của Mặc Hi, há miệng, lại không có phát ra bất kỳ tiếng gì.

Đứa bé này thật sự quá bùng binh rồi, lòng tự ái cũng quá mạnh, Mặc Hi có chút bất đắc dĩ, đột nhiên, nghĩ đến cái gì trong lòng sừng sốt, lời này dường như ở kiếp trước, người khác cũng đã nói mình thì phải.

“Mặc Mặc?” Đang lúc Mặc Hi thất thần, Thiên Nhu kêu nhẹ một tiếng, đánh thức cô.

“Vâng.” Trả lời Thiên Nhu một tiếng, Mặc Hi lại nhìn về phía đứa bé trai một lần nữa, đi về phía cậu ta, về mặt nghiêm túc, đôi mắt nhìn cậu ta, nói, “Cậu đã thể, chính là hoàn toàn trung thành với tôi, người như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không đối xử tệ, một chút yêu cầu của thuộc hạ, tôi cũng sẽ cho. Cho nên, cậu có chuyện gì trực tiếp lên tiếng đi.”

Thay đổi phương thức hỏi khác, Nhị Lăng cuối cùng lên tiếng, “Đại nhân không, không cần mua cho tôi này nọ, nếu như có thể, tôi hi vọng đại nhân có thể đem tiền mua này nọ cho... cho tôi.” Nói xong, tay kia nắm chặt hơn.

“A? Cậu muốn tiền làm cái gì?” Con người của Mặc Hi lóe lên, khó trách cậu ta khó lên tiếng, đối với tính cách của cậu ta như vậy, bảo cậu ta lên tiếng hướng mình muốn tiền đúng là rất khó. Chẳng qua cô biết, cậu ta cũng không phải loại người tham tiền.

“... .” Nhị Lăng lại là một câu nói cũng không mở miệng, câu nói vừa rồi kia đã hoàn toàn muốn tắt cả dũng khí của cậu ta.

“Được rồi, đi thôi, người cần tiền kia đang ở đâu, dẫn tôi đi.” Một lúc lâu, Mặc Hi lên tiếng, nói ra lời nói, khiến cho Nhị Lăng trong nháy mắt đứng hình, con người khê tròn to, “Đại nhân, làm sao đại nhân biết?”

“Ha ha, mặc dù quen biết không lâu, nhưng tôi vẫn biết cậu không phải là người tham tiền, hơn nữa cậu không phải là cô nhi sao? Chắc là có không ít bạn bè cô nhi đi.” Từng câu từng câu của Mặc Hi, khiến cho đôi con người của Nhị Lăng càng ngày càng tròn to, bởi vì tất cả điều Mặc Hi nói đều đúng..., đến cuối cùng trực tiếp trầm mặc, cậu phát hiện, chủ nhân này của cậu, không biết sức mạnh cường đại như thế nào, nhưng mà trí tuệ cũng không phải bản thân mình có thể so được, ngài ấy. . . . . Rõ ràng so với mình còn nhỏ?

Kỳ thật việc này cũng không khó đoán, giống như Mặc Hi nói, thời điểm cô hỏi Nhị Lăng vì sao muốn cường đại, trong con người thoáng qua ám áp trong nháy mắt, liền khiến cho cô biết cậu ta có người cậu ta quan tâm, sau đó lại nghe cậu ta nói cậu ta là cô nhi, vậy người cậu ta quan tâm e rằng cũng chỉ là người cậu ta thân thiết nhất, vậy đại loại cũng phải 80% là cô nhi giống cậu ta, bây giờ nói với cô muốn tiền, thì càng khiến cô xác định ý nghĩ này.

“Đi thôi.” Thấy Nhị Lăng vẫn không nói lời nào, Mặc Hi mở miệng trước, đi đến ngã tư đường, ở nơi phồn hoa như con phố này taxi không được phép tiến vào .

Thiên Nhu tự nhiên đi theo bên cạnh cô, mà Nhị Lăng miệng mấp máy, cuối cùng cái gì cũng không nói, cũng đi theo cô.

Mà thời điểm, mọi người đi về phía ngã tư đường, lại đột nhiên nhìn thấy ngân hàng, lúc thật sự muốn tìm nó tìm không được, đợi đến khi bạn không tìm nó, nó lại tự mình xuất hiện.

Chỉ là bây giờ Mặc Hi cũng không đi vào đó, mà đi xuống phía dưới, đi thẳng về phía trước, đi tới ngã tư đường, đón xuống một cỗ xe bay ngồi lên xe.

“Vài vị đi đâu?” Tài xế hỏi.

“Nói địa điểm” Mặc Hi liếc mắt nhìn về phía Nhị Lăng.

Nhị Lăng ngồi ở trong xe, vừa thấy ánh mắt Mặc Hi, mới trầm thấp lên tiếng, “Đến phố Lỗ Tây, đường Phương Tề, số 6 [Quán bar Tiếp Vân] thì ngừng.”

“Dạ!” Tài xế trả lời, xe bay liền chậm chậm bay lên.

Mặc Hi nhìn Nhị Lăng trầm mặc cũng hiểu được nguyên nhân của cậu ta, thế nhưng tính cách thế nào đó là vấn đề của cậu ta, cô cũng không có tâm tư đi sửa đổi giáo dục lại, tựa vào trên ghế xe, liền nói, “Cậu cũng ở phố Lỗ Tây, đường Phương Tề sao, trước kia tôi cũng ở chỗ đó.”

Nhị Lăng quay đầu nhìn về phía cô, ngài ấy lại cũng ở chỗ đó? Chỗ đó nhưng mà cũng không phải nơi phồn hoa gì, chắc ngài ấy ở tại khu đường phố phía ngoài đi, như vậy trước kia ngài ấy cũng chỉ là người trong gia đình nhỏ.

“Ha ha, tôi biết cậu nghĩ cái gì.” Mặc Hi cười nói, mặc dù Nhị Lăng trưởng thành sớm, nhưng bản chất vẫn là đứa bé 11, 12 tuổi, có một số việc vẫn rất khó dấu diếm, cười lên thành tiếng, “Trước kia tôi ở phố Lỗ Tây, đường Phương Tề, khu Tây Dương!”

Con người của Nhị Lăng tròn to, hôm nay liên tục khiến cậu giật mình, khu Tây Dương? Đây chính là khu dân nghèo, giống khu Nam Dương nơi cậu sống, chỉ cách một con đường.

Ngài ấy lại cũng là đứa trẻ dân nghèo, làm sao có thể ?

Trong nhận biết của cậu, ngài ấy từ nhỏ đã là công chúa nhỏ, mặc dù ngài ấy cũng không ngạo mạn giống như những đứa trẻ quý tộc khác, nhưng cậu vẫn không nghĩ đến lại là như vậy.

Mà, nhìn thấy cặp mắt trong trẻo kia hiện lên ý cười, đã cho hắn biết, ngài ấy cũng không nói dối, hơn nữa ngài ấy cũng không cần thiết phải nói dối!

Là như vậy sao? Ngài ấy cũng là dân nghèo giống mình, nhưng mà ngài ấy lại có thể làm được tất cả mọi chuyện, có thể cường đại thành bộ dạng này, mà mình lại . . . . .

Không! ! Mình cũng có thể ! ! Mình cũng nhất định sẽ càng ngày càng cường đại! Đi theo ở bên cạnh ngài ấy ! !

Đột nhiên, Nhị Lăng giống như tên của cậu ta, sững sốt, cậu không rõ vì sao mình đột nhiên muốn sau khi bản thân cường đại lên lại muốn đi theo ở bên cạnh ngài ấy, nhưng mà lập tức vừa nghĩ, là bởi vì bất kể thế nào cũng muốn đi theo ở bên cạnh ngài ấy sao, bởi vì ngài ấy là chủ nhân của mình sao!

“Ha ha, cường đại sao.” Đúng lúc này, Mặc Hi cũng mở miệng, lời nói ra giống như biết được suy nghĩ tựa trong lòng của đứa bé trai, “Cậu phải cường đại hơn nữa, cũng chỉ có cường đại hơn người mới sẽ không bị người vứt bỏ.”

Nói xong, liền nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

Nhị Lăng nhìn Mặc Hi đang nhắm mắt tu luyện, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia cơ hồ không tìm được một tia khuyết điểm, lông mi nhỏ dài đen bởi vì nhắm lại mà càng thêm rõ ràng, dính trên khuôn mặt như ngọc, sống mũi thẳng, phía dưới cái miệng nhỏ nhắn khê hô hấp, vẻ đẹp kia giống như cánh hoa mềm mại, yên ổn an lành, tạo thành khuôn mặt giống như thiên sứ đang ngủ, khiến cho người ta không nhìn được cũng dè dặt hô hấp một chút, không đành lòng quấy rầy.

Khuôn mặt này nếu trưởng thành thì không biết sẽ xinh đẹp kinh tâm động phách như thế nào, khiến người ta hít thở không thông.

Ngay cả bản thân Nhị Lăng cũng không biết, mình sẽ quen biết một Mặc Hi xuất sắc như thế, mà cái gì cũng không có làm, Thiên Nhu ở một bên nhìn, mặc dù phát hiện, nhưng cũng không nói cái gì, con người khề dao động.

Xe bay đến đích, dừng lại, đúng lúc này, Mặc Hi cũng tự động từ trong tu luyện tỉnh lại. Cặp mắt mở ra, không có một tia mơ hồ khi mới tỉnh lại, một mảnh trong trẻo. Cùng Thiên Nhu, Nhị Lăng xuống xe, thanh toán tiền, liền đi theo Nhị Lăng.

Đi lại trong con ngõ nhỏ ở ẩm ướt mang theo âm u, khiến cho Mặc Hi có cảm giác quay về quê cũ, nơi này thật sự rất giống đường về nhà ngày trước.

Liên tục đi loanh quanh lòng vòng, khoảng chừng 10 phút đồng hồ, Nhị Lăng liền dừng lại, bởi vì trước mắt con đường chính xuất hiện một màn như vậy: hai đứa trẻ đang đánh nhau, hai bên cũng có mấy đứa trẻ khoảng 8 tuổi ——15 tuổi, khoảng 5,6 đứa. Cả người dơ bản, tay chân đầm đã loạn lên, bên tai còn có các loại âm thanh mắng to.

“Mày con mẹ nó ! ! Chó nuôi lớn ! ! Xem Lão Từ có đánh chết mày hay không!”

“Cút! Mày là cái chó gì, mình là chó còn mắng người khác!”

“Giết! Diệt một bầy chó này đi!”

“ . . . . . ”

Mặc Hi nhìn Nhị Lăng một lát, thấy dáng vẻ của cậu ta, đại khái cũng đoán được, ắt hẳn cậu ta nhận ra những người này, liền mở miệng, “Muốn đi thì đi

đi.”

Nhị Lăng nghe tiếng, nhìn cô một cái, thân thể không động đậy, mà bàn tay tia sáng màu cam lóe lên, một đoàn ngọn lửa màu đen xuất hiện, hướng về một chỗ trống trái ném đi.

“Àm! !”

Một tiếng nổ mạnh khổng lồ, chỉ thấy chỗ đó trực tiếp bị tạc ra một cái hố khoảng chừng nửa thước, mà cũng bởi vì một tiếng này, hai đứa trẻ vốn đang giằng co với nhau cuối cùng dừng lại.

Hai đứa bé đứng dậy cộng thêm khoảng 10 đứa cũng nhìn về phía ba người Mặc Hi, con người kia là ngạc nhiên, nghi ngờ, hăm dọa, còn có . . . . .

Trong đó có một đứa bé đột nhiên nhỏ giọng nói với một đứa bé cao lớn bên cạnh, “Lão Đại, bọn họ nhìn rất có tiền.”

Một tiếng này, rất nhỏ. Nhưng mà đối với ba người Mặc Hi lại vô cùng rõ ràng, con người của Nhị Lăng càng lạnh.

Đúng lúc này, một tiếng kêu kinh hi lại cẩn thận vang lên, “A! ? Là anh Nhị Lăng sao?”

Nhị Lăng quay đầu nhìn về phía đứa bé kia, gật đầu.

Cái gật đầu này nhất thời khiến cho đám người bên trái hoan hô lên một tiếng, ” Anh Nhị Lăng! Làm sao anh lại biến thành bộ dáng này? Thế nhưng, anh đến kịp thời, chúng ta cùng nhau giết bọn bảy chó cái nuôi lớn này ! !”

Nhị Lăng không động đậy, mà nhìn về phía Mặc Hi, nhìn thấy ngài ấy cũng không có lộ ra dáng vẻ tức giận thậm chí phào nhẹ nhõm một hơi. Cậu đột nhiên cảm thấy tiếng chửi bới thường tình thoảng vẫn nghe dường như làm bản ngài ấy, ở nơi ẩm ướt âm u này, ngài ấy trở nên sạch sẽ như vậy, khuôn mặt kia nụ cười kia dường như cũng chiếu sáng bừng nơi đây.

“Đi về.” Nhị Lăng thấy Mặc Hi không nói chuyện, liền lên tiếng nói với đám trẻ kia.

“Anh Nhị Lăng! ? Bọn họ muốn cướp địa bàn! ! Làm sao có thể. . . . .”

“Đi về.” Giọng nói của Nhị Lăng chìm xuống nhiều, thân thể kia không khống chế được, hơi thở bạo ngược dường như nồng đậm hơn.

Những đứa trẻ kia tròn to mắt, một số làm bầm nhỏ nhỏ, cuối cùng vẫn cúi đầu, đồng ý một tiếng, “Dạ . . . . .”

Nhị Lăng cũng quay đầu lại nhìn về phía Mặc Hi một lần nữa, Mặc Hi cũng nhìn cậu ta, cười nói, “Vậy đi thôi.”

Nhị Lăng gật đầu, đi đầu dẫn đường.

Đám trẻ kia cũng đi theo phía sau bọn họ, đồng thời mắt cũng tò mò nhìn Mặc Hi và Thiên Nhu, hai bé gái cùng đi với anh Nhị Lăng của bọn họ là ai a? Thật sự rất xinh đẹp, chẳng lẽ là bạn gái của anh Nhị Lăng sao? Anh Nhị Lăng thật sự lợi hại!

Dường như, cô nhi thật sự dễ dàng trưởng thành sớm.

Nhưng mà bọn họ muốn đi, lại có người không nguyện ý, chỉ nghe đứa bé trai cao lớn vừa mới nghe đứa trẻ bên cạnh nói chuyện kêu lên, “Đứng lại! Tao có nói bọn mày có thể đi sao?”

Nhưng mà không ai ngó ngang tới bọn họ.

“Con mẹ nó! Anh em đâu! Lên!” Nhưng mà khi cậu ta mới một hô xong, liền thấy một đoàn ngọn lửa màu đen nổ tung trên mặt đất ở trước mặt bọn họ, lại một lần nữa “Àm! !” một tiếng, khiến cho những đứa bé kia cũng không biết là bị chấn động hay bị dọa, đặt mông ngã trên mặt đất.

Mà đi theo nhóm người Mặc Hi một đám trẻ con miệng đều há hốc, ánh mắt tròn to nhìn Nhị Lăng, ngay cả bước đi đều quên mất. Cho đến khi thấy ba người Mặc Hi sắp biến mất không nhìn thấy mới hồi hồn lại, đồng thời trong miệng kêu to, “Anh Nhị Lăng! Mới vừa rồi, mới vừa rồi là anh sao? Thật sự là anh sao?”

“Ánh sáng màu cam kia, em không bị hoa mắt đi! !”

“Trời ạ! Anh Nhị Lăng rút cuộc lần đầu tiên phát ra dị năng rồi, em đã biết anh Nhị Lăng có thể vào An thị thì nhất định rất lợi hại ! !”

“Dị năng giả trung cấp! Với tuổi của anh Nhị Lăng Dị năng giả trung cấp là lợi hại hay không lợi hại vậy?”

“Đương nhiên lợi hại, ngu ngốc! !”

Nhị Lăng thấy Đại Lăng, sắc mặt nhất thời nhu hòa không ít, nghe cậu ta nói, thấp giọng nói, “Đi vào rồi nói.”

“Được? Được, được, đi thôi.” Đại Lăng ôm lấy bả vai Nhị Lăng chuẩn bị đi vào trong.

Nhị Lăng lại lui một bước, tránh ra. Dưới ánh mắt kinh dị của Đại Lăng, nói với Mặc Hi, “Đại nhân, đi thôi.”

“Ừ.” Mặc Hi trả lời, kỳ thật cô cũng hiểu vì sao lúc này Nhị Lăng lại làm ra hành vi đột ngột như vậy, kỳ thật chính là muốn cho đứa bé trai tên Đại Lăng nhìn, để cậu ta hiểu được một số chuyện.

Quả nhiên, Đại Lăng vừa thấy một màn như vậy, nhất thời đưa ánh mắt nhìn về phía Mặc Hi, đánh giá từ trên xuống dưới, lại nhìn về phía Nhị Lăng, mới định lên tiếng, đã bị Nhị Lăng đoạt trước, “Đi vào lại nói.”

“.....” Đại Lăng mấp máy môi, cuối cùng vẫn nói, “Được rồi.” Lại nhìn Mặc Hi một cái, liền quát một tiếng với đám trẻ con đang nhìn ngó xung quanh, “Tất cả giải tán, đừng ở đây vờ ngó ngán!”

“..... A, vâng, ...” Mặc dù vẫn muốn nhìn, nhưng vừa thấy Đại Lăng như vậy, một đám trẻ con đều chạy đi.

Nhìn thấy tất cả, Mặc Hi cũng đưa ánh mắt nhìn về phía Đại Lăng. Cô phát hiện, đứa bé trai trước mắt này mặc dù không phải Dị năng giả, thế nhưng dường như rất có thiên phú lãnh đạo?

Nhị Lăng cũng nhìn thấy ánh mắt Mặc Hi nhìn Đại Lăng, cặp mắt đen nhánh kia thoáng qua một đạo tia sáng, dường như trên mặt cũng an tâm hơn chút, Thiên Nhu hoàn toàn giống như một người đứng xem, chú ý tất cả mọi chuyện, khoe miệng cũng mang theo ý cười.

“Vậy xin mời vào.” Nhưng mà Đại Lăng không cảm giác được những chuyện này, nói với Mặc Hi. Vừa rồi tất cả biểu hiện của Nhị Lăng cũng để cậu hiểu được người trước mắt này quan trọng, dựa vào kinh nghiệm bọn họ lớn lên cùng nhau luôn gắn bó nương tựa vào nhau, điểm ăn ý này vẫn có.

Từng người đi về phía gian phòng kia, cửa mở ra, xông vào mũi chính là một cỗ mùi thuốc nồng nặc, mặc dù nồng nặc, nhưng lại ngoài ý muốn khiến Mặc Hi cảm giác được thuốc này lại còn mang theo một chút năng lượng, vừa vào trong mũi, xác thực tinh thần thoải mái không ít.

Chớp mắt nhìn lại, liền thấy một đứa bé trai gầy gò khoảng chừng 10 tuổi trong đại sảnh đang trông chừng một siêu thuốc, trong tay cầm cây quạt thỉnh thoảng phe phẩy, mà mùi thuốc kia chính là từ này trong cái siêu này tỏa ra ngoài.

Trong đại sảnh cũng không có gì nhiều, chỉ có cái ghế dài, bát đĩa, quần áo, dường như cuộc sống sinh hoạt của bọn họ cũng chỉ ở phòng khách này. Ở chỗ cạnh tường là một chiếc giường dài, trên giường một ông lão đang nằm thoạt nhìn hình như bị thương, hình dạng khô gầy kia, dường như chỉ còn có da bọc xương, có khí không lực nằm ở chỗ đó, chỉ là con người hơi đục kia hình như có lúc đột nhiên toát ra một đạo tinh quang?

Không sai, tinh quang!

Đây là thời điểm Mặc Hi mới vào cửa, vừa vận liếc mắt nhìn ông lão kia một cái, chỉ là giống như trong nháy mắt, tinh quang kia lập tức tiêu tán, khiến cho người ta cảm thấy chỉ là ảo giác, rõ ràng ông lão trước mắt này chính là một ngọn đèn sắp tàn trước gió, thoạt nhìn sống không được bao lâu.

Chẳng lẽ lại nhìn sai sao? Sẽ không! Bởi vì Mặc Hi cảm giác được linh hồn kia truyền tới, ông lão trước mắt này chắc sống không được lâu nữa, hoặc là nói ông ấy có thể chống đỡ đến bây giờ cũng là kỳ tích, nhưng mà linh hồn của ông ấy dao động như trước thỉnh thoảng truyền tới cảm giác cường đại khó nói thành lời, không sai! So với An Dĩ Mẫn còn cảm thấy cường đại hơn, cũng có thể nói, ông lão trước mắt này, nếu như không phải phát sinh cái gì khiến ông ấy biến thành như vậy, thì trước kia ông ấy tuyệt đối vô cùng cường đại. ....

Vô giả!

“A! Nhị Lăng ca, anh đã trở về.” Một tiếng nói trong trẻo truyền tới, là đứa bé trai đang trông chừng cái siêu thuốc.

Mà thời điểm cậu bé ngẩng đầu lên, Mặc Hi cũng thấy rõ khuôn mặt của cậu, một cậu con trai rất xinh đẹp. Nếu như có thể nói, cũng có thể nói là đáng yêu, làn da trắng nõn, cặp mắt không tính là quá lớn lại rất có tinh thần rất sáng, mũi rất thẳng, còn có đôi môi mọng nước kia, mặc dù đáng yêu nhưng chỉ có thể coi là bình thường, nhưng mà rất thoải mái.

Ba người bọn họ thật sự có chút đặc biệt, mỗi cái cô nhi đều trưởng thành với bộ dáng tốt a, Mặc Hi nghĩ thế bỗng nhiên có chút buồn cười.

“Ừ.” Nhị Lăng đáp một tiếng, nói tiếp, “Bác ấy có tốt lên chút nào không?”

Trên mặt Tam Lăng có chút áy náy, “Em vô dụng, vẫn chỉ có thể đại khái ổn định bệnh của bác thôi.”

Nghe lời nói này, Mặc Hi lại nhìn về phía đứa bé trai lần nữa, bệnh của ông lão này vẫn do cậu chữa trị? Còn ổn định? Trong lòng có nghi vấn, Mặc Hi cũng trực tiếp hỏi ra, “Bệnh của ông ấy vẫn do cậu chữa trị? Còn có, bệnh của ông ấy cậu chữa trị bao lâu rồi?”

Lúc này Tam Lăng mới nhìn về phía Mặc Hi, vừa nhìn thấy khuôn mặt kia, cặp mắt đột nhiên ngẩn ngơ, hình dạng này cùng năm Mặc Hi 5 tuổi, đáng yêu mà lúc An Diệc Kỳ nhìn thấy có thật sự rất giống. Khi đã rõ ràng, tốc độ hồi hồn của Tam Lăng nhanh hơn và khuôn mặt nhỏ trắng nõn kia ửng lên những vệt màu đỏ, kêu lên, “Cậu, cậu là người trên tấm hình kia, con gái nuôi mà An thị nhận, gọi Mặc Mặc!”

“Ha ha, cậu cũng biết rất rõ ràng nha.” Mặc Hi cười nói, thế nhưng cô cũng biết, chuyện hôm đó chuyện, sợ là cả thành Đế Do đều biết. Chỉ là chuyện đã qua nhiều năm như thế, người nhớ kỹ cũng không quá nhiều, giấu lại một người nhận ra Mặc Hi cũng không nhiều lắm.

Sắc đỏ trên mặt Tam Lăng càng đậm hơn, cười cười có chút ngượng ngùng. Cậu thật sự không thể nói, là hôm đó cậu đi ra ngoài mua thuốc, thấy đáng

về của Mặc Mặc trên TV sau đó cũng nhìn ngây người, hơn nữa, lại còn mơ đến cô ấy, “Không, không có gì.”

“A, nói thế anh mới nhớ ra, làm sao lại nhìn quen như thế.” Đại Lăng sau một lúc kêu lên, lúc vừa mới nhìn thấy Mặc Hi cậu liền có cảm giác quen thuộc, chỉ là trong chốc lát không nhớ ra.

“A, nói thế anh mới nhớ ra, làm sao lại nhìn quen như thế.” Đại Lăng sau một lúc kêu lên, lúc vừa mới nhìn thấy Mặc Hi cậu liền có cảm giác quen thuộc, chỉ là trong chốc lát không nhớ ra.

“Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Mặc Hi nhắc nhở Tam Lăng vấn đề vừa mới hỏi.

“A! Ừ ừ!” Tam Lăng vội vàng đáp, “Ừ, bệnh của bác đều do mình chữa trị, đã hơn nửa năm”

“Cậu học qua y sao?” Mặc Hi lại hỏi.

Tam Lăng cười cười có chút ngượng ngùng, “Không có, chẳng qua là, chúng tôi chỉ đủ tiền đi những bệnh viện nhỏ, nhưng bọn họ người người đều nói bác không cứu được, mình liền thử điều trị cho bác một lần xem sao.” Chuyện này gọi là ngựa chết thành ngựa sống.

Mặc Hi không nói tiếp, phải nói, trên thế giới này có lẽ thật sự có thiên tài, cậu bé trước mắt này không có bất kỳ dị năng, không học qua y, lại có thể đem người vốn đã sớm chết kéo lâu như thế, coi như học qua y, dựa theo tuổi của cậu bé bây giờ cũng khiến người ta chấn kinh rồi.

Thiên Nhu nghe việc này cũng nhìn về phía Tam Lăng, cậu ta đối với y học thật sự có năng lực học tập cường đại.

“Cậu rất lợi hại.” Một hồi, trên mặt Mặc Hi giờ lên một chút tán thưởng cười cười, nói với Tam Lăng.

Nhìn khuôn mặt cười xinh đẹp kia, cặp mắt trong trẻo kia nở nụ cười nhìn mình, Tam Lăng lại ngơ ngác nhìn cô, trong lúc nhất thời không đáp lời.

Thấy bộ dạng ngốc nghếch của cậu ta, Mặc Hi cũng không hỏi cái gì nữa, liếc nhìn ông lão trên giường, quay đầu nói với Nhị Lăng, “Cậu muốn tiền, chính là muốn trị liệu cho ông ấy sao.”

Lúc Nhị Lăng nhìn ông ấy đầy ôn hòa ấm áp, Mặc Hi nhìn thấy rõ ràng. Ở Nhị Lăng, không, phải nên nói là, ở trong mắt ba đứa bé, ông lão ở trên giường này giống như người cha của bọn họ vậy. Cũng chính là người thân của bọn họ, khó trách Nhị Lăng sẽ vì ông ấy, mà nguyện ý để xuống pho tượng tôn nghiêm của mình.

Nhị Lăng không tiếng động gật đầu, mà lúc này Tam Lăng cũng tỉnh táo lại, nghe thấy lời này cùng Đại Lăng đều nhìn về phía cậu ta, tính cách của cậu ta hai người bọn họ hiểu rõ, bên trong con người cũng đều hiện lên sự buồn rầu.

“Nhị Lăng. . . . .” Đại Lăng trầm giọng quát một tiếng, đưa tay phủ lên đầu Nhị Lăng. Tiếp theo nhìn về phía Mặc Hi, lông mày nhíu nhẹ, động tác này giống lúc cậu ta quát đám trẻ con giải tán vừa nãy, động tác này, sẽ khiến cho người ta có cảm giác uy hiếp, mặc dù bây giờ cái cảm giác này cũng không mãnh liệt, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì với Mặc Hi, trầm giọng nói, “Mặc tiểu thư, không biết Nhị Lăng đồng ý ngài cái gì?”

“Ha ha.” Mặc Hi cười nhẹ ra tiếng, bây giờ cô đối với ba anh em này càng lúc càng hài lòng rồi, Đại Lăng này mặc dù tuổi nhỏ nhỏ nhưng lại có năng lực lãnh đạo, lại tỉnh táo, thông minh, cười nói, “Đồng ý tôi cái gì? Cậu ấy vốn chính là người của tôi, mà tôi đối với người của mình, cậu ta có bất kỳ yêu cầu gì tôi sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn.”

Lời nói bình thản, tùy ý, lại khiến cho mọi người có mặt ở đó cảm thấy chân thật và kiên định.

Thiên Nhu cúi đầu nhìn về phía Mặc Hi, khóe miệng khẽ cười, con người đầy ôn nhu, ngài ấy chính là người có mị lực khiến người ta cam tâm đi theo, khiến người ta tin phục, cũng khiến người ta cảm động, nhưng cũng nói được làm được.

Chỉ cần được ngài ấy tin nhiệm, ngài ấy tán thành, bị ngài ấy nhớ kỹ, ngài ấy liền sẽ mở rộng tấm lòng với bạn, nhận được sự bảo hộ của ngài ấy.

Thân thể của Nhị Lăng cũng khẽ dao động, quay đầu nhìn về phía cô, nhìn thấy ngài ấy cũng quay đầu cong môi cười một tiếng, dịu dàng, tin nhiệm, không có bất kỳ lời nói.

Trong đôi mắt của Nhị Lăng cũng phát sinh chút biến hóa.

Ông lão ở trên giường nhìn đoàn người này, nói đúng hơn là nhìn Mặc Hi. Con người kia lại lóe lên tinh quang, ánh mắt phức tạp, vùng vẫy, quyết định, tán thưởng, cảm thán, cuối cùng lại là một mảnh hơi đục, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“. . . . .” Đại Lăng nghe lời nói như vậy, đầu đột nhiên cũng nhớ tới xưng hô của Nhị Lăng với Mặc Hi lúc ở bên ngoài, người của cô ấy! ? Chẳng lẽ. . . .

Con người đột nhiên tròn to, nhìn về phía Nhị Lăng, thanh âm trong miệng nâng cao, “Nhị Lăng, chẳng lẽ em vì chữa trị cho bác, bán mình cho cô ấy sao?”

Bán. . . . .

Chữ này thật sự khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Mặc Hi cũng sững sốt vì một tiếng kêu to này, tiếp theo cười thành tiếng, thật là nói cậu ta trưởng thành quá sớm, hay nên nói vẫn còn trẻ con đây? Lại nghĩ đến chuyện này.

Nhị Lăng cũng nghĩ đến đó, trên khuôn mặt trắng nõn nổi nên sắc đỏ, dùng tiếng nói khàn khàn nói, “Thề nguyện trung thành.”

Đại Lăng trầm mặc, Tam Lăng nhìn sang Mặc Hi lại nhìn về phía Nhị Lăng, cái gì cũng không nói không mở miệng.

Thề thần nguyện trung thành, chuyện này nói quan trọng cũng quan trọng, nói không quan trọng cũng không quan trọng, phải xem bạn đi theo dạng chủ nhân như thế nào, một chủ nhân tốt, đó là vận khí của bạn, nếu không tốt, cũng chỉ có thể tự nhận gặp xui xẻo, vận xui!

Nhưng có một điểm khẳng định, đó chính là. . . . . tự do, đã bị trói buộc.

“Nhị Lăng.” Đại Lăng kêu lên một tiếng, nhưng lại không biết nói gì tiếp.

“Em rất tốt.” Về mặt của Nhị Lăng cũng không có bất kỳ biến hóa, cậu nhận Mặc Hi làm chủ nhân không có bất kỳ câu oán hận. Ngài ấy để cậu chiếm được sức mạnh như vậy, chỉ dựa vào một điểm này cũng đủ để cậu bán mạng rồi, hơn nữa, trong lòng cậu cũng đã hoàn toàn đón nhận tiểu chủ nhân này.

Cường đại, trí tuệ, bình tĩnh, uy nghiêm, người con gái hoàn mỹ như vậy, thậm chí khiến cậu cảm thấy mình không xứng làm thuộc hạ của ngài ấy, khiến cậu muốn càng thêm cường đại.

Thấy dáng vẻ của Nhị Lăng, Đại Lăng cảm thấy lần đầu tiên không hiểu cậu. Lòng tự trọng của cậu ấy lớn như thế nào, cậu và Tam Lăng đều hiểu rõ, nhưng mà dáng vẻ của cậu ấy bây giờ là chuyện gì xảy ra? Khó đến nỗi cậu ấy thật sự cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của cô ấy?

“Khụ, khụ. . . . .” Đúng lúc này, một đạo tiếng ho khan phá vỡ im lặng.

Hi vọng của mọi người chính là ông lão nằm ở trên giường kia.

“A! Thuốc của bác!” Tam Lăng kêu lên một tiếng, liền nhớ mình còn đang chôn chửng siêu thuốc. Nhưng mà quay đầu nhìn lại, liền thấy thuốc kia đã bị cháy, sắc mặt lập tức uest oải, thuốc ở đây cũng không phải được liệu quý gì, nhưng mà đối với bọn họ mà nói không thể lãng phí.

“Đại nhân.” Nhị Lăng thấp giọng kêu một tiếng với Mặc Hi.

Mặc Hi tự nhiên biết ý của cậu ta, chỉ là cô cũng không có động, cặp mắt nhìn về phía ông lão ở trên giường kia, lên tiếng nói, “Cũng không phải là tôi không giúp cậu, chẳng qua là ông ấy thật sự đã không cứu được, thương thế của ông ấy có thể kéo dài lâu như vậy mà không chết, chỉ có thể nói đứa bé kia thật sự có bản lĩnh.”

“Cô làm sao có thể. . . . .” Đại Lăng cho là Mặc Hi mở lời từ chối, thế nhưng Mặc Hi nói bác ấy sẽ chết hơn khiến cậu tức giận, chẳng qua còn không có nói xong, nghe thấy Mặc Hi nói tiếp, “Cháu nói có đúng không, thưa bác?”

Một tiếng này, là nói với Ông bác trên giường.

“Ha hả, bé con, làm sao cháu biết bác bị thương mà không phải bị bệnh vậy?” Ông bác ngồi dậy, nửa người tựa vào tường, hướng Mặc Hi hỏi, giọng điệu rõ ràng mang theo hứng thú.

“Chuyện này, bí mật.” Mặc Hi bình thần cười, cô cũng không biết giải thích năng lực của cô như thế nào, hơn nữa cho dù có thể giải thích cô cũng không sẽ giải thích tất cả mọi chuyện với Ông bác này.

Cặp mắt hơi đục của Ông bác rũ xuống trông mắt nhìn Mặc Hi, mà Mặc Hi cũng bình thần nhìn lại ông ấy, hai người cứ nhìn nhau như vậy, mọi người có mặt ở đó đều không biết lên tiếng thế nào.

“Ha ha ha ha! Khụ khụ!” Đột nhiên, ông lão cười to ra tiếng, nhưng mà mới cười một hồi, lại bắt đầu ho khan kịch liệt, Tam Lăng thấy vậy, vội vàng đi tới bên cạnh người của ông ấy giúp ông ấy vuốt lưng, ông ấy vẫn cười, “Thú vị! Thú vị! Cháu bé con này không tệ, a, không tệ, không tệ!”

“Cám ơn bác khen ngợi.” Về mặt của Mặc Hi không có bất kỳ biến hóa, chẳng qua là khóe miệng cười hơi sâu một chút.

“Bác! Không nên cười.” Tam Lăng thấy ông lại cười lại ho, đau lòng nên nóng lòng kêu lên.

“Ha ha, không, khụ, không chuyện, dù sao cũng là người sắp chết rồi! Có thể trước khi chết, khụ khụ. . . . . Trước khi chết nhìn thấy nhóc con coi như ông trời rủ lòng thương với bác.” Ông bác cười nói, lời nói ra khiến cho Đại Lăng và Tam Lăng đều tròn to mắt nhìn, tính cách của bác ấy bọn họ cũng biết đại khái đây. Mặc dù ở tại nơi này, nhưng lại vô cùng cao ngạo, không có nhiều thứ lọt vào trong mắt của bác, thế nhưng lại nói nhìn thấy Mặc Hi là trời cao rủ lòng thương với bác như thế? Vậy bác ấy đánh giá Mặc Hi cao bao nhiêu?

Hai người cũng nhìn về phía khuôn mặt Mặc Hi vẫn bình tĩnh như trước, giống như chuyện không liên quan đến mình. Trong lòng nghi vấn, cô ấy có bản lĩnh gì lại khiến bác coi trọng như thế?

Mà lúc Nhị Lăng nghe thấy lời nói này của Ông bác, con ngươi đen nhánh sâu thẳm thoáng qua một chút an tâm và mừng rỡ.

Ông bác nhìn Nhị Lãng một cái đầy thâm ý, cũng không bị cậu ta phát hiện. Nụ cười trên mặt sau một lúc cũng yên lặng xuống, một mảnh nghiêm túc, nói với Mặc Hi, “Bé con, cháu đi ra ngoài trước, bác có lời muốn nói với bọn họ.”

“Vâng.” Không có bất kỳ chần chừ, Mặc Hi cười đáp ứng, rồi dẫn Thiên Nhu ra khỏi cửa, thuận tiện giữ đóng cửa lại.

Bộ dạng bình tĩnh kia lại một lần nữa khiến cho sự tán thưởng trong mắt của ông cao hơn một phần.

Mặc Hi vừa ra phía ngoài, liền nhìn thấy một đám trẻ con đang đứng ở các nơi, len lén nhìn về phía mình và phòng ốc, không để ý đến, tựa vào tường, bắt đầu chờ ông bác và ba đứa bé trong căn phòng nói xong chuyện.

Theo cửa phòng đã đóng, cả phòng chỉ còn lại có bốn người ông lão, Đại Lãng, Nhị Lãng và Tam Lãng.

Có chút im ắng, ai cũng không nói gì, cuối cùng vẫn là ông lão đem Tam Lãng vẫn còn đang vuốt lưng cho mình lôi xuống, “Được rồi, không cần vuốt, vuốt đến vuốt đi, cuối cùng cũng chết.”

“Bác!” Đường như chỉ trong nháy mắt Tam Lãng kêu lên sau lời nói của ông ấy, “Cháu nhất định sẽ cố gắng tìm nhiều sách để đọc hơn, giúp bác trị hết bệnh ! !”

“Ha ha, bác biết cháu hiếu thuận, chỉ là thân thể của mình, chính mình biết.” Ông bác đang cười nói, thấy Tam Lãng lại chuẩn bị lên tiếng, sắc mặt nhất thời trầm xuống, “Được rồi, đi đứng phía trước, Đại Lãng, Nhị Lãng, các cháu cũng lại đây.”

“ . . . . . Dạ” Tam Lãng định mở miệng, cuối cùng vẫn áp chế lại, lên tiếng trả lời. Đứng ở trước mặt ông lão, Đại Lãng và Nhị Lãng cũng đứng ở bên cạnh người cậu ta.

Ông lão trầm mặt, đánh giá ba đứa trẻ trước mắt, trong con ngươi lộ ra ôn nhu cùng hiền lành, bọn chúng giống như con ruột của ông vậy.

Cuối cùng đưa ánh mắt dừng lại ở trên người Nhị Lãng, trầm giọng nói, “Nhị Lãng, huyết mạch của cháu thức tỉnh rồi?” Mặc dù là câu hỏi, giọng điệu lại khẳng định.

Nhị Lãng ngược mắt nhìn ông, con ngươi đen nhánh thoáng qua một chút kinh ngạc, trả lời nói, “Dạ”

“Bác vốn tính toán cháu phải tới 14 tuổi mới có thể thức tỉnh, lại không nghĩ đến lại đến trước, hơn nữa còn sớm như thế, sử dụng Hắc Viêm cho bác nhìn một chút.” Ông lão có chút cảm thán lại mơ hồ hưng phấn.

“Bác vốn tính toán cháu phải tới 14 tuổi mới có thể thức tỉnh, lại không nghĩ đến lại đến trước, hơn nữa còn sớm như thế, sử dụng Hắc Viêm cho bác nhìn một chút.” Ông lão có chút cảm thán lại mơ hồ hưng phấn.

Nhị Lãng nghe lời, không nói gì, tay vừa giơ lên, ánh sáng màu cam lóe lên, một đoàn ngọn lửa màu đen xuất hiện trong bàn tay nhỏ, đen nhánh giống như mực, mơ hồ phát tán ra bạo ngược đen nhánh.

“Không sai! Không sai! Là Hắc Viêm, là Hắc Viêm” Cặp mắt của ông lão nhìn đoàn ngọn lửa màu đen kia, trong miệng thì lẩm bẩm, tinh quang lóe lên, tròn mắt giống như điện nhìn Nhị Lãng, trầm giọng nói, “Nói bác nghe xem, cháu thức tỉnh như thế nào!”

Đại Lãng và Tam Lãng cũng bị hành động vừa rồi của Nhị Lãng làm cho hồ đồ, không nói ngọn lửa màu đen kia, chính là tia sáng màu cam kia cũng khiến bọn nó sợ hãi. Màu cam, đây chính là tiêu chuẩn của Dịch năng giả trung cấp! Nhị Lãng lại thành Dịch năng giả trung cấp! ? Đúng lúc này lại nghe ông lão nói, cũng khẩn trương nhìn cậu ta, bọn họ cũng muốn biết vì sao Nhị Lãng đột nhiên nhận được sức mạnh cường đại như vậy.

Nhị Lãng ngược mắt, mấp máy miệng, trầm mặc một hồi mới mở miệng, “Là đại nhân kích phát ra cho cháu, ngày đó cháu bị đánh, được đại nhân cứu sau đó. . . . .”

Đem chuyện ngày đó nói đại khái một lần, cũng không nói ra chuyện Mặc Hi có mắt màu tím và tia chớp màu tím, sau khi mấy người có mặt ở đây nghe xong đều trầm mặc. Không đúng, chỉ có ông lão trầm mặc, mà hai người Đại Lãng và Tam Lãng đều tròn to mắt lên, Tam Lãng khoa trương nhất, há hốc miệng.

Bọn họ kinh ngạc như thế cũng không kỳ quái, ai có thể nghĩ đến có người lại kích phát huyết mạch và năng lượng của một người? Bình thường chỉ cần năng lượng của đối phương tiến vào thân thể của người khác, cũng khiến người đó khổ không thể tả, phá hoại bên trong thân thể của người đó, cách làm của Mặc Hi thật sự không thể tin được.

“Bé con kia thật sự khiến người ta nhìn không thấu.” Ông lão bỗng nhiên cảm thán một tiếng, vốn đã cảm giác được Mặc Hi không đơn giản rồi, lại không nghĩ đến không đơn giản đến trình độ như vậy. Con ngươi sâu thẳm, lại hỏi Nhị Lãng, “Bác biết cháu nhất định có chuyện chưa nói, nhưng mà cháu không nói nhất định có lý do của cháu, bác hỏi cháu, cháu dùng huyết mạch truyền thừa làm khế ước chủ tớ với bé con đó?”

Nhị Lãng im lặng gật đầu.

“Không ngờ con trai của Hắc Viêm Ma thánh từng nổi tiếng một thời lại trở thành người hầu của người khác . . . . .” Ông lão hạ giọng lẩm bẩm một câu, chỉ là giọng nói kia nhỏ không thể nhỏ hơn, nên chỉ có ông lão tự mình biết mình nói gì. Than thở một hồi, “Mà thôi mà thôi, nói bác nghe xem, cháu hiểu người chủ nhân này của mình thế nào? So với cháu mạnh hơn hay yếu hơn?”

Mặc dù nghe Nhị Lăng nói huyết mạch của mình được Mặc Hi thức tỉnh, nhưng mà ông lão cũng không nhìn ra được với độ tuổi khoảng chừng 9 tuổi như Mặc Hi thì lợi hại ở chỗ nào, giúp Nhị Lăng thức tỉnh có lẽ chỉ là một chút năng lực đặc thù mà thôi, dù sao dị năng thiên kỳ bách quái, có một chút đặc thù cũng không kỳ quái, giống như vừa rồi Mặc Hi có thể nhìn ra được ông bị thương chứ không phải bị bệnh.

Nghe thấy lời này, tay nhỏ bé của Nhị Lăng bỗng xiết chặt, ông lão cũng phát hiện ra sự khác thường của cậu ta, con người lóe lên, chẳng lẽ nói . . . . .

“Ngài ấy, mạnh hơn cháu!” giọng điệu của Nhị Lăng hơi trầm, mang theo chút không cam lòng, lại chân thành, nói xong, trầm mặc một hồi, lại nhấn mạnh lần nữa, “Mạnh hơn. . . . . rất nhiều, rất nhiều!”

“ . . . . .” Lời vừa nói ra Đại Lăng và Tam Lăng đã không biết phải nói gì? Nhị Lăng! ! ? Bây giờ Nhị Lăng đã là Dị năng giả trung cấp! ! Mạnh hơn Nhị Lăng, còn rất nhiều! ! ? Như vậy, chẳng lẽ nói cô bé thoát nhìn chỉ có 9 tuổi đã là Dị năng giả cao cấp rồi sao? Kia. . . . . làm sao có thể! ?

“Nhị Lăng, em, em nói đùa sao?” Đại Lăng có chút ngây ngốc lên tiếng hỏi Nhị Lăng, mặc dù cậu cũng biết Nhị Lăng không phải là người thích nói đùa.

Quả nhiên, nghe Đại Lăng nói, Nhị Lăng không có bất kỳ phản ứng, làm cho mấy người biết, cậu cũng không nói dối. Đại Lăng trầm mặc, cậu không tiếp thu được tất cả mọi chuyện Nhị Lăng vừa mới nói.

Trong lòng ông lão cũng nhảy lên, đương nhiên ông cũng biết Nhị Lăng sẽ không nói dối, hơn nữa ông cũng cảm giác được trên người Mặc Hi có loại cảm giác nói không nên lời, một loại thuần thực sạch sẽ lại thần bí, ngay cả ông cũng nhìn không thấu. Vốn tưởng rằng bé con đó chỉ là một Dị năng giả có chế hệ đặc biệt, tu vi cũng sẽ không quá cường đại, hơn nữa hiện tại dựa theo cách nói của Nhị Lăng, cảm nhận và suy nghĩ trong lòng của ông đối với Mặc Hi đã hoàn toàn thay đổi.

Sức mạnh cường đại, lúc đối mặt với mình rất bình tĩnh không giống trẻ con, một cái liếc mắt nhìn ra thương thế của mình, một người như vậy, vẫn là một đứa trẻ sao, quá quý dị, cũng quá thần bí.

“Đáp ứng tôi cái gì? Cậu ấy vốn là người của tôi, mà tôi đối với người của mình, họ có bất kỳ yêu cầu gì tôi sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn.”

Đột nhiên, lời nói vừa rồi của Mặc Hi vang lên trong đầu ông lão.

Tôi đối với người của mình, họ có bất kỳ yêu cầu gì tôi sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn. . . Giọng nói kia khiến người ta không thể không tin phục, cũng cảm phục.

Tình quang trong mắt ông lão lóe lên, nấp mấy môi, giống như quyết định chuyện gì rất quan trọng, mở miệng nói, “Đại Lăng, Tam Lăng, các cháu nghe đây, bác thu dưỡng các cháu kỳ thật cũng là vì che giấu Nhị Lăng, cũng để các cháu trở thành trợ thủ và bạn của Nhị Lăng sau này, bây giờ. . . . .”

Đã qua khoảng nửa giờ rồi, Mặc Hi tựa vào trên tường không có bất kỳ hành động gì khác. Ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt nhàn nhạt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thiên Nhu cũng đứng ở bên cạnh cô, không nói lời nào, cô đã quen cử chỉ của Mặc Hi, cũng biết ở thời điểm gì nên làm cái gì.

“Kéo kẹt.” Một tiếng truyền tới, Mặc Hi quay đầu liếc mắt, nhìn Nhị Lăng đi phía trước, mang theo Đại Lăng và Tam Lăng phía sau, thấy Mặc Hi, liền đi về phía của cô.

Ba người đi tới trước mặt Mặc Hi, Nhị Lăng liền đứng ở bên cạnh người của cô. Đại Lăng và Tam Lăng đều mang vẻ mặt nặng nề, dường như đang chuẩn bị lấy cái gì.

“Có việc?” Mặc Hi ngẩng đầu hỏi hai người trước mặt.

Đại Lăng và Tam Lăng không nói gì, liếc mắt nhìn nhau, sau đó dưới ánh mắt của mọi người có mặt quỳ gối trước mặt Mặc Hi.

Đồng tử trong mắt của Mặc Hi lóe lên, thoáng qua ý cười cùng kinh ngạc, không nói gì, đợi hành động tiếp theo của bọn họ.

Đại Lăng và Tam Lăng cùng lấy ra một cây đao nhỏ ở trên tay rạch một đường, giọt máu đỏ chảy ra, tiếp theo hướng về phía Mặc Hi cúi đầu, bái trên mặt đất, hai giọng nói cùng kính giống nhau của hai người đồng thời truyền đến.

“Lấy máu làm thề, tôi dâng tặng người trước mặt, chủ nhân Mặc Hi, không rời không bỏ, trung thành không thay đổi, giữ trọn lời thề!”

“Lấy máu làm thề, tôi đem dâng tặng người trước mặt, chủ nhân Mặc Hi, không rời không bỏ, trung thành không thay đổi, giữ trọn lời thề!”

Nói xong, quỳ trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Xung quanh truyền tới một tiếng kêu kinh ngạc:

“Trời ạ! Lão Đại và lão Tam đều thề nguyện trung thành với cô bé kia! !”

“Anh Đại Lăng! Làm sao anh có thể nguyện trung thành với cô bé kia! ! Bọn em phải làm sao ?”

“Này này! ! Tôi biết cô bé đó! ! Là tiểu thư của tập đoàn An thị. Tên Mặc Hi. Ha ha, là lão Đại của anh Đại Lăng là chính là lão Đại của tôi! Có tiểu thư tập đoàn An thị làm lão Đại, không lo không có tiền rồi! ! Ha ha! !”

“A a! ? Thật sao? Lão Đại, Mặc Lão Đại! ! Sau này tôi chính là em của Mặc lão Đại rồi! !”

“Mặc Lão Đại! !” Một tiếng kêu to, Mặc Hi cũng không để ý, khiến mọi người im lặng.

Nhị Lăng liếc mắt nhìn Mặc Hi một cái, cậu không rõ vì sao Mặc Hi không kêu bọn họ đứng lên, chẳng lẽ không muốn tiếp nhận bọn họ sao? Nhưng mà, cậu rõ ràng nhìn thấy được sự tán thưởng trong mắt của Mặc Hi sau khi nhìn thấy bọn họ.

Thời điểm Nhị Lăng nghi hoặc lại có chút nóng lòng, Mặc Hi lên tiếng, “Đứng lên đi.” Giọng nói rất bình thản.

“Dạ! Chủ nhân.” Đại Lăng và Tam Lăng đồng thời đáp, đứng lên.

Nhìn hai người trước mắt, Tam Lăng bị Mặc Hi nhìn khiến sắc mặt có chút phấp phồng, ánh mắt cũng mờ mờ. Đại Lăng vẫn đứng thẳng tắp, cặp mắt cũng vẫn nhìn vào mắt Mặc Hi, thoát nhìn dường như không có bất kỳ thay đổi, nhưng mà sau khi cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện tay của cậu ta đã nắm chặt hơn. Đúng lúc này, cuối cùng Mặc Hi cũng thu hồi ánh mắt, giờ lên nụ cười, “Các cậu đều rất tuyệt, nếu như có thể nguyện trung thành với tôi, tôi cũng rất vui, chỉ là các cậu không hoàn toàn nguyện trung thành với tôi! Tôi cũng sẽ không tiếp nhận các cậu.”

Nghe câu nói cuối cùng, con người của Đại Lăng và Tam Lăng đều lóe lên, là kinh dị, là kinh hoàng. Mà Mặc Hi lại lên tiếng tiếp, cười nói, “VẬY, còn có chuyện gì sao?”

Hai người không nói gì, Nhị Lăng ở bên cạnh thấp giọng lên tiếng, “Bác, muốn nói chuyện với đại nhân.”

“A, tôi vào ngay.” Mặc Hi cười nói, mới đi mấy bước, lại quay cười nói với Thiên Nhu một tiếng, “Thiên Nhu và Nhị Lăng muốn cùng đi không?”

“Dạ.” Thiên Nhu trả lời một tiếng đi về phía Mặc Hi.

Nhị Lăng trầm mặc một hồi, thấy Mặc Hi quay đầu, cuối cùng vẫn đi theo. Mà lúc này, Mặc Hi đi phía trước khoe miệng cũng giờ lên nụ cười.

Ba người cùng đi vào phòng, Mặc Hi lại nhìn thấy ông lão một lần nữa.

Giờ phút này, ông lão đã hoàn toàn không có dáng vẻ suy yếu vô lực như lúc ban đầu, khuôn mặt bình tĩnh có chút nghiêm túc cùng uy nghiêm, con người một mảnh tinh quang, thấy ba người Mặc Hi đến, con người lóe lên, liền nói, “Bác muốn nói chuyện với mình cháu.”

Mặc Hi bình tĩnh cười nói, “Bọn họ đều là người một nhà, muốn nói với cháu cái gì cứ nói thẳng ra là được.” Vừa nói vừa mang một cái ghế dài lại đây, ngồi xuống, mặt đối mặt với ông lão.

Trong mắt của ông lão thay đổi, nhìn khuôn mặt nhỏ trước mắt mang với cặp mắt vẫn một mảnh lạnh nhạt bình tĩnh như trước, nói, “Bọn họ là người một nhà, vậy người vừa mới hướng cháu nguyện trung thành thì không phải sao?”

Mặc Hi tự nhiên biết người ông ấy ám chỉ là ai, tựa vào trên ghế cười nói, “Không thật tâm nguyện trung thành, không vào được mắt của cháu.” Dù bọn họ là thế gian khó có được.

Con người đen nhánh bình thản cùng khẳng định kia, khiến ông lão có loại cảm giác không chỗ hạ thủ, cũng lại một lần nữa chân thật hiểu được Mặc Hi không đơn giản, trầm giọng nói, “Làm sao cháu biết bọn nó không phải thật lòng.”

“Chuyện này, bí mật.” Lời giải thích của Mặc Hi giống với lúc trước, nhìn thấy ông lão có chút xúc động mấp máy môi, khoe miệng cười càng sâu thêm một phần. Tính nết này đúng là không nhẫn nhịn được, hoặc nói, tính tình của Võ giả tương đối chính trực? Mặc Hi đột nhiên nghĩ đến Khoát Hải.

“.....” Ông lão hít vào một hơi, đứa bé này thật sự quá thần bí, với tuổi này, phần tự tin này, phần tinh táo này từ đâu mà có? “Bác cũng không muốn nói lời dư thừa, bác hi vọng cháu có thể thu nhận bọn nó, với lại bác còn sẽ cho cháu một thức khác thật tốt, một chuyện hoàn toàn có lợi, chẳng lẽ cháu không làm sao.” Bất tri bất giác, ông lão đã coi Mặc Hi như người trưởng thành mà thương lượng.

“Thứ khác thật tốt là cái gì?” Giọng điệu của Mặc Hi vẫn không nhanh không chậm như trước, giống như một điểm cũng không để ý, vẫn nụ cười bình thản như trước, tựa vào ghế nhìn ông lão.

“Cháu phải đồng ý chuyện bác vừa nói trước đã.” Ông lão nói, giọng điệu không tốt cho lắm, bây giờ trong lòng của ông có chút hoảng sợ. Mình đưa người cho cô bé, còn yêu cầu cô bé thu, chuyện này gọi là gì? !

Nhưng mà, khiến ông lão tức giận chính là, Mặc Hi vẫn một bộ dáng đầu muối không vào như trước, cười nhẹ, “Không phải làm cuộc giao dịch này, cháu đã nói rồi, người của cháu không thật lòng nguyện trung thành hoàn toàn, cháu sẽ không tiếp nhận.”

“Cháu!!!” Ông lão đã không giữ được bình tĩnh nữa, dáng vẻ kia đúng là thổi râu trộn mắt, ông khi nào thì để bản thân rơi vào bị động? Hơn nữa đối phương vẫn là một đứa bé gái 9 tuổi! Con người kia lạnh thêm một phần, tiếp theo một cỗ khí không hình dạng áp sát về phía Mặc Hi, khí thế kia không chế vô cùng tốt, chỉ nhằm vào Mặc Hi, tiếp theo lạnh lùng lên tiếng, “Nhóc con, đưa một muốn mười không tốt!”

Nhưng mà, nhìn thấy một màn trước mắt, khiến ông lão trực tiếp tròn tròn mắt, miệng cũng mở rộng, bộ dạng như vậy thật sự rất buồn cười.

Chỉ thấy Mặc Hi đối với khí thế áp bức của ông lão không có bất kỳ biến hóa, vẫn nở nụ cười bình thản như trước, con ngươi liếc một cái, nhìn về phía ông lão, “Xem ra bác cũng không có bất kỳ thành ý đàm phán nào, sử dụng uy hiếp, muốn uy hiếp cháu sao?”

“Làm sao có thể? Sao cháu không có bị gì, chuyện này là sao! ?” Ông lão rất cục hoàn hồn, kêu lên một tiếng với Mặc Hi. Giọng điệu sung mãn không thể tin, cho dù tánh mạng ông sắp tiêu vong, nhưng mà nói thế nào đi nữa ông cũng là Võ Hoàng cấp 83, khí thế đó, sao lại không có bất kỳ tác dụng gì đối với một đứa bé gái mới 9 tuổi?

“Chuyện này... vẫn bí mật.” Phun ra lời nói này, dường như Mặc Hi có ý muốn ông lão tức chết. Nhìn ông lão cả người run rẩy, vẻ bề ngoài trông rất buồn cười, kỳ thật với khí thế của ông lão cộng thêm năng lượng nữa, có thể Mặc Hi sẽ bị ảnh hưởng, nhưng mà, mỗi khí thế không, đối với cô hoàn toàn không có tác dụng.

“Cháu cháu cháu. . . .” Liên tục ba tiếng cháu, ông lão bị làm cho tức giận suốt hồn mê, hít sâu một hơi, một hồi lâu mới khôi phục như cũ, sắc mặt có chút thất bại, “Cháu nhóc con này làm sao lại thần bí như thế chứ? Cháu cũng là người kế thừa huyết mạch?”

“Bác, lẹ đề.” Tay nhỏ bé của Mặc Hi giữ lấy cái cằm nhỏ của mình, cười nói, “Nhưng mà, coi như đền đáp cho bác, trả lời vấn đề của bác. Không phải, cháu không phải là người kế thừa huyết mạch gì gì đó, bây giờ cháu chỉ là một Võ giả.” Không sai, bây giờ lấy thân phận của Mặc Hi, cô chỉ là một Võ giả.

“Võ giả! ?” Ánh mắt của ông lão giống như điện nhìn Mặc Hi. Thế nhưng khiến ông phải thất vọng, dưới ánh mắt của ông, Mặc Hi trước mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ, đôi mắt bình tĩnh giống như hồ nước.

Than thở một hơi, “Mà thôi, mà thôi.” Đưa tay từ giường lấy ra một quyển sách, vỗ bụi ở bên trên một hồi, nói với Mặc Hi, “Bé con, đây là đúc kết cả đời của bác đối với võ học, chính là chỗ tốt khác mà bác nói với cháu.”

Giương mắt nhìn lên, thấy Mặc Hi vẫn không có bất kỳ phản ứng gì khác, có chút trợn mắt nói, “Cháu đừng xem thường nó, năm ấy bác là một Võ Hoàng cấp 83 đó! Cháu, tin không?” Cuối cùng vẫn hỏi Mặc Hi một câu.

“Cháu tin.” Không chần chờ, Mặc Hi gật đầu nói, nhìn như bình thản lại không có lệ. Cô tin, từ mới bắt đầu cô đã trải qua nghĩ đến, nhưng mà lại là cấp 83, vẫn khiến cô giật mình một chút, nhưng mà trên mặt không có một điểm biểu hiện.

Nhưng mà trả lời như vậy, lại khiến ông lão càng cảm thấy thất bại, cả người vô lực tựa vào trên tường, vô lực nói, “Đại Lăng được chân truyền của ta, mặc dù Tam Lăng cũng không có bản lĩnh gì, nhưng cháu cũng thấy đấy, nó là thiên tài y học, hai nhân tài như vậy cháu không muốn sao? Hơn nữa cháu cũng là Võ giả, cộng thêm bản đúc kết Võ Hoàng của bác, đối với cháu mà nói lại càng quan trọng, thế nào, chỉ cần cháu gật đầu, thu nhận hai người bọn nó, với lại theo như cháu nói, đem bọn nó trở thành người một nhà, bảo vệ bọn nó, cháu sẽ nhận được như vậy.”

“Điều kiện bác đưa ra rất mê người, hơn nữa cháu cũng không phải trả giá bất kể điều gì có thể nhận được chuyện này, hoàn toàn là cháu được lợi.” Mặc Hi nói xong, thời điểm ông lão cho là cô đồng ý, cô lại đứng lên, nói tiếp, “Nhưng mà cháu vẫn nói câu nói kia, không phải hoàn toàn thật lòng trung thành với cháu, cháu sẽ không tiếp nhận bọn họ, đương nhiên. . . .”

Ông lão mới định lên tiếng, lại bị Mặc Hi nói trước, “Bọn họ đã lập lời thề, cháu cũng sẽ không đổi lời không công bằng, với lại cháu cũng đoán được hai người bọn họ là nhân tài, cho nên, chúng ta còn có thời gian cân nhắc không phải sao? Bọn họ có thể hoàn toàn trung thành với cháu hay không, mà cháu đến khi đó có tiếp nhận bọn họ hay không, đến lúc đó lại quyết định.”

Chóp chóp cặp mắt, cười nói, “Vây, cháu đi trước, rất vui khi được quen biết mọi người.”

Xoay người, không có bất kỳ lưu luyến, đi về phía cửa.

“Đợi đã.” Đúng lúc Mặc Hi sẽ ra khỏi cửa, giọng nói của ông lão truyền tới, tiếp theo liền cảm giác được có bóng đen bay đến, Mặc Hi theo bản năng đón lấy, trông mắt vừa nhìn, chính là quyển sách kia, liếc mắt nhìn về phía ông lão.

“Quyển sách này cháu cầm đi, nếu như cháu thật sự là Võ giả, đó cũng là cái Võ giả vô cùng giỏi, nó đối với cháu cũng có trợ giúp.” Ngừng một lúc, lại nói tiếp, “Còn hai thằng bé kia, cứ theo cháu đi, bác cũng không quản, quản cũng không có tác dụng, cháu bé con này căn bản là dầu muối không vào! !” Lời nói cuối cùng dường như có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ha ha! Vây cảm ơn bác! Chỉ bằng chuyện này, còn có quan hệ của bọn họ với Nhị Lăng, cháu cũng sẽ không mắc kệ bọn họ .” Mặc Hi cười nói, vẫy vẫy tay, xoay người mở cửa, biến mất ở trước mặt ông lão.

Cho đến khi cửa đóng, vẻ mặt nghiêm túc trên mặt ông lão cuối cùng cũng suy sụp, một khuôn mặt thất bại và tức giận, duỗi ra cánh tay xanh xao già cả vỗ vỗ trên giường, “Con mẹ nó! Thế giới này làm sao vậy? Điên rồi, điên rồi! Một đứa trẻ so với ông già như mình đây còn nén giận được hơn, tức chết mình, tức chết mình! !”

“Cạch cạch”

Một tiếng vang lên, dưới ánh mắt sợ hãi của ông lão, giường sụp.

“Ồi ôi, cái thân xương xẩu già cả của mình.” Đứa bé kia chính là khắc tinh của mình mà, khắc tinh! ! Ông lão ác ý nghĩ đến, chỉ là trong đôi mắt kia rõ ràng mang theo tán thưởng và tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 58: Đại Lăng đột phá và phiền não về bình hạng

Edit: Mị Mị Beta: Sakura Một bên khác, ba người Mặc Hi vừa ra bên ngoài, liền nhìn thấy thân ảnh của hai người Đại Lăng và Tam Lăng, hai người vừa thấy cô đến thì cũng không biết nói gì, dù sao bọn họ thần phục cô, nhưng hình như đối phương cũng không tiếp nhận.

Nhìn thấy hình dạng này của hai người, Mặc Hi cũng biết bọn họ đang suy nghĩ cái gì, đi tới bên cạnh bọn họ, thò tay ra khỏi túi, từ bên trong chiếc nhẫn lấy ra sấp tiền đưa tới trước mặt Đại Lăng, thấy hắn dường như không có ý định nhận lấy, cười nói, "Yêu cầu của Nhị Lăng, tôi đã nói sẽ làm được, hiện sấp tiền này là cho các cậu, ngày mai tôi trở lại, đến khi đó sẽ giúp cậu làm cái thẻ vô danh."

Thấy hắn vẫn không tiếp thì trực tiếp đặt trên tay của hắn, nói tiếp, "Mặc dù các cậu thề thần phục tôi, lần trước tôi đã nói, không phải thật tâm thì tôi sẽ không tiếp nhận, nhưng các cậu là nhân tài, tôi đã nghĩ kỹ đợi khi nào các cậu hoàn toàn trung thành thì sẽ trợ giúp các cậu nhận được lực lượng."

Nghe đến câu nói cuối cùng, hai ánh mắt nhất thời sáng lên.

Khóe miệng khẽ nhếch thành độ cong, là vui vẻ, thỏa mãn, hôm nay quả thực cô rất vui vẻ. Lại thấy được ba người Đại Lăng, Tam Lăng và ông già này, khiến cho tâm tình của cô càng trở nên vui vẻ, "Vậy bây giờ tôi đi về trước, Nhị Lăng, nếu cậu muốn ở lại, trước tiên có thể lưu lại."

"Vâng" Nhị Lăng cúi đầu nói, giọng nói có chút cảm kích.

"Thiên Nhu, chúng ta đi thôi." Thấy Nhị Lăng quả thực muốn ở lại đây, Mặc Hi thấy mình có ở lại cũng không có gì tốt, dù sao ngày mai cũng tới lần nữa, quay đầu nói với Thiên Nhu, thấy Thiên Nhu nhìn mình mỉm cười, rồi cùng nhau đi về.

Cả ba anh em còn sững sờ đứng nguyên tại chỗ, cho đến khi bóng ảnh của Mặc Hi và Thiên Nhu hoàn toàn biến mất, kèm theo đó là trận trận tiếng kêu vui mừng truyền ra:

"Ha ha, Mặc lão đại thật là có tiền a, hơn nữa còn rất nhiều tiền!"

"Đại Lăng ca! hôm nay có phải chúng ta sẽ được ăn mừng một bữa thật no không?"

"Đúng vậy, đúng vậy, ăn bữa tiệc lớn thôi!"

"Đủ rồi! Toàn bộ im miệng, trở về chỗ của mình đi." tiếng rống của Đại Lăng, đè toàn bộ âm thanh của đám nhỏ lại, hình dáng uy nghiêm của hắn khiến cho những đứa trẻ kia chỉ trong nháy mắt liền im lặng.

"Nhị Lăng, em nói tiền này. . . ." lúc này Đại Lăng đang cầm lấy một sấp tiền trong tay, quả thật không biết nên làm thế nào.

"Cái nào đáng dùng thì liền dùng, cô ấy không thiếu tiền." Giọng nói của Nhị Lăng vẫn trầm thấp lãnh đạm như cũ.

"Được rồi, vậy thì dùng! Tam Lăng, tiền này do em quản, em cũng biết anh sẽ không giới mấy chuyện vụn vặt này." Đại Lăng nghe Nhị Lăng nói xong cũng cảm thấy có đạo lý, trực tiếp đem tiền đưa cho Tam Lăng.

"Hà?À? Đây, tiền nhiều như thế, em. . . ." Tam Lăng đang chuẩn bị nói gì đó, thì nhìn thấy ánh mắt của Đại Lăng, chỉ có thể cắt vào, "Em biết rồi, em sẽ quản lý kỹ."

"Tốt lắm, vào thăm bác đi." Đại Lăng gật gật đầu nhìn hai người nói, bọn hắn gật đầu rồi cùng Đại Lăng tiến vào trong phòng.

Qua một thời gian, sau khi Mặc Hi rời đi liền cùng Thiên Nhu tới ngân hàng rút tiền từ trong nhẫn ra, lập 10 thẻ vô danh để cho tiền vào, phân biệt mỗi thẻ cũng khoảng 5 nghìn vạn, cho Thiên Nhu một thẻ, tiếp theo liền cùng đi tới cửa hàng bán xe.

Đi trên đường, hướng Thiên Nhu hỏi, "Thiên Nhu có biết lái xe không?"

"Dạ." Thiên Nhu gật đầu, quả thực cô có học qua lái xe.

"Vậy là được rồi, đi thôi." nói xong liền dẫn Thiên Nhu chuẩn bị tiến vào một cửa hàng.

Nhưng còn chưa kịp đi vào thì đã bị Thiên Nhu kéo lại, Mặc Hi quay đầu hỏi, "Sao vậy?"

Thiên Nhu cười cười, nói, ” Nếu Mặc Mặc muốn xe, thì có thể đi tìm ông chủ, hơn nữa cũng sẽ có thêm một vài tính năng tương đối tốt.”

Tính năng tương đối tốt? Nhìn ánh mắt Thiên Nhu chứa đựng thâm ý, Mặc Hi đại khái đoán được chút ít, vốn cũng không nghĩ tới chuyện đi quấy rầy An Dĩ Mẫn nhưng nhìn tình hình thế này quả thật là khó bỏ qua a, gật đầu, “Được rồi, vậy chúng ta trở về nhà.”

“Chúng ta?” Thiên Nhu có chút cảm giác khó hiểu.

“Ừ, sau này chị trực tiếp đến nhà em ở cho thuận tiện.” Mặc Hi đáp, liền ngoắc một cỗ xe, Mặc Hi ngồi vào trước rồi nhìn Thiên Nhu vẫn còn đứng bên ngoài nói, “Đi thôi.”

“ . . . . . Vâng!” Thiên Nhu nhìn cô, ý cười trên mặt đậm thêm không ít liền theo vào ngồi trong xe. Lúc trước, mặc dù trong tâm có chút không cam lòng, bây giờ đã từ từ tán khai.

Hai người vừa về tới nhà, Mặc Hi mới nhớ ra mình chưa mua gì đem về nhà cả, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc bảo cô đưa thẻ cho Lê Kha.

Đối với chuyện này, Mặc Hi cũng không để ý làm gì, chỉ là một chút tiền mà thôi, nếu như cho tiền mà bọn họ có thể yên tĩnh lại, cô sẽ không để ý nhiều mà cho thêm bọn họ một ít, Mặc Hi lấy một cái thẻ vô danh vừa mới làm đưa cho Chu Tiểu Trúc, rồi mới dẫn Thiên Nhu đi tìm phòng.

Trong hẻm nhỏ tối tăm ẩm ướt, toàn cảnh là một mảnh hoang tàn tiêu điều, thỉnh thoảng có vài người đến đi đều ăn mặc quần áo rách nát, mặt không chút sức sống, còn thấy được trên cánh tay của một vài đứa trẻ có ấn kí màu đen.

Lờ mờ truyền đến âm thanh mắng chửi xen lẫn tiếng chó sủa.

Tại nơi góc hẻm sâu thẳm này, được bao quanh bởi một loạt nhà ở tồi tàn, chỉ có mỗi ngôi nhà nằm chính giữa nhìn khá hơn chút đỉnh, có thể nhìn thấy trên nóc nhà đã được tu bổ không ít, nhưng cũng vì điều này mới hấp dẫn được ánh mắt người ta đấy, song điều khiến người ta tập trung vào nhất vẫn là đứa bé gái ngồi trước cửa, khoảng chừng 9 tuổi, mặc một thân quần áo liền màu xanh lam nhạt, ngồi trên một cái ghế nhỏ.

Làn da trắng nõn như ngọc thạch, dưới ánh nắng chiếu xuống, phát tán ra ánh sáng nhàn nhạt, lấp lánh, đôi mắt rủ xuống, có thể nhìn thấy rõ ràng hàng mi dày đen nhánh, nhẹ nhàng cử động theo từng cái nháy mắt, giống như cánh bướm đang vỗ cánh chập chờn, xuyên qua bóng mi nhàn nhạt là đôi môi mềm mại như đóa hoa hồng khẽ mím, mắt chuyên chú nhìn vào bức thư đang cầm trên tay.

Cả người phát ra khí chất điềm tĩnh, hơi thở thuần thiết, chỉ riêng mình cô vô tình làm cho chỗ âm u này hơi có một tý sức sống.

Đám trẻ con ở đây trước giờ luôn nằng chửi đánh nhau thì hôm nay ngay cả nói chuyện cũng cố ý hạ thấp thanh âm, thỉnh thoảng liếc nhìn bé gái kia, mơ hồ có thể nghe bọn họ hạ giọng kính hô:

“Mặc lão đại thật... thật xinh đẹp a. . . . . Là người xinh đẹp nhất trong những người ta đã từng thấy qua, ”

“Cảm giác nhìn cũng không nở nhìn.”

“Mặc lão đại là thần tiên sao? Tao cũng không biết diễn tả thế nào.”

Không sai, bé gái ngồi ở đó chính là Mặc Hi, sáng sớm hôm nay cô liền đến đây giúp Đại Lăng và Tam Lăng cải tạo thân thể, bài xuất tạp chất trong thân thể của bọn hắn. Đại Lăng còn may, chẳng qua là không động đậy được, còn Tam Lăng lại trực tiếp hôn mê, trong thời gian đợi bọn họ tắm rửa, Mặc Hi ngồi ở đấy đọc bản tâm đắc của ông lão gửi cho cô.

Một lát sau, cô thu lại ánh mắt từ trong cuốn sổ nhìn về phía trước không xa, , liền nhìn thấy một người mặc áo trắng ngắn tay, phía dưới là chiếc quần lửng, ôm trọn đôi chân hoàn mỹ, Thiên Nhu đang đi về phía cô.

Mặc Hi khép sổ lại, cười nhìn Thiên Nhu, “Trở về rồi.”

“Vâng.” Mắt Thiên Nhu mang theo ý cười, đến bên cạnh Mặc Hi, từ trong tay lấy ra chiếc nhẫn màu bạc không có chút trang trí đưa cho cô, nói “ Nhẫn này có không gian 50 mét vuông”.

“Bây giờ sử dụng, không lớn cũng không sao.” Mặc Hi cười một tiếng, cắt ngón tay nhỏ bé một vết, máu tươi liền chảy ra, nhỏ lên trên mặt nhẫn, tiếp theo tháo chiếc nhẫn cũ ra bỏ vào chiếc mới này rồi mới đeo vào vị trí cũ trên tay.

Nhìn nhìn chiếc nhẫn màu đen trên tay Thiên Nhu, rồi lại lấy ra một cái thẻ cho cô, “Tiền lúc trước gần như dùng hết trong hôm nay rồi a, cái này cho chị.”

“Vâng.” Thiên Nhu cũng không từ chối, nhận rồi cất vào nhẫn, tiếp theo liền giúp Mặc Hi chữa trị vết cắt lúc này.

Nhẫn không gian quả thực rất quý, cho nên những người có được chiếc nhẫn này đều là những người giàu có, mua cùng lúc 5 chiếc nhẫn quả thực tiêu tốn của cô không ít tiền, Mặc Hi cho tiền cô, cô cũng sẽ lấy, như vậy giúp cô làm việc cũng có điểm thoải mái hơn.

Sau khi cất thẻ vào trong chiếc nhẫn, liền lấy từ trong đó ra một cái bàn, bày tất cả đồ ăn lên đó, mới vừa rồi cô ra ngoài không chỉ mua nhẫn không gian mà còn có cơm trưa, cùng với một ít vật dụng hàng ngày.

Nhìn com nước trên bàn, Mặc Hi phải cảm thán, nhẵn không gian quả thực quá thuận lợi, còn có, cô như vậy có phải có chút xa xỉ rồi hay không? Nhìn ánh mắt tham lam của những đứa trẻ kia, cô ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Thiên Nhu.

Thiên Nhu cũng hiểu ý của cô, tiến lên phía trước, nhẹ nhàng nói, “Lại đây ăn com trưa đi.”

“Hà? Chúng ta cũng có!?” Không biết là ai kêu lên, thấy Thiên Nhu gật đầu, liền vui mừng cười ha ha ồ ồ chạy tới.

Sau khi phát bánh mì và sữa tươi xong, nhìn thấy đứa nhỏ nào cũng có phần rồi, Thiên Nhu liền trở về bên cạnh Mặc Hi.

“Chị chưa ăn phải không?” Mặc Hi ngồi ở phía trước bàn, cầm lấy chén com hỏi.

“.....” Thiên Nhu im lặng, hình như cô thật sự quên ăn com.

“Ha ha.” Khó khi nào thấy được hình dáng này của Thiên Nhu, Mặc Hi cười ra tiếng, nói, “Ngồi xuống cùng nhau ăn đi, có chén dưa không?”

“Vâng, để chị đi lấy cái ghế đã.” Thiên Nhu cũng không có ngượng ngùng, đồng ý một tiếng rồi hướng vào phòng đi tới.

Một lát sau, lại đi ra bốn người, Thiên Nhu và ba anh em Lăng gia.

Nhị Lăng và Đại Lăng còn đỡ, nhưng sắc mặt của Tam Lăng thì tái nhợt, được hai người kia đỡ lấy.

“A, đều đến à, đúng lúc, tới đây ăn com đi.” Mặc Hi vừa thấy bốn người, liền trực tiếp lên tiếng nói.

Đại Lăng và Tam Lăng anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không biết phải làm thế nào. Nhị Lăng im lặng, đi lên phía trước lại không có ngồi xuống, chỉ có Thiên Nhu vừa mới đem cái ghế ra ngồi xuống bên trái của Mặc Hi.

“Tôi đã nói rồi, người của tôi chính là bạn bè tôi, các cậu không cần câu thúc.” Lúc này nhìn Mặc Hi rất dễ gần, nhưng mà những lý lẽ như thế này lại xuất phát từ bé gái mới 9 tuổi vẫn khiến người ta thật sự rất muốn cười.

Thấy ba người vẫn còn chưa động đây, Mặc Hi cũng không thích nhiều lời, nói tiếp một câu, “Muốn thành người của tôi, phải tập chuyện này thành thói quen.” Nói xong cũng không thèm nhìn bọn họ nữa, bắt đầu ăn com.

Nhị Lăng xoay người đi vào phòng, lát sau cầm một cái ghế đi ra, ngồi xuống bên phải Mặc Hi.

Lúc này Thiên Nhu lấy ra một bộ bát đĩa từ trong nhẵn không gian đưa tới trước mặt hắn, cùng với một chiếc nhẫn màu đen, nói “Mặc Mặc cho cậu”.

Nhị Lăng cũng không chần chờ, cất tay nhỏ máu lên chiếc nhẫn rồi đeo vào ngón tay.

“Thật nghe lời.” Mặc Hi cười nhìn hắn tán thưởng một câu, còn gấp một đĩa thức ăn đưa vào chén hắn, nhất thời liền thấy trên khuôn mặt của hắn nổi lên một vàng đỏ ửng, càng nhìn càng dễ thương.

Quả nhiên, đã là con gái thì đều thích những thứ khả ái đáng yêu, Mặc Hi nhìn gương mặt đỏ hồng phía trước, thật sự có chút muốn đưa tay xoa bóp vài cái, nhưng mà cô cũng không có làm thế, lấy ra một cái thẻ đưa hắn, “Đây là thẻ vô danh, bên trong có tiền, trước tiên cứ lấy mà dùng.”

Mất Nhị Lăng cũng không dám nhìn cô, đưa tay nhận lấy rồi bỏ vào nhẵn không gian.

Mới vừa rồi nghe cô nói một câu, khiến cho hắn tỉnh ngộ trong nháy mắt, thành người của cô, thì phải tập quen dần với những thói quen của cô, không sai, hắn đã là người của cô, cô đã thừa nhận hắn.

Yên lặng ăn món ăn Mặc Hi gấp cho hắn.

Đại Lăng và Tam Lăng nhìn lẫn nhau, đứng giữa cửa không biết nên làm thế nào cho đúng, nhưng sau đó giọng nói của Mặc Hi vang lên giải cứu bọn hắn, “Thế nào? Các cậu vẫn không muốn ăn sao?”

Hai người liếc nhìn nhau, cuối cùng xoay người vào phòng đem ra cho mỗi người một cái ghế, chia ra hai bên trái phải tiếp theo của Mặc Hi mà ngồi xuống, Thiên Nhu cũng giống như vừa rồi, cùng lúc lấy ra chén đĩa và nhẵn không gian đưa cho bọn họ, từ lúc Mặc Hi phân phó cô đi mua năm chiếc nhẫn không gian, cô đã lờ mờ đoán được cô ấy muốn làm gì rồi.

Hai người nhìn chiếc nhẫn trong tay, lại quay qua nhìn Mặc Hi, thấy cô chỉ ngẩng đầu nhìn hai người cười cười, cũng đành cùng lúc cất tay nhỏ máu lên chiếc nhẫn, một lát sau lại thấy Mặc Hi đưa tới trước mặt mỗi người một tấm thẻ.

Đưa tay nhận xong, mặc dù không biết có bao nhiêu tiền bên trong nhưng Mặc Hi đã chủ động đưa cho bọn họ, mới vừa rồi cô cũng đã bày tỏ quan điểm, nếu muốn làm người của cô thì phải tập dần xem đây là thói quen.

Đang lúc năm người yên tĩnh ăn com, đột nhiên nghe ông bác rống giận “Bác nói con bé kia, nhóc bỏ mặc ông già rồi phải không? Sao lại ăn com một mình?”

Mặc Hi bật cười ra tiếng, “Ha ha, cháu không có nói như vậy nha, bác không lên tiếng, cháu còn tưởng bác đi vắng rồi cơ.”

“Con bé này!” giọng nói ông bác áp chế tức giận, ông làm gì có cách nào khác để đầu lại cô bé này đây? Nhưng mà sau khi nhìn thấy cô vì Đại Lăng và Tam Lăng cải tạo thân thể, khiến ông rất kinh ngạc và sợ hãi, thế mà lại có người thật sự có thể lấy năng lượng của mình để đưa vào thân thể người khác mà vẫn khiến người nọ không bị tổn thương, phải nói đây là một kỳ tích.

Kỳ thật Dị năng giả của thế giới này đều tồn trữ năng lượng bên ngoài, năng lượng này bị bọn họ khống chế, nhưng bản chất nó không phải là bọn họ, vẫn mang theo tính hủy hoại của chính mình. Mà linh hồn và năng lượng trong thân thể của Mặc Hi lại hoàn toàn bị cô khống chế thành một thể, giống như là vua của những năng lượng kia, khiến cho chúng không có một chút ngỗ ngược, cho nên mới được như thế. Đương nhiên, việc này cả ông bác và Mặc Hi đều không biết. “Thiên Nhu.” Mặc dù nói thì nói vậy, nhưng đối với người từng mạnh mẽ như ông bác không còn sống được bao lâu này, Mặc Hi vẫn rất tôn kính, phần tôn kính này cũng bắt đầu từ lúc cô xem xong bản tâm huyết kia, khái niệm tìm hiểu về Võ giả bên trong đó đều khiến cô không thể không phục.

“Chỉ hiểu rồi.” Thiên Nhu đứng lên, lấy ra một cái chén, đem cơm và mỗi thứ thức ăn một ít bỏ vào trong đó rồi bung vào phòng.

Một lát sau, Thiên Nhu trở ra ngồi vào vị trí ban đầu tiếp tục ăn cơm.

Mặc Hi ăn một hồi mới để chén xuống, cầm giấy lau miệng, rồi nói, “Xem ra ngày mai nên mua một chiếc xe lăn đem đến đây”.

“Ta sẽ đi.” Nhị Lăng cũng vừa ăn cơm xong, để chén xuống trả lời.

“Sao, chẳng lẽ cậu còn muốn tiếp tục ở đây à?” Mặc Hi nhìn về phía Nhị Lăng cười nói.

“.....”

“Ha ha, đừng như vậy, tôi cũng chưa nói không cho cậu sống ở đây.” Nhìn thấy đáng vẻ Nhị Lăng hình như muốn nói lại không dám, Mặc Hi cười nói, quay đầu nhìn Đại Lăng “ở đây có nơi nào che dấu được việc huấn luyện không”.

Dù sao Đại Lăng cũng là đệ tử của ông bác, vậy nên chắc chắn hẳn phải có nơi để huấn luyện a. Nhưng ở đây cô đã nhìn qua mấy lần, cũng không thấy được chỗ nào có thể gọi là nơi để huấn luyện cả.

“Dạ! Có.” Đại Lăng để chén xuống rồi đáp, chứng thực suy nghĩ của Mặc Hi.

“Ăn xong thì dẫn tôi đi xem một chút.” con người Mặc Hi sáng ngời, thật sự có? Như vậy cũng không tệ, việc huấn luyện sẽ không bị lộ.

“Đã ăn xong rồi a.” Đại Lăng cung kính trả lời, để chủ nhân chờ thủ hạ là hần ăn cơm, chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy không hợp lý, cho nên cũng không quản là đã ăn no hay chưa, vẫn nên nói đã no rồi, lập tức trả lời Mặc Hi.

“À.” Mặc Hi cũng hiểu suy nghĩ của Đại Lăng, cô cũng không muốn nói nhiều, đứng lên nói “Vậy thì được rồi, à, đúng rồi... cái này cho cậu”. Từ trong nhẫn không gian, Mặc Hi lấy ra một quyển sách ghi chép đưa cho Tam Lăng, chính là cuốn sách viết về y học lấy từ chỗ ông Cát hôm trước.

“A?” Tam Lăng ngơ ngẩn, rồi mới vội vàng nhận lấy, có chút nghi ngờ, nhưng từ lúc nhìn thấy tên sách cũng là lúc biết bên trong viết về cái gì, nhất thời vui vẻ ra mặt ngay cả lễ phép cũng quên luôn, kêu lên “Cảm ơn! Cảm ơn!”

“Ha ha, như vậy rất tốt, sau này gặp tôi có đáng vẻ bình thường như thế này là được rồi, còn có, phải cố gắng học cho tốt đấy.” Trong giọng nói của Mặc Hi mang theo ý cổ vũ, nhất thời khiến cho mặt Tam Lăng đỏ bừng xấu hổ, gật gật đầu. Mặc Hi cũng thôi không nói nữa, quay qua nhìn Đại Lăng “Dẫn đường đi.”

“Dạ, bên này.” Đại Lăng trả lời, đứng lên dẫn theo bốn người cùng đi.

Đi theo sau Đại Lăng, trái của phải quẹo bắt tri bắt giác giống như đi vào mê cung, đi một hồi mới đến một nơi hoàn toàn tột tàn không có một nhà ở, lại tiếp tục đi về phía trước đến khi đụng một hồ nước. Đại Lăng xuống nước đẩy một tảng đá đang được đám cỏ mọc lẫn lộn che giấu, lộ ra một hang tối đen như mực, ý bảo Mặc Hi đi vào “Không sao đâu, bên trong trống rỗng, nhảy vào có té cũng không bị thương được a, vâng, chính là nhảy, xong rồi cứ bơi lên trên là đến.”

“Biết rồi.” nhìn đáng vẻ Đại Lăng cũng biết là hần đang nghĩ mình không tin hẳn, muốn giải thích lại không biết nên nói thế nào, Mặc Hi cũng không muốn nói nhiều, cả người liền hướng vào bên trong nhảy xuống.

Giống như Đại Lăng nói, bên trong trống không, tối sầm, nhưng chỉ trong nháy mắt Mặc Hi mở ra mắt tìm hoàn cảnh trước mắt hiện lên rõ ràng.

Đó là! ?

Trước mắt là một màu đen mông lung, bao quanh thành một thể, nếu không phải Mặc Hi mở ra mắt tìm chỉ sợ cũng không chú ý đến, phía dưới có những đường tuyến ngàn ngàn đang di chuyển được ẩn giấu trong bóng tối.

Một ma pháp trận, không sai, tuyệt đối là một đồ án của ma pháp trận.

Khi cả người tiếp xúc với nó, Mặc Hi có thể cảm giác mình xuyên qua, giống như được một cơn gió nhẹ thổi tới, không có cảm giác đặc biệt nào, sau đó liền phát hiện mình đã ở trong nước!

Mặc Hi nín thờ rồi nhớ tới những lời của Đại Lăng nói lúc này, liền hướng về phía mặt hồ bơi lên.

“Phi..”

Mặc Hi đưa đầu ra khỏi mặt nước liền nhìn thấy hết thảy hoàn cảnh trước mắt khiến cho cô sững sờ một lát.

Thác nước mát lạnh, nước chảy trong veo, rừng xanh rậm rạp nhìn k thấy cuối, lò mò có thể nghe tiếng rống của dã thú, một cảnh sắc thiên nhiên xinh đẹp tuyệt mỹ.

“Phi ..phi . . . . .”

Liên tiếp vài tiếng phun nước phi phi, từ trong nước lần lượt xuất hiện thêm bốn cái đầu, cuối cùng năm người cũng đến đông đủ.

Mặc Hi thấy thế mới nhớ tới mình còn ở trong nước, liền hướng bên bờ leo lên. Mắt tím cũng được thu hồi, nhìn hết hoàn cảnh trước mắt, đột nhiên cả người thoải mái nhẹ nhõm, chẳng qua cả người ướt nhẹp làm cho trên người có cảm giác không được tốt lắm.

Chớp mắt nhìn bốn người khác lần lượt lên bờ, thấy chỉ có Tam Lăng ướt giống mình, những người khác thì cả người hoàn hảo khiến cho Mặc Hi hơi kinh ngạc.

“Có thể dùng năng lượng che chắn khi đang ở trong hồ nước .” Sau khi Thiên Nhu đi đến bên cạnh Mặc Hi, lấy ra một bộ quần áo đưa cho cô rồi giải thích. “Không cần.” Mặc Hi không cầm lấy quần áo, dù sao cô cũng sẽ không bị bệnh. Ở đây cũng không có tâm tư đi thay đồ, suy nghĩ về những gì Thiên Nhu nói, mới thấy mình hình như đối với cách vận dụng năng lượng quả thật không am hiểu nhiều lắm, quả nhiên phải đi tới trường học mới được a.

Nhớ lại lúc này nhìn thấy ma pháp trận, xoay người nhìn Đại Lăng hỏi “ Trong giếng được bố trí cái gì thế?”

“Dạ, nó được bác bố trí, chi biết là có thể từ nơi này tới nơi khác” Đại Lăng thật thà trả lời,

Mặc Hi đối với đáp án này cũng không hài lòng lắm, lúc này Thiên Nhu mới nói ‘Nếu như chị đoán không sai thì cái kia là Dịch khí cấp A, Truyền Tổng môn.’

“Truyền Tổng môn?” cái tên này khiến Mặc Hi đoán được đại khái tác dụng của nó.

“Dạ.” Thiên Nhu gật đầu, nói, “Tác dụng của Truyền Tổng môn chính là có thể rút ngắn khoảng cách hai nơi cần di chuyển, có thể trực tiếp đến thẳng nơi cần đến, nhưng Truyền Tổng môn bình thường đều cố định đây, loại có thể tùy ý phóng thích thế này cũng là lần đầu chị thấy qua.

Gật gật đầu, Mặc Hi cũng không hỏi nữa, nhắm mắt lại hít thở không khí trong sạch ở đây, khoe miệng nhàn nhạt nở nụ cười, thật là một nơi khiến người khác thoải mái a.

Làn da bóng loáng như ngọc, ngũ quan tinh xảo như được điêu khắc mà thành, những giọt nước dính trên lông mi dưới ánh nắng mặt trời phát tán ra ánh sáng bảy màu, khiến cho lòng người xúc động, dung mạo như vậy đợi đến khi trưởng thành sẽ khiến người ta ngẹt thở đến thế nào đây?

Trong lòng mọi người đang có mặt tại đó đều có chung một suy nghĩ, ánh mắt Đại Lăng có chút phiêu hốt, mắt Nhị Lăng từ đầu đến cuối đều nhìn cô, sắc mặt Tam Lăng đã dần chuyển sang hồng.

Một lúc lâu sau, Mặc Hi mới hít thật sâu một hơi rồi thở ra, xoay người đối diện với bốn người thân nhiên cười nói “Vây đi, sau này ở đây sẽ là nơi chúng ta huấn luyện, phải chuẩn bị tốt một chút.”

Trong nháy mắt nụ cười kia đã làm lòng người bị mê hoặc.

Nụ cười thuần tịnh và sáng lạn này của Mặc Hi rất ít khi xuất hiện, ngay cả Thiên Nhu là con gái cũng vì tiếng cười này của Mặc Hi làm xuất thần sững sốt, lát sau lại thấy ba đứa nhỏ bên cạnh mình đang nhìn Mặc Hi ngu ngơ, liền cười nhẹ, tiểu chủ nhân của cô thật là độc nhất vô nhị.

“Hôm nay báo viết, Khởi Niệm nghệ sĩ của ANSHENG, nữ hoàng âm nhạc tại buổi biểu diễn và ký tặng hôm qua cho biết, các ca khúc trong album lần này đều cùng 1 tác giả, hơn nữa lại cùng tác giả của ca khúc hot của Thần, ông hoàng âm nhạc cùng công ty với cô. ha ha đây đúng là tin tức giật gân nhất. vậy chúng ta cũng đi xem đâu là sự thật đi”

Biểu diễn kết thúc, Khởi Niệm một thân trang phục biểu diễn lộ ra vẻ mê hoặc lòng người, trên mặt duy trì nụ cười quyến rũ, đi theo bên cạnh một người đàn ông đeo gương mặt áo sơ mi đen, hai bên là hai vệ sĩ nam mặc đồ tây duy trì trật tự

Mấy chục ký giả quây kín lấy cô đang đi tới, miệng không ngừng đặt câu hỏi.

“Khởi Niệm tiểu thư, cô có suy nghĩ gì về buổi biểu diễn hôm nay?”

“Cô có hài lòng với người cùng biểu diễn với mình không? Cô có cảm thấy lần này mình thành công không?”

” Tiểu thư Khởi Niệm, lần này cô hát là một bản tình ca, có phải cô đã có bạn trai rồi không?”

”Tiểu thư Khởi Niệm, không biết ca khúc này là do ai sáng tác?”

“.....”

Âm thanh rối loạn không ngừng vang lên.

Ngay sau đó, Khởi Niệm vốn dĩ đang đi thì dừng lại, mắt nhìn vào ống kính, cười nói:” Mới vừa rồi ai hỏi người sáng tác của ca khúc này vậy?” Nụ cười kia ngọt ngào không chịu nổi nhưng trong ánh mắt lại chớp hiện ánh sáng giảo hoạt. “Tòii, tòi!” Các ký giả đều đồng loạt chỉ vào mình.

Khởi Niệm cũng không để ý, một tay vuốt vuốt tóc của mình, nhìn ống kính cười nói “ Mọi người đã muốn biết, tôi sẽ nói cho mọi người cùng nghe nhé?” Đám ký giả đồng loạt yên tĩnh, bọn họ đều muốn biết bài hát này là do ai sáng tác, đây là một tin tức được dự đoán là cực nóng, mặc dù bị người bên cạnh chia sẻ.

“Phải nói thêm, sáng tác ra ca khúc này là một người vô cùng giỏi nhé.” Khởi Niệm cười đến thần bí mà yêu mị, “Hơn nữa, ca khúc hát vừa rồi của Thần cũng là do người đó sáng tác đấy.”

“xôn xao . . . . .” mọi người quay ra bàn tán xôn xao.

“Các người âm ỉ như thế làm sao tôi nói được chứ.” Một tiếng của Khởi Niệm phát ra, toàn trường liền yên tĩnh lại, toàn bộ tinh thần đều chăm chú nhìn cô. “Nhưng là, người này a, chính là. . . . .” Có chút cố ý tạm nghỉ, tiếp theo mặt ngó ống kính, thần nhiên cười, “Người này mọi người đều biết đấy, cô ấy chính là con gái nuôi của ông chủ chúng tôi, gọi là Mặc Hi.”,

“Trời ạ? Là cô bé chín tuổi sao?”

“Không phải chứ, tiểu thư Khởi Niệm nói thật sao? Tất cả những thứ này đều là do cô bé đó làm à?”

“Đừng vậy! Mời tiểu thư Khởi Niệm trả lời được không?”

“Tôi nói đều thật sự a, hơn nữa lời và nhạc cũng là cô ấy làm đấy.” Lại là một quả đạn pháo, nện xuống một phát khiến cho mọi người yên tĩnh, tiếp theo liền nhìn thấy Khởi Niệm nhìn ống kính cười nói “hừ hừ, ai bảo em không đến xem chị biểu diễn, Mặc Mặc thật hư ~” nói xong, liền rời đi lưu lại bóng lưng xinh đẹp cũng với tiếng gào thét của đám ký giả.

“Tạch!” Tất mản hình trước mắt đi, Mặc Hi tựa người vào sofa có chút dờ khóc dờ cười, không phải là chỉ không đi xem cô ấy biểu diễn thôi sao? Có cần thiết phải như vậy không?

“Mặc Mặc, Tiểu Nhu, đến ăn trái cây.” Chu Tiểu Trúc đặt một đĩa thủy quả trên bàn ăn, quay đầu nhìn hai người ngồi trên sofa gọi nhẹ.

“Dạ, con biết rồi.” Mặc Hi trả lời nhìn Thiên Nhu cười nói, “Đi thôi.”

“Dạ.” Thiên Nhu cũng đứng lên, cùng với Mặc Hi tiến tới bàn ăn.

Đi tới trước mặt Chu Tiểu Trúc, đưa tay cầm một miếng trái cây bỏ vào trong miệng, nhai nhai nuốt vào rồi mới quay đầu nhìn Chu Tiểu Trúc nói “ Ăn thật ngon!”

“Ha ha, vậy thì ăn nhiều một chút.” Chu Tiểu Trúc nhìn cô cười dịu dàng, rồi đối với Thiên Nhu nói “Đến đến, Tiểu Nhu cũng ăn nhiều một chút”

“Dạ, con biết rồi.” Thiên Nhu cũng cười trả lời, đưa tay cầm một khối bỏ vào miệng, cũng nói “ Ăn thật ngon”.

“Ha ha, vậy thì tốt, hai đứa ăn đi, mẹ đi chuẩn bị thêm một ít.” Nói xong liền xoay người đi vào bếp.

Lại nói, kể từ lúc được Đại Lăng dẫn đi đến nơi huấn luyện trong rừng rậm đến bây giờ đã là chuyện của một tháng trước. Trong một tháng này, Thiên Nhu ở lại trong nhà của Mặc Hi, cũng quen thuộc dần với mọi người, Chu Tiểu Trúc đối với thiếu nữ vừa dịu dàng vừa hiểu biết này càng lúc càng yêu mến, đối đãi với cô giống như với con gái của mình.

Một tháng này, Mặc Hi cũng rất ít tới phòng tập luyện, mà là theo bọn Đại Lăng tới nơi đây huấn luyện, hoặc có thể nói rõ hơn là huấn luyện bọn họ, bố trí không ít chương ngại và phương pháp luyện binh của thế kỷ 21, có thể nói bọn họ khổ không thể tả, nhưng tốc độ tiến bộ thì rất rõ ràng.

Hơn nữa, Mặc Hi phát hiện Truyền Tống môn kia thật sự là rất tuyệt, ngoài ra nơi được Truyền Tống môn đưa đến là một nơi rất tốt, cô nghe ông bác nói đó là một cái sơn cốc độc lập, căn bản không có bao nhiêu người biết, dù sao thế giới này lớn như thế ai lại đi chú ý đến những chỗ đó chứ? Cô còn nghe được chỗ đó cũng từng được Dị giả cấp thánh bày kết giới, chỉ có một đường đi vào duy nhất là thông qua Truyền Tống môn này.

Kết quả như thế dần dần khiến cho Mặc Hi hình thành suy nghĩ.

Trong một tháng này xảy ra khá nhiều chuyện, chẳng hạn như ánh mắt và thái độ của Đại Lăng và Tam Lăng nhìn Mặc Hi khiến cho cô biết được bọn họ đã dần dần bị thuyết phục. Cô tin tưởng sẽ có một ngày họ hoàn toàn thuận phục.

Nói ra thì, trước mấy ngày của chương trình vừa mới xem được tổ chức, đột nhiên có một hôm Khởi Niệm cho Mặc Hi một vé vào cửa, nói cái gì là cô chuẩn bị biểu diễn, bảo cô nhất định phải đến xem, lúc đó cô cũng không để ý, nhận xong rồi cất vào luôn.

Nhưng bận rộn huấn luyện liên tục, hơn nữa thời gian tập luyện được cô sắp xếp rất chu đáo, cho nên cô đã quên mất việc phải đi xem Khởi Niệm biểu diễn, liền bị cô ta dùng cách như thế để báo thù.

“A. . . . . Cô ơi, cháu muốn uống sữa tươi.” Một giọng nói uể oải truyền tới, từ cầu thang liền nhìn thấy Mặc Vân Vân diện một thân quần áo ngủ màu hồng vừa đi xuống vừa ngáp.

“Được, Vân Vân chờ một chút nha.” Giọng nói của Chu Tiểu Trúc truyền từ phòng bếp ra.

Vân Vân dụi dụi hai mắt đang mơ hồ, tới khi nhìn thấy Mặc Hi đang ngồi cạnh bàn ăn với Thiên Nhu, trong mắt loáng qua ý tứ sợ hãi, nhưng tiếp đó nhìn qua Thiên Nhu thì cười khẩy lên một tiếng “Đồ ăn bám Hừ”

Đối với những việc Vân Vân làm, Mặc Hi và Thiên Nhu cũng không muốn để ý làm gì, trong lòng Mặc Hi, chỉ cần cô ta đối với Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm đừng quá đáng kiểu đưa một muốn mười, cô sẽ không chấp, dù sao đối với con gái cỡ tuổi này, chút tâm tư kia cô đều hiểu rõ, cũng không thích tính toán với cô ta làm gì.

Không tình không nguyện ngồi xuống bàn ăn, giống như việc ngồi cùng bàn với hai người Mặc Hi là chuyện không thoải mái đối với cô ta. Qua một hồi, liền thấy Chu Tiểu Trúc bưng một ly sữa tươi lại bàn, đưa tới trước mặt Mặc Vân Vân, cười nói “Đây, Vân Vân, sữa mới đây”

“Dạ! Cảm ơn cô.” Mặc Vân ngọt ngào nói một câu, bởi vì Lê Kha đã nói với cô, nếu cô không muốn tạo mối quan hệ tốt với Mặc Hi thì phải biết cách làm cho Chu Tiểu Trúc vui vẻ. Hơn nữa, chỉ cần cô gọi Chu Tiểu Trúc như thế thì cô muốn tiền được tiền, chuyện tốt như vậy đương nhiên cô sẽ không để ý, ngoài ra cô cũng yêu thích người cô dịu dàng này.

“Ai, thật ngoan.” Quả nhiên, khi nghe được một câu như thế trên mặt Chu Tiểu Trúc tràn đầy tươi cười.

“Ha ha.” Mặc Vân Vân cười, ánh mắt nhìn thoáng qua Mặc Hi, thấy cô không có nhìn mình trong lòng mới nói lòng một chút nhưng lại có hơi tức giận liền nâng ly sữa lên uống một hơi.

Ba người yên tĩnh làm chuyện của mình, Mặc Hi ăn thêm một miếng thủy quả, rồi nhìn đồng hồ, liền đứng dậy “Mẹ, con đi ra ngoài đây”

“Lại phải đi huấn luyện à? Sao con không để cho mình có chút thời gian nghỉ ngơi vậy?” Chu Tiểu Trúc xoay người nhìn Mặc Hi lắc đầu không còn gì để nói, thấy Mặc Hi siêng năng như thế, bà cũng biết sau này đối với Mặc Hi sẽ rất tốt, nhưng bà vẫn đau lòng. Hơn nữa, mỗi lần gặp nhau đều rất ít, gần đây Mặc Phàm cũng đi học thêm kiến thức, Mặc Thiên và Lê Kha thì mỗi ngày chỉ biết đi chơi, bà lại không muốn đi học cùng với Mặc Phàm, cho nên trong nhà chỉ còn lại mỗi mình bà, quả thật rất cô đơn.

Mất Mặc Hi dịu lại, cô cũng biết Chu Tiểu Trúc muốn mình ở bên cạnh nhiều thêm, lại là người cô yêu thương nhất, nhưng mà....

Cô cười nhẹ, “Không sao, con tự có chừng mực mà, hơn nữa con sẽ nhanh chóng đi đăng ký vào Học viện dị võ Andara rồi, cũng không thể đợi đến khi đó lại không thi đỗ.”

Kỳ thật, với thiên phú và khả năng của Mặc Hi như bây giờ, thi không đậu mới là chuyện lạ, nhưng này cũng chỉ là lý do để an ủi Chu Tiểu Trúc thôi.

“Ai, biết rồi, biết rồi, mẹ biết con sẽ có chừng mực, chỉ là mẹ thích cần nhand thôi.” Chu Tiểu Trúc đương nhiên hiểu Mặc Hi nói tới cái gì, Học viện dị võ Andara, đây chính là học viện nổi tiếng tới mức những người bình thường như bà cũng biết, Mặc Hi thi được vào đó, đương nhiên bà sẽ rất vui vẻ, đối với tương lai của Mặc Hi tuyệt đối chỉ lợi không hại, cho nên bà cũng không tiện ngăn cản đành nói “Thôi đi đi.”

“Dạ.” Mặc Hi nhìn hai người đối diện cười nói, “Con đi đây, mẹ, chị họ, gặp lại sau nhé”

“Cẩn thận đấy.” Chu Tiểu Trúc lại nói.

“Biết rồi mà.” Mặc Hi vừa trả lời, đã nhìn thấy cô với Thiên Nhu đi tới cửa rồi.

Thấy bóng ảnh của Mặc Hi và Thiên Nhu hoàn toàn biến mất sau cửa, Mặc Vân Vân mới thở ra một hơi. Nhìn theo phương hướng bọn họ rời đi, mắt cô ta có chút nheo lại. Thật ra, thời gian cô ở đây cũng đã phát hiện ra chút thói quen và suy nghĩ của Mặc Hi, cô em họ này bình thường rất vui vẻ với mọi người, cho dù là bản thân cô, sau hơn một tháng sống chung đã làm oán hận của cô đối với Mặc Hi dần dần biến mất.

Gương mặt nhỏ kia đối với ai cũng tươi cười, trong sáng đẹp mắt, chỉ cần đối xử tốt Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc và không có ý đi chọc cô ấy, cô sẽ không bao giờ để ý những vấn đề nhỏ đó, cho dù là vấn đề lớn thì cô cũng sẽ đứng ra giúp giải quyết.

Mặc Hi như vậy, thật khiến người khác yêu mến, chẳng qua là cô vẫn nhìn không được có chút ghen ghét. Cho dù... Kỳ thật cô biết là không đúng nhưng vấn đề này lại thuộc về tính cách rồi, cũng không thể sửa đổi trong một, hai ngày được. Uống xong ly sữa tươi, Mặc Vân Vân cũng đứng dậy, nhìn Chu Tiểu Trúc cười hi hi “Cô à, hôm nay con muốn đi chơi với bạn, nhưng lại không có tiền.”

“Ha ha, biết, biết rồi, để cô cho, nhớ kỹ chơi vui vẻ nhưng phải biết điểm dừng đấy.” Chu Tiểu Trúc cười nói rồi lấy tiền ra đưa cho Mặc Vân.

“Ha ha, con biết rồi! Cảm ơn cô, con sẽ có chừng mực mà.” Mặc Vân nhận tiền, mặt tươi như hoa, rồi hướng ra ngoài chạy đi, một lát đã biến mất sau cửa.

“Ài, đúng là đứa trẻ.” Chu Tiểu Trúc nhìn cô, có chút không còn gì để nói, nhưng cũng buồn cười.

.....

Thân xe màu bạc, đường gân như nước chảy mây trôi, dưới ánh nắng chiếu xuống giống như những vằn sóng nhỏ li ti đang dao động

Mà hai người Mặc Hi và Thiên Nhu đang ngồi trong chiếc xe ấy, người lái xe cũng là Mặc Hi.

Chiếc này chính là An Di Mẫn cho người mang đến, sau khi được Thiên Nhu hướng dẫn, không tới một ngày, Mặc Hi liền hiểu rõ các kỹ xảo lái xe rồi, không khác mấy so với lúc lái xe ở thế kỷ 21, chỉ là nhiều chức năng hơn thôi.

Đến phố Lô Tây, đường Phương Tề, khu Nam Dương, Mặc Hi liền cho xe hạ xuống rồi bỏ vào hầm không gian, hai người hướng về phía nhà của Đại Lăng đi đến.

Vừa đi tới khu nhà hoang tàn kia, đã thấy phần lớn mọi người ở đây trên mặt đều xuất hiện tươi cười rạng rỡ, nhìn thấy Mặc Hi vội vàng lớn tiếng gọi “Mặc lão đại”.

Đối với cách gọi của bọn họ, Mặc Hi cũng không để ý. Liếc nhìn về phía căn phòng duy nhất còn nguyên vẹn nhưng cô không bước vào, bởi vì cô cảm giác được bên trong căn bản không có ai, cũng không chút chân chừ, liền dẫn Thiên Nhu hướng về phía miệng giếng đi tới.

Theo đó là núi xanh nước biếc, theo đó là âm thanh gầm rống của dã thú, còn có thác nước đang chảy xuống, chẳng qua là ở này ở trên đất bằng lại là một ... phong cảnh khác.

Người gỗ màu vàng để huấn luyện kỹ năng tránh né, các loại bẫy rập, thiết bị huấn luyện, được bố trí một cách hoàn hảo, hơi chói mắt người, cũng có chút đáng sợ.

Vốn là một nơi non nước hữu tình vậy mà hôm nay lại biến thành như thế này.

Mặc Hi và Thiên Nhu từ trong nước đi lên, trên người không có một chút dấu vết bị ướt, vừa mới lên bờ liền nhìn thấy cả toàn trường chỉ có mỗi ông bác đang ngồi trên ghế.

“Hai đứa đến rồi.” Ông bác không quay đầu lại giọng nói đã truyền vào tai hai người.

“Dạ.” Mặc Hi trả lời một tiếng cùng Thiên Nhu đi đến bên cạnh của ông, nhìn một vòng xung quanh “Bọn họ đâu?”

“Đi tập luyện rồi, này không phải là phương pháp do cháu đề ra sao?” Ông bác xoay đầu nhìn cô, trải qua mấy ngày nay, ông đã thực sự cảm thụ được năng lực của cô rồi, một đứa nhỏ như vậy, thật sự khiến người khác cảm thấy đáng sợ. Các bẫy rập trước mắt này, kể cả phương pháp huấn luyện ông đều lần đầu được nhìn thấy, nhưng ông vẫn cảm giác được các phương pháp này có tác dụng rất tốt, mặc dù tập luyện có chút khổ sở... à .. không đúng, phải là vô cùng khổ sở, hoàn toàn là kiểu huấn luyện liều mạng, nhưng là, cô bé trước mắt này đều làm được toàn bộ.

“Ha hã, chẳng lẽ bác đang ở đây đau lòng cho bọn họ sao?” Mặc Hi cười, lấy ra hai cái ghế, một cái đưa cho Thiên Nhu, rồi chia ra ngồi xuống hai bên ông bác. “Hừ, bác đây không có yếu lòng như thế, bác biết việc này có tác dụng vô cùng tốt với thân thể bọn họ.” Đúng vậy, gần đây bọn họ tiến bộ quả thực khiến ông rất kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

“Dạ, bọn họ thật sự rất tuyệt.” Mặc Hi ngồi ở trên ghế có chút thoải mái giống như đang đi tắm nắng, gần đây hình như cô đã đến đỉnh điểm, năng lượng linh hồn không còn tăng tiến nữa khiến cô có chút phiền muộn đồng thời lại có chút thả lỏng, cũng bởi vì có thời gian thả lỏng nên cuối cùng cô cũng hiểu được, linh hồn ít đi áp lực sẽ bớt đi phiền muộn.

“Bác có thể nhìn ra được cháu rất hài lòng với bọn họ, hơn nữa còn chú tâm bồi dưỡng chúng, nhưng vì sao lại không đồng ý?” Ông bác nghi ngờ hỏi cô, vấn đề này quả thực khiến ông không giải thích được, cô hoàn toàn xem bọn chúng giống như người của mình mà huấn luyện và dạy dỗ mà.

“Ha hã.” Mặc Hi chuyển mắt nhìn ông bác, giọng nói bình thản nhưng tự tin “Vẫn là câu nói cũ, không thật tâm, còn thà .. không có còn hơn”.

“Nhưng mà.” Trong lúc ông bác chuẩn bị nói tiếp, liền bị Mặc Hi ngăn lại “đúng là cháu càng lúc càng hài lòng bọn họ, cho nên cháu sẽ đợi bọn họ thật lòng.”

Ông bác im lặng một lát, mắt nhìn Mặc Hi bên cạnh, trên người của cô, ông quả thực cảm giác được một loại uy thế khó diễn tả thành lời, sự tự tin tùy thời đều có thể phát ra, vẫn là ánh mắt tinh táo, không chắc lắm nhưng có một điểm ông có thể khẳng định, cô bé này, không nên giữ trong cái nôi nhỏ bé này, sau này cô bé tuyệt đối sẽ tạo nên danh tiếng kinh người, khiến cho cả Thủy Lam Tinh rung động.

“Vậy thì tùy cháu, dù sao bác cũng không muốn quan tâm chuyện này, nếu bọn họ thật lòng, thời gian sống của bác không còn dài, sẽ không nói nhiều nữa chỉ mong cháu cũng thật lòng đối đãi bọn nó.” Lúc đầu bọn nó được thu dưỡng chẳng qua là vì Nhị Lăng, nhưng thời gian đều có thể thay đổi tất cả, giống như tình cảm của ông bác, ở bên cạnh bọn chúng hơn mười năm vô tình trong lòng ông đã xem và đối đãi với bọn nhỏ giống như con cháu trong nhà của mình.

“Dạ, cháu nói được sẽ làm được.” Mặc Hi bình thản trả lời để cho ông bác yên tâm.

Sau đó, Mặc Hi đứng lên, ánh mắt nhìn về phía rừng.

Một lát sau, trong rừng dần dần hiện rõ ba thân ảnh đang đi ra, nhìn qua đều có chút chật vật, quần áo rách để lộ từng đạo vết thương, trong không khí còn lẫn theo mùi máu tươi.

Ba người vừa nhìn thấy Mặc Hi, cả người liền chấn động, trong mắt hiện ra nét kính sợ và khâm trọng.

Ba người đi đến trước mặt Mặc Hi, đứng thẳng người, đồng thanh nói “Đại nhân.”

“Ừ.” Mặc Hi đáp lại, nhìn ba người, trải qua một tháng huấn luyện khiến cho bọn hắn có nhiều nét thay đổi rõ rệt, Đại Lăng càng vạm vỡ hơn lúc trước, ánh mắt như điện, cả người phát tán ra khí thế trầm ổn. Nhị Lăng thì không khác lúc trước là bao, chẳng qua là đã biết cách thu liễm hơi thở bạo ngược khiến cho hiện tại nhìn qua đã dễ chịu hơn, nhất là đôi mắt đen nhánh giống như không có chút ánh sáng, nhìn qua khá nội liễm, Tam Lăng cũng dần dần bớt đi vẻ non nớt và xấu hổ, khuôn mặt thanh tú cũng trở nên trưởng thành hơn, trong ba người, hắn ít bị thương nhất, nhưng sắc mặt có chút tái nhợt, hơi thở cũng gấp gáp, có thể thấy thể lực của hắn không tốt lắm.

“Đã hoàn thành mục chạy bộ trong hôm nay rồi à?” Mặc Hi nhìn ba người với ánh mắt tán dương, càng ngày cô càng thật sự hài lòng về họ.

“Vâng” ba người đồng thời đáp.

“Vây, Đại Lăng, tôi với cậu đánh một trận đi, Nhị Lăng trao đổi cùng với Thiên Nhu hoặc có thể tự mình tập Dị năng, Tam Lăng, cái này cho cậu, còn có ghi chép luyện được.” Bình tĩnh bàn giao tất cả các nhiệm vụ cô đặt ra cho mọi người xong liền đưa một quyển sách cho Tam Lăng.

“Dạ!” Tam Lăng nhận sách, trong mắt tràn đầy hưng phấn, thiên phú của hắn không chỉ đối với thuốc trị bệnh mà còn cùng lúc với độc dược, trong đoạn thời gian này, Mặc Hi đã từng nói với hắn, y học không chỉ có một loại để cứu người mà còn loại dùng để giết người, đó chính là độc dược, vốn chỉ muốn hắn có một chút khả năng tự vệ, cũng không biết hắn có thích học cách chế tạo độc dược hay không, cô không ngờ rằng tên này nhìn qua dễ xấu hổ lại có vẻ yếu ớt thế nhưng đối với độc dược càng thêm hứng thú, sản phẩm nghiên cứu ra đã trên dưới 100 loại.

Đương nhiên, kết quả như thế cũng là điều Mặc Hi mong muốn nhìn thấy nhất, mặc dù không tìm ra nguyên nhân vì sao hắn lại đối với độc dược lại hứng thú như vậy.

Kỳ thật nguyên do rất đơn giản, nhìn qua Tam Lăng thật sự rất giống với một bé trai yếu đuối, cũng có hiểu biết về y học nhưng quả thật hắn không có bất kỳ thực lực nào ở trong thế giới cường giả vì tôn này, vẫn chỉ phụ thuộc vào sự bảo vệ của người khác. Nhưng nếu hắn biết điều chế và am hiểu cách dùng độc, là hắn biết sẽ có một ngày mình trở nên mạnh mẽ, có thể tự lực chiến đấu, cái đó còn phải xem có lòng cố gắng hay ko?

“Được rồi, việc ai nấy làm đi.” Mặc Hi dặn dò mọi người lần nữa liền hướng chỗ đất trống đi đến, Đại Lăng theo sát phía sau.

Hai người chọn địa điểm thích hợp liền dừng lại, Mặc Hi đuổi người, hỏi “Trọng lực người có thể chống đỡ được bao nhiêu lần?”

“Dạ, khoảng 2 lần ạ.” Đại Lăng nhẹ giọng trả lời, đối với cô bé nhỏ hơn mình hai tuổi đứng trước mặt này, hắn đã thật sự bội phục từ đáy lòng.

Gật gật đầu, “Chỉ mới 2 lần à.” Nghe Mặc Hi nói vậy Đại Lăng có chút xấu hổ cúi đầu, nhưng rồi lại thấy Mặc Hi ngẩng đầu nhìn hắn cười nói “Được rồi, cũng không tệ, tiếp tục cố gắng là được.”

“Dạ . . . .” Mặc dù nghe cô nói như vậy, nhưng trong lòng Đại Lăng cũng biết được thành tích của mình nhất định vẫn chưa đủ tốt, phải cố gắng thêm mới được.

Tâm tư của hắn thế nào sao Mặc Hi không nhìn ra được chứ, đối với điểm này cũng là điều Mặc Hi mong muốn nhất, cô cười nói “Vây bắt đầu đi, phải dùng toàn lực đó.”

“Dạ!” đôi mắt Đại Lăng trở nên lạnh lẽo, đối với tỷ thí không toàn lực, hắn và Mặc Hi đều khinh thường, cả người nhanh chóng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Yên tĩnh như núi, mạnh mẽ như biển, đây chính là cảm giác Đại Lăng cho đối thủ cảm thấy được, một cỗ khí thế Võ giả dần dần được hình thành.

Mặc Hi nhìn hắn cười, một chút cũng không cảm thấy áp lực, lực lượng tĩnh điện bắt đầu dao động lan tràn ra ngoài.

Trận chiến bắt đầu!

Cả hai cùng di chuyển!

Mặc Hi và Đại Lăng đồng thời lao về phía đối thủ của mình, hai quyền chạm nhau, cả trận tí thí bởi vì có một quyền này mở đầu, đón lấy tiếp theo là một loạt quyền ảnh như vũ bão, cả hai đều phát huy hết năng lực có thể của mình.

Một bên khác, Nhị Lăng chọn học cách tránh né và phát huy Dị năng, đây là điều Mặc Hi muốn hắn thực hiện, trong lúc tập luyện phải đồng thời hấp thu năng lượng và khống chế nó, cho dù hắn là Dị năng giả nhưng cũng phải tập luyện cho thân thể mạnh mẽ. Một Dị giả có thể khống chế năng lượng thì trong lúc chiến đấu có rất nhiều điều được quyết định nhờ nó, này cũng nhờ Mặc Hi cảm nhận được trong lúc chiến đấu với Lany, Lany có thể khống chế năng lượng cô cảm thấy rất lợi hại, không, đó là trong mắt cô cảm thấy nó lợi hại, nhưng nói không chừng ở thế giới này cũng chỉ thuộc vào hàng trung cấp, hoặc là thấp hơn, cho nên cô càng muốn Nhị Lăng phải tập luyện tốt hơn thế nữa.

Mặc dù huấn luyện có chút hà khắc, nhưng cũng may Nhị Lăng có huyết mạch truyền thừa, cho nên cũng coi như còn ứng phó được, biết nên làm thế nào. Còn Tam Lăng lúc này đang nghiền cứu mấy cuốn sách Mặc Hi vừa đưa cho hắn, thỉnh thoảng lại thốt lên vài tiếng kinh ngạc và vui mừng, lại càng tập trung hơn để nhớ kỹ trong đầu, đồng thời đem thảo luận và khí cụ bày ra bên cạnh.

Thiên Nhu cũng đang đọc sách bên cạnh Tam Lăng, năng lực của cô là trị liệu, loại Dịch năng này dường như không hề có một chút thủ đoạn công kích nào, nhưng cũng là năng lực cứu mạng vô cùng tốt, quan trọng nhất là phải siêng năng tu luyện, cho nên phần lớn thời gian Thiên Nhu dùng để hấp thu năng lượng.

Người nhàn hạ nhất là ông bác đang ngồi trên xe lăn, thư thái nhìn tất cả những gì đang diễn ra trước mắt, vài lúc thì nhìn trận đấu của Mặc Hi và Đại Lăng, chỉ giáo họ vài câu, hai người nghe xong cũng hiểu rất nhanh, khiến cho ông bác vô cùng vui mừng, Đại Lăng là đệ tử chân truyền của hắn, thiên phú không cần phải nói, nhưng biểu hiện thiên bẩm của Mặc Hi về võ học cũng cao như thế, làm cho trong lòng ông không khỏi dâng lên cảm giác ái tã, trong lòng cảm thán, bản tâm đặc biệt không giao cho nhầm người a.

Chẳng qua có một điểm ông không rõ, nếu Mặc Hi là Võ giả, vậy lúc giúp bọn họ cải tạo lại thân thể là dùng cái gì? Khí kính? Còn nữa, Nhị Lăng từng nói cô so với nó mạnh hơn rất nhiều, nhưng dựa theo những gì Mặc Hi đang biểu hiện trước mắt, cũng không khiến ông nhận ra cô có bao nhiêu điểm mạnh hơn Nhị Lăng, vậy chỉ có một nguyên nhân, đó là Nhị Lăng đã cố ý giấu giếm là bài tẩy vô cùng mạnh mẽ của Mặc Hi, vừa nghĩ tới điểm này, ông bác không khỏi cảm thán nhưng cũng vô cùng mong đợi.

Tiếp theo đó, trận đấu của Mặc Hi và Đại Lăng đã tiến vào cao trào, thân thể Đại Lăng phát tán ra ánh sáng màu cam nhạt, rõ ràng là đã dùng khí kính, nhưng Mặc Hi vẫn là bộ dáng ban đầu.

Đặc tính khí kính của Đại Lăng là thủy, uy lực không mạnh lắm, nhưng lại có thể khiến cho đối thủ khi ra quyền có cảm giác vô lực, đặc tính này giống như của ông bác, cho nên lực khống chế của Đại Lăng cũng không tệ, có thể tệ được sao? Được một Võ hoàng cấp 83 huấn luyện đấy.

Đại Lăng vừa giải trừ trọng lực thân thể liền hướng công kích vào Mặc Hi, bộ dáng hắn nhìn qua giống như đang đối đầu với kẻ thù không đội trời chung, đúng, chính là như kẻ thù, vì có dẫn theo sát khí.

Đôi mắt Mặc Hi sáng ngời, cô muốn chính là thế này, lúc này cô vừa nói với hắn xong, muốn hắn xem cô như địch mà phải là kẻ thù, sau khi cô phát ra sát khí, dần dần hắn cũng bị ảnh hưởng.

Cả người cô lao thẳng vào hắn, hai người không ngừng va chạm, năng lượng giao nhau, phát ra từng tiếng vang tê lòng người, mặt đất không được bảo vệ cũng bị ảnh hưởng tạo ra từng hố nhỏ lồi lõm.

“A! ! !” thoáng một lát, Đại Lăng bị Mặc Hi đánh bay ra ngoài, nửa quỳ trên mặt đất, rồi đột nhiên rống to lên một tiếng, mắt cũng biến thành màu đỏ, cố gắng đứng dậy lại hướng về phía Mặc Hi!

Biến cố như vậy khiến cho mọi người đồng loạt dừng lại hết các hành động của chính mình, nhìn về phía hai người Đại Lăng và Mặc Hi.

Đây là?

Thấy Đại Lăng hình như đã bị mất đi lý trí, Mặc Hi đang chuẩn bị chế phục hắn, liền nghe giọng nói ông bác có chút kích động “Nhóc con, đừng có ngừng! đừng có ngừng! Hãy tạo áp lực cho nó, đúng, là áp lực lớn nhất cháu có thể tạo ra, để cho nó đột phá!”

Đột phá! ?

Là muốn đột phá sao? Khóe miệng Mặc Hi cười vui vẻ, cơ hội như vậy, đương nhiên cô muốn hắn được thành công, cô cũng không thu lại áp lực mà đồng thời đem năng lượng phát tán ra tiếp tục cùng Đại Lăng đối đầu.

“Phanh! !”

“Phanh! Bang bang!”

Hiển nhiên, trong lúc truy cầu đột phá Đại Lăng dường như không biết mệt mỏi đối đầu với Mặc Hi, hơn nữa, lực lượng tung ra lần sau mạnh hơn lần trước khiến cho Mặc Hi có chút khó ứng phó.

“Không đủ! Nhóc con! Như vậy không đủ, phải tăng thêm áp lực lớn hơn nữa mới có thể khiến nó đột phá, mau lên!” Ông bác có chút lo lắng hô lớn, ông thật không có biện pháp khác, tình hình hiện tại không phải ông đang đấu với Đại Lăng, cho nên nếu khí thế của ông xen vào có thể khiến cho Đại Lăng tỉnh lại từ trạng thái không linh, hơn nữa cũng sẽ làm cho Đại Lăng bị thương, Đại Lăng là đệ tử chân truyền của ông cho nên dĩ nhiên ông rất muốn Đại Lăng đột phá thành công.

Con người Mặc Hi lạnh lại, áp lực sao? Áp lực mạnh mẽ phải như thế nào? Vậy....

Cả người cô lộn về sau một vòng, rời khỏi phạm vi công kích của Đại Lăng, đang trong lúc ông bác cảm thấy khẩn trương thì nhìn thấy Mặc Hi lại rời khỏi Đại Lăng, không phải cô khiến cho Đại Lăng bị mất cơ hội sao? Nhưng đến khi không hiểu rõ hết thầy thì cái gì ông cũng không nói được thành lời.

Con người Mặc Hi dường như tối đen lại, cô đứng yên không nhúc nhích, nhưng cô chỉ vừa đứng như vậy lại khiến cho người ta cảm giác vô cùng cao lớn và không thể xâm phạm, một cỗ khí thế hủy diệt tràn ra, trực tiếp làm cho Đại Lăng đang chuẩn bị đuổi theo dừng lại, cả người run nhẹ, giống như đang đè nén cái gì đó.

Dường như tất cả mọi người đều cảm giác được sắp có chuyện gì đó phát sinh, đều im lặng không nói gì.

Uy thế như vậy. . . . .

Đối với ông bác mà nói, uy thế như vậy cũng không cường đại bao nhiêu, nhưng lại có áp lực không diễn tả thành lời, khiến cho năng lượng trong người dường như có chút trì hoãn, hơn nữa, loại hơi thở hủy diệt kia đâm thẳng vào tâm linh, tất cả đều khiến cho ông bác kinh hãi.

Quan trọng nhất là, người đang phát ra hơi thở như vậy lại là một đứa nhỏ a! Một đứa nhỏ 9 tuổi a!

Thuận theo khí thế càng lúc càng mạnh, ánh sáng ban ngày hình như có chút tối lại, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy bầu trời vốn dĩ trong xanh bây giờ lại bị từng mảng lớn mây đen bao phủ!

Đây là biến hóa tự nhiên sao?

Không! Tất cả mọi người có mặt ở đây đều biết chuyện này không phải do tự nhiên, hết thấy biến hóa này tuyệt đối có liên quan đến bé gái bỗng dưng đứng yên một chỗ kia! Chẳng qua đáp án như thế khiến cho bọn họ thật sự chấn động. Mây đen càng lúc càng dày đặc khiến cả khu vực trở nên âm u, mặc dù nó không có biến hóa và dị động nào nhưng cũng làm cho mọi người thấy áp lực hơn, đám mây giữa không trung kia... hình như đang tích lũy cái gì đấy!

Nếu như thật sự đám mây giữa không trung kia đang tích lũy công kích, với uy thế đó thì một kích nó phủ xuống chỉ sợ Đại Lăng tuyệt đối sẽ biến mất khỏi trần thế.

“A a! !” cả người Đại Lăng run rẩy, miệng rộng to, giống như dã thú sắp bị người giết chết.

“Rống rống! !”

Trong rừng rậm cũng truyền tới trận trận tiếng thú rừng rống, trong tiếng rống ẩn chứa sự sợ hãi, cùng với không cam lòng, cũng có chút đau thương.

“Dẫn phát uy năng thiên địa...” ông bác lẩm bẩm, mắt nhìn trời có chút mê mang.

“A! ! !” trong miệng Đại Lăng phun ra một ngụm máu tươi, ánh sáng màu cam quanh người hắn bị ảnh hưởng, lúc sáng lúc tối.

Cũng vì một tiếng rống này đã làm cho ông bác bình tĩnh lại, rồi hướng Mặc Hi kêu một tiếng “Nhóc con đừng ngừng! Còn thiếu sát khí, nhanh!”

“... .” Sát khí. . . . . Mặc Hi nhìn tình huống của Đại Lăng, hiện tại hắn đã không tốt lắm nếu thêm sát khí vào nói không chừng hắn sẽ gặp nguy hiểm, nhưng cuối cùng cô vẫn nghe lời ông bác, dù thế nào thì ông bác cũng là võ hoàng cấp 83, kinh nghiệm về chuyện này hơn cô rất nhiều lần. Rốt cuộc, đám mây đen dựa theo tâm niệm của Mặc Hi, phát ra vài tiếng ầm ừ vang dội, làm cho tâm thần mọi người ở đây bị chấn động không ít, ngay cả ông bác trong lúc không kịp chuẩn bị cả người cũng run lên, Tam Lăng là người bị ảnh hưởng nhiều nhất, khóe miệng trào ra một tia máu tươi.

“Đại Lăng. . . . . con phải kiên trì a!” Kỳ thật trong lòng ông bác cũng không bình tĩnh được như bề ngoài, tình huống đột phá trong lúc đang chiến đấu xuất hiện không nhiều, nhưng cũng không ít, cơ hội này rất khó có được, cho nên bất kể thế nào, cũng phải đánh cược một lần.

Nhưng đến khi nhìn thấy thân thể Đại Lăng như muốn ngã xuống, cùng với ánh sáng màu cam chỉ còn lơ lửng, ánh sáng trong mắt ông bác cũng dần dần giống như màu cam kia, trở nên âm đạm.

“Không kiên trì được đến cùng sao?” ngay sau đó, Mặc Hi đột nhiên lên tiếng, giọng nói lãnh đạm, phối hợp với uy thế của bản thân làm cho lòng người dao động.

Thân thể Đại Lăng càng thêm run rẩy.

“Tôi không cần phế vật, cho nên, hoặc là đứng lên đánh ngã tôi, hoặc...” lời nói dừng lại, tiếp theo liền cảm giác bầu trời lúc nãy vốn dĩ có vài tia điện quang chớp động, bây giờ không khí càng thêm căng thẳng, rồi lại nghe Mặc Hi nói một từ “Chết”.

Thuận theo lời vừa nói ra, điện quang càng phát ra dữ dội, tựa hồ tùy thời có thể giáng xuống một kích lôi đình!

“Không. . . . . tôi phải! !” Đại Lăng cắn răng, giọng nói lạnh lùng không mang theo một chút tình cảm, hắn cảm nhận được tánh mạng của hắn có thể vì một chiêu này mà tiêu vong, môi đã bị hàm răng cắn bật máu, Đại Lăng giãy dụa, hắn muốn, hắn phải cường đại! Không thể để uy thế này đè xuống như thế!

Vẫn chưa đủ sao! ?

Trong mắt Mặc Hi một mảnh lạnh lùng, đầu óc thì đang tính toán! Đưa tay chỉ về phía Đại Lăng, “Không được sao? Vậy...”

Giọng nói lãnh đạm vang vọng bên tai mọi người chỉ một câu “Chết đi” “Oanh long” một tiếng, mắt mọi người đều mở trừng kinh hãi, nhìn đạo lôi điện trắng tím phá vỡ mây đen bổ thẳng xuống Đại Lăng dưới mặt đất.

!!!!

“Không được! !”

Tam Lăng hét to sợ hãi, cả người Nhị Lăng phát tán ánh sáng, đôi mắt Thiên Nhu tròn to khó hiểu nhưng cũng không có động tĩnh, chỉ có ông bác là người biểu hiện bình tĩnh nhất, chẳng qua nếu xem xét từ tế, thì có thể phát hiện tay ông bác đã nắm thành nắm đấm.

“A! ! !” Một tiếng rống to, liền thấy đạo lôi điện kia bổ xuống đầu Đại Lăng!

“Đại Lăng! !” Tam Lăng nhanh chóng chạy tới, thiếu chút nữa ngã nhào, cả người Nhị Lăng chấn động đứng ngu ngơ tại chỗ, kể cả ông bác cũng bị chấn động, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chỗ của Đại Lăng. Qua một hồi, trên gương mặt hắn hiện lên vẻ vui mừng và vô cùng kích động.

“Đại Lăng! Đại Lăng!” Tam Lăng chạy tới chỗ Đại Lăng bị đánh, khói bụi dần tan đi, liền nhìn thấy thân thể Đại Lăng bị cháy đen, vội vàng đứng bên cạnh người hắn, đưa tay ra lại không dám động vào, sợ vừa động vào sẽ không thu được về.

Sau đó tinh thần Tam Lăng cũng hồi phục lại, cả người run nhẹ, nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt Mặc Hi đã khôi phục cộng với thần thái tán thưởng, mây đen dần dần tiêu tán, hình như đã hiểu được gì đó.

“Đại nhân, vì sao đại nhân...” Tam Lăng quay đầu nhìn Mặc Hi đang đi tới, trong mắt có phần hận, bị ai xem lẫn áp lực, muốn nói gì đó lại không nói nên lời.

Mặc Hi không nhìn hắn, mà là nhìn ‘thi thể’ Đại Lăng đang đứng bất động trên mặt đất, rồi quay đầu lại gọi “Thiên Nhu”.

“Dạ.” Thiên Nhu đi tới, đứng bên cạnh Đại Lăng, đưa tay ra kèm với ánh sáng màu đỏ lóe lên, nhấn chìm màu vàng vốn có của Đại Lăng, một lát sau, mọi người đều nhìn thấy vết cháy đen dần dần biến mất trả lại đáng vẻ ban đầu của Đại Lăng, thân thể hắn cũng khẽ động dậy.

“Được rồi.” Mặc Hi vừa nhìn thấy Đại Lăng mở hé mắt liền nói với Thiên Nhu..

Thiên Nhu nghe lời thu tay lại.

“Đại Lăng?” Tam Lăng cũng thấy được Đại Lăng mở hé mắt, vui mừng hét to một tiếng.

“Ừ.” Đại Lăng yếu ớt lên tiếng, tiếp theo nhìn Mặc Hi cảm kích “Tạ đại nhân”.

“Nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Mặc Hi không có phản ứng gì khác, giọng nói bình thản giống như ngày thường, liền xoay người hướng bên cạnh ông bác ngồi xuống.

Thiên Nhu cũng đi theo phía sau cô.

Sau khi ngồi xuống ghế, Mặc Hi phải dựa vào trên ghế, ngửa mặt lên trời nhắm mắt lại.

“Nhóc con, xem ra bác vẫn xem thường cháu!” giọng nói ông bác có chút vui vẻ, đệ tử của mình đột phá, tâm tình dĩ nhiên rất tốt, hơn nữa, tất cả biểu hiện của Mặc Hi lúc này đã khiến ông giật mình không ít.

“Dạ.” Mặc Hi nhẹ nhàng trả lời, cũng không mở mắt.

“.....” Ông bác cảm giác được Mặc Hi có tâm sự gì đó, cũng không nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 59: Nở rộ + dị thú tử thi

Edit: Mị Beta: Sakura “Mặc Mặc!Mấy ngày nay con làm gì ở đâu vậy? Nếu không phải hôm nay là ngày con bàn giao công việc với lại ba ba tìm con nói chuyện thì chắc con cũng sẽ không đến công ty a.” trong phòng tổng giám, An Dĩ Mẫn ngồi trên ghế đối diện Mặc Hi ai oán nói.

“Ha ha, không phải ba ba đã từng nói con chỉ cần mỗi tháng bàn giao công việc một lần còn gì?” Mặc Hi cười nói rồi đưa ca khúc mới sáng tác cho An Dĩ Mẫn.

“Ách.” An Dĩ Mẫn bị câu hỏi này làm cho không biết nên nói thế nào “xem ra con không thèm nhớ ba ba chút nào a.”

Mặc Hi cười toe toét, ngả lưng dựa vào ghế, nói “Nhớ? Ba cũng biết bây giờ con muốn đến nơi này là phải bị bao nhiêu ký giả vây quanh mà, còn phải

tránh mặt Khởi Niệm a.”

“Ha ha, đó cũng là tài hoa của con, hơn nữa, được người ta biết đến cũng không có gì không tốt đúng không?” trong mắt An Dĩ Mẫn thoáng tia trên ghẹo, nói ra lời nói đúng trọng tâm

Vẫn không có thay đổi. . . . .

Mặc Hi nhìn An Dĩ Mẫn, giọng nói có chút tùy ý “Ba nói đi, tìm con có việc gì thế?”

“Mặc Mặc, thời gian qua, con thay đổi không phải chỉ một hai điểm.” Im lặng một hồi, An Dĩ Mẫn đột nhiên nói.

“Dạ?” Mặc Hi chuyển mắt nhìn về phía ông với ánh mắt nghi ngờ, “Thay đổi? Phương diện nào.”

“Càng lúc càng ít đáng yêu!” An Dĩ Mẫn nhìn vào khuôn mặt của Mặc Hi, cười nói “Gương mặt già nua như thế không hay tí nào! Con chỉ mới có chín tuổi mà.”

Đứa nhỏ chín tuổi a, đúng, mình bây giờ chỉ mới là đứa nhỏ chín tuổi

Mặc Hi nhẹ cười, “Ha ha, đúng vậy ạ, con chỉ mới chín tuổi thôi.”

Nhìn thấy nụ cười bình thản kia, sau này khó có thể hình dung được khuôn mặt này sẽ xinh đẹp như thế nào, An Dĩ Mẫn không nói tiếp, vô tình Mặc Hi càng lúc càng khiến người khác không đoán được. Nhưng mà, ít nhất cặp mắt kia nhìn mình vẫn rất ôn hòa, cười nói “Được rồi, đi nói với đám ký giả hai ba câu chứ?”

“Đừng nói với con là những người này là do ba gọi tới nhé” Mặc Hi vừa nghe ông nói thế, liền nghi ngờ hỏi, nhưng mà cũng đứng lên.

“Ha ha, Mặc Mặc vẫn thật thông minh!” Ông biến tướng thừa nhận làm cho Mặc Hi im lặng trợn trắng mắt.

Dọc theo đường đi, một thoáng sau hai người đã dừng trước một cánh cửa.

Mặc Hi nhìn An Dĩ Mẫn dò hỏi, đây là nơi nào.

“Bên trong chính là nơi tiếp đón người ký giả, Mặc Mặc chỉ cần vào trong nói vài ba câu là được.” An Dĩ Mẫn giải thích rồi hỏi “vào nhé?”

“Cần bản là ba đã an bài sẵn ngay từ đầu rồi.” Mặc Hi nhìn ông một cái, rồi mở cửa tiến vào, trong nháy mắt xuất hiện trước mắt cô là hàng loạt ánh đèn flash nháy liên tục, dù sao cũng chỉ là nói mấy câu, cô không bị thiệt hại gì.

Mặc Hi liếc nhìn toàn phòng liền nhìn thấy trên dãy bàn đại biểu có mấy người Khởi Niệm, Thần, Lăng Thăng còn có Tề Cống đang ngồi, phía trước bọn họ được bày đầy các kiểu máy ảnh, tiếp đến là mấy dãy bàn ký giả ngồi chật kín.

Vừa nhìn thấy Mặc Mặc đến, cả phòng vốn dĩ đang yên tĩnh liền rộn rã lên, ánh đèn flash liên tục nhấp nháy.

Mặc Hi vẫn duy trì nụ cười đơn thuần trên mặt chậm rãi cùng với An Dĩ Mẫn bước đến ngồi xuống hai cái ghế của bọc phát biểu.

Hai người vừa mới ổn định chỗ ngồi, đám ký giả đã nhao nhao đưa ra câu hỏi:

” Tiểu thư Mặc Hi, chúng tôi nghe tiểu thư Khởi Niệm nói ca khúc nổi tiếng gần đây của cô ấy và Thần đều do cô sáng tác, đây là thật sao? Cô có thể trả lời chúng tôi được không?”

“Tôi còn biết được, tiểu thư Mặc Hi bây giờ mới 9 tuổi, hơn nữa trước giờ cũng không có học qua lớp sáng tác nào, cô đã làm thế nào để sáng tác ra ca khúc như vậy?”

” Tiểu thư Mặc Hi, mời cô trả lời chúng tôi được không?”

“Không biết Tiểu thư Mặc Hi mới có bao tuổi đây thôi mà làm cách nào có thể viết ra được những tình ca thâm tình như vậy ạ?”

“Mọi người vui lòng yên lặng!” An Dĩ Mẫn đột nhiên vẫy tay, khiến mọi ký giả đang ồn ào đặt câu hỏi đều dừng lại, rồi cười nói “Hỏi từng câu, Mặc Mặc đều sẽ trả lời mà.”

Vừa dứt câu, quả nhiên đám ký giả đều trật tự lại, một người trong số đó giơ tay rồi hỏi “Tiểu thư Mặc Hi, tôi muốn hỏi.”

“Dạ, xin mời.” Mặc Hi tựa vào ghế, bình thản nói.

“Xin hỏi tiểu thư Mặc Hi, những lời tiểu thư Khởi Niệm nói đều là thật sao? Ca khúc kia cũng là do cô viết à?”

“Đúng vậy.”

“Trước giờ tiểu thư Mặc Hi cũng chưa từng học qua trường lớp vậy làm thế nào để được như thế?”

“Này cũng không có gì khó khăn lắm, đầu nhất thiết phải học mới làm được đúng không?”

“Ách, tôi đã hỏi xong” Nữ ký giả vừa hỏi xong đành ngồi xuống rồi ghi chép lại.

“Tiểu thư Mặc Hi.” Lúc này, lại một người đứng lên, nhìn Mặc Hi hỏi “Cô có gì chứng tỏ đây là do cô sáng tác, mà không phải cố ý sao chép không?”

“Có nhất thiết không? Vì nói thẳng ra thì tôi cũng không có ý định để mọi người biết đến” đối với câu hỏi có phần cay nghiệt này, Thần sắc Mặc Hi không chút thay đổi, vẫn cứ bình thản cười, trả lời không mặn không nhạt.

“Ha ha, câu trả lời này là do người khác dạy tiểu thư Mặc Hi nói phải không? Dù sao thì tiểu thư Mặc Hi vẫn chỉ mới 9 tuổi! Hình như cô đối với việc này cũng không sợ hãi.” người kia cố ý châm chọc nói.

Mặc Hi ngược mắt nhìn hần một cái, “Tôi chỉ nói sự thật mà thôi.”

“Nhưng những điều do đứa bé 9 tuổi nói quả thật khiến không bao nhiêu người có thể tin tưởng! Mọi người nói có phải không?” Người đàn ông này bắt đầu lôi kéo mọi người.

“Vị này chính là ký giả của Tề Sử nhật báo phải không, ông nói Mặc Mặc không đáng tin vậy tôi với Thần thì sao?” Sau đó khuôn mặt của Khởi Niệm nở nụ cười nhẹ nhàng, cái thần sắc ôn hòa kia đúng là nguy trang rất thật.

“Ha hã, Khởi Niệm là Nữ Hoàng âm nhạc hiện tại, chuyện cô nói đương nhiên người khác phải tin, chẳng qua dù sao cô cũng chỉ là người làm việc dưới tay người khác, chuyện tình như thế này, các người cũng che giấu không ít.” câu nói của ký giả khiến sắc mặt của Khởi Niệm không khỏi có chút thay đổi.

“Ông đang cố ý bói móc phải không?” Một giọng nói tùy ý bất cần vang lên, ký giả quay đầu nhìn lại liền thấy khoe miệng Thần nhếch lên mang theo nụ cười. “Ha hã, tôi chỉ đang hỏi thôi mà.” Nam Ký giả lùi về phía sau một bước rồi cười nói, “Dáng vẻ này của Thần sao giống như đang uy hiếp tôi vậy? Chẳng lẽ bị tôi nói trúng tim đen rồi?”

Đám ký giả ngồi phía dưới nghe thế liền nhao nhao bàn luận, một lúc sau mới dần yên tĩnh lại.

Đối với các chiêu trò cạnh tranh trong thương trường, Mặc Hi cũng đã tìm hiểu đại khái, nhưng dù vậy cô vẫn thấy thời gian ở đây đã làm lãng phí biết bao công việc của cô, chỉ là cô cũng không muốn An Dĩ Mẫn cảm thấy khó chịu, mà nói tới mới nhớ, là ai cho tên ký giả này can đảm đề hấn dám ở thành Đế Do đối đầu với An Dĩ Mẫn nhỉ?

Lực uy hiếp của An Dĩ Mẫn ở thành Đế Do như thế nào, Mặc Hi cũng đã tìm hiểu qua.

“Được rồi.” Mặc Hi nhàn nhạt lên tiếng, đứng dậy cười nói “Chủ à, lạc đề rồi.”

Sau đó nhìn xuống mọi người, nhẹ nhàng cười một tiếng, giọng nói trong trẻo “Hôm nay các ký giả đến đây là muốn biết ca khúc kia có phải do tôi sáng tác đúng không. Không sai, chính là tôi, và đây cũng chỉ là công việc mà thôi, tại ANSHENG này tôi chính là tổng giám.”

Chỉ nói một câu nhưng lại giống như sét đánh ngang tai, khiến cho mọi người nhao nhao bốn phía.

“An tổng, ông đề cho Mặc Hi tiểu thư làm tổng giám là có ý gì vậy? Đối với một bé gái 9 tuổi, chức vị như vậy không phải là ông lấy ra làm trò đùa chứ?”

“Đúng a! Chẳng lẽ An tổng muốn làm trò đùa sao?”

“Đến cùng là An tổng có ý gì vậy? Để một bé gái 9 tuổi làm việc cho mình?” “Chuyện này cứ để Mặc Hi nói là được rồi, mọi người tới đây cũng vì Mặc Hi đúng không?” An Dĩ Mẫn cười đến ôn hòa, không có ý trả lời bất kỳ câu hỏi nào của đám ký giả.

Nghe một lời này, mọi người liền quay đầu nhìn về phía Mặc Hi.

“Mọi người muốn tôi chứng tỏ à, chuyện này thì đơn giản, tôi sẽ sáng tác ca khúc tại đây cho mọi người cùng chứng kiến, cũng có thể thấy bút tích của tôi.” Mặc Hi nhìn mọi người cười nói, nụ cười vô cùng thuần tịnh, khiến cho ai cũng không thể nảy ra một chút nghi vấn gì trong đầu.

“Vây cầm bút giấy tới đây đi.” Mặc Hi nói với người đang đứng phía sau.

“Dạ!” một người đàn ông mặc đồ tây màu đen trả lời, rồi xoay người rồi đi, một lát sau, trong tay cầm đồ vật Mặc Hi muốn đem tới, để trước mặt cô “Tiểu thư.”

“Vâng! Cảm ơn.” Mặc Hi cảm ơn một câu, bày giấy ra mặt bàn, tay cầm bút, nhìn mọi người phía trước hỏi “Vây bây giờ mọi người muốn tôi viết ra một ca khúc dạng như thế nào?”

“.....” Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều im lặng.

“Tình ca đi, giọng nam.” Không biết là ai mở miệng đầu tiên, liền sau đó lời thêm ra mấy cái yêu cầu khác.

“Một ca khúc thất tình đi!”

“Đúng vậy a, ca khúc thất tình cho giọng nữ.”

“.....”

Nhiều yêu cầu như thế, đều muốn Mặc Hi viết ra ngay tại chỗ, thật sự là cường nhân sở nan (lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn) mà, trên mặt Lăng Thắng, Tề Công đều hiện lên vẻ tức giận.

Nhìn thấy khuôn mặt Mặc Hi bình thản cười nói “ Trong câu chuyện là người đàn ông hát cho người phụ nữ của mình, bởi vì anh ta làm sai rồi bị thất tình, cảm thấy hối hận nên không muốn cô gái rời đi, đúng không? Vậy tôi sẽ viết bây giờ.”

“Mặc Mặc. . . . .” Lăng Thắng gọi một tiếng, chuyện như thế bảo sáng tác ra đã khó rồi huống chi lại có nhiều yêu cầu ca khúc khác như thế.

Nhưng hình như Mặc Hi không nghe thấy hấn gọi, nhìn người đối diện nói “ tiến lên một chút đi, như vậy sẽ thấy rõ hơn.”

Nghe cách Mặc Hi nói chuyện bình tĩnh, khỏe miệng luôn mang ý cười, giống như tự tin mười phần, khiến cho bọn họ nổi lên nghi ngờ, thật sự là viết được sao? Lần này rõ ràng không có bất kỳ gian lận nào, bởi vì đây là viết theo yêu cầu của mọi người.

Ông kính đều tiến gần về phía Mặc Hi, mọi người đồng loạt nhìn giấy bút trong tay cô.

“Vậy tôi bắt đầu nhé.” Mặc Hi nhìn mọi người nói, rồi bắt đầu động bút, từ khi ký giả kia nói ra yêu cầu, trong đầu Mặc Hi đã nhớ đến không ít ca khúc, trong số đó liền tùy tiện chọn lấy một bài, cũng chính là bài cô đang viết ra:

Khuôn mặt em áp sát trên ngực anh

Nước mắt em đã làm vai anh ướt đầm từ lâu. . .

Em và anh im lặng rất lâu

Những gì không nên nói, cuối cùng thì em cũng đã thốt ra

Ôm chầm lấy anh rồi em lại quay lưng bước đi.

Anh cười nói lời tạm biệt nhưng con tim anh đang run rẩy

Anh không còn đủ dũng khí để hỏi em. . .

Lý do vì sao em lại ra đi. . .

Mọi người hít một hơi khí lạnh, ai cũng không nghĩ đến tại đương trường thế mà Mặc Hi lại có thể viết ra lời bài hát, hơn nữa, hình như vô cùng đặc sắc!/? những câu chữ này, thật không giống của một bé gái 9 tuổi có thể nghĩ ra .

Mặc Hi cũng không ngó ngang gì tới họ, bút trên tay cử động không ngừng:

Muốn nói tiếng yêu em đã từ rất lâu rồi. . .

Nhưng sao trước giờ anh không thể nói ra.

Vì trước đây anh đối xử với em không tốt.

Anh cũng rất buồn.

Chỉ trách bản thân anh lúc đầu đã không siết chặt tay em

Mất em rồi, anh mới biết em quan trọng như thế nào. . .

Giờ đây có hối hận thì cũng vô dụng.

Dù con tim anh đang đau buốt

Chỉ trách bản thân anh lúc đầu đã không nói tiếng yêu em

Bây giờ muốn nói yêu em cũng không còn cách nào

Vì khi đã mất em rồi,

Đến cả thờ anh cũng cảm thấy khó

Lời thoại:Giọng nam: thực ra anh . . . . .

Giọng nữ: Không cần phải nói gì nữa, hy vọng sau này...Anh sẽ học được cách yêu một người, bảo trọng nhé...;

Ôm anh rồi em quay người bước đi

Anh cười nói lời tạm biệt nhưng tim run rẩy

Anh không còn đủ dũng khí để hỏi em

Lý do em ra đi

Muốn nói tiếng yêu em đã từ rất lâu rồi...

Nhưng sao trước giờ anh không thể nói ra.

Vì trước đây anh đối xử với em không tốt.

Anh cũng rất buồn.

Chỉ trách bản thân anh lúc đầu đã không siết chặt tay em

Mất em rồi, anh mới biết em quan trọng như thế nào...

Giờ đây có hối hận thì cũng vô dụng.

Dù con tim anh đang đau buốt

Chỉ trách bản thân anh lúc đầu đã không nói tiếng yêu em.

Bây giờ muốn nói yêu em cũng không còn cách nào

Vì khi đã mất em rồi,

Đến cả thờ anh cũng cảm thấy khó

Chỉ trách bản thân anh lúc đầu đã không siết chặt tay em

Mất em rồi, anh mới biết em quan trọng như thế nào...

Giờ đây có hối hận thì cũng vô dụng.

Dù con tim anh đang đau buốt

Chỉ trách bản thân anh lúc đầu đã không nói tiếng yêu em.

Bây giờ muốn nói yêu em cũng không còn cách nào

Vì khi đã mất em rồi,

Đến cả thờ anh cũng cảm thấy khó

(<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Dau-long-2009-2009-Hoan-Tu/IW6ZEB7I.html>)

Viết đến chữ cuối cùng, Mặc Hi để bút xuống, thở ra một hơi, bài hát “Đau lòng 2009” được cô viết ra, chẳng qua cô thay đổi tựa đề thành hai chữ “Đau lòng”. Nhìn ca khúc trước mắt, làm cho cô nhớ lại những việc trước kia của cô khiến cho trong lòng khó nói thành lời.

Đem ca khúc vừa mới viết ra để trên mặt bàn, Mặc Hi ngồi xuống ghế cười nói ‘ vậy bây giờ có thể chứng minh chưa?’

“ . . . . .” Cho dù là chuyện khó tin nhưng bọn hắn không thể không tin, bé gái 9 tuổi trước mắt này, quả thực là thiên tài, thiên tài âm nhạc, dù sao lúc mọi người bị ôi yêu cầu viết ca khúc, còn yêu cầu nội dung chi tiết, rõ ràng như thế không thể nào gian lận được.

Một đám ký giả cứ lấy kết quả như vậy mà giải tán.

Ngoài ngàn dặm, thành La An, học viện Andara, bên trong căn hộ loại nhỏ, ba bóng người đang ngồi mỗi người một ghế sofa, ánh mắt lấp lánh nhìn ti vi trước mặt.

“Bối vậy chúng ta có thể thấy tiểu thư Mặc Hi của tập đoàn An thị thật sự là một thiên tài âm nhạc, hoặc phải nói chính xác hơn là một nhạc sĩ thiên tài, có ký giả từng hỏi, cô có suy nghĩ muốn trở thành minh tinh không, cô bé nói thế nào mọi người biết không? Ha ha , chúng ta cùng nhau nghe nhé.”

Từ TV truyền ra giọng nói như vậy sau đó liền thấy hình ảnh Mặc Hi bình tĩnh ngồi trên ghế, môi cười nhẹ, khiến cho người ta khó rời mắt, tự tin trả lời các câu hỏi của ký giả, bất kể có người hỏi những câu hỏi quá đáng cô cũng dễ dàng giải quyết.

Chín tuổi mà lại có khí độ và năng lực như thế thật khiến người người tán dương.

“Ha ha! Bé con của tở quả nhiên lợi hại a! Để bọn họ nói, hừ hừ, nếu có tở ở đây, còn không một cú đánh bọn họ tan tát!” Bé trai có mái tóc sáng bạc ngồi giữa trong ba đứa nhỏ đột nhiên cười lớn, khiến cho thằng bé ngồi bên cạnh không còn gì để nói, khoe miệng giật giật.

“Minh nói này Kỳ, cậu bình thường một chút đi, thế nào mà mỗi lần cậu nhìn thấy Mặc Hi đều như thằng ngơ vậy?”

“Cậu quản được mình! A a! đã kết thúc rồi à!” Không sai, bé trai tóc sáng bạc này chính là An Diệc Kỳ.

“Đúng vậy, kết thúc rồi, đừng nhìn nữa.” Khó Lạp đứng dậy, đi tới bàn rót cho mình một ly nước, nói “Kỳ, Linh, uống nước không?”

“Ừ, cho mình một ly!” An Diệc Kỳ cao giọng nói.

“Uhm” Bé trai khoảng chừng 12,13 tuổi ngồi bên cạnh cũng lên tiếng, chỉ là giọng nói có chút lạnh nhạt.

“Này” cầm đến hai ly nước, đặt trước mặt hai người, rồi ngồi xuống sofa..” An Diệc Kỳ bung ly nước trên bàn uống một hơi cạn sạch rồi chạy ra khỏi cửa, làm cho Khó Lạp không còn cách nào khác đành cao giọng hét với theo “Này, An Diệc Kỳ, có nhất thiết phải liều mạng như vậy không hả?”

“Mặc kệ, mình phải hoàn thành xong sớm khóa học để về trước!” An Diệc Kỳ trả lời xong đã không thấy người đâu.

Bé trai ngồi bên cạnh không lên tiếng cũng đứng lên, hướng ra cửa đi, Khó Lạp lại gào lên “Linh! Cậu cũng đi huấn luyện sao? Bộ đáng liều mạng như thế để làm gì?”

“uhm.” nhẹ nhàng trả lời một tiếng, cũng không trả lời câu hỏi của hần, thân ảnh dần biến mất khỏi tầm mắt của Khó Lạp.

“Con mẹ nó! Ai cũng vậy! Một mình tở ở đây có nghĩa gì? Hey, chờ một chút! Tở cũng đi!” khó Lạp kêu lên, rồi lập tức đứng dậy chạy ra cửa đuổi theo.

“Hó. . . . .” thò ra một hơi, Mặc Hi ngửa đầu nhắm mắt tựa cả người vào ghế.

Không được, vẫn không được. . . . .

“Mặc Mặc?” Thiên Nhu ngồi bên cạnh nhẹ gọi một tiếng.

“Dạ” Mặc Hi, không mở mắt chỉ trả lời bằng giọng mũi.

“Đột phá bình hạng là chuyện không thể gấp, càng gấp thì càng phiền đấy.” Thiên Nhu muốn giúp cho tâm tình Mặc Hi giảm bớt áp lực, với tay lấy thêm áo khoác lên người cô, trời đã sắp vào thu rồi.

“Vâng. . . . .” Mặc Hi thông thả mở hí mắt, “Em biết cho nên mới đang nghỉ ngơi này.”

Duỗi thẳng người, cô đứng dậy, trong tay đang cầm cuốn sách, nguyên cả buổi sáng nay cô đã đọc không ít sách rồi, cũng chưa tìm được cách nào để đột phá bình hạng của mình, vẫn giống như lúc trước không ôm được bao nhiêu hy vọng, trong lòng có chút tiếc nuối.

“Đi thôi.” Cầm sách trên tay đi cùng với Thiên Nhu tới chào quản lý rồi đi ra ngoài, đến đại sảnh của phòng huấn luyện.

Tất cả ở đây đều không có gì thay đổi, Lany cũng đã được điều trị tốt, hình như nghe nói có để lại di chứng, đương nhiên, điều này Mặc Hi cũng không đi nghe ngóng làm gì, ngồi trên ghế ngoài đại sảnh, tay chống cằm, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Mọi người có mặt tại đại sảnh có không ít người nhìn thấy Mặc Hi, muốn lại gần chào hỏi một tiếng, nhưng nhìn thấy điệu bộ này của cô cũng không biết mở miệng nói thế nào nên đành thôi.

Nói ra thì, Mặc Hi rất ít khi đến phòng huấn luyện, dù sao ở đây đối với cô cũng không tiện, lúc trước là dùng dịch trị liệu cường hóa để điều trị mỗi khi cô tập luyện đến cực hạn, phương pháp này quả thật rất tốt, chẳng qua là dùng vài lần thì về sau không còn bao nhiêu tác dụng nữa, thân thể của cô trong mỗi ngày đều thừa nhận trọng lượng, vẫn phải dùng năng lượng để cải tạo thân thể, so với phương pháp huấn luyện còn tốt hơn nhiều.

Bây giờ việc quan trọng của cô là học tập tri thức cần thiết của Dịch năng giả và Võ giả, nhưng có muốn hay không thì cũng phải đợi sang năm học viện Andara khai giảng mới được.

“Hắc, Mặc Mặc, đã lâu không gặp a, có muốn uống gì không?” Giọng nói quen thuộc của Lany truyền vào tai, cô nhìn qua liền thấy anh ta đang mỉm cười nhìn mình.

“Ha ha, không cần, bây giờ em phải đi rồi.” Mặc Hi nhìn hần cười một cái, không muốn uống gì, nói xong liền đứng dậy “Vây em đi trước, Thiên Nhu, đi thôi.”

Nhìn thân ảnh Mặc Hi rời khỏi, mắt Lany hơi trầm lại, cô, càng lúc càng khó nắm bắt được, nhưng mà, bây giờ cô nhất định là đang liều mạng huấn luyện đi.

Đi ra khỏi ANSHENG, bây giờ không ít người thông qua chuyện kia mà biết được bản lĩnh của Mặc Hi, cho nên nhìn thấy cô cũng có vài người bợ đỡ, mặc dù cô thật sự có tài nhưng nhìn thấy cảnh người lớn tuổi đi nịnh bợ đứa bé 9 tuổi vẫn có chút quái dị, đối với việc này, Mặc Hi rất hồ hững, chẳng qua mỗi tháng cô sẽ sáng tác một bài hát, còn việc đưa nó cho ai thì đã có An Dĩ Mẫn lo, nhưng mà đối với Thần thì có chút chịu thiệt vì ca khúc cô sáng tác đều dành cho nữ,.

Hít thở vài hơi không khí ngoài trời, quay đầu nhìn Thiên Nhu hỏi “Có chỗ nào để phát tiết không chị?” Không sai, bây giờ tâm trạng của cô luôn cảm thấy mình bị đè nén cái gì đó, lực lượng kia trì trệ không tiến triển khiến cho cô cảm thấy áp lực, mà đối với cô lực lượng là điều cô quan tâm nhất.

“Phát tiết?” Thiên Nhu hỏi lại một câu, kỳ thật cô cũng không biết phải làm thế nào để trợ giúp Mặc Hi, bởi vì tình huống của em ấy như vậy, cô cũng chưa gặp qua bao giờ, chỉ sợ có gặp được, cô cũng không phải là bản thân của Mặc Hi, việc này nói qua nói lại thì cũng đành phải tự em ấy dựa vào bản thân mình mà đột phá thôi.

“Dạ, tỷ như quán bar, đua xe, hoặc là vài trò chơi có tính kích thích cũng được ạ.” Mặc Hi vui vẻ cười một tiếng, tao nhã mà điềm tĩnh, ai lại nghĩ được cô lại muốn đến những nơi như thế. Chỉ có thể nói đúng như An Dĩ Mẫn nói lúc trước, khuôn mặt này rất có tính chất lừa người.

“Ha ha.” Nghe câu này, Thiên Nhu cười lên tiếng, nói “Mặc Hi đối với quán bar thì còn nhỏ quá, đua xe thì giờ này lại không có tiết mục nào.”

Thấy khuôn mặt Mặc Hi lần nữa trầm tĩnh lại, Thiên Nhu nói tiếp “nhưng mà vẫn còn trò khác đó chính là đấu trường dị thú”

“Đấu trường dị thú?” Mắt Mặc Hi lóe lên, “Chính là dị thú đấu lẫn nhau đúng không? Là hoang dã hay là loại đã có khế ước thế?”

Dị thú khế ước Mặc Hi biết được nhờ từng đọc qua trong sách, dị thú khế ước rất khó đạt được, mỗi người chỉ có một dị thú khế ước bình đẳng với bản thân. Bởi vì dị thú khế ước nào cũng có một chấp niệm khắc sâu vào cốt nhục, cho nên chỉ cần là dị thú có ý thức sẽ không có con nào nguyện ý ấn định khế ước với con người, khế ước bình đẳng là như thế, thì đừng nói chủ bộc khế ước có chết cũng đừng hòng.

Cho nên, nếu muốn có một khế ước dị thú thì phải thừa lúc dị thú còn nhỏ mà bắt về, sau đó nhân dịp nó không có bao nhiêu bài xích thì thực hiện ấn định khế ước, nhưng mà dị thú con nào dễ có được chứ? Hơn nữa dị thú càng mạnh thì càng khó lớn lên, hơn nữa khi dị thú còn nhỏ thì khó ai biết được dị thú này khi lớn lên sẽ có thiên phú gì hay không a. Ah? Muốn nói là đi bắt dị thú hồ con đẳng cấp cao là được phải không, vậy cũng phải xem người có thể đánh bại được cha mẹ của nó không đã.

Cho nên, nói chung lại thì khế ước dị thú khó gặp được mà người có khế ước với dị thú cũng không nhiều, nhưng cũng không thể nói là ít, , này cũng phải nhìn xem người đó có dạng dị thú gì a, nếu được một con dị thú tốt thì lực chiến đấu của anh sẽ gia tăng rất lớn đấy.

“Đúng rồi, dị thú khế ước hay dị thú hoang dã đều có.” Thiên Nhu đương nhiên nhìn thấy hứng thú trong mắt Mặc Hi, có chút buồn cười, cô chủ nhỏ này dường như đối với phương diện chiến đấu vô cùng hứng thú a, nhưng mà đấu trường dị thú quả thực là nơi dễ khiến người lựa chọn đến giải tỏa tâm trạng áp lực, song chủ yếu là đàn ông thôi.

“Vây đi thôi.” Không chần chờ, Mặc Hi lấy xe bay từ trong nhẫn giới chỉ ra, nói với Thiên Nhu một tiếng rồi đi vào trong xe, để Thiên Nhu dẫn đường.

Khoảng chừng nửa tiếng lộ trình, hai người xuống xe, Thiên Nhu liền dẫn Mặc Hi đi tới một đường hầm dưới đất, vừa tới cửa liền bị hai người đàn ông lực lưỡng chặn lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn hai người, lạnh lùng nói “Mời đóng phí”

Thiên Nhu lấy thẻ ra quẹt vào máy để trước mặt hai người rồi nhìn họ cười nhẹ một tiếng, xong đầu đấy liền dẫn Mặc Hi tiếp tục đi vào.

Nhìn theo thân hình hai người Mặc Hi, một trong hai người đàn ông nhỏ giọng nói “Thật sự là kiểu người gì cũng có, hai cô gái này nhìn thế nào cũng không hợp với nơi máu tanh này.”

Người đàn ông còn lại cũng gật gật đầu, Thiên Nhu có lớn lắm thì cũng chỉ khoảng 15,16 tuổi, mà Mặc Hi thì chỉ mới 9 tuổi, hơi thở hai người đều rất sạch sẽ, Thiên Nhu ôn hòa và dịu dàng, Mặc Hi trong sáng, hơn nữa vẫn là con nít, hai người như vậy, lại xuất hiện ở nơi tối tăm máu tanh này, thật có chút không thích hợp.

Lối đi bên trong đường hầm, vách tường và mặt đất đều là màu đen, cứ cách một khoảng sẽ đặt một cái chén chứa ngọn đèn nhỏ, có chút cảm giác chết chóc, chẳng qua là Thiên Nhu và Mặc Hi đang đi qua đường như không thấy cảm giác gì hết.

Mặc Hi vừa đi ven đường vừa nhìn quanh, rồi xoay qua cười nói với Thiên Nhu “Không nghĩ đến chị lại biết nơi này a.” Cô có cùng suy nghĩ với hai người đàn ông canh cửa ngoài kia, Thiên Nhu thật sự là không giống với kiểu người sẽ đến những nơi như thế này.

“Trước kia chưa đến lần nào nhưng mà có biết.” Thiên Nhu cũng nhìn thấu suy nghĩ của Mặc Hi, lên tiếng giải thích.

“À” đối với việc này Mặc Hi cũng không để ý, tùy ý ừ à một tiếng, không lâu sau thì hai người hình như đã đi tới nơi rồi, ở đây cũng có hai người đàn ông đứng giống như ở cửa ra vào, vừa nhìn thấy hai người Mặc Hi và Thiên Nhu tiến đến, đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó liền hỏi “Hai vị đến xem hay là muốn tham gia so đấu dị thú?”

“Muốn xem.” Mặc Hi đáp.

“VẬY MỜI VÀO.” Một người đàn ông nói.

Mặc Hi đi lên phía trước đẩy cửa vào.

“Hoa. . . . . ! ! !”

Truyền tới chính là một trận tiếng ồn ào, cao thấp không đều, khiến cho người nghe không rõ ràng lắm, nhưng lại làm cho nhiệt huyết người ta sôi sục!

Hai người bước vào, cánh cửa cũng tự động đóng lại.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, một đám người hoặc la hoặc mắng, đột nhiên Mặc Hi cảm giác ở đây thật sự có điểm giống với đấu trường thú của người cổ đại, ha ha , cô lập tức bật cười, này không phải là bán thú sao?

“Tìm vị trí ngồi đi.” Quay đầu nhìn Thiên Nhu nói.

“Dạ.” Thiên Nhu đáp ứng một tiếng, hai người liền đi xuống một chút xem tìm được vị trí để ngồi hay không.

Cũng tại lúc này có một người đứng chắn cô trước cửa, giọng nói có chút non nớt “Có phải hai vị muốn tìm chỗ ngồi không? Tôi có thể giới thiệu cho nè.”, Mặc Hi nhìn thiếu niên đang đứng trước mặt, tuổi cũng chừng 16, 17 cỡ như Thiên Nhu, trên mặt có vài nốt tàn nhang, nhưng mà cười lên nhìn cũng khá đáng yêu và dễ thương, cô suy nghĩ một chút, chuyện này đại khái cũng là làm ăn nên không cự tuyệt, cười nói “Được, nói xem ở đâu nào.”

Vừa nhìn thấy Mặc Hi nở nụ cười, thiếu niên rõ ràng sùng sốt một chút, tiếp theo trên mặt lộ vẻ vui mừng, nói “bên này, bên này, nhìn quần áo hai vị mặc cũng biết không phải người bình thường, cho nên chọn chỗ ngồi cũng không thể đơn sơ, tôi sẽ dẫn hai người tới khu quý tộc hay ngồi, có thể nhìn thấy rõ hết thấy đấu trường, ừm. hơn nữa còn có kết giới cách âm, ừm, giá thì dĩ nhiên phải tương xứng với chỗ ngồi. . .” thiếu niên đi bên cạnh hai người không ngừng giới thiệu. Mặc Hi đi theo sau hắn, đánh giá tình hình xung quanh, nghe hắn giới thiệu xong tùy ý nói “Được rồi, khi nào đến nơi, nếu tôi hài lòng, bao nhiêu tiền tôi sẽ trả cho anh.”

“Ha ha, Mặc tiểu thư quả nhiên hào phóng a.” Trên mặt thiếu niên tràn đầy vui mừng.

“Hả? Anh biết tôi?” Mặc Hi quay đầu nhìn.

“Ha hã, bây giờ cả thành Đế Do có mấy ai không biết tiểu thư Mặc Hi.” Giọng nói của thiếu niên vừa cung kính vừa nịnh nọt, Mặc Hi nghe thế cũng không nói thêm gì, quả thực, xuất hiện trên TV vài lần, bị người khác biết được cũng không phải ngoài ý muốn.

Thiếu niên thấy Mặc Hi không nói chuyện tiếp, cũng im lặng không nói nữa, một lát sau, họ dừng lại trước một căn phòng, nói “Tiểu thư Mặc Hi, chính là nơi đây, vào xem một chút có hài lòng không nhé?”

Mặc Hi đi vào trong, trên đường đi tới đây cô đã nhìn thấy phong cách bố trí ở đây quả thực là chuẩn bị cho quý tộc, các căn phòng như vậy cô thấy còn có không ít, cô mở cửa phòng, bên trong là gian phòng nhỏ, được bố trí hai ghế sofa màu đỏ đen, chính giữa là một bàn trà thủy tinh, ngoài ra xung quanh còn được bày biện không ít đồ vật tinh mỹ, song cửa rất lớn, nhìn một cái có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đấu trường phía dưới.

“Uhm, được rồi, chọn gian này đi.” Mặc Hi nói một tiếng rồi ngồi xuống sofa, đưa thẻ cho thiếu niên “Phí của căn phòng này với tiền công của anh tự mình quẹt thẻ đi nhé.”

“Ha ha, dạ, dạ, tôi đi liền đây.” Thấy Mặc Hi hào phóng như thế, cũng không hỏi căn phòng này bao nhiêu tiền, thiếu niên rất là vui vẻ trả lời, vừa mới quay lưng chuẩn bị đi thì bỗng dừng bước lại, nhìn hai người hỏi “Hai người còn muốn điểm tâm hay uống gì thêm không? Tôi có thể chuẩn bị cho hai vị.”

“Hả? Tốt, điểm tâm thì tùy ý, cho tôi thêm nước trái cây, Thiên Nhu, chị cần gì?” Mặc Hi tựa trên ghế, nhìn về Thiên Nhu phía đối diện.

“Một ly nước.”

“Dạ, hai vị chờ nhé.” Thiếu niên ghi nhớ xong, liền xoay người rời khỏi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sau đó Mặc Hi cũng kéo rộng màn cửa, dựa vào sofa, nhìn cuộc so đấu dưới đấu trường.

Trận đấu đã gần kết thúc rồi, nghe giọng nói của bình luận viên vang lên:

“Tốt lắm, các vị khách quý, trước những kết quả của các trận đấu đã qua, mọi người có phải đang cảm thấy không thỏa mãn đúng không?”

“Hoa. . . . .” tiếng ồn ào càng thêm náo nhiệt

“Ha ha! ! Tôi hiểu rồi, vậy chúng ta hãy cùng chào đón trận đấu dị thú đầy kích thích, theo đánh giá thì hai dị thú tiếp theo đều là dị thú cấp b, đây là tương đương với Dị sư. Các vị! Kích động? Mong chờ? Điên cuồng không? Vậy hãy để chúng ta thấy kết quả của một trận đấu dị thú cấp b như thế nào?

Theo tiếng giới thiệu vừa dứt của bình luận viên, toàn trường đều phát ra tiếng hô lớn rung trời.

“Hãy cùng chào đón! Bên trái đấu trường chính là tuyển thủ đệ thủ khế ước ẩn danh, Băng Viêm Thiên Hạc, đây chính là đệ thủ cao đẳng a, tôi đã từng nghe qua loại này khi trưởng thành sẽ thành đệ thủ cấp a, hơn nữa lại còn là loại đệ thủ đặc thù song hệ Băng – Hỏa, nhìn xem, kia chính là bộ lông vũ xanh băng, trên đầu có ngọn lửa, thực sự là tướng mạo tương xứng với thực lực, thật xinh đẹp!!”

Quả thật, đệ thủ đang ra tràng rất đẹp với một đôi cánh rộng khoảng chừng 2 m màu băng lam, mỗi lần lay động cánh đều có hoa lửa phiêu linh, đôi mắt một bên xanh một bên đỏ, rất xinh đẹp! Cao ngạo ngẩng đầu hét một tiếng.

Đệ thủ này vừa xuất hiện, nhất thời khiến cho toàn trường trở nên hô to gọi nhỏ.

“Vây, chúng ta lại cùng nhìn xem một chút đối thủ của Băng Viêm Thiên Hạc sẽ là gì đây? Ra rồi! Mọi người đã đoán ra chưa? Không sai, đây là đệ thủ cấp b, Phong Tộc Thương Lang, cũng là đệ thủ khế ước của tuyển thủ ẩn danh, kết quả cuối cùng của trận chiến phong đấu với hỏa và băng sẽ thế nào đây? Vây, mọi người hãy cùng tôi xem đến cùng nhé!”

Thân dài khoảng chừng 3 m, lông một màu xanh sẫm, răng nanh sắc bén, con ngươi cũng một màu xanh sẫm giống như màu lông nhưng có lẫn sắc hồng càng lộ ra vẻ dã tính và hơi thở hung hãn tàn bạo, đây là Phong Tộc Thương Lang mới ra sân đấu, không hề che giấu sát khí, có thể ảnh hưởng đến lòng người.

“Ha ha, thật thú vị.” Mặc Hi nhìn hai đệ thủ trước mắt cười ra tiếng.

“Cốc, cốc . . . .”

Tiếng gõ cửa vang lên, tiếp theo liền nghe giọng nói của thiếu niên, “Mặc Hi tiểu thư, điểm tâm và nước uống đã có rồi ạ.”

“Mang vào đi.” ánh mắt Mặc Hi không rời khỏi đấu trường.

Cửa vừa mở ra, thân ảnh thiếu niên tiến vào, phía sau còn có hai phục vụ nữ, để khay thức ăn trên tay xuống bàn trước mặt Mặc Hi, rồi tự giác rời đi, sau đó thiếu niên đưa thẻ trả lại cho Mặc Hi.

Nhận lấy thẻ xong, Mặc Hi nhìn thức ăn để trên bàn trà, cũng chỉ là một chút bánh ngọt đơn giản và nước trái cây, nhưng ở nơi này thì lại rất thích hợp, nhìn cách làm việc của thiếu niên này có vẻ khá lạnh lẽo, chuyên nghiệp.

Giờ phút này, dưới đấu trường hai đệ thủ cấp b đã đứng đối mặt với nhau, cũng bắt đầu nổi lên dã tính thù địch khác loại, mà âm thanh gào thét của khán giả càng lớn.

Một tay Mặc Hi mở rộng cửa sổ, đôi mắt nhìn hai con đệ thủ tràn đầy hứng thú và vui vẻ.

Thiếu niên nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Mặc Hi, có chút cẩn thận nói “Tiểu thư Mặc Hi, hai con đệ thủ này chuẩn bị đánh nhau rồi, cô có hứng thú đồ một trận không? Nhìn xem con nào sẽ thắng, nếu đợi đến lúc hai con thú động thủ rồi mới chơi thì không còn tác dụng đâu.”

“A, đúng rồi . . còn có thể cá độ a.” Mặc Hi có chút tỉnh ngộ nói một tiếng, đưa thẻ trong tay cho thiếu niên, nheo mắt lại, cười sáng lạn, “Giúp tôi cược 100 vạn cho con Thương Lang.”

“A? A!được, tôi đi liền!” Thiếu niên giật mình tỉnh lại từ trong nụ cười hóp hóp kia, nhận lại thẻ rồi nhanh chóng chạy đi, nhưng gương mặt tươi cười của Mặc Hi vẫn cứ tồn tại trong trí óc không nhòa.

Thiên Nhu buồn cười nhìn thiếu niên rời khỏi, thấy Mặc Hi lẩn nữa tựa người vào bệ cửa sổ, lên tiếng hỏi “Mặc Mặc nhận thấy con Thương Lang kia sẽ thắng à?”

“Không.” Mặc Hi không chút chần chừ trả lời, quay đầu nhìn Thiên Nhu một cái, cười nói “Thiên hạc kia sẽ thắng, tỷ lệ khá cao đấy.”

“Hà? Vây sao lúc nãy Mặc Mặc lại cược cho Thương Lang?” Kỳ thật Thiên Nhu cũng nhìn thấu con Thiên Hạc kia mạnh hơn Thương Lang nhiều.

“Ha ha.” Mặc Hi cười nhẹ, mắt đã nhìn xuống đấu trường, thấy trong miệng Thương Lang thở ra từng làn hơi thở thô ráp, cô nói “Em cược không phải vì thắng tiền, chẳng qua là vì con Thương Lang này sẽ cho em coi một tràng đấu đặc sắc mà thôi.”

Thiên Nhu không vội nói chuyện, chỉ thờ dãi chờ đợi.

Quả nhiên, Mặc Hi nói tiếp, “Thiên Hạc kia so với Thiên Lang cao cấp hơn không ít, hơn nữa lực lượng cũng cao thâm hơn, nhưng theo kiểu mềm mại quý tộc, còn con Thương Lang kia muốn sống sót đều nhờ không ngừng chiến đấu sinh tử, sát khí và hơi thở cuồng dã nó tỏa ra thật khiến người khác mong đợi a.”

Nhẹ quay đầu, nhìn xuống sân đấu trường đã thấy Thương Lang bắt đầu từ từ chuyển động, liền cười nói “Trận chiến này, Thiên Hạc chiếm ưu thế quá nhiều, từ cao cấp, năng lượng, khả năng bay lượn, vốn là một trận thắng lợi không có gì phải nghi ngờ, nhưng bởi vì nó quá kiêu quý, muốn thắng cũng phải trả giá không ít, ha ha, em nghĩ, đối với trận chiến này chủ nhân nó muốn nó được mài luyện mà thôi.” Hai người không nói chuyện nữa, bởi vì trận chiến phía dưới đã bắt đầu! Phong Tộc Thương Lang rống một tiếng, liền giống như một vệt ánh sáng hướng về phía Băng Viêm Thiên Hạc lao đi, miệng

há to như chậu máu dường như muốn đem hết thầy nuốt vào.

“Tiu tiu! !” Băng Viêm Thiên Hạc kêu lên vài tiếng, trong tiếng kêu dường như có lẫn theo kinh hoàng, động mạnh đôi cánh bay lên né tránh đồng thời dẫn phát ra gió lẫn với hoa lửa đầy trời ào về phía Thương Lang.

Mà chỗ mặt đất Phong Túc Thương Lang cắn xuống đã hõm vào một hố sâu, bị hực nhưng nó phản ứng khá nhanh cơ hồ là chỉ trong nháy mắt lưỡi dao gió dày đặt từ trong miệng Phong Túc Thương Lang phóng thẳng lên trời chém thẳng về phía Băng Viêm Thiên Hạc, tốc độ nhanh đến kinh người chỉ đến trong nháy mắt!

Băng Viêm Thiên Hạc lại đập loạn cánh một lần nữa, tạo ra một bức tường băng trước mặt, nhưng vẫn chậm một bước, đôi cánh băng lam xinh đẹp bị lưỡi dao gió chém qua lộ ra một ít máu tươi.

“Tiu tiu! !” Lại kêu lên vài tiếng nhưng lần này trong đôi mắt một xanh một đỏ hiện ra lửa giận. Con sói đáng chết kia lại dám phá hoại bộ lông xinh đẹp trên đôi cánh của nó!

“Rống! !” Không chút yếu thế, Phong Túc Thương Lang cũng cao giọng rống lên, con người đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, dẫn theo sát ý bạo ngược, dường như đang thề không giết chết Băng Viêm Thiên Hạc thì không dừng!

Kích thích nhất, Thương Lang thẳng, khán giả trên đài nhón nháo, tiếng cười, tiếng chửi, la hét đều có đủ. Đồng thời còn có không ít người ném cái gì xuống dưới đài, nhưng đã bị kết giới màu lam ngăn cản bên ngoài.

“Ha ha, con Thiên Hạc kia cũng đã tức giận rồi.” Mặc Hi bưng ly nước trái cây lên uống một ngụm, mắt vẫn nhìn xuống dưới đài, đây là lần đầu tiên có nhìn thấy dị thú đấu nhau, nên vô cùng cảm thấy hứng thú và tò mò, đồng thời cũng phát hiện, dường như dị thú khế ước là một người bạn không tệ.

Giống như trận so đấu này, chỉ sợ chẳng qua là vừa mới bắt đầu thôi, Mặc Hi phát hiện, dị thú khế ước căn bản là một chủng loại rất có ích, giống như đối việc khống chế dị năng cũng tùy vào từng người, chỉ là không phải người nào cũng thông minh như người nào.

Ngay sau đó, tiếng gõ cửa của thiếu niên lần nữa vang lên, Mặc Hi bảo tiến vào xong cũng không quan đến hấn nữa.

Thiếu niên cũng nhận thấy Mặc Hi hiện tại đang vui vẻ tập trung xem trận đấu nên không dám quấy rầy đến cô, công việc của hấn tốt hay không là phụ thuộc vào mắt nhìn sắc mặt người khác của hấn, cái gì đáng làm thì sẽ nắm chắc, thiếu niên đưa thẻ cầm trong tay cho Thiên Nhu, đồng thời nhỏ giọng nói “Đã cược xong hết rồi à”

“Uh.” Thiên Nhu nhận lại thẻ, nhìn hấn cười gật đầu, xong cũng quay đầu nhìn xuống đấu trường.

Cùng lúc đó, cuối cùng Băng Viêm Thiên Hạc cũng phát động công kích, hỏa diễm càng lúc càng dày đặc theo từng lần vỗ cánh, chụp thẳng xuống Phong Túc Thương Lang dưới mặt đất, thẻ phải thiêu nó thành tro mới thôi!

Thân thể Phong Túc Thương Lang nhanh nhẹn nhảy qua, liền tránh được công kích của Băng Viêm Thiên Hạc, chẳng qua lại lập tức nghênh đón không ít lưỡi dao gió, với từng lần dao gió dày đặc này cho dù Thương Lang có nhanh đến mấy cũng khó tránh bị thương, và tâm mắt của nó cũng bị ngăn cản, chỉ có thể dựa vào cảm giác cùng với phản ứng nhanh nhẹn để tránh né, nhưng có thể tránh hết được sao?

Nhưng mà, dù trên người có xuất hiện mấy vết thương, hơn nữa miệng vết thương còn chảy máu nhưng chỉ mới chảy một ít đã nhanh chóng bị đóng băng, khiến cho Phong Túc Thương Lang dường như không có cảm giác đau đớn gì, nó ngừng đầu nhìn Băng Viêm Thiên Hạc với kiểu tràn đầy đắc ý, phì ra một hơi khí thô bạo, hạ thấp chân xuống, nhanh chóng phóng vọt tới, nhìn qua chỉ thấy một vệt sáng xẹt qua quây quanh lấy Băng Viêm Thiên Hạc, khiến cho Băng Viêm Thiên Hạc kêu lên vài tiếng, đập loạn cánh một cách không khống chế.

Đột biến xảy ra, vốn dĩ Thương Lang như vệt ánh sáng đang xoay tròn, đột nhiên vô số dao gió không thấy rõ từ bốn phương tám hướng bắn thẳng lên Băng Viêm Thiên Hạc đang ở phía trên!

“Ha ha, chiến thuật hay, chủ nhân nó huấn luyện nó quả không tệ, nó cũng rất thông minh” Mặc Hi nhìn thấy hết thầy, đôi mắt sáng ngời, khóe miệng giờ lên nụ cười.

Đối mặt với lưỡi dao gió kia, Băng Viêm Thiên Hạc hình như hơi sợ hãi, thân càng lao lên cao thêm vài phần, lần này không chỉ trước mặt mà là toàn thân đều xuất hiện tường băng, nhưng mà vẫn không kịp, bị dao gió tới trước cắt qua làm tinh thần nó rối loạn, bộ lông màu băng lam cũng bị máu nhiễm đỏ lốm đốm, nhìn qua có chút thê thảm, thực tế thì cũng chỉ bị ngoại thương mà thôi. “Chiêm chiếp! !” tiếng kêu đau đớn xen lẫn tức giận từ trên không vọng xuống!

Trên mặt đất Phong Túc Thương Lang cũng dừng thân lại, cả người run nhẹ, hơi thở trong miệng lại càng gấp gáp, có thể thấy nó sử dụng chiêu này cũng phải trả một cái giá đắt. Chẳng qua màu đỏ khát máu trong mắt nó một chút cũng không giảm, rống lên một tiếng, các miệng vết thương vốn đang đóng băng bị vỡ khiến cho máu trào ra.

“Tiu tiu! ! !”

Tiếng kêu của Băng Viêm Thiên Hạc liên tiếp truyền vào tai của mọi người, trên đôi cánh hoa lửa bay múa ngập trời, đôi mắt một xanh một đỏ gắt gao nhìn chăm chăm vào Phong Túc Thương Lang trên mặt đất.

Thân thể Phong Túc Thương Lang run nhẹ, nhưng bước chân vẫn không lui lại, há miệng như chậu máu rống to một tiếng, miệng thật sự há rất to, một

quả cầu ánh sáng màu xanh dần dần được ngưng tụ trong đó!

Hai dị thú rõ ràng đang chuẩn bị để phát động tuyệt chiêu!!

“Đánh a! ! Mau đánh a! ! Giết nó! !”

“Con mẹ nó! Tất cả tài sản của gia đình ta đều cược hết lên người mày rồi, nhất định phải thắng a! !”

“Rống rống! Đánh đi!”

“Thiên Hạc đệ nhất! Thiên Hạc tất thắng! Nhanh dùng tuyệt chiêu a!”

“.....”

Khán giả xem chiến trên khán đài càng lúc càng nhốn nháo ồn ào, ai ai cũng tập trung tinh thần nhìn lên đài, dù sao khoảng 80% người có mặt ở đây là rút hết tiền bạc ra để cược.

Cuối cùng, dưới sự mong đợi của mọi người, trên đấu trường Băng Viêm Thiên Hạc và Phong Tộc Thương Lang cùng lúc phát ra công kích!

Ngon lửa đỏ rực như tận thế giáng xuống, lưỡi dao gió dày đặc xoay tròn lướt lên!

Cơ hồ là trong nháy mắt, hai năng lượng chạm vào nhau.

“Oanh! ! !”

Tiếng vang chấn động cực lớn, trên đấu trường cũng vì một kích này mà mù mịt khói bụi, khiến cho tầm mắt mọi người bị che kín.

“Thú vị.” Điện quang màu tím ẩn hiện trong mắt Mặc Hi, cô lên tiếng nói.

“Thương Lang sắp thua phải không?” Thiên Nhu cũng đang nhìn xuống đấu trường, cô không nhìn thấy gì, chẳng qua là tự mình phán đoán, dựa theo một kích kia, bên chịu thiệt hẳn là Phong Tộc Thương Lang đi.

“Ừm.” Mặc Hi xác nhận, tiếp theo lại cười thêm một tiếng đầy thâm ý “Nhưng mà Thiên Hạc kia cũng phải trả giá đắt.”

Thiên Nhu nghe xong, cũng không nói tiếp, nhìn xuống phía dưới đấu trường.

Sau đó, khói bụi từ từ tản ra, mọi người cũng thấy được toàn cảnh trên sân đấu, Băng Viêm Thiên Hạc trên bầu trời nhìn qua có chút chật vật, nhưng cũng không có bị thương nặng, còn Phong Tộc Thương Lang thì cả thân thể khổng lồ của nó nằm rạp trên mặt đất, hơi thở yếu ớt, lúc có lúc không.

Tràng cuộc thế này cũng đủ để mọi người thấy được kết quả, toàn bộ khán đài la hét rầm trời.

Trong phòng, thiếu niên cẩn thận nhìn Mặc Hi một cái, thấy trên mặt cô xuất hiện nụ cười nhẹ, trong lòng mới thả lỏng một chút, quả nhiên người có tiền có khác a, một trăm vạn có cũng như không.

Chỉ là thiếu niên dĩ nhiên sẽ không nhìn ra được ý tứ trong nụ cười kia của cô, Thiên Nhu lại hiểu, thời gian cô đi theo Mặc Hi không lâu, nhưng là từ bắt đầu tới giờ chưa từng rời khỏi nhau, hơn nữa cô là thiếu nữ thông minh, từ nụ cười và ánh mắt kia của Mặc Hi đủ để cô hiểu, tiếp theo đây nhất định sẽ phát sinh chuyện gì đó không ai ngờ được.

“Tuu tú! !” Trên bầu trời, Băng Viêm Thiên Hạc ngao mạn kêu một tiếng, đôi mắt một đỏ một xanh nhìn Phong Tộc Thương Lang dưới mặt đất đầy ý miệt thị, sau một lát liền từ trên bầu trời hạ xuống, đứng trên mặt đất, nâng cổ lên nhìn về hướng gian phòng của Mặc Hi đang ngồi dường như lại không phải căn phòng của Mặc Hi.

“Con Thiên Hạc này thật xui xẻo!” lời nói mang ý cười của Mặc Hi vừa dứt, dưới ánh mắt nghi ngờ của thiếu niên, liền nhìn thấy dưới đấu trường xảy ra đột biến.

Phong Tộc Thương Lang vốn dĩ đang nằm thoi thóp dưới mặt đất bỗng nhiên nhảy dựng lên, xông thẳng về phía Băng Viêm Thiên Hạc đang còn chưa hồi hồn, miệng há to như chậu máu, căn bản là nó muốn cắn vào cái cổ thon đang ngẩng cao nhưng vẫn bị Thiên Hạc vô thức tránh đi làm cho nó cắn phập vào trên cánh xinh đẹp kia.

“Tuu tú! !” Tiếng kêu đau đớn vang vọng thiên không.

Máu tươi nhuộm đỏ cánh, chảy tràn xuống mặt đất.

Một kích này cơ hồ là lấy hết tất cả khí lực còn lại của Phong Tộc Thương Lang, chẳng qua là cứ chết sống ngậm chặt lấy cánh của Băng Viêm Thiên Hạc, toàn thân vô lực cứ đung đưa theo từng cái vùng vẫy của thiên hạc.

Mặc dù công kích thành công, nhưng lại không phải là một kích trí mạng, sau khi kêu thảm một tiếng, trong đôi mắt một đỏ một xanh của Băng Viêm Thiên Hạc tràn đầy thống hận và sát khí, ai cũng có thể nhận ra nó đang muốn giết chết Phong Tộc Thương Lang một cách nhanh nhất.

Mà ngay sau đó, bình luận viên đột nhiên kêu lên “Chủ nhân của Phong Tộc Thương Lang đã nhận thua, lần thắng lợi này thuộc về Băng Viêm Thiên Hạc, tràng ti thí này quả là một màn đặc sắc, có thể so được với dị năng của dị sư, thật là mở rộng tầm mắt nhiệt huyết sôi sục a! Ha ha! nào bây giờ, mời các vị tuyển thủ của chúng ta rời sân! !”

Chỉ là Băng Viêm Thiên Hạc lại không nguyện ý, cả người phát tán ra mây mờ lạnh như băng, ngay sau đó liền nhìn thấy miệng của Phong Tộc Thương Lang đang cắn cánh của Thiên Hạc bị đóng băng, tốc độ kết băng càng lúc càng nhanh, từ từ lan tràn ra khắp thân thể Phong Tộc Thương Lang, mà Thương Lang hiện tại lại không có lực phản kháng, cứ tiếp tục như vậy, sợ là tánh mạng khó giữ được.

Dưới mặt đất, một pháp trận màu bạc ần ần xuất hiện, thân thể Phong Tộc Thương Lang liền biến mất trong trận pháp, khiến cho Thiên Hạc tức giận kêu lên vài tiếng.

Ngay sau đó, dưới chân của nó cũng nổi lên một trận pháp tương tự, thân ảnh lập tức biến mất.

“Ha ha, cho dù là người hay là dị thú, kinh nghiệm lúc nào cũng rất trọng yếu, vốn là một trận chiến thắng lợi dễ dàng, đến cuối cùng lại để cho bản thân bị thương nặng.” Chiến đấu kết thúc, Mặc Hi nhìn xuống đấu trường lần nữa khen ngợi công kích cuối cùng kia của Phong Tộc Thương Lang, sau đó mới rời khỏi cửa sổ, đi lại sofa ngồi xuống nhìn Thiên Nhu hỏi “Trận pháp vừa rồi chính là truyền tống trận cự ly ngắn của kẻ ước ngang hàng phải không.”

“Dạ.” Thiên Nhu đáp, nhìn trong mắt Mặc Hi ẩn chứa sự ngưỡng mộ.

“Dị thú a, đúng là người bạn không tệ mà.” Mặc Hi cười cảm thán một câu, hôm nay đi tới đây đã làm tâm tình cô tốt hơn khá nhiều, cũng đối với dị thú có chút háo hức mong đợi.

Nhìn xuống đấu trường phía dưới, tiếp theo là những trận đấu của các dị thú cấp thấp, cũng có dị thú hoang dã đấu với dị thú kẻ ước nhưng không có được trận nào phấn khích như trận lúc này, nhìn tràng diện này liền khiến cô mất đi hứng thú.

“Không còn trận nào đẹp mắt nữa rồi, thôi về nhà ăn cơm đi.” Thu hồi ánh mắt, Mặc Hi đứng dậy, nhìn Thiên Nhu nói một câu, chuẩn bị rời khỏi.

Thiếu niên vừa thấy thế liền lên tiếng, “Tiểu thư Mặc Hi.”

“Hả? Còn có chuyện gì sao?” Mặc Hi quay đầu nhìn hắn, ngay từ đầu hắn đã đứng ở đây nhưng mà một câu hắn cũng không mở miệng ra nói, sắc mặt từ đầu tới cuối vẫn là cung kính, tuyệt không quấy nhiễu cô, quy cách phục vụ như vậy quả thật không tệ.

“Là thế này, tiểu thư Mặc Hi đối với việc này có hứng thú không? thỉnh thoảng Sau này cô có muốn tới xem nữa không?” Thiếu niên cung kính mà cẩn thận hỏi.

“Uh, sẽ có.” Đối với việc đánh đấu của dị thú, quả thực Mặc Hi vẫn rất hứng thú.

Nghe xong, trên mặt thiếu niên hiện lên vẻ vui mừng, nói “Nếu tiểu thư Mặc Hi còn muốn đến, có thể làm một thẻ vip ở đây, hơn nữa cũng có thể đặt luôn căn phòng này, tránh cho sau này sẽ không có chỗ ngồi, có thể vip này, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.” Hắn vốn muốn nói là sẽ được giảm giá và nhiều thứ khác nhưng nghĩ đến tính hào phóng của Mặc Hi, nếu nói thế có khi lại khiến đối phương tức giận. “A, như vậy à, tốt lắm, vậy thì làm đi.” Mặc Hi vừa đồng ý, Thiên Nhu cũng đưa thẻ lúc này của Mặc Hi cho thiếu niên.

Thiếu niên từ trong lòng lấy ra một cái máy, đem thẻ của Mặc Hi quét qua một cái, rồi trả lại cho cô, đồng thời kèm theo một tấm thẻ màu đen, nhìn ra được, ngay từ đầu thiếu niên này đã chuẩn bị chu tất hết rồi.

Mặc Hi nhìn thẻ màu đen trong tay, sờ sờ liền biết nó bằng vàng, nhưng lại không có kiểu mát lạnh của kim loại, bên trên có hoa văn màu vàng lợt, ở giữa in nổi hai chữ, dị thú, phía dưới cũng được in nổi vài chữ nhỏ, Mặc Hi cũng không nhìn kỹ, mà đem bỏ nó vào nhẫn không gian, nhìn thiếu niên cười nói “Tốt lắm, lần sau gặp lại.”

“A! ? Dạ, Dạ! Hai vị đi thông thả ạ!” Thiếu niên nghe Mặc Hi nói xong, miệng nhất thời lắp bắp, bất kể câu nói kia của Mặc Hi là có ý hay vô tình, ít nhất cũng có thể xác định, Mặc Hi hài lòng với cách phục vụ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.2 - Chương 60: Giết người và đùa giỡn

Edit: Mị Beta: Sakura Thiên Nhu cười nhẹ đứng dậy, đi theo bên cạnh cô.

Vừa ra khỏi phòng đi tới trong đám người, có thể nghe rõ từng tiếng chửi rủa của mọi người, cũng chỉ là chuyện hại bọn họ thua bạc và vân vân, người

đàn ông lại không nói chuyện, cúi đầu, vuốt ve nhẹ nhàng con Phong Tóc Thương Lang đang nằm dưới chân.

Cũng có người chú ý tới hai người Mặc Hi đang tiến đến, trong mắt có chút kinh dị, dường như đang nghĩ đến chuyện gì đó, mắt mở lớn nhìn Mặc Hi, sau đó liền nhường đường cho cô qua.

“Thiên Nhu.” Đứng bên cạnh nhìn một lát, Mặc Hi mới có thể thấy trong mắt của Phong Tóc Thương Lang nhìn người đàn ông này đầy ôn hòa và không rời bỏ, đầu người đàn ông vẫn cúi xuống, về mặt của hắn bị tóc mái che kín, nhưng từ dáng vẻ và điệu bộ vuốt ve Thương Lang của hắn, Mặc Hi cảm nhận được, hiện giờ tâm tình của người đàn ông này cũng giống với Phong Tóc Thương Lang.

Thiên Nhu gạt đầu, ánh sáng màu đỏ trong tay lóe ra, tạo thành một cái lồng năng lượng bao trùm xung quanh thân thể của Phong Tóc Thương Lang.

“Ồ ngao. . . .” Phong Tóc Thương Lang gầm nhẹ một tiếng, xen lẫn hy vọng và cảm giác thoải mái.

Phong Tóc Thương Lang bị thương nặng nhưng lại là ngoại thương, nên với năng lực của Thiên Nhu, tuyệt đối có tác dụng. Hơn nữa, thuận theo năng lượng của Thiên Nhu ngày càng cao thâm, dường như cũng có tác dụng một ít với nội thương, mặc dù không nhiều lắm, nhưng ít ra cũng làm người khác hiểu được rằng, nếu năng lượng này tiếp tục được nâng cao, nói không chừng sau này cũng có thể chữa trị được nội thương.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, người đàn ông ngẩng mạnh đầu, nhìn Thiên Nhu, trong mắt tràn đầy kích động và hy vọng, giọng nói có chút run rẩy “Cô... Cô có thể cứu nó! Đúng không?”

“Dạ.” Thiên Nhu cười nhẹ, gạt đầu đồng ý một tiếng.

Sắc mặt người đàn ông vô cùng vui mừng, “Cám ơn! Cám ơn cô!”

Vốn dĩ đã chuẩn bị tư tưởng là Thương Lang sẽ chết, hắn đang hồi hận đến mức muốn một quyền đập chết mình, nhìn Thương Lang trong lòng mình run rẩy đau đớn, tim hắn đau gấp mấy lần, Thương Lang lớn lên cùng hắn, hắn được như hôm nay là nhờ công lao của Thương Lang! Đang trong lúc vô cùng tuyệt vọng, sự xuất hiện của Thiên Nhu, và thông tin hắn nhận được từ Thương Lang khiến cho hắn cao hứng thiếu chút nữa mất cả chừng mực.

“Con mẹ nó! Mày là ai? Ai bảo mày cứu nó ! Hại tao thua tiền, chết là đáng!” ngay sau đó, một giọng nói tức giận vang lên.

“Đúng! Đúng! Ai bảo mày cứu ! !”

“Đừng nói nữa, người ta muốn cứu mày có can cũng không được đâu!” người này, nhìn Mặc Hi, rõ ràng là nhận ra cô.

“Im đi! Thử nói lại lần nữa xem, tao không khách khí đâu!” Chủ nhân của Thương Lang đang ngồi trên mặt đất rống lên một tiếng tức giận, mới vừa rồi bọn hắn muốn mắng chửi thế nào hắn cũng mặc kệ, bởi vì hắn biết là lỗi của hắn, là hắn đồng ý để Phong Tóc Thương Lang đến tham gia so đấu, chỉ vì như thế mới khiến cho Thương Lang gặp chuyện không may. Nhưng bây giờ biết được Thương Lang có cơ hội sống sót, làm sao hắn có thể để người khác ngăn cản.

“Mày cho là có người bảo vệ thì chúng tao sẽ không dám sao, còn nữa! Con kia! Mày không nghe tao nói sao? Tao nói không cần cứu!” Người đàn ông lúc này lại gào lên, hung ác nhìn Thiên Nhu, chẳng qua là Thiên Nhu đến nhìn cũng không nhìn hắn, động tác trên tay vẫn không ngừng lại.

“Con đi này! Tao . . . .” người đàn ông buông lời thô tục, còn chưa hết câu, đã bị Mặc Hi chen vào “Tôi bảo cứu đấy.”

Giọng nói non nớt khiến mọi người đều chuyển mắt nhìn, đến khi thấy được Mặc Hi rồi, nhìn một lần mọi người đều nhận ra cô, một trong số đó kêu lên “Là Mặc Hi! Con gái nuôi của An đại nhân!”

Nghe xong những lời này, người đàn ông lúc này không tiếp tục chửi mắng nữa, đồng thời cũng có không ít người dân tản đi.

Chủ nhân của Phong Tóc Thương Lang cũng chuyển mắt nhìn về phía Mặc Hi, sau đó cảm kích nói “Cám ơn cô.”

“Ha ha, chỉ là tôi muốn cứu thôi, không quan hệ tới chú.” Mặc Hi bình thản cười nói, ý trong lời nói không vòng vèo, chỉ nói sự thật.

“Cho dù thế nào, đại ân này tôi sẽ nhớ kỹ! Đây là danh thiếp của tôi, nếu như có chuyện gì cần tới tôi, tuyệt đối sẽ không từ chối!” Kiều Giá vừa nói xong, liền cầm danh thiếp đưa cho Mặc Hi.

Mặc Hi không chần chờ, nhận lấy danh thiếp, liền nhìn thấy vẻ mặt Kiều Giá thoáng hiện nét an tâm, cười nói “Vậy tôi cảm ơn trước.”

“Ha ha, không, không!” Kiều Giá cũng cười theo, hắn chính là người không thích nợ ân tình của người khác, cho nên sau khi thấy Mặc Hi nhận lấy danh thiếp của hắn, tâm tình cũng tốt hơn. Hơn nữa biết được Thương Lang sẽ không chết, cái loại cảm giác tưởng như mất đi mà lại được đúng là không dùng vài câu là hiểu được.

Sau đó, Mặc Hi chớp mắt liếc nhìn Thiên Nhu, thấy trán cô đã xuất hiện mồ hôi, ánh sáng trong tay vẫn không dừng lại, băng đóng trên thân của Phong Tóc Thương Lang đã biến mất, miệng vết thương có dấu hiệu lành, trong đôi mắt cũng dần có tinh thần. Mờ miệng nói với Thiên Nhu, “Được rồi, Thiên Nhu dừng tay đi.” Sau đó nhìn về phía Kiều Giá “Con Thương Lang này đã không còn nguy hiểm nữa, cứ để nó vào không gian khế ước sẽ từ từ khôi phục.”

“Hả? À! Tôi biết rồi! Cám ơn!” Kiều Giá sững sờ, sau đó nhìn xuống Thương Lang đang nằm dưới mặt đất, lại nhìn nhìn Thiên Nhu trên trán đầy mồ

hôi, cũng hiểu đây là Mặc Hi quan tâm người của mình, nhưng mà quả thực như cô nói, Thương Lang đã không còn nguy hiểm nữa, đồng ý xong, trên mặt đất chỗ Thương Lang nằm xuất hiện một trận pháp màu bạc, bóng hình của nó liền biến mất trong pháp trận.

Lại cong người xuống, hướng về phía hai người Mặc Hi và Thiên Nhu nói “Cám ơn!”

Mặc Hi cũng cười cười, bộ dáng chuẩn bị rời đi, đột nhiên ngừng lại. Quay đầu nhìn về phía các căn phòng quý tộc, chính là căn phòng cách vách cô ngồi, cũng chính là căn phòng của hai ông cháu Lạc Nguyệt.

Cô liền thấy được hai người Lạc Nham và Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt còn nhìn cô cười to hình như còn nói cái gì đấy.

Mà Mặc Hi cũng lắng tai nghe, đến khi nghe xong lại bật cười, nội dung là “ Xin chào, bạn chính là Mặc Hi à? Tớ là Lạc Nguyệt! Chúng ta làm bạn nhé! Haha!”

Nghe xong câu này, Mặc Hi cũng không tiếp tục nghe xem cô ấy nói gì nữa, chuyển mắt nhìn về đôi mắt thâm trầm của Lạc Nham một cái, sau đó nhìn hai người cười chào một tiếng, cũng không có dừng lại, xoay người dẫn Thiên Nhu rời khỏi.

“Ông nội, ông nội, ông thấy không? Cô ấy cười với con a! Không nghĩ ở đây lại gặp cô ấy! Ha ha, hơn nữa cô ấy xinh y như trên TV vậy! Ông nội, ông có nghe con nói gì không vậy?”

Lạc Nham không nói chuyện, vẫn cứ im lặng, lòng này khê nhẩn lại, quả nhiên nhìn thấy ở ngoài đời thì không giống, thế mà cô bé có thể phát hiện mình đang nhìn? Dưới ánh nhìn chăm chú của mình, nụ cười bình thản kia, vẫn giống như trên TV. Hơn nữa, nhìn thực tế qua mới cảm nhận được vẻ bình thản này, như vậy thật khiến người khác khó tưởng tượng được cô là đứa bé mới 9 tuổi.

“Ông nội?” Lạc Nguyệt lại gọi thêm một tiếng, thấy Lạc Nham vẫn không trả lời, liền nói tiếp “Nói ra cũng thiệt là, tại sao Mặc Hi phải cứu con sói kia chứ, nó đã đá thương tiểu lam. Nhưng mà, cô ấy đã lỡ cứu rồi thì thôi, nhờ nụ cười ngọt ngào cô ấy cười với mình nên có thể tha thứ được! Haha!”

Lạc Nham nhìn cô một cái, nói ra đến, Lạc Nguyệt trong gia tộc cũng coi như là đứa bé thông minh khiến mọi người tự hào rồi, nhưng nếu đem so với Mặc Hi, thì ông thật không muốn thừa nhận cũng không được vì rõ ràng cháu ông kém hơn. Vẫn giữ nguyên im lặng, đưa mắt nhìn xuống đầu giường.

Liên tục mười mấy ngày kể tiếp, cuộc sống của Mặc Hi vô cùng nhàn nhã, có lúc cùng tập huấn với đám người Đại Lăng, hoặc là đi xem dị thú tí ti, hoặc lại tới thư viện xem xét tìm hiểu một vài tư liệu.

Ở trong mấy ngày này, Mặc Hi cũng nhận ra cô bé ngoan cô hôm đó, gọi là Lạc Nguyệt, cũng bằng tuổi với cô, nhưng lớn cô hơn 2 tháng, là cô bé tương đối sáng sủa, hơn nữa cũng là võ giả giống cô, và cũng là chủ nhân của Băng Viêm Thiên Hạc.

Từ khí chất của cô bé và ông lão bên cạnh, còn có Băng Viêm Thiên Hạc, Mặc Hi liền biết thân phận của cô bé này cũng không đơn giản. Hơn nữa cô còn biết được, cô bé này cũng muốn tới học viện Dị – Võ Andara để đăng ký học, và đã là Võ giả sơ cấp cấp 18.

Đối với việc này, Mặc Hi cũng chỉ là cười cười mà cho qua, cô cũng không quá để ý đến một đứa bé gái làm gì, nhưng mà sự ngây thơ và thẳng thắn của cô bé kia cũng làm Mặc Hi có ấn tượng tốt.

Ánh mặt trời sáng rỡ , Mặc Hi vẫn ngồi ở đó sưởi ấm, trong tay đang cầm lấy một quyển sách, hoặc nói là một quyển tiểu thuyết.

Cuốn tiểu thuyết này có tựa đề là “Song Sinh”, đang được bán rất chạy, nội dung kể về một linh khí biến thành yêu linh và một cô bé ngu dốt, yêu linh phiêu bạt trên trần gian không biết bao lâu, đột nhiên có một ngày gặp một cô bé ngu dốt lại có thể thấy mình, hơn nữa còn chào hỏi mình, khiến cho cô hứng thú, rồi kết bạn với cô bé này. Một ngày nọ, cô bé này bị một đám trẻ con bắt nạt , không cẩn thận đập đầu vào tường mà mất mạng, nhưng không ai để ý tới cô, bởi vì cô vốn chính là một đứa nhỏ bị bỏ rơi, yêu linh phát hiện bạn bè duy nhất của mình mất đi, thử nghĩ xem, cô lưu lạc không biết bao lâu, cô độc thế nào cô cũng lãnh đủ, nhìn ánh mắt bé gái kia trước khi chết nhìn mình, cuối cùng quyết định nhập vào thân thể bé gái kia, cứu sống cô, sống song song cùng nhau, nếu yêu linh kia rời khỏi thân thể bé gái này thì bé cũng sẽ chết đi.

Sau khi bé gái kia sống lại, cũng không biết được mọi chuyện, chỉ là khi sống lại rồi, cũng có thần trí, lớn lên có quan hệ tình cảm với một đạo sĩ, chỉ cần khi bé gái đi ngủ, liền biến thành bộ dáng đứa trẻ của yêu linh trước kia, bởi vì bé gái vốn là một người đã chết, một khi đi ngủ phải dựa vào yêu linh đến duy trì tánh mạng của cô, yêu linh vốn không có tình cảm, cũng không hiểu cảm giác là thế nào, lại bất tri bất giác cùng yêu đạo sĩ, lấy thân phận là em gái của bé gái kia để quen biết hẳn.

Chẳng qua là, hình dáng như đứa trẻ của cô, khiến cho đạo sĩ cũng không nghi ngờ gì, hẳn cũng chỉ nghĩ cô là em gái của người yêu gã, cuối cùng cứ như thế mà gắn kết 3 người với nhau, bé gái kia vô cùng đơn thuần, yêu linh lúc nào cũng bảo vệ cô, mà bị đạo sĩ hiểu lầm. . .

Đọc tới đây, Mặc Hi cũng không tiếp tục đọc nữa, nhưng cũng coi như bị quyển tiểu thuyết này hấp dẫn. Đó là đặc tả tình cảm nhân vật mượt mà, ý cảnh hoa mỹ, như thơ như vẽ, quan trọng nhất là tâm lý của nhân vật và sự trả giá cho tình yêu, rõ ràng cả ba người đều không có lối thoát, ai cũng không còn đường lựa chọn, không thể xem xét nhưng Mặc Hi lật đến cuối quyển để xem kết cục, thì ra yêu linh cố ý để đạo sĩ hiểu lầm, để đạo sĩ giết mình, để sau khi mình tiêu vong hóa thành năng lượng cứu sống cô bé, lúc nhìn yêu linh biến thành cô bé thì đạo sĩ vô cùng tuyệt vọng và bi thống, nhưng cuối cùng vẫn ở bên cạnh cô bé mãi mãi.

Đến khi đọc hết, Mặc Hi lại cảm giác, chẳng lẽ đạo sĩ này luyện đồng sao? Yêu sao, nhưng không thích yêu linh sao? Không nhất định, chắc là hẳn yêu yêu linh hơn, bởi vì có đoạn miêu tả cảnh hồi hận, chẳng qua là bất kể có yêu hay không yêu, Mặc Hi cũng không rảnh để đi tìm hiểu.

“Ong ong ong!” điện thoại trên bàn vang lên, khép quyển sách trên tay lại rồi cầm lên.

“Hey.”

“ừm, tôi biết rồi, tôi đến liền!” Sau khi nghe xong liền nhìn thấy Thiên Nhu bung đến một cốc nước hoa quả, Thiên Nhu thấy Mặc Hi đứng đây, đi tới bên cạnh cô, đặt cốc xuống bàn, xoay đầu nhìn Mặc Hi hỏi “Có chuyện gì thế ạ?”

“Bọn Nhị Lăng gặp phiền toái.” Đôi mắt Mặc Hi lóe sáng lên, bỏ điện thoại trong tay vào túi, lại nói “Nói ra thì, gần đây chưa gặp bọn họ, không biết bị cái gì quấy rầy đến ngay cả tập luyện cũng bỏ đây.”

“.....” Thiên Nhu không nói chuyện, khóe miệng cười nhẹ, trong mắt thoáng qua một tia kỳ lạ. Dù sao với thực lực của ba người bọn họ mà để bị quấy rầy quả thật là rất khó. Hơn nữa bọn họ cũng đã được Mặc Hi căn dặn, không được phép xuất hiện trước mặt nhiều người, như vậy thì không biết bị quấy rầy ở đâu ra, thật khiến người khác cảm thấy kỳ quái.

“Đi thôi, đi xem một chút, nói ra thì đã không biết mấy ngày chưa gặp bọn hắn” Mặc Hi cười nói một tiếng, liền đi trước xuống lầu.

Thiên Nhu cũng bung cốc nước hoa quả lên một lần nữa, theo Mặc Hi xuống lầu.

Nói với Chu Tiểu Trúc một tiếng rồi đi ra ngoài, leo lên xe bay hướng về phố tây, đường Phương Tề, khu Nam Dương.

Không lâu sau, hai người đã tới đầu ngõ hẻm tối tăm, vừa bỏ xe bay vào nhả không gian, liền nhìn thấy một bé trai chừng 12 tuổi chạy về hướng mình, trên mặt nở nụ cười cũng có chút khàn khàn nói “Mặc lão đại đến rồi! tôi vẫn đợi cô ở đây đã lâu !”

“Anh là người gọi cho tôi?” Mặc Hi nhìn bé trai hỏi.

“Đừng! Ha ha, có chuyện nghiêm trọng! Do Tam Lăng bảo !” Bé trai nghe Mặc Hi hỏi xong, liền đem toàn bộ sự thật ra trả lời, sau đó cẩn thận nhìn Mặc Hi một cái.

“Phát sinh cái gì, mau dẫn tôi tới đó đi.” Không để ý đến những chuyện kia, cái cô để ý bây giờ là đến cùng có chuyện gì quấy nhiễu để bọn Nhị Lăng dừng huấn luyện, còn lãng phí liên tục mấy ngày liền!

Lúc cậu bé gọi điện đến đã nói chuyện này đã kéo dài mấy ngày rồi.

“Dạ dạ! Mặc lão đại theo tôi ạ!” Bé trai nghe xong, vội vàng dẫn đường.

Đi trên con ngõ hẻm ẩm ướt quen thuộc, qua một hồi, còn chưa tới nơi, Mặc Hi đã nghe tiếng cãi nhau.

“Con mẹ nó! Mày cho là bao nhiêu thuốc đây có thể bồi thường sao? Nghe nói không phải mày nhận đại tiểu thư Mặc Hi kia làm lão đại sao? Bây giờ có tiền rồi, định dùng nó để đuổi tao đi sao?”

“Đừng a! Anh em của tôi bị gãy chân thì sao! Bị học máu thì tính thế nào!” “Tụi mày còn muốn thế nào? Nói, lấy tiền rồi cũng đừng đến quấy nhiễu chúng tao!” Giọng nói của Đại Lăng vang lên.

“Hừ hừ! Tụi mày trộm chó trộm gà gì tao không quan tâm, nhưng thế nào thì cũng cùng con đường, anh em tao cũng không khó xử, lấy ra một phần ba tiền là được rồi! à! Nói rõ là một phần ba của mỗi người tụi mày!”

“Mày. ....” trong tâm lý của ba người bọn họ, tiền kia là Mặc Hi cho, mặc dù đã nhận nhưng cũng không có ý dùng loạn, nghe bọn kia yêu cầu như thế bọn họ dĩ nhiên khó xử.

“Thế nào? Không đồng ý? Được lắm! cùng lắm thì mỗi ngày tao đều đến, bản thân tao muốn biết chúng mày rốt cuộc có khả năng làm ra chuyện gì? Mà mỗi ngày không nhìn thấy bóng dáng đâu. Ha ha !”

Nghe xong, Mặc Hi cũng hiểu được đại khái đã xảy ra chuyện gì rồi, chính là Mặc Hi cũng không hiểu rõ lý do gì để bọn họ lãng phí mấy ngày huấn luyện là gì? Đúng là phải nên nói gì đây? Tại cô không nói rõ, nhân tiện vụ này nói cũng được.

Nghĩ đến đây, trên mặt Mặc Hi xuất hiện nụ cười, chẳng qua là ý cười trong mắt rất thâm ý, lạnh lẽo làm cho Thiên Nhu cũng phải nhìn lại.

Ngay sau đó, ba người Mặc Hi cũng đến hiện trường, liền nhìn thấy hai phe người đối lập, ba người Đại Lăng ở một phe, còn bọn đối diện kia chính là đám người đánh nhau với bọn nhỏ mà lần đầu tiên Mặc Hi đến nhìn thấy.

“Anh Đại Lăng! Em dẫn Mặc lão đại đến rồi!” Bé trai dẫn đường cho Mặc Hi vừa tới nơi liền hướng về phía Đại Lăng kêu to, nói là gọi cho bọn họ nghe, nhưng thực chất là cố ý nói cho đám người kia nghe.

Quả nhiên, khi nghe xong một tiếng này, sắc mặt hai phe biến đổi, trong ánh mắt của đám Đại Lăng có chút khó coi, ngay cả nhìn Mặc Hi cũng không dám, quay đầu nhìn bé trai kia quát nhỏ một câu “Ai bảo em gọi đại nhân đến đây!”

“Em, em. ....” Không nghĩ đến Đại Lăng sẽ phản ứng như vậy, khiến cho bé trai lung tung không dám nói chuyện.

“Ha ha! Hóa ra là đại tiểu thư Mặc Hi đến! Nếu cô đã đến thì tôi sẽ cho cô mặt mũi! Vậy tôi đi trước!” thiếu niên phe kia vừa nhìn thấy Mặc Hi đến, sắc

mặt lập tức hoảng loạn. Bọn hắn dám quấy nhiễu như thế này là vì bọn hắn biết đám người Đại Lăng sẽ không dám làm quá lên, nhưng nếu là Mặc Hi thì sao? Đây chính là tiểu thư của An thị, nếu thật sự có đụng chạm gì tới cô ta, thì cho dù có mười mạng cũng đền không đủ.

Chẳng qua đến khi hắn chuẩn bị xoay người định rời đi, lại nghe Mặc Hi cười nhẹ nói “Nhưng mà tôi không muốn anh đi như thế.”

Cả người thiếu niên cứng đờ, xoay người lại nhìn Mặc Hi nở nụ cười đứng đó, nói có chút cứng ngắc “Tiểu thư Mặc Hi còn có chuyện gì sao?”

Mặc Hi không trả lời hắn, mà quay đầu nhìn về phía đám người Nhị Lăng “nói xem rốt cuộc là có chuyện gì, chỉ vì thế này mà mấy người bỏ tập liên tục mấy ngày à?”

Mắt nhìn xuyên qua bọn họ, liền thấy ông bác ngồi xe lăn ở sau lưng bọn họ.

Ông bác nhìn Mặc Hi, cũng không nói chuyện,

Ba người nhìn nhau một cái, vẫn là Đại Lăng mở miệng “Chẳng qua là mấy ngày trước bọn họ tới quấy rầy, sau đó không chịu nghe lời chúng ta.”

“Uh, sau đó...” Mặc Hi gật đầu ý bảo hắn nói tiếp.

”Sau khi đánh với bọn hắn một trận, liền đã thương đồng bọn của hắn, đã cho thuốc và phí bồi thường, nhưng bọn họ vẫn cứ liên tục không ngừng đến quấy rầy, cho nên việc này mới bị kéo dài.” Đang nói, dường như Đại Lăng có chút áy náy, chuyện này là do hắn xử lý không tốt.

“Uy! Đại Lăng! Mày đang nói lung tung! Cái gì mà bảo chúng tao tìm đến quấy rầy? Chúng ta chỉ là đến xem một chút, các ngươi liền không nói hai lời ngăn cản bọn ta! Đây là có chuyện quỷ gì?” Thiếu niên kia thấy chuyện gì Đại Lăng cũng đổ lên người của mình, vội vàng lớn tiếng biện minh.

“Hừ! Đánh không lại, còn được cho thuốc và phí bồi thường, chúng mày còn liên tục không ngừng mò đến đây là có ý gì?” Sắc mặt Đại Lăng tối lại, khí thế Vô giả trên người không ý thức phát tán ra, khiến cho thiếu niên kia lui ra sau một bước.

“Đứng! Đứng! Cũng tại lỗi của tội mày!”

“Cái gì! Lỗi của chúng tao! Rõ ràng bọn mày được chó cái nuôi ra có vấn đề”

“Cút! Con mẹ nó! Một đám hèn hạ!”

“Ha ha! Chúng mày cũng hèn không kém đâu!”

Đến cuối cùng lại thành hai phe chửi mắng nhau.

Anh em Lăng gia im lặng không nói, có chút cẩn thận nhìn Mặc Hi, không biết nên làm thế nào, ông bác phía sau cũng ngồi nhìn cô, ông muốn xem một chút, Mặc Hi sẽ dùng phương pháp gì để xử lý chuyện gì. Những chuyện xảy ra trong mấy ngày này, ông đều bàng quan nhìn bọn họ bị vợ vét tài sản, một câu cũng chưa từng lên tiếng.

Thiên Nhu đứng bên cạnh Mặc Hi, cũng là người hiểu Mặc Hi nhất, cho nên khi nhìn thấy nụ cười trên mặt của Mặc Hi, cô biết Mặc Hi muốn làm cái gì. Trong thời gian đang gặp bình hạng này, tâm tình của cô bé vốn dĩ có chút khó nắm bắt, chỉ sợ, đám trẻ kia phải gặp xui xẻo.

“Ha ha.” Tiếng cười trong trẻo vang lên, khiến cho cả đám đang ồn ào kia ngoài im lặng lại còn chuyển mắt nhìn về phía cô, không biết cô muốn làm gì. Mặc Hi cũng ngược mắt, nhìn bọn Nhị Lăng một cái, tiếp theo nhìn thiếu niên, đến khi ánh mắt hắn xuất hiện vẻ hoảng loạn, cô mới cười nói “Có một điểm tôi cần nói rõ, ở đây không có đạo lý, tôi nói anh sai, chính là anh sai, tôi hỏi Đại Lăng phát sinh cái gì, cũng không phải là muốn biết ai đối với ai có lỗi.”

“Ý... ý gì?” khẩu khí thiếu niên có chút

“Ý tứ chính là. . . . .” Mặc Hi bước nhẹ đến gần hắn “, “Anh phải trả giá lớn thôi.”

“Cô... cô muốn làm gì? Tôi sẽ gọi cảnh sát đó!” Thiếu niên vừa thấy Mặc Hi đến gần, không tự chủ được lui về sau vài bước, giống như người đang tiến đến gần hắn không phải là một thiếu nữ xinh đẹp, mà là hung thú hồng hoang. Sắc mặt có chút trắng bệch, sau đó liền hung ác nói “Cô.. cô lại tiến tới nữa, cẩn thận tôi không khách khí!”

“Vốn dĩ tôi nghĩ các anh phải là người hiểu rõ quy tắc sinh tồn của thế giới này, cường giả vì tôn chính là đạo lý.” Giống như không nghe thấy thiếu niên kia nói gì, Mặc Hi vẫn tiếp tục nói, không biết là muốn nói cho thiếu niên nghe hay là cho người khác nghe, chẳng qua là mọi người ở đây ai cũng đều nghe rõ, đến khi cô đã đi tới trước mặt thiếu niên, nghênh đón cô chính là một quyền của thiếu niên, nhưng mà dường như Mặc Hi đã sớm nghĩ đến, lách nhẹ đầu đã né được, sau đó liền nhắc chân, đá bay thiếu niên văng ra ngoài.

“A! Phốc!” Thiếu niên té trên mặt đất, toàn thân run rẩy, đầy mắt đầy vẻ sợ sệt, cố đứng dậy nhưng lại không đứng nổi.

Mấy đứa trẻ đứng bao quanh vừa nhìn thấy một màn như vậy, mắt mở lớn, không biết Mặc Hi muốn làm cái gì, có vài đứa giật mình kêu nhỏ.

Tiếp đó Mặc Hi đi từ từ về phía thiếu niên vừa bị đá bay ra ngoài kia, thiếu niên nhìn cô đang tới gần, cả người trở nên run rẩy, cố gắng dùng hết sức vào tay để chống ngồi dậy, nhưng lại không nhúc nhích được, cứ mãi cho đến khi Mặc Hi tới trước mặt hắn.

“Không... không nên. . . . .” Thiếu niên nói cả lăm, mắt mở lớn.

Mặc Hi cũng không làm gì khác, chỉ đứng bên cạnh thiếu niên, quay đầu nhìn về phía ba người Đại Lăng, trong ánh mắt họ có chút né tránh, giọng nói của Mặc Hi lạnh lẽo “Chỉ vì chuyện này mà các cậu lãng phí quá nhiều thời gian.”

“ . . . . .” Ba người im lặng, bọn họ cũng không muốn như vậy, nhưng bọn kia cứ dây dưa không tha thì biết làm thế nào? Đánh, cũng đã đánh, cứ đến là cứ đánh, nhưng bọn chúng cũng không sợ bị đánh.

Dường như đoán được suy nghĩ của bọn họ, sắc mặt Mặc Hi dần lạnh lùng “Vây, bây giờ tôi sẽ dạy các cậu cách giải quyết các chuyện tương tự như thế này nếu về sau có xảy ra.”

Đại Lăng giống như đã đoán được chuyện gì, mắt mở lớn hơn một chút. Quả nhiên, Mặc Hi vừa dứt câu, chân nhỏ kia liền dẫm mạnh vào ngực thiếu niên đang nằm dưới đất, không một chút giữ sức, cả thân thể thiếu niên cong lại trong nháy mắt, con ngươi lồi ra, thở ra một hơi rồi bỏ mạng.

“A a a ! !” một trận tiếng hét vang lên, trên mặt bọn trẻ có vẻ hiện trường đầy hoảng sợ, đừng thấy bình thường bọn họ giống như lợi hại, mắng người, đánh nhau đều liều mạng, nhưng lại chưa từng giết người, bây giờ chính mắt thấy một người bị giết trước mặt mình, nào có ai không nảy sinh ý sợ hãi.

“Ai là hét, sẽ chết.” Một câu nhẹ nhàng, lại khiến cho cả không gian dường như lạnh xuống không ít, toàn trường yên tĩnh.

Thu chân trên người thiếu niên về, mắt liếc nhìn thiếu niên đã tắt thở trên mặt đất một cái. Chớp mắt nhìn về phía bọn Đại Lăng, chỉ thấy mắt Đại Lăng trừng lớn, xuyên vào trong đó là ý không thể tin, Tam Lăng há hốc miệng, bộ dáng sững sờ, chỉ có Nhị Lăng là nhìn tương đối bình thản.

“Cường giả vì tôn, tôi nói lần cuối cùng, bây giờ ở đây tôi có thể tùy tiện giết hán, nhưng sẽ không bao giờ sợ phải trả giá, bởi vì tôi có năng lực, một người ở tầng đáy của xã hội như hán, sẽ không có bất kỳ ai dám đứng ra vì sự sống chết của hán mà trách tội tôi.” Từng câu từng chữ được nói vừa thẳng thắn lại tàn khốc, ánh mắt lạnh lùng.

“Bây giờ, anh nghĩ bọn họ sẽ còn dám tới cửa quấy rầy sao?” Lần nữa đi trở về, đến bên cạnh Thiên Nhu, ánh mắt nhìn về đám trẻ do thiếu niên kia mang đến.

Cơ hồ ánh mắt cô lướt tới đâu, mỗi đứa trẻ ở đó đều lui về sau một bước, cúi đầu.

“Vây, bây giờ bên lượt các anh.” Câu nói đột ngột vang lên, khiến cho ánh mắt ba người Đại Lăng mở lớn, có chút kinh hoàng.

Mặc Hi đương nhiên chú ý tới biến hóa của bọn họ, biết để cho bọn trẻ nhỏ như thế đã học cách giết người có chút tàn nhẫn, hơn nữa còn để cho bọn họ giết những đứa trẻ có cùng cảnh ngộ. Chẳng qua lòng của cô bất tri bất giác đã lãnh đạm, hơn nữa... “Tôi không cần những người lấy lực lượng chỉ để trung bày, muốn theo tôi, phải biết giết người.”

Đúng vậy, ngay cả Mặc Hi cũng không biết vì sao mình lại nghĩ bọn họ nhất định sẽ giết người, nhưng cô có cảm giác, người đi theo bên cạnh cô nhất định sẽ thỉnh thoảng phải giết người, hơn nữa trong kế hoạch của cô chính là tạo cho bọn họ thói quen.

“Đại... đại nhân. . . . .” Đại Lăng lắp bắp, khẩu khí kia đã tiết lộ rõ sự do dự của hán.

Kể từ khi bọn hán huấn luyện tới giờ, đã giết không ít dã thú, nhưng bây giờ cái Mặc Hi muốn chính là muốn bọn hán giết người, đây chính là người a! Cùng là người giống bọn họ. Mặc dù, trong lòng hán cũng hiểu rõ ý của Mặc Hi, nhưng, nhưng vẫn không thể bước qua được phòng tuyến kia.

Tam Lăng cũng giống như Đại Lăng, há miệng không nói ra lời.

Mặc Hi nhìn về phía Nhị Lăng, Nhị Lăng bình thản di động, dưới ánh mắt chán kinh của Đại Lăng và Tam Lăng, hán từ từ đi tới, trong tay lóe ra ánh sáng màu cam, trước mắt mọi người xuất hiện một ngọn lửa màu đen, khiến cho đám nhỏ kia hoảng sợ, kêu to, thậm chí có đứa muốn bỏ chạy, chẳng qua vừa nghe Mặc Hi nói một câu, toàn trường liền khôi phục yên tĩnh.

“Ta nói, ai hét, ai chạy sẽ là người chết đầu tiên.” Giọng điệu bình thản nhưng kích thẳng vào tâm linh, sau đó liền thấy Mặc Hi hỏi Nhị Lăng “Có thật sự muốn không?”

“Đại nhân phân phó, đó là việc phải làm.” Nhị Lăng trả lời với vẻ bình thản lần kiên định, ngọn lửa trong tay một chút cũng không thay đổi, trong tim hán, Mặc Hi chính là trời, tất cả những gì hán có hôm nay đều là công lao của Mặc Hi, có lẽ nói như vậy có chút hơi quá. Bởi vì, không có Mặc Hi, chỉ cần cho hán thời gian hán cũng có thể tự mình đột phá. Nhưng là chuyện đã như hiện tại, vậy hán cứ nhận định lấy như thế. Hơn nữa, tất cả vũ nhục của việc không có lực lượng hán từng trải qua trong phòng huấn luyện dưới mặt đất đã làm cho hán sâu sắc hiểu được rằng sự khác nhau của có lực lượng và không có lực lượng.

Nói xong, chuẩn bị đẩy ngọn lửa trên tay ném về phía bọn trẻ, lại bị Mặc Hi ngăn cản, chỉ thấy tay nhỏ của Mặc Hi giơ lên, ý bảo hán dừng tay, ngược mắt nhìn về phía đám nhỏ, nói “Sau này nghe lời Đại Lăng, có thể không cần chết, quyết định đi.”

“Em nghe! Em nghe! !”

“Anh Đại Lăng chính là lão đại của chúng ta!”

” Muốn gì em đều đáp ứng! Đừng giết em!”

Mặc Hi vừa nói xong một cái, đám trẻ con liền lớn giọng kêu lên, việc Mặc Hi vừa mới làm khiến cho bọn nó không dám có bất kỳ phản kháng nào, đồng thời cũng biết, lời Mặc Hi nói chính là thật. quá thật, nếu Mặc Hi muốn giết bọn họ, sẽ không có gì khó khăn, đối với người như bọn họ, chết bao nhiêu cũng không có ai để ý, huống chi người giết bọn họ là tiểu thư An Thị.

“Người nào không nói lời thật lòng, tôi sẽ không lưu tình.” Mặc Hi nói nhẹ, lần nữa dẫn tới từng trận tiếng kêu gào, lại cũng là không dám nhìn vào mắt Mặc Hi, cũng ngay vào lúc này, ngón tay Mặc Hi chỉ về phía một người, miệng nói “ Nhị Lăng! người kia, động thủ đi.”

“Không nên! Em rất quý trọng đại nhân! Tiểu thư Mặc Hi! Em thật sự thật lòng ! !” đứa trẻ bị Mặc Hi chỉ chính là đứa trẻ trước kia đứng bên cạnh khuyến khích thiếu niên đã bị Mặc Hi giết, ngay sau đó chỉ thấy mặt hắn hoàn toàn trắng xanh, lớn tiếng kêu gào.

Không có bất kỳ do dự, ngọn lửa trong tay Nhị Lăng bắn thẳng tới bé trai kia.

“A a a a ! !” nó muốn bỏ chạy, nhưng chân lại mềm nhũn, cho đến khi ngọn lửa màu đen lấy mạng kia dính lên người của hắn, cơ hồ là chỉ trong nháy mắt toàn thân đã bị đốt cháy, phát ra tiếng kêu thét thống khổ.

Chết đi một cách như vậy tuyệt đối vô cùng thống khổ, tính uy hiếp cũng tuyệt đối vô cùng lớn, từ những đôi môi run rẩy, cặp má tái nhợt trên gương mặt bọn trẻ là đủ thấy được điều đó.

Sắc mặt Đại Lăng cũng tái nhợt, chẳng qua là vẫn còn giữ được chút trấn định, mà Tam Lăng thì cả người đã run lẩy bẩy.

Ở tại nơi này người không thay đổi sắc mặt cũng chỉ có Nhị Lăng đã phát ra ngọn lửa, còn có Mặc Hi, Thiên Nhu và ông bác vẫn bàng quan từ đầu tới cuối.

Không tới 10 giây, thân thể đứa bé kia đã hóa thành tro bụi, bị gió thổi tan đi, bọn nhỏ có mặt ở hiện trường muốn kêu thét cũng không dám phát ra một tiếng, sợ người tiếp theo sẽ là mình, mà gương mặt thanh thuần giống như con nít của Mặc Hi ở kia đối với bọn nó còn đáng sợ hơn so với tula dưới địa ngục.

Nhìn đứa bé kia biến mất, trong lòng Mặc Hi có một cỗ xúc động, quay đầu nhìn về phía ngọn lửa đang cháy trong tay Nhị Lăng một cái, tiếp theo liền nhìn Đại Lăng và Tam Lăng, nhưng từ trong ánh mắt bọn hắn nhìn lại có vài phần né tránh. Là vì cô xử lý quá nóng nảy sao? Nhưng đến khi nhìn đến bọn họ, lúc đó lại bất gặp ánh mắt do dự của họ, cô đã nghĩ nên để bọn họ hiểu, cái gì đáng tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn, hơn nữa... giống như cô vừa nói, cô không cần người có lực lượng chỉ để trưng bày.

“Tôi chỉ muốn các anh hiểu, đôi khi đối với một số ít người nên dùng phương pháp trực tiếp nhất là tốt nhất, nhất là đối với vài người không biết thế nào là đủ. Còn đối với người có một chút năng lực phản kháng, ta không nên có bất kỳ một chút ý nương tay nào để khỏi phải lưu nguy hiểm về sau.” Mặc Hi nói, sau đó lại không thấy bọn họ lên tiếng, cũng không để ý đến cảm giác xúc động trong lòng, bỗng nhiên cười một tiếng “ Nói thật, thấy bộ dáng này của các anh, tôi rất thất vọng.”

Cả người Đại Lăng và Tam Lăng đột nhiên chấn động, mắt nhìn về phía cô, kỳ thật trong đoạn thời gian này, Mặc Hi đã chinh phục được bọn họ, cô cường đại, lại tinh táo, tất cả những gì từ cô đều khiến cho bọn họ cảm thấy kính nể, mà vừa rồi biểu hiện máu lạnh của cô cũng làm cho tâm linh bọn họ một lần nữa rung động, nhưng mà, nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp mà thôi.

Yên tĩnh. . . . .

Một mảnh yên tĩnh!

Không ai nói chuyện, cũng không có người dám nói chuyện, tất cả mọi người đã bị bé gái 9 tuổi trước mắt này chấn nhiếp.

“Ông ông ông!” ngay sau đó, một hồi tiếng chuông báo vang lên trong không gian yên tĩnh làm cho mọi người giật mình, Mặc Hi cũng lấy điện thoại từ trong túi ra, vừa nhìn qua, người gọi là An Dĩ Mẫn.

“Dạ, có chuyện gì không ạ?” nhấn nút nghe, Mặc Hi bình thản hỏi.

“Ách, tâm tình Mặc Mặc không tốt a!”

Mặc Hi sùng sốt, biểu hiện rõ thế nào? Khẽ nhượng mảy một chút, tiếp theo liền hít vào một hơi, cười nhạt nói “ Dạ không, tìm con có chuyện gì không vậy?”

“À, ngày mai có mở một hội nghị, con phải tới đó.”

“Dạ, mấy giờ ạ, ngày mai con tới.”

“12 giờ trưa nhé.”

“Dạ, cứ vậy nhé, mai gặp ạ.”

“Sao giống như không muốn nói chuyện với ba ba vậy?”

“Ha ha, cũng thật không có chuyện gì để mà .” Mặc Hi cười nhẹ, sau đó liền ngắt kết nối và cắt điện thoại đi.

Cô liếc nhìn đám nhỏ không dám lên tiếng một lần nữa, trên mặt đầy ý cười, thuần tịnh, ôn nhu, giống như biểu hiện lạnh lùng lúc nãy của cô chỉ là ảo giác, “Vây, chuyện này đã giải quyết xong, việc ai nấy làm đi,”

Mặc Hi liếc mắt nhìn về phía Đại Lăng và Tam Lăng, ánh mắt lãnh đạm cơ hồ không chút tình cảm nào dừng trên mặt hai người một lát, trong con ngươi thoáng hiện một nét đau lòng, dù gì bọn hắn cũng chỉ là đứa trẻ, nhưng mà, đối với hắn như thế cũng tốt, có lẽ Mặc Hi cũng không có nghĩ đến, kỳ thật bây giờ cô cũng chỉ là một đứa trẻ, cười nhẹ một tiếng, đi thẳng về phía Nhị Lăng, đến bên cạnh hắn “Thấp người xuống một tý.”

Nhị Lăng khẽ khom người xuống.

Mặc Hi đưa tay để trên đầu hắn, liền cảm giác được thân thể dưới tay khẽ run nhẹ, cũng không nói lỏng tay, sờ sờ búi tóc mềm của hắn nói “Phải giác ngộ, đi theo bên cạnh tôi, chắc chắn sẽ giác ngộ.”

Đối với người của mình, lúc nào cô cũng mềm lòng với họ.

Nhị Lăng ngược mắt, nhìn dung nhan trong sáng mà đẹp mắt phía trước, trong đoạn thời gian đi theo bên cạnh cô, hắn cảm thấy cô lạnh lùng nhưng không phải thuộc dạng hiếu sát. Hắn cũng chưa từng vui vẻ để ai sờ đầu mình, nhưng lúc bàn tay nhỏ bé kia để lên, hắn cũng không muốn kháng cự. Hơn nữa, trong những câu nói cứng rắn của cô lúc nãy, hắn nghe ra được cô là đang lo lắng cho mình, nghĩ đến đây, không biết vì sao, hình như tim trong ngực đập nhanh rộn ràng?

“Đạ” giọng nói trầm thấp với câu trả lời ngắn gọn. Từ một khắc lên tiếng kia, hắn đã không có bất kỳ đường lui rồi, hơn nữa hắn cũng không cần đường lui. Nhìn con người đen nhánh, lần trong đó là về kiên định, dù để Mặc Hi biết được đáp án của hắn, một lần này, anh vẫn quyết định như vậy sao? Vây, từ nay về sau nếu phát sinh bất cứ chuyện gì, tôi cũng sẽ tuyệt đối không bỏ qua anh.

“Ha ha, vẫn xinh đẹp như thế!” vỗ nhẹ mặt nhỏ của hắn, chỉ trong nháy mắt sắc mặt Nhị Lăng cứng đờ, sau đó cô xoay người “Vây tôi đi trước, qua vài ngày lại tới thăm mọi người, lúc đó hy vọng mọi người sẽ có tiến bộ.”

Nhìn bóng hình của Mặc Hi và Thiên Nhu rời đi, Đại Lăng và Tam Lăng hình như muốn nói gì đó nhưng không phát ra tiếng được, trong lòng nhớ lại những lúc lúc nãy cô nói, cùng với cặp mắt lạnh lùng đó. Lúc trước, cô có thể đối với bọn họ không thân mật lắm, nhưng cũng sẽ nhìn bọn họ cười, ánh mắt cũng thân thiện, nhưng hiện tại, ánh mắt kia hoàn toàn như người xa lạ, khiến cho bọn hắn cảm giác hoảng loạn nói không nên lời.

“Anh Đại Lăng,, vây, chúng em...” ngay sau đó, một đứa bé trai đứng bên cạnh Đại Lăng thấy bọn họ không nói chuyện, một hồi lâu sau liền cẩn thận lên tiếng.

Đại Lăng nhìn hắn một cái, sau đó nhìn về đám nhỏ, khẽ nhăn mày, giọng nói trầm thấp có chút xúc động “Tất cả giải tán đi, còn nữa, chôn hắn đi.”

“Đạ! Đạ!” giống như vừa nhận được lệnh đặc xá, tất cả đều đồng thanh trả lời, tản ra bốn phía.

Đồng thời, có mấy đứa nhỏ chạy đi chậm nhất, đành phải nhận phần trách nhiệm xui xẻo là khiến thiếu niên đã chết kia đem đi chôn.

Qua một hồi sau, cả không gian chỉ còn lại bốn người Đại Lăng, Nhị Lăng, Tam Lăng và ông bác.

Nhị Lăng nhìn bọn họ một cái, thấp giọng nói “Cháu đi huấn luyện.” thấy bọn họ cũng không trả lời, liền không nói thêm một câu nào nữa, xoay người rời khỏi. “Đại Lăng. . . . .” nhìn thân ảnh Nhị Lăng rời đi, về mặt Tam Lăng có chút chần chờ, nhìn Đại Lăng hỏi “Chúng ta sai rồi sao?”

“. . . . .” Đại Lăng im lặng, một lát sau cười khò lắc đầu “ Anh cũng không biết, đi thôi, đi huấn luyện.”

Nói xong, xoay người rời đi, Tam Lăng đi tới bên cạnh ông bác đẩy xe lăn đi. “Các cháu quả thật sai rồi.” Đột nhiên, ông lão lên tiếng, khiến cho thân thể của Đại Lăng và Tam Lăng chấn động, dừng lại nhìn ông bác.

Ông bác đưa mắt nhìn bọn họ, về mặt nghiêm túc, “Bác chỉ muốn xem đến cùng thì các cháu sẽ xử lý thế nào, giống như cô bé đó nói, các cháu để ông quá thất vọng.”

Nhìn về mặt áy náy của hai người Đại Lăng và Nhị Lăng, ông bác tiếp tục nói nhưng ngữ điệu có chút thay đổi, nhẹ lắc đầu “Nhưng mà, ông nhận thấy các cháu vẫn là những đứa nhỏ, cho nên không cần phải quá gấp, cứ để các cháu tự mình lĩnh ngộ là tốt rồi, nhưng hóa ra bác cũng không bằng một đứa bé.”

Đang nói, trong ánh mắt chợt lóe vẻ thâm thúy, giọng điệu nghiêm túc “Đại Lăng, Tam Lăng, có lẽ các cháu cảm thấy cô bé có chút tàn nhẫn, nhưng ông cũng phải nhắc nhở hai cháu, cô bé hoàn toàn chính xác, thế giới này chính là như vậy, người có thực lực là có quyền, nếu không, cũng chỉ như thằng nhóc vừa bị giết đi lúc nãy, không ai thèm ngó ngang tới, còn nhất thời nhân từ, sau này sẽ mang đến hậu quả đáng sợ.”

Thấy sắc mặt bọn họ biến hóa theo từng lời nói của mình, ông bác hít sâu một hơi, nói tiếp “Đương nhiên, cũng không phải bảo các cháu thành người hiếu sát, chuyện thế nào phải tự mình các cháu lĩnh ngộ. Bác chỉ có thể nói, cô bé đó, không thể dùng lẽ thường để hiểu được, biểu hiện tàn nhẫn, tâm thái, và cách xử lý đối với người mình quan tâm, thật sự là đứa bé sao? Việc này cho dù là người trưởng thành cũng ít ai làm được như thế lắm!” Bất tri bất giác cảm giác một câu, thấy bọn Đại Lăng vẫn không lên tiếng, giọng ông bác thấp lại “Được rồi, hai cháu cũng không nên suy nghĩ quá nhiều, cô bé làm rất tốt, cô bé đó tàn nhẫn nhưng không hiếu sát, không thấy sao? Chẳng qua cô chỉ lấy mạng hai người để chấn nhiếp toàn trường thôi, cũng không có hoàn

toàn giết hết bọn họ, hơn nữa sau đó còn nghĩ đến chuyện để bọn nó làm thù hạp của các cháu, cách làm như vậy, ai. ông cũng không còn gì để nói, Đại Lăng, Tam Lăng, cùng tiếp xúc với cô bé đó, và việc phát hiện hết thấy những gì thuộc về cô bé, ông cảm thấy, các cháu như thế này quả thật không xứng đáng để đi bên cạnh cô bé ấy....”

Nghe đến đây, ánh mắt Đại Lăng và Tam Lăng tĩnh lại, trong đó tràn đầy phức tạp, nhưng nhiều hơn vẫn là hối hận và vùng vẫy.

“Bác cũng không quản được chuyện này rồi, dù sao cũng là người sống không lâu được nữa, việc này đành phải tự mình các cháu tranh thủ! Nhưng cháu nhìn ra, cái cách cô bé đối với người của mình và cách cô bé đối với kẻ thù tỷ lệ thuận với nhau đấy, có chủ nhân như vậy quả thật không sai!” Ông bác cảm thán nói, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một thân ảnh, một người đàn ông cuồng ngạo, cường đại, mặc dù là chủ tử, nhưng lại coi mình giống như anh em.

“Bác sẽ không có việc gì đâu, cháu nhất định sẽ cố gắng học tốt y thuật, trị lành bệnh cho bác mà!” Tam Lăng nghe ông bác nói xong, liền an ủi, nhưng mà giọng nói có chút trầm khàn, quả thật, tâm tình của hắn hiện tại rất tệ.

“Ha ha, việc này đã nói bao nhiêu lần rồi!” ông bác cười cưng chịu nói “Bác là người nhìn các cháu lớn lên, cũng hy vọng sau khi bác chết, các cháu sẽ tìm được cho mình hướng đi tốt, nói ra thì, cũng không cần nhụt chí, cho dù thế nào thì các cháu cũng rất ưu tú, cố gắng lên, hãy cùng với Nhị Lăng đứng bên cạnh cô bé ấy.”

“Dạ!”

“Dạ!”

Đại Lăng và Tam Lăng đồng thời đáp, sau đó nhìn thoáng qua nhau, rồi cả hai bật cười một tiếng, trong mắt tràn đầy kiên định.

Thấy bọn họ như vậy, ông bác cũng cười theo, nhắm mắt lại.

Con nhóc kia, lần này bác giúp cháu lãng phí nhiều nước bọt và miệng lưỡi như thế, hi vọng sau này khi thu bọn họ thì cháu sẽ thật lòng đối đãi họ!

Không gian rộng rãi, mặt đất được lát đá cẩm thạch, sáng bóng, bốn phía được bố trí bốn bồn hoa tươi, trần nhà được trang trí chùm đèn thủy tinh cao cấp, sang trọng, phía dưới là một bàn họp dài màu chữ nhật màu đỏ tối, giờ phút này các chỗ ngồi cũng đã được ngồi kín.

Ngồi ở vị trí chủ vị chính là một người đàn ông nhìn khoảng 27, 28 tuổi, khuôn mặt tuấn mĩ, mị lực thành thực, khoe miệng nhếch lên thành độ cong nhìn có vẻ ôn hòa.

Người ngồi phía dưới cũng thế, hoặc già hoặc trẻ, nhưng khiến người chú ý nhất vẫn là người ngồi ở vị trí gần nhất phía dưới chỗ người đàn ông kia ngồi, đó là một đứa bé, nhìn lại lần nữa thì chính là đứa bé tám 9 tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, trắng mịn, ngũ quan tinh xảo dường như không thiếu thừa điểm nào, hàng mi dài khê phiêu theo từng lần nháy mắt, lông mày đen dài rủ xuống tạo thành bóng mờ trên làn da như băng như tuyết, không hề thấy rõ sắc thái trong mắt, trên môi mơn mại hiện lên nụ cười nhẹ, yên tĩnh xinh đẹp, lúc ngồi hai chân không chạm đất, so với một đám người trưởng thành thì tươi đẹp rực rỡ hơn nhiều, nhìn tấm bảng hiệu thủy tinh trong suốt ở trên bàn có một hàng chữ.

Tổng giám, Mặc Hi.

Không sai, cô bé này chính là Mặc Hi, mà vị ngồi ở chủ vị kia chính là An Dĩ Mẫn.

12 giờ buổi trưa hôm nay, Mặc Hi liền nghe theo lời An Dĩ Mẫn nói, đến tham gia hội nghị, nhưng lại mang một bộ dạng không liên quan đến mình, hiện giờ cô mang dáng vẻ trẻ con, nhưng mà, tất cả mọi người ngồi ở đây không có ai có ý nghĩ khinh thường cô.

Nhạc sĩ âm nhạc thiên tài, mỗi lần chỉ nộp ca khúc được phân công chứ không viết thêm, trên truyền thông đã đưa tin, cô chỉ là bé gái mới 9 tuổi mà thôi, nhưng ca khúc cô viết ra chính là ngân vàng khó cầu, hơn nữa ca khúc nào cũng là cực phẩm.

“Ha ha, tốt lắm, tất cả mọi người đã có mặt đủ rồi, vậy liền bàn đến mục đích của cuộc họp hôm nay đi.” An Dĩ Mẫn vừa nói vừa đưa tay mở tài liệu trên bàn ra, “Bây giờ trước mặt mọi người đều có phần tài liệu này, mở ra xem đi.”

“Xoẹt xoẹt. . . . .”

Lời của An Dĩ Mẫn vừa dứt, tiếng lật giấy liền vang lên, mà An Dĩ Mẫn cũng quay đầu nhìn về phía Mặc Hi.

Mặc Hi cũng chú ý tới ánh mắt của ông, ngược mắt nhìn ông cười một cái, sau đó liền mở tài liệu ra, tùy tiện nhìn lướt qua, đại khái cũng hiểu được nội dung cuộc họp hôm nay, phía trên viết mấy chữ lớn, tiểu thuyết nổi tiếng “Song Sinh” sắp tới sẽ do tập đoàn An Thị chuyển thể thành phim điện ảnh, nhưng hiện tại chưa tìm ra diễn viên thích hợp.

“Sự kiện này chắc mọi người đều biết hết rồi a!” An Dĩ Mẫn lần nữa lên tiếng “Trong thời gian này cuốn tiểu thuyết “Song Sinh” khá nổi tiếng, nên ANSHENG chúng ta đồng ý chuyển thể thành phim điện ảnh, hơn nữa ngoài phát sóng ở thành Đê Do ra còn có các địa phương khác, nhưng mà đã mất nhiều tháng như thế rồi mà chúng ta vẫn chưa tìm được diễn viên thích hợp để vừa diễn người vừa diễn yêu linh, bé gái có thần thái thì không có thói quen diễn nội tâm, thật sự khó khăn, cho nên lần này tôi muốn hỏi mọi người, ai có đề xuất nào phù hợp không.”

Lý do này cần phải mở hội nghị thận trọng như thế này sao? Mặc Hi nghe An Dĩ Mẫn nói xong có chút nghi ngờ, sau đó dường như chợt nghĩ ra chuyện gì đó, trong ánh mắt tràn đầy ngờ vực.

Quả nhiên, sau khi nghe An Dĩ Mẫn nói xong, dường như ánh mắt mọi người đều có chút bí ẩn liếc về phía Mặc Hi.

Biểu hiện sau đó của Mặc Hi cũng một bộ dạng không liên quan đến mình, bưng ly nước trà trên bàn uống một ngụm, tiếp theo nhắm mắt, giả vờ ngủ say.

An Dĩ Mẫn nhìn bộ dạng này của cô bé, thì đảo mắt thoáng nhìn một người, người nọ liếc nhìn với ánh mắt ý không còn đường lựa chọn, kỳ thật lần hội nghị này chính là do An Dĩ Mẫn cố ý an bài, ngay cả bọn họ đều cảm thấy khó có thể tưởng tượng ra, ông chủ của bọn họ thế nào mà càng lúc càng giống như đang chơi đùa vậy? Nhưng phân phó của ông chủ có muốn hay không thì vẫn phải làm!

Quay đầu, giọng nói có chút nghiêm túc “Tôi nghĩ chúng ta có ứng cử viên rất tốt!”

“A? Ai?” An Dĩ Mẫn “trần đầy hứng thú” hỏi.

“Tôi cảm thấy, tiểu thư Mặc Hi vô cùng thích hợp, tâm thái thành thực, hơn nữa, dung mạo lại vô cùng xinh đẹp, khí chất cũng rất thuần tịnh.” Người đàn ông này nói, giọng điệu rõ ràng, về mặt nghiêm túc.

“Hả? Anh nói có vẻ vô cùng hợp lý, tôi cũng có suy nghĩ đó, vậy mọi người thấy thế nào?” An Dĩ Mẫn gật đầu, nhìn mọi người hỏi.

“Quả thật không sai!”

“Đúng a! tiểu thư Mặc Hi vô cùng thích hợp

“Đồng ý.”

“Mặc Mặc! xem ra con là người thích hợp nhất đấy.” An Dĩ Mẫn quay đầu nhìn về phía Mặc Hi vốn dĩ ngồi yên không lên tiếng từ đầu tới cuối, cười nói “Thế nào? Đề được mọi người bằng lòng, câu trả lời của con thế nào?”

Mặc Hi ngược mắt, nhìn thấu hết thảy về ngượng ngùng trong ánh mắt của An Dĩ Mẫn, sau đó liền nghe cô nói “Ông chủ! Như vậy cũng không hay, nói thế nào thì công tác của con cũng chỉ là sáng tác nhạc, cũng không có bất kỳ hứng thú cũng như tinh lực để đi làm diễn viên khách mời.”

“Ha hả, Mặc Mặc vẫn còn coi ba ba như người ngoài sao! Cái gì mà ông chủ, gọi An ba ba là được rồi.” Quả nhiên vẫn thông minh như thế a, liếc một cái đã nhìn rõ kế hoạch.

“Vậy cũng không được, công tư phân minh, đang ở nơi làm việc, ông chủ vẫn là ông chủ.” Mặc Hi bình thản cười nói, nụ cười đang hiển hiện trên mặt của cô thật khiến người khác không đoán được cô đang nghĩ gì.

“Ha hả.” An Dĩ Mẫn cũng cười theo “Vậy cũng tốt, ta đây liền lấy thân phận ông chủ phân bổ nhiệm vụ, nhân vật yêu linh này liền giao cho con diễn.”

Nghe xong lời này, Mặc Hi cũng không có phản ứng gì, cười nói “Ông chủ! Con muốn nói rõ một lần, con là tổng giám, không phải là diễn viên, hơn nữa, bé gái và ngôi sao nhí của thế giới này còn nhiều mà.”

“Nhưng những đứa trẻ kia không được, hoàn toàn không có đủ trình độ để diễn được nội tâm của yêu linh, đứa bé yêu linh kia, lại là linh hồn lang thang đã ngàn năm, quả là khó khăn, quan trọng nhất là chúng ta không có thời gian, thường tiền không phải là vấn đề mà chủ yếu là tập đoàn An thị không thể nói một đường làm một nẻo, đây mới chính là mấu chốt...”

Mặc Hi cắt ngang lý luận dài hơi của hắn “Nói thẳng ra là ông chủ muốn con diễn đúng không?” thấy An Dĩ Mẫn không trả lời, mà chỉ cười trừ, nụ cười kia đã đủ để Mặc Hi biết được câu trả lời rồi, có chút không còn cách nào khác quảng cho hắn ánh mắt xem thường, nói, “Con nói, ông chủ đã lớn thế này rồi mà vẫn cứ thích vui chơi là sao đây? Lần hội nghị này chính là chuẩn bị cho con đi.”

Một câu nói, đã bày tỏ tâm trạng của mọi người ở nơi này, An Dĩ Mẫn thật thích bày trò.

Mọi người có mặt không ai lên tiếng, bởi vì bọn họ biết, bọn họ chen miệng không lọt vào.

“Ha ha, Mặc Mặc có ý kiến gì không?” An Dĩ Mẫn không giải thích, chính là đồng ý rồi.

“Con thật sự không có kinh nghiệm, cũng không có hứng thú làm diễn viên, hơn nữa, ông chủ muốn đẩy con vào con đường phức tạp này sao?” Mặc Hi cười, vừa vô tội vừa thuần tịnh.

Sắc mặt An Dĩ Mẫn có chút cười khò “Mặc Mặc giúp ba ba một lần không được sao?”

“...” sự thay đổi này, thật khiến Mặc Hi chỉ biết im lặng, bởi bản thân cô cũng biết nhân vật yêu linh kia vô cùng khó diễn, có đứa bé nào có thể diễn được như thế chứ? Nhưng mà, làm diễn viên, cô thật không có hứng thú.

Thấy Mặc Hi không nói, An Dĩ Mẫn cảm thấy có chút hy vọng, lại cười nói “Mặc Mặc phải sắp đi học viện Dĩ – Võ Andara rồi, lần này coi như cấp lễ vật chia tay cho ba ba đi mà.”

Lời này, quả thật khó cự tuyệt a...

Đối với người nhà, người đối tốt với mình, Mặc Hi đều đáp lại tình cảm như thế với họ.

Hơn nữa, cô cũng hiểu, An Dĩ Mẫn hoàn toàn không vì muốn đùa giỡn mới làm như vậy, đang trong lúc Mặc Hi chuẩn bị lên tiếng, An Dĩ Mẫn nói tiếp “Gần đây tu vi của Mặc Mặc đã đến bình hạng a.”

“Hả?” Mặc Hi có chút kinh ngạc ngược mắt nhìn hắn, Thiên Nhu nói sao? Không thể nào, đối với Thiên Nhu, Mặc Hi tin tưởng tuyệt đối! vậy...

“Ha hả, chẳng qua là ba cảm giác được mà thôi, hơi thở của con rất nặng nề.” An Dĩ Mẫn cũng đoán được suy nghĩ của Mặc Hi, liền giải thích, rồi lại cười một tiếng “Kỳ thật, bình hạng này đôi lúc cũng phải tìm việc khác làm để buông lỏng, không nên dốc sức để truy cầu, và làm diễn viên cũng là cách không tệ.” Đây mới chính là mục đích của ba sao, hóa ra cũng vì con, trầm mặc một lát, trên mặt Mặc Hi xuất hiện nụ cười ngọt ngào “Con biết rồi, dù sao cũng sắp phải đi rồi, con đồng ý với ba.”

“Ha ha, thật nghe lời!” An Dĩ Mẫn nhất thời vui mừng ra mặt, xoa hai tay vào nhau “Vậy cuộc họp ngày hôm nay, kết thúc tại đây.”

“Vâng”

Mọi người rời đi, nói thật lòng là cuộc họp này căn bản không có bọn họ cũng không sao, chẳng qua ai bảo bọn họ gọi An Dĩ Mẫn là ông chủ chứ?

Mặc Hi cũng từ trên ghế nhảy xuống, chuẩn bị rời đi.

“Mặc Mặc” An Dĩ Mẫn đột nhiên lên tiếng gọi cô.

“Dạ?”

“Các chuyện bận rộn của con gần đây nên giải quyết tốt hết đi nhé, nếu đã đồng ý, phải cố gắng làm cho tốt ! Danh dự của ANSHENG chúng ta đè trên vai con đó.” Giọng điệu của An Dĩ Mẫn thật thật giả giả.

“Dạ, con biết rồi, còn có, cảm ơn ba.” Mặc Hi cười nói, sau đó liền xoay người rời đi, cho dù An Dĩ Mẫn biết cô đang có vài ý định gì đó, nhưng chưa từng hỏi đến cũng không có điều tra, một điểm này khiến cho cô rất hài lòng nhưng cũng thật lòng cảm ơn.

“Ha hả.” Nhìn bóng người Mặc Hi biến mất sau cửa, An Dĩ Mẫn cười nhẹ ra tiếng, hơi thở gần của cô khá nặng nề, hơn nữa càng ngày càng lạnh lùng, Mặc Mặc đến cùng là đang làm cái gì đây? Nhưng bất kể thế nào, giữ vững bản tính vẫn quan trọng nhất.

Non xanh nước biếc, kèm theo đó là tiếng dã thú rống xen lẫn tiếng thác nước đang đổ xuống từ trên cao, còn có một ít vũ khí, bầy rập, dụng cụ huấn luyện.

Còn có ba bóng người dường như không biết mệt mỏi.

Khi Mặc Hi và Thiên Nhu đi tới đây, theo thói quen lấy cái ghế ra đây ngồi xuống.

Trải qua ngày hôm qua, Đại Lăng và Tam Lăng đang trong lúc huấn luyện mà ánh mắt lại có chút bí ẩn nhìn Mặc Hi muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên mở lời thế nào, Nhị Lăng vẫn tiếp tục tập luyện sau khi liếc mắt nhìn cô một cái.

“Nhóc kia, sao mới có một ngày lại đến rồi.” Ông bác vừa vui vẻ uống nước trà Mặc Hi đem tới vừa hỏi.

Lúc trước, cũng là vài ngày Mặc Hi mới đến một lần.

“Có chút chuyện muốn nói ạ” Mặc Hi nhìn ông bác cười, vẫn ôn nhu thuần tịnh như vậy, khiến người khác cảm thấy thật đẹp mắt, vẻ đáng yêu giống như bé gái bình thường nên có.

“Có chuyện cần nói à?” Mắt ông bác lóe lên, nhìn về cô.

“Dạ” Mặc Hi gật đầu, tựa người vào ghế, nhắm mắt lại, giọng nói mơ màng “Chờ đến lúc bọn hắn nghỉ ngơi tập luyện rồi nói.” Nói xong, liền bắt đầu hấp thu năng lượng, mặc dù đang trong lúc bình hạng, cô có hấp thu bao nhiêu cũng không chút tăng lên, nhưng đã là thói quen rồi, hơn nữa cũng không muốn lãng phí thời gian.

“...” cái cảm giác này, giống như dung nhập làm một thể với thiên nhiên, người khác có thể không gặp được một lần, nhưng Mặc Hi bây giờ lại giống như vậy, nhưng ông bác cũng không nắm chắc được có thật là Mặc Hi đang ở trong trạng thái đó không, bởi vì trạng thái này của cô, mỗi lần gặp cô thì ông đều thấy. Hơn nữa, cô cũng có thể bình tĩnh tự mình tĩnh lại, thật là quý dị.

Sau đó Thiên Nhu cũng tự mình đi huấn luyện, nói ra thì, đừng thấy bộ dáng cô dịu dàng, yếu đuối như thế nhưng sâu bên trong cô luôn tồn tại ý chí cứng rắn, cô cũng không muốn mình kém cỏi bị tụt lại phía sau, thấy bọn Đại Lăng tiến bộ từng ngày, cô cũng luôn muốn mình phải mạnh mẽ hơn, để đi bên cạnh Mặc Hi.

Cơ hồ là ngay lúc đến thời điểm ba người Đại Lăng nghỉ giải lao, Mặc Hi liền tỉnh dậy, đứng lên nói “Mọi người lại đây.”

Bốn người cùng nhau đứng trước mặt cô.

“Từng người nói ra tư liệu của mình xem” Mặc Hi đánh giá bốn người, không bỏ sót Thiên Nhu, quả thật cô cũng muốn biết trình độ hiện tại của Thiên Nhu đến trình độ nào rồi, mặc dù Thiên Nhu ngày ngày đều đi theo cô, nhưng cô chưa từng hỏi qua “Thiên Nhu! chị nói trước đi.”

“Uhm, chị bây giờ là Dị năng giả sơ cấp cấp 19 đỉnh phong.” Thiên Nhu nói, trong tay lóe ra màu đỏ có xen lẫn màu cam, xem ra còn kém một chút.

Thiên Nhu nói xong, liền đến Đại Lăng “Tôi bây giờ là Võ giả trung cấp cấp 22.” Đại Lăng là trong hai tháng tăng 2 cấp, này trong mắt người khác xem ra có lẽ sẽ là thành tích không tệ, nhưng trong mắt Mặc Hi lại hơi kém rồi, không ai nói chuyện, dường như ánh mắt dán chặt vào hai người.

“Dị năng giả trung cấp cấp 25.” Giọng nói trầm thấp của Nhị Lăng vang lên. Đến lượt Tam Lăng, chỉ thấy ánh mắt hắn có chút không để ý, đáp “Tôi cũng không biết cấp bậc của mình nữa, nhưng mà tôi đã chế ra được rất nhiều loại thuốc, mấy dã thú kia đều không chống cự được! Còn có rất nhiều công hiệu khác nữa.” vừa nói xong liền trình bày các tác dụng của nó, bởi vì hắn không muốn bị cô bỏ qua.

Mãi đến khi nhìn thấy trong mắt Mặc Hi không hiện ra vẻ thất vọng cùng với cảm xúc khác mới thở ra một hơi.

“Ừ.” Mặc Hi gật đầu, vẻ mặt đậm mặt, chậm rãi nói “So với kế hoạch của tôi thì có chậm một chút.” Mọi người nghe thấy thế liền có chút mất tinh thần, Mặc Hi lại cười một tiếng, vẻ mặt không chút áp lực, ôn hòa nói “Nhưng mà, so với bạn đồng tuổi, các anh chị cũng được xem như thiên tài rồi, nhưng mà tôi đã nói, tôi không cần những người có thực lực chỉ để trưng bày...”

“Đại nhân!” lời còn chưa kịp nói xong, đột nhiên bị Đại Lăng hô lên một tiếng cắt ngang.

Mặc Hi quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy vẻ mặt hắn áy náy mà kiên định, lưng đứng thẳng tắp, thấp giọng nói “Đại nhân, ngày hôm qua là chúng ta sai rồi, tôi cam đoan với đại nhân, không bao giờ.. để phát sinh chuyện như vậy một lần nữa.”

“Không sai! Đại nhân, tôi cũng sẽ không tái phạm nữa.” Tam Lăng vội vàng bảo đảm.

Im lặng một hồi, dưới ánh mắt khắt khe của mọi người, Mặc Hi nhẹ nhàng cười, mắt híp như mặt trăng, lấp lánh, khiến người mê say “Ha ha, vậy là tốt rồi, nhưng mà, việc này là chuyện của nhà các anh, tôi cũng không có biện pháp để quản nhiều.”

Mới nghe khúc đầu Đại Lăng và Tam Lăng còn trở nên vui vẻ, nhưng đến câu phía sau lại khiến nụ cười bọn họ cứng lại, Mặc Hi vẫn chưa tiếp nhận bọn họ.

“Đại nhân...” Đại Lăng có chút vội vã kêu lên.

“Được rồi, tôi biết anh muốn nói cái gì, nhưng còn nhớ kỷ lời của tôi không, tôi không muốn nói lại lần nữa, hôm nay tôi đến là có một việc muốn thông báo một tiếng.” Mặc Hi ngăn Đại Lăng đang muốn nói tiếp, nhìn bốn người, phản phó “Tôi có chuyện nên trong thời gian dài sẽ không đến đây được, cho dù có đến cũng sẽ rất ít, Nhị Lăng, anh vẫn ở đây huấn luyện đi, có chuyện gì có thể gọi cho tôi, Đại Lăng và Tam Lăng cũng ở lại đây, hy vọng không nên phát sinh chuyện giống như ngày hôm qua nữa, còn có không nên đi ra phố, Thiên Nhu, chị...”

“Chị là bác sĩ của Mặc Mặc.” Thiên Nhu nói thẳng.

“Chị đi theo em, sẽ lãng phí rất nhiều thời gian huấn luyện.” Trong thời gian làm diễn viên này, Mặc Hi định để Thiên Nhu tự mình tập huấn.

“Dị năng giả ở đâu cũng tập luyện được.” Thiên Nhu cười nhẹ đáp, không sai, Dị năng giả ở đâu cũng có thể tập luyện, bởi vì năng lượng ngũ hành không có chỗ nào không có.

“Nhưng dưới phòng huấn luyện tốc độ tụ tập năng lượng và nồng độ của nó sẽ cao hơn bên ngoài.” Mặc Hi nhìn cô, thấy cô vẫn cứ cười như vậy, và cũng đang nhìn mình, cuối cùng Mặc Hi chỉ đành cười bỏ qua “Vậy được rồi, chị theo em, à đúng rồi. Đêm nay em giúp chị cải tạo thân thể, để đột phá Dị năng giả sơ cấp đỉnh phong.”

Từ trước tới nay, Mặc Hi chưa cải tạo thân thể cho Thiên Nhu lần nào, lần này cô muốn giúp chị ấy đột phá.

“Dạ” Thiên Nhu đáp, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

“Sẽ rất đau đấy.” Mặc Hi có chút buồn cười nhắc nhở.

Thiên Nhu gật đầu, điều này cô đương nhiên biết, tình trạng thảm hại của Đại Lăng và Nhị Lăng khi đó cô vẫn còn nhớ kỹ.

“Được rồi, được rồi, tôi mong đợi lần sau khi gặp lại mọi người sẽ cho tôi vui mừng.” Chuyển đầu nhìn anh em Đại Lăng nói, nhìn ánh mắt kiên định của bọn hắn, độ cong nơi khóe miệng của Mặc Hi càng lúc càng lớn, cuối cùng cũng toát ra nụ cười sáng lạn “Mọi người, kỳ thật đều rất tuyệt.”

Chỉ là một câu nói bình thường, lại khiến sắc mặt cùng ánh mắt của ba đứa trẻ sáng lên, cho dù Nhị Lăng không cười nhưng từ sắc mặt và ánh mắt lại tràn đầy vui vẻ.

Đây là Mặc Hi, một bé gái 9 tuổi, nói một câu, lại có thể ảnh hưởng đến mỗi người.

Con bé nhóc này, thật không phải là vật trong ao a...

Nhìn thấy hết thấy một màn vừa rồi, trong lòng ông bác lại âm thầm cảm thán một câu, trên người Mặc Hi để cho ông thấy được hình dạng của một thượng vị giả, không! Cô đã hội đủ những cái cần có của một thượng vị giả, uy nghiêm, gặp nguy không loạn, trong bình tĩnh ẩn hiện một loại tự in khiến người khác cảm thấy tin phục, nhưng mà hơi thờ ơ tiềm ẩn của cô, con nhóc này, đáng sợ a...

“Vậy tôi đi đây, mong đợi lần gặp mặt lần sau.” Mặc Hi nói lại lần nữa, cười rồi xoay người rời đi, Thiên Nhu cũng đi theo bên cạnh.

“Đại nhân! Tôi nhất định sẽ không để ngài thất vọng!” đột nhiên, Tam Lăng có chút e thẹn lại kích động hét to một tiếng, khiến cho bước chân Mặc Hi mỉm cười ngừng bước chân, sau đó tiếp tục đi về phía trước cũng không quay đầu lại.

“Đại nhân, tôi cũng sẽ không để ngài thất vọng!” Đại Lăng ôn trọng mà kiên định cũng kêu lên.

Mặc Hi nghe được rất rõ ràng, khoe miệng cười vui vẻ, thanh đạm tự tin, uy nghiêm độc lập.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 61: Quán bar Cuồng Hoan + Thiên quân nhất phát

Edit: Midori Beta: Sakura Nhà gỗ nhỏ thấp tồi tàn, lờ mờ có vài đứa trẻ mặc trang phục cổ đại đến nơi nào đó chạy nháo, chơi đùa, cũng có một ít người lớn mặc trang phục cổ đại như vậy đi qua, thấy những đứa trẻ kia sau đó cũng nở nụ cười dịu dàng, nhưng lúc đảo mắt thấy bóng người trên bụi cỏ, đầy chán ghét cùng thương tiếc, tâm tình phức tạp.

Trong bụi cỏ có cái gì đây? Chỉ thấy một đứa trẻ khoảng chừng mười tuổi đang đứng trong bụi cỏ, mặc một chiếc váy nhỏ màu hồng, chẳng qua là phía trên tràn đầy vết bẩn, đã nhìn không ra dáng vẻ vốn có, mà mặt mũi đứa trẻ cũng đáng yêu, chỉ là giống như bộ quần áo kia tràn đầy những vết bẩn màu đen, con người màu đen chớp động ánh sáng mê man, giờ phút này đang chạy ở trong bụi cỏ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười ngu ngốc.

Chỉ là chạy như vậy, lại bất tri bất giác rời khỏi đám người, trước mắt tất cả đều là một mảnh màu xanh, đứa bé gái nhìn nhìn trời rồi lại nhìn đất, tựa hồ mơ hồ một hồi, lại ngây ngô cười đứng dậy, lại tiếp tục chạy về phía trước.

Xoay lại lần nữa có một bé gái cao bằng bụi cỏ, cuối cùng xuất hiện trước mắt là một mảnh đất bằng phẳng, bãi cỏ xanh lục cùng bầu trời bao la xanh lam tựa hồ tan ra làm một thể, nhưng đây cũng không phải là thứ hấp dẫn ánh mắt của mọi người, đề bé gái kinh ngạc chính là một bóng hình màu trắng.

Chân trần đứng ở trên cỏ, chân nhỏ trắng nõn như ngọc, trong móng tay mượt mà trong suốt hồng nhạt, cùng bãi cỏ xanh lục có quan hệ trực tiếp, càng lộ ra mềm mại, cỏ non nhẹ nhàng dao động, giống như nhẹ nhàng vuốt ve hai chân, chỉ là hai chân đã tỉnh táo như thế, vậy dung mạo người trước mặt lại như thế nào đây? Làm cho mọi người không khỏi muốn nhìn.

Chỉ là nhìn người lại giống như một đứa trẻ chín tuổi, một thân quần áo tuyết trắng, không có bất kỳ trang sức nào, không nhiễm bụi trần, bị gió thổi nhẹ bay lên, màu đen tựa như gấm cũng bay nhẹ nhàng, chỉ là nhìn bóng lưng lại thấy một cổ cô độc khó nói, xuất trần, không giống người phàm trần.

Bé gái ngây dại, chỉ là trong tai vang lên một đạo thanh âm thúc giục tinh thần trở lại, lại lộ ra vô cùng không tự nhiên mà hoảng loạn.

Sau đó, bóng người phía trước giống như sợ hãi thức tỉnh, thân run nhẹ một cái, lại không có bất kỳ kinh hoàng nào, nhìn theo hướng của bé gái, quay đầu qua.....

Tinh thần bé gái vừa mới quay trở lại lại ngốc thêm lần nữa, có lẽ, những người ẩn nấp khác cũng ngây người như vậy.

Mặt nhỏ trắng mịn, dùng Băng cơ Tuyết phủ*(da làm từ băng, thịt làm từ tuyết, ý chỉ người con gái xinh đẹp) hình dung thì cũng không có một chút khoa trương nào, mặt mày như họa, cả ngũ quan tinh xảo giống như tinh điêu khắc mà thành, cơ hồ tìm không được một điểm thiếu sót, con người hắc bạch phân minh không có một tia ánh sáng, giống như vực sâu, để cho người ta hăm sâu vào đó, để người mê say, lại hờ hững như thế, giống như không có một tia tình cảm, chỉ thấy nhẹ nhàng.

Ngạc nhiên, rung động, bé gái này, thật đẹp, quá lạnh, cũng quá sạch sẽ tinh thuần mà không chân thật.

Gió thổi qua, mang theo màu đen kia càng chuyển động, lướt nhẹ qua dung nhan như ngọc kia, đôi môi mềm mại hồng nhuận nhẹ nhàng nở ra, nói ra một câu nói: “Người, thấy được ta sao. . . . . ?” Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng hiện lên giống như nước suối đầu nguồn, lạnh lùng lãnh đạm, lại khiến cho lòng người yên tĩnh.

“A. . . . . A? Ngô. . . . .” Bé gái nói không nên lời, trong con người là sự mê say.

“Thì ra. . . . . Người nhìn thấy ta à.” Giọng nói bé gái theo đó thông thả nhẹ nhàng nhàn nhạt, con người không ánh sáng kia chợt lóe lên một tia sáng, trong nháy mắt chói lóa, đôi môi nhẹ nhàng nhấc lên, nhẹ cười nhạt, thêm vài phần chân thật, nhưng nhiều phần không cách nào diễn tả được rung động

tâm linh, “Nhu vậy, thật tốt . . . . .”

Gió ở đó thổi, cỏ ở đó động, còn có hai bé gái gặp nhau.

“Cắt!” Một giọng nói đột nhiên vang lên, mà vẻ mặt trên mặt bé gái áo trắng kia cũng dừng lại, không rõ ràng thay đổi, lại không có sự xuất trần, hồ hững cùng không chân thật vừa nãy.

Sau đó, một cô gái mặc quần áo màu vàng đến bên cạnh bé gái, đưa cho cô bé một chén nước.

“Ha ha.” Bé gái cười nhẹ, nhận lấy, uống một hớp nhỏ.

“Ha ha! Mặc Mặc! Quá tuyệt vời! Em không làm diễn viên thật đúng là chôn vùi tài năng của em!” Một giọng nói của một chàng trai truyền tới, chính là Lăng Thăng.

“Đúng vậy a, Mặc Mặc, vừa rồi vẻ mặt rất không tồi, bất kể nhìn bao nhiêu lần đều rung động lòng người giống nhau.” Tiếng của An Dĩ Mẫn cũng truyền đến.

“Con đây có thể nghỉ ngơi đi? Một ít đoạn để đưa trẻ kia diễn một mình đi.” Không sai, bé gái áo trắng kia chính là Mặc Hi, mà bây giờ bọn họ diễn đúng là trong cảnh hai – yêu linh cùng bé gái gặp nhau, chẳng qua là liên tục ba lần rồi, đưa trẻ đó mỗi lần thấy Mặc Hi đều sẽ biến thành cái dáng vẻ, thì có một phương án để ngừa vạn nhất, nếu như chuyện vẫn tiếp tục xảy ra như vậy, liền trực tiếp để Mặc Hi diễn tiếp, không cần ngó ngang tới đưa bé đó.

“Ừ, được.” Lăng Thăng cười đáp nói, đi tới bên cạnh bé gái nói gì đó, sau đó xoay người rời khỏi.

Mặc Hi cũng không có nhìn lại cái gì, xoay người đến chỗ mọi người làm việc, tìm được một cái ghế ngồi xuống, nhắm mắt, vẻ mặt nhẹ nhàng. An Dĩ Mẫn nói không sai, bởi vì chuyện làm phim mà đi đến vùng ngoại ô có không khí tươi mát này, tâm tình bất tri bất giác thư thả không ít.

“Tiểu yêu linh của anh, lại tranh thủ thời gian, kịch bản lời thoại đều thuộc rồi sao?” Một giọng nói bất cần đời truyền vào lỗ tai Mặc Hi, Mặc Hi mở hé con mắt lại nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt tươi cười của Thần.

“Anh là ai. . . . . ?” Giọng nói thong thả trầm lạnh, đôi mắt một mảnh hồ hững, không có bất kỳ tình cảm nào, mặc dù là hỏi, lại không có chút nghi hoặc gì, giống như trước không có bất kỳ cái gì quan trọng, nhìn Thần ở trước mắt.

“Anh là người em yêu thích Khất Liễm ca ca a.” Đôi mắt Thần lóe lên, đầy dịu dàng mà thanh nhã, giọng điệu nhẹ nhàng mà có chút cưng chiều, nhẹ nhàng cười một tiếng, họa thủy cho đời, “Thật là không nghe lời, làm sao lại không nhận ra Khất Liễm ca ca đây?” Đang nói, đưa tay phải muốn chạm vào sợi tơ màu xanh trên đầu nàng. “Khất Liễm. . . . .” Mặc Hi nhẹ nhàng lâm bảm một câu, loáng một cái đầu vụt qua cánh tay hấn duỗi lại đây, ánh mắt hồ hững không có một chút thay đổi “Người yêu thích anh đang ở kia.” Giọng nói nhẹ nhàng nói làm cho người ta học máu, ngón tay chỉ vào bé gái dơ bản khắp mình kia.

“Phốc. . . . .” Vốn dáng vẻ hai người Mặc Hi và Thần làm cho không ít người chú ý tới, mặc dù không có đi quấy nhiễu, nhưng với tướng mạo của hai người thật dễ làm người ta nhìn chăm chú, hơn nữa vẫn là nhân vật chính của bộ phim này, đều quan sát hai người sẽ làm cái gì, lại không nghĩ đột nhiên Mặc Mặc sẽ nói ra một câu nói như vậy, để một người mới vừa uống nước không cẩn thận liền trực tiếp phun ra.

“Ha ha ha ha!” Cũng có không ít người nở nụ cười.

“Mặc Mặc! Vừa mới nhầm toàn bộ lời thoại.” Thần vẻ mặt biến đổi, lại là cái tà khí của hắn.

“Phải không? Hình như anh đọc lời thoại cũng sai đấy.” Con người Mặc Hi lóe ra, hồ hững trong trẻo lạnh lùng vừa nãy tựa hồ chỉ là ảo giác.

“Một đứa trẻ lại sẽ diễn nhập vai như thế.” Thần cũng không còn cách nào mà nói. “Ha ha, cảm ơn khen ngợi.” Mặc Hi nở nụ cười, ngọt ngào như vậy.

“Mặc Mặc! Com trưa của em.” Sau đó, một đạo tiếng cười thanh nhuận của chàng trai truyền tới, lại thấy bóng người Niếp Từ Triệt đi tới.

“Cảm ơn Từ Triệt!” Mặc Hi quay đầu đối với người đến cười cười một tiếng, tiếp lấy com hộp Niếp Từ Triệt đem tới.

“Ha ha, không có gì.” Niếp Từ Triệt cười cười, ánh mắt nhìn Mặc Hi mang theo cưng chiều, “Cảnh vừa rồi của Mặc Mặc thật rất tốt, để anh Từ Triệt . . . . . Ngạch, chụp không ít hình đẹp.” Không biết từ lúc nào, Mặc Hi đã không gọi hắn là anh rồi, bởi vì Mặc Hi trưởng thành sớm cho nên cũng không có bao nhiêu khổ sở, vẫn còn là nhất thời không có thói quen đây.

Nói ra đến, Niếp Từ Triệt yêu thích nhiếp ảnh cũng là một trong những nhân viên làm việc ở trường quay này.

“Anh nói Mặc Mặc, anh chưa bao giờ thấy em ngọt ngào tình nguyện gọi anh một tiếng Thần như thế.” Một bên Thần giống như có chút ghen tị đùa giỡn nói.

Không đếm xỉa, Mặc Hi trực tiếp bung com hộp lên ăn com, tựa hồ không có nghe Thần nói.

“Anh còn có cảnh diễn khác, đi trước. Nói đến, Mặc Mặc, anh mong đợi được diễn cùng em đấy, ha ha.” Sau đó, một người đến bên cạnh Thần, tựa hồ muốn nói điều gì, Thần cũng hiểu, đối với Mặc Hi nói xong câu nói này, liền xoay người cùng người nọ đi về phía khác, bóng người dần dần biến mất.

Mà hôm nay cảnh diễn ở bốn điểm đã hoàn thành vào lúc xế chiều, từng người đi về khách sạn ngủ.

Ở trong phòng, Mặc Hi cũng báo cáo với hai người Mặc Phàm một tiếng, mới nằm ở trên giường nhắm mắt lại tu luyện.

.....

Mặt đất, bé gái nằm trên mặt đất không hề tức giận, mà toàn bộ đứa trẻ xông đến kinh hoàng bỏ chạy

Đêm, mang theo một mặt trăng tròn, nghiêng vẩy lấy ánh sáng nhu hòa lại trong trời lạnh lùng.

Một bộ quần áo trắng như tuyết, tóc đen nhánh, tiếp đó là chân trần, nằm ở dưới ánh trăng, tựa hồ chính là hóa thân của mặt trăng, người đứng ở trước bé gái, không làm gì, đang đứng như vậy, là đề lòng người thương yêu cô tịch.

Nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, dặt lấy hô hấp của mọi người, chỉ thấy dung nhan hờ hững vắng lạnh trước mặt kia hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, thanh âm cũng ngày thường bình thản phù phiếm lại yên tĩnh, “Cám ơn người.”

Cám ơn người đoạn thời gian này cười với ta, cám ơn người đoạn thời gian này làm bạn với ta, cám ơn người đoạn thời gian ấm áp này. . . . .

Dưới ánh trăng, tay đặt trên ngực bé gái ánh sáng giống như bị bịt kín, mắt đen nhắm lại, đôi môi mềm mại giống như chuyển động, không có bất kỳ âm thanh, không biết nói cái gì. . . . .

“Cất! Hoàn mỹ!”

Thuận theo một tiếng này, Mặc Hi cũng đứng lên, quay đầu đối với nhân viên làm việc giờ lên nụ cười.

“Tách!” Một tiếng, Niếp Từ Triệt bắt được một điểm này, thấy Mặc Hi nhìn về phía mình, cũng cười cười với cô, phải nói, cô thật sự làm cho người ta giật mình, thần thái kia thật sự là được một đứa trẻ diễn ra sao.

Đối với một điểm này, cơ hồ tất cả mọi người trong trường quay đều là cảm thấy không thể tưởng ra, nhưng rất bội phục cô.

“Tốt lắm, tốt lắm, tất cả mọi người nghỉ ngơi đi!” Thu thập các thứ, đạo diễn cũng dặn dò mọi người nghỉ ngơi, Mặc Hi cũng cùng Thiên Nhu đi về căn phòng của riêng mình đi.

Đi trên đường, Mặc Hi cùng Thiên Nhu nói chuyện, lại vào lúc này, một trận âm thanh chấn động ở trong túi truyền tới.

Đôi mắt Mặc Hi loáng qua một tia kinh nghi, lúc này ai gọi cho mình?

Nhấc điện thoại lên, vừa nhìn số điện thoại, là số lạ, nhấn nút nghe, “Này.”

“Mặc lão đại!” Một tiếng có hơi quen thuộc kêu gọi.

“Anh. . . . . Là lần trước gọi điện cho tôi.” Trong đầu linh quang lóe lên, Mặc Hi cũng nhớ được giọng nói này là của ai, chính là lần trước Đại Lăng bọn họ bị thiếu niên tìm quấy rầy, là người đó đã gọi cho Mặc Hi kia, “Có chuyện gì sao?”

“A! Mặc lão đại còn nhớ kỹ tôi à! Ha ha! Mặc lão đại có thể nhớ kỹ tôi là vinh hạnh của ta!” Bé trai có chút hưng phấn nói.

“Nói chuyện chính.”

“A! Dạ! Dạ! Là như vậy ! Tôi vừa mới thấy một cô gái tự xưng là chị họ của Mặc lão đại cùng mấy người cùng đi vào quán bar Cuồng Hoan chơi, nghe thấy thế sau đó tôi liền chú ý tới cô ta, mà vừa mới rồi tôi còn chú ý tới mấy chàng trai nhìn chị họ của Mặc lão đại với ánh mắt không đúng, tôi len lén nghe một chút, lại nghe được chuyện bọn họ trước đối với chị họ của Mặc lão đại, còn có trời bắt đi, tôi gọi điện cho Đại Lăng ca, nhưng bọn họ đều bận, nên tôi đành gọi điện cho Mặc lão đại.” Bé trai nhanh chóng giải thích lấy, tiếp theo lại hỏi một câu: “Mặc lão đại, ngài có chị họ sao?”

“Anh làm vô cùng tốt! Bất kể thế nào giúp tôi ngăn cản một thời gian ngắn, nói địa chỉ, tôi lập tức đến ngay.” Mặc Hi bình tĩnh nói, nghe bé trai nói địa chỉ xong, thì tắt điện thoại đi, từ trong chiếc nhẫn không gian lấy ra một chiếc xe bay, ngồi vào, đối với Thiên Nhu ở bên ngoài nói: “Tiến vào.”

Tiến vào trong một cái, Mặc Hi lái xe nhanh chóng phóng cao, hóa thành một ánh sáng bạc mà đi. Chỗ cô diễn cách chỗ đó cũng không xa, theo như này tốc độ liền biết có thể đuổi kịp.

“Xảy ra chuyện gì?” Thiên Nhu ngồi vào trong xe, mặc dù phía ngoài xe tốc độ bay nhanh, nhưng chỉ cần động tác không phải là quá kịch liệt, bên trong vẫn vô cùng vững vàng.

“Có người muốn làm chuyện xấu với Mặc Văn Văn.” Mặc Hi cười nhẹ nói, tựa hồ không có một điểm khẩn trương, chỉ là kia tốc độ xe lại không có hề giảm bớt, “Nói đến, bé trai kia cũng là người tài, rất biết quan sát lời nói và sắc mặt.”

Thiên Nhu cười nhẹ, nhìn bên mặt bình thản của Mặc Hi kia. Nàng. . . . . Luôn có thể tỉnh táo như thế đối mặt với hết thảy trước mặt, xem ra bé trai kia đã bị cô ấy xem trúng rồi, thật đúng là vận may của hắn.

“Tích tích tích tích!” Đột nhiên một trận thanh âm truyền tới, một cỗ xe bay màu trắng xuất hiện ở trước mắt, đồng thời cũng truyền tới một giọng nói, “Xe ở phía trước dừng lại! Tốc độ của cô quá cao! Dừng lại!”

“Ha ha, Thiên Nhu, hôm nay muốn chơi một lần không?” Mặc Hi thấy này đột nhiên cười lên, quay đầu nháy mắt đối với Thiên Nhu nói, ”Nắm chắc tay vịn, buộc lại dây an toàn, hôm nay diễn một tràng chạy trốn.”

“Ha ha!” Thấy dáng vẻ này của Mặc Hi, Thiên Nhu không khỏi cười ra tiếng, hình như cô chơi thành nghiện rồi. Hơn nữa thật sự là khó gặp được dáng vẻ hưng phấn này của cô.

Đứng thấy dáng vẻ Mặc Hi nhìn rất điềm tĩnh, kiếp trước là một bé gái trầm tĩnh cùng với ưa kích thích. Đương nhiên, cô vẫn rất có chừng mực, giống như đua xe đã chơi qua, chẳng qua là sau này bởi vì công việc và bận rộn việc học hành mà không cách nào thoát thân. Nhưng, ở lúc cô bị áp lực, vẫn sẽ giấu người khác đi tham gia trò chơi như vậy .

Không có bất kỳ giảm tốc độ chút nào, trực tiếp lao về phía trước cảnh sát thành phố.

“Không phục tùng đừng trách chúng ta dùng sức mạnh.” Giọng nói lại một lần nữa truyền tới, lại thấy từ xe toát ra một đạo ánh sáng màu lam

“Đốt như vậy có thể bắt lại , đối với xe bay bình thường sẽ để chúng nó không có mất bất kỳ năng lượng nào, nhưng đối với Ngân Sắc thì không có tác dụng, Mặc Mặc có thể trực tiếp đi.” Không có chờ Mặc Hi lên tiếng, Thiên Nhu ở bên đơn giản giải thích.

Ngân Sắc. Mặc Hi lấy làm tên cho cỗ xe này, chỉ bởi vì nó là màu bạc, còn thật sự là không chịu trách nhiệm.

“Ha ha.” Khóe miệng Mặc Hi nhếch lên, lại nghe theo Thiên Nhu nói trực tiếp làm lại, lưu lại một đạo ánh sáng màu bạc.

Nhìn bản đồ bày ở bên trong xe, đường đến ‘quán bar Cuồng Hoan’ có rất nhiều cách đến, ánh mắt lóe lên, nhìn xe cảnh sát đuổi đến ở phía sau lưng, cùng tiếng “Tích tích tích” rõ ràng kia, lại chọn con đường, nhanh nhất cũng là con đường quấy rầy nhất.

Hai bàn tay nhanh chóng động một cái, vòng ngược lại, liền di chuyển theo tuyến đường, đi lên quỹ đạo!

“Chú xe phía trước dừng lại!” Giọng nói lại một lần nữa truyền tới, Mặc Hi có chút ít ác Ý nghĩ, người nọ là đứa ngốc sao? Rõ ràng vừa nhìn cũng biết người ta sẽ không ngừng, lại còn gọi.

“Mặc Mặc, là đốt vòng, được che đây, Ngân Sắc trừ phi dùng vũ lực mới có thể động tới nói.” Thiên Nhu hướng Mặc Hi cung cấp tình báo, trong đôi mắt kia cũng mang theo vẻ hưng phấn, bất kể thế nào thì cô cũng chỉ là một cô gái mười sáu tuổi, gặp phải chuyện như vậy, cũng là tránh không được một trận tim đập, cũng cảm giác được kích thích.

“Đã hiểu.” Giọng nói Mặc Hi hiện lên ý cười, theo đó là bình tĩnh giống nhau. Con người lóe lên, ngay lúc vòng từ muốn tiếp xúc đến Ngân Sắc, ngón tay bên phải động một cái, chân nhỏ cũng nhanh chóng đạp, bề mặt xe vậy mà lại lật một cái xinh đẹp, mà cuối cùng còn vững vàng lần nữa bay ra!

Một cỗ xe làm được trình độ như vậy thật làm cho người trước mắt hứng khởi.

Nếu không phải trước đó được Mặc Hi nhắc nhở buộc lại dây an toàn cùng nắm chắc tay vịn, sợ cái nhào lộn này làm cho Thiên Nhu khó chịu đựng rồi.

“Ha ha, tiếp tục đuổi theo sao!” trong miệng Mặc Hi cười nói, thân xe chuyển một cái, đột nhiên tiến vào bên trong một cái phố nhỏ, cả thân Ngân sắc vậy mà thành một đường dọc, thông qua!

Mà điều này làm cho mấy xe cảnh sát phía sau đụng vào kiến trúc cao vót, rơi xuống!

“Ha ha!” tiếng cười nhẹ vang lên, dù là phía sau lại xuất hiện cỗ xe cảnh sát, dù là bây giờ rõ ràng cô đang lẩn trốn, tuyến đường lại hoàn toàn không có một điểm sai lầm, theo tuyến đường nhanh nhất đi đến quán bar Cuồng Hoan.

Mặc Hi bên này không ngừng gấp rút lên đường, mà trong quán bar Cuồng Hoan, Mặc Vân Vân xinh đẹp nổi bật cùng mấy bạn nữ ở trong sàn nhảy Cuồng Hoan.

Áo ngoài đã sớm cởi ra, một bộ quần áo màu đen liền thân , một cái vớ lót cũng màu đen, đi cùng với âm nhạc kích tình, ở đài cao vặn vẹo eo, dẫn tới phía dưới một trận trận hô hào, mà thuận theo tiếng gọi càng ngày càng lớn, Mặc Vân Vân khiêu vũ chuyển động cũng càng kích tình, thỉnh thoảng quay đầu chính là kiều mỵ cười, làm cho đôi mắt của không ít chàng trai phát sáng

“Hô, một mồi quá.” Cuối cùng, nhảy đến trần ra mồ hôi Mặc Vân Vân ngồi trở lại trên sofa, mấy cô gái đi cùng cũng ngồi ở trên sofa, mọi người cùng nhau tiếng lớn cười vui.

“Vân Vân, bạn vừa mới nhảy thực tốt! Bạn không biết đâu, bao nhiêu người nhìn bạn! Bạn xem một chút, bây giờ còn có không ít người còn nhìn bạn!” Một cô gái hướng Mặc Vân Vân nhếch mi cười đùa nói.

Mặc Vân Vân thuận theo ánh mắt của nàng nhìn lại, quả nhiên thấy có không ít ánh mắt của chàng trai thỉnh thoảng nhìn lấy nàng, có chút đắc ý cười: “Những tên xấu xa, quần hần khi gió làm gì!”

“Nha! Nha! Nha! Bây giờ Mặc Đại tiểu thư lại là chị họ của tiểu thư An thị thành Đế Do! Mấy chàng trai này đương nhiên không xứng với nữa!” Một ...

cô gái khác cũng cười đùa nói.

Mặc Vân Vân sắc mặt trầm xuống, “Liêu Na, đừng nhắc tới em họ của tớ trước mặt tớ.”

“A a! Biết rồi, biết rồi! Không nên tức giận! Thiệt là, không phải là nói đùa thôi sao?”

“Nói cũng không được!” Mặc Vân Vân theo đó ghìim lấy má.

“Tốt! Tốt! Không nói, không nói được rồi sao! Muốn chơi lại vui vẻ chơi. Ài, bây giờ bạn có tiền mà! Bạn mời khách đi, thế nào? Làm một chén!” Liêu Na cầm lấy chén rượu trên bàn hướng Mặc Vân Vân cười nói.

“Ta không thể uống rượu, di nhỏ không để ta uống, lần trước ta cũng bị di nhỏ nói rồi.” Di nhỏ trong miệng Mặc Vân Vân chính là Chu Tiểu Trúc.

“A! Cái gì lúc nào Mặc Đại tiểu thư lại nghe lời như thế? Trời ạ! Không thể tin được !” cô gái ở trên đột nhiên khoa trương hét lớn.

“Đúng a! Khó được a! Hơn nữa lại nghe di nhỏ nói, chẳng lẽ là tại cô bé kia rồi, liền đem mình bán a ~!”

“Đúng a! Vân Vân , này cũng không giống như bạn nga!” Liêu Na thẳng thắn nói.

“Tốt lắm!” Mặc Vân Vân nhún dưới lông mày, có chút lãnh ngạo: “Ai không biết các bạn đang kích tướng tớ! Uống thì uống, ai sợ ai !” Nói xong mượn chén rượu lên cùng Liêu Na cùng ly.

“Ha ha! Lúc này mới là nữ vương Vân Vân chứ! Cạn ly!”

“Cạn ly!”

“Cạn ly!”

Mọi người uống vài chén, lại tự mình tựa vào trên sofa, Mặc Vân Vân gục ở trên sofa, đầu tóc có chút rối loạn, nhưng lại có một loại vũ mỵ khó nói.

“Vài vị tiểu thư! Có thể cùng các vị cùng nhau chơi đùa sao?” Một giọng nói ôn nhu cùng mang theo tiếng cười truyền tới, liền thấy một chàng trai mặc áo sơ mi màu trắng, khoảng chừng mười chín, khuôn mặt có chút gầy gò, đôi mắt đen nhánh, cái mũi thẳng tắp, đầu tóc màu đen được cắt tầng thứ rõ ràng, khuôn mặt đẹp trai lại để các cô gái ở đây hai mắt tỏa sáng.

“Ha ha, này phải xem Mặc Đại tiểu thư của chúng ta có đồng ý hay không rồi!” Liêu Na cố ý trêu ghẹo nói.

Chàng trai quay đầu nhìn về phía Mặc Vân Vân vừa uể oải, con ngươi thoáng qua một cái kinh diễm, ánh mắt kia để Mặc Vân Vân rất hài lòng, tiếp theo liền nghe hắn nói, “Vị này chính là Mặc tiểu thư, có thể cùng nhau chơi đùa chơi sao? Có thể nhìn thấy cô gái xinh đẹp như thế, thật sự là để người muốn quen biết a.”

“Ha ha! Chúng ta không xinh đẹp sao!” cô gái vừa rồi tựa hồ có chút tức giận nói.

“Ha ha.” Chàng trai có chút ngượng ngùng cười cười, đưa tay sờ sờ lỗ mũi, “Đều xinh đẹp, đều xinh đẹp, anh nhầm còn không được sao?”

Thấy dáng vẻ này của hắn, cô gái ở đây đều nở nụ cười, trong đó một cô gái nói: “Nhầm liền bồi tội, uống rượu!”

“Được, được anh uống. ...uồ...ng!” Chàng trai cầm chén rượu Mặc Vân Vân vừa mới uống ở trên bàn, không biết là cố ý hay vô tình, cũng đưa vào miệng, con ngươi nhẹ nhàng mỉm cười nhìn lấy Mặc Vân Vân trên sofa kia.

Thấy chàng trai đó như vậy, rõ ràng là cố ý , đôi mắt Mặc Vân Vân trừng hắn, sắc mặt lại là có chút hồng, lờ mờ hiểu được ý.

“Ngay cả rượu uống hết đi, nhìn dáng vẻ nhận được sự cho phép đi!” Liêu Na nói, hướng Mặc Vân Vân nháy mắt.

“Các bạn nghĩ thế nào thì liền thế ấy, không nên đem trách nhiệm đẩy tới trên người tớ.” Mặc Vân Vân từ sofa ngẩng đầu đến, nói, tiếp theo lại nhìn về phía chàng trai, cả giận nói: “Ai bảo anh đụng chén rượu của tôi ?”

“Ha ha, ta lại nhầm, xem ra lại phải bồi tội rồi.” Chàng trai nói một câu nữa để bé gái cười lên, tiếp theo không có bất kỳ ngoài ý muốn nào chàng trai đó và bạn của hắn cùng nhau ngồi xuống trong nhóm của Mặc Vân Vân này, đùa đến không biết trời trăng gì.

Chàng trai ngồi ở bên cạnh Mặc Vân Vân, nhìn cô uể oải lại bộ dạng kiều mị, nhích tới gần cô, lên tiếng nói: “Em thật đẹp.”

Khẩu khí rất mập mờ, giọng điệu nhẹ nhàng ấm áp nhả ở trên vành tai để Mặc Vân Vân thân nhẹ nhàng rung động một chút, tiếp theo liền cảm giác được vành tai bị ngấm vào một chỗ ướt, nóng, nhẹ nhàng găm cắn, thân thể nhất thời một trận tê dại, sắc mặt đỏ bừng, nhất thời không biết phản kháng.

Mà sau đó này, trước ngực cao chót cũng bị một bàn tay to nắm lên, vuốt ve, trêu chọc.

“Anh... anh làm cái gì đó!” Thật vất vả tìm về lý trí, ngay lập tức đẩy chàng trai ra, có chút tức giận nói, càng nhiều là lại là xấu hổ ảo não.

“Ách. . . .” Chàng trai sững sốt, con ngươi lóe lên ánh sáng rồi biến mất, xin lỗi nói: “Thật không tốt, chẳng qua là gặp em nên cũng có chút không kim lòng được.”

“Hừ! Anh kim lòng không được thì có thể làm như vậy sao?” khuôn mặt Mặc Vân Vân cao ngạo, quay đầu lại không hề nhìn chàng trai nữa, nhưng là một cái quay đầu này, cảnh tượng trước mắt làm cho cô cả kinh.

Chỉ thấy ba bạn tốt đi cùng đều cùng mấy chàng trai kia nháo ở chung một chỗ, hơn nữa đã bắt đầu động tay động chân, mon trốn.

Thậm chí một người đã đưa tay đến trong quần áo của cô gái.

”A, không được. . . . .” Bị mon trốn lấy miệng lên tiếng lầm bầm nói, lại không có bất kỳ uy lực gì, càng giống là gọi mời.

“Anh lại không có làm cái gì, cái gì không được?” Chàng trai cười cợt.

“Đáng ghét.”

Thấy này một màn hot này, Mặc Vân Vân nhìn chàng trai bên cạnh có chút ngượng ngùng, người hơi nóng bức.

“Không có chuyện gì chứ? Má em thật đỏ.” Chàng trai lên tiếng nói, đưa tay vuốt ve lên mặt của nàng, cùng dạng cảm giác ấm áp để cho người Mặc Vân Vân lại là một trận rung động, trên người đột nhiên truyền tới một cổ cảm giác kì lạ, có chút hoảng loạn đem tay của chàng trai bỏ ra, đứng dậy, “Tôi đi phòng rửa tay một chút.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Chàng trai nhìn bóng hình cô biến mất, khóe miệng gọi lên nụ cười, đã không có ôn nhu như cũ, trở nên có chút xấu xa, đối với đồng bạn bên cạnh nhìn liếc một cái, mỗi người đều đối với cô gái bên cạnh càng thêm cuồng dã, mà chàng trai cũng từ trong túi đựng lấy ra một bọc gì đó, cũng để vào trong mỗi chén của mỗi cô gái. Làm xong việc này, lại một lần nữa thông thả tựa vào trên sofa, nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của Mặc Vân Vân, khóe miệng cười hiện lấy một chút chế nhạo, giả bộ thuần khiết liệt nữ cái gì, chờ một chút xem mày còn phản kháng thế nào.

“Phách” nước lạnh vỗ lấy khuôn mặt nóng bừng, nhìn mình trong gương, làn da trắng nõn, khuôn mặt kiều mị, Mặc Vân Vân tự tin cười cười.

Hừ, một chàng trai đã muốn có được ta? Cũng không xem mình là thân phận gì!

Đi ra khỏi phòng rửa tay, một hồi lại một lần nữa ngồi trở lại trên sofa, nhìn lại một cái, phát hiện màn hot quá đáng kia đã thu liễm, mọi người đang cùng nhau vui vẻ cộng rượu, mà chàng trai lúc thấy Mặc Vân Vân đến, cũng nhắc chén rượu lên, cười nhẹ nói: “Uống một chén?”

“Ai muốn uống cùng anh.” Mặc Vân Vân không cho một chút mặt mũi, để chàng trai cầm lấy chén rượu tay khế nắm chặt hạ xuống, dư quang nơi đáy mắt nhìn chén rượu trên mặt bàn Mặc Vân Vân.

Con điểm chết tiệt này, thế nhưng lúc này lại không uống rượu!

“Ha ha, anh nhầm, anh uống rượu. Ai, chỉ có thể một người cô đơn uống.” Chàng trai nhắc chén rượu lên, trong lúc uống rượu che giấu một tia hung ác thoáng qua trong đôi mắt.

Mặc Vân Vân theo đó là đáng vẻ xa cách, lúc chàng trai dần dần có chút lo lắng, cô gái đối diện được hiệu đã đến lúc muốn phát tác, Mặc Vân Vân cuối cùng cầm lấy chén rượu, lúc chuẩn bị uống, đột nhiên dừng lại, nhìn chàng trai, nhẹ nhàng nhủ mảy: “Anh nhìn tôi làm gì?”

“Vẫn xinh đẹp như thế, khụ, không nhận được.” Chàng trai ngượng ngùng nói, đôi mắt có chút khác thường.

“Hừ, này không cần anh nói.” Mặc Vân Vân cũng không có phát hiện cái gì lạ, nghĩ thầm hẳn muốn nhìn liền để hẳn nhìn, lúc ánh mắt của chàng trai nhìn xuống chén rượu kia, sắc mặt của chàng trai cũng nhất thời trở nên tươi cười.

Đêm đen nhánh, chỉ thấy một chùm ánh sáng màu bạc bay nhanh chóng mà đến, chỉ có lúc đột nhiên tạm dừng xoay tròn mới có thể thấy rõ được thì ra đó là một cỗ xe bay màu bạc, để lấp đầy các đường nét duyên dáng, thân xe màu bạc, mà ở trong một cái ngõ hẻm trống, phía trước bỗng nhiên lại hiện ra hai chiếc xe bay trắng đen, chỉ cần là người sinh sống ở trên Thủy Lam Tinh đều biết, đây là xe của cảnh sát thành phố.

Hai chiếc xe cảnh sát đều xuất ra một cái lưới lớn, phủ kín cả cửa ra vào của ngõ hẻm.

Chiếc xe bay màu bạc lại giống như không chú ý tới, bất ngờ hướng phía trước đánh tới, sắp đụng vào vòng tử, sau đó, thân xe đột nhiên nghiêng một chút, hướng lên bầu trời vọt tới.

“Đuổi theo lâu như thế, cũng không thú vị rồi, nên nghĩ phương pháp bỏ rơi thôi.” Bên trong xe bay màu bạc, người điều khiển là một đứa trẻ, đứa bé chín tuổi, tóc đen như suối, áo trắng hơn tuyết, dung mạo hoàn mỹ giống như điêu khắc mà thành, đôi môi mềm mại mở ra, nói.

“Ha ha.” Một bên là một cô gái quần áo màu vàng nhạt, nghe bé gái nói, liền cười nhẹ ra tiếng.

Mà hai người này chính là Mặc Hi và Thiên Nhu đang đuổi đến quán bar cuồng hoan’.

Tốc độ Ngân sắc không giảm, đôi mắt lại là rủ xuống nhìn lộ trình, nhìn một chỗ lúc, con ngươi lóe lên, khóe miệng nhếch lên, “Bị vây quanh rồi.”

Điều khiển Ngân Sắc đến chỗ muốn đến, xe cảnh sát phía sau cũng không giảm tốc độ, kéo dài trò chơi đuổi bắt.

“Rõng rỗng ~!”

Đội đến sau khi Mặc Hi tới chỗ muốn đến, lại phát hiện ở đây đèn lửa sáng sủa, trên đường đứng không ít cô gái còn trẻ, cái trào lưu trang phục quái dị, lớn tiếng kêu gào, mà một hàng phía trước đang dừng ba chiếc xe bay, lúc này đứng ở giữa đường phía trước là một thiếu nữ xinh đẹp hờn giận, váy ngắn trong tay cầm lấy một lá cờ màu hồng, trên khuôn mặt xinh đẹp vẽ lên nụ cười chói mắt, tay nhẹ nhàng lay động, hạ xuống một chút!

“Ha ha, trời cũng giúp ta đây.” Thấy tình huống như vậy, cơ hồ một cái là Mặc Hi biết đây là muốn làm cái gì, không chế lấy tốc độ của Ngân sắc giảm xuống một chút, lúc lá cờ trong tay của cô gái vừa rơi xuống một chút cùng với tiếng gào thét, mạnh mẽ tăng tốc, hóa thành một ánh sáng màu bạc hướng phía trước bay vọt lên.

Biến cố này để mọi người sửng sốt, tiếp theo lại nghe từng đạo tiếng kêu:

“Vừa mới cái là cái gì? Xe bay? Lần so đấu này không phải là Khẩu Cai cùng Tinh Hoán Đồng đua sao?”

“Thật là nhanh a! Mau nhìn! Mau nhìn! Xe bay màu bạc kia đuổi theo xe màu đen rồi!”

“Rõng! Rõng! Cố gắng lên! Đặc sắc!”

“A! Là xe bay của cảnh sát! Sao cảnh sát thành phố đột nhiên chạy đến?” Sau đó này, một người cuối cùng phát hiện xe cảnh sát kia là theo Mặc Hi mà tới.

“Mọi người chạy mau! Sau kết quả trận đấu sẽ có kỷ lục đấy” Một tiếng nói truyền vào tai của mỗi người, nghe lên tựa hồ rất khẩn trương, thực tế lại là thấy buồn cười.

Không sai, bọn hắn đua xe, nếu như bị bắt được cũng sẽ không bị trừng phạt quá nặng, dù sao bọn họ lại không tham gia không phải sao? Hơn nữa đua xe cũng là một môn trò chơi hot.

“Hà? Mới bỏ rơi cảnh sát kia, bây giờ người này lại đuổi theo làm cái gì?” Mới bỏ rơi cảnh sát thì Mặc Hi đột nhiên lại thấy một cỗ xe bay màu đen lại đi theo sau mình, cô có chút nghi ngờ.

Liên tục chuyển mấy vòng, chạy loạn, lại phát hiện cỗ xe bay màu đen đó vẫn đi theo phía sau mình, cũng không có bị bỏ rơi xa bao nhiêu, tính năng của xe này và kỹ thuật của người này cũng không tệ mà.

Nhưng là bây giờ ta lại không có thời gian cùng người tí ti a. . . . .

Nghĩ đến ở đây, Mặc Hi cuối cùng ở trên đường đột nhiên vút lên một cách xinh đẹp, còn không chờ xe bay màu đen đuổi theo, lại lật ngang một cái, biến mất trong bóng đêm.

.....

“Mày đang làm cái gì? Rời khỏi tao.” Cả người mềm mại, ngay cả giọng nói cũng trở nên mềm yếu vô lực, Mặc Vân Vân nằm ở trên sofa, hai mắt giãn, trừng mắt chàng trai ở bên cạnh đối với mình động tay động chân.

“Làm gì? Ha hả, làm gì mày sẽ không biết sao? Giả bộ ngây thơ cái gì!” Chàng trai cười nhẹ, khoe miệng cong hiện lấy tà ý, đưa tay nâng cằm của nàng lên, “Chắc chắn. . . . . Còn thật là xinh đẹp a! Không biết lúc ở trên giường có phải càng thêm hấp dẫn hay không, bây giờ thật muốn xem ngay một chút về mặt đám đàng của mày.”

“Mày. . . . .” Mặc Vân Vân cắn răng, trong tay ánh sáng màu đỏ hơi lóe lên, một ngọn lửa nhỏ mới xuất hiện lại vô lực biến mất.

“Ha hả, biết phí công khí lực rồi, được này có tác dụng với Dị Năng giả đấy.” Chàng trai cười nhạo một tiếng, cái tay từ trên cầm nàng trượt đến trên xương quai xanh, kéo khóa màu đen trên vai kia xuống!

Rèm trước sofa đã bị lôi kéo, cũng không ai biết bên trong phát sinh cái gì.

“Mày. . .mày đã sớm dự mưu tốt! ?” Mặc Vân Vân đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền nghĩ đến chàng trai vừa mới nói, bọn họ trước kia căn bản là không nhận ra, sao hắn lại có thể cầm được có thể hạn chế Dị năng giả đến đối phó nàng? Dù sao được có thể đối phó Dị Năng giả với được bình thường so với nhau cũng không phải chỉ quý trên một hai điểm, mặc dù bình thường cô tương đối cao ngạo hơn nữa không dùng đại não làm việc, nhưng cũng không đại biểu cô ngu, thử nghĩ một chút liền đoán được.

“A. . . . .” Chàng trai bị Mặc Vân Vân nói vậy tay bỗng nhiên dừng lại một lúc, tiếp theo lại như không có chuyện gì lạ cười cười, “Không sai, còn thông minh, nhưng biết rồi lại thế nào đây? mày bây giờ nhưng là không có một chút năng lực chống cự a! Ha ha!”

Cảm giác được trước ngực bị cái tay lớn bao trùm, vuốt ve, thân thể càng thêm vô lực rồi, hơn nữa còn truyền tới một trận nóng bức, tựa hồ muốn nhiều hơn, biến hóa như vậy để đôi mắt Mặc Vân Vân toát ra kinh hoàng, “Mày..mày biết tao là ai sao? Mày. . . . .”

“Tao biết.” Còn chưa nghe Mặc Vân Vân nói xong, chàng trai lại trào phúng cười nói, “Mày không phải là chị họ của tiểu thư An thị sao? Hừ, tao nhất

ghét chính là quý tộc chúng mày ý thế khinh người!”

Thấy Mặc Vân Vân đã sợ đến sắc mặt trắng bệch, chàng trai lại càng tăng thêm một mối lửa, “Hơn nữa, tao cưỡng hiếp mày thì thế nào? Mày dám nói ra sao? Ha ha, bị cưỡng bạo! Thanh danh của mày sẽ bị hủy hết!”

Không sai, Mặc Vân Vân sĩ diện, mà chàng trai chính là biết điểm này.

“Anh..anh muốn tiền thì tôi đều cho anh! Thả tôi ra! Tôi sẽ đưa tiền cho anh. . . . . Ừm, ừ!” lời còn chưa nói xong, đã bị chàng trai càng thêm dùng sức vuốt ve phát ra tiếng rên rỉ, sắc mặt cũng vừa mới tái nhợt lại thêm vào vẻ xinh đẹp.

“Hừ, mày biết đáng về của mày bây giờ ra sao không? Rất giống một kỹ nữ dâm dăng!” Chàng trai ác độc nói để thân Mặc Vân Vân run run, lại không lực phản kháng, chớp mắt nhìn lại, phát hiện ba cô gái đi cùng cũng bị ba chàng trai khác đùa bỡn, không có dị năng, mà sức chống cự của con gái cũng yếu hơn nhiều, đã dần dần đón ý nói đùa cùng với bọn đàn ông kia, phát ra một trận tiếng kiều mị.

“A. . . . .” Tay đã tiến vào trong quần áo, cảm cặp mông tròn kia, nâng lên một chút, sẽ đặt cả người vô lực Mặc Vân Vân ở giữa hai chân của mình, phái nam nóng cuộn cuộn mà đứng vững kia đại biểu vừa lúc chạm vào chỗ quan trọng ở hai đùi của nàng.

“Hừ hừ! Xem đáng về của mày bây giờ một chút, muốn đáp lại sao! Muốn thì làm vừa lòng ta.” Khóe miệng chàng trai cười tà ác mà chế nhạo, trong đôi mắt chứa đầy sung mãn dục vọng, nói với Mặc Vân Vân, hai bàn tay cũng không ngừng lưu luyến ở trên người của cô.

“Cút. . . . . A.” Mới phun ra một chữ đã bị một cái tát rên một tiếng, Mặc Vân Vân từ trước tới giờ không có chịu qua thiệt thòi như vậy, trong đôi mắt đã nổi lên chút nước mắt, còn có sợ sệt.

“Thế nào? Có bản lĩnh nói lại một lần?” Hình như rất hài lòng với vẻ mặt của Mặc Vân Vân như vậy, chàng trai cười đến vui vẻ, hẳn chính là vui vẻ khi nhìn chút ít cái gọi là quý tộc bị mình đùa bỡn mà thống khổ, để bọn họ biết, thế giới này không phải bọn họ là thứ nhất, cái cảm giác báo phục làm cho hẳn hưng phấn.

“Thả tôi, tôi. . . tôi sẽ cho anh tất cả. . . . .” Bây giờ Mặc Vân Vân đã không có một điểm mạnh mẽ ngạo mạn lúc trước nữa, cầu khẩn nói, cô sợ, thật sợ, cô sợ hẳn sẽ làm ra cái gì, giấc mộng của cô sẽ hoàn toàn xoi hỏng bồng không.

Nói đến, đối với phần thuần khiết của chính mình Mặc Vân Vân vẫn là rất đề ý, nàng mộng tưởng cũng là phải tìm được quý tộc quyền cao, mà nếu như không có phần chứng tỏ kia, cô biết, cô sẽ không được tiếp nhận!

“A? Cái gì đều chịu cho tao? Tao đây lấy trình tiết của mày thì thế nào?” Chàng trai đùa giỡn nói, vui vẻ thường thức vẻ mặt của Mặc Vân Vân, tay đã hướng tới nơi tư mật của cô!

“Đừng!” Mặc Vân Vân trừng lớn đôi mắt, trong miệng la hét, mà nghênh đón một tiếng kêu này lại là một cái, cuối cùng để nước mắt chảy ra.

“A. . . . .” cái tay kia đem quần lót ngay cả quần tất của nàng đều kéo xuống, giật mình than nhẹ.

“Nói nữa thì cũng đừng trách tao đánh hỏng khuôn mặt xinh đẹp này, kỳ thật tao cũng rất đau lòng, tao cũng không muốn làm tình với một khuôn mặt sưng như quỷ !” Chàng trai tàn nhẫn nói, đã kích lấy tinh thần của Mặc Vân Vân, nhưng cô thật không dám gọi nữa.

Quả nhiên là ngu a! Tùy tiện dọa nạt một chút liền nghe lời!

Trong mắt chàng trai loáng qua khinh miệt, kỳ thật nếu cô thật gọi nói không chừng thật kêu người, nhưng là gọi đến cũng không có bất kỳ tác dụng gì, bởi vì bọn họ sáng sớm liền nghĩ đến đối sách rồi, chẳng qua là thấy đáng về này của Mặc Vân Vân, vẫn để chàng trai không khỏi khi dễ nàng, quả nhiên quý tộc mỗi một người đều là rất sợ chết .

“Ha ha, yên tâm, tao sẽ làm cho mày rất khoái lạc .” Cả vớ lót liền quần lót đã kéo đến bắp đùi, mà này sau đó cái khổng lồ đứng vững kia đã không có bất kỳ ngăn ngại gì chống đỡ ở cái mông của nàng, hình như muốn cố ý đùa bỡn nàng, lại chậm chậm không vào, ở đây bao quanh lưu luyến.

“Ừm a. . . . .” Lúc này cả người Mặc Vân Vân đã nóng bức, trong lòng vừa sợ hãi còn có lơ mơ mong đợi, đôi mắt một mảnh mị ý mông lung, hình dạng kia thật sự là để người dục vọng càng lớn, đôi mắt chàng trai cũng chớp động ánh lửa, ” van xin tao, van xin tao muốn mày!”

Hẳn chính là muốn để cái gọi là quý tộc giống như kỹ nữ khẩn cầu hẳn yêu thương.

“Ừm, ừ.” Mặc Vân Vân run nhẹ, lại không nghe gã nói, một chút ý chí còn lại cho cô biết, không thể.

“Bốp !”

Lại là một cái tát, đánh cho má Mặc Vân Vân lệch qua, lại Ô ô khinh nuốt trở nên, lại nghe chàng trai chế nhạo nói: “Muốn tao nói lại một lần sao?”

“Không, không. . . . . Ô.” Trầm mặc một hồi, thấy chàng trai lại nhấc tay lên, Mặc Vân Vân cuối cùng sợ hãi lắc đầu, nước nỏ nói.

“Cầu xin tao!” Chàng trai cười đến đắc ý, đưa tay chế trụ Mặc Vân Vân không ngừng lắc đầu, “Thật là khó coi, nước mắt này, má sưng đỏ, này vẫn là cô gái vừa đắc ý vênh vào sao? Ha ha ha ha!”

Nghe chàng trai nói, thân thể Mặc Vân Vân chấn động, trong đôi mắt sợ hãi đồng thời chớp động dữ dội.

“Hừ! mày đây là ánh mắt gì? Không cầu xin tao là sao! Tốt, bọn ta xuống lại để ngươi không thể không cầu xin ta!” Chàng trai lộ ý cười, hạ thân động một cái, rõ ràng là muốn hành động!

Mặc Vân Vân mạnh mẽ trừng lớn mắt, vừa mới rõ ràng dữ dội lại một lần nữa bị sợ sệt che giấu.

“Ha ha! Tôi đi!” Đang nói, muốn kéo quần ra.

“Mặc Đại tiểu thư, cô đang ở đây sao? Tôi là người của Mặc lão đại!” Đột nhiên một đạo giọng nói của đứa trẻ truyền tới, để động tác của chàng trai dừng lại một chút, cũng để cho trong đôi mắt của Mặc Vân Vân toát ra kinh hi cùng hi vọng, “Tôi! Tôi có. . . . . A!”

Mới nói chuyện, đã bị chàng trai bịt miệng lại, nhưng là một ít âm thanh cuối cùng vẫn bị bé trai nghe, cũng không quản cái gì liền kéo rèm ra xuất hiện ở bên trong.

Vừa nhìn thấy tình cảnh ở đây sững sốt một hồi lâu, hẳn chính là bé trai gọi điện thoại cho Mặc Hi, vốn vẫn chờ ở cửa không vào được, lại vẫn đợi không được bọn họ đi, chính là thật vất vả tìm được mấy người bày tỏ yêu cầu của Mặc Hi, cuối cùng mới làm cho bọn họ tin tưởng, sau đó lợi dụng bọn họ len lén tiến vào, tìm được chỗ của Mặc Vân Vân rồi nói cho cô ấy biết có người muốn đối phó với cô như thế nào, không có nghĩ đến mấy cô gái đã bị hình dạng này.

“Tiểu quý! Không muốn chết thì làm như cái gì cũng không nhìn thấy, rút ra ngoài!” Chàng trai hướng bé trai hung hăng quát lớn, đồng thời cho một đồng bạn bên cạnh một sắc mặt sai khiến.

Bé trai sợ hãi nuốt một miếng nước bọt, tiếp theo nghĩ đến đây là cơ hội khó được thay Mặc Hi lập công, bất kể thế nào cũng không thể bỏ cuộc, chính là đứng thẳng người, kêu lên: “Anh, các anh tốt nhất, tốt nhất thả Mặc Đại tiểu thư! Mặc lão đại của chúng ta đã biết chuyện ở đây rồi! Ngay lập tức sẽ đến đây!”

“Mặc lão đại!?” Chàng trai nghe từ này một lần nữa, sững sốt, tiếp theo tựa hồ nghĩ tới cái gì, đôi mắt trừng lớn, “Mày nói chính là Mặc Hi!?”

“Hừ hừ! Không sai! Đến bây giờ đã một giờ rồi! Mặc lão đại nhất định đã đến! Các anh cứ chờ lấy. . . . . A!” lời còn không có nói xong, đột nhiên nhìn thấy một chàng trai trong tay cầm lấy dao găm đâm về phía mình, sợ đến muốn trốn, chẳng qua là vẫn bị vết cắt ở bụng, đau đến nằm ở trên mặt đất.

“Hừ! Muốn chết! Đi mau, tuyệt đối không thể để Mặc Hi đuổi kịp.” Chàng trai quát bé trai một cái, mặc tốt đồ lót, đem Mặc Vân Vân trên sofa bắt đứng dậy, thấy đáng vẻ cô không nguyện ý muốn đứng lên, liền dọa nạt nói: “Nếu mày dám kêu, tao sẽ trực tiếp đánh nát mày!”

“A. . . . .” Mặc Vân Vân nói mới đến miệng liền nuốt trở vào, đôi mắt nhìn về phía bé trai nằm trên mặt đất, thấy đáng vẻ hẳn thống khổ để hy vọng duy nhất của cô tan vỡ.

“Mau một chút, đều đuổi theo.” Còn gọi là một tiếng, chàng trai liền giật lấy Mặc Vân Vân, đi về phía trước, đi qua bé trai sau đó, lại điên tiết đá hẳn một cái.

Những người khác cũng nắm lấy cô gái bên cạnh theo chàng trai cùng nhau nhanh chóng hướng ra phía ngoài đi.

Mà sau khi bọn họ toàn bộ rời khỏi, vốn nằm trên mặt đất tựa hồ đau đến sắp chết đi bé trai run rẩy đứng lên, khoe miệng dẫn về được như ý cười, “Hừ hừ! Chính là để các ngươi đi ra ngoài mới có thể càng thêm trì hoãn, còn sẽ không để Mặc Đại tiểu thư xuất hiện nguy hiểm! Thật cho là tao ngốc à! ? A! Thật đau quá! Mặc lão đại biết sẽ thưởng ta đi?”

Nhìn chung quanh, lại sờ lấy miệng vết thương, run rẩy hướng ra phía ngoài đi, mặt nhỏ tái nhợt, hình dạng kia thật sự là đáng thương, len lén đi theo phía sau đám người.

Âm nhạc ồn ào, Mặc Vân Vân cơ hồ là gục ở trên người đàn ông kia, nhìn kỹ lại thì thấy vô cùng thân mật, không ai chú ý tới, bởi vì có nhiều đôi như thế mà.

Ra khỏi cửa Quán bar cuồng hoan.

“Mau ngăn xe!” Chàng trai nói, thế nhưng mà ngay lúc đám người muốn chặn xe, lại thấy mười mấy đứa bé hướng bốn phía vọt lên, bao quanh bọn hắn, trong đó một đứa hét lớn: “Chúng tôi là người của Mặc lão đại! Mau thả chị gái của Mặc lão đại!”

“Con mẹ nó! Chuyện này làm sao mà Mặc Hi biết! Sao lại bị phát hiện!?” Chàng trai thăm mắng một câu, nhìn mười mấy đứa trẻ trước mắt này, nếu là ở đây dây dưa, sợ là Mặc Hi liền thật sự đuổi kịp rồi, nhăn mày.

“Không có nghe chúng ta nói sao?” Đứa bé kia lại kêu to một tiếng.

Chàng trai nhìn bọn nhỏ trước mặt sắc mặt lộ ra có chút hung ác, đột nhiên quay đầu thấy bảo vệ ở cửa ‘quán bar cuồng hoan’, con người sáng ngời, quay đầu đối với mấy người kia như có chút tức giận nói: “Các anh quản lý thế nào vậy? Không có thấy khách bị một đám tiểu lưu manh dây dưa sao?”

Bảo vệ của hai mặt nhìn lẫn nhau, cuối cùng vẫn đi đi, đối với đám kia đứa trẻ trầm giọng nói: “Đề họ đi đi, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí.”

“Chúng ta là người của Mặc lão Đại các anh cũng dám ngăn! ? Mặc lão đại biết không? Tiểu thư An thị!” Bé trai đắc ý, nói với bảo vệ cửa .

Sau đó chàng trai hậm hực nói, chề cười một tiếng, “Các anh cũng tin tưởng? Tiểu thư An thị kia sẽ làm lão đại của mấy tên ăn mày này? Tốt lắm, bọn họ liền giao cho các anh rồi, này là kiểm tra đẳng cấp phục vụ của các anh, tôi cùng bạn gái của ta đi trước.” Nói xong, liền hướng đi về trước.

“Này! Đứng lại!” Đứa bé kia tiếp tục kêu to, chuẩn bị đuổi theo, đã bị bảo vệ cửa ngăn lại, “Không cho phép ở trước cửa ‘Cuồng Hoan’ của chúng ta làm ra bất kỳ chuyện gì tổn hại tới khách.”

“Anh!” Bé trai giận trừng mắt hấn, mà này sau đó cái bé trai ở trong phòng vip bị đồng bạn của chàng trai đâm bị thương cũng đi ra, vừa thấy tình huống này chính là sắc mặt biến đổi, kêu lên, “Sao mọi người không có ngăn bọn họ!” Bởi vì động tác quá kích động, động đến miệng vết thương, để bé trai đỏ mồ hôi liên tục, cúi xuống người.

“Viên! Là mấy ông bảo vệ cửa này không để chúng ta ngăn!” Bé trai đối diện bé trai bị thương giải thích nói, vừa thấy đến miệng vết thương của Viên, sắc mặt cũng biến đổi, ” Con mẹ nó! Bọn họ lại dám dùng dao găm đâm anh, anh em đâu! Lên một lượt!”

Một câu nói xuống, bọn nhỏ đuổi theo nhóm chàng trai, nhưng theo đó bị bảo vệ cửa ngăn lại, vốn cũng là đứa trẻ bình thường, tự nhiên không phải là đối thủ của mấy người lớn, một cước đã bị đá đi ra ngoài.

Viên một mặt không ai chú ý tới hấn, hơn nữa đám chàng trai kia đã chạy đến xe bay muốn rời đi, cũng không cần biết nhiều như vậy, hướng chàng trai vọt lên, lúc chàng traicon không có phản ứng lại cắn một ngụm trên tay của hấn, hai bàn tay bắt được hấn.

“A!” Chàng trai thống khổ kêu một tiếng, cũng bởi vì điều này để Mặc Vân Vân bị hấn bắt được rơi xuống trên mặt đất, ” con mẹ nó! Buông miệng ra cho ông mày!”

Nhưng Viên động cũng không động, một chút không buông, cho dù máu ở bụng kia càng ngày càng nhiều, sắc mặt cũng càng lúc càng tái nhợt, con người kia lại là một mảnh kiên định, đồng thời trong lòng không ngừng nghĩ đến: Mặc lão đại! Mau đến nhanh một chút a!

Ngã xuống đất, Mặc Vân Vân nhìn này hết thấy, giọt máu đỏ kia rơi vào trên mặt của nàng, con người ngốc trẻ, không biết vì sao trong lòng có một mảnh cảm giác nói không nên lời, vì sao, vì sao hấn có thể vì mình làm đến như vậy? Hấn so với tiện dân còn muốn thấp hơn – tên ăn mày a! Mình và hấn không quen , vì sao có thể vì cứu mình làm được như vậy. . . . .

Không đúng! Hấn không phải là vì mình!

Đột nhiên nghĩ đến Viên vừa bắt đầu nói Mặc lão đại! Không sai, là em họ của cô, Mặc Hi!

Trong lòng lại là một trận ghen tỵ với cùng hậm mộ, vì sao em ấy luôn có vận may như thế, nhận được nhiều như thế mà mình lại không chiếm được cái gì, người khác có thể vì em ấy ngay cả mệnh cũng không muốn, mặc dù đây chẳng qua là một tên ăn mày đệ tiện, nhưng bây giờ Mặc Vân Vân lại hậm mộ Mặc Hi có bọn họ, hoặc là, hơn phải nên nói là là hậm mộ Mặc Hi có người hoàn toàn thật lòng vì em ấy giao ra hết thấy.

Đây là thứ mình chưa từng có nhận được qua ! Vì sao Mặc Hi có thể nhận được! Là nguyên nhân do mình sao? chẳng lẽ mình kém em ấy nhiều đến thế sao? Em ấy chỉ là một đứa trẻ chín tuổi thôi mà!

“A!” Một tiếng kêu thống khổ sợ hãi làm tỉnh Mặc Vân Vân, giương mắt nhìn lại, lại thấy Viên ngã bay xuống đất, mà chàng trai cũng vừa vịn thu chân, nguyên rủa một tiếng, lại một lần nữa dưới ánh mắt sợ hãi của Mặc Vân Vân bắt được cô, đi tới xe bay.

Không thể ngăn được. . . . . Không thể ngăn được, lần này thất bại, Mặc lão đại nhất định thất vọng. . . . . Trên mặt đất Viên thống khổ nhìn thân ảnh mấy chàng trai dần dần mờ hồ, nhìn bọn họ muốn tiến vào xe bay, trong lòng một mảnh thể lương mà mất mát.

“Ha ha, muốn đi như vậy sao?” Đột nhiên, một tiếng cười nhẹ ở trong tai mọi người lại tựa như sấm vang lên!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 62: Đại giá + thay đổi

Edit: Midori Beta: Sakura

Cả người chàng trai chấn động, chớp mắt nhìn về phía phát ra âm thanh. Chỉ thấy cơ hồ trong nháy mắt, chùm ánh sáng màu bạc xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, sau đó dừng lại, để mọi người thấy được hình dạng của nó, chấn kinh bởi ngân sắc mỹ lệ hoàn mỹ mà thần bí.

Cửa xe bị mở ra, chân trần nhỏ xinh lóng la lóng lánh bước ra, làm cho ánh mắt của mọi người dừng lại một chút. Tiếp theo liền nhìn thấy một thân quần áo trắng hơn tuyết, tóc đen tựa như suối, đôi mắt sáng ngời chiếu sáng khuôn mặt tinh xảo, tuổi nhỏ như thể cũng có thể thấy được sau này lớn lên sẽ xinh đẹp khiến người ta kinh hãi hít thở không thông như thế nào, cô giống như trong tranh mà đến, không nên xuất hiện ở trong trần thế phồn hoa này..

Cô gái này chính là Mặc Hi kịp thời chạy đến, mà sau đó Mặc Hi cũng phát hiện cô quên thay quần áo rồi, chẳng qua là đây cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Một thân quần áo màu vàng Thiên Nhu cũng đi tới, mà Ngắn Sắc cũng bị Mặc Hi vấy tay bỏ vào trong chiếc nhẫn không gian.

Thấy mọi người nhìn mình không có một người nói chuyện, một mảnh trầm tĩnh, Mặc Hi nhẹ nhàng nở nụ cười nhẹ, thân nhiên điềm tĩnh, chớp mắt lại thấy Viên nằm ngửa trên mặt đất, song ánh mắt nhìn mình lại là kinh hi và ngán ngơ, giống như trong đôi mắt kia nhìn qua chỉ có một mình Mặc Hi, cũng không nhìn thấy những thứ khác nữa.

“Thiên Nhu.” Nhìn thấy thương thế của hắn, Mặc Hi nói với Thiên Nhu, bất kể nói thế nào thì lần này coi như là may mắn của hắn, hơn nữa sau khi cất xe đi, cô đã có quyết định.

Thiên Nhu cười nhẹ, đi tới bên cạnh Viên, trong tay ánh sáng cấp bậc màu cam lóe lên, khiến cho mọi người ở đây đều sửng sốt, đôi mắt cũng mở lớn, đây chính là biểu hiện của Dịch Năng giả trung cấp đấy! Sau đó năng lượng nhỏ màu vàng quen thuộc xuất hiện, bao trùm lấy thân thể của Viên, miệng vết thương kia cơ hồ như dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được lành lại.

“Không cần chạy, tôi có thể nhìn thấy a.” Mặc Hi bình thản cười nói, để cho bước chân của chàng trai chuẩn bị lên lên đi vào trong xe cũng dừng lại.

Đôi chân trần chậm rãi đi về phía trước, lại để cho người chàng trai căng thẳng. Mặc Vân Vân nhìn Mặc Hi xuất hiện ở trước mắt, cơ hồ trong nháy mắt cô bé xuất hiện kia, phải thừa nhận, cô cũng ngây người, giống như thân tiên, Mặc Hi như vậy để cô chấn kinh* (chấn động + kinh hãi), để cô chán nản thấy xấu xí, để cô không tự giác cảm thấy bị ai lại trở nên đáng ghét.

Cô bé đến cứu mình . . . . . Mặc Vân Vân biết. Chẳng qua là bây giờ tâm tình của cô rất phức tạp, nói không cảm động là giả , tại lúc chính mình nguy hiểm thất thủ kinh hoàng nhất xuất hiện chính là cô bé, mà từ quần áo của cô bé liền nhìn ra được, em ấy liệu lĩnh gấp gấp như thế nào. Nhưng trong lòng lại khổ sở cùng tự ái không muốn đi thừa nhận điểm này.

Cho nên đến khi Mặc Hi đến, Mặc Vân Vân không có lên tiếng nói một câu, đối với em họ này, là một trong những người cô sợ, không, có lẽ phải nói là người duy nhất mà cô sợ, từ chuyện kia trở đi, trong lòng của cô đã chôn xuống bóng ma.

“Ha ha, là Mặc tiểu thư! Không biết cô có cái gì chuyện đây?” Này có thể nói là biết rõ cố hỏi, cố ý giả ngu sao?

“Ha hả.” Mặc Hi cười nhẹ ra tiếng, ngược mắt nhìn, lạnh nhạt mà sạch sẽ: “Vì cô gái trong tay anh là chị họ của tôi.”

“A! Thì ra cô ấy là chị họ của Mặc tiểu thư , ý không tốt, chuyện này trước đó tôi không biết, làm cái gì không đúng còn xin bỏ qua cho, tôi sẽ trả cô ấy lại cho ngài, tôi có thể đi sao?” Chàng trai áy náy nói, nhưng cũng mang theo ý dò xét, bộ dạng kia thật là để cho người ta có cảm giác là một chàng trai ôn nhu lại có tính tình tốt.

Lúc đầu tiên nhìn thấy Mặc Hi, chàng trai lại không coi cô như một đứa trẻ, khí tràng như vậy làm sao đứa trẻ có thể có? Hơn nữa ở trên TV hắn có nhìn qua cô một chút, ôn trọng giống như người trưởng thành, đối mặt với cái gì cũng là tinh táo mà bình thản, tựa hồ không có bất kỳ cái gì có thể làm khó cô, hình như cô luôn tự tin như vậy, cô như vậy, thật là làm cho người ta không thận trọng cũng không được, nếu đối đãi cô như đứa trẻ chín tuổi, sợ là chết thế nào cũng không biết.

“Nếu như, tôi nói không thì sao đây?” bước chân Mặc Hi không dừng lại, nhưng cũng không nhanh hơn, giống như dạo chơi, bình thản hỏi, không lộ ra bất kì biểu cảm nào.

“Ha hả, vậy thì không thể trách tôi.” Thật là không chịu được đè nén như vậy rồi, có một cỗ áp lực khó nói đang lan tràn trong lòng chàng trai, không chỉ là chàng trai, hầu hết mọi người ở đây đều có áp lực không nói rõ, không gian đè nén.

“Không khách khí?” Mặc Hi hỏi lại một câu, sau đó ngây thơ lãng mạn cười, “Anh còn có thể không khách khí sao?”

Sau đó, thương thế của Viên cũng được Thiên Nhu trị liệu tốt rồi, đứng lên, nhìn trước mặt cô, đôi mắt hết sức sùng bái cùng với kích động! Như vậy! Mặc lão đại chính là như vậy, hoàn mỹ như vậy, hoàn mỹ khiến cho cả người hắn kích động, muốn đi theo bên người cô, không tiếc bỏ qua tánh mạng cũng muốn giành được sự chú ý và tán thưởng của cô một lần!

“Hừ!” Chàng trai hừ lạnh một tiếng, trên mặt ôn nhu lại có không phục, từ trong lòng lấy ra một chiếc dao găm đặt lên cổ Mặc Vân Vân, hung ác nói: “Hoặc thả tôi đi, hoặc ta kéo cô ta cùng chết!”

“. . . . .!” Mặc Vân Vân cuối cùng đã có hành động, đôi mắt lại từng lớn lên, lần này cô cũng không thể không nhìn về hướng Mặc Hi nữa rồi.

“Anh thấy ở trước mặt tôi thì anh có năng lực giết chị ấy sao?” Mặc Hi khinh thường ngược mắt lên, khẩu khí nhẹ nhàng, đôi mắt chàng trai kinh hãi, dao găm trong tay muốn thị uy nhích hướng tới gần Mặc Vân Vân một chút, đột nhiên lại thấy thân ảnh Mặc Hi nghiêng một chút, biến mất?

Nghĩ tới cái gì, dao găm của chàng trai không còn là thử nữa, mà là ở dưới ánh mắt sợ hãi yếu ớt của Mặc Vân Vân thực sự hướng tới cổ của cô nhanh chóng đâm tới!

Thời gian tựa hồ bị chậm lại. . . . .

“A!” Một tiếng kêu thảm vang lên, cả người chàng trai đã cũng bay ra ngoài, bay đến ở chỗ không xa trên mặt đất, mà Mặc Vân Vân đang được Mặc Hi đỡ lấy, cái tay nhỏ bé đang nắm lấy cái dao găm kia, không có bất kỳ vết thương nào.

“Nếu ai chạy, tôi sẽ không lưu tình.” Tự do không để ý nói một câu, để cho ba chàng trai khác vốn muốn chạy trốn dừng lại bước chân, thiếu nữ trong tay đã bị bọn họ vùi dập, người nào cũng ngã ngổ trên mặt đất, quần áo xóc xếch.

“Tôi... tự mình có thể đứng.” Mặc Vân Vân nói nhỏ, có chút ngượng ngùng cùng bướng bỉnh, tới gần Mặc Hi như vậy, cô mới phát hiện trên người Mặc Hi có một mùi hương nhẹ nhàng làm cho người ta rất thoải mái, hơn nữa lại không tự giác cả người bình tĩnh đi nhiều.

Nghe Mặc Vân Vân nói, Mặc Hi cũng không kiên trì, bỏ tay ra, bình thân nói một câu, “Cẩn thận một chút.”

Trong lòng Mặc Vân Vân ám áp, cô phát hiện, chỉ cần mình không cố ý chọc cho em ấy thì em ấy đối với mình sẽ không có bất kỳ thủ đoạn quá đáng nào, hoặc là phải nói là, đối xử với mình vẫn dịu dàng. Kỳ thật điểm này Mặc Vân Vân đã sớm phát hiện, chẳng qua là không mong muốn thừa nhận thôi.

Mặc Hi thường thức lấy dao găm trong tay, bước đến chỗ chàng trai vừa mới ho ra máu, đến trước mặt chàng trai cố gắng ngồi dưới đất, dưới ánh mắt sợ hãi của chàng trai cười nhẹ: “Nói đi, ai chỉ thị anh.”

“Tôi... tôi. . . . .” Bây giờ chàng trai đâu còn cái bộ dạng đắc ý vừa rồi nữa, chỉ có thể nói phong thủy luân lưu chuyển. Hơn nữa, cường giả vì tôn, tựa như bây giờ rõ ràng ở bên cạnh đã có không ít người ở bên ngoài, lại không có một người tiến lên đến giúp chàng trai, chỉ bởi vì, chàng trai này chỉ là một người bình thường, mà đối thủ của hắn là Mặc Hi, là tiểu thư của tập đoàn An thị. “Không nói sao?” Mặc Hi cười nhẹ một tiếng, đôi mắt sạch sẽ hút người, “Nếu nói, tôi sẽ không giết anh.”

“Thật! ?” Đôi mắt của chàng trai nhất thời sáng ngời.

Mà Mặc Hi cũng vừa chú ý tới một thiếu nữ trên mặt đất trong nháy mắt dung nhan có chút tái nhợt, cùng con người hoảng loạn, cô gái này, Mặc Hi không nhận ra, nhưng Mặc Vân Vân lại nhận ra, chính là Liêu Na!

Xem ra không cần nói, tất cả đều rõ ràng rồi. . . . .

“Tôi sẽ không nói dối.” Mặc Hi bình thân cười nói, cho ra đáp án khẳng định.

Chàng trai nhìn cô, trầm mặc một hồi lâu, con người thỉnh thoảng bí ẩn nhìn về phía Liêu Na. “Tôi không có nhiều thời gian hao phí đâu, anh không quý trọng cơ hội sống sót này ở trong tay tôi, tôi cũng có thể tìm người khác tra, dù sao lấy thân phận của tôi, muốn tra được cũng không khó.” Mặc Hi không nóng nảy, cười nói. Giọng nói nhẹ nhàng, chỉ là lời nói lại làm cho thần thể chàng trai chấn động, vừa thấy hình như Mặc Hi không có hứng thú, vội vàng kêu lên, “Tôi nói! Tôi nói! Ngài muốn biết cái gì tôi đều nói!”

Đôi mắt Mặc Hi trấn định, ý bảo hắn nói đi.

Chàng trai run sợ một cái, ngón tay chỉ Liêu Na, kêu lên, “Là cô ta! Đây là cô ta thương lượng cùng tôi làm như vậy! Cô ta cho tôi biết Mặc Vân Vân là một nữ nhân kiêu ngạo tự đại, hơn nữa rất sĩ diện, chỉ cần tôi làm ra chuyện như vậy với cô ta, hơn nữa ép cô ta cầm tiền tuyệt đối sẽ không bị cô ta nói ra, hơn nữa. . . . .”

“Đủ rồi!” Lời còn chưa nói xong, lại nghe một đạo nghiêng răng nghiêng lợi kêu to, có chút bén nhọn, chính là Liêu Na, chỉ thấy cô ta quay đầu nhìn về phía Mặc Hi, khóc lóc kêu to, kinh hoàng kêu to, “Mặc tiểu thư! Đừng nghe hắn nói lung tung, tôi không nhận ra hắn ta! Hắn đều là nói lung tung đấy! Tôi vô tội!”

“Liêu Na! Con điểm thói này! Bây giờ lại đến trốn tránh trách nhiệm rồi sao? Là ai nói là nhìn không quen bộ dạng Mặc Vân Vân kiêu ngạo tự đại, thật giống như ai cũng là người hầu của cô ta, là ai quán lấy ngủ cùng tao, ở bên giường cùng tao nói kế hoạch này, là ai giống như kĩ nữ mời tao? Là ai. . . . .” Lời kia càng nói càng khó nghe, mà sắc mặt của Liêu Na cũng càng lúc càng khó coi, cùng dạng sắc mặt khó coi còn có Mặc Vân Vân, ai sẽ nghĩ đến người hại mình dĩ nhiên là bạn của mình! ? Cô lại thất bại như vậy sao? Kiêu ngạo tự đại? Coi ai giống như người hầu? Cô. . . . . Có sao?

Nghe thấy những lời kia, sắc mặt Mặc Hi bình tĩnh, tựa hồ không có một chút để ý, chẳng qua là Thiên Nhu lại rõ ràng phát hiện đôi mắt cô dần dần lạnh lẽo, chàng trai kia nói thật khó nghe.

“Câm miệng! Anh đừng ở đây vu oan người! Tôi không có! Tôi không có làm qua!” Đôi má Liêu Na đỏ hồng, thét lớn lên, tiếng kêu kia làm cho lòng mày Mặc Hi nhăn nhó hạ xuống, thật âm ỉ.

“Mặc tiểu thư! Tôi không có! Thật! Vân Vân là bạn tốt của tôi! Sao tôi lại hại cô ấy đây? Mặc tiểu thư!” Sắc mặt Liêu Na phức tạp, hai bàn tay loạn mở, lớn tiếng giải thích đối với Mặc Hi.

“Mày. . . . .” Chàng trai lại chuẩn bị nói chuyện rồi, chẳng qua là bị Mặc Hi nói trước, “Được rồi.”

Vừa thấy ánh mắt của Mặc Hi, chàng trai nhất thời ngậm miệng lại, chỉ thấy Mặc Hi quay đầu nhìn về phía Liêu Na, khóe miệng cười lên, bộ dạng xinh đẹp kia khiến ai cũng đều sinh lòng hảo cảm, mà trong lòng Liêu Na cũng khản trương, sắc mặt cũng dần dần cười lên, chỉ là bị một câu nói của Mặc Hi

đã kích cả người vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

“Liêu Na phải không?” Mặc Hi nhẹ nhàng nói, nhìn khuôn mặt đang dần dần có nụ cười kia, tiếp theo khóe miệng cười cũng lớn hơn, đôi mắt có chút híp lại, “Không phải là chị bị trúng được sao? Thấy hơi thở rất mạnh mẽ đấy.”

Một câu nói, đã khái quát sự thật.

Thật sự không cần nói nữa cũng đã rõ ràng.

Mặc Vân Vân cả người run nhẹ, khẽ cúi đầu xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Đúng! Không sai! Là tôi! Là tôi! Kia lại thế nào! ? Vốn là thế, mỗi ngày một bộ dạng nữ vương, không biết bao nhiêu người ghét cô ta! Nếu không phải thấy cô ta là chị họ cô, cô cho là lấy tính cách của cô ta có thể có kết quả tốt được sao? Mỗi ngày coi tôi cùng bọn Tiểu Tây giống như người hầu sai bảo, rất thoải mái phải không? Ha ha ha ha! Tôi rất khó chịu, tôi chính là muốn làm hại cô ta, muốn để cô ta thấy cảm giác thân bại danh liệt!” Chuyện bại lộ, Liêu Na cũng không bận tâm nữa, mặt mũi hung ác, lớn tiếng nói.

Mà Mặc Vân Vân run rẩy lợi hại hơn, cũng nhiều áp lực hơn.

“Thật khó coi.” Mặc Hi bình thản nói, không sai, dáng vẻ của Liêu Na lúc này rất khó coi, hình dạng xinh đẹp vốn nhìn rõ ràng lại bị cấm hận rõ ràng kia làm cô lộ ra dị thường xấu xí.

Giọng nói bình thản, không có bất kỳ ý nghĩa gì, chẳng qua là bình thản trần thuật sự thật, lại để cho Liêu Na không thể nói lời nào phản bác, là do áp lực kia cũng là bởi vì cái đó mới làm cho cô chán nản, xấu xí hơn.

“Đừng a! Mặc tiểu thư! Cô ta cái gì cũng thừa nhận rồi! Tôi cái gì cũng đã nói! Có thể thả tôi đi sao?” Chàng trai cũng mặc kệ nhiều như vậy, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

“Mặc tiểu thư! Nhất thiết không được thả hắn! Hắn ta không phải là người tốt gì! Hắn. . . . .” Liêu Na cấm hận nhìn chàng trai.

“Liêu Na! Mày nói cái gì! Chính mình làm nhiều như vậy, Đừng ở đây nói lung tung!” Chàng trai cùng dạng giận trừng mắt nhìn cô.

“Được rồi.” Giọng nói lạnh lẽo để hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía Mặc Hi, ánh mắt chàng trai mong đợi, ánh mắt Liêu Na khản trương.

Mặc Hi chuyển mắt nhìn về phía chàng trai, nụ cười ngọt, “Tôi sẽ không giết anh.” ánh mắt chàng trai nhất thời sáng ngời, nhưng là âm thanh động lòng người kia còn chưa ngừng, “Nhưng là, tôi cũng không có nói thả anh đi.”

“Mày?” Chàng trai kinh sợ, tiếp theo tức giận kêu lên, “Mẹ nó! Mày lại không giữ lời hứa!”

“Tôi chỉ đáp ứng không giết anh, tôi không có giết anh mà.” Mặc Hi cười nói, nói rất có lý, “Vậy, bây giờ nên trả giá vì vũ nhục chị họ của tôi rồi.”

Lời vừa dứt, dao găm trong tay cơ hồ là trong nháy mắt hướng về phía chàng trai vọt tới. . . . .

“A a a!” gào thét đau thấu xương!

Để không ít người nghe trong lòng đồng thời run lên, ánh mắt nhìn chàng trai lại toát ra có chút đồng tình. Chỉ thấy dao găm kia vừa lúc cắm ở chỗ kín của chàng trai, lại nhìn thấy cái quần kia đều bị máu tươi làm ướt cùng chàng trai kia run rẩy gần như tắt thở, đều cho mọi người biết một sự thật, đó chính là mệnh căn của chàng trai sợ là bị hủy từ đây.

Không để ý bất kỳ cái gì, Mặc Hi nhìn cũng không nhìn chàng trai một cái, cả người trên dưới sạch sẽ, để người ta không cách nào tưởng tượng được, chuyện vừa mới tàn nhẫn như vậy dĩ nhiên là do cô gái xinh đẹp dễ thương này làm, một thân áo trắng không bị nhiễm bẩn, theo đó sáng ngời trong mắt người.

“Anh, lại đây.” Mặc Hi hướng phía Viên gọi.

“A! ? A? Mặc lão Đại, cô gọi tôi?” Viên kinh ngạc một chút, tiếp theo thấy Mặc Hi gật đầu, sắc mặt nhất thời mừng rỡ, chạy tới trước mặt Mặc Hi, thanh âm có chút kích động run rẩy, “Mặc lão đại gọi tôi có chuyện gì?”

Tán thưởng nhìn hắn một cái, thế nhưng không có vì chuyện vừa rồi mà có một điểm kinh sợ, bất kể là Dị Năng Giả hay không, có phần can đảm này chính là không tệ rồi.

Hỏi: “Anh tên là gì?”

“Hỏi Mặc lão đại! Tôi tên là Viên!” Viên rõ ràng mà nghiêm túc nói, trong lòng đã kích động không cách nào nói được.

“Ha Ha.” Mặc Hi nở nụ cười, cũng biết bọn họ sẽ không có tên gì hay, quả nhiên là như vậy. Mà giương mắt nhìn lên, lại thấy ánh mắt của Viên nhìn mình lại là ngẩn ngơ, thu lại nụ cười, nhưng giọng điệu lại hiện ra vui vẻ, “Viên đúng không, bây giờ có một việc để anh làm, liền xem anh có dám hay không.”

“Đạ! Chỉ cần là chuyện Mặc lão đại phản phó Viên tuyệt đối sẽ làm được!” Viên mừng rỡ nói, con ngươi tràn đầy kinh hi, cuối cùng! Cuối cùng để Mặc lão Đại chú ý tới mình rồi!

“Là cái gì?” Mặc Hi nhìn tròn mắt của hắn nhẹ nhàng sâu sắc cũng là tán thưởng, quả nhiên, hắn sẽ bắt lấy cơ hội, “Đi giết hắn ta.” Mặc Hi đúng là chỉ về phía chàng trai trên mặt đất.

“A! ?” Viên sùng sốt, trong nháy mắt hoàn hồn mọi người nhìn lại, phát hiện hắn chẳng những không có bất kỳ sợ hãi nào, con ngươi kinh hi kia thể nhưng lại càng thêm mãnh liệt. Không sai, hắn bây giờ hưng phấn, hắn nghĩ tới lần đó Mặc Hi nói với bọn Đại Lăng, người của cô sẽ phải giết người, vậy bây giờ cô bảo hắn giết người, ý kia cũng rõ ràng rồi.

Chỉ có thể nói Viên thật sự là đưa trẻ thông minh, bằng không cũng không đến thời khắc sẽ nắm chặt cơ hội, hoặc là phải nói là chính hắn sáng tạo cơ hội để Mặc Hi chú ý tới hắn.

Hắn biết nếu như bây giờ hắn làm để Mặc Hi hài lòng rồi, tuyệt đối sẽ nhận được cái hắn muốn !

“Đạ!” Kiên định hồi đáp, Viên lại không có bất kỳ do dự nào hướng tới chàng trai hư nhược không có một chút lực lượng phản kháng nào đi qua. Thật sự là đưa trẻ thông minh , có can đảm, dám mạo hiểm, ở độ tuổi này chỉ có thể nói là nhân tài rồi.

Mặc Hi nhìn Viên, trong lòng yên lặng nói.

Chàng trai vừa rồi lại hoàn toàn nghe thấy đối thoại của Mặc Hi và Viên, sau đó vừa nhìn thấy Viên hướng mình đi tới, không khỏi cả người run rẩy, không biết là sợ hay là đau, cho đến khi Viên đến trước mặt mới hư nhược nói, “Mày, mày làm cái gì. . . . .”

“Giết mày!” Viên kiên định nói, lúc này nhưng hắn vẫn nhớ kỹ chàng trai đã hắn một chân, hơn nữa, đây là cơ hội biểu hiện ở trước mặt Mặc Hi, tuyệt đối không thể sai sót. Đối với giết người hắn cũng không có bao nhiêu kháng cự, ở trong tâm hắn không biết vì sao luôn sung mãn một loại dã tâm không thể nói rõ, trên thế giới này đúng là có một loại người, bọn họ không cần cái khác, muốn chỉ là một cơ hội, cơ hội thể hiện bản lĩnh, mà Viên rõ ràng chính là người như vậy.

“Mày. . . . . A!” Chàng trai mới chuẩn bị nói cái gì, dao găm ở trên miệng vết thương kia lại đột nhiên bị Viên rút lên, đau đến hắn lại một lần nữa hét lên, nhìn cái mệnh căn kia rơi rụng, chỉ sợ Viên không giết hắn thì hắn cũng không sống được bao lâu nữa rồi.

Mặc Hi ở một bên bình thần nhìn lấy, mà người bên cạnh hô hấp đã bắt đầu mãnh liệt, bọn họ thật không rõ, bọn hắn là trẻ con mà. Vì sao có thể biểu hiện còn tàn nhẫn và quyết đoán hơn người trưởng thành.

Mặc Vân Vân cũng ngẩng đầu lên, nhìn Viên rồi lại nhìn Mặc Hi, cô phát hiện, cô quả nhiên là không so được, Mặc Hi lại cứ như vậy ở trong đó không có hành động gì, đều để cho mọi người có cảm giác tuyệt đối khó nói, nói không rõ, để người không dám lơ đi.

“Ha ha! Muốn trách thì trách mày đắc tội Mặc lão đại!” Sắc mặt Viên mang theo nụ cười, hưng phấn mà tàn nhẫn, còn có chút kích thích, trong tay cầm lấy dao găm dính máu, còn có tươi máu rơi xuống, kết hợp với nụ cười kia, thật sự là để trong lòng người không khỏi phát lạnh.

Không có bất kỳ sức lực, cũng không có bất kỳ kỹ xảo nào đáng nói, nâng dao hạ xuống, ở dưới ánh mắt sợ hãi của chàng trai cùng tiếng thét chói tai cuối cùng mà tiêu tán đâm vào ngực của chàng trai, cũng bởi vì không có bất kỳ kỹ xảo nào, cho nên nhất thời máu tươi bắn ra từ trong miệng vết thương kia, để Viên không có bất kỳ sức mạnh nào ở trước mặt chàng trai kia bị phun khắp mình. “Ha ha, Mặc lão đại, tôi đã giết hắn!” Viên sau khi đâm chàng trai kia lại thả dao găm đầy máu tươi ra, quay đầu hướng Mặc Hi nhìn lại, cười, có chút tranh công nói.

Khắp mình đầy máu tươi, trên khuôn mặt nhỏ cũng bị bắn lấy vài giọt, trượt rơi xuống phía dưới, bên cạnh là chàng trai đã ngã trên mặt đất không có bất kỳ tức giận gì nữa, dưới ánh trăng, có cảm giác quý dị mà kinh khủng, còn có cô gái bàng quan.

“Ừ.” Mặc Hi đồng ý một câu, ở dưới ánh mắt mong chờ của Viên, cười, con ngươi giống như phủ kín một tầng sương mù, để mọi người thấy không rõ ánh sáng trong đó, lại xinh đẹp để cho người hâm mộ, “Anh làm rất tốt.”

Một câu nói nhẹ, để người xung quanh thở ra một hơi, để miệng Viên mở to, để đồng bọn của chàng trai mặt mày trắng bệch.

“Ha ha ha ha! Mặc lão đại khen ta! Khen ta! Ha ha ha!” Viên tiếng lớn kêu lên, trong đó vui mừng khiến ai cũng thể nghe ra, chỉ là để cho sắc mặt của người bình thường bên cạnh càng thêm biến đổi thôi. Đối với sự hưng phấn của Viên, Mặc Hi chỉ bình thần cười qua, đưa trẻ này lại để cô khế giặt mình rồi, về mặt hưng phấn kia để cô cùng dạng loáng qua một tia khác thường, nếu không phải phát hiện đến hắn chẳng qua là đối với thừa nhận của mình mà hưng phấn, mà không phải bởi vì giết người, hơn nữa đối với đôi mắt vừa mới giết người kia không có một điểm thị sát, cô mới đón nhận hắn. Bằng không, nếu như hắn là loại người thị sát, bất kể hắn là nhân tài hay không, cô đều sẽ không muốn hắn. Hơn nữa, nói không chừng sẽ động thủ giết hắn, mặc dù nói như vậy có điểm tàn nhẫn, nhưng cô vừa mới thật sự có nghĩ qua như vậy.

“Vậy đến lượt các anh đi.” Mặc Hi chuyển con ngươi, nhìn về phía đồng bọn chàng trai này một chút, cười nói.

Cơ hồ là trong nháy mắt, ba chàng trai đều cùng lúc lui về phía sau một bước, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

“Không. . . . . Không, đừng! A a a. . . . . đừng!” Một chàng trai trong đó cuối cùng không nhịn được áp lực, thét chói tai một tiếng, chuẩn bị hướng phía sau chạy, bộ dạng kia giống như là phía sau có quỷ đuổi theo hắn, không! Bây giờ trong lòng của hắn Mặc Hi so với bất kỳ cái gì cũng đều đáng sợ hơn.

“Xem ra anh không nhớ kĩ, tôi cũng không thích nhắc lại.” Giọng nói lãnh đạm để chàng trai rết run, cuối cùng vẫn dừng lại, cơ hồ là cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Mặc Hi, ngã ngồi ở trên mặt đất, một ngum vị đậm truyền đến cùng với bộ mặt đầy nước mắt của chàng trai kia, sợ hãi cầu khẩn kêu lên, “xin ngài bỏ qua cho tôi, tôi cũng không có làm cái gì ! Cũng là kế hoạch của Khắc Minh, tôi chỉ bị hấn kéo đến ! Đại nhân! Cầu xin ngài, tôi không muốn chết a! Tôi còn có vợ và con ! Tôi không muốn chết!”

“Con, vợ?” Mặc Hi đột nhiên có chút buồn cười, phải nói là hấn ngu ngốc hay là hấn nhận ra mình nghe thấy điều này liền mềm lòng? Có vợ con còn làm chuyện như vậy không phải là còn đáng giận hơn sao? Quả nhiên, sau khi nghe lời nói này, người xung quanh chẳng những không có thương hại chàng trai kia, mà là càng thêm tức giận nhìn hấn.

“Đúng a! Đại nhân, vợ con của tôi không thể mất tôi!” Chàng trai vừa thấy Mặc Hi hỏi như vậy liền cho là có hi vọng, nhất thời hét lớn.

“Đại nhân! Tôi cũng có vợ con! Cầu xin đại nhân bỏ qua tôi đi!” Những chàng trai khác vừa thấy thế cũng đồng loạt kêu lên như vậy.

Mặc Hi trầm mặc, không có nói chuyện, chẳng qua là bình thần cười.

“Này, cô tên Mặc Hi , cô sẽ không nghe như thế liền mềm lòng đi chứ? Vừa mới cũng không thấy cô dễ dàng mềm lòng như thế !” Sau đó, trong đám người đột nhiên một người lên tiếng nói.

Mặc Hi quay đầu nhìn lại, lại thấy là một chàng trai, hơn nữa nhìn sự liêu lĩnh kia cũng biết đây là một chàng trai có thực lực cùng không ít kinh nghiệm chiến đấu, cũng chỉ có nhân tài như vậy mới nói như vậy.

“Ha hã, tôi chỉ là đang nghĩ, xử lý bọn họ thế nào cho thỏa đáng.” Mặc Hi cười trả lời hấn, giống như là bạn tốt nói chuyện phiếm, cũng là một câu nói như vậy lại để mọi người khẩn trương, muốn nhìn một chút cô rốt cuộc còn sẽ làm ra cái gì.

“Nói thật, tôi không thích lưu hậu hoạn về sau.” Mặc Hi nói, còn chưa nói xong, liền nghe thấy ba chàng trai liên tục bảo đảm, “Không! Đại nhân, cho dù cho tôi mười lã giá cũng không dám tìm cô báo phục !”

“Đại nhân! Tôi thề! Tuyệt đối sẽ không báo phục !”

“Đúng a! Đại nhân, tôi lấy thề a!”

Thề! Chỉ cần thề, liền tuyệt đối phải làm, bằng không sẽ tan thành tro bụi, nghe mấy chàng trai nói, không ít người đều toát ra ánh mắt thả lỏng.

“Tôi không có nhiều thời gian như vậy, các chị đến quyết định đi, dù sao bị hại cũng là các chị.” Mặc Hi đem quyền quyết định cho đám người Mặc Văn Văn, cô đứng là không có bao nhiêu thời gian, “Nhanh chóng một chút, tôi muốn quay trở về.”

Hai thiếu nữ tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, rốt cuộc cái gì cũng không nói.

“Đề... đề bọn họ thề đi.” Mặc Văn Văn cuối cùng lên tiếng, giọng nói trầm thấp.

“Nghe chưa.” Mặc Hi nhắc nhở một câu.

Ba chàng trai nhất thời mừng rỡ, đồng thời quỳ rạp xuống đất, một người trong đó trước tiên đem tay làm ra máu, kích động nói:

“Lấy máu làm thề, nếu ta muốn báo phục người trước mắt liền bị trời phạt, tan thành tro bụi, thề thành. Hai người khác nghe vậy, cũng đem tay lấy máu ra, nói:

“Lấy máu làm thề, nếu ta là muốn báo phục người trước mắt liền bị trời phạt, tan thành tro bụi, thề thành.

“Lấy máu làm thề, nếu ta muốn báo phục người trước mắt liền bị trời phạt, tan thành tro bụi, thề thành. Nói xong, ba người đều cẩn thận nhìn Mặc Hi, tất cả những điều Mặc Hi vừa mới làm đúng là để cho người không dám có bất kì hành động khác lạ nào.

Đôi mắt Mặc Hi bình tĩnh nhìn bọn họ, không nói chuyện, dường như nhìn như vậy, giống như tiến vào lĩnh hồn của bọn họ, để bọn họ không khỏi run nhẹ, không dám nhìn thẳng vào cô.

Cho đến khi, “Các anh đi đi.” Một câu nói để cho nhóm chàng trai kinh hi chột ngốc mắt lên, nhìn lại, phát hiện Mặc Hi ý quay đầu đi, thấy cô không làm bất kì cái gì, cuối cùng là kinh hi kêu một tiếng, “Dạ! Dạ! Chúng ta đi ngay! Đi ngay!”

Nói xong, liền đứng lên, cơ hồ nhanh chóng chạy theo cả ba hướng ngược lại với hướng của Mặc Hi, giống như sợ Mặc Hi một khắc sau sẽ hối hận.

“Còn cô? Cô muốn thế nào?” Mặc Hi hoàn toàn không có để ý hướng của những chàng trai kích động kia, mà là lần nữa hướng Mặc Văn Văn hỏi, nói cô, chính là Liêu Na.

Cũng do một tiếng này, để toàn thân Liêu Na run sợ, thấy Mặc Văn Văn nhìn về phía cô, chính là cúi đầu xuống, thấy không rõ vẻ mặt trong đôi mắt kia, nhưng đôi môi kia giống như đã cắn ra máu.

“.....” Đôi mắt Mặc Văn Văn rất phức tạp, có đau có hận có chịu đựng vân vân..., tất cả những chuyện xảy ra hôm nay khiến cho cô khó có thể thích ứng, bị ép buộc, thiếu chút bị cưỡng bạo, thiếu chút bị giết chết, lại bị bạn tốt phản bội, đồng thời phát sinh, để cô không khỏi suy nghĩ rất nhiều,

cũng kiềm chế bản thân, cô nhảm sao? Cô không sai! Cô không sai! Cô thế nào sẽ sai! Nhưng là. . . . . Vì sao ở trong lòng run rẩy. . . . .

“Tôi, tôi không biết. . . . .” Mặc Vân Vân hạ giọng trầm trầm, thân mình chỉ mặc một bộ váy bị gió ban đêm thổi nhẹ làm rét run, giống bị thổi đến vào trong tâm.

“Nha.” Mặc Hi không có cái gì khác, bình thản đồng ý một tiếng, nhìn ba thiếu nữ trên mặt đất một chút, đối với Thiên Nhu phân phó nói, “Để cảnh sát thành phố xử lý đi.”

“Được” Thiên Nhu ôn nhu đáp ứng, liền lấy điện thoại ra.

Một tràng khô khan kết thúc, trong đêm có chút thê lương.

Mặc Hi cũng không thích ngó ngang tới ánh mắt của người xung quanh, từ trong chiếc nhẫn không gian lấy Ngân Sắc ra từ, nói với Mặc Vân Vân, “Lên đi, tôi đưa chị trở về.”

Cả người Mặc Vân Vân nhẹ nhàng run một chút, cúi đầu đi vào trong Ngân Sắc.

Sau đó Thiên Nhu khai báo chuyện đã làm xong, dưới ánh mắt của Mặc Hi, cũng đi vào ngồi trước ở Ngân Sắc.

“Anh cũng đi vào đi, tôi có chuyện dặn dò anh.” Ở dưới ánh mắt ủ rũ của Viên, vốn cho rằng Mặc Hi lập tức phải đi rồi, lại không nghĩ đến, bên tai đột nhiên truyền tới lời nói này, chợt ngừng đầu, lại thấy Mặc Hi nhìn mặt của mình, cơ hồ là không dám tin vào hai mắt của mình, một tay chỉ lấy mình, có chút ngu ngơ nói: “Mặc... Mặc lão đại đang gọi, gọi tôi?”

“Ha ha, anh không muốn lên cũng là có thể.” Mặc Hi có chút đùa giỡn cười nói.

“A! Tôi muốn đi, ha ha! Cảm ơn Mặc lão đại! Xe bay a! Là xe bay Mặc lão đại, tôi được ngồi xe bay của Mặc lão đại rồi!” Trong không gian là tiếng kêu cực kì hưng phấn của Viên, một chút liền chui vào bên trong Ngân Sắc.

Nếu là trước kia Mặc Vân Vân vừa thấy Viên cùng mình ngồi cùng một chỗ tuyệt đối sẽ nổi giận, chẳng qua là bây giờ cô không có tâm tư đó, nhàn nhè này, sau đó di chuyển lên phía trên một chút, lại cúi đầu tiếp tục suy nghĩ chuyện của mình.

Mà Viên mang theo khuôn mặt hưng phấn, hình dáng kia mang theo sự đặc biệt đơn thuần vui mừng hưng phấn của trẻ con, nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, Mặc Hi cũng không khỏi được cười lên, có lẽ chính là như vậy, giống như An Dĩ Mẫn trước kia nói với cô, về mặt này mang tính lừa gạt rất lớn, Viên cơ hồ là ngay cả về mặt đều mang tính lừa gạt rất lớn, thế nhưng mà hắn còn nhỏ như vậy lại hình dáng như vậy còn có năng lực quan sát và trí thông minh, thấy năng lực biến đổi như thế, phải nói, đứa trẻ này thật sự làm cho Mặc Hi giật mình rồi, có lẽ kiếp trước cô thật không tin có thiên tài, nhưng là bây giờ lại không thể không tin rồi.

Trước đưa Viên trở lại đường Phương Tề, phố Lỗ Tây, khu Nam Dương, cùng hắn xuống xe, dưới ánh mắt kích động của Viên, nói, “Qua mấy ngày nữa tôi sẽ đến, có chuyện thì gọi điện cho tôi.”

“Dạ! Tôi tuyệt đối sẽ chờ Mặc lão đại!” Viên nghiêm túc nói, khuôn mặt chỉ có thể coi là thanh tú nhìn Mặc Hi, trong đôi mắt chỉ có cô, mang theo cuồng nhiệt khó có thể nói rõ, nụ cười thuần tịnh dường như không có bất kì tạp chất gì, máu đỏ tươi khắp mình đã bị gió hong khô, cùng vài giọt trên mặt cũng không ngăn cản được nụ cười duy nhất này.

Cho dù là Mặc Hi, nhìn nụ cười này, thế nhưng trong lòng cũng dâng lên cảm giác khác thường, giống như bị một người tín nhiệm không hề giữ lại, không hề giữ lại ý vào, ngay cả chính cô cũng không tự giác cười, đưa tay muốn sờ đầu của hắn, lại phát hiện, mình vẫn thấp.

Nhưng là cơ hồ trong nháy mắt, Viên sùng sốt một chút, trên mặt tràn đầy nụ cười càng thêm xán lạn, cúi xuống người xuống, đi đến dưới tay của Mặc Hi, đôi mắt nhìn cô mang theo ánh sáng lấp lánh. Động tác như vậy lại không hề cho Mặc Hi thấy được một chút cố ý nịnh hót, chỉ là đơn thuần biểu hiện phần tín nhiệm kia ra, con người nhẹ lóe lên, sau đó tay cũng có chút dùng sức ở trên đầu có chút dơ bẩn xoa xoa, cười nói, “Phải cố gắng hơn!”

“Dạ!” Viên tiếp đó là kia kiên định đồng ý nói.

“Ha ha, trở về đi thôi.” Mặc Hi cười cười, xoay người trở lại xe bay.

Mà Viên đứng ở đó, vẫn nhìn, cho đến khi không nhìn thấy thân ảnh của Ngân Sắc, nụ cười trên mặt nhất thời từ từ giảm xuống, có chút đắc ý, có chút kích động, có chút hưng phấn, có chút tính khí trẻ con.

Một hồi, đưa tay sờ lên đầu Mặc Hi vừa mới sờ qua, con người có chút mê mang, trong miệng trầm trầm cơ hồ chỉ có chính hắn mới nghe được rõ ràng, “Thật ấm áp, thật thoải mái, hơn nữa vừa nảy tim đập thật nhanh, khó trách Tam Lăng muốn để cô sờ, thật muốn luôn luôn như vậy. . . . . Con người mới mang lóe lên ánh sáng, đồng thời tràn đầy kiên định, “Đúng! Nhất định phải để Mặc lão đại vẫn đối với mình như vậy! Mặc lão đại thực thật là lợi hại! Mặc lão đại! Cuối cùng. . . . . Cuối cùng có cơ hội rồi! Ha ha ha ha ha!” Đến cuối cùng, càng cười càng lớn, ở trong bầu trời đêm yên tĩnh hồi vang, đưa tới âm thanh chói sủa.

Bên trong xe, Mặc Hi nắm Ngân Sắc trong tay, đồng thời nghĩ đến Viên, khóe miệng hiện lên nụ cười cao thâm, nhìn lại dường như chỉ giống như nụ cười bình thường, nhưng Thiên Nhu lại nhìn thấu một tia khác thường trong đó.

Chỉ là cô không hỏi, Mặc Hi muốn nói, liền sẽ nói, không thể không nói, Thiên Nhu thật sự rất hiểu Mặc Hi.

“Một người rất thú vị a, thật rất dễ người mong đợi.” Mặc Hi giống như tự nói, cười nhẹ ra tiếng.

“Ừ đúng vậy.” Thiên Nhu nói tiếp, theo đó là miệng nhẹ nhàng cười.

Mặc Hi quay đầu hướng cô cười một tiếng, hết thấy đều không nói lời nào, tiếp theo liếc nhìn Mặc Vân Vân ở phía sau một câu cũng không nói, thanh âm bình thản hiện cười, kín đáo an ủi, “Không có chuyện gì.”

Mặc Vân Vân thân nhẹ run, ngược mắt nhìn nụ cười thuần tịnh trên khuôn mặt Mặc Hi, vẫn là khuôn mặt khiến người ta ghen tị kia, giờ phút này lại giống người lớn an ủi mình, không nói chuyện, quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

“Thiên Nhu! Lấy một bộ quần áo của chị cho chị ấy thay đi, còn có giúp chị ấy tiêu trừ vết thũng trên má đi.” Mặc Hi quay đầu lại, nói với Thiên Nhu.

“Dạ.” Thiên Nhu từ trong chiếc nhẫn không gian lấy ra một bộ quần áo tương đối nhỏ đưa cho Mặc Vân Vân, giọng nói nhẹ nhàng như vậy làm cho người ta ấm áp, lại rõ ràng có một khoảng cách khó nói, “Mặc tiểu thư.”

Mặc Vân Vân không có ngó ngang tới, cắn cắn môi dưới.

“Vây tôi trị liệu cho Mặc tiểu thư trước nhé.” Thiên Nhu trước đặt quần áo ở trên hai chân, nhẹ nhàng nói, tiếp theo ánh sáng màu cam trong tay lóe lên, năng lượng màu vàng mềm mại bây giờ đang ở trước khuôn mặt sưng đỏ của Mặc Vân Vân.

“Không cần!” Mặc Vân Vân thét chói tai một tiếng, đầu lắc lắc, muốn rời khỏi năng lượng màu vàng kia, con người đã chứa lệ, “Không được! Không được! Cút ra!”

“.....” Thiên Nhu cũng không nói chuyện, cũng không tức giận, động tác trên tay cũng không ngừng.

“Không nghe lời của tôi sao? Tôi nói không được! tiện dân này!” Giờ phút này Mặc Vân Vân nói đã không chọn lời.

“Câm mồm.” Giọng nói bình thản không xao động mang theo non nớt vang lên, cơ hồ là trong nháy mắt để cho động tác cùng lời nói của Mặc Vân Vân dừng lại, ngược mắt nhìn về phía Mặc Hi, thấy cô cũng không có quay đầu, có chăng qua chỉ là thanh âm bình thản mà không phải là uy nghiêm, “Tôi đã nói, không nên ở trước mặt của tôi đối với người của tôi nháo vô lý.”

“.....” Mặc Vân Vân há miệng, lời gì đều như đặng ở trong cổ họng, cúi đầu, bả vai run nhẹ, còn lên tiếng ghen ngào.

Thiên Nhu cũng không ngó ngang tới, đối với Mặc Vân Vân nhục mạ cô cũng không tức giận, dù sao coi như không nghe thấy là được rồi, chỉ là câu nói bảo vệ của Mặc Hi kia vẫn để trong lòng cô ấm áp.

Bên trong xe trầm mặc một hồi, Mặc Vân Vân bị áp lực kia làm khóc nỉ non, thanh âm Mặc Hi cũng lần nữa vang lên, “Thay quần áo đi, tôi không muốn ba ba và mẹ lo lắng.”

Mặc Vân Vân bả vai lại run một chút, trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn giờ lên đầu, đôi mắt rõ ràng là sưng đỏ, nhìn quần áo của Thiên Nhu trên đùi một chút, lại không lên tiếng.

Thiên Nhu cũng khéo hiểu lòng người đem y phục lần nữa đưa cho cô, “Mặc tiểu thư.”

Đôi mắt Mặc Vân Vân nhìn thiếu nữ dịu dàng này, chuẩn bị muốn nói cảm ơn, lại cái gì đều không nói, đón lấy quần áo, nhìn Thiên Nhu cùng Mặc Hi một chút, thấy hai người không có một người quay đầu, cũng biết họ là muốn để cho cô an tâm thay quần áo, khẽ cắn răng, liền cắn răng nhấn nút bắt đầu cài váy có chút dơ bẩn ra, đem quần áo Thiên Nhu vừa mới đưa cho bắt đầu thay.

Đều mặc xong, Mặc Hi cũng lần nữa nói, “Thiên Nhu, đem ánh mắt sưng đỏ của chị ấy tiêu trừ đi. Ánh sáng màu cam lần nữa xuất hiện, năng lực màu vàng cũng lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt Mặc Vân Vân, chỉ là lần này cô cũng không phản kháng, cơ hồ không tới 2 giây, vết sưng đỏ liền biến mất gần hết.

“Đưa điện thoại của chị đây.” Mặc Hi quay đầu vươn tay đối với Mặc Vân Vân

Mặc Vân Vân do dự một hồi, vẫn từ trong túi đựng quần áo lấy ra đưa cho cô, bây giờ cô cơ hồ không có một điểm phản kháng, cũng không có bất kỳ lời nói nào, tựa như mất đi sức sống.

Một lúc sau, Mặc Hi trả điện thoại lại cho cô, ở dưới ánh mắt nghi ngờ của cô, cười nhẹ nói, “Tôi đã lưu số điện thoại của tôi vào, chỉ cần ấn một chữ chính là tôi, có chuyện gì liền gọi cho tôi.”

Giọng nói ấm áp, cũng bình thản, trong lòng Mặc Vân Vân rung động, ngay cả âm thanh cũng mang theo run rẩy, “Được, vì sao.”

“Ha ha, chị là chị họ của tôi có phải không? Người thân a. ....” Mặc Hi hướng cô cười một tiếng, quay đầu cứu giúp, câu nói cuối cùng có chút bay bổng, chỉ bởi vì cô là người thân, là người thân của Chu Tiểu Trúc bọn họ, nếu như cô gặp chuyện không may, Chu Tiểu Trúc bọn họ cũng sẽ không vui vẻ, chẳng qua là đơn giản như thế.

Chỉ là ở trong mắt Mặc Vân Vân lại không phải không nhận thấy như vậy, con người tràn đầy phức tạp, có lẽ cô đã biết vì sao Mặc Hi có thể được

như vậy, bởi vì cô có tư cách này, đối với người nhà luôn luôn bao che khuyết điểm, chỉ sợ lúc đó mình đối với cô như vậy, nhưng cuối cùng sẽ vẫn nhận được đối đãi như vậy, cho dù cô vẫn có chút không muốn tiếp nhận, nhưng là trong lòng ảm áp lừa không được người. Kỳ thật cô rất hi vọng người khác có thể đối tốt với cô, đừng thấy Mặc Thiên và Lệ A đối với cô rất tốt, hơn nữa dung túng, nhưng là trong đó lại có rất nhiều cái không biết, Lệ A thích đánh bạc, thỉnh thoảng cùng Mặc Thiên cãi nhau, gần như mặc kệ cô, cô cũng muốn bị quản, bởi vì như vậy, cô có thể cảm giác được có người quan tâm cô, cho nên mới đối với sự quan tâm của Chu Tiểu Trúc rất thích.

“Cô... cô đừng cho là, này, như vậy tôi sẽ cảm ơn cô.” Mặc Vân Vân lắp bắp nói, bây giờ để cảm giác là trẻ con dỗi hờn, mà Mặc Hi mới là ổn trọng của người trưởng thành.

“Ha ha, kỳ thật chị như vậy mới tốt, người luôn cần thời gian để lớn lên, chị bây giờ có thay đổi có phải không? Dù sao chị vẫn còn nhỏ.” Mặc Hi nhẹ nói, chỉ là lời nói tuy rất có đạo lý, nhưng cô dường như quên mất, cô mới bao nhiêu, lại, “Dù sao chị vẫn còn nhỏ?”, thật sự là để người ta buồn cười.

“Ha ha.” Mà Thiên Nhu cũng là rất không cho mặt mũi cười lên.

“Em nói, chị không thể cho em một chút mặt mũi nào sao?” Mặc Hi có chút ít vô lại nói.

“Ha ha. . . . .” chỉ là hậu quả là Thiên Nhu tiếng cười phát ra càng lớn.

“Ha ha. . . . .” Mặc Vân Vân cũng là không nhịn được cười, mặc dù cô che miệng lại muốn che giấu. “Ha ha, cười đi cười đi, liền để cho e, làm trò cười cho các chị một chút là tốt rồi, ít nhất cười một chút, trò cười này cũng có giá trị không phải sao?”

Nghe lời này, trong Ngân Sắc, tiếng cười của ba cô gái đều tràn đầy.

Thiên Nhu nhìn một bên khuôn mặt của Mặc Hi, hoàn mỹ, nở nụ cười, con ngươi tựa hồ chỉ còn dư lại cô, là thật sâu tín nhiệm cùng không hề giữ lại.

Mặc Vân Vân cũng là chú ý tới ánh mắt của cô, trong lòng một mảnh hâm mộ, sắc mặt là cười cũng thư thái, có lẽ, thật sự là quá khứ cô quá tùy hứng rồi. . . . .

Người a, muốn thay đổi muốn khó cũng khó mà muốn dễ cũng dễ, trong một đêm, hình như Mặc Vân Vân trưởng thành lên rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 63: An Diệc Kỳ trở về

Edit: Midori Beta: Sakura Trời xanh mây trắng, mặt hồ bằng phẳng như gương, không có một tia gợn sóng, xung quanh là cây cối không biết tên, một loại hoa lan màu sắc u ám sống một thời gian dài ở trong nước, phát tán ra ánh sáng yếu ớt, bãi cỏ xanh biếc, một mình nổi bật giữa một khỏa cây cối không lồ gần như liên tục, nhìn lại ở giữa cây có một lỗ thủng rỗng ruột.

Trong cây, bày biện đơn giản, bàn gỗ và chiếc ghế, tất cả giống như cùng cây kia đều do tự nhiên sinh ra, đầy hơi thở của tự nhiên.

Trên mặt đất dưới bóng của cái cây khổng lồ, nằm ngửa ra chính là một chàng trai mặc một trường bào màu xám tro nhìn rất giản dị, nhìn bộ ngực kia có thể thấy vết máu đỏ đã bị gió hong khô, người thon dài, tóc màu đen vô lực trút ở bên, che đi khuôn mặt, cho dù là không nhìn thấy dung mạo, nhưng cả người lại phát tán ra một cỗ hơi thở khó có thể gọi tên, hấp dẫn lấy ánh mắt của mọi người.

“A.” Chỉ thấy chàng trai thoát nhìn như đã ngừng thở kia run nhẹ một chút, tiếp theo liền phát ra một tiếng rên rỉ, tiếp theo màu đen mềm mại kia cũng cùng chuyển động, chàng trai kia cuối cùng ngẩng đầu lên.

Thật là dung nhan làm người sợ hãi than! Bên trên khuôn mặt nhỏ, hiện ra một vẻ tà khí, nhưng trong đôi mắt vừa mới mở ra mà có chút mê man lại tiết lộ chính là mơ hồ dịu dàng và thanh nhã, hoàn toàn ngược lại với khí chất, lại là càng thêm đầy mị lực, làn da trắng nõn ở dưới ánh mặt trời lơ mơ xuyên qua tiền vào phát tán ra ánh sáng mờ mờ, giống như noãn ngọc..

“Này. . . . .?” Chàng trai lên tiếng lẩm bẩm một tiếng, sau đó tay dường như là phản xạ có điều kiện sờ lên vết thương trước ngực mình, đôi mắt thoáng qua vẻ kinh dị, máu ở trên quần áo, liền nói rõ cuộc chiến kia là thật, mà mình cũng phải ở trận chiến ấy chết đi, nhưng là. . . . .

Vì sao. . . . . Miệng vết thương, hoàn toàn! Biến mất! ?

Thân thể đứng lên, nhìn bốn phía xung quanh, tiếp đó bị hơi thở thuần tịnh tự nhiên của căn phòng này làm cho giật mình, có thể làm được như vậy, chẳng lẽ lại là yêu?

Đôi mắt ôn nhu của chàng trai lại thoáng qua một tia cẩn thận, nhắc chân hướng tới lỗ hổng của cây đi đến. Bị ánh mặt trời mãnh liệt đột nhiên xuất hiện

chiếu vào hai mắt, híp híp, tiếp theo liền thấy hết thấy cảnh sắc trước mắt, bình tĩnh! Không sai, cảm giác đầu tiên mà chàng trai cảm thấy khi nhìn thấy tất cả trước mắt chính là bình tĩnh mà ảm áp.

Ngay cả gió thổi qua cũng mang theo mềm mại mà nhẹ nhàng đấy.

Đôi mắt chàng trai càng thêm dịu dàng, cả người tựa như dung nhập vào ở trong đó, khóe miệng cũng nổi lên nụ cười nhẹ nhàng, ôn nhu, an tĩnh, trên khuôn mặt làm người kinh thán, càng để cho người không thể rời khỏi mắt.

Có người!

Cũng sau đó, chàng trai mới phát hiện, bên cạnh có một người, nếu không phải vừa mới dung nhập vào trong trời đất thiên nhiên sợ là vẫn không có phát hiện, cơ hồ là trong nháy mắt, chàng trai xoay người, nhìn về phía trên cây không lồ vừa mới đi ra.

Nhưng sau khi thấy một màn trước mắt, ngây người, si mê rồi, hoặc là, liếc một cái, chú định cả đời ràng buộc.

Ánh mặt trời chiếu rọi, lò mờ phát tán ra ánh sáng bảy màu, trên cành cây một gốc cây khổng lồ, ngồi ở đó chính là một đứa bé mặc quần áo màu trắng, nhìn thân hình đại khái chỉ trên dưới mười tuổi, áo trắng hơn tuyết, nhẹ nhàng trôi, tựa như không có bất kỳ lực lượng nào, như là một thành viên của gió, là gió nhẹ biến thành, ở dưới quần áo màu trắng, là chân nhỏ lông la lông lánh, không mang giày, cho người cảm giác một loại tùy ý, tự nhiên, vốn là như thế.

Tóc màu đen tựa như thác cùng quần áo màu trắng trở nên vừa vặn, lại ngoài ý muốn hài hòa, cùng dạng nhẹ nhàng bay lên, che phủ cả khuôn mặt.

Xuất trần, thuần tịnh, đậm đặc, lạnh lùng, yêu dã. . . . .

Chỉ là một cái thân thể nhỏ nhỏ, thế nhưng lại để cho trong đầu chàng trai trống rỗng một lát, có lẽ sẽ có người nói, cô như vậy, yêu dị ở chỗ nào? Nhưng là chàng trai xác thực cảm giác được sự yêu dị, không có cố ý phát tán ra, cái kia là thuộc về đơn thuần yêu dị, để người không nhận được muốn kéo cô cùng nhau sa đọa say mê. . . . .

“Ngươi, là . . . . . Ai?” trong miệng nay cả chính chàng trai cơ hồ cũng không cảm giác được mà nhẹ nhàng từng li từng tí, giống như sợ làm bay cô, cứ như thế biến mất.

Trên cây thân thể mềm mại nhỏ nhắn giống như chuyển động nhẹ nhàng một cái, hoặc là cũng không có động, chỉ là hiệu quả của gió kia, nhưng có một điểm là chính xác, đó chính là tiếng của chàng trai tuyệt đối bị cô nghe thấy rồi, bởi vì dưới ánh mắt mê man của chàng trai, đứa bé quay đầu qua, chẳng qua là nhẹ nhàng một cái, giống như gió nhẹ chuyển động mang theo.

Gần như là tinh hoa của thiên địa linh khí tụ tập biến thành, khuôn mặt không có một chút khuyết điểm nào, chỉ là hờ hững hết thảy, đôi mắt đen nhánh, sâu giống như không có đáy, không phải là lạnh, chẳng qua là không có tình cảm, giống như hán ở trước mắt cũng không là một người, chỉ là cảnh sắc bình thường giống nhau.

“Tĩnh.” Giọng nói nhẹ nhàng là cho lòng người có cảm giác trong vắt giữa ngày hè, dễ nghe, nhưng cũng hờ hững.

“Ừ. . . . .” Chàng trai đáp lời, cũng nhẹ nhàng, đã hoàn hồn hẳn lại ôn nhu như bình thường, chỉ là đôi mắt kia lại là như nước, đẹp, rất đẹp, bé gái lại không hiểu.

“Ngươi, là ai đây?” Chàng trai hỏi, hơi thở của cô thuần tịnh như vậy, cũng không giống như yêu, chỉ là hết thảy trước mắt lại để người kinh dị.

“Ai. . . . .” giọng nói của bé gái không có phập phồng, giống như đang suy tư, chàng trai cũng không có quá nhiều, cho đến khi, bé gái lần nữa lên tiếng rồi, ngoài ý muốn để chàng trai cảm giác được trong thanh âm có chút chút ôn hòa, “Ngai Ngai muội muội.”

Ngai Ngai. . . . . là cô thiếu nữ mỗi ngày theo hán có chút ngốc lại đáng yêu, cô thiếu nữ nói yêu hán, thiếu nữ nguyện chết cũng không rời khỏi hán. . . . .

Nàng. . . . . Là muội muội của nàng ấy?

“Vậy, tên của ngươi?” Ngoài ý muốn, luôn luôn ôn nhu lần đầu tiên hán cũng không đi hỏi hướng đi của Ngai Ngai, mà là hỏi cô bé trước mắt, tên của cô.

“Tên?” Bé gái lắc lắc đầu, chẳng qua là một động tác bình thường, lại làm cho tâm của chàng trai cũng run nhẹ một cái, “Ngai Ngai và Lạc Khất Liễm sao?”

Ở đó lạnh nhạt một tiếng Lạc Khất Liễm, chàng trai cũng biết, mình đã hoàn toàn buông lỏng, cười, cười đến xán lạn, “Đúng vậy a, Lạc Khất Liễm là tên của ta, tên của ngươi đâu?”

“Tên. . . . . Không có.” Giọng nói bé gái mang theo bình thản, chẳng qua là trần thuật.

“Vậy giống như Ngai Ngai, ta giúp ngươi lấy nhé.” Chàng trai ôn nhu nói.

“Giống như Ngai Ngai. . . . . ?” Bé gái khẽ nghi ngờ, cũng chỉ một chút.

“Đúng a! Sau này, người gọi là Triệt a.” Trong suốt, không có bất kỳ tạp chất.

“Triệt. . . . .” Bé gái trong miệng nhẹ nhàng đọc ra chữ này, không có âm thanh, không có đáp ứng, cũng không có cự tuyệt. . . . .

“Đúng vậy, Triệt!” gọi một tiếng dịu dàng, bé gái quay đầu nhìn về phía hấn, mà sau đó, chàng trai cũng mới cảm giác được, cô bây giờ mới thật sự là nhìn lấy hấn, mặc dù chỉ là thời gian không tới một giây, cũng thỏa mãn?

Khoe miệng cười càng lớn, thuần túy, biểu đạt ra vui vẻ.

Trên mặt bé gái theo đó là thanh đậm hồ hững, chỉ là, Triệt. . . . . Tên của mình a. . . . . Tên. . . . .

Gió, mang theo tóc hai người chuyển động, còn có tâm nhẹ nhàng rung động.

“Cát!”

Một tiếng vang lên, để một màn yên tĩnh này biến mất, còn có thân thể mềm mại nhỏ nhắn của bé gái nhảy xuống dưới cây, nụ cười ôn nhu của chàng trai biến mất, nổi lên nụ cười không đứng đắn cùng đùa giỡn.

“Mặc Mặc diễn thật vô cùng tốt!” Một thân quần áo màu xám tro, vừa mới còn là chàng trai thâm tình chân thành, ôn nhu, giờ phút này lại là tà khí dạt dào hướng bé gái cười nói.

“Có sao? Anh cũng không tồi.” Bé gái, hoặc nói là Mặc Hi, quay đầu đối với chàng trai, cũng chính là Thần cười nói, tiếp theo không nói một lời xoay người hướng tới Thiên Nhu đứng ở chỗ nhân viên làm việc đi tới.

“Ha ha.” Thần cười cười, đôi mắt tinh tế nhẹ rủ xuống, mang theo ý nghĩ sâu xa, kỳ thật, vừa nãy, hấn giống như thật sự dung nhập vào bên trong thân ảnh của Lạc Khất Liễm, chân chính hiểu cảm giác trong đó, thật là phải nói là tài năng diễn của Mặc Hi quá tốt, hay là tài năng diễn của hấn quá tốt đây?

Không sai, hôm nay đúng là cảnh diễn của Mặc Hi với Thần, lần đầu tiên yêu linh cùng Lạc Khất Liễm gặp mặt.

Đến bên cạnh Thiên Nhu, dọc theo đường đi ánh mắt mọi người nhìn cô cũng là đầy tán thưởng cùng cảm thán khó nói. Ngồi ở trên ghế ngồi, cầm lấy kịch bản trên bàn, nhìn một cái lại để trở lại trên bàn, đứng lên đi tới trước mặt đạo diễn cười nói, “Đạo diễn, xế chiều hôm nay không có cảnh diễn của cháu rồi, cháu có thể rời khỏi sao?”

“A! ?” Đạo diễn cả kinh, nhìn về phía khuôn mặt nhỏ của Mặc Hi còn chưa bỏ đi lớp hóa trang, trên thực tế cũng không có trang điểm bao nhiêu, trên mặt ngay lập tức tràn đầy nụ cười, “Ừ! Mặc Mặc đi nghỉ ngơi đi! Vừa mới Mặc Mặc vẫn rất tuyệt!” Đang nói, giờ cao ngón tay cái lên đối với Mặc Hi.

“Dạ, cảm ơn.” Nói xong, liền hướng đi đến nơi ở trọ của mình, Thiên Nhu đi theo phía sau cô.

Ở trong căn phòng thay quần áo xong, liền lấy Ngân Sắc ra, cùng Thiên Nhu ngồi lên, hướng lên bầu trời chạy đi.

“Hay hôm nay đi xem bọn Nhị Lăng một chút.” Ở bên trong Ngân Sắc, sắc mặt Mặc Hi trầm tĩnh, giống như tự nói, nhưng là Thiên Nhu biết, cô ấy đang nói cho cô nghe, cười gật gật đầu.

Xe nhẹ nhàng đi trên con đường quen thuộc đi tới cái phòng ốc tồi tàn, có không ít đứa bé cũng nhìn thấy Mặc Hi, nhưng là lại không có một người đi đến quấy nhiễu cô, trong đôi mắt là sợ hãi nhưng cũng là ngưỡng mộ.

Đến khu bí mật, đầu tiên nhìn nhìn qua chính là thân ảnh khắc khổ quen thuộc của ba anh em Lăng gia, chẳng qua là bây giờ lại nhiều hơn một cái ngoại lệ, chính là một đứa bé đang đấm lưng cho ông già, đứa bé này cũng tầm mười hai tuổi ba tuổi, mặt mũi chỉ có thể coi là thanh tú, giờ phút này đang cười với ông già, mà nhìn dáng vẻ kia cũng đang cười lên, nhìn lại tâm tình không tệ.

Bóng người Mặc Hi và Thiên Nhu xuất hiện, để ba anh em nhà họ Lăng đang huấn luyện cũng ngừng lại một chút, tiếp theo cũng không có dừng lại tốc độ huấn luyện, hơn nữa dường như càng thêm khắc khổ?

“Mặc lão đại!” đứa bé ở phía sau đang giúp ông già đấm lưng quay đầu lại, đối diện Mặc Hi chính là hưng phấn kêu to một tiếng, con người nhất thời sáng rực.

“Ừ.” Mặc Hi cười đáp một tiếng, đứa bé này chính là Viên.

Chuyện của Mặc Vân Vân ngày đó đến hôm nay cách đã gần hai tháng rồi, chuyện hôm đó không biết là ai ghi chép, đưa lên tạp chí, báo giấy, lời đồn đãi đối với Mặc Hi lại lần nữa bay lên.

Cái gì tàn bạo, cái gì lão đại của tên khát cái, cái gì khuyến khích người giết người, vân vân. . . . .

Nhưng đối với việc này, có người nói tốt, cũng có người không, tất cả không giống nhau, chỉ là đương sự hoàn toàn không có đi ngó ngàng tới mà thôi.

Đội Mặc Hi nhớ lại, chuyện này cũng đã bị An Dĩ Mẫn xử lý sạch sẽ.

Mấy ngày này, Mặc Hi công bố tránh né ký giả, đi tới đây xử lý chuyện của Viên, mà Viên cũng đã thề thần phục.

“Mặc lão đại! hôm nay ngài đến có chuyện gì muốn phân phó sao?” Viên ân cần hỏi, tay từ đầu tới cuối cũng không rời khỏi bả vai của ông già.

“Ừ, là có chuyện cần bàn giao, đợi đến lúc nghỉ ngơi rồi nói.” Mặc Hi ôn hòa trả lời Viên, lấy cái ghế ra ngồi xuống, lần nữa liếc nhìn Viên, nói, “Chuyện tôi giao cho anh đều làm sao?”

Viên cùng bọn Đại Lãng không giống nhau, hấn không có võ lực cũng không có dị năng, cũng không có thiên phú y học, nhưng hấn có ưu điểm của hấn, mà Mặc Hi phải làm chính là khai quật ưu điểm.

“Đạ! Lời Mặc lão đại giao phó! Viên tuyệt đối sẽ làm được!” Viên nghiêm túc nói.

“Nói rồi, có thể gọi ta là Mặc Hi.” Những người này a, làm sao lại không thể dùng cách xưng hô bình thường nhất gọi cô đây?

“Nhưng là. . . . .” Viên tựa hồ có chút đau khổ, một hồi mới nói tiếp, “Tôi cảm thấy gọi Mặc lão đại rất uy phong rất tốt !”

“Ha ha.”

Đối với sự quái lạ của Viên, dường như mọi người đã bắt đầu dần dần quen, nhưng mà để cho người cười, hấn cũng có năng lực làm cho người khác vui vẻ.

Một lúc sau, ba người ở trong huấn luyện cuối cùng cũng dừng lại, đều là hít thở phì phò, nhưng lại là đều không có một chút qua loa đứng ở trước mặt Mặc Hi.

“Báo cáo tình huống của các anh đi, đã hơn hai tháng rồi.” Mặc Hi bình thản nói.

Theo hướng từ trái sang phải, là Đại lãng đến Tam lãng, mà sau đó, cũng là Đại Lãng lên tiếng đầu tiên.

“Tôi bây giờ là Võ giả trung cấp cấp 25.”

Gần hơn hai tháng tăng ba cấp, so sánh với lần trước tăng thêm một cấp, hơn nữa bình thường tu vi càng về phía sau càng khó tăng, có thể thấy được Đại lãng trong đoạn thời gian này rất cố gắng .....

” Dị năng giả trung cấp cấp 27.” Đến Nhị Lãng, đáp án dĩ nhiên là tăng lên 2 cấp.

Nhị Lãng mới nói xong, Tam Lãng vừa chuẩn bị nói chuyện, lại bị Mặc Hi ngăn trở.

“Tốt lắm, anh không cần nói tôi cũng biết.” Mặc Hi đối với Tam Lãng cười nói, tiếp theo chớp mắt nhìn về phía ba người khác, “Các anh đều rất cố gắng rồi, như vậy rất tốt.”

Một câu khẳng định, để ba người hoàn toàn thỏa mãn, hết thảy cố gắng, hết thảy khó khăn, nhọc nhằn đều đáng giá.

“Hôm nay đến đây, tôi là có chuyện cần giao cho các anh.” Nhìn nụ cười của ba người này, Mặc Hi cũng cười với bọn hấn, trầm mặc một hồi, mới lần nữa mở miệng, mà ba người cũng lại một lần nữa yên lặng xuống, chăm chú nhìn cô.

Chuyện cô giao cho cũng không nhiều, nhưng là mỗi một chuyện giao cho đều rất quan trọng, mà bọn họ cũng sẽ tận lực đi làm.

Ở dưới ánh mắt của mọi người, Mặc Hi tựa vào trên ghế, hai bàn tay chạm vào nhau, cười nói, “Không cần khăn trương như vậy, nói ra, bây giờ tôi không có nhiều thời gian lắm, cho nên hết thảy đều cần các anh chính mình cố gắng, Nhị Lãng.”

“Đạ, đại nhân.” Nhị Lãng ngừng một lát, ứng đáp.

“Anh bây giờ chủ yếu nhất vẫn luyện tập khống chế lực đối với dị năng, anh là người kế thừa huyết mạch, chỉ cần lực lượng cũng đủ, phá tan trở ngại có thể nhận được lực lượng, nhất định sẽ bay cao, nhưng lực lượng vẫn phải hoàn toàn thuộc về mình mới là an toàn nhất.

“Vâng” trong lòng Nhị Lãng trầm xuống, nếu không phải cô nói ra, hấn đích xác có chút nóng lòng cầu thành.

“Đại Lãng.”

“Đạ!” Đại Lãng leng keng hữu lực đáp.

“Kỳ thật đối với tôi và anh cũng không cần nói quá nhiều, dù sao anh có một sư phụ cường đại lại có nhiều kinh nghiệm, tôi không thể sánh bằng. Nhưng thực chiến vẫn là quan trọng nhất, cố gắng tốt hơn. Đương nhiên việc này tôi nghĩ ông ấy cũng sẽ dạy anh.” Ông ấy trong lời của Mặc Hi, tất nhiên là ông già kia.

“Vâng!” Đại lãng theo đó cung kính gật đầu, mà ông già cũng tán thưởng nhìn Mặc Hi.

Mặc Hi lại quay đầu một lần nữa, nhìn về phía Tam Lãng đang có chút ủ rũ, cho dù hấn cực lực che giấu, nhưng là vẫn bị Mặc Hi bắt được, có chút bật

cười, “Tam Lăng, chuyện tôi muốn giao cho anh là quan trọng nhất! Tôi muốn biết anh có lòng tin hay không?”

“A!” Tam Lăng kinh dị kêu một tiếng, vốn là lúc báo cáo Mặc Hi không cho hắn nói chuyện, hơn nữa sau đó cũng chỉ phân phó chuyện và chỉ dẫn cho bọn Đại Lăng, còn tưởng chính mình là một được sư nên không được cô để mất đến, hoặc là để cô thất vọng, trong lòng khổ sở, lại không nghĩ đến lúc nghe được lại là lời nói như vậy.

“Tôi hỏi anh có lòng tin sao?” Mặc Hi dễ tính hỏi lại một lần nữa.

Một câu nói này cũng dễ cho Tam Lăng hoàn hồn, nghĩ đến Mặc Hi vừa mới nói, chuyện quan trọng nhất, là quan trọng nhất. . . . . Kìa sẽ là cái gì đây? Nói thật. . . . . trong lòng hắn rất lo lắng. Lòng này Mặc Hi nhẹ nhàng nhấn một chút, động tác tuy rất nhỏ, lại để không ít người chú ý tới, như Thiên Nhu, lão nhân, còn có Nhị Lăng, Đại Lăng, chỉ có đương sự là không biết.

“Tam lăng! Còn nghĩ cái gì! Đáp ứng! Đây là đại nhân coi trọng em đấy!” Thấy Tam Lăng còn trầm mặc, Đại Lăng thật tại là nhìn không được, em trai này của hắn chính là thiếu hụt tự tin, hơn nữa hắn sợ Mặc Hi sẽ thất vọng đối với Tam Lăng.

“A! ?” Tam Lăng bị Đại Lăng đột nhiên lên tiếng dọa sợ hãi nhảy dựng lên, tiếp theo liền thấy ánh mắt của Mặc Hi, có chút mất tự nhiên, “Đại nhân. . . . . Tôi. . . tôi cũng không biết, ngài trước cho tôi biết phải làm gì được không?..”

“. . . . .” Mặc Hi trầm mặc một hồi, nhìn Tam Lăng một chút, mà Tam Lăng bị cô nhìn đôi mắt có chút lóe lên, liền nghe Mặc Hi nói, “Tam Lăng, anh rất có thiên phú, chính là quá thiếu tự tin.”

“Đại nhân. . . . .” Đối với khen ngợi của Mặc Hi, Tam Lăng vui vẻ, đây là lần đầu tiên Mặc Hi công khai khen ngợi hắn, chỉ là câu nói phía sau lại để cho hắn không biết trả lời như thế nào. “Tốt lắm, tôi cũng không yêu cầu anh trong nhất thời có thể sửa đổi được, nhưng tôi hi vọng lần sau khi tôi nhìn thấy anh thì anh sẽ làm cho tôi hài lòng” Mặc Hi nói lấp lửng nhưng ý là có thể cho hắn thời gian, nhưng mà thời gian này là có kì hạn đấy.

“Đạ . . . . .” Tam Lăng cúi đầu có chút ảo não đáp ứng.

Dáng vẻ này đâu có một điểm tự tin.

“Ngẩng đầu lên!” Giọng nói của Mặc Hi một lần nữa vang lên, lúc Tam Lăng ngẩng đầu lên nhìn về phía ánh mắt của cô, sắc mặt hiện lên nghiêm túc, “Tôi bây giờ liền muốn giao cho anh một nhiệm vụ quan trọng.”

Ở trước nhiệm vụ quan trọng trước mắt sắc mặt cũng thay đổi, dù sao vẻ mặt nghiêm túc của Mặc Hi cũng không dễ dàng nhìn thấy đấy .

Tam Lăng đồng dạng hít sâu một hơi, khẩn trương nhìn cô.

“Tôi muốn anh ở trong đoạn thời gian này hết sức chế thành một loại thuốc, thuốc có thể thay đổi dung mạo của một người, có thể không có di chứng về sau là tốt nhất, nếu có, cũng cố gắng làm được thấp nhất.” Mặc Hi nói xong, liền quan sát vẻ mặt của mọi người, đôi mắt mặc dù có chút kinh dị nhưng cũng không có biến hóa quá lớn.

Thuốc như vậy thật là mọi người chưa có nghe nói qua, đôi mắt ông già lóe lên, tựa hồ nghĩ tới cái gì, nhìn khuôn mặt của Mặc Hi, yên lặng, không biết đang suy nghĩ cái gì, lại cái gì cũng không có nói.

“Vậy thì như vậy đi, hi vọng lần sau tôi đến có thể thấy được thành quả, ha ha.” Thấy mọi người tiếp đó không nói chuyện, Mặc Hi cũng đứng lên, cùng mọi người tạm biệt.

Thiên Nhu cũng cùng mọi người hữu hảo gật đầu, theo Mặc Hi rời khỏi.

Tam Lăng nhìn bóng lưng của Mặc Hi, mỗi chuyển chuyển động, lại lời gì cũng không bày tỏ. Một hồi, hoàn toàn không nhìn thấy Mặc Hi nữa, mới bị hàm răng cắn cắn, con ngươi đầy vẻ kiên định, đây là nhiệm vụ đầu tiên đại nhân giao cho mình. . . . . Nhất định không thể để cô thất vọng. . . . .

Mà Mặc Hi và Thiên Nhu vừa mới cùng đi ra khỏi ngõ, thì điện thoại trong túi áo đột nhiên truyền ra một trận chấn động.

Vừa lấy ra nhìn, bên trên hiển thị, Lạc Nguyệt.

Con người thoáng qua một cái nghĩ ngờ, tiếp theo cũng nhớ tới, người gọi là Lạc Nguyệt chính là ai rồi, chính là bé gái nàng quen biết ở thú đầu trăng, chủ nhân của con Băng Viêm Thiên Hạc kia. Nhấn nút nghe, Mặc Hi cười cười, mới chuẩn bị nói chuyện, đã bị tiếng hét chói tai bên trong chấn động, tiếng “Này” đến miệng liền biến mất.

“A a! Mặc Hi a! Tớ nói, cậu có quên mất người bạn như tớ không? A! ? Lại cũng không gọi điện cho tớ, hơn nữa cũng không đến thú đầu trăng rồi, ông nội tớ lại không cho phép tớ gọi điện thoại cho cậu, nói thêm cái gì cậu nhất định là có chuyện, tớ sẽ quấy nhiễu cậu. Tức chết ta! Nếu không phải hôm nay tớ phải đi, còn vẫn không cho phép tớ gọi đây! Này ! Sao cậu vẫn không nói lời nào a! ? Có ở đó hay không a?”

“Ha ha, cậu nói liên hồi, tớ không có biện pháp nói.” Mặc Hi cười đến bình thản, đối với Thiên Nhu ra hiệu một cái, đem Ngân Sắc cầm đến, để cô ngồi xuống chỗ điều khiển, mà mình ngồi ở chỗ ngồi kế bên.

“Aha Hmm . . . . . Tớ quên mất, nhưng mà tớ nói a, cậu thật sự một chút cũng không thú vị! Thế nào mà lâu như thế cũng không gọi cho tớ một lần đây?”

Cho dù bận rộn cũng cùng nói một tiếng!”

“Tớ biết rồi, là tớ không đúng.” Mặc Hi tựa vào trên ghế ngồi, cười nói.

“Cậu sai? Nghe giọng điệu của cậu nào đâu có chút ý tứ nhận lỗi! Được rồi! Tớ vẫn tha thứ ngươi!”

“Ừ, vừa mới cậu nói phải đi là ý gì?”

“A, đúng . . . , cậu không nói thì tớ thiếu chút nữa đã quên. Tớ phải đi ‘học viện Dĩ – Vô Andara’ trước rồi, cho nên muốn tạm biệt cậu, tớ bây giờ đang ở trên xe rồi, aiii.”

“Sớm như vậy? Không phải là phải năm sau sao? Thời gian còn một hai tháng nữa mà?” Mặc Hi có chút ít nghi ngờ.

“Là ông nội tớ sắp xếp ! Tớ cũng không có biện pháp. Nhưng mà chỗ đó cũng có nhiều thú vị, ha ha! Yên tâm đi, tớ đi trước cũng tốt, đến đó trước chuẩn bị quen thuộc tất cả, chờ cậu đến thì tớ có thể dẫn đường cho cậu rồi! Ha ha!”

“Ừ, thuận đường xuôi gió.”

“A! Cậu thật sự là không có lương tâm! Nói một câu như vậy, cũng như không nói! A —— tớ còn không đáng giá được cậu nói một câu không nở để tớ vui vẻ xuống sao?”

“Ha ha, tớ không nở để cậu đi.” Mặc Hi cười to, trẻ con. . . . .

“Ừ Ừ, như vậy mới đúng . . . ! Chờ tớ đến lại gọi điện cho cậu, vậy bây giờ tớ tắt trước, ông nội tớ đang tới, aiiiiiii!”

“Được.” Mặc Hi đồng ý một câu, cầm điện thoại thả lại vào trong túi đựng.

Nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ lại, tựa hồ một năm còn thật sự là muốn trôi qua a, một năm này chuyện phát sinh cũng có chút nhiều, mình cũng ngay lập tức phải đi học rồi.

Bên này, là lo lắng đuổi kịp lấy đi ‘học viện Dĩ – Vô Andara’, mà trong ‘học viện Dĩ – Vô Andara’ lại là chỉ có nghiêm túc lo lắng đến thành Đế Do.

Chỉ thấy một cỗ xe bay từ cửa ‘học viện Dĩ - Vô Andara’ nhanh chóng hướng phía trước lao ra, mà ở lúc cái xe bay mới phi ra một giây, lại thấy ở cửa liền xuất hiện hai người, một người trong đó hết lớn, ” An Diệc Kỳ chết tiết! Là ai nói cùng nhau cố gắng đi gặp bé cưng nhà cậu ! Nói cái gì nhìn một chút là có thể, bây giờ một mình một người chạy như vậy!”

Một bé trai khác không nói chuyện, một khuôn mặt lãnh đạm, “Tớ đi huấn luyện.” Nói xong, liền xoay người bình tĩnh tiêu sái đi.

“A! Linh! Làm sao cậu cũng đi a? A a a! Các cậu anh em cái mộng !” Bé trai tức giận la hét, chính là Khó Lạp.

Mà cái người điều khiển xe bay đi chính là An Diệc Kỳ, chỉ thấy hần giờ phút này đang mang một khuôn mặt cười hưng phấn.

Ngay lập tức! Ngay lập tức có thể nhìn thấy bé cưng rồi! Ha ha ha ha. . . . .

Nghĩ đến tiếng kêu của Khó Lạp, khoe miệng An Diệc Kỳ cười có chút xấu xa, hừ hừ! Muốn thấy bé cưng của tớ, kiếp sau đi! Ha ha ha. . . . .

Nói đến, mấy ngày này thật sự khổ cho ba người bọn hắn rồi, vì có thể kết thúc học kì trước kì hạn để rời khỏi, họ không ngừng liều mạng huấn luyện, uy hiếp lẫn nhau, cuối cùng vào hôm nay hoàn thành thi nghiên cứu, chiếm được tư cách có thể sớm rời học viện, cơ hồ là vừa mới nhận được tư cách này, An Diệc Kỳ liền điều khiển lấy xe bay hướng phía ngoài bay ra.

Trong đầu hiện lên chính là khuôn mặt nhỏ tinh xảo, ở sau cái cửa thủy tinh đối diện với mình cười, đối với mình giờ cao ngón tay cái lên. . . . .

Trên khuôn mặt kia cười càng thêm hưng phấn, cũng càng thêm mong đợi. . . . .

Ngày 23 tháng 10, ở cửa thành Đế Do có thể thấy một cỗ xe màu đen, xe lơ lửng tạo hình đơn giản. Nhưng mỗi một người thấy cái xe bay này đều không ai dám có bất kì sự xem nhẹ nào, có thêm chính là trong mắt tràn đầy kính sợ cùng sùng bái.

Mà chủ nhân của cỗ xe bay này chính là người mà cơ hồ tất cả mọi người trong thành Đế Do đều biết đến, chủ nhân tập đoàn An thị, An Dĩ Mẫn.

Hỏi ông ở cửa thành này làm cái gì?

Chỉ bởi vì mấy ngày trước, nghe thủ hạ truyền tới tin tức, cái nhóc hỗn láo của nhà ông về, khi hắn nghe thấy tin tức này nhưng là sửng sốt một hồi lâu.

‘Học viện Dĩ – Vô Andara’ ngày nghỉ rất ít, dường như hàng năm như vậy không tới hai mươi ngày, mà ở năm trước An Diệc Kỳ căn bản là không trở về, càng thêm sẽ không nói cái gì là trở về trước, mặc dù nói về trước thời gian cũng không đặc biệt dài, nhưng đây cũng là một phần chứng tỏ thực lực. Quan trọng nhất chính là, hắn lại vẫn một đường ngựa không ngừng vó gấp gấp hướng về phía thành Đế Do, này thật làm cho An Dĩ Mẫn cảm thấy không thể tưởng tượng được, nhưng là vẫn ở thời khắc hắn về đến, vứt bỏ toàn bộ công việc, đi tới đây đón hắn.

Ở trong ánh mắt mọi người, một cỗ xe bay cuối cùng từ xa mà đến gần, cơ hồ không tới một hồi thời gian liền đi đến đây, có thể thấy tốc độ người điều khiển là như thế nào. Sau khi An Dĩ Mẫn đi ra khỏi xe, cỗ xe bay kia cũng đã đến trước mặt của ông.

Ngoài ý muốn, không có bất kỳ phản kháng và dị động, xe bay kia liền vững vàng dừng trước mặt An Dĩ Mẫn, lại một lần nữa để An Dĩ Mẫn thoáng qua lạ lùng, sao nhóc hồn láo này lại nghe lời như thế rồi?

Hạ xuống, cửa xe bị mở ra, liền thấy một đứa bé mười một, mười hai tuổi môi hồng răng trắng từ kia đi ra, tóc vừa bị nhuộm thành màu bạc dưới ánh nắng chiếu xuống có chút chói mắt, một bộ áo tay dài màu trắng thêm hoa văn màu lam, quần bò tối màu, sắc mặt nhìn An Dĩ Mẫn có chút kích động.

An Dĩ Mẫn cũng là một trận tim đập, đây là nhóc hồn láo hai năm không gặp sao! Cuối cùng biết trở về nhìn một chút! Quả nhiên vẫn là người thân, lâu cũng sẽ nhớ người ba ba là mình đây sao, rõ ràng nhìn thấy mình rồi còn về mặt kích động kia, xem ra khoảng thời gian ở trường học này, thật dễ hấn trưởng thành không ít.

“Hồn. . . .” An Dĩ Mẫn mới chuẩn bị lên tiếng nói, nhóc con còn biết trở về, chẳng qua là bị An Diệc Kỳ lớn tiếng nói trước che đi.

“Ông già! Nói! Bé cưng ở đâu! Con muốn đi gặp cô bé! Mang dẫn con đi!” An Diệc Kỳ một hơi gào lên, sắc mặt có chút quẫn bách.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 64: Nếu tán tỉnh thì anh tìm sai đối tượng rồi

Edit: Midori Beta: Sakura An Dĩ Mẫn nuốt lời nói vừa rồi xuống bụng, nghe câu ông già kia, lại không có tức giận, đã rất lâu không nghe thấy tiếng xưng hô này rồi, còn thật là có chút nhớ nhưng cảm thấy ảm áp.

Chỉ là, bé cưng là cái gì?

“Cái gì bé cưng?”

An Diệc Kỳ trừng mắt, trong miệng có chút lúng túng nói, “Chính là... chính là bé cưng! Là con gái cưng của cha! Em gái của con! Con trở về là vì thấy cô bé đó! Nhanh chóng đưa con đi!”

Sắc mặt An Dĩ Mẫn nhất thời cổ quái lên, trở về là để thấy con gái nhỏ của ông? Con gái nuôi? Vậy cũng chỉ có Mặc Mặc rồi, xem ra còn thật sự là mình tự mình đa tình, chỉ là nhìn dáng vẻ của nhóc con hồn láo này. . . .

Lên tiếng hỏi, “Cha... cha muốn quản con sao! Dù sao con cũng muốn đi gặp cô bé đó!” hình như An Diệc Kỳ thẹn quá hóa giận, đối với An Dĩ Mẫn rống lên một tiếng, bên tai đều hồng lên.

Thấy An Dĩ Mẫn vẫn bộ dáng tự tiểu phi tiểu nhân nhìn lấy mình, đôi mắt An Diệc Kỳ có chút né tránh, trong miệng lại là kêu lên, “Nhanh một chút dẫn con đi a! Không dẫn con đi, con đây mình đi tìm!” Nói xong, liền xoay người, xem ra thật sự có ý sẽ tự mình đi tìm.

“Có thể, lên đi, cha dẫn con đi.” Tiếng An Dĩ Mẫn nói ra, thấy người An Diệc Kỳ ngừng một chút, lại không có xoay người, tiếp theo lại là một câu, “Nhưng bây giờ cô ấy đang làm việc, không phải là tùy tiện có thể tìm được, con có thể thử một lần xem.”

An Diệc Kỳ mạnh mẽ xoay người, giống như có chút bức mình, đưa tay lắc một cái đem chiếc xe bay kia thu vào trong nhẫn trữ vật, đi tới xe bay của An Dĩ Mẫn, cho đến khi ngồi đến chỗ ngồi phía sau cũng không liếc ông một cái.

“Ha ha.” An Dĩ Mẫn cười cười, lại cũng ngồi xuống bên cạnh người hấn, tiếp theo nói, “Đi đến chỗ Mặc Mặc đi.”

“Dạ! Ông chủ.” Tài xế đáp một tiếng, liền bắt đầu điều khiển xe.

Mà trên xe An Dĩ Mẫn cũng lần đầu tiên cảm thấy An Diệc Kỳ hưng phấn và vui mừng tỏ ràng như thế, quay đầu nhìn, “Con biết Mặc Mặc?”

“Ha ha! Đúng a! Bé cưng! Cuối cùng anh đã tìm được em!” An Diệc Kỳ vừa nhắc tới Mặc Mặc nhất thời hưng phấn lên, tiếp theo tựa hồ có chút tán thưởng nhìn An Dĩ Mẫn một cái, “Hừ hừ! Khó được cha làm một chuyện đúng.”

“... .” An Dĩ Mẫn không lời, một việc làm đúng duy nhất? Chỉ là nhóc con này có chút hưng phấn quá đáng a... Đi, đôi mắt thâm sâu, cũng không để An Diệc Kỳ thấy, nhìn như tùy ý hỏi, “Các con quen nhau hay sao? Sao cha chưa có nghe Mặc Mặc nói quen biết con?”

Sắc mặt An Diệc Kỳ quẫn bách, ấp úng cái gì đều không có bày tỏ đến, cuối cùng trực tiếp trừng mắt An Dĩ Mẫn mà nói, “Ai cần cha lo? Chuyện của người trẻ tuổi, không phải là việc ông già nhiều tuổi quản!”

“Nhóc con hồn láo này! !” An Dĩ Mẫn không biết thế nào kêu một tiếng, đứa bé này thật sự không có thay đổi gì hết!

“Đúng như thế? Ông già chính là ông già!” An Diệc Kì trả lời một chút cũng không yếu thế, đôi mắt khinh bỉ nhìn ông.

“Cha nói cho nhóc con hồn láo nghe, từ nãy đến giờ chưa nói một câu tốt ?” An Dĩ Mẫn bật cười, vẫn không có cách nào.

“Thế nào? Còn nghe không đủ tốt?” An Diệc Kì không cho hắn một chút mặt mũi, nói, “Nếu không phải xem cha nhận bé con làm con gái nuôi, niệm tình cha làm chuyện này, cha cho là con muốn nói chuyện với ông già như cha sao?”

“.....”

Trước mặt tài xế có chút bật cười, quả nhiên, sau khi thiếu gia trở về chính là khác a, để ông chủ ăn một, còn não nhiệt lên không ít, ha ha.

Vùng ngoại ô, chụp ảnh liên tục không ngừng. 《 Song Sinh 》 cũng đã sắp xếp thành công hơn một nửa rồi, đối với ba diễn viên chính, cả tổ công tác đều hài lòng cực kì, muốn nói tài năng diễn của Lạc Khắc Liễm – Thần cùng tài năng diễn của Ngai Ngai – Thương Manh là bởi vì bọn họ có bản lĩnh và kinh nghiệm diễn, như vậy tài năng diễn của Mặc Hi lại hoàn toàn để tất cả cảm thán giật mình rồi, dường như ba người không có vượt qua 3 lần NG, hơn nữa, NG kia nguyên nhân vẫn bởi vì nhân viên làm việc không có bắt tốt góc độ.

Cùng An Dĩ Mẫn đi tới đây cảnh đầu tiên mà An Diệc Kì nhìn thấy chính là cảnh như thế này:

Mặc Hi một thân quần áo tuyết trắng ngồi ở bên bàn, bên cạnh cô là Thần – một thân trường bào màu xám tro, ở trên bàn trước mặt bọn hắn là một quyển sách đang mở, mà Thần cười đến nhẹ nhàng mà ôn hòa, đôi mắt nhìn Mặc Hi, lên tiếng giải thích, “Ồ đây ý tứ chính là muốn phải hiểu thuận cha mẹ, mà, không có con nôi dối, chính là bất hiếu nhất đối với tổ tiên.”

Trên người Mặc Hi đều không thuộc về trần thế, xuất thần và yên tĩnh, nhưng cũng hờ hững làm cho người không cách nào nhích tới gần, cho dù không có biểu lộ, nhưng vẫn để người có loại cảm giác, cô ở đây nghe, nghe lời Thần nói, đợi đến lúc âm cuối của Thần rơi xuống, nhẹ ngẩng đầu lên, giọng nói bình thản, “Hiếu thuận. ....”

Đã quen cô lạnh nhạt gần như không có tình cảm, Thần ôn nhu giải thích, “Đúng vậy, hiếu thuận.”

“Ừ.” Mặc Hi nhẹ nhàng gật đầu, lại một lần nữa chuyển ánh mắt đến trang sách, nhìn, lật sang.

Thần, đôi mắt cũng nhẹ nhìn cô, chỉ là nhẹ như vậy, nhưng lại rõ rệt như vậy.

“Đủ rồi !” Một âm thanh tức giận nhanh chóng gào thét, để cảnh âm áp yên tĩnh này kết thúc. Mọi người đều quay đầu, liền thấy An Diệc Kì mang một khuôn mặt đỏ hồng nhìn về phía Mặc Hi và Thần, đôi mắt tràn đầy lửa giận, từ tế nhìn, ngay cả bàn tay nhỏ bé kia cũng nắm chặt lên. “Kì thiếu gia?” Ở đây cũng không ít người nhận ra An Diệc Kì, trong đó lại không biết là ai lên tiếng gọi.

An Dĩ Mẫn có chút thâm ý nhìn An Diệc Kì giống như đang ở trong lửa giận một cái, đối với đạo diễn kia nói, “Tốt lắm, hôm nay liền diễn đến đây thôi, sớm nghỉ ngơi đi.”

“Ngạch. .... Tốt.” Mặc dù Đạo diễn có chút không cam lòng, nhưng là An Dĩ Mẫn dù sao cũng là ông chủ, chỉ cúi đầu đồng ý một tiếng, liền chào hỏi những người khác, “Tốt lắm tốt lắm! Hôm nay đến đây thôi! Đều thu thập nghỉ ngơi đi! Liền để cho mọi người nghỉ ngơi nửa ngày rồi. “A! ? Ha ha! Cảm ơn đạo diễn!”

“Ha ha! Khó được! Tôi đây đi trước, các vị hẹn gặp lại.”

“Dạ! Được nghỉ ngơi a! Quả nhiên Kì thiếu gia trở về có khác!”

Mọi người cũng cười nói, tiếp theo thu thập đồ đạc, liền dần dần rời khỏi.

Mặc Hi cùng Thần cũng vừa mới từ trạng thái khôi phục lại dáng vẻ bình thường, đi về phía Thiên Nhu đang ở trong đám nhân viên làm việc đi tới, cùng dạng cũng là chỗ của hai người An Diệc Kì và An Dĩ Mẫn, nhìn thoáng qua đứa trẻ phá hoại cảnh diễn này, giờ phút này đôi mắt đang tràn đầy kích động và khẩn trương nhìn mình? Không có đi để ý, cũng chỉ là liếc một cái, liền chuyển mắt, đối với Thiên Nhu đi đến bên cạnh mình cười cười, liền ngược mắt đối với An Dĩ Mẫn nói, “Nếu hôm nay không cần diễn, con đây liền đi trước.”

“.....” Một nghe Mặc Hi nói, An Diệc Kì nhất thời sắc mặt biến đổi, tựa hồ muốn nói điều gì lại không nói lên lời, sắc mặt lại là một mảnh đỏ hồng, chỉ là lần này không biết có phải tức giận hay không .

Sự thay đổi của hắn dường như những người ở đây đều chú ý tới, Thần một khuôn mặt đùa bỡn tàn bạo, Mặc Hi không đếm xỉa, Thiên Nhu bật cười, An Dĩ Mẫn có chút không biết làm sao lại có ý sâu xa, nhưng mà kỳ thật như vậy cũng không tệ, ha ha, vốn mình rất thích Mặc Mặc nếu có thể thật sự trở thành con dâu cũng thật không tệ a!

Đôi mắt khẽ hí lên, cười nói, “Trước đừng đi, ba còn muốn giới thiệu với con. .... anh trai của con! Ha ha!”

Anh trai? Mặc Hi vừa nghe, cũng nghe ra bên trong một tia cố ý khác thường, chuyển ánh mắt nhìn về phía An Diệc Kì, cười nói, “Là anh, nói đến, anh tên là An Diệc Kì.”

Một câu nói, lại để cho sắc mặt An Diệc Kỳ càng thêm đỏ lên, miệng mở thật to, trên mặt tràn đầy nụ cười, kích động nói, “Em...em biết anh! Ha ha ha ha ha! Em còn nhớ kỹ anh à? Ha ha! Em cũng biết tên của anh! Ha ha!”

“.....” cái bộ dạng ngu ngốc này, thật là để mọi người ở đây không thể nói lời nào, Mặc Hi cũng có chút ít không giải thích được, nhưng cũng không có đi để ý, bình thân cười nói, “Nghe nói qua.”

“A.....” An Diệc Kỳ ngừng cười một lúc, loáng qua một tia ảo não, nhưng là chỉ là một trong nháy mắt mà qua, nụ cười trên mặt không có bất kỳ thay đổi nào, giống như có chút mong đợi, “Cái, cái, Aha ha..... Ha ha, không có gì, anh nhớ kỹ em là được rồi, ha ha.”

Thằng bé e thẹn, nói chuyện dịu dàng mà nhỏ giọng này, thật sự là nhóc con hồn láo nhà ông sao? An Dĩ Mẫn nhìn đáng về An Diệc Kỳ, có chút không lời suy đoán, tiếp theo nhìn về phía khuôn mặt bình thân cười của Mặc Hi, có phải là nói vô quýt đây có móng tay nhọn hay không đây?

“Nha.” Hẳn nhớ kỹ mình là tốt rồi? Minh trước kia đã nhìn thấy hắn sao? Mặc dù nghi vấn, nhưng là Mặc Hi không hỏi nhiều, tiếp theo cười nói, “Sau này tôi gọi tên nhé, anh trai có chút không quen.”

Không sai, gọi một đứa trẻ nhỏ như vậy, rất không quen.

Cười mang theo bình thân, không có một chút gì để cho người khác có cảm giác khoa trương, có chỉ là càng thêm thân thiết.

“Tốt! ! Kia sau này anh gọi em là bé cưng! Ha ha! Bé cưng!” An Diệc Kỳ cao hứng nói, nói với Mặc Hi.

Bé cưng.....

Thật là hắn còn nghĩ được ra.....

“Gọi tôi là Mặc Hi hoặc là Mặc Mặc là được rồi.” Đầu Mặc Hi nhẹ vụt qua một cái, cười đến thân thiết.

Mà một tiếng cười này, cũng hãm lại tinh thần của An Diệc Kỳ, đầu loáng qua một tia trống rỗng, có chút ngu ngơ gật đầu.

“Ha ha.....” Thiên Nhu bật cười, mị lực của cô chủ nhỏ thật đúng là không cần phải nói, cô vẫn lần đầu tiên nhìn thấy có người nhìn một người đến phát ngốc.

Mà cũng là thoáng qua chút hoảng hốt của An Diệc Kỳ này, để đầu Mặc Hi lóe lên, ký ức hiện lên cái gì đó, cũng nhớ lại đúng là bọn họ đã từng gặp qua, chính là năm cô 7 tuổi, là bé trai cô nhìn thấy đứng cây cột kia, không khỏi cũng cười nhẹ đi.

Nghe thấy Mặc Hi cười, An Diệc Kỳ cũng đã hoàn hồn lại, có chút lúng túng, nhưng là vừa thấy Mặc Hi cười đầy khuôn mặt nhỏ, cũng là ha ha cười khúc khích lên, kia còn đâu dáng vẻ tiểu bá vương ngày xưa nữa.

“Nhóc con! Đây cũng không giống con lắm! Vì sao lại dịu dàng như thế rồi?” An Dĩ Mẫn ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng, nói móc hắn.

“Khiết, ai cần cha lo!” An Diệc Kỳ tròn mắt, lại ở trước mặt con nít hủy mặt mũi của ta a! Không thể tha thứ! Lại nói, “Đều nói, chuyện của người trẻ tuổi chúng ta, không phải ông già như cha có thể quản được.”

“Ha ha.....”

Một mảnh tiếng cười, An Diệc Kỳ lời nói này được coi là tuyệt rồi, người trẻ tuổi? Ông già? Ha ha! Không ngờ hắn nghĩ ra được.

“Kì cũng coi như là người trẻ tuổi? Người còn không có lớn hết đây.” Thần cũng là đùa bốn tàn bạo lên tiếng, tiếp theo cúi người xuống, đem đầu đưa về phía bên tai An Diệc Kỳ đang quay đầu về phía mình, lên tiếng tiếp theo nói, “Muốn tán gái nữa à.....”

“Lừa gạt.....” sắc mặt An Diệc Kỳ nhất thời đỏ lên, kêu lên, “Anh... cái gì! Cái gì gọi tán..... Khụ! Mới không có, quả nhiên là sắc quỷ thâm nghĩ sắc tình! Hừ!”

Nói xong, quay đầu liếc Mặc Hi một cái, thấy cô giống như không có nghe mới thảm thã lòng một hơi, tiếp theo quay đầu đối diện Mặc Hi, cẩn thận lại có chút ít cố gắng trấn định nói, “Bé..... Ừ, Mặc Mặc! Sau này em chính là em gái của anh rồi! Yên tâm, sau này anh bảo vệ em, ai dám bắt nạt em thì nói với ta!”

Đứa bé này, rốt cuộc phải nói hắn cái gì đây? Không có nghĩ đến An Dĩ Mẫn như vậy lại có một đứa con trai như vậy.

Con mắt Mặc Hi liếc An Dĩ Mẫn một cái, sau ánh mắt đáp lại không biết làm sao. Có chút bật cười, xem ra ông vì đứa con trai này cũng phí không ít tâm nha, đối với ánh mắt mong đợi của An Diệc Kỳ gật đầu, “Được! Cảm ơn.”

“Aha ha ha ha! Không cần cảm ơn! Đây, đây là anh nên làm!” An Diệc Kỳ cười, có chút thật thà, nụ cười như vậy trên mặt hắn thật đúng là hiếm thấy.

Xem ra, dường như cũng không phải là hứng thú nhất thời.....

Đôi mắt An Dĩ Mẫn thâm sâu, mà Thần có hơi rù rụt xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

“Con đây đi trước, trở về phòng nghỉ ngơi.” Hàn huyền mấy câu, Mặc Hi liền không có hứng thú, nếu đã đều nhận ra, cũng không có cái gì nhiều để nói.

“Ừ, Mặc Mặc đi đi.” An Dĩ Mẫn liếc An Diệc Kì một cái, cười ứng một tiếng.

Mặc Hi đối với mấy người này gật đầu cười cười, rồi cùng Thiên Nhu cùng nhau xoay người rời khỏi.

“.....” An Diệc Kì không lẽ, nhưng lại cái gì cũng không nói lên lời, một hồi tựa hồ nghĩ đến cái gì, lại là vui vẻ cười lên! Sau này nhất định có thể ngày ngày nhìn thấy ! Ha ha! Sau này có thể ngày ngày nhìn thấy a ! !

Nghĩ đến ở đây, khoe miệng càng ngày càng lớn.

An Dĩ Mẫn và Thần đều không có nói chuyện, tựa hồ cũng ở đây trong lúc nhất thời nghĩ đến cái gì.

“Mặc Mặc, đến! Uống nước!” Bên tai là giọng nói ân cần chu đáo quen thuộc.

Mặc Hi chớp mắt nhìn lại, liền thấy một chén nước đang để ở trước mặt mình, mà, cái người bưng lấy nó chính là một đứa trẻ tóc màu bạc 12, 13 tuổi, trên mặt đang nở nụ cười.

Ở bên mắt nhìn lại, lại thấy ánh mắt hiện cười không biết làm sao của Thiên Nhu, cũng là không có cách nào nhận nước ở trong tay bé trai, cười nói, “Kì! đã nói rồi, việc này không cần Kì làm, chỉ cần giao cho Thiên Nhu là được.”

“Ha ha! Không có quan hệ, anh cảm thấy như vậy rất tốt!” Không sai, bé trai trước mắt này chính là người lần đó trở về – An Diệc Kì. Từ ngày đó trở đi, hẳn liền dường như là ngày ngày đi theo phía sau Mặc Hi, hình bóng không rời, bưng trà đưa nước, như vậy đã liên tục gần một tháng, thật sự là để người khác rót ánh mắt, sau cái gì mà Kì thiếu gia tính tình táo bạo ai cũng biết lại trở nên như thế ..... Như thế. .... Nên nói thế nào đây? Chỉ có thể nói là tiểu thư mà mà ông chủ nhận này có bản lĩnh thật lớn.

“Nhưng nếu là như vậy, Kì lãng phí mất thời gian, không thể tu luyện đi.” Mặc Hi uống một hớp nước, bình thản nói.

“Không gấp ! Như vậy một chút cũng không lãng phí! Chỉ cần ở cùng với em là được rồi, hắc hắc!” Đôi mắt An Diệc Kì chỉ nhìn Mặc Hi, cười hi hi nói, lời nói ra, còn thật sự là để người không lời rồi.

Thật là nói hán trưởng thành sớm hay là đơn thuần đây? Nói như vậy a, trẻ con a. ....

Người có thể để Mặc Hi không thể nói gì, coi như là An Diệc Kì có bản lĩnh.

Ngẩng đầu lên, đối với An Diệc Kì cười một tiếng, mà An Diệc Kì đã ở trong tiếng cười này một lần nữa hưng phấn lên, sắc mặt có chút đỏ, ở đây trên khuôn mặt trắng nhỏ, lộ ra rất khả ái, “Nhưng là, Mặc Mặc cũng không thích người yếu.”

Nhẹ cười nói, để nụ cười của An Diệc Kì mạnh mẽ cứng lại, con người có chút hoảng loạn, nhìn lại một cái, chỉ thấy đôi mắt của Mặc Hi không tiết lộ bất kì tình cảm nào, đen nhánh, sáng, nhưng cũng đen mà sâu, thần sắc để người nhìn thấy không rõ, trầm mê.

“Anh... anh không kém.” An Diệc Kì giải thích nói, có chút cẩn thận, “Anh đã là một dị năng giả trung cấp song hệ hệ Hỏa cấp 24, hệ Phong cấp 20 rồi.”

Thành tích như vậy, cũng là để Mặc Hi khê giật mình một chút, quả nhiên con trai của An Dĩ Mẫn cũng không đơn giản a.

Mà An Diệc Kì thấy thần sắc Mặc Hi vẫn trấn định.

Mặc Hi cũng chỉ là giật mình sau đó liếc thoáng qua một cái, tiếp theo cười nói, “Rất lợi hại a! Nhưng là, nguyên nhân chính là lợi hại như vậy, nếu không càng thêm cố gắng, sẽ bị người khác đuổi kịp, bị vùi dập ở dưới đáy tầng!” Vốn chỉ là muốn thoát khỏi hắn, cũng là đồng ý trợ giúp An Dĩ Mẫn giúp ông ấy chấp thuận mà bày tỏ vài lời, nhưng là nói nói cuối cùng, vẫn không khỏi trầm thấp không ít.

Khẩu khí như vậy cũng là để cho An Diệc Kì sừng sốt, nhưng là chờ sau khi hắn từ tế nhìn cô, lại phát hiện Mặc Hi cũng không có biến hóa gì, vẫn cười như vậy. Trên khuôn mặt nhỏ loáng qua đấu tranh, một hồi mới có hơi ừ rừ nói, “Anh biết rồi, sau này anh sẽ hoàn thành các hạng mục huấn luyện trước rồi sẽ ngay lập tức đến tìm! Tuyệt đối sẽ không trở nên yếu đâu! !”

“Ha hã! Vậy thì phải cố gắng a! Đáng về ừ rừ như vậy còn thật là để cho người ta không tin được, Mặc Mặc rất mong đợi a.” Mặc Hi chỉ là một câu nói an ủi bình thường, lại để cho An Diệc Kì vốn đang buồn rười rượi nhất thời ngẩng lên cười, tràn đầy vui vẻ cùng cuồng vọng vốn có, “Yên tâm đi! Vì em! Anh nhất định sẽ trở nên mạnh mẽ ! Vô cùng vô cùng mạnh mẽ! !”

Cô ấy nói, mong đợi! Cô ấy nói đối với mình mong đợi! ! Ha ha ha ha ha! Cô ấy nói đối với mình mong đợi! !

Trong lòng An Diệc Kì đã vui sướng vô cùng!

Mà một tiếng hét to này, mọi người ở đây cũng nhìn về phía bên này của Mặc Hi, trên mặt là những biểu hiện không giống nhau, có lại càng là ánh mắt

ấm áp quét ở trên người hai người.

Chỉ là hai người cũng không có đi ngó ngang tới, Mặc Hi lười chú ý đến tới, mà An Diệc Kỳ chỉ nhìn đến Mặc Hi, những khác đều không có đi chú ý.

Đang cùng Thương Manh đùa giỡn, Thần cũng bởi vì câu nói này của An Diệc Kỳ mà chuyển mắt nhìn hai người, vốn bật cười, lại phát hiện nụ cười kia có chút cảm giác khó nói.

“Ha hả, bọn họ thật thú vị, trẻ con chính là đơn thuần như vậy.” Giọng nói của Thương Manh ngọt ngào bay bổng lại có chút vui vẻ chột nói.

“Ừ? Ý của em là chúng ta không đơn thuần sao?” Thần quay đầu, đôi mắt nhìn cô, giọng nói đè nén gọi cảm, phát tán ra hơi thở yêu dị.

Đôi mắt Thương Manh thoáng qua một cái si mê, tiếp theo yêu kiều cười nói, “Nhưng em cũng vô cùng đơn thuần a! Không đơn thuần chính là anh! Thần nổi danh phong lưu ở ngành giải trí!”

Giống như có chút ghen tị?

“Ha hả, ghen tị?” Thần cười nhẹ, ngón tay trắng thon dài vén một nhánh tóc màu đen của cô lên, “Nhưng anh không thích những cô bé hay ghen.”

“Đáng ghét!” Thương Manh đưa tay kéo tóc của mình lại, mặt có chút đỏ, cười nói, “Em có nói ghen sao? Ha hả, nhưng em không dám ăn dấm của Thần! Như vậy sẽ làm em bị thương! Em là một cô gái rất ích kỉ!”

“Ừ? Em làm cho anh cảm thấy hứng thú rồi.” Thần khẽ kinh dị, sau đó cười nói, chẳng qua là ở bình thần trần thuật.

“A nha! Em đây thật vinh hạnh đây!” Thương Manh khoa trương kêu lên, chẳng qua là cho dù che giấu vô cùng tốt, vẫn bị Thần bắt được một tia vui mừng trong đôi mắt kia.

Phụ nữ! Chính là miệng một bộ, trong lòng lại là một bộ!

Có chút chế nhạo nghĩ đến, nhưng sau khi lại nhìn đến Mặc Hi một thân quần áo màu trắng, kia trong lòng lại thoáng qua một chút dao động.

Ha ha. . . . . Minh đang suy nghĩ cái gì vậy! Cô ấy căn bản còn không phải phụ nữ, chỉ là một cô bé con ngay cả bộ ngực còn chưa phát triển!

Mà này một khác, Thần lại đột nhiên trầm mặc.

Thương Manh nghi ngờ nhìn hắn, không rõ vì sao đột nhiên như vậy, chỉ là sau đó cũng không biết nói cái gì cho tốt, hai người cứ như vậy trầm mặc xuống.

. . . . .

Lại liên tục đóng phim mấy ngày, sau đó, Mặc Hi đang nghỉ ngơi trên ghế ngồi, nghênh đón đến một người.

Một thân quần áo mùa thu bình thường, trên khuôn mặt mang một cái kính đen, che nửa khuôn mặt, nhưng nhìn đến cái mũi thẳng tắp dưới kính đen, cái cằm gầy nhon cùng khuôn mặt nhỏ hồng, ở cộng thêm một ít thần khí chất, đều cho mọi người biết, đây là một mỹ nhân.

Người đến chính là Khởi Niệm, mà mục đích tới đây chính là đến hướng Mặc Hi soạn ca khúc, kể từ sau khi Mặc Hi viết ca khúc cho cô, ca khúc của những người đó không có mấy ca khúc cô xem được, vốn nghe nói Mặc Hi ở đây diễn, không muốn quấy nhiễu cô bé, nhưng mấy tháng trôi qua, thật tại là chịu không được rồi, hơn nữa nghĩ đến cô bé diễn cùng với Thần, có chút lo lắng cô bé có thể bị Thần hoa ngôn xảo ngữ lừa mà soạn ca khúc cho hắn hay không, thế nên liền đến.

Ở sau khi nhìn thấy Mặc Hi một thân cổ trang màu trắng, đôi mắt Khởi Niệm liền chớp động ra tia sáng kinh diễm, chỉ là dưới ánh mắt bình thần của Mặc Hi không có dao động, ân cần nhìn cô.

Không cần cô nói, Mặc Hi cũng hiểu mục đích đến của cô, kêu Thiên Nhu cầm đến bút cùng giấy liền bắt đầu viết ca khúc.

Những người khác cũng có tò mò nhìn cô, dù sao đối với thanh danh nhà thiên tài sáng tác âm nhạc của Mặc Hi cũng có nghe qua, lại chưa từng có kiến thức qua. Từng nghe nói, một khúc của cô là ngàn vàng khó cầu, hơn nữa tựa hồ từ sau khi lúc bắt đầu cô viết ca khúc cho nam ca sĩ kia xong, đều chỉ sáng tác cho một mình Khởi Niệm, mà Khởi Niệm cũng gần như bị toàn bộ các ca sĩ nữ ghen tị.

Vài phần phút thời gian, Mặc Hi viết được tất cả 4 ca khúc, ở dưới ánh mắt kích động mừng rỡ của Khởi Niệm mà đưa cho cô, “Bốn bài, đủ đi.”

“Được! Ha ha! Cảm ơn Mặc Mặc! Chị Niệm yêu em chết đi được!” Khởi Niệm nhìn ca khúc trong tay, đôi mắt tràn đầy hài lòng cùng yêu thích, đối với Mặc Hi cao hứng nói.

“Ha hả, thích là tốt.” Mặc Hi theo đó cười nhẹ, thuần tịnh.

Khởi Niệm nhìn dáng vẻ của cô, thật sự có loại xúc động muốn tiến tới ôm cô vào lòng nhào nặn một chút, chỉ là vẫn chịu đựng xuống, có chút không bỏ nói, “Chị đây đi trước, không có bao nhiêu thời gian, từ như vậy trở về cũng là chặng đường không nghỉ.”

“Ừ, đi đi,” Mặc Hi cười nói, vẫy vẫy tay.

“Được! Đi!” Khôi Niệm cũng là vẫy tay, giống như lúc đến, dần dần rời khỏi.

Nhìn thấy như vậy ánh mắt mọi người nhìn này Mặc Hi lần nữa hiện lên vẻ kính ngưỡng cùng cảm thán, thấy dáng vẻ của Khôi Niệm cũng có thể biết được ca khúc Mặc Hi viết đã để cho cô hài lòng rồi thế nào rồi, mà này cũng chứng thực lời nói của TV cùng truyền là thật sự, bé gái này thật sự quá may mắn một chút đi, thế nào thật giống như cái gì tốt đều xuất hiện ở trên người của cô đây?

Liên tục đóng phim đến nửa đêm, tất cả mọi người đều mệt mỏi trở lại khách sạn.

Mặc Hi mới chuẩn bị đi tới bên cạnh Thiên Nhu, Thần đột nhiên đến bên người cô, ngăn ở đường đi của cô.

“Có chuyện gì sao?” Ngược mắt lên, nghi ngờ hỏi.

Vài ngày này, mặc dù Thần cũng cùng cô nói vài câu, nhưng còn không có ngăn cản đường đi của cô giống như vậy.

“Ha hả, có chút chuyện muốn nói với Mặc Mặc.” Thần lên tiếng nói, nghiêng người đem đầu nhích tới gần đến bên tai Mặc Hi bên tai, hô hấp ấm áp thuận theo tiếng nói chuyện tràn đầy lỗ tai nhỏ mềm mại trong suốt của cô, “Đợi xong rồi đến phòng của anh Thần nha.”

“.....” Mặc Hi dị dạng nhìn hấn một cái. Tên này muốn nói điều gì? Nói chuyện hot như vậy?

Còn không có đợi cô nói cái gì, Thần liền cười xoay người rời khỏi, để lại cho Mặc Hi một bóng lưng thon dài.

“Tên này. ....” Mặc Hi trong miệng tùy ý nhẹ lẩm bầm một tiếng, không có suy nghĩ cái gì, đã đi tới bên cạnh Thiên Nhu, “Đi thôi, đi ngủ.”

“Được.” Thiên Nhu đáp ứng nói, theo cô cùng đi, nói đến, bất kể Mặc Hi ở đâu, hoặc là không có nhiều thời gian, cô luôn yên lặng đứng ở bên cạnh, một câu cũng không nói, im lặng chờ ở chỗ đó.

Hai cái người dường như cũng đã quen sự tồn tại của đối phương.

Đi tới căn phòng của khách sạn, tắm giặt sạch, búi tóc thấy uon ướt dính tại trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo, lông mi rậm rạp cũng thấm đầy nước, trên mặt có chút ít xinh đẹp sau khi tắm rửa xong, đứng là để đã thấy cô – Thiên Nhu dâng lên một cảm giác lẳng lơ, lập tức bật cười, trẻ con mới bao nhiêu, còn lẳng lơ nữa.

Dùng khăn lông lau sạch lấy búi tóc, đã đến bên giường, đột nhiên nhớ tới Thần đã nói, bất kể nói thế nào, hay là đi xem một chút vẫn tương đối tốt, hơn nữa cũng xem hấn rốt cuộc muốn chơi cái gì.

Nghĩ đến liền nói với Thiên Nhu, “Em có một chút chuyện, chị trước tự mình tu luyện, cho dù chị mỗi ngày theo em, nhưng là tu luyện tuyệt đối không thể thiếu, bằng không trở về phòng huấn luyện đi.”

“Được, chị hiểu.” Thiên Nhu gật đầu, cô biết Mặc Hi như vậy cũng là vì tốt cho cô, hơn nữa cô cũng hiểu được có lực lượng mới là quan trọng, càng thêm, cô có cảm giác, muốn theo bên cạnh Mặc Hi, theo cô đi được xa hơn, cô lại càng lại phải trở lên cường đại, không thể có một chút yếu đuối nào!

Đích xác, cô cũng làm được, trong đoạn thời gian làm bạn bên cạnh Mặc Hi, trên thực tế chỉ cần Mặc Hi chụp ảnh diễn, cô đều là ở cực lực tu luyện, luyện tập lấy Mặc Hi muốn cô làm được, phải ở lúc bình thường hấp thu năng lượng cũng giống như lúc cô ý tu luyện.

“Được, vậy em đi trước.” Mặc Hi đối với cô thuần xinh đẹp cười cười, liền xoay người rời khỏi.

Đi ở trên mặt thảm màu đỏ của khách sạn, nhìn số hiệu của cửa một cái, một hồi liền tìm được chỗ ở của Thần.

Ấn lên chuông cửa, một hồi, cửa đã được mở ra, xuất hiện trước mặt là khuôn mặt yêu nghiệt của Thần. Lúc nhìn thấy dáng vẻ uon ướt của Mặc Hi, đôi mắt nhỏ thoáng qua một ánh sáng u ám, “Mời vào a.”

Mặc Hi cũng không khách khí, đi vào, đánh giá ở đây một chút, phát hiện cùng với căn phòng của mình cũng không khác là mấy, thử nghĩ xem cũng đúng, khách sạn nha, căn phòng đương nhiên giống nhau rồi, chớp mắt nhìn lại, Thần đã đóng cửa, hướng cô đi tới.

Tùy ý ngồi ở trên giường trắng tinh, hai bàn tay mở ra ở trên mặt giường mềm mại, cười nói, “Nói đi, có chuyện gì muốn nói?”

“Ha hả, Mặc Mặc nóng lòng muốn biết như thế?” Khuôn mặt Thần với một nụ cười bất cần đời, xoay người đưa một chén nước trái cây vừa mới rót cho cô.

“A, cảm ơn.” Mặc Hi nhận lấy, tùy ý nói một tiếng cảm ơn, liền bưng lấy cái chén, uống một hớp để lại ở trên tủ bên cạnh giường, “Bây giờ có thể nói sao, tôi rất bận rộn.”

Thần im lặng, nói thật, vẫn là lần đầu tiên có cô gái được hấn mời đến phòng lại ngay lập tức muốn đi như vậy, nhưng mà, cô chính là ngoại lệ như thế.

“Mặc Mặc liền không muốn cùng anh Thần nói chuyện như thế sao?” Thần ngồi ở bên người nàng một chút, khẩu khí hơi trầm thấp, nhẹ nhàng, mê hoặc lấy thần kinh người, con người nửa rữ xuống, như vậy hấn so với nữ nhân thậm chí còn mị hoặc nhân gian hơn.

Chỉ tiếc, đôi mắt với hần không phải là nữ nhân bình thường, chính xác mà nói là đứa trẻ đây? Hay nói kiếp trước đến giờ đã là lão bà 30 rồi, chủ yếu nhất chính là, cô đã không phải là phụ nữ bình thường .

Cười nhẹ, cả người phát tán ra linh động, hơi thở thuần tịnh, để người nhìn có loại muốn nhìn xem làm phản thuần tịnh này bị thay đổi thành đen tối đi lại thành bộ cảnh sắc vũ mỵ tuyệt đẹp như thế nào, mà dây cung trong lòng Thần dường như cũng bị nhẹ nhàng run rẩy trong phút chốc.

“Tôi nói, nếu như anh chỉ là tìm người cùng anh đùa giỡn tình cảm, tựa hồ anh tìm nhầm đối tượng rồi.” Giọng nói trong sáng dễ nghe ả chứa nụ cười, cười vẫn cười đùa, không được biết.

“Ha ha!” Thần cũng là cười, quả nhiên a! Cô không giống với ! Đứa trẻ nào có thể nói ra được như cô, chỉ là. . . . .

Đùa giỡn tình cảm sao? Không phải là cô nhắc tới đến, hần còn thật không có nghĩ đến, tựa hồ, vui đùa một chút như vậy nói không chừng cũng sẽ rất thú vị a. . . . .

Sắc mặt Thần thâm tình, con ngươi chớp động thần thái tà dị mà ưu thương, ngón tay thon dài nhẹ nhàng phủ lên nửa mái tóc, “Nhưng là, anh Thần muốn tán tỉnh Mặc Mặc a.”

Nhóc con này thật sự chơi đến nghiện đi?

Mặc Hi tà mầu nhìn, khoe miệng cũng là giờ lên nụ cười có chút tà mị, “Phải không? Nhưng là tôi không có hứng thú với anh.”

“. . . . .” Mặc Hi như vậy, Thần chưa thấy qua, thật chưa thấy qua, chỉ là nhẹ nhếch mi một cái, con ngươi đen nhánh sâu thẳm, hiện lấy chút ít mị hoặc, môi mềm mại cũng chỉ là thoáng mở ra, đã nhìn quen cô thuần tịnh phát sinh ra khí chất biến hóa giống nhau, một thân thể đứa bé nho nhỏ, lại phát tán ra loại phong tình như vậy!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể nghĩ đến, một đứa bé có thể làm được như vậy.

Hơn nữa. . . . .

Đôi mắt Thần tối sầm, còn mới chỉ có nhỏ như vậy cô đã có phong tình cùng sắc đẹp như vậy, lớn lên lại là sẽ như thế nào?

Hần vẫn biết cô đẹp, hơn nữa cứ như vậy phát triển đi xuống, lớn lên sau tuyệt đối so với những phụ nữ hắn từng thấy qua đều đẹp hơn, nhưng là một người hình dạng tuy đẹp nếu không có hấp dẫn thì chỉ là một cái hình dạng đẹp mắt mà thôi, nhưng là. . . . . Hắn phát hiện hắn nhầm, đặc biệt sai lầm, vẻ đẹp của cô! Đến sau này chỉ sợ để mọi người điên cuồng!

Ở thế giới cường giả vì tôn này, sắc đẹp như vậy nếu không có thực lực tương ứng, chỉ biết là một loại tai họa.

“Không có lời gì nói sao? Tôi đi đây.” Mặc Hi nhìn Thần trầm mặc, cũng không có đi ngó ngang tới hắn đang suy nghĩ cái gì, vừa mới làm vậy, chẳng qua là đột nhiên nghĩ theo hắn vui đùa một chút, xem đáng về bị ăn mệ của nhóc này một chút, bằng không nhưng hắn là không biết thu liễm rồi.

Lúc Mặc Hi đứng dậy, thân đột nhiên đã bị một tay của Thần bắt được, lôi kéo đựng vào trong cái ôm chặt của hắn, tiếp theo hai bàn tay bỗng chốc chặt chẽ nắm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 65: Anh thích trẻ con sao?

Edit: Midori Beta: Sakura “Hử?” Mặc Hi sừng sốt, tiếp theo ngược mắt nhìn về phía khuôn mặt yêu nghiệt cách mình không đến 5 mm, “Buông tay, anh nên biết lấy thực lực của tôi, ở cự ly ngắn như vậy, rất dễ dàng hại anh.”

“Ha hã, Mặc Mặc đang lo lắng cho anh Thần sao?” Thần cúi đầu, càng thêm nhích tới gần cô, cười nhẹ nói, “Nếu Mặc Mặc muốn rời khỏi, đại khái có thể trực tiếp công kích lúc mới bắt đầu.”

“Ha ha, cũng đúng.” Đôi mắt Mặc Hi lóe lên, cười. Đã muốn chơi, vậy hôm nay tôi liền chơi cùng anh đi, tránh cho anh chơi quá ... Rồi, nghiện rồi cũng không hay, rất lãng phí thời gian của tôi.

Con ngươi nhẹ nhàng nheo lại, mông lung mà thần bí, để người không nhìn được muốn đi thăm dò. Cái miệng nhỏ cũng nhếch lên, chỉ là một động tác đơn giản lại để cho ánh mắt người khác không thể rời khỏi cánh môi mềm mại kia. Cười nhẹ, bàn tay nhỏ bé vuốt ve lên khuôn mặt trắng trẻo trước mặt, đôi mắt nhếch lên, “Đúng vậy, tôi còn thật sự có chút không muốn làm anh bị thương, dù sao một khuôn mặt xinh đẹp như thế này có phải không?”

Cô, Mặc Hi, hoặc là nói, cô, Trương U, không dám đùa sao? Chỉ là cuộc sống sau này có chút thu liễm mà thôi, giống như cô quen thuộc với đua xe, quán bar cô cũng tìm hiểu, kỹ xảo đối với đàn ông có lẽ không tính là cao cấp nhưng cũng không phải là đơn giản như vậy, chẳng qua là không ai phát hiện, cũng không có người đi tìm tòi nghiên cứu cho nên những người đó đều nhìn bên ngoài của cô, cho rằng cô là một cô gái rụt rè lại dịu dàng mà thôi.

Đôi mắt của Thần tối sầm lại, nếu dựa theo bình thường đáng vẻ này của cô nói không chừng chỉ để cho mọi người phát cười, chỉ bây giờ nghiêm túc lên lại phát hiện, cho dù chỉ là thân thể của đứa trẻ, thế nhưng cũng có thể thật sự cảm giác được sự lắng lơ mà hoặc người.

Cô, thật không đơn giản, vô cùng không đơn giản.

Còn có bao nhiêu là hấn không biết đây?

Đột nhiên, Thần tò mò rồi, muốn tìm tòi nghiên cứu tất cả về cô.

“Mặc Mặc, thực sự đáng vẻ này của em làm cho anh Thần giật mình ! Hoặc là nói, bình thường đáng vẻ thuần xinh đẹp kia cũng là em nguy trang sao?” Thần không có gỡ tay của cô để trên mặt hấn đi, giống như nghiêm túc lại tùy ý nói.

“Phải không? Tội lại không có bất kỳ nguy trang gì mà.” Mặc Hi cười nhẹ, trong thuần tịnh lại hiện lên lắng lơ, để hô hấp của Thần cứng lại, dường như cô thật nghiêm túc rồi, hoặc là nói, bình thường cô đã là xinh đẹp để người ta không nhận được yêu thích, bây giờ cô lại là để cho người ta thấy cho dù chỉ là thân thể trẻ con vẫn muốn hung hăng thương yêu, có lẽ, đáng vẻ bình thường kia của cô có vẻ là đã thu liễm rồi. Hơn nữa, mình là người đầu tiên nhìn thấy đáng vẻ này của cô. . . . .

Ngay cả Thần tự mình cũng không biết khóe miệng nổi lên nụ cười.

“Mặc Mặc bây giờ là đang hấp dẫn anh Thần sao?” Thần cười nói, nụ cười trên mặt làm cho người ta sa đọa.

“Ha ha. . . . .” Mặc Hi cũng cười, cười đến có chút khoa trương, thân ở trên lồng ngực Thần rung động xuống, ma sát, con ngươi thanh mị chứa đầy ý cười khinh tã nhìn hấn, “Hình như anh hơi ngu thì phải, tôi chỉ là một đứa trẻ 9 tuổi a, hấp dẫn anh? Hoặc là nói. . . . .”

Ở dưới ánh mắt khê ngưng ngưng của Thần, nói tiếp, “Anh luyện đồng? Ừ?”

“Mặc Mặc nói như vậy, phải bị trừng phạt a!” Tay ở ngang hông của Mặc Hi có chút thu chặt, hấn phát hiện, vuốt ve cô thật rất thoải mái, để cho hấn thích sạch sẽ cũng không muốn rời khỏi, đem đầu đặt ở đầu vai của cô, miệng ở bên tai nhẹ nói, “Hơn nữa, nếu như anh Thần luyện đồng, Mặc Mặc cảm thấy bây giờ sẽ thế nào đây? Hừm?”

Trông mắt nhìn lại, lỗ tai nho nhỏ kia lại hồng, lông la lông lánh, để người không nhận được muốn đi cắn một cái. Mà, Thần lại thật sự bị quý thần sai khiến duỗi đầu lưỡi thêm đi tới, ngậm vào trong miệng.

Cho đến khi thân thể trong lòng nhẹ run một cái, mới mạnh mẽ hoàn hồn, con ngươi trừng lớn.

Mình đang làm cái gì?

Mặc Hi cũng không nghĩ đến Thần lại nói là làm liền, hơn nữa còn thật sự làm được đi! Rất tốt! Muốn chơi đúng không, vậy liền xem một chút ai chơi đắc ý hơn ai, khó được hôm nay có chút tâm tình.

Con ngươi chớp động ánh sáng giống như hôm đó đua xe cùng với cảnh sát thành phố.

Ngay lúc Thần đang ở trong sự kinh ngạc và sửng sờ của chính mình, đột nhiên liền cảm giác được một bàn tay nhỏ bé đột nhiên dùng sức, đẩy mình về phía sau, hơn nữa người đẩy cũng không rời khỏi, mà cùng ngã theo hấn.

Hấn cũng không có phản kháng, hoàn toàn ngã xuống trên giường. Ngược mắt nhìn lại chính là một tràng cảnh như vậy, mình nằm ngang ở trên giường, mà cái thân ảnh nho nhỏ đang ngồi chồm hổm trên phần bụng của chính mình, trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo kia là một nụ cười mà hấn không hiểu rõ, lại say lòng người.

“Thần a! Anh có biết là hơi quá không?” Mặc Hi cười nhẹ nói, người hơi cúi xuống, bởi vì như vậy hai tay của cô mới có thể chạm vào người của hấn.

Thần!

Đây là lần đầu tiên cô gọi hấn như vậy, con ngươi thoáng qua một tia khác thường, bởi vì chuyện có chút đi khỏi quỹ đạo rồi, hôm nay gọi cô đến kỳ thật bản chất chẳng qua là vì vui đùa một chút, lại giống như cô nói, dường như . . . chơi quá rồi.

Không nói biểu hiện phía sau của cô là không giống, liền ngay cả hấn dường như cũng có chút không bình thường rồi.

“Ha ha, quá sao? Quá cái gì đây? Nhưng mà mùi vị của Mặc Mặc đúng là không tệ .” sắc mặt của Thần như thường, cho dù bây giờ trong tim của hấn cũng đang dao động, đang nghi ngờ.

“Phải không? Kia còn có muốn thử hay không?” Mặc Hi cười rất quý dị, giống như đang muốn mời gọi người ta ném thử , thế nhưng mà lại hiện ra thần bí lại có sự nguy hiểm rõ ràng như thế.

Giống như là anh tức, nguy hiểm, lại càng dễ người ta nhìn không được đi mạo hiểm mà rơi vào vực sâu.

Mà khi ở trước mặt cô như vậy, Thần thu liễm rồi. Vẽ ra nụ cười, nhiều hơn một phần bình thường, đưa tay sờ lên mặt của Mặc Hi, cười nói, “Mặc Mặc vẫn trẻ con, anh Thần bây giờ còn không có hứng thú đây, nói ra thì hôm nay đến chỉ là muốn hỏi chính là vì sao Mặc Mặc không sáng tác ca khúc cho anh Thần thôi?”

Ha ha, anh chơi xong, đã nghĩ thu tay lại rồi sao?

“Thì ra là như vậy! Nhưng dường như tôi hơi có hứng thú với anh rồi thì sao đây.” Mặc Hi nói cười, bàn tay nhỏ bé lại duỗi tiến vào trong áo lót màu đen, tiếp xúc đến lồng ngực ấm áp, ở bên trên vạch vạch, ngón tay bén nhọn, chột nhẹ chột nặng, kỹ xảo thành thạo, trêu chọc lấy hân.

Ở dưới ánh mắt lạ lùng của Thần, Mặc Hi nháy mắt nâu, lông mi rậm rạp tỏa xuống nhậm nhậm bóng râm, lẳng lơ với đôi, nhưng là trên mặt lại thuần tịnh, duy mỹ, trong miệng nói “Nói đến, không viết ca khúc, trước kia tôi đã nói nguyên nhân rồi.”

Lẳng lơ cùng thuần tịnh kết hợp. Thuần khiết vốn có của đứa trẻ, nhưng lại như càng phát ra kiểu gọi mời khác thường.

Mặc Hi nắm bắt rất tốt dáng vẻ mê người của cô bây giờ, động tác trên tay càng ngày càng khiêu khích hơn.

Ở lúc cái tay nhỏ bé đi xuống phía dưới phần bụng trên chỗ kín thì hô hấp của Thần cuối cùng khó có thể phát hiện ngừng một chút, ngừng đầu đối với Mặc Hi cười nói “Nguyên nhân gì? Anh Thần cũng không biết.”

Tâm tư vẫn khó có thể không chế thuận theo động tác cái tay kia mà rung động.

“Không biết sao? Thử nghĩ xem lần đầu tiên chúng ta gặp mặt đi.” Trong con ngươi loáng qua ánh sáng được như ý, khác thường của Thần hoàn toàn bị Mặc Hi nhìn ở trong mắt, cho dù trên mặt vẫn làm như không biết, cái tay kia thật giống như càng làm càn.

“Mặc Mặc, không nên xuống phía dưới nữa!” Cuối cùng, ở dưới bàn tay nhỏ bé giống như sẽ phải đến giải đất trọng yếu của hân thì Thần vẫn không nhìn được mà nói. Vốn định dùng khẩu khí chơi đùa bình thường, vẫn còn có chút run rẩy khó có thể phát hiện.

Nhưng là, lời nói của hân vừa dứt, tay Mặc Hi đã phủ lên trung tâm giải đất tam giác kia. Nhẹ nhấn một cái, mà cả người Thần ở dưới sự chịu đựng này rung động một chút, mà hô hấp cũng bị cứng lại. Lần đầu tiên, hân ở dưới sự trêu chọc của cô gái không làm bất kì cái gì. Không, bây giờ ở trước mặt hân chính là một đứa bé gái đáng chết còn chưa phát dục, cũng chính là bởi vì đây là một đứa trẻ, càng dễ cho hân bực bội.

Thế nhưng mình lại bị cái tay nhỏ bé trêu chọc, giống như có chút ít phản ứng! Đáng chết!

“Thế nào? Ha ha.” Mặc Hi cười xinh đẹp, nháy mắt, “Muốn sao?”

Đáng chết! Sao cô bé lại có thể nói như vậy! ?

Hơn nữa. . . . . Vẫn ở trong tình huống như vậy! !

“Mặc Mặc! Em biết em bây giờ đang làm cái gì không? Buông tay.” Nụ cười trên mặt Thần cuối cùng có chút miễn cưỡng, thấy Mặc Hi đối với lời nói của mình không có bất kì thu liễm nào, liền đưa tay muốn bắt bàn tay không quy củ của cô lại.

Nhưng khi tay của hân vừa hiện ra thì một tay khác của Mặc Hi dưới ánh mắt kinh dị của Thần đem ngón tay của hân bắt được đề lên lồng ngực của hân, cho dù hân là Dịch năng giả cao cấp, đối với lực lượng bản thân sao có thể là đối thủ của Mặc Hi, hơn nữa còn bởi vì không thể làm bị thương cô mà không thể sử dụng dịch năng, đến cuối cùng chỉ có càng thêm kìm nén lại bị cô dùng cái tư thế cường hành áp đảo. Thấy vẻ mặt kia của Thần, trên mặt Mặc Hi cũng cười, tay nhỏ bé ở đây dần dần trở nên can quấy ở giải đất nóng bỏng.

“Mặc Mặc! Được rồi, em nên trở về thôi.” Giọng nói của Thần mang theo nụ cười phong độ, nhưng cũng nổi lên rung động, hân đang nhậm nhậm, đang ở dần dần dâng lên dục vọng, vẫn ở nhậm nhậm kia bị đùa mà biệt khuất, không ai biết được.

“A? Anh không nói thì tôi cũng thật sự quên mất đây.” Hình như Mặc Hi đột nhiên nhớ tới mới nói, nhưng Thần cũng không có cao hứng, bởi vì hân biết cô cố ý, bằng không, cái tay nắm lấy tay của hân kia sao lại không bỏ ra?

Đích xác, Thần là thông minh, hân cũng đoán đúng . . . . , chỉ nghe Mặc Hi lại hướng hân cười một tiếng, giống như nghi ngờ, “Nhưng là, sao ở đây của anh lại cao như thế a! Hơn nữa thật nóng! Là tôi làm ra đến, tôi không phải là nên phụ trách?”

Đơn thuần hỏi, lại rõ ràng cố ý. Thần trầm mặc, sắc mặt có chút căng thẳng, một hồi đột nhiên cười, con ngươi mập mờ mà đùa giỡn, “Tốt! Vậy em cần phải phụ trách thật tốt, bằng không anh lại bắt nạt.”

“Đừng a!” con ngươi Mặc Hi có chút mất đi chút thích thú, Thần như vậy thật làm cho cô không có chút thú vị, hơn nữa. . . . .

Tay dần dần đâm lên kéo quần, cười nói, “Thật cao a, rất ghen sao, bằng không trước tôi liền để anh nhẹ nhõm đi.” Nói này, giống như muốn kéo cái khóa ra.

Thần cười, không có nói chuyện, xem ra là đồng ý.

Tay nhỏ bé động một cái, lại không phải là kéo khóa, mà là đang chỗ đó đột nhiên dùng sức bắt xuống.

“Ngô!” Chỗ trọng yếu thoáng chốc bị đối xử thảm như vậy, cho dù Thần chịu đựng vẫn rên lên một tiếng, con ngươi mạnh mẽ nhìn về phía Mặc Hi.

Thấy Mặc Hi đã từ thân thể của hắn rời khỏi, cũng rời bỏ hắn. Trên mặt mang theo nụ cười, lại có sự hờ hững khó nói, âm thanh rõ ràng nói, “Trùng phạt anh, là trùng phạt anh chơi đùa tôi cũng như coi tôi trở thành loại đàn bà anh hay đùa bỡn.”

“.....” Thần không nói chuyện, bởi vì đau đớn vừa nãy còn không có hồi phục, cũng là bởi vì Mặc Hi nói, vừa mới hắn đích xác mạnh mẽ tự mình mong mỏi coi Mặc Hi trở thành những đàn bà muốn lên giường cùng hắn.

Chỉ bởi vì vừa rời hắn thật sự hoảng loạn, lần đầu tiên, thế nhưng lại hoảng loạn.

“Vậy tôi đi!” Mặc Hi xoay người đi không có một chút lưu luyến, kia còn có vừa mới một chút yêu mị, đi tới cửa, tựa hồ nghĩ tới cái gì, đột nhiên dừng lại, quay đầu liền đối với Thần cười một tiếng, “Nói đến, anh còn thật sự luyến đồng sao! Lại nổi lên phản ứng, ha ha!”

Ở trong nháy mắt sắc mặt Thần trở nên cứng xuống tiêu sái rời khỏi.

Cho đến khi nhìn không thấy bóng người của Mặc Hi nữa thì Thần mới ngồi người dậy, cảm giác dục vọng ở dưới thân truyền đến còn chưa có hoàn toàn biến mất, trong con ngươi âm u không rõ.

Nhớ tới câu nói kia của Mặc Hi, tay không khỏi khẽ nắm chặt tấm trải giường.

Đáng chết! Minh luyến đồng! ?

Rất cuộc là chuyện thế nào!

Một đêm không lời.....

Thời gian theo gió bay đi, bắt tri bắt giác phim 《 Song Sinh 》 đã đến gần phần cuối, một năm thời gian cũng đã thành quá khứ, ở đoạn thời gian này, An Diệc Kì hoàn toàn dựa theo Mặc Hi nói, không có bỏ huấn luyện, hoặc là nói càng thêm cố gắng, đương nhiên, trừ huấn luyện hầu như những thời gian khác cũng là cùng Mặc Hi ở chung một chỗ.

Tựa như An Dĩ Mẫn từng nói , đoạn thời gian diễn phim này đích xác để cho tâm cảnh của Mặc Hi từ từ bình thản, nhưng vẫn không có một chút cảm giác muốn đột phá, cho đến gần phần cuối này, nghĩ đến lại đã nửa năm, mình còn không có một chút tiến bộ nào, chính là một trận xúc động. Đương nhiên, xúc động này bị cô hoàn toàn không chể, ở lúc diễn phim cũng hoàn toàn quên mất. Sau đó, Mặc Hi vốn là ngồi ở trên ghế làm việc ngồi nhìn Thần cùng với Thương Manh diễn, chẳng qua là bị một thù hạ của An Dĩ Mẫn gọi đi, nói là An Dĩ Mẫn có chuyện mời cô giúp.

Có việc gì là An Dĩ Mẫn cần cô giúp? Cũng chỉ có cái An Diệc Kì rồi, nghĩ cũng không nghĩ, cùng Thiên Nhu chào hỏi một tiếng, liền theo người nọ đi.

Đi đại khái 3 phút đồng hồ, còn chưa đến, đã nghe thấy An Diệc Kì kia kêu to:

“Mặc kệ! Dù sao bây giờ con không đi!”

“Không đi? Con muốn bị đuổi học sao?”

“Đuổi học cũng không quan hệ! Dù sao bây giờ con không đi! Con muốn ở cùng với Mặc Mặc!”

“Nhóc con hư hỏng này! năm nay Mặc Mặc cũng phải đi ‘học viện Dĩ – Võ Andara, con là học sinh cũ, phải đi trước! Đến trong đó, các con mỗi ngày cũng có thể gặp nhau!”

“Kia, kia, ... Kia không giống với! Dù sao con không nên rời khỏi! Con muốn ở cùng với Mặc Mặc! Muốn đi cũng phải đi cùng Mặc Mặc! Hừ! Muốn quản con! Không có cửa đâu!”

“Nhóc con này a!”

“Thế nào? Ông già đáng ghét!”

Hai người này, thật sự là đúng câu nói của thế kỉ 21, không phải là oan gia không tự đầu, An Dĩ Mẫn kia chính là đời trước thiếu con trai của ông! Hôn nữa, nghe đoạn đối thoại này, Mặc Hi cũng đại khái hiểu An Dĩ Mẫn gấp rút tìm cô làm gì rồi.

Người nọ dẫn theo cô dừng lại bước chân, đối với Mặc Hi cúi người xuống, thấp đầu xuống một chút.

Mặc Hi cũng hiểu ý tứ của hắn, cười cười, gật đầu liền hướng đi về trước.

Không tới một hồi, liền thấy hai bóng người An Diệc Kì và An Dĩ Mẫn, chỉ thấy An Diệc Kì tựa vào trên vách tường trắng tinh, mà An Dĩ Mẫn đứng ở trước mặt của hắn, hai người cũng là hai mắt trừng lớn, nhìn kĩ, cũng là đối lập.

Sau đó An Dĩ Mẫn liền phát hiện Mặc Hi xuất hiện, quay đầu qua, cười nói, “A! ? Mặc Mặc đến a!”

Nhìn ánh mắt cùng hình dạng ngây trang của An Dĩ Mẫn, Mặc Hi rất là không có gì để nói, nhưng vẫn rất cho mặt mũi cười nói, “Vâng ạ! Con có một chút chuyện muốn nói cùng với Kì.”

“A. . . . . Như vậy a, ba đây đi trước, các con từ từ nói chuyện.” An Dĩ Mẫn tán thưởng nhìn lấy Mặc Hi, trên con người rõ ràng là ủy thác, nói xong liền xoay người rời khỏi.

Đi trên đường, trong lòng An Dĩ Mẫn không có cách nào, Mặc Mặc đến một cái nhóc kia liền hoàn toàn không nói một câu nào rồi, hơn nữa còn hình dạng xấu hổ kia, còn thật sự là. . . . .

Cũng chỉ có Mặc Mặc mới có thể khác hẳn, song, như vậy cũng không tệ, nhóc hư hỏng kia cũng cố gắng một chút a, có thể theo đuổi Mặc Mặc đến lúc làm con dâu cũng không tệ ! Ha ha!

Nghĩ đến, trên mặt cũng mang theo nụ cười, có chút được như ý.

Bóng hình An Dĩ Mẫn hoàn toàn biến mất, tại chỗ chỉ còn lại có hai người Mặc Hi và An Diệc Kì, hai người cũng không có lên tiếng.

An Diệc Kì có chút cẩn thận nhìn Mặc Hi, trên mặt có chút ít đỏ, lộ ra rất đáng yêu, động động miệng, lời gì cũng không nói lên lời.

Hắn đang suy nghĩ Mặc Hi muốn nói với hắn cái gì, tựa hồ đây là lần đầu tiên Mặc Hi chủ động nói có chuyện cùng hắn nói. . . . .

Chẳng lẽ. . . . .

Mặc Mặc cuối cùng bị mình cảm động! Muốn thổ lộ với mình sao! ! ?

Khuôn mặt trắng nhò một chốc đỏ cả lên, nhưng cũng chịu đựng chờ mong cùng hướng tới mừng như điên.

Nhưng vừa nghĩ lại, liền cảm thấy có chút không thể nào, lập tức đưa tay ra liền có chút phát ngốc cho mình một cái tát.

“Bốp !”

Hình như tát hơi mạnh, An Diệc Kì tự đánh mình, thật đúng là đánh tỉnh. Đau đến nhếch miệng, lại không có kêu ra tiếng, thậm chí mình một câu, mình đang nghĩ cái gì, bây giờ lại đang làm cái gì a! ? Trời ạ! Mặc Mặc nhất định sẽ cảm thấy mình rất ngu! A a a a! Cả đời anh mình a! !

“Ha ha. . . . .” Một trận tiếng cười như chuông bạc làm cho An Diệc Kì như đi vào trong cõi thần tiên, ngược mắt liền thấy Mặc Hi đang cười đến xán lạn, nụ cười dạt dào, làm cho sắc mặt hắn lại càng đỏ, nhưng cũng ngày càng cười theo.

Mặc Hi nhìn hắn ở trước mắt, không nói vừa bắt đầu đánh mình một cái tát, bây giờ lại là theo mình cười khúc khích, không thể không nói, còn thật sự là không có thay đổi, trẻ con chính là đơn thuần, cũng giống như gặp lúc đầu, buồn cười như vậy.

Không có tát nụ cười trên mặt, lên tiếng nói, “Biết Mặc Mặc muốn nói với Kì cái gì không?”

“A! ? A. . . . . Ha hả, không biết, Mặc Mặc muốn nói điều gì?” An Diệc Kì cẩn thận hỏi, trên mặt đều là nụ cười thỏa mãn, mặc dù thoạt nhìn có chút ngốc. Ở cùng với cô thật vui vẻ a! Quả nhiên, chính là như vậy, ở cùng với Mặc Mặc thật là tốt.

Nhìn ánh mắt như vậy, Mặc Hi lơ mờ hiểu ý tứ trong đó, kỳ thật từ ngày quen biết, cô liền hiểu An Diệc Kì thích cô, chẳng qua là hắn mới chỉ là đứa trẻ, cho nên cũng không có quá để ý, chỉ mong hắn lớn lên liền quên mất đi.

“Kì phải về trường học đi?”

“A?” An Diệc Kì sững sốt, không có nghĩ đến Mặc Hi sẽ hỏi cái này, con người có chút né tránh, ngập ngừng nói, “Trở về a! Còn, còn không có, mặc dù là như vậy, nói như vậy, nhưng là vẫn có thể đi muộn một chút !”

Trời ạ! Mình đang nói cái gì a! ? Thế nào ngay cả nói dối cũng không nói được rồi! ?

“Nói dối là không đúng!” Mặc Hi không có thay đổi cái gì, cô cũng chỉ đến làm người thuyết khách, tiếp theo nói, “Dựa theo quy củ ‘học viện Dĩ – Vô Andara’, học sinh cũ phải là đi học viện sớm một chút, hơn nữa quy củ của học viện cũng không vì bất kỳ một người nào mà ngoại lệ.”

“Sao Mặc Mặc biết?” Cơ hồ là kêu lên có điều kiện, nhưng nói xong liền hối hận rồi, đây không phải là biến tướng thừa nhận sao?

“Ha ha, năm nay Mặc Mặc cũng phải tham gia kì thi, cho nên đối với thông tin về học viện Dĩ – Vô Andara’ đều tra duyệt một chút.” Mặc Hi bình tĩnh giải thích nói, nhìn về mặt hối hận của An Diệc Kì kia, buồn cười nói, “Vậy Kì không có ý định đi sao? Theo như thời gian, ngày kia không đi nữa liền sẽ đến trễ đi.”

“Kì không đi! Kì muốn cùng đi Mặc Mặc a! Cùng đi !” Tựa hồ thật vất vả có lấy dũng khí, An Diệc Kì kiên định nói, con người có chút phiêu chọt lại bình tĩnh nhìn Mặc Hi, thấy sắc mặt cô không có bao nhiêu thay đổi, nói xong một hơi đồng thời lại có chút mất mát.

Đoạn thời gian này, hầu như mỗi ngày hẳn đều sống trong cuộc sống có tư vị vừa ngọt ngào vừa vui, không thể ngừng.

“Nhưng bây giờ Kì không đi, nếu bị đuổi học thì không thể gặp Mặc Mặc được nữa, hơn nữa, quên Mặc Mặc nói rồi sao?” sắc mặt Mặc Hi có chút trầm tĩnh, “Mặc Mặc không thích người yếu.”

An Diệc Kì có chút khổ sở lại do dự, khẩu khí cũng có chút buông thả, “Nhưng là, nhưng anh ở trong nhà huấn luyện cũng không khác gì ở trường mà.”

“Nhà cùng trường học vĩnh viễn không thể giống nhau, thực lực là phải ở trong cạnh tranh cùng trong kinh nghiệm sinh tử mới trưởng thành.” Mặc Hi dốc lòng chỉ bảo, chẳng qua là cô vẫn đánh giá thấp địa vị của cô ở trong lòng An Diệc Kì.

“Nhưng anh vẫn không muốn đi trước, như vậy. . . . . Như vậy, có chừng 1 tháng không, không thể. . . . .” Không thể gặp lại em rồi, nghĩ đến ở đây, An Diệc Kì một trận là không thoải mái.

“. . . . .” Đứa bé này, còn thật sự là. . . . .

“Thì ra Kì không để ý đến lời Mặc Mặc nói?” Mặc Hi lời nói có chút trầm thấp, hình như hơi thất vọng và mất mát, như vậy không được, cũng chỉ có thể thay một . . . phương thức khác.

“A! ! Không phải a! Mặc Mặc không nên đau lòng! Anh. . . anh thật không có a! Chẳng qua là! Chẳng qua là, a! Anh cũng không biết thế nào!” An Diệc Kì vội vàng giải thích, mặt nhỏ cũng đỏ lên, càng nói càng không rõ.

“Khó nói có phải không? không phải Kì đã nói muốn bảo vệ của Mặc Mặc sao? Nếu như bị đuổi học rồi, sau này chỉ có một mình Mặc Mặc ở trường học, còn nói bảo vệ cái gì?” Mặc Hi ngược mắt nhìn, con người đen bóng là nhân nhật thương cảm, liền làm cho lòng An Diệc Kì đau nhói, lần này Mặc Hi diễn nghiêm túc rồi, tựa hồ gần đây diễn phim, thật là để cho kĩ thuật diễn của cô cao thâm lên không ít.

“Mặc Mặc. . . . .” Nghe thấy Mặc Hi nói, có chút biến tướng thừa nhận hẳn, cần hẳn bảo vệ, việc này để hẳn cao hứng, vô cùng, vô cùng cao hứng. Chẳng qua là hậu quả là phải rời khỏi cô gần một tháng ! Tưởng tượng đều cảm thấy không nổi, hẳn hẳn không được cùng cô vĩnh viễn ở cùng nhau.

Cũng không thấy phần lớn là lời thừa.

Mặc Hi kiễng chân lên, nhích tới gần An Diệc Kì, một mùi thơm nhẹ nhất thời vây vòng ở bên mũi An Diệc Kì, cho đến Mặc Hi thấy toàn thân An Diệc Kì trong nháy mắt trở nên cứng ngắc trên khuôn mặt nhỏ nhẹ nhàng hôn nhẹ xuống, giống như chuồn chuồn lướt nước, mà đầu An Diệc Kì lại giống như nổ một tiếng, một mảnh trống không, chỉ cảm giác được hơi thở ấm nóng ở bên tai, còn có âm thanh nhẹ nhàng kia, “Kì đi học viện trước, đáp ứng Mặc Mặc có được hay không?”

“Được. . . . .” Hình như là âm thanh thần du phiêu lãng, con người An Diệc Kì một mảnh mờ mịt, cứng ngắc gật đầu.

“Ha ha, vậy thì cứ như vậy nhé.” Mặc Hi cười nói, lui người, nhìn An Diệc Kì hoàn toàn ngu ngơ, có chút bật cười, dáng vẻ này của hẳn thật khôi hài rồi, cái hôn vừa rồi cũng chỉ là thân ái đối với một đứa bé mà thôi, Mặc Hi cũng không có để ý, không phải là hôn thôi sao? Trước kia cô cũng hôn rất nhiều trẻ con mà.

Hơn nữa một nụ hôn nho nhỏ có thể có hiệu quả không tệ như vậy rồi.

“Mặc Mặc đây đi trước.” Lần nữa nói một câu, nhìn An Diệc Kì vẫn kia ngu ngơ gật đầu, Mặc Hi buồn cười rồi đi.

Không biết Mặc Hi biến mất bao lâu, An Diệc Kì mới cả người chấn động, cuối cùng mới hồi thần được, tay nhỏ bé có chút run nhẹ chạm đến trên chỗ Mặc Hi vừa mới hôn, con người còn có chút ít mờ mịt. Một hồi lâu, cái miệng kia mới dần dần mở lớn, cuối cùng càng mở càng lớn, “A ha ha ha ha! Cô ấy thân mình! Ha ha! Cô ấy hôn mình! Wow nga! ! Quá tuyệt vời! Ha ha ha ha!”

Cả người nhảy lên, thật vất vả dừng lại, tay gần như có chút thần kinh nhẹ nhàng sờ mó lấy khuôn mặt nhỏ của mình, vui rạo rực nói, “Được, quyết định rồi! Không rửa mặt nữa! A ha Hm! Ha ha, nhưng là, như vậy, Mặc Mặc có thể chê mình dơ bẩn hay không? Kia làm thế nào? Ủ. . . . . Kia chụp hình lưu giữ lại? Hay. . . . .”

Đề người hiểu rõ không nói nên lời An Diệc Kì thế nhưng đang suy nghĩ vấn đề ngu ngốc như thế.

Ở trong một căn phòng, từ lúc rời khỏi vẫn lợi dụng máy quay chú ý lấy Mặc Hi và An Diệc Kì làm An Dĩ Mẫn vừa nhìn thấy dáng vẻ này của An Diệc Kì, không lời nào mà vuốt trán, trời ạ! Con trai của mình làm sao lại biến thành như vậy?

Mà một đàn ông đang giữ máy cũng phải chịu đựng cười.

Ngày thứ hai, sáng sớm An Diệc Kì đã đến bên cạnh Mặc Hi, ngày hôm qua hết thấy để hẳn cao hứng đồng thời sau khi về nhà lại tra không ít quan niệm về tình yêu, thấy bên trong thì có một cái nói, hai người chia tách một đoạn thời gian thì hai người sẽ càng thêm nhớ nhau, cũng càng thêm không chia cách được đối phương, cho nên hẳn thông suốt rồi.

Nhưng trên thực tế cũng là tìm lý do an ủi mình, dù sao ngày hôm qua hẳn đã đáp ứng yêu cầu của cô rồi.

Hôm nay, Mặc Hi ngồi ở trên ghế, yên lặng nhìn kịch bản này.

Hôm nay diễn, nói thật, Mặc Hi không có nắm chắc.

Bởi vì, bên trong có một cảnh diễn khóc, hơn nữa vẫn là cười khóc, cũng là bộ phận quan trọng nhất của cảnh diễn này, buông tay đối với người yêu, thành toàn người khác, người không có tình cảm cá nhân, nên diễn như thế nào.

Không nói cô không có chân chính yêu qua một người đàn ông nào, càng thêm chính là, cô không có cách nào để khóc. Từ mấy tháng trước sau khi khóc lớn, cô đã không khóc cũng không cho phép mình khóc, hơn nữa, trong tâm cũng là kháng cự mình khóc.

Đối với Mặc Hi trăm mặt, An Diệc Kì không có nói một lời quấy nhiễu cô, bởi vì hẳn biết cô không thích ồn ào, nhìn cô như vậy là đủ rồi.

Trời đã dần dần tối, Mặc Hi cũng biết cảnh diễn của mình ngay lập tức sẽ phải đến, bỏ kịch bản thả xuống trên bàn, cảnh diễn này, lời thoại rất đơn giản, chỉ có một câu, chính là "Khất Liễm ca ca", nhưng là không có một người dám quên cảnh diễn này, có lẽ, có thể nói như vậy, trong cả bộ phim này thì cảnh diễn này chính là khó nắm bắt nhất.

"Tiểu thư Mặc Hi, cô nên lên diễn rồi." Một người đi tới bên cạnh Mặc Hi, lên tiếng nói.

"Dạ." Mặc Hi gật đầu, đứng lên, nhìn một chút, bất tri bất giác đã hoàn toàn đen nhánh, mà cảnh trước mặt cơ hồ xinh đẹp làm dao động lòng người.

Ở đây, cây cỏ thụ khổng lồ che phủ bầu trời, mặt hồ bình tĩnh như gương, cũng chính là chỗ yêu linh và Lạc Khất Liễm gặp mặt lần đầu tiên, chẳng qua bây giờ ở ban đêm lại là một ... trảng cảnh khác.

Trên mặt hồ đóa hoa sắc u lam giống như có tinh linh bay múa, phát tán ra ánh sáng trong suốt, cả mặt hồ cũng là bị chiếu lên màu u lam, rõ ràng là trong suốt thân bí, tựa như cùng cả ban đêm dung hòa làm một thể.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 66: Đột phá thống khổ

Edit: Midori Beta: Sakura "Ha ha, cố gắng lên ! Anh rất mong đợi Mặc Mặc vì anh mà lưu lại nước mắt ." Đã đến gần Mặc Hi, Thần ở bên cạnh đột nhiên cười nói, trong mắt đầy đùa giỡn tàn bạo, đây là từ sau ngày đó, cuối cùng Thần hoàn toàn khôi phục nói chuyện tự nhiên như trước đây cùng với Mặc Hi.

"Ha ha, phải không?" Mặc Hi bình thản cười cười, chẳng qua là con người hoàn toàn không có nhìn vào hắn, tiếp theo đi qua người hắn.

Một thân quần áo màu trắng, chân trần, nhẹ nhàng thong thả hướng trảng cảnh kia đi tới, từ lúc Mặc Hi bắt đầu bước đi, toàn thân khí tràng liền hoàn toàn biến hóa, hoàn toàn dung nhập vào bên trong cảnh diễn, cô không còn là Mặc Hi, chỉ là một cái yêu linh cô tịch hồ hững, chỉ cảm thấy bóng lưng của cô lúc này càng thêm cô độc, cô độc đến mức khiến mọi người không thể không thương tâm Toàn bộ mọi người ngừng lại rồi hô hấp, nhìn theo bóng hình của cô, kiềm chế chụp ảnh này, động tác bó tay bó chân, tựa hồ sợ hãi làm cô tỉnh dậy.

Mặc Hi bước đi rất bình tĩnh, không nhanh cũng không chậm, giống như bước chậm, lại thật giống như có chút thất thần, một bóng lưng lại có thể biểu hiện ra nhiều như thế, thực lực của cô sớm đã để cho mọi người chấn phục* (chấn động + bị thuyết phục)

Bước chân cuối cùng dừng trên mặt hồ, cúi đầu, khuôn mặt được đặc tả. Khuôn mặt theo đó là quen thuộc không có biểu cảm, chỉ là con người đen nhánh kia thâm trầm giống như yên lặng tự suy nghĩ, lại như cái gì đều cũng không suy nghĩ, theo đó là hồ hững.

Ngay tại lúc mọi người không biết cô muốn làm cái gì, đôi chân trần kia cuối cùng cũng chuyển động, dĩ nhiên là bước lên mặt hồ u ám yên tĩnh tựa như gương, không có chìm xuống, chỉ là dưới chân có một đạo sóng nhẹ lăn tăn, nhẹ, lại dao động tiếng lòng.

Đây là sự thần kì của thế giới này, mặt hồ bằng phẳng.

Bước đi, chuyển động tiêu sái giống như vừa mới bắt đầu, chẳng qua lần này là ở mặt hồ. Mà theo chân kia đi qua, mặt hồ kia đều sẽ nhẹ hiện ra một đạo lăn tăn, lập tức tiêu tán. Đóa hoa màu u lam kia nhẹ đu đưa, giống bị gió lay động, theo hướng Mặc Hi.

Cuối cùng đi tới giữa mặt hồ, đột nhiên, một đạo ánh sáng màu tím nhạt xuất hiện ở bên cạnh Mặc Hi, cũng để bước chân của cô dừng lại, hoàn toàn trên giữa mặt hồ yên lặng, con người cuối cùng có một tia ánh sáng, nhẹ nhàng cúi đầu, xem cái đạo tím nhạt này.

Cẩn thận nhìn ánh sáng màu tím nhạt, có thể phát hiện, đó là một con giống như tinh linh cánh dài trong suốt? Nhưng cho dù nhìn kỹ cũng chỉ có thể nhìn thấy đôi cánh, nhìn nữa cũng không nhìn thấy những thứ khác, cũng bị ánh sáng màu tím nhạt kia bao trùm.

Ánh sáng màu tím nhạt phiêu động vô cùng nhẹ nhàng, vây vòng ở bên cạnh Mặc Hi, cho dù không có bất kỳ ngôn ngữ nào, không có bất kỳ biểu đạt

nào, lại có loại ám áp khó nói, tựa hồ. . . . . Nó đang an ủi cô? Ở làm cô lo lắng?

Không có lời nói, trước mặt Mặc Hi vẫn là một mảnh yên lặng, chẳng qua là cô không có động nữa, mắt nhìn ánh sáng.

Ánh sáng màu tím nhạt giống như không biết mệt mỏi nhẹ nhàng vây vòng ở bên cạnh Mặc Hi, nhẹ nhàng phiêu đảng.

Cho dù, Mặc Hi không có động tác, cho dù, một khắc này là yên tĩnh như thế, cho dù, cả mặt hồ chỉ có cô một thân quần áo trắng.

Lại lộ ra duy mỹ như vậy, thời gian dừng lại ở một khắc này thì như thế nào?

Cuối cùng, Mặc Hi chuyển động, nhẹ nhàng giơ tay lên, ngón tay trắng nõn đặt ở trước người, mà ánh sáng màu tím kia tựa hồ có chút cẩn thận lại khát vọng đến trên ngón tay kia, cho đến ở phía trên kia bay xuống, thấy Mặc Hi không có bất kỳ động tác kháng cự nào, mới mạnh mẽ phiêu động lên, không có một chút nghỉ ngơi.

Sau đó, không biết là bắt đầu từ đâu, bốn bề từng đoàn từng đoàn ánh sáng tím nhưng cũng phiêu đảng đi, hướng tới gần Mặc Hi, vây vòng ở xung quanh Mặc Hi, nhưng cũng cách cô một chút, cơ hồ có hơi cứng bái, càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng, chiếu sáng cả một mảnh kia, ánh sáng màu tím chiếu rọi lấy khuôn mặt lãnh đạm của Mặc Hi.

Tuyệt mỹ!

Một khắc này, tất cả mọi người cảm giác được cô đẹp, kia cho dù là trong thân thể của một đứa trẻ, vẫn đẹp để cho lòng người lay động, cái đẹp kia không đơn giản là chỉ đẹp bên ngoài, mà là cái đẹp phát ra từ sâu trong tâm hồn.

Quan tâm. . . . . An ủi sao?

Đồng tử của Mặc Hi nhẹ nhàng chớp động xuống, nói không rõ là thương vẫn ưu, hoặc là cái gì cũng không có.

Mà mọi người tất cả cũng quan sát cô, cho đến, nên khóc! Thời khắc máu chốt nhất của cảnh diễn này. Mặc Hi cũng biết, nên khóc.

Nhưng là, cô khóc không được. . . . .

Trả giá sao? Thành toàn sao? Bỏ quên sao. . . . .

Mặc Hi có thể lý giải ra cảm giác của kịch bản kia, nhưng cô không cách nào làm được!

Ở dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người, con ngươi đen nhánh mê người kia nhẹ nhàng nhắm lại. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ánh mắt của mọi người cũng càng ngày càng nghi ngờ, Mặc Hi chính là không có động tác kế tiếp.

Chẳng lẽ. . . . .

Trong đôi mắt của đạo diễn thoáng qua một chút thất vọng, nhưng là cũng hiểu, cảnh diễn này thật sự quá khó khăn rồi, cũng là lần đầu tiên quá nhiều Mặc Hi biểu diễn, đối diện đối với cái loa nhẹ nhàng nói, “Mặc Mặc? Có thể khóc sao?”

Không có trả lời, Mặc Hi giống như mất đi tình cảm, mất đi tất cả ấn tượng đối với thế giới bên ngoài, trầm mặc không nói, cũng đúng, nếu Mặc Hi bây giờ nói chuyện rồi, vậy cảnh diễn này liền hoàn toàn NG rồi.

Không muốn bỏ cuộc như vậy, đạo diễn lần nữa nói, “Mặc Mặc! cháu suy nghĩ một chút, cháu có chuyện gì đau lòng hay không, chuyện vô cùng vô cùng đau lòng, thử nghĩ xem, hết sức mình để khóc đi!”

Nếu lần này khóc không được, lần sau, dựa theo đoạn thời gian này tìm hiểu đối với Mặc Hi, chỉ sợ vẫn khóc không được.

Cả người Mặc Hi chấn động nhẹ, lời nói của đạo diễn ở bên tai vang lại.

Chuyện đau lòng. . . . . Chuyện vô cùng đau lòng. . . . .

Đau lòng sao?

Kia. . . . .

Trong trí óc kia một màn mà cô không muốn đi đào bới nhất, không muốn nhớ lại nhất. Mỗi lần chỉ cần nhớ tới, liền giống như vạch trần miệng vết sẹo trong lòng, máu tươi đầm đìa, đau đến hít thở không thông.

Không có biến hóa, nói xong những lời kia, đạo diễn đợi một đoạn thời gian, Mặc Hi vẫn không có một điểm động tĩnh, không khỏi than thở nhẹ một hơi, hẳn vẫn coi cô như thần rồi, suy cho cùng chỉ là một đứa trẻ, kỳ thật làm được như vậy đã là rất rất giỏi rồi. Chẳng qua là, nếu cảnh này không thành công mà nói, tất cả mọi cố gắng đều có thể trở thành bọt nước, không cần Mặc Hi diễn quá mức, chỉ cần cô khóc là tốt rồi, nếu không, lần sau dùng một chút thủ đoạn, chế thêm hiệu quả thì tốt rồi. . . . . Ai. . . . .

Ở đây cũng không ít người toát ra vẻ tiếc nuối.

“Được rồi . . . . . Mặc Mặc. . . . . Há? !” Cuối cùng, giọng nói ào ão của đạo diễn vang lên, nhưng là còn chưa nói xong, đột nhiên thấy cảnh trước mắt, ngu ngơ!

Ngu ngơ cũng không chỉ có hắn, còn có cùng dạng, chỉ cần chứng kiến thì mọi người đều thất thần.

Chỉ thấy, trên mặt nước Mặc Hi vẫn không có mở mắt, nhưng là! !

Cả người phát tán ra hơi thở kia! Tuyệt vọng, hít thở không thông, áp lực, bí thống. . . . .

Quá phức tạp, quá sâu sắc, quá rung động! Quá thương cảm!

Thân thể nhỏ nhắn mềm mại run nhẹ, tựa hồ cũng làm rung động tâm của mọi người.

“Mặc Mặc. . . . .” trong miệng An Diệc Kì nhẹ nhàng lẩm bẩm, tay nhỏ bé có chút ngu muội vuốt lên ngực của mình, con người chớp động nghi ngờ cùng thống khổ.

Đau quá! Thật chặt! Thật khó chịu! Vì sao. . . . .

Không muốn, không muốn Mặc Mặc như vậy! Không muốn!

Trong lòng thất lại, người muốn chạy tới chỗ Mặc Hi ở trên mặt hồ, nhưng bước chân mới động, đã bị ai đó bắt được, “Bỏ em ra! !”

Giọng nói kia, gần như khàn khàn!

“Bây giờ không nên đi! Em như vậy sẽ phá hoại cô ấy biểu diễn!” Giọng nói trầm thấp, mí mắt rũ xuống u ám một mảnh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Mặc kệ! Em mặc kệ! Em không nên! Em không nên nhìn dáng vẻ này của Mặc Mặc! ! Thật, đau quá. . . . . Ở đây, ở đây thật khó chịu. . . . .” An Diệc Kì kêu to, kêu về phía sau, âm thanh càng thấp, đến cuối cùng nhẹ đến không thể nghe thấy, phức tạp mê mang.

Con người Thần Lóe lên, nắm lấy tay hắn không có rời khỏi, “Tốt lắm, nghiêm túc nhìn! Mặc Mặc bây giờ cũng không muốn em đi quấy nhiễu cô ấy.” Lúc nói chuyện, tựa hồ có chút phiêu chợt, hắn nói hắn đau, vậy cảm giác của mình, là cái gì? Cũng là đau sao? Vì sao. . . . .

Mất nhìn về phía Mặc Hi ở trên mặt hồ, là cái gì! Rốt cuộc cô bé đã trải qua cái gì? Làm sao sẽ có cảm giác như vậy, này không phải là diễn kịch, tuyệt đối không phải là, ai có thể đem cảnh diễn diễn được mãnh liệt như thế. . . . .

Ý nghĩ như vậy cơ hồ không phải là của một mình Thần, hầu như tất cả mọi người ở đây cũng cảm giác được đau lòng, cũng cùng dạng nghi vấn, đứa trẻ này, giống như đứa trẻ được thần ân sủng, rốt cuộc phát sinh cái gì.

Ở dưới ánh mắt của mọi người, lông mi đen run nhẹ một cái, cuối cùng mở to ra .

Đen nhánh, đen nhánh tựa hồ cái gì cũng không nhìn thấy, đen nhánh bên trong dường như chỉ còn dư lại bóng tối, tĩnh mịch!

Tay nhỏ bé giống như áp lực run rẩy đặt lên ngực của mình, mà thuận theo động tác này của cô, nhân viên làm việc cơ hồ là cùng thời gian với lên ngực của mình.

Thật. . . . . Thật khó chịu. . . . .

Ba ba, mẹ, mẹ. . . . .

Thật, xin thứ lỗi!

Mặt nhỏ rũ xuống đi xuống, tóc đen nhánh che ở mặt mũi của cô, chỉ có thể thấy nhan sắc tái nhợt dường như trút hết tất cả, tái nhợt được hít thở không thông.

Cùng dạng trút hết tất cả nhan sắc, còn có ở bên ngoài An Diệc Kì. Hắn động không được, chỉ có con người thật sâu nhìn Mặc Hi ở trên mặt hồ, một động không nhúc nhích, cơ hồ cùng cô thương đau nỗi liền.

Đều là, đều là lỗi của con, đều là lỗi của con, nếu như, nếu như không phải là con, nếu như không phải là con. . . . .

Tay Mặc Hi nắm lấy ngực, xương đốt tay cơ hồ trắng bệch.

Đạo diễn ở phía ngoài tay cũng nhẹ run rẩy lên, hắn đang mâu thuẫn, hắn có thể cảm giác được, đây là cảm giác Mặc Hi khó có thể cảm thấy được, lần này thành công mà nói, kịch bản lần này sẽ đạt kết quả thành công viên mãn tuyệt đối, nhưng là, nhìn Mặc Hi như vậy, đau, đau đến rung động, đau đến hắn muốn ngăn cản cô tiếp tục đi xuống như vậy.

Cái gì đều không có, cái gì đều không có, bao quanh giống như chỉ có một mảnh bóng tối, vẫn cái đêm mưa, trước mặt có rất nhiều ngôi mộ!

Hết thấy đều sụp đổ, ký ức ở sâu trong trí óc không ngừng bay trở về, từng khắc từng khắc kích thích lấy tâm linh của Mặc Hi, từng khắc từng khắc ăn mòn lấy linh hồn của cô.

Bên trong linh hồn lóe ra dường như cũng không có một chút sức phản kháng nào, dần dần lờ mờ.

Như vậy đi xuống! Tuyệt đối hậu quả không thể tưởng tượng nổi, chỉ sợ không lâu, Mặc Hi sẽ sinh ra tâm ma, nhẹ thì tu vi không cách nào ở tinh tiến, nặng thì có thể mất đi lý trí, biến thành ma quỷ sát nhân.

Mà ở bên ngoài mọi người cũng dần dần phát hiện không đúng, nhưng là lại không biết không đúng ở chỗ nào.

“Mặc Mặc. . . . .” Đột nhiên, đạo diễn gọi một tiếng, hần cuối cùng vẫn không có chống lại được lương tâm của chính mình, hần ý định để Mặc Hi bỏ cuộc, hơi thở tuyệt vọng kia, thật là để mọi người quá đau lòng. . . . .

“Được rồi, không cần diễn nữa rồi! Lần sau vẫn có thể tiếp tục. . . . . Mặc Mặc? Thế nào không nói lời nào? Mặc Mặc?”

Phía sau nói, Mặc Hi không có nghe, chỉ ở câu thứ nhất “Mặc Mặc” sau đó, thân nhẹ nhàng rung một cái, tựa hồ thân thể của cô một mực run nhẹ, cho nên cũng không quá bị để ý.

Có lẽ đạo diễn cũng không biết, một tiếng Mặc Mặc này của hần kịp lúc, nếu không phải một tiếng Mặc Mặc này đánh thức Mặc Hi, nói không chừng, Mặc Hi vẫn cứ trầm luân xuống như vậy, cho đến vạn kiếp bất phục! !

Mặc Mặc. . . . .

Là ai đang gọi mình?

Mặc Mặc, là đang gọi mình sao? Rất quen thuộc, thật ám áp!

Mặc Mặc, mình là Mặc Mặc. . . . . mình là... Mặc Hi!

Đột nhiên, dường như ở trong bóng tối hít thở không thông trong trí óc của Mặc Hi trước mặt bóng tối mơ hồ khuôn mặt dần dần biến ảo thành hình dạng của Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, bọn họ, cười thật dịu dàng thật từ ái.

Sâu trong linh hồn chớp mắt lóe ra ánh sáng màu tím, giống như phát sinh loại biến hóa thể chất. Chẳng qua là, bây giờ Mặc Hi cái gì cũng không cảm giác tới, cũng không có bất kỳ tâm tư nào đi cảm giác.

Đúng rồi!

Mình, thật giống như. . . . . Là Mặc Hi? Mình, chết qua rồi, thật giống như, lại sinh ra rồi!

Mình, có cha mẹ mới, rất yêu, rất yêu cha mẹ của mình. . . . .

Không sai, mình là Mặc Hi, bây giờ mình đây... là Mặc Hi a!

Đang ở lúc đạo diễn chuẩn bị phái người qua xem một chút Mặc Hi rốt cuộc là thế nào, trên mặt hồ động tác của Mặc Hi lần nữa để bọn họ ngưng động tác.

Chuyện như thế! ? Thế nào. . . . . Thế nào cảm giác. . . . .

Hoàn toàn bất đồng rồi! !

Thế nhưng mà, lại để cho mọi người không rời được ánh mắt, cơ hồ hoàn toàn hấp dẫn tâm thần của mọi người!

Khuôn mặt nhỏ cúi xuống cuối cùng ngẩng lên, theo đó tái nhợt, con ngươi phức tạp để người thấy không rõ, xem không rõ ràng, lại thế nào có thể xinh đẹp như thế, hết thấy đều không cách nào so sánh được, nhu hòa như vậy, đau như vậy, thư thái như vậy, thỏa mãn. . . . . như vậy!

Nhìn trước mắt theo đó ở trước mặt mình lóe ra màu tím, theo đó là mặt hồ bình tĩnh duy mỹ.

Bây giờ Mặc Hi, cả người trên dưới, tựa hồ cũng ở biến hóa, một động tác, một ánh mắt, đều dặt lẩy tâm thần của mọi người.

Năng lượng bao quanh cơ hồ là giống như hồng thủy hướng thân thể Mặc Hi vọt tới.

Không sai! Một khắc này, khoảnh khắc đột phá Mặc Hi vẫn truy cầu đến rồi! !

Chẳng qua là, Mặc Hi đã không có kinh hi, không có cảm xúc vui sướng, cũng không có bất kỳ tâm tình đi ngó ngang tới.

Thì ra. . . . . Chẳng qua là, mình vẫn đang trốn tránh!

Cô... luôn trốn tránh lấy sự thật là mình hại chết cha mẹ.

Cô... cho tới bây giờ đến thế giới này, vẫn trốn tránh lấy, chuyện sự thật mình là Trương U

Cô... luôn áp lực, từ biết rõ sau khi cha mẹ chết ở kiếp trước, vẫn áp lực chính mình.

“Tích. . . . .”

Giọt nước mắt trong suốt, ở trong không khí hoạch ra một đạo vòng cung duy mỹ mà thương cảm, rơi xuống ở trên mặt hồ, hóa thành một đạo lăn tăn, phóng đảng mờ đến.

Tiếp theo, giọt thứ hai, giọt thứ ba, giọt thứ tư. . . . .

Nước mắt kia, giống như không có chừng mực, ở đằng kia nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn ánh sao trên bầu trời trong mắt chảy ra, từ khuôn mặt như ngọc kia, chảy qua, rơi xuống.

Đôi mắt kia, nháy mắt cũng không nháy mắt, động cũng không động, giống như hiện lấy cười, vì sao, nước mắt kia chính là chảy bất tận. . . . . Chính là không ngừng. . . . .

Ở dưới khuôn mặt tái nhợt, đôi môi vừa mới bị cắn càng thêm đỏ, nhàn nhạt nhếch lên, chỉ là nhẹ như vậy, chỉ là giống như run nhẹ như vậy, hiện lấy khổ sở, hiện lấy thỏa mãn, hiện lấy nhu tình.

Ba ba, mẹ. . . . .

Có lẽ, con nên quên mất, có lẽ, con không nên trốn tránh. . . . .

Con đã từng nói hay chưa? Kỳ thật, con, thật, thật yêu hai người! Thật! Cho nên, xin thứ lỗi! Cho nên, con biết rồi, con sẽ quên, sẽ rời khỏi, làm tốt mình bây giờ, làm tốt, Trương U bây giờ, Mặc Hi!

Hai người, sẽ nhìn con, đúng hay không!

Hai người, sẽ vì con vui vẻ ! Đúng hay không!

Ba ba, mẹ. . . . .

Con, thật nhớ, thật yêu hai người. . . . .

Tu vì tiến triển nhanh chóng, ngay cả Mặc Hi cũng không biết, theo tốc độ đi xuống như vậy, mình có thể làm được ở đâu, năng lượng kia, không chỉ tăng lên ở trong linh hồn của mình, còn tăng lên ở thân thể của mình!

Mặc Hi yên lặng ở trong thế giới của chính mình, căn bản là không biết phía ngoài mọi người chấn kinh , hầu như đều ngờ ngạc.

Có một loại ảo giác! Mặc Hi linh động giống như cùng năng lượng thiên địa hòa tan thành một thể, thật giống như yêu linh trong tiểu thuyết kia, nhiều ánh sáng tím vây vòng ở bên cạnh cô, chiếu sáng bao quanh, chiếu sáng mặt mũi của cô, chiếu sáng một ít giọt nước mắt trong suốt. Tình cảnh này, dường như đều rung động tâm linh mọi người, rung động hết thảy!

“Tạch!” Một tiếng ở bên tai mọi người lên, cũng đánh thức bọn họ, chớp mắt nhìn lại nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy là Niếp Tử Triệt một tay đang cầm lấy mấy ánh, mặt trần đầy si mê nhìn Mặc Hi.

Đạo diễn nhìn tình cảnh trước mắt này, trên mặt kích động không cần nói cũng biết, thần tác! Tuyệt đối là thần tác! Tình cảnh này, tuyệt đối sẽ để mọi người rung động, ngay cả chính hắn cũng không biết, khóe mắt còn mang theo một tia nước mắt, là vừa mới nhìn thấy Mặc Hi, không tự giác sa vào đi .

Mà có biến hóa như vậy không chỉ có một mình hắn, còn có gần như chín mươi phần trăm người ở đây. “Thần. . . . . em không muốn cô ấy toát ra đáng vẻ như vậy nữa.” Không biết sau cái gì, Thần đã rời bỏ An Diệc Kì, lúc này An Diệc Kì, đang đứng như vậy, giọng nói rất nhạt cũng trầm thấp, lại để Thần nghe ra trong đó cảm thụ được kiên định không dời.

“ . . . . .” Thần quay đầu nhìn, không có nói chuyện, nhẹ buông tay xuống, lại nhẹ nhàng nắm lên không để phát hiện.

“Cát ! !” Kích động một tiếng, đạo diễn cuối cùng kết thúc tràng biểu diễn này, tuyên cáo lấy lần này thành công viên mãn.

Dòng nước mắt trên mặt Mặc Hi nhẹ nhàng rung một trận, một hồi lâu, cuối cùng từ phía trên mặt nước, hướng về đi tới.

“Mặc Mặc! Tốt, giỏi quá ! Một mối sao! Nếu không, đi về nghỉ ngơi trước đi!” Đạo diễn vừa nhìn thấy Mặc Hi đã đi tới, lên tiếng nói, sợ kinh sợ cô.

“Dạ.” Mặc Hi nhẹ gạt đầu, tái nhợt cùng vệt nước mắt trên mặt còn không có rút đi, trên môi nhẹ nhàng cười, tựa hồ, so với lúc trước càng thêm thuần tịnh rồi, hơn nữa, cô như vậy, thật sự là để người không nhìn được thương tiếc.

Bước đi về phía Thiên Nhu, cho đến bên thân thể của cô, mới ngẩng đầu lên, nhẹ nói, “Trở về đi thôi.”

“ . . . . .” Thiên Nhu gật đầu, không có trả lời, khóe miệng mang theo nụ cười nhẹ nhàng, trong con người phức tạp lại trầm tĩnh, theo cô đi.

Vừa mới nhìn Mặc Hi tất cả, cô cũng rất đau lòng, cô và Thiên Tiêu là cô nhi, nhìn cha mẹ mình rồi đi, đó cũng là lần cô đau nhất, cũng ở sau lần đó, cô trưởng thành! Nhưng là, vừa mới nhìn Mặc Hi, cô mới phát hiện, cô đau, cùng so với Mặc Hi, thật sự là hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Nỗi tuyệt vọng bị khắc sâu kia, giống như bị bóng tối cắn nuốt.

Cô chủ nhỏ của cô, rốt cuộc trải qua cái gì. . . . .

Lần đầu tiên cô thấy được Mặc Hi yếu ớt như thế, yếu ớt tựa như chỉ nhẹ nhàng dùng một chút lực thì sẽ bể tan tành, yếu ớt, để cho lòng người đều có rút đau đớn.

Nhìn cô bé đi về phía mình, nhìn cô bé mỉm cười với mình, trong đôi mắt nhìn cô đầy ôn tình, Thiên Nhu biết, mình thật hoàn toàn không thể rời khỏi cô chủ nhỏ này, có lẽ, từ mới bắt đầu liên chủ định rồi, bọn họ sẽ ràng buộc cả đời, bọn họ, sẽ là bạn tốt, sẽ là chủ bộc tốt, cũng sẽ là tri kỷ tốt!

An Diệc Kỳ tuân thủ chấp thuận với Mặc Hi, ở sáng sớm ngày thứ hai liền điều khiển lấy xe bay rồi đi, Mặc Hi cũng không có đi tiễn hân, mà để An Dĩ Mẫn ngoài ý muốn chính là hình như ở trong một đêm An Diệc Kỳ trưởng thành lên nhiều, không có bất kỳ phản kháng cũng không có tranh cãi ầm ĩ với An Dĩ Mẫn bất kỳ cái gì, an vị lên xe bay, cho đến khi An Diệc Kỳ hoàn toàn rời khỏi, Dĩ Mẫn vẫn nhớ kỹ hân trầm mặc.

Khách sạn, trên giường ở bên trong căn phòng nào đó, một thân quần áo đơn giản Mặc Hi ngồi ở trong đó, trên mặt trầm tĩnh, đôi mắt nhắm lại, tựa hồ đang ngủ, quần áo trên người lại có chút cảm giác không gió tự động.

Một hồi, đôi mắt kia nhẹ nhàng chớp chớp, tiếp theo hé mở, chỉ thấy trong đó lại là điện quang màu tím lóe lên.

Cái miệng nhỏ nhếch lên, một ngụm trọc khí phun ra, mới lại hít một hơi thật sâu. Cảm giác không chế được thân thể, nói thật, từ 3 ngày trước đột phá, Mặc Hi có cảm giác không cách nào nắm được lực lượng trong tay, như dĩ vãng có thể thu liễm hơi thở, lần này lại là vô tình phát tán đi, đây là tuyệt đối không cho phép, cho nên từ ngày hôm qua cô liền xin nghỉ ngơi, cảnh diễn của cô đợi cô nghỉ ngơi vài ngày lại diễn.

Đối với yêu cầu của Mặc Hi, mọi người cũng không có bất kỳ dị nghị gì liên đồng ý, dù sao ngày hôm qua đối với bọn họ rung động thật sự quá lớn. Hơn nữa, phim này cũng đã đến phần kết thúc, theo như thực lực của Mặc Hi, muốn diễn thật tốt thì mọi người vô cùng có lòng tin, chỉ sợ Mặc Hi không nói, An Dĩ Mẫn cũng muốn cô nghỉ ngơi.

“Thật muốn thử một lần bây giờ thực lực của mình rốt cuộc có bao nhiêu. . . . .” Trong miệng lên tiếng lẩm bẩm, trên khuôn mặt tinh xảo bình tĩnh mang theo chút hưng phấn.

Lần này đột phá chỗ tốt lớn nhất, không phải là lực lượng tăng lên, mà là tâm tình, không có áp lực và âm u với chuyện kia như trước đây, tâm tình tăng lên không phải là chỉ là một chút, mặc dù Mặc Hi chính mình cũng không biết tâm tình tăng lên có chỗ tốt gì, nhưng là có một điểm có thể cảm giác được, đó chính là tuyệt đối là vô cùng có ích, trong linh hồn truyền tới cường độ cùng cảm giác có thể không chế, dường như càng thêm ổn định mà mãnh liệt rồi.

Đưa tay, trong lòng bàn tay này ra tia chớp màu tím trắng, lúc lớn lúc nhỏ, lúc cao lúc thấp, lúc mãnh liệt lúc yếu ớt, lực lượng nắm trong tay như vậy, so với dĩ vãng muốn thành thạo không ít, chẳng qua là vẫn không được.

Lực lượng phát tán còn không có hoàn toàn thu liễm, như vậy rất dễ dàng để người chú ý, hơn nữa, đối với lực lượng bây giờ, sợ là không trải qua thực chiến một chút, muốn hoàn toàn không chế được thì còn thật là có chút khó khăn.

Trong đầu hồi tưởng lại tràng chiến đấu đã trải qua trước kia, còn có những người có thể không chế dị năng kia, Mặc Hi mới phát hiện chiều thức của mình vẫn quá ít, đến đi chỉ biết phát điện, không nói lực lượng tiêu hao được lớn, hơn nữa lực lượng cũng không thấy được mạnh bao nhiêu.

Trường học! Ngay lập tức có thể đi đến rồi, đến trong đó, tuyệt đối có thể nắm giữ được tất cả tốt hơn! Trong con người đen nhánh chớp động chính là kiên định còn có tự tin giống như đến từ thân thể, kia bất kỳ gặp phải chuyện gì cũng không lay chuyển được, tinh táo và lãnh đạm, hơi thở càng thêm nồng đậm khiến người tin phục rồi.

Từ trên giường xuống đến trên mặt đất, đeo giày xong, liền hướng ngoài cửa đi tới.

Vừa đến phòng khách liền thấy Thiên Nhu ngồi ở trên sofa tu luyện, Mặc Hi mới vừa ra đến, đôi mắt liền hé mở, nhu hòa nhìn Mặc Hi, cũng từ trên sofa đứng lên, “Tốt hơn sao? Bây giờ đi ăn cơm chứ?”

“Dạ.” Mặc Hi gật đầu, lắc lắc đầu, nhìn cảnh sắc rõ ràng ở bên ngoài cửa sổ lớn, cười nói, “Đúng vậy đi ra ngoài một chút đi, cùng nhau đi ra bên ngoài ăn cơm sao.”

“Được.” Thiên Nhu đồng ý, rồi cùng Mặc Hi đi ra ngoài.

Mới ra cửa, đến hành lang của khách sạn, liền thấy Niếp Từ Triệt một tay cầm máy ảnh, mà Niếp Từ Triệt cũng thấy được Mặc Hi, trên mặt nhất thời hiện lên kinh hãi, bước chân cũng trở nên nhanh hơn, đi tới bên cạnh Mặc Hi, quan tâm nói, “Mặc Mặc, cuối cùng em ra đến, người khỏe hơn chút nào không? Có ở chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Ha ha, em không có chuyện gì, để anh lo lắng rồi.” Mặc Hi sắc mặt mang theo cười nhẹ, nam hài này vẫn một chút cũng không thay đổi a.

“Không có! Ha ha! Mặc Mặc không có chuyện gì là tốt rồi.” Niếp Từ Triệt vừa nghe, nhẹ thật thà cười cười, đôi mắt nhìn Mặc Hi cũng hiện lên ánh sáng ôn nhu.

“Dạ, em muốn cùng Thiên Nhu đi ra ngoài một chút, trước hết rời khỏi, anh cũng đi mau lên.” Đánh một tiếng chào hỏi, liền vung vung tay đối với Niếp Từ Triệt, cùng Thiên Nhu đi ra bên ngoài.

Nhìn bóng lưng của hai người Mặc Hi và Thiên Nhu, Niếp Từ Triệt có chút ngu ngơ đứng ở trong đó, qua được một hồi, lại cười một cái, nụ cười kia có chút cứng chiều lại có chút ít đau lòng, liếc nhìn mấy ảnh trong lòng mình rồi đi theo hướng, mới hướng lấy phương Mặc Hi đã đi.

Ba ngày trước, nét mặt của Mặc Hi trong hồ, một màn lâm rung động tâm linh, đang ở bên trong camera của hắn, mỗi lần thấy, chính là không rời được ánh mắt, kia tuyệt đối là bức ảnh thành công nhất mà hắn từng chụp, cũng là bức ảnh mà hắn trân quý nhất.

Đi ở trên đường phố, lấy điện thoại gọi cho hai người Mặc Phạm xong rồi thả vào trong túi đựng, liền tùy ý ở trong đám người đi chuyển trên đường phố phồn hoa đi dạo.

“Ha ha, em phát hiện ra em rất ít đi dạo phố a!” Mặc Hi cười nhẹ hướng về phía Thiên Nhu nói. “Ha ha.” Nhìn dáng vẻ này của Mặc Hi, Thiên Nhu cũng cười nhẹ lên, về chuyện Mặc Hi đột phá, cô cũng biết, mà sau khi Mặc Hi đột phá, hình như so với trước nhẹ nhõm hơn rồi.

“Đi thôi! Liền vào chỗ đó ăn cơm đi!” Đi đi, liếc nhìn thấy một quầy hàng nhỏ bên đường, mặc dù là quầy hàng nhỏ bên đường, nhưng nhìn kĩ nó rất thanh lịch, ghế dựa màu trắng cùng cái bàn, bao quanh cũng là cây cối màu xanh, tươi mát tự nhiên, phía trên là cái dù che phủ màu lam nhạt.

Thiên Nhu gật đầu, cùng Mặc Hi cùng nhau ngồi ở trên một ghế ngồi trong đó. Mà, sau đó, thiếu nữ mặc trang phục phục vụ áo màu đen, quần cụt màu trắng tất màu da đi đến trước mặt hai người, để hai chén nước trà xanh trên bàn trước mặt hai người, nụ cười thân thiết, “Hai vị tiểu thư yêu cầu cái gì ạ? Bây giờ hai vị gọi món chưa?”

“Dạ.” Mặc Hi gật đầu, cô gái kia liền đặt thực đơn trong tay ở trước mặt Mặc Hi, cười nói, “Bên ngoài ở đây nổi danh nhất đúng là các loại bánh ngọt, còn có trà.”

“Cám ơn.” Mặc Hi đáp, liền mở bản menu ở trước mắt ra, lật ra mấy trang, liền đối với thiếu nữ cười nói, “Dạ, cho em loạt bánh ngọt này, không nên quá ngọt, nhẹ một chút, còn có nữa cho em một chén Lamy nữa.”

“Dạ, được!” Thiếu nữ nhìn khuôn mặt nhỏ bé cười của Mặc Hi, nụ cười trên mặt cũng càng thêm thân thiết rồi, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Thiên Nhu, chờ lấy.

Thiên Nhu cũng xem xong rồi, đối với thiếu nữ chỉ ở một chỗ trên menu, cười nói, “Cho tôi cái này, còn có một chén này.”

“Dạ, hiểu, hai vị xin chờ một chút.”

Thiếu nữ xoay người rời khỏi, Mặc Hi cũng một tay chống ở trên mặt bàn, chống ở trên cằm của mình, ánh mắt đạm mạc lại ôn nhu tùy ý nhìn lấy hết thấy trên đường phố.

Hơi thở thuần khiết mờ ảo, làm cho không ít người trên đường phố cũng không nhịn được nhìn cô.

“Đồ hai vị gọi đã đến, mời dùng ạ.” Sau đó, giọng nói quen thuộc của thiếu nữ truyền tới, trên tay đang bưng một cái khay, đem bánh ngọt cùng nước trà hai người Mặc Hi cùng Thiên Nhu gọi lúc trước đặt ở trước mặt hai người, mới lần nữa khom người, “Mời dùng, tôi đi trước.” Nói xong, liền lần nữa xoay người rời khỏi, đi chào hỏi các khách nhân khác.

Trong tay cầm lấy đĩa ăn, cầm một khối bánh ngọt màu lục nhạt trước mắt bỏ vào trong miệng, mùi thơm ngát, mang theo một cổ mùi vị hoa cỏ, ngọt nho nhỏ, lại không ngấy, ăn thật ngon. Trên mặt cũng mang theo nụ cười nhân nhậ, tiếp theo ăn bánh ngọt trước mặt, lúc này đối với Thiên Nhu ý bảo một cái.

Thiên Nhu ở đối diện cũng cười, cầm lấy đĩa ăn lấy bánh ngọt trước mặt, không khí giữa hai người ngoài ý muốn ấm áp.

Chẳng qua là, ấm áp sau đó lại xảy ra một chút ngoài ý muốn, đánh vỡ một chút ấm áp này.

Tựa như bây giờ, từ mới bắt đầu, Mặc Hi đã cảm giác được một đạo ánh mắt nóng rực nhìn mình, chỉ là cũng không đi xem đó là ai, cũng không có đi ngó ngang tới, nhưng là, đạo ánh mắt kia càng lúc càng can rõ, tiếp theo liền cảm giác được ánh mắt kia cùng là một người đi đến.

“Hai vị, tôi có thể ngồi ở bên cạnh các vị sao? Kết giao bạn bè đi.” Giọng nói ôn nhu trong sáng, nghe cũng thật không giống người xấu gì.

Mặc Hi nhẹ nhàng mắt từ dưới lên, liền thấy được khuôn mặt của người đến trước mặt.

Đại khái là hình dạng 14, 5 tuổi, má trắng, mày kiếm mắt sáng, lỗ mũi cao thẳng, bên miệng hiện lên nụ cười tiêu chuẩn, tuổi nhỏ nhỏ, cả người liền phát tán ra một cổ khí chất quý khí và ưu nhã, một chàng trai như vậy, không, phải nên nói là bé trai mới đúng, rõ ràng không phải là quý tộc bình thường có thể bồi dưỡng đi.

Không nói chuyện, sau khi Mặc Hi nhìn thoáng qua, liền lại cúi đầu ăn bánh ngọt của mình, Thiên Nhu thấy Mặc Hi không nói chuyện, đương nhiên cũng

không nói cái gì, cũng làm như không có nghe thấy, tựa hồ hoàn toàn không cho bé trai kia một chút mặt mũi nào.

“Ha ha, xem ra hai vị cũng không thấy tôi à.” Bé trai thật giống như cũng không tức giận, vẫn phong độ, chẳng qua là Mặc Hi vẫn phát hiện đến sự phần nhỏ nhỏ hèn dưới ánh mắt đó.

“Chẳng lẽ kết giao bạn bè cũng không thể sao? Không biết em gái này gọi là gì?” Bé trai còn không có rời khỏi, mà là hướng Mặc Hi cười nhẹ nói, ánh mắt kia từ lúc mới bắt đầu liền không có rời khỏi cô.

Không sai, mục tiêu ban đầu của hắn khi đến đây chính là Mặc Hi, sau khi đi qua lần đầu tiên thấy Mặc Hi liền không rời khỏi được ánh mắt, lại càng bỏ em gái của mình, đi tới bên người cô, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng bé trai biết bé gái trước mắt này lớn không kém em gái hắn chút nào, hoặc là nói, càng thêm xuất sắc.

Nghĩ đến em gái của mình, trong đôi mắt của bé trai loáng qua vẻ tàn nhẫn, hừ! Cho là có tuyệt giai thiên phú có thể đoạt lấy chỗ ngồi của mình sao? Tuyệt đối không thể nào.

“Tránh ra.” Nhẹ giọng, nhẹ nhàng thoải mái, chẳng qua là lời nói lại để cho sắc mặt của bé trai cứng đờ, nhìn lại một cái, Mặc Hi nói lời này, ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Khi người đang ăn cơm, gặp phải người như vậy, đích xác là để cho người không thoải mái, hơn nữa còn là người biểu tình không đồng nhất như vậy nữa, Mặc Hi sau khi đột phá, đối với hơi thở thay đổi của người khác càng thêm nhạy cảm rồi, chắc là tâm tư tàn nhẫn trong lòng của bé trai kia không thể qua nổi cảm giác của, hơn nữa, từ mới bắt đầu ánh mắt nóng rực kia cũng để cô không thoải mái, ánh mắt kia không giống như An Diệc Kỳ, An Diệc Kỳ vô cùng đơn thuần, chẳng qua là chỉ do biểu đạt ý thích của mình, không có một điểm bản thiêu, mà bé trai này vừa vận ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 67: Thiên tài chiến đấu với thiên tài

Edit: Midori Beta: Sakura “Cô bé! Tôi hỏi như vậy làm cho em không hài lòng sao? Vậy tôi xin lỗi vì lời nói vừa rồi, bánh ngọt em vừa ăn hãy để cho tôi摸摸, xem như là bồi tội có được hay không?” Cậu bé với giọng điệu cung chiêu, lời bày tỏ đến giọt nước cũng không lọt.

“Ha ha, tôi cũng không thích cậu.” Mặc Hi ngẩng đầu lên, đối với cậu bé nở nụ cười đơn thuần, giống như hoa lê trắng nở, thanh tịnh tự nhiên, để cho đôi mắt của cậu bé lại càng sáng ngời.

“Chỉ tìm hiểu lẫn nhau thôi, nói không chừng lại vui vẻ nữa!” Đối với Mặc Hi chiếm hữu càng thêm mãnh liệt, cậu bé cười đến tươi sáng tự nhiên.

Thiên Nhu ở bên cạnh nhìn một màn trước mắt này, đối với sự hiểu biết với Mặc Hi, cho dù bây giờ vẻ mặt của cô không biểu hiện ra một chút nào, nhưng cũng đại khái hiểu cô có ý nghĩ gì. Ngẩng đầu, nhìn về phía cậu bé, nhẹ nhàng cười nói, “Vị thiếu gia này, tiểu thư của chúng tôi cũng không muốn nói chuyện với cậu, mời rời đi được không?”

Một câu nói, để cậu bé quay đầu nhìn Thiên Nhu một cái, cũng không vì xưng hô của Thiên Nhu, biết cô là thuộc hạ mà không có thay đổi gì. Cười nói, “Vẫn câu nói kia, mọi người kết giao bạn bè, quen biết rồi, nói không chừng sẽ vui vẻ có phải không?” Nói xong, dĩ nhiên là không có qua sự đồng ý của Mặc Hi và Thiên Nhu đã ngồi ở trên ghế bên cạnh Mặc Hi, động tác ưu nhã, không có một chút khác thường, chẳng qua là ở trước mặt hắn cũng không phải là một đám tiểu nữ sinh Hoa si.

“Thiên Nhu, đi thôi.” Ăn thêm một miếng bánh ngọt, Mặc Hi liền đứng lên.

“Dạ.” Thiên Nhu cũng đứng lên, cười, đi theo bên người cô.

Mà Mặc Hi mới đi ra một bước, liền cảm giác được cậu bé kia nhanh chóng hướng bắt lấy tay của cô, dường như là phản xạ có điều kiện, tay nhỏ bé lay một cái, nhưng sau khi làm xong hết thấy, Mặc Hi liền cảm giác được rồi, dường như lực đạo không có nắm giữ tốt, hơn nữa có thể là bởi vì đối với cậu bé không có một chút ấn tượng nào tốt cả, phản xạ điều kiện sẽ dùng tình diện.

“Phanh!”

Một tiếng bàn bị lật ngược, chỉ thấy cậu bé vừa mới phong độ hết lần này tới lần khác, bây giờ đang một thân dơ bản cùng cái bàn và điểm tâm chặt vật ngồi dưới đất, sắc mặt cũng có chút kinh sợ瑟瑟 cùng nghiêng răng nghiêng lợi.

Vừa mới hướng Mặc Hi chớp tới, mà Mặc Hi phản xạ có điều kiện hạ xuống, cậu bé cũng cảm giác được nguy hiểm rồi, ở trong nháy mắt cũng dùng năng lượng bao vây mình lại, nhưng không nghĩ đến, chẳng qua nhìn cái vẩy tay nhẹ như vậy, thế nhưng lại làm cho mình chặt vật như thế!!

Đáng chết! Tôi sẽ cho cô biết hậu quả như thế nào!

Trong lòng cậu bé cả giận nói, người vẫn nóng rất đau đớn, nhưng mà việc này đối với Dị Năng Giả bọn họ, một chút đau đớn cũng không coi là cái gì, ngẩng đầu nhìn thấy Mặc Hi đối diện không có một chút gì ngó ngang tới hắn, tiếp đó đi về phía trước liền kêu lên, “Đứng lại cho tôi.” Nhưng là, đối với tiếng gọi tức giận của hắn, Mặc Hi và Thiên Nhu đều không quay đầu.

“Vậy thì đừng trách tôi không khách khí!” cậu bé lại gọi một tiếng, không khí xung quanh dường như lạnh đi không ít, mà ở phía trước Mặc Hi cũng cảm nhận được.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Mặc Hi đột nhiên động một cái, kéo lấy Thiên Nhu ở bên cạnh, để ở mọi người ở đây thấy đều hoa mắt, chính là đến một chỗ cách hơn một thước, mà chỉ thấy chỗ mà cô và Thiên Nhu vừa mới đứng, không khí xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số băng chùy, hình tròn hướng phía giữa đám tối, lại là đám qua không khí, sau đó biến mất trong không khí.

Xung quanh biến hóa như vậy để người bình thường xung quanh đều phải lùi về phía sau vài bước, Dị Năng Giả chiến đấu không phải là bọn họ muốn nhìn là có thể nhìn, vậy cũng phải có mệnh kia!

Mặc Hi thả Thiên Nhu ở bên cạnh ra, lên tiếng nói, “Chỉ trước đứng ở đây nhé.” Thiên Nhu không có một chút năng lực chiến đấu nào, đây là Mặc Hi biết, cũng là điểm yếu của Thiên Nhu, nhưng đến sau này, Mặc Hi cũng đã sớm nghĩ kỹ dùng dị khí đi bù đắp.

“Ừ.” Cũng hiểu điểm này Thiên Nhu rất bình thản gật đầu, hơn nữa cô cũng nhìn thấy, cậu bé trước mặt này, tuyệt đối không phải là đối thủ của Mặc Hi, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng là xác thực trong lòng cô bây giờ có chút không thoải mái, bởi vì cô phát hiện mình thật sự rất vô dụng, lúc này lại cần Mặc Hi bảo vệ.

Nhận được Thiên Nhu trả lời, Mặc Hi cũng giương mắt nhìn về phía cậu bé, cô vốn cũng không phải là loại thiện lương, mà chộc tới trên đầu mình, còn là người hạ sát thủ, cô cũng sẽ không yếu mềm.

“Ha ha, cô bé, nếu như bây giờ em nói lời xin lỗi, thì tôi sẽ không giận em nữa.” Cậu bé cười nói, chẳng qua là phần hận trong đôi mắt lại bán đứng ý nghĩ của hắn, hơn nữa, động tác trên tay của hắn cũng cũng không có dừng lại.

Ánh sáng màu cam, là Dị Năng Giả trung cấp, mà nhìn công kích vừa rồi, chính là một Dị Năng Giả hệ Băng hệ biến hóa của một trong Ngũ hành, hơn nữa lực không chế cũng không tệ.

Trước đây đối với Dị Năng Giả trung cấp, Mặc Hi có thể đánh bại, sau khi đột phá, càng thêm có thể không phí chút lực nào đánh bại.

Khóe miệng hiện lên nụ cười đơn thuần, lời nói đầy tự tin lại làm cho cậu bé lần nữa thay đổi sắc mặt, “Đã làm xong công kích trừng phạt tôi rồi sao?”

“Em!” sắc mặt cậu bé có chút phát hồng, cười nói, ” Vốn không muốn làm gì em nhưng nhìn đến vẫn là phải để cho em ăn chút mệt mới biết được cái gì nên mềm thì vẫn phải mềm!”

Không muốn làm gì em? Câu này nói còn thật sự là. . . . . Nói không muốn làm gì cô, vậy đạo công kích mạnh mẽ vừa nãy kia lại là cái gì?

Không có quá nhiều lời thừa, cũng không thích lãng phí thời gian, với đối thủ như vậy, đối với Mặc Hi mà nói đã không khơi dậy nổi một chút hứng thú.

Người động một cái, dưới ánh mắt sợ hãi của mọi người, xuất hiện ở trước mặt của cậu bé. Miệng cậu bé sững sờ mở ra, còn chưa nói được bất kỳ lời nào, đã bị một chân của Mặc Hi đá vào lòng ngực của hắn, cũng bay đi ra ngoài! Lần nữa đụng ngã lần cái bàn, chẳng qua là lần này rõ ràng thâm không ít, trên mặt mang theo máu tươi vừa mới phun ra.

Một chiêu!

Cơ hồ không tới một giây!

Giải quyết một Dị Năng Giả trung cấp!

Mà chủ yếu nhất chính là, cái người, nhìn đáng vẻ cũng không vượt qua 12 tuổi kia?

Này. . . . . là sự thật sao?

Hầu như ánh mắt của mọi người đều hiện lên nghi vấn và ngu ngơ.

Thu hồi bắp chân, Mặc Hi cười với Thiên Nhu một tiếng, chuẩn bị hướng cô đi tới, nhưng là, vừa đạp bước chân bỗng nhiên dừng lại, quanh thân bị bao phủ một cỗ năng lượng khí thể vây vòng, còn có giọng nói trầm thấp âm âm vang lên, “Bé con! Đánh người, đã muốn đi như vậy sao! ?”

Mặc Hi mặt nhỏ nhẹ run, thân cũng là nhẹ nhàng run rẩy lên.

Không ít người nhận ra cô đang sợ, không sai, thế nào sẽ không sợ chứ? Khí thể kia rõ ràng chỉ hướng tới một mình Mặc Hi, nhưng là một chút tản ra cũng ảnh hưởng không ít đến những người xung quanh, để trong lòng bọn họ dâng lên một loại cảm giác không dám có chút hành vi phản kháng nào. Nhưng là, có lẽ chỉ có một mình Thiên Nhu nhìn ra được, Mặc Hi đó là đang hưng phấn!

Không sai! Cô đang hưng phấn, cô đang suy nghĩ cùng người này đánh một trận sẽ là cảm giác như thế nào? ? Mặc kệ tất cả! Cô càng thích đấu rồi, nhất là đối với loại đối thủ ngang ngửa với mình hoặc là nói, đối thủ cùng trình độ với mình.

Đầu vừa ngẩng lên, con người trong nháy mắt chuyển hướng cậu bé vừa mới bị mình đánh tới trên mặt đất, chỉ thấy chỗ đó không biết là từ lúc nào xuất hiện hai người, hai cái người phụ nữ, không! Phải nên nói là là một người phụ nữ cùng với một cô bé, hai người xuất hiện, để mọi người hai mắt tỏa sáng!

Người phụ nữ khoảng chừng 30 tuổi, mặt mũi nhỏ nhắn mềm mại mà vũ mỵ, lại là một khuôn mặt lãnh đạm nhất, mặc trên người một chiếc quần dài xanh biếc, càng làm nổi bật thân hình thon dài và mị lực kiều mị, mà cô gái bên cạnh cô, khoảng chừng cũng là 13 tuổi, cũng lớn lên cũng vô cùng hoàn mỹ, dĩ nhiên là đôi mắt màu băng lam, vẻ mặt lại càng lãnh đạm so với người phụ nữ kia, cả người giống như bị hàn băng ngàn năm điều khác mà thành, Lãnh mà quý, Băng mà diễm, giống như nữ vương, giống như nữ thần băng, để người không dám nhích tới gần, chỉ có thể nhìn từ xa.

Có thể tưởng tượng, cô lớn lên sẽ xinh đẹp như thế nào, nhưng nếu như thật sự so hình như vẫn kém hơn Mặc Hi một chút.

Cái đẹp của Mặc Hi, là trong lúc vô ý mà phát tán, ngũ quan tinh xảo hầu như tìm không ra thiếu sót, không cần bất kỳ trang sức nào hoặc mềm mại, hoặc lãnh, hoặc quý, hoặc bá đạo, chẳng qua là cô cũng không có cố ý phát tán, hoặc là cô cố ý thu liễm, cái đẹp kia là rung động linh hồn, để người ta sau khi nhìn cũng không cách nào quên được, mà không phải đơn thuần dựa vào bề ngoài xinh đẹp.

Người phụ nữ ngồi xổm người xuống, nhìn dáng vẻ là đang kiểm tra thương thế của cậu bé, cậu bé trong miệng lẩm bẩm, tựa hồ đang nói cái gì, mà mi tâm người phụ nữ hình như cũng vì vậy mà nhăn lên, giống như có chút chán ghét.

Đối với cậu bé nói, Mặc Hi nghe được rõ ràng, hần nói, “Di Lam, di hãy dạy dỗ cô bé kia cho cháu, sau đó bắt cô ta tới cho cháu, cháu nhất định phải báo thù. . . . .”

Không nghe xong, đôi mắt Mặc Hi nhìn về phía cô bé, mà lúc này con người băng lãnh của cô bé cũng nhìn cô, đôi mắt hai người ở trong không khí trao đổi.

Chiến ý, tán thưởng!

Hai cái thông tin, trong đôi mắt hai người đồng thời toát ra thông tin như vậy, cho dù trong đôi mắt cô bé là một mảnh lạnh như băng, nhưng Mặc Hi vẫn thấy được cùng cô một tiếng như vậy.

“Hi” một tiếng, Mặc Hi cười nhẹ đi, cô bé này thú vị a.

Đối với Mặc Hi cười, cô bé không có một chút biến hóa.

Cô bé này đúng là làm cho Mặc Hi tán thưởng rồi, thiên tài, tuyệt đối là thiên tài, không! Có lẽ phải nói quý tài, ở tuổi tác này của cô bé mà có thể làm được như vậy.

Mặc Hi có thể cảm giác được sự cường đại của cô bé, còn chưa động thủ, Mặc Hi liền cảm giác được rồi, muốn nói là trước khi chưa đột phá, muốn chỉ dùng vũ lực chiến thắng cô ấy, không phải là Mặc Hi tự coi nhẹ mình, đích xác là không có coi như là thắng, nếu dùng tới dị năng, dựa theo cô chỉ biết này mấy kiểu không chế, chỉ sợ thắng rồi cũng muốn giao ra một chút đại giá. Chẳng qua nếu là bây giờ, vũ lực! Liền cũng đủ rồi!

Sau đó, người phụ nữ đứng ở bên cậu bé đứng lên, sau khi thấy Mặc Hi, trong đôi mắt cũng thoáng qua một tia kinh diễm cũng không thể tin được, cô vẫn nhận thấy, trên thế giới cũng tìm không được một cô bé nào có thể đẹp hơn lại có khí chất hơn tiểu thư, nhưng sau khi nhìn đến cô bé trước mắt, mới không thể không thừa nhận, cô bé đã phá vỡ ý nghĩ của cô cho tới bây giờ, nghĩ đến tính cách của đại thiếu gia, sợ là thấy dung mạo của cô bé này nên dẫn đến họa a.

Phải nói, cô bé này có thể đánh thiếu gia thành như vậy, hơn nữa vừa mới xem xét thương thế của thiếu gia, chỉ một chân có thể làm được điều này, có thể rõ ràng nhìn ra, thực lực của cô bé này cũng không yếu chút nào.

Nhưng là, cô chỉ là thuộc hạ, thiếu gia bị đánh, bất kể thế nào, đều cần một lời báo cáo lại, sắc mặt lạnh lùng hướng Mặc Hi nói, “Vị tiểu thư này không biết xưng hô thế nào?”

“Ha ha, này có cần thiết biết sao?” Mặc Hi cười nhẹ, nói cũng không dễ nghe, lại để người cảm giác không có một chút ý nghĩa kì lạ nào.

“Đúng là không cần phải. . . .” Trên khuôn mặt người phụ nữ mang theo lãnh đạm, lần nữa lên tiếng, lại lần nữa mang theo khí thế lên, chẳng qua là lần này chỉ là khí thế đơn thuần, “Vậy, tiểu thư nên làm gì với ân oán này chứ.”

Không có bất kỳ ảnh hưởng, mang theo thần thái tự nhiên, ở dưới ánh mắt thoáng kinh dị của người phụ nữ, Mặc Hi cười nói, “Cô muốn tôi phụ trách thế nào? Là hần ta chọn tôi trước.”

“Lời này cũng không phải là từ một phía tiểu thư có thể giải thích, hơn nữa, tiểu thư ra tay dường như toàn lực một chút.” Người phụ nữ ngữ khí lạnh nhạt, cả người hơi thở càng thêm nồng đậm rồi, chẳng qua chỉ có khí thế này hoàn toàn không có biện pháp ảnh hưởng tới Mặc Hi. Hơn nữa, khí thế như vậy lại càng dẫn phát ngạo khí trong linh hồn của Mặc Hi, vốn kỳ thật còn không cách nào hoàn toàn không chế hơi thở bị người phụ nữ này một chiêu gây ra, cũng là toát ra chút ít hơi thở.

Uy nghiêm, hủy diệt, không thể xâm phạm

Chỉ là một tia, lại là hơi thở ảnh hưởng đến tâm linh.

Trong đôi mắt của người phụ nữ lại một lần nữa lóe lên kinh dị, sao cô cũng không có nghĩ đến, đứa bé này lại để cho cô một cảm giác nguy hiểm nhỏ, sao lại có thể! ?

Mặc Hi cũng cảm giác được rồi, cô mới đột phá quả nhiên vẫn không cách nào hoàn toàn khống chế !

Khỏe miệng hiện lên nụ cười thanh khiết vui vẻ, là thuần tịnh quen thuộc, để người không khỏi nghĩ muốn vui vẻ, muốn nhích tới gần, trong trẻo mà hết lần này tới lần khác lại không nhìn thấy trong đáy mắt chớp động hưng phấn cùng chiến ý nhỏ nhỏ, cảm giác lấy hơi thở bao quanh thân thể.

Cô bé? Thế nhưng muốn đối chiến với mình! ?

Ánh sáng trong mắt của Mặc Hi cũng bị người phụ nữ tìm hiểu, sao cô không có nghĩ đến chứ, dưới khí thế Dị Sư của chính mình, mà cô bé này không hề bị ảnh hưởng thì không nói, còn muốn cùng mình đối chiến? Đồng thời có chút kính nể, nhưng cũng cảm giác được một tia bức bối, tự tôn của cao thủ bị xúc phạm!

Trên khuôn mặt lãnh đạm, đôi mắt kia loáng qua vẻ chế nhạo, xem ra trẻ con bây giờ còn thật sự là cần giáo huấn một chút mới biết được cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên rồi.

Ở lúc người phụ nữ chuẩn bị động, Mặc Hi cũng đang chuẩn bị phát động, sau đó cô bé vừa rồi đột nhiên chuyển động, một bước đi tới trước mặt người phụ nữ, giọng nói làm cho người cảm giác lạnh như băng, làm người phát lạnh, “Cô ấy, tôi đến lĩnh giáo.”

“Tiểu thư?” Người phụ nữ đối với cô bé cung kính, có thể liếc mắt liền nhìn ra được, giọng nói trong miệng cũng mang theo khế kính ngạc.

Không có ngó ngang tới người phụ nữ, cô bé đối với phương hướng của Mặc Hi, nhẹ gật đầu một chút, lạnh như băng nói, “Hi vọng cậu sẽ không để tôi thất vọng.”

Trong đôi mắt của Mặc Hi vừa mới thoáng qua một chút mất mát vẫn để cho trong lòng của cô bé trong tâm hiện lên một chút không thoải mái, cô là thiên tài đệ nhất trong gia tộc, Thiên chi kiều nữ, cùng dạng, cô cố gắng, cô nhẫn nại, từ nhỏ trong tử có sinh thành tựu của cô bây giờ rất cường đại, nhưng là, khi lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Hi, cô đã cảm giác được, cô gặp được đối thủ rồi.

Bề ngoài Mặc Hi so với cô càng thêm hoàn mỹ, hơi thở bình thản của cô ấy để người ta hoàn toàn không đoán ra ý nghĩ của cô, mỗi một cái nhăn mày nụ cười đều thần bí như vậy, mà không cần giống như cô, phải dùng lạnh như băng đến nguy trạng, đây không phải là quan trọng nhất, quan trọng là ...!

Mặc Hi cho cô cảm giác đầy thần bí mà uy hiếp, cô ấy cường đại, cường đại để cô cũng không biết mình là có so sánh được hay không, kích động làm cho cô khó có tâm tình tốt, không có nghĩ đến, ở trong thành Đế Do, lại có thể phát hiện một đối thủ quan trọng, nhỏ hơn mình, mà lại có thực lực không kém mình!

Không! Mình là cường đại nhất! Cũng không cho phép người nào có thể vượt xa! Chỉ sợ bây giờ cô bé đó cũng không được! Mình muốn đánh bại cô bé, sau đó càng thêm cố gắng, bởi vì, cô bé nhỏ hơn mình! Tính lên thời gian, đợi đến cô bé trước mắt này đến tuổi của cô, nói không chừng sẽ càng cường đại hơn so với mình bây giờ đi! Không cho phép!

“Cậu cũng thế.” Mặc Hi cũng gật đầu cười nhẹ, không có người phụ nữ vừa rồi, bây giờ cô bé này cũng có thể, cô cũng làm cho Mặc Hi cảm thấy hưng phấn.

Một câu nói, như vậy tràng chiến đấu này bắt đầu, không khí xung quanh đột nhiên lạnh lẽo, rất lạnh, lạnh thấu triệt nội tâm! Cùng so với cậu bé vừa rồi gây nên hoàn toàn không phải là cùng một cấp bậc!

Biến hóa như vậy cũng để cho nụ cười trên mặt Mặc Hi càng đậm thêm một chút.

Băng lăng hiện ra!

Xung quanh người cô bé hiện ra chi chít Băng lăng, chiếu rọi lấy dung nhan tuyệt mỹ lạnh như băng kia, càng thêm hấp dẫn tâm thần của mọi người, từ kia trong tay loáng qua ánh sáng màu cam đậm, có thể biết, cô bé trước mắt này là một Dị Năng Giả trung cấp đỉnh phong, nhìn rõ hiệu quả đầu nhọn kia để mọi người biết, Băng lăng này không chỉ là xinh đẹp, lực sát thương cũng rất mạnh mẽ.

Bất tri bất giác, bên đường vốn nhiều người cũng đã tản đi, người cũng chỉ còn dư lại không tới 20 người, hơn nữa một cái nhìn lại cũng không phải là người bình thường. Dị Năng Giả đánh nhau, người bình thường vẫn là tự mình hiểu lấy đây .

“Lăng, bắn.” Mối kiều diễm, lạnh như băng phun ra lời nói này, băng lăng thành tấm liền hướng Mặc Hi bắn nhanh đi.

Không có né tránh, Tinh điện chỉ lực ở trong nháy mắt liền bao trùm toàn thân, ngược lại lao về phía cô bé kia

Ở chỗ cách không tới một thước băng lăng sắp đâm phải Mặc Hi liền hóa thành phần vụn tiêu tán, cô bé không có một chút bối rối, tay nhỏ bé vừa nhấc, “Kính, phản.”

Băng bốn phía được làm thành gương phản quang bao vây, chỉ có mình, cũng không nhìn thấy những người khác nữa.

Không tệ! Không chế dị năng cùng chiêu thức nhiều nhưng ứng có tận có!

“Băng, vây sát.”

Ở lúc Mặc Hi mới chuẩn bị dùng biến lực phá gương ra thì giọng nói lạnh như băng lại lần nữa xuất hiện.

Vô số Băng chùy từ kia bốn phía trong cái gương biến ảo ra, dưới sự phản xạ của Băng gương, lại càng tìm không ra quỹ tích cùng với số lượng, hơn nữa, tốc độ kia và lực sát thương cũng rõ ràng càng thêm cường đại!

Thân giống như nhẹ nhàng, phiêu động, nhưng mỗi một cái đều đánh vào trên băng chùy bắn đến mình, nhìn như nhẹ nhàng mềm mại, thực thì nhanh chóng, không tới một hồi sẽ đem băng chùy kia ngăn cản ở trước mặt mình nghiền nát không còn gì, tiếp theo toàn lực dốc xuống, đập lên cái băng kính kia!

“Cách cách. . . . .”

Toàn bộ trở thành mảnh nhỏ, rơi ở trên mặt đất.

Nhưng là, còn không có chờ Mặc Hi một lần nữa thấy mặt trời, tiếng nói lạnh như băng lần nữa vang lên, “Kính, mê đồ!”

Giống như ảo giác, cái băng kính kia lại thêm xuất hiện thành tám, cả thế giới chỉ còn dư lại mình, cùng bị vô số thân ảnh của mình làm hoa mắt, hơn nữa lại càng giống như mê cung!

Liên tục phá vỡ mấy chục băng kính, nhưng không có một chút đột phá, hơn nữa, khi đó thỉnh thoảng xuất hiện công kích lại càng để người phiền muộn!

Dù là Mặc Hi, con người cũng loáng qua một tia kính nể, cô bé này thật sự lợi hại, từ bắt đầu đến bây giờ mới thôi, mình vẫn xuất phát từ bị động bất lợi! Mình vẫn đánh giá cô ấy quá thấp! Từ lúc biểu hiện ra thực lực, cô bé đó hoàn toàn vượt qua Dị Năng Giả cao cấp sơ giai rồi. Nhìn thế giới một mảnh trong suốt trước mắt, chỉ còn mình, dường như không thấy rõ!

Tay nhỏ bé hướng phía sau vung một cái, lại đánh nát một mũi băng nhọn đột nhiên xuất hiện, đầu bắt đầu thanh tĩnh tự hỏi!

“Hàn, băng hàn!” Giọng nói của cô bé lại một lần nữa xuất hiện, chẳng qua là lại không hề có dấu vết có thể tìm, để Mặc Hi vốn định dựa vào giọng nói tìm chỗ đột phá lại thất vọng, mà sau đó, không khí bao quanh mạnh mẽ lạnh như băng, lạnh thấu xương, lạnh vào tâm khảm!

Có thể không chế dị năng như vậy, làm cho Mặc Hi không thể không phục!

Nếu chỉ nói không chế dị năng và chiêu thức, sợ là Lany cũng không cách nào so sánh! Không! Là hoàn toàn không cách nào so sánh được!

Nhưng mà. . . . .

Trong đôi mắt của Mặc Hi không có một điểm kinh hoàng, có chẳng qua là nụ cười càng thêm đậm, như vậy mới càng thêm thú vị!

Hàn khí lạnh như băng từ dưới đất không ngừng dâng lên, đã đóng băng chân của Mặc Hi, đây kết quả Mặc Hi đã sử dụng tĩnh điện, mặt nhỏ xinh đẹp có chút ít bị đông lạnh.

Mặc Hi tỉnh táo nhìn quanh bốn phía, chỗ này có chút giống Vực như trong sách nói, nhưng lấy năng lực của cô bé căn bản còn không cách nào làm được, vậy cũng chỉ có thể nói là “Loại gì” Vực, mà không phải là Vực thật, vậy tất có chỗ đột phá.

Nhắm mắt lại, linh cảm rõ ràng cảm giác lấy bốn phía.

Bên trong, yên tĩnh, Mặc Hi giống như ngủ, mà phía ngoài lại là một . . . cảnh tượng khác, không ít người nhìn thế giới bằng kính kia, ánh mắt nhìn về phía cô bé cũng là toát ra sợ hãi cùng kính nể, nhìn tới Băng gương sau đó lại là hiện lấy thương tiếc.

“Cô bé kia sợ là đã chết ở bên trong kia a?”

“Đúng a! Một điểm động tĩnh cũng không có.”

“Ai! Đối thủ nhưng lại cường đại như thế cũng là cô ấy xui xẻo!”

Từng lời nói thuật lại, nhưng là cô bé đứng ở đó trên mặt không mang theo một chút biểu tình nào, năng lượng cũng không có dừng lại, cô biết, Mặc Hi còn không có chết, ở trong thế giới của cô bố trí cô có thể rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại của cô ấy, nhưng là, cô tin tưởng, nếu là Mặc Hi cứ tiếp tục như vậy đi xuống, cuối cùng cũng sẽ chết ở bên trong.

Trong đôi mắt người phụ nữ nhìn cô bé chớp động kính sợ cùng cảm thán, tiểu thư vẫn cường đại như thế a! Quả nhiên, cái cô bé kia vẫn không thể so sánh với.

Chớp mắt, thấy thiếu nữ đi bên cạnh cô bé kia, nhìn lại cũng chỉ là thiếu nữ có 16, 17 tuổi, lại phát hiện, trên mặt cô mang theo là nụ cười nhẹ nhàng, tựa hồ không nhìn thấy tình huống bi thảm của cô bé kia, trong đôi mắt bình tĩnh tin phục không có một tia khác thường để người phụ nữ hơi sững sờ.

Cô tự tin như thế, cô bé kia sẽ không có chuyện sao? Ha ha, thật là buồn cười, ở trước mặt tiểu thư còn muốn thắng sao? Hơn nữa. . . . .

Trên mặt người phụ nữ cùng là tự tin cùng ngạo nghễ, tuyệt chiêu của tiểu thư còn chưa có sử dụng ra đâu!

Đang ở sau đó này, khuôn mặt cô bé bên ngoài lạnh như băng mỉm cười nói, nhẹ bộc lộ ra những gì giấu kín, bước chân cũng là hướng sau khẽ đẩy một bước, tay nhỏ bé vừa nhấc, lại là ánh sáng màu cam đậm, “Băng, roi trời chặt!”

Ai cũng không biết vì sao cô bé muốn làm như thế, nhưng tiếp đó là một tiếng vang lớn nói cho mọi người biết đáp án.

Phá thành mảnh nhỏ!

Băng kính hoàn toàn sụp đổ, xuất hiện ở trước mắt mọi người chính là thân ảnh khá nhỏ của Mặc Hi.

“Ha ha.” Một tiếng cười khê, con ngươi Mặc Hi lóe lên, để băng ở bên cạnh chính mình, bắt lấy roi băng chói quanh mình, vẫy tay hướng cô bé quăng qua.

Chẳng qua là mới đến cách cô bé không tới một thước liền hóa thành năng lượng biến mất ở trong không khí.

Mà sau đó, trong nháy mắt, Mặc Hi đã đến trước mặt cô bé, một quyền đầu hướng cô bé lao đi!

Tốc độ thật nhanh.

Người phụ nữ đôi mắt hơi ngơ ngác, thế nào cô cũng không nghĩ đến Mặc Hi thậm chí có tốc độ nhanh như thế!

“Ba !” !

Cột tường băng ở dưới nắm tay của Mặc Hi, vậy mà lại ở dưới nắm tay này bị bể nát, ở lúc Mặc Hi ra quyền thứ hai, trước nắm tay theo đó là đột nhiên xuất hiện tường băng, lần nữa bể tan tành! Quyền thứ ba, Băng tường! Bể tan tành! Quyền thứ tư, Băng tường, bể tan tành! Liên tục không ngừng lặp đi lặp lại, có chẳng qua là không ngừng xuất hiện, biến mất!

Thực lực của hai người làm cho mọi người trấn phục, bây giờ trẻ con đều là như vậy sao? Vậy bọn hắn những người này thì coi là cái gì? !

Không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, hai người tựa hồ cũng là không có một chút mệt mỏi, Mặc Hi vẫn biểu hiện ra chỉ có vũ lực, để cho mọi người biết, cô chỉ là một cái Vô Giả, cô bé biểu hiện ra dị năng cùng lực không chế, cường đại không thể nghi ngờ, nhưng là Mặc Hi có thể cùng cô bé chiến lâu không bại, cũng rõ ràng chứng minh thực lực của cô.

Khi nào thì, Vô Giả cũng có thể làm được như vậy! ? Hơn nữa còn chỉ là Vô Giả nhỏ như thế. Không chỉ là người ở đây, chính là người phụ nữ quần áo màu lam nhìn Mặc Hi cũng là khê kinh ngạc, cô bé này từ lúc mới đầu biểu hiện ra liền tự nhiên làm cho cô giật mình.

Ha ha, lực khống chế như vậy phải nói là, thật sự là cường đại ! Tường băng kia tốc độ ngưng tụ trong nháy mắt, còn có cường độ kia, cũng là tuyệt đối đấy, nhưng là nếu chỉ là như vậy, vẫn nhàm chán. . . . .

Thân thể Mặc Hi tốc độ đột nhiên nhanh gấp đôi, một quyền đi xuống phá vỡ tường băng, thân chuyển một cái chân phía sau đem tường băng vừa mới ngưng tụ lần nữa phá vỡ, người cũng đã đến bên cạnh cô bé, mà sau đó Mặc Hi cũng rõ ràng cảm giác được, hơi thở của cô bé đột nhiên tăng lên!

Thú vị a!

“Chỉ có một chút thực lực này sao? Mong đợi lần sau chúng ta gặp mặt, cậu sẽ càng thêm cường đại.” Mặc Hi lên tiếng nói, tiếng nói thông qua năng lượng chỉ để một mình cô bé nghe, tiếp theo nhảy một cái liền tới bên cạnh Thiên Nhu, cười nhẹ nói, “Nên trở về thôi.”

“Đạ.” Thiên Nhu gật đầu, cười ứng một tiếng, đi theo bên người cô, tựa hồ từ mới bắt đầu, ánh mắt của cô chỉ đi theo một mình Mặc Hi.

Biến hóa như vậy để cho vẻ mặt mọi người ở đây sững sờ, như vậy là sao a? Rốt cuộc là ai thắng?

“Là Dị Năng Giả thắng sao! Dù sao Vô Giả không cách nào thắng được Dị Năng Giả, đây là quy luật không thay đổi.” Không biết là ai nói một câu, chẳng qua là khẩu khí lại là có chút do dự cùng với nghi hoặc.

“Tuyệt đối là cô bé thắng, tôi vừa mới cảm giác được lực lượng của cô bé kia tựa hồ đột nhiên tăng lên rồi, Vô Giả lại đột nhiên chạy, nhất định là không đánh được bỏ chạy rồi.” Lại là tiếng nói khác.

“Đúng a! Tuyệt đối là cô gái Dị Năng Giả kia thắng, khống chế kia thật sự là kỳ tích a!”

“Nhưng là, tôi cảm giác được cô bé Vô Giả kia cuối cùng tốc độ có chút tăng thêm hơn gấp đôi a! Chắc cô bé còn chưa có động toàn lực!”

“Nhưng cô bé Dị Năng Giả kia cũng đột nhiên tăng lên nữa ! Hắn cô ấy cũng không có động toàn lực! Rốt cuộc vẫn là Dị Năng Giả thắng.”

“Ai! Đừng nói! Bây giờ trẻ con đều như vậy, còn để chúng ta những người này sống hay không. . . . .”

Lời nói này, hình như chiếm được sự yên lặng của mọi người.

Ở bên trong chỗ gặp mặt, cô bé đứng ở bên trong đó không nhúc nhích, khuôn mặt lạnh kia để cho người căn bản không biết cô đang suy nghĩ cái gì.

“Tiểu thư? Thế nào?” Người phụ nữ đi tới bên cạnh cô bé lên tiếng hỏi.

Cô bé không nhúc nhích, một hồi mới lạnh nhạt nói, ” Mang hấn đi.”

“Dạ.” Người phụ nữ đáp ứng một tiếng, mang cậu bé ở trên mặt đất lên, lần nữa trở lại bên cạnh cô bé.

Cô bé bước đi về phía trước, người phụ nữ khẽ ôm cậu bé đi theo phía sau cô bé một chút.

Dọc theo đường đi, cô bé vô cùng trầm mặc, đối với cô bé tìm hiểu, người phụ nữ cũng nghĩ đến có thể để tiểu thư như vậy cũng chỉ có trận chiến đấu vừa rồi, lên tiếng nói, “Lực khổng chế dị năng của tiểu thư càng thêm cường đại, mặc dù thiên phú cô bé kia cũng là tuyệt giai, nhưng vẫn không bằng một nửa của tiểu thư.” Ở trước mặt cô bé, lãnh đạm trên mặt người phụ nữ đã hoàn toàn biến mất, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng.

“Cô ấy là Võ Giả.” Cô bé đột nhiên âm thanh lạnh lùng nói, không có quay đầu.

“Ngạch . . . . . Dạ.” Đúng a, cô bé là Võ Giả, như vậy mà nói, ở tuổi tác này có thể cùng tiểu thư đấu thành như vậy, ở trong gia tộc cũng không có mấy người có thể so sánh được.

Nhưng là, bất kể nói thế nào, vẫn không cách nào so được với tiểu thư, thiên phú của tiểu thư, cố gắng của tiểu thư, tâm kinh của tiểu thư, cũng không phải là có thể so sánh.

Nhưng người phụ nữ không biết, ở trong lòng của cô bé phía trước, thân ảnh của Mặc Hi đã để lại vết tích không thể tẩy sạch, câu nói Mặc Hi vừa mới nói giờ phút này không ngừng hiện lên ở trong trí óc của cô, vang lên.

“Chỉ có chút thực lực này thôi sao? Mong đợi lần sau chúng ta gặp mặt, cậu sẽ càng thêm cường đại a.”

Chỉ có chút thực lực này sao. . . . .

Mong đợi lần sau chúng ta gặp mặt, cậu sẽ càng thêm cường đại. . . . .

Lời kia, nói bình thản như vậy, tự nhiên như vậy, để người cảm giác không tới một điểm khoe khoang, ở trong lòng cô gái ấy, thực lực của mình vẫn thấp! Cho dù mình cũng không có sử dụng xuất ra toàn lực, hoặc là nói chẳng qua sử dụng không tới một nửa năng lực, nhưng thực lực của cô bé ấy, tự mình lại nhìn không thấu! Lần đầu tiên, không nhìn không rõ một người như thế, cho dù là Dị năng sư di Lam cũng không cho mình cảm giác như vậy!

Chỉ có trường lão trong gia tộc mới có, không đúng! Như vậy cũng không đúng, rốt cuộc là cái gì? ? Cô cũng nói không rõ ràng lắm, chỉ biết là, hình như cô bé còn chưa có cách nào hoàn toàn nắm giữ được năng lượng của mình, từ năng lượng cô bé mới phát tán ra kia mới để cô cảm giác được cô bé không đơn giản, cũng cảm giác được, sâu không lường được!

Chẳng lẽ! Cô, so với mình càng thêm cường đại! ? Câu nói cuối cùng cách chiến là cảm thấy mình còn không xứng với làm đối thủ của cô! ?

Nghĩ đến như vậy, trong lòng cô bé một mảnh siết chặt, phải! Càng thêm cố gắng! Càng thêm cường đại!

Tựa hồ ở trong nháy mắt, hơi thở của cô bé trở nên thay đổi không ít, đôi mắt người phụ nữ ở phía sau biến đổi, tiếp theo hiện lên kinh hi, thiên phú của tiểu thư quả nhiên cường đại! Lần này thế nhưng lại có đột phá mới!

Đích xác, thiên phú của cô bé thật đáng sợ, ở dưới đả kích của Mặc Hi, chẳng những không có bất kỳ tức giận nào, mà là càng thêm tích cực hướng về phía trước, tâm thái như vậy ở tuổi này là vô cùng khó có được !

Hơn nữa, vốn còn một chút kiêu ngạo trong lòng, đã ở cuộc chiến cùng Mặc Hi này thu liễm một chút rồi, cũng càng thêm nhận rõ rồi, đối với cô bé tiếp tục tu luyện chỉ biết càng thêm thuận lợi! Tốc độ tăng nhanh không ít!

Tôi, Kì Trì, lần sau chúng ta gặp mặt!

Lần sau, tôi sẽ không lưu tình.

Trong lòng cô bé yên lặng nói, người đi về phía trước, cô có loại cảm giác, các cô, nhất định sẽ gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 68: Đi tới Andara

Edit: Midori Beta: Sakura Ngày 18 tháng 12, ‘Song Sinh’ cuối cùng hoàn toàn đóng máy, hạ màn hoàn mỹ, sau ngày thứ ba mọi người cùng nhau ăn một bữa mừng thành công, cũng chính là ngày 21 tháng 12, Mặc Hi cũng đã phải đi đến [Học viện Dị - Võ Andara] ở thành La An.

Ở bên trong ‘phòng tổng giám’ của ANSHENG, hai người An Dĩ Mẫn và Mặc Hi ngồi ở trên ghế, An Dĩ Mẫn cũng lên tiếng rồi, “Mặc Mặc đã thu thập xong toàn bộ, hôm nay phải đi sao?”

“Vâng ạ.” Mặc Hi cười nhẹ, cô cũng không có cái gì phải thu thập, muốn cái gì đều trực tiếp bỏ vào bên trong nhẫn không gian rồi.

“Ha ha, thử nghĩ xem cũng đúng, Mặc Mặc đúng là không có cái gì đáng giá để quan tâm.” An Dĩ Mẫn cười nói, tiếp theo như lấy ra một vật đưa cho Mặc Hi, “Cũng không có cái gì tốt để tặng, cái này đối với Mặc Mặc cũng thuận tiện hơn.”

Mặc Hi chớp mắt nhìn lại, xem thấy đúng là một cái nhẫn màu xám nhạt, nhìn như một chiếc nhẫn bình thường vô cùng, con ngươi lóe lên, “Nhẫn không gian?”

“Đúng vậy, ba cũng biết con sớm đã có nhẫn không gian rồi, nhưng vẫn đưa cho con cái này, mặc dù chiếc nhẫn này có không gian không lớn lắm, nhưng lại có một hạng chức năng, có thể phát động ba lần phòng ngự dị năng, có thể kháng cự lấy một kích của cường giả cấp Dị Vương đỉnh phong.”

Có thể kháng cự lấy một kích của cường giả cấp Dị Vương đỉnh phong! ?

Này cũng không phải là chức năng bình thường gì a! Kháng cự lấy một kích của cường giả cấp Dị Vương đỉnh phong, cường giả cấp Dị Vương có bao nhiêu? Nhiều không dễ, mà chiếc nhẫn này lại có thể có năng lực như vậy, dựa theo đẳng cấp đến mà nói, đây cũng là dị khí cấp A rồi.

“Nói đến, con càng hi vọng ba tặng cái này cho ba mẹ con. Mặc Hi nhìn thoáng qua sau thu liễm con ngươi, tựa hồ trước mắt căn bản cũng không phải là dị khí để biết bao nhiêu người điên cuồng, mà là một chiếc nhẫn bình thường.

“Ha ha, trước khi đi Mặc Mặc còn muốn chỉ một đường cho An ba ba !” An Dĩ Mẫn không đường chọn lựa, nhưng trong đôi mắt nhiều hơn là vui mừng, cười nói, “Yên tâm, đối với bố mẹ con thì ba tuyệt đối sẽ bảo đảm an toàn cho bọn họ, hơn nữa, đối với việc dị khí bảo vệ người bình thường bọn họ, đồng dạng cũng sẽ không thiếu”

Nghe đến lời này, bên người Mặc Phàm và Chu Tiểu Chúc chắc cũng có vài cái dị khí rồi?

“Tốt lắm, cũng không cần nói nhiều như thế nữa, Mặc Mặc hãy giữ lấy, cũng không phải là cái quý trọng gì, hơn nữa, hình như Mặc Mặc lại khách khí với An ba ba rồi.” Không khỏi nói cho rõ ràng, An Dĩ Mẫn đã bỏ chiếc nhẫn lên trên bàn trước mặt Mặc Hi.

“Ha ha, con cũng không có khách khí mà, ba đã đưa, không lấy, không phải là ngu ngốc sao?” Mặc Hi cười lên, đem chiếc nhẫn cầm ở trên tay.

Nhìn thấy động tác của cô như vậy, An Dĩ Mẫn cười lên, một hồi đôi mắt có chút nghiêm túc, hỏi “Mặc Mặc, ba cảm giác được, con từ ngày đó đã đột phá rồi, nói ra thì đã được thời gian 1 tháng hơi thở cũng hoàn toàn thu liễm, thế nào? Không cùng ba nói nói bây giờ rốt cục thực lực của con là bao nhiêu rồi đi?”

“Con còn cho rằng ba không có ý định hỏi.” Đích xác, đoạn thời gian này, Mặc Hi đã có thể đem lực lượng hoàn toàn không chế thu liễm lại, liếc nhìn qua chính là hơi thở bình thường, chỉ cảm thấy chính là một người bình thường, biến hóa như vậy để cho An Dĩ Mẫn phải kinh ngạc, chỉ nghe Mặc Hi cười nói, “Nói ra đến, chính thể thực lực còn không biết, nhưng là cường độ thân thể đã đến cao cấp rồi.”

“Hi . . . . .”

Cho dù sớm có chuẩn bị, nghe Mặc Hi thừa nhận, An Dĩ Mẫn vẫn không khỏi hít vào một ngụm khí, Võ giả cao cấp, đây là nói thế nào? Bây giờ Mặc Hi cũng mới là 9 tuổi, nga! Không! Đã là 10 tuổi, nhưng là, còn chẳng qua là 10 tuổi a! ! 10 tuổi là một Võ giả cao cấp, tốc độ tăng trưởng này gọi là cái gì! ? Tra lần trên sách lịch sử, sợ là chỉ có những người viễn cổ mới có thể so sánh được đi!? Gặp phải bình cảnh, nghe nói chỉ tăng lên một cấp nhiều nhất là ba cấp, nếu như từng cấp bậc, vậy thì lại càng không phải nói, chỉ có thể lên từng cấp một, nhưng là Mặc Hi đột phá, tựa hồ lúc đó cường độ thân thể chỉ có cấp 27, 28 đi, bây giờ là bao nhiêu? Cao cấp! ? Thấp nhất cũng là cấp 40, đây là tăng lên bao nhiêu đẳng cấp! ?

Con mẹ nó! Quả nhiên là cái quái vật!

Cho dù là An Dĩ Mẫn thì trong lòng cũng phải phun ra một câu nói thô tục, mặc dù trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa kia, “Tốt lắm, tốt lắm, nếu như bị người ở phía ngoài biết rồi, còn thật sự là không biết có cái ý nghĩ gì, Mặc Mặc định bây giờ đi sao?”

“Dạ, cùng ba nói xong liền trực tiếp đi.” Mặc Hi đáp ứng nói, lời nói nói ra để khoe mắt An Dĩ Mẫn khẽ co quắp một chút, cười nói, “Xem ra vẫn An Ba ba làm lơ thời gian của Mặc Mặc a.”

“Xem ra con cũng không muốn để ba phái người hộ tống rồi, vậy thì ở đây nói hẹn gặp lại đi.”

“Dạ, vậy con đi trước ạ.” Nghe lời nói này, Mặc Hi cũng không có nói cái gì liền đứng dậy.

Còn thật sự là không có một chút lưu luyến !

An Dĩ Mẫn không lời, ở lúc sau khi Mặc Hi đi tới cửa đột nhiên gọi một tiếng, “Mặc Mặc.”

“Còn có cái gì không ạ?” Mặc Hi ngừng xuống bước chân, quay đầu nhìn.

“Nếu như có thể thì nhóc con hồn láo kia ủy thác cho con chiếu cố nhiều hơn một chút, hơn nữa cái tính tình táo bạo kia cũng chỉ có con mới có thể quản được thôi, làm cho nó thay đổi cũng tốt.” Mặc dù lời nói vẫn tùy ý cùng ôn hòa, nhưng Mặc Hi vẫn nghe ra khỏi một ít ủy thác cùng với tình cảm ấm áp.

“Ha ha, con hiểu, ba yên tâm đi.” Mặc Hi cười nói, tiếp theo vẫy vẫy tay, rồi biến mất sau cửa phòng bị đóng.

“Ha hã, nếu để nhóc con kia biết mình nhờ Mặc Mặc đi chiếu cố nó không biết sẽ vui vẻ hay tức giận nhỉ!”

Ngoài cửa, Mặc Hi mới ra khỏi cánh cửa kia, liền thấy được Thiên Nhu đứng ở cửa, không tự giác cười cười.

Sau đó, Thiên Nhu cũng nhìn về phía Mặc Hi, cũng cười với cô, hết thấy đều không nói lời nào.

“Đi thôi.” Mặc Hi cười nói, mắt cười tựa như trăng rằm, lại mông lung không rõ.

Gật đầu, ở lúc Mặc Hi đi, đương nhiên cô cũng đi theo.

Không có một chút trở ngại tiêu sái đến cửa của ANSHENG, thấy nhóm người làm cho bước chân của hai người Mặc Hi và Thiên Nhu dừng lại một lúc.

Chỉ thấy bọn người Thần, Niếp Từ triết, Khởi Niệm, Lăng Thắng đứng ở chỗ đó, thấy hai người Mặc Hi đến, trên mặt cũng nổi lên nụ cười.

“Hắc! Mặc Mặc phải đi học nữa à! Nhớ kỹ học tập tốt nhé! Phải lợi hại mới sẽ không bị đồng học bắt nạt!” Lăng Thắng mở miệng đầu tiên, chỉ là nói đến tai đám người Thần và Thiên Nhu thì lại là buồn cười rồi, lấy thực lực của Mặc Mặc, còn sợ đồng học bắt nạt? Khụ! Nói thật, sợ là ngay cả thầy giáo cũng khó có thể làm gì được cô đi!

Hơn nữa, nếu để những thầy giáo kia biết thiên phú của Mặc Hi rồi, chỉ sợ đừng nói khi dễ rồi, đều thi nhau tranh lấy cướp lấy, yêu thương cô đi.

Đương nhiên, này cũng không trách Lăng Thắng, đối với người bình thường bọn họ, cuối cùng cũng không biết chuyện đáng biết. Gật đầu, Mặc Hi thiện ý cười, coi như là trả lời hần.

“Mặc Mặc, đi [Andara] nhớ kỹ phải gọi điện cho chị Niệm nhé, bằng không chị Niệm sẽ rất nhớ Mặc Mặc , còn có, nhớ kỹ viết ca khúc cho chị Niệm a, nghe nói [Andara] mỗi một đoạn thời gian vẫn có thể gửi cái gì ra bên ngoài đó.” Lời này là Khởi Niệm nói, nhưng là một câu phía sau còn thật sự làm cho người im lặng rồi, rốt cuộc cô thật nhớ Mặc Mặc, hay nhớ bài hát của cô bé?

Chẳng qua cô không biết, ở bên trong ‘học viện Andara’, thiết lập quy định gọi điện nhưng chỉ trong giới hạn thành La Ân thôi.

Mặc Hi cứ tươi cười nhẹ nhàng, chờ đợi lời nói của mỗi người phía dưới.

“Mặc Mặc, chiếu cố mình thật tốt.” Niếp Từ triết nói rất ngắn, lại rất chân thành.

“Ha hã, anh nói Mặc Mặc, nhớ kỹ không được gây họa ! Còn có không nên nói chuyện yêu đương quá sớm rồi, như vậy không tốt.” Thần, vẫn thích đùa bốn người như vậy.

“Mặc Mặc! Chúng ta sẽ nhớ em!”

“Mặc Mặc, cần phải giành khí thế a! Làm ra một chút thành tựu đi!”

“Ha ha! Mặc Mặc thông minh như thế, nhất định sẽ học tốt hết thầy !”

Từng câu nói truyền vào trong tai Mặc Hi, từng lời nói chân thành, từng lời nghiêm túc, tới từ đầu tới cuối, Mặc Hi chỉ nhẹ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo kia dưới ánh nắng phát tán ra ánh sáng như ngọc, trong đó khẽ phát tán ra phong tình đã dễ không ít người kinh diễm, nói đến, Mặc Mặc đã 10 tuổi đi, trước kia chẳng qua là cảm thấy cô quá đáng yêu, bây giờ thế nào lại cảm giác có điểm khác lạ đây? Tựa hồ làm cho mọi người không thể quên được rồi.

Trong lòng mọi người không khỏi nghĩ đến.

“Em cũng vậy, sẽ nhớ mọi người, thế em đi trước nhé.” Cho đến lúc những lời nói dần dần lắng xuống, Mặc Hi mới lên tiếng mở miệng, rất nhẹ rất nhạt, lại để tất cả mọi người toát ra nụ cười ấm áp, bởi vì Mặc Hi cười đồng dạng phát tán ra nồng đậm ấm áp.

Đúng! Không biết từ lúc nào, cô tựa hồ đã hoàn toàn dung nhập vào trong thế giới này.

“Đi thôi.” Quay đầu nhắc nhở Thiên Nhu một câu, lại ở đó hướng mọi người gật gật đầu, lấy Ngân Sắc ra, cùng Thiên Nhu chậm rãi ngồi vào.

Ngân Sắc bay lên, bắt đầu là thông thả , tiếp theo, trong nháy mắt, biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Mặc Mặc! Lần sau gặp lại thì em sẽ trưởng thành đến trình độ nào đây?

Khỏe miệng Thần hiện lên nụ cười, hẳn có loại cảm giác, Mặc Hi lần này đi, sẽ là phát sinh một loại thay đổi.

Xem ra mình cũng phải càng thêm nỗ lực, sao có thể để một đứa bé như vậy vượt xa mình đây? Hơn nữa. . . . .

Đôi mắt thoáng qua một ánh sáng thị huyết, xoay người, hướng trở về ANSHENG.

Đồng thời mọi người cũng dần dần rời đi.

ANSheng, ở bên trong ‘phòng tổng giám’ của Mặc Hi vừa rời, An Di Mẫn cũng dừng lại trước cửa sổ lớn, đối mặt với phương hướng Mặc Hi vừa mới rời đi.

Cô bé này, một lần này, lại sẽ phát sinh biến hóa như thế nào đây? Có chút bật cười, nhớ lại từ lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Hi có ấn tượng tốt, a. . . . . Không đúng, lần đầu tiên thấy cô ở lúc cô một tuổi! Đến bây giờ đã phát sinh cùng với trải qua nhiều chuyện như thế, hình như trong bóng tối đều có an bài, tất cả à! Chính là một loại duyên phận sao, bất tri bất giác ràng buộc nhóm người lại với nhau như vậy.

Trong Ngân Sắc, Thiên Nhu lái xe, mà Mặc Hi thì ngồi ở bên, lấy ra chiếc nhẫn màu xám tro mà An Di Mẫn đưa cô, không chần chờ ở trong tay làm ra một đạo miệng vết thương, giọt máu màu đỏ tươi rơi vào trên mặt nhẫn.

Ánh sáng u ám lóe lên, Mặc Hi cũng hoàn toàn thành chủ nhân của cái nhẫn này, chớp mắt nhìn lại, liền thấy được An Di Mẫn rõ ràng nói “Không phải là không gian rất lớn”, có chút bật cười ra tiếng.

Này còn nói không phải là không gian quá lớn, vậy như thế nào mới gọi là lớn?

Có thể kháng cự lấy một kích của Dĩ Năng Giả cấp Dĩ Vương mà vô sự đã coi như là cường đại, lại không có nghĩ đến diện tích không gian ở đây rất lớn, cô hỏi rốt cuộc có bao nhiêu! ? Được rồi! Tưởng tượng liếc một cái không trông thấy đầu, ừ, nói như thế này đi, một ngọn núi lớn bao nhiêu thì bề mặt ở đây lớn bấy nhiêu, nói như vậy đã hiểu rõ ràng chưa?

Cười cười, đeo chiếc nhẫn ở trên tay rồi cất chiếc nhẫn cũ đi.

“Như thế nào? Gặp được chuyện gì vui?” Vừa điều khiển lấy Ngân Sắc Thiên Nhu nghe Mặc Hi cười thì cười nhẹ hỏi.

“Không có gì, chẳng qua là lại thiếu An Di Mẫn một phần nhân tình thôi.” Mặc Hi tựa vào trên ghế, nói giống như không đường chọn lựa, trên mặt cười lại là tùy ý.

“Ha ha, Mặc Mặc còn thiếu nhiều tình của ông chủ nhà.” Thiên Nhu nói tiếp, đôi mắt cười tựa hồ có chút nhẹ đùa bỡn.

“Đừng ạ! Em nhớ kỹ.” Mặc Hi quay đầu bình thân cười nói, đương nhiên cô biết, cũng chỉ có giống như An Di Mẫn chân chính đối tốt với các cô như vậy mới có thể có thể được Mặc Hi hoàn toàn nhớ trong lòng.

Một hồi thời gian, Ngân Sắc đang ở phố Lỗ Tây quen thuộc, đường Phuong Tề, khu Nam Dương khu bản dân ở lại, ở đây, từ mới bắt đầu, Mặc Hi đã gọi điện báo với Nhị Lăng. Quả nhiên, chỉ thấy ở đầu ngõ kia, đang đứng ba bóng hình, cao cao thấp thấp, vừa vặn ba người, cũng đúng là Đại lăng, Nhị Lăng, Tam lăng.

Vừa thấy đến Ngân Sắc dừng lại ở trước mặt của chính ba người mình, trên mặt của ba người cũng nhẹ nhàng toát ra kinh hãi.

Ngân Sắc hoàn toàn đáp xuống trên mặt đất, Mặc Hi và Thiên Nhu cũng từ bên trong đi ra, giương mắt nhìn lấy ba người, nói đến, đã gần 1 năm rồi, mà, ở 1 tháng trước, ông bác đã mất cũng được mai táng, Viên cũng bị Mặc Hi an bài nhiệm vụ khác, chân chính chỉ còn lại có ba người bọn họ.

Thực lực của ba người cũng là tăng lên vô cùng lớn, Đại Lăng bây giờ 15 tuổi, Võ giả trung cấp cấp 30, Nhị Lăng, 13 tuổi, Dĩ Năng giả trung cấp cấp 29, mặc dù chỉ tăng lên hai cấp, nhưng bây giờ lực khổng lồ của hắn đúng là cường đại thêm không ít, Tam Lăng, 13 tuổi, không phải là dùng lẽ thường có thể tính toán, nhưng bây giờ trên mặt rõ ràng biểu hiện bình tĩnh ra là có thể thấy được, hẳn, thật sự là trưởng thành rất nhiều rồi.

“Nhị Lăng, đi thôi.” Nhìn ba người một cái, Mặc Hi mở miệng, lại là chỉ gọi ra một mình Nhị Lăng, tiếp theo cũng không thèm nhìn tới Đại lăng và Tam Lăng một cái, xoay người tiến vào trong Ngân Sắc.

Thiên Nhu cũng đối với nhóm người kia nhẹ gật đầu, trở lại trong Ngân Sắc.

Cả người Nhị Lăng hơi cứng ngắc lại rồi cuối cùng bước theo, hướng đi tới Ngân Sắc, ngồi ở trên ghế ngồi phía sau.

Đội đến ba người đều ngồi xong, Thiên Nhu cũng bắt đầu dần dần không chế Ngân Sắc bay lên.

“Đại nhân!” Đại lăng gọi một tiếng, nhanh chóng đến phía trước chỗ cửa sổ xe của Mặc Hi, sắc mặt lo lắng mà kinh hoảng, “Đại nhân, vì sao vẫn không quan tâm chúng tôi.”

Sau đó Tam Lăng cũng vừa đến, mặc dù lời gì cũng không có nói, nhưng từ sắc mặt bối rối của hắn đã nhìn ra, hẳn và Đại lăng có nghi vấn giống nhau.

Đại bá đã chết, Mặc Hi, là chủ nhân duy nhất của bọn hắn, cũng là chủ nhân cho tới bây giờ bọn họ nhận định a! Sao cô không chấp nhận bọn hắn ?

Mặc Hi quay đầu hướng bọn họ, cười nói, “Tôi đã nói, tôi không cần những người không thật lòng, bây giờ lại để cho các anh tự do.”

“Đại nhân!”

Lại là một tiếng gọi, Đại lăng và Tam Lăng hai đuôi cong xuống, quỳ gối trên mặt đất, sống lưng rất thẳng tắp, bởi vì Mặc Hi không dùng người mềm yếu!

“Đại nhân, chúng tôi thật sự là thật lòng ! Xin đại nhân nhận lấy chúng tôi đi.” Khuôn mặt Đại Lăng yên lặng, cứng nhắc lại kiên định nói.

Chỉ là không có trả lời, Ngân Sắc đã lên tới chỗ cách ba thước, Mặc Hi như chiếu cố nhìn từ trên xuống hai người còn chưa đứng dậy, sắc mặt có chút tuyệt vọng, giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, “Tôi phải đi ‘học viện Andara’, nếu đến khi đó còn có thể gặp lại hai người các anh, thì tôi sẽ nhận các anh, nhưng là, điều kiện tiên quyết là, phải dựa vào thực lực của chính các anh!”

Lời nói tiêu tán, Ngân Sắc cũng hóa thành một đạo ánh sáng biến mất ở trong tầm mắt của mọi người!

Trên mặt đất khuôn mặt của Đại Lăng và Tam Lăng vốn tuyệt vọng nhất thời biến đổi, nhìn thoáng qua nhau đứng lên, thấy trong mắt lẫn nhau là kinh hi, không khỏi nhìn theo hướng Mặc Hi rời đi.

Mà ở bên trong Ngân Sắc, trên mặt Mặc Hi là nụ cười thần nhiên, nhìn như bình thường, lại cũng có chút thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 1: Phúc hắc?

Edit: Mộc đầu Beta: Sakura Chạy liên tục ba ngày gần như không dừng lại, ở tới ngày thứ ba, cuối cùng cũng chạy tới một thị trấn nhỏ của thành La An, mà cái thị trấn gọi là Lạc Sơn này, cũng có thể được coi là một thị trấn phồn hoa, dường như những thị trấn của thành La An không có thị trấn nào là không phồn hoa cả, dù sao thì cũng là nơi tọa lạc của học viện đệ nhất.

Thu Ngân Sắc vào trong nhấn không gian, ba người cùng nhau đi trên đường, ba người đều có tướng mạo thu hút ánh nhìn, đều thu hút những đôi mắt tò mò, nhưng nhìn khí độ và quần áo của ba người, cả chiếc xe bay vừa được thu vào trong nhấn không gian kia, đều nói cho mọi người biết một sự thật, rằng, ba người trước mặt này tuyệt đối không phải là trái hồng mềm mại cho người ta nhào nặn.

Đương nhiên, đối với ánh mắt của bọn họ, mấy người Mặc Hi đều không để ý, có lẽ là ở bên cạnh Mặc Hi lâu nên bị ảnh hưởng mạnh, chỉ cần đối phương không đụng chạm đến họ, họ cũng sẽ không có tâm tư để ý tới những chuyện đó.

Buổi tối, thị trấn này vẫn là đèn đuốc sáng trưng, trên ngưỡng cửa các cửa tiệm nhỏ được treo những ngọn đèn rực rỡ chói mắt, Thiên Nhu ở một bên kiểm tra từ phía, trong tay cầm một tấm bản đồ, một hồi sau cười nói với hai người Mặc Hi và Nhị Lăng bên cạnh, “Tìm được rồi, đi bên này.”

“Ừ.” Đáp một tiếng, cùng nhau đi theo Thiên Nhu, không lâu sau liền đến trước một quán rượu, chính là quán rượu vừa được sửa xong trước khi tới.

Dù sao cũng là ngày đầu tiên trong đợt tuyển sinh của Học viện Dị – Võ Andara, người tới khá nhiều, cho dù chỉ là một thị trấn bên ngoài thành La An.

Làm xong thủ tục, ba người đều tự về phòng của riêng mình, mặc dù giữa chừng có một việc phát sinh, chính là một người không có phòng, một cô bé gọi là Mặc Hi và Thiên Nhu ngủ cùng nhau, đương nhiên, đối với người nào đó, ba người dứt khoát không thèm nhìn.

Mặc Hi không ngủ, mà ngồi trên bệ cửa sổ, ngắm nhìn những ngọn đèn phồn hoa trước mắt, giống hệt Địa Cầu thế kỉ 21 mà cô từng sinh sống, chỉ là cô đã thấy rõ, nơi đây không phải, nơi đây là Thủy Lam Tinh, cả tên cũng giống nhau như vậy, nơi đây, mới chính là sân khấu sau này của Mặc Hi cô, nơi đây, không có công bằng, chỉ có thực lực, có thực lực mới có nhân quyền, mới là đạo lý!

Nhắm mắt lại, khóe miệng kéo lên thành một nụ cười nhạt, hấp thu năng lượng, cô sẽ cường đại, vô cùng cường đại.

Sáng sớm ngày hôm sau, ba người sau khi ngủ đủ ăn đủ, liền cùng nhau lần thứ hai ngồi trên Ngân Sắc, đi đến Học Viện Dị – Võ Andara, cũng chính là khu vực trung tâm thành La An, Điều Thiên.

Khoảng bốn tiếng đồng hồ, Ngân Sắc vọt đến nơi, chẳng qua là vừa tới cửa đã phải hạ xuống, trong Điều Thiên không được phép lái xe bay, cho dù là Thành chủ cũng vậy.

Ba người vừa xuống xe đi vào bên trong Điều Thiên, Mặc Hi liền lấy điện thoại ra bấm số của Lạc Nguyệt, không còn cách nào khác, từ sau khi biết Mặc Hi sắp tới, Lạc Nguyệt cứ hết lần này đến lần khác căn dặn nhất định phải gọi cho cô, để cô tới đón Mặc Hi, đương nhiên, Mặc Hi cũng không ngại

việc này, có một hướng dẫn viên kỳ thực cũng không tồi đúng không? Hơn nữa, Mặc Hi cũng thích cô gái coi mờ gọi là Lạc Nguyệt kia.

“A lô! Là Hi à? Bạn đến rồi sao?” Đường dây vừa thông, liền nghe thấy giọng nói hưng phấn thái quá của Lạc Nguyệt.

“Ừ. Tớ đến rồi.” Khóe miệng Mặc Hi không tự chủ giương lên, nghe thấy giọng nói đầy sức sống bắn ra tứ phía, trong đầu cô một lần nữa ngưng tụ lại hình dáng mơ hồ kia.

“A a! Cuối cùng cũng đến rồi, bây giờ đang ở đâu? Tớ đang ở trong một quán giải khát tên là “Nhạc Thiên” không xa cửa vào Điều Thiên, a! Khỏi đi! Khỏi đi! Bạn lúc này đang ở cửa vào Điều Thiên phải không, tớ đến đó đón cậu là được, đứng tại cửa đừng nhúc nhích nha! Nghìn vạn lần không được nhúc nhích nha!”

“Tít tít tít.”

Nghe tiếng máy bận truyền tới, Mặc Hi cười khẽ, vẫn hấp tấp như vậy, cất điện thoại vào lại trong túi, quay đầu cười nói với Thiên Nhu và Nhị Lăng, “Được rồi, cứ ở đây đợi cô ấy.”

Thời gian không lâu lắm, khoảng mười mấy phút đã thấy bóng dáng Lạc Nguyệt chạy tới vẫy tay với mình, ba người Mặc Hi cũng đi về phía cô.

Đến khi hai người chạm mặt, trên mặt Mặc Hi liền xuất hiện nụ cười vừa nhẹ nhàng lại vừa rực rỡ, đôi mắt híp lại như trăng lưỡi liềm, chói lòa như ánh mặt trời, “Tới rồi.”

Lạc Nguyệt ngây người, rồi trong nháy mắt hồi thần, trong lòng thầm nghĩ, yêu nghiệt a!!!

Thế nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hiện ra nụ cười hả hê, vung tay, khoác lên vai Mặc Hi, trông có vẻ phóng khoáng vô cùng, cười đều đều nói, “Tớ nói bạn đó! Xinh xắn nha! Không đúng, là xinh đẹp, hắc hắc, lần này thì vui rồi! Nếu như để đám sói kia nhìn thấy một đàn em xinh đẹp thế này, hắc hắc hắc hắc...”

Lời này, nào giống lời mà một bé gái, khu, 10 tuổi nên nói chứ? Thế nhưng, cái vị trước mắt này không chỉ nói, mà nụ cười trên mặt còn bày ra vẻ hèn mọn như vậy, tất nhiên, biểu cảm hèn mọn ở trên gương mặt đó lại có vẻ đáng yêu vô cùng.

”Xi.” Cũng vậy, Mặc Hi phì cười, Lạc Nguyệt này thật là thú vị, có điều, cô thích.

”Sao vậy? Bạn cười như vậy là có ý gì hả? Há?” Hung ác nói, hệt như đang uy hiếp, nhưng đôi con ngươi lại ánh lên ý cười rõ rệt.

”Tớ đang nghĩ, nếu để cho đám sói kia nhìn thấy một đàn em như tiểu mèo hoang, có thể nào rất mang tính thách thức hay không?” Mặc Hi thì thầm nói, cười nhìn Lạc Nguyệt vì câu nói này mà đôi môi nhỏ nhắn khẽ há ra.

“A a a a a!” Khoa trương kêu to, khiến người đi đường đều không khỏi nhìn về phía hai người, vốn là khí chất và dáng vẻ của mấy người nào đó rất thu hút ánh nhìn của người khác, chỉ là ở Điều Thiên, không có ai dám tùy tiện đắc tội với trẻ con ở nơi này, dù sao thì không cần biết có phải là học sinh của “Andara” hay không, người có thể bước vào “Andara” không có thân phận cao quý, thì cũng là có thiên phú bẩm sinh, há lại để người nào cũng có thể đắc tội?

Chỉ thấy Lạc Nguyệt giơ tay chỉ Mặc Hi, kêu lên, “Bạn là đồ phúc hắc, quả nhiên! Quả nhiên là một kẻ phúc hắc a! Chắc chắn, dưới khuôn mặt thuần khiết này lại là lòng dạ phúc hắc a! Oa ha ha ha! Hi a! Sau này cần phải giúp chị em tốt nha! Gương mặt này lừa tình quá đó! Ha ha ha!” Đôi con ngươi như mắt mèo ánh lên tia sáng giao hoạt, xem ra là đang nghĩ đến chủ ý xấu xa nào đó.

Phúc hắc?

Từ này nghe vào trong tai Thiên Nhu và Nhị Lăng, đều khiến hai người chuyển mắt nhìn về phía Mặc Hi, phúc hắc sao? Ha ha, quả thực là chưa từng nghe qua, có điều, cái câu “gương mặt này quá lừa tình” cũng là sự thật a.

Nghĩ tới đây, ý cười trên mặt Thiên Nhu đậm thêm không ít.

Phúc hắc? Mặc Hi cũng không nói gì, cô mà phúc hắc sao? Hình như cô cũng đâu có giả tạo cái gì đâu nhỉ? Nếu là nói trước đây để làm hài lòng bọn Chu Tiểu Trúc, đích thật là có giả bộ non nớt, thế nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, đã khôi phục về chính mình rồi, Trương U và Mặc Hi đã hoàn toàn hợp thành một thể, chẳng qua kiểu ít nói này không thường biểu hiện ra ngoài vào tình cảnh trước kia thôi.

”Sao vậy? Nguyệt rất muốn biết?” Tâm trêu đùa hơi nổi lên, trêu nhóc con này một chút cũng không tồi, đưa tay nâng cằm Lạc Nguyệt lên, mí mắt chớp chớp, rồi rũ xuống, cười nói.

Thanh mị, sạch sẽ đến mức tràn ngập mê hoặc.

Mẹ ơi! Đây là Hi sao? Lạc Nguyệt cất lực nuốt một ngụm nước bọt, mắt cũng nhảy lên hồi, trừng lớn nhìn Mặc Hi, dáng vẻ này thật đúng là ngốc đến đáng yêu! Khiến ý cười trong mắt Mặc Hi đậm thêm một chút, lại càng mị hoặc hơn.

”Khu, Hi này! Sao bạn đôi sắc mặt nhanh thế hả?” Không chịu nổi, không chịu nổi! Sắp bị dụ dỗ rồi! Lạc Nguyệt a! Mày nhất định phải chống đỡ a! Tuyệt đối không thể mất mặt, trong lòng Lạc Nguyệt không ngừng kêu gào.

“Ha ha, đôi mắt? Tớ vẫn chưa đổi mà.” Mặc Hi buông cô ra, khẽ cười nói, vẫn là cô bé thuần khiết khiến cho người ta không có cảm giác trần tục kia, vẻ thanh mị tựa như chỉ là ảo giác, hoa trong gương, trắng trong nước, nháy mắt đã tan biến.

“A a a a!” Hô to, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tức giận của Lạc Nguyệt rất đáng yêu, “Tớ nói này Hi! Bạn..bạn...bạn! Sao bạn không đăng ký vào khoa diễn xuất luôn đi!?”

“Cứ đứng trên đường thế này cũng không hay, Nguyệt không định làm hướng dẫn viên cho tụi này sao?” Lãng sang chuyện khác, Mặc Hi tự nhiên nói.

“Hừ! Biết rồi!” Lạc Nguyệt cũng chỉ là nói một chút mà thôi, đương nhiên sẽ không thực sự tức giận, một tay khoác lên vai Mặc Hi, phóng khoáng nói, “Cách ngày báo danh còn một tuần, tuần này để bản tiêu thư mang các người đi chơi thoải mái!”

“Hi, được.” Đôi mắt của Mặc Hi tràn đầy ý cười, cô bé này a! Nghĩ rằng, cuộc sống vườn trường chắc sẽ không nhàm chán, dù sao... còn có một cái miệng như vậy ở bên cạnh không phải sao? Ha ha...

Thiên Nhu nhìn gương mặt tươi cười của Mặc Hi cũng cười dịu dàng, bất kể nói thế nào, Mặc Hi cũng chỉ là một đứa trẻ! Hiện tại ở lại “Andara” không chỉ để nâng cao tu vi, mà còn là để cho cô bé giao thiệp với không ít bạn bè! Như vậy cũng tốt, cô bé thế này rất tự nhiên, cũng rất vui vẻ.

Nhị Lãng vẫn như cũ không nói một lời đi theo bên cạnh, chỉ là cảm thấy Lạc Nguyệt đang không ngừng cho hấn ánh mắt trên tức giảo hoạt, rồi thấp giọng nói chuyện, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi tai nhỏ nhắn có chút hồng hào óng ánh.

Nghe thấy hai cô bé ở phía trước nói chuyện thế này:

“Nè! Tớ nói Hi a! Không tồi nha! Sao mới nhanh như vậy đã có được bạn trai ưa nhìn thế này?”

“Ha ha, hấn không phải bạn trai tớ, mà là người của tớ.”

“Oa a! Không phải bạn trai? Mà là người của bạn? Nhưng mà tớ nghe nói còn nhỏ thế này mà làm chuyện đó không tốt lắm nha, lần đầu tiên là cho hấn sao? Có đau hay không?”

“...” Những lời này được thốt ra, Thiên Nhu và Nhị Lãng hoàn toàn không biết nói gì, cũng chỉ có Mặc Hi là ứng phó bình thường.

“Lần đầu tiên? Nguyệt nói lần đầu tiên là cái gì vậy? Hôn môi, ôm, ngủ, hay là... làm tình?”

Lời này còn mạnh mẽ hơn! Quả bóng da được đá về cho Lạc Nguyệt.

“A ha ha! Hi a! Bạn thật không hiểu sao?” Chóp chóp đôi mắt, “Là cái cuối a?”

“A... Thì ra là vậy, lại nói, Nguyệt muốn biết...” Cũng chóp mắt một chút, nhưng lại ánh lên tia sáng yêu kiều, “Tớ có thể cho bạn tự thử nghiệm một chút.”

“... Khụ khụ, khụ khụ khụ! Tớ chưa nói mà! Tớ cái gì cũng chưa nói!”

“Chưa nói gì sao? Lẽ nào tớ nghe lầm?”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Tuyệt đối là bạn nghe lầm!”

“À...” Mặc Hi không cố ý theo dõi không buông, trên cô bé này chỉ là niềm vui nhất thời thôi, hơn nữa kiểu nói chuyện thế này quả thật cho cô tràn ngập cảm giác ấm áp, đây là cảm giác của bạn bè sao.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 2: Cuộc kiểm tra đầu tiên

Edit: Mộc Đầu Beta: Sakura Một tuần kết thúc trong việc đi lung tung loanh quanh, thế nhưng đích thật là khiến cho bọn Mặc Hi thấy được mức độ phồn hoa của thành La An và sức hút của Học viện Dị – Võ Andara.

Ngày tuyển sinh đúng kỳ hạn tới, nhìn đoàn người đông đúc lúc nhúc này, quần áo có chỉnh tề, có rách nát, cũng có nửa này nửa kia.

Bọn Mặc Hi cũng lẫn trong đó.

”Trời ạ! Xếp hàng kiểu này thì phải xếp đến bao giờ chứ?” Trong đám người, Lạc Nguyệt miệng kêu khổ thấu trời, úp xấp trên người Mặc Hi, ngược mắt nhìn thái độ cười nhạt tự nhiên, không nói gì của Mặc Hi, nói, “Tớ nói Hi a, sao bạn không có phản ứng gì hết vậy? Dù sao thì thực lực của hai chúng ta căn bản là đã được chọn rồi, sao còn phải chịu khổ thế này?”

“Ha ha. Học viện có cách làm của học viện mà.” Mặc Hi cười đáp lại cô bé, đưa nước trái cây trong tay cho cô.

Nhìn đoàn người thế này, nói thật, nếu như dựa theo từng cuộc kiểm tra một, muốn trong vòng một ngày chọn được nhóm đầu tiên trúng tuyển trong đám người này quả thực hơi khó khăn, việc này, lấy danh tiếng của “Andara” mà nói, không thể nào không biết, cũng sẽ không ngu ngốc đến mức thật sự làm như thế.

“Cảm ơn!” Lạc Nguyệt vui mừng nhận nước trái cây Mặc Hi đưa qua, ha ha! Hi tự đưa nước trái cây cho mình a! Việc này rất hiếm có ! Mở nắp chai, kê vào miệng chai “ừng ực” uống.

Chung quanh là những ánh mắt nóng bỏng, dù sao thì đáng vẻ của hai cô gái này thật sự là thuộc về thượng đẳng, mà dung mạo Mặc Hi càng không có cách nào hình dung, điều này sao có thể không khiến người ta chú ý.

”Ai, nhìn hai cô gái bên kia kia, trời ạ! “Andara” này quả thực là thiên đường mỹ nữ a! Nghe nói kiểu con gái gì cũng có đó!”

”Đúng vậy, cậu nhìn bên kia nữa! Cũng thật xinh đẹp! Kia nữa! Người nào cũng thật là đáng yêu a! Người kia xấu hổ! Ha ha! Thực muốn cắn một cái!”

“Nhìn cái gì mà nhìn!? Cậu phải nhìn người kia kia! Cô gái bị cô gái đang uống nước kia dựa vào kia! Nhìn cô ấy đi, xem cậu có còn tâm tư nhìn người khác hay không!”

“Ai nói tớ không nhìn thấy! Chỉ là người như vậy không phải là người mà mình có thể mơ tưởng xa vời! Ai...”

“Các anh em! Chúng ta thật hạnh phúc ~~~”

“...”

Nghe những giọng nói này là có thể biết rõ, đây là đám “sói” từng nói qua.

Mọi người ở đây có cười nhạt, có khần trương, có mong đợi, dưới các loại tâm tình, các loại hành vi, cổng lớn “Andara” cuối cùng cũng mở ra, toàn trường nhất thời lâm vào yên tĩnh, liền nhìn thấy dẫn đầu là một người đàn ông thoát nhìn chỉ chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt lạnh lùng trông có vẻ rất nghiêm khắc, đi theo phía sau ông ta là một nhóm nam nữ toàn thân mặc đồng phục màu đen, đồng phục của học viện “Andara” rất ưu mỹ, được chế tác vô cùng tinh xảo, đường viền ánh hoàng kim, càng tăng thêm vẻ ôn trọng hoa lệ và ưu nhã, cũng là như vậy mới khiến những đứa trẻ quý tộc kia mới có thể không chỉ vì khoe khoang mình là học viên “Andara” mà còn là vì đẹp để mà mặc vào.

Tinh thế này khiến cho trong đôi mắt của không ít người ở đây lộ ra vẻ ao ước và hướng về.

Phần lớn người ở đây nhẹ giọng đàm luận, vài người cùng một hội, một ít biết rõ nội tình liền quay sang người bên cạnh nói:

“Nè, tớ nghe anh tớ nói, cuộc kiểm tra này nha! Người đàn ông đang toả ra uy thế kia, chỉ cần có thể kiên trì là qua cửa, nhất định phải cắn răng kiên trì đến giây cuối cùng!!”

Mặc Hi cũng chú ý tới người trong cuộc đối thoại kia, gương mặt hiện ra một nụ cười sáng tỏ, thì là như vậy a! Đích thực là một phương pháp không tồi, như vậy thì có thể trực tiếp loại bỏ không ít người, cô cũng không lo lắng cho Lạc Nguyệt, giống như cô ấy nói, dựa vào thực lực của hai người bọn họ, quả thật là được chọn là chuyện đương nhiên.

Đứng vững trước mặt mọi người, người đàn ông mặt lạnh nhìn tất cả, mà đám học viên mặc đồng phục màu đen kia đang xếp thành hai hàng chuẩn mực đứng ở đó.

Trong đám đông, Mặc Hi cũng thấy được một bóng dáng quen thuộc, An Diệc Kỳ!

“Ha ha.” Nhìn hấn mang dáng vẻ ngốc nghếch nhìn ngó khắp nơi, Mặc Hi không nể tình kẻ bật cười, chẳng qua tiếng cười này cũng không bị An Diệc Kỳ nghe thấy, dù sao thì ở đây quá nhiều người cũng quá ồn ã.

“Cười cái gì vậy?” Lạc Nguyệt ở bên cạnh ngược lại nghe thấy rất rõ ràng.

“Không có gì, chờ kiểm tra thôi.” Mặc Hi bình thản cười trả lời, không nói ra nguyên nhân.

Câu trả lời này đương nhiên không làm Lạc Nguyệt hài lòng, vừa mở miệng định nói tiếp, lúc này, người đàn ông đứng phía trước lên tiếng trước một bước, ngăn cản câu hỏi của cô, chỉ thấy sắc mặt người nọ càng lúc càng trầm xuống, dường như có một luồng áp lực vô hình trong nháy mắt tràn ngập tâm khảm mọi người, ngay cả thở mạnh cũng không dám phun ra.

Cũng cho mọi người một cảm giác tương tự, giọng nói kia trầm thấp mà nghiêm nghị, “Ở nơi này, tôi có một chuyện quan trọng phải nói trước, tôi mặc kệ các người trước đây có thân phận thế nào, bất kể là quý tộc, bản dân, hay nô lệ, chỉ cần trúng tuyển vào cổng “Andara” này, các người chỉ có một thân phận, đó chính là, học viên! Chỉ là những học viên cùng đẳng cấp, cho nên hiện tại...”

Lời nói dừng lại, dưới bầu không khí khẩn trương trong sự yên lặng của mọi người, đôi mắt người nọ bỗng nhiên toát ra một luồng khí giết chóc, khí thể dâng lên mãnh liệt, nếu như nói vừa rồi chỉ là cảm giác bị đè ép trong tâm khảm, thì lúc này tuyệt đối là cảm giác thực tế, chỉ bằng da thịt cũng có thể cảm thấy được, bị ép tới không thở nổi, rồi giọng nói lạnh băng tiếp, “Muốn rời đi thì lập tức rời đi, đợi bị tôi phát hiện có chút nào không ổn, thì mặc kệ là ai, tôi cũng sẽ không có bất kỳ khách khí nào!”

Lời vừa nói xong, trong sự yên lặng, theo thời gian, liền có không ít âm thanh đau đớn khẽ vang lên, chẳng qua người đàn ông nọ không những không vì vậy mà dừng lại khí thể đang phóng ra, mà còn ngày càng mãnh liệt, đôi con ngươi mang theo sát khí quét qua mọi chỗ, nhìn kỹ thì, có thể phát hiện khi nhìn đến vài người nào đó, sâu trong con ngươi còn xuất hiện một tia tán thưởng, mà lúc này, người nọ cũng vừa chú ý tới bọn Mặc Hi.

Đôi mắt mất kia trong một khoảnh khắc hơi sùng sốt, nhìn người của Mặc Hi, Nhị Lăng vẫn là một khuôn mặt lãnh đạm, không khó nhìn thấy trên trán hần đang tuôn ra một ít mồ hôi, nhưng chỉ là mồ hôi mà thôi, cũng không có thay đổi nào khác, mà Lạc Nguyệt vẫn toét miệng cười, mặc dù bàn tay hơi siết chặt, thế nhưng nụ cười trên mặt tuyệt đối không phải là giả, nhìn lại Mặc Hi, càng không cần phải nói, nụ cười bình thản trong veo, giống như đang thoải mái du xuân.

Thiên Nhu bị lãng quên thẳng, bởi vì cuộc chiêu sinh lần này chỉ tuyển những đứa trẻ từ 10 đến 13 tuổi, Thiên Nhu rõ ràng không nằm trong số đó.

Mấy đứa trẻ này không đơn giản a!

Trong lòng người nọ xuất hiện suy nghĩ này, đồng thời đặc biệt chú ý ba người Mặc Hi, đôi con ngươi tiếp tục quét nhìn nơi khác.

Giống cơ như vậy chừng mười phút thì tan biến dần, nhìn phân nửa sân trường, không ít đứa trẻ đã xui lơ trên mặt đất, cũng không thiếu đứa lùi về bên rìa, rõ ràng là những người muốn rút lui.

Đôi mắt quan sát nhân số toàn trường, người đàn ông gật đầu, những đứa trẻ chống đỡ được lần này so với năm trước nhiều hơn không ít, hơn nữa, với nhân lực này cũng không cần nhân vật thiên tài.

Áp lực biến mất, cũng không khiến bọn trẻ thả lỏng thần kinh, dù sao việc vừa trải qua quá sâu sắc, đối với những đứa trẻ chưa hiểu chuyện mà nói, còn thật sự cho rằng người nọ muốn giết bọn chúng.

Chỉ là, tiếp đó chào đón bọn chúng không phải là nghiêm phạt, mà khuôn mặt mỉm cười của người đàn ông đó, chợt nghe hắn nói tiếp, “Tốt lắm! Mấy nhóc! Các em thông qua vòng đầu của cuộc thi! Không tồi! Thế nhưng đừng tưởng rằng như vậy là có thể bước vào “Andara”, những vòng thi kế tiếp sẽ càng khó hơn, đương nhiên, tự tin một chút cũng tốt! Như vậy, hiện tại sẽ kiểm tra năng lực của các em”

“Được rồi, những người vừa rồi không kiên trì cùng những người lùi ra ngoài rời khỏi đây, những người khác tiếp tục thi.” người đàn ông khiến tất cả mọi người ở đây đều sùng sốt, tiếp theo có vui có buồn, đương nhiên, vui chính là những người có thể ở lại, mà buồn dĩ nhiên là những đứa trẻ vừa rồi không kiên trì và lùi bước.

“Tại sao!!? Ban nãy chú không nói rõ đây là kiểm tra, chú cũng nói là cho phép tránh ra mà.” Một đứa trẻ hô lên.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Tại sao lại không muốn chúng ta!!”

“Cháu không phục, nếu như chú nói rõ thì nhất định cháu có thể kiên trì!”

“Đúng vậy...”

Từng chất giọng mang theo vẻ không phục, từng âm thanh huyền ảo vang lên.

“Đù rồi.” Người nọ trầm giọng quát, âm thanh không lớn lại khiến tất cả mọi người đều nghe được, đôi mắt lạnh băng kia liếc đến người nào, người đó đều không khỏi quay đầu đi hoặc là cúi đầu xuống, đến tận khi tất cả âm thanh đều biến mất thì giọng nói của người nọ mới lại nói tiếp, “Nếu như nói đây là kiểm tra thì làm sao biết được bản chất của các em? Nhưng lời này đừng nói lại lần thứ hai, kẻ thất bại tự động rời đi, người thông qua tiếp tục kiểm tra.”

“...” Mặc dù trong lòng vẫn không phục, thế nhưng dưới ánh mắt như vậy của người nọ cuối cùng không có ai dám nói tiếp, nhỏ giọng nguyên rủa rồi đi. Những người còn lại vẫn đứng ở nơi đó như trước, nhìn những người được thông qua thi tiếp thế nào.

Nhìn đám trẻ còn phân nửa so với lúc đầu ngay trước mắt, người đàn ông đưa một ngón tay lên xếp thành đội bay trên bàn của mỗi học viên, nói, “Mỗi người tự xếp hàng đi kiểm tra cấp bậc và điền tư liệu.”

“Vâng!” Âm thanh đồng đều, dưới ánh mắt hải lòng của người đàn ông kia, bọn nhỏ đều tự động xếp hàng chỉnh tề.

Trong lúc này, An Diệc Kỳ ngồi ở bàn trước cũng tìm được bóng dáng Mặc Hi, bỗng chốc miệng toét ra hiệu với cô. Khiến cho Mặc Hi vốn biết An Diệc Kỳ nhìn thấy mình nhưng không nói gì, cuối cùng phải đành quay lại nhìn hần hờ nụ cười nhẹ nhàng.

Nụ cười này, không chỉ khiến An Diệc Kỳ cười ngây ngô với cô, đồng thời cũng làm cho những cậu trai khác thời thời khắc khắc chú ý đến cô đều toát ra ánh mắt si mê.

“Nè! Kỳ, hoàn hồn!” Khó Lạp ở bên cạnh nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch kia của An Diệc Kỳ, nhẹ giọng nói với hắn, cánh tay chợt chợt hắn, đồng thời con ngươi nhìn về phía An Diệc Kỳ đang nhìn, liền thấy gương mặt tươi cười của Mặc Hi, đôi mắt cũng chớp mắt ngay ngắn giống vậy, tiếp đó thấy ánh

mắt Mặc Hi chuyển qua cũng nhìn thấy mình, khẽ cười thân thiện gật đầu một cái rồi lại quay đi.

Bà nội nó! Người thật còn đẹp hơn trong tạp chí!! Danh sách mỹ nhân của học viện này thay đổi hàng ngày a!

“A a!” Bỗng nhiên một con đầu đến khiến Khố Lạp đang trong lúc trầm tư kêu lớn, cũng khiến mọi người đều nhìn về phía hắn.

”Khụ! Ngai quá, đứa bé này thiên phú thực không tồi, hết hồn.” Khố Lạp thuận miệng bình tĩnh nói ra một lý do, thế nhưng lại nhận lấy những ánh mắt càng phức tạp, chuyện gì vậy!?

“Chuyện đó... Học trưởng, em, thiên phú của em, rất tốt sao?” Một giọng nói rụt rè vang lên, khiến Khố Lạp phải cúi đầu nhìn xuống, liền thấy một cô bé mười tuổi đang giương lên đôi mắt to tròn lay lay nhìn mình, rung rinh mong đợi và nhút nhát, đáng vẻ này rất khiến người ta muốn bắt nạt.

Lại quay đầu nhìn về phía thủy tinh, từ trong hào quang nhìn thấy, cô bé này thiên phú cũng chỉ thường thường, nhưng vừa nói ra miệng thật sự là khó mà không đổi giọng a, tươi cười nói, “Ha, ha ha, đúng vậy! Bé chỉ cần cố gắng là tuyệt đối sẽ vô cùng lợi hại!” Nói như vậy chắc là có thể chứ?

“Vâng!! Em hiểu rồi! Cảm tạ học trưởng.” Sắc mặt cô bé có chút đỏ lên, trong đôi con ngươi thật to tràn đầy vẻ kiên định còn có chút ngượng ngùng, sau đó là một giọng nói nhỏ đến đáng thương, “Minh nhất định sẽ nỗ lực lợi hại như học trưởng vậy.”

Lời này nói mặc dù nhỏ, nhưng vẫn có một số người nghe thấy, đương nhiên, nghe được cũng không có để ý gì.

Cô bé rời đi, đến người kế tiếp kiểm tra, liền nghe thấy cô bé vừa đi qua một bên đột nhiên quay đầu lại nói với Khố Lạp, “Chuyện đó, học trưởng, em... em là Lạp Lạp!”

Khố Lạp sững sốt, rồi ôn hòa nở nụ cười, “Ừm, anh biết rồi.”

Lạp Lạp nghe xong lập tức cúi đầu chạy ra ngoài, bóng lưng không được bao lâu đã lẫn vào trong đám đông.

E rằng Khố Lạp không biết, hắn vì lấp liếm mà thuận miệng nói ra câu đó, tạo ra một thiếu nữ sau này một mực dựa vào nỗ lực của mình mà từng bước một đi lên con đường cường giả, nhưng hắn lúc này đã hoàn toàn quên mất cô bé vừa nói chuyện kia, chỉ hung dữ thấp giọng mắng An Diệc Kỳ vừa tập kích hắn, “Cậu làm cái gì vậy!? Hại tớ mất mặt!”

“Hừ! Ai bảo cậu nhìn Mặc Mặc của tớ như vậy, đối với cậu như vậy đã coi như là khách khí!” An Diệc Kỳ không hề áy náy chút nào, cũng trừng mắt.

“Được được được! Tớ không giành với cậu! Dục vọng chiếm hữu lớn như vậy!” Khố Lạp không còn lời nào để nói, người này đúng thật là mê muội! Tuyệt đối là mê muội!!

Ngồi trên bàn, An Diệc Kỳ căn bản là một chút việc cũng không làm, ánh mắt chỉ nhìn về phía Mặc Hi, mà nhìn lại bên Mặc Hi, chẳng mấy chốc đã đến đợt kiểm tra của cô.

Thiếu nữ đứng trước mặt này, là một cô gái rất đẹp, cũng có thể nói là đáng yêu, giống một con búp bê, khiến cho người ta nhìn vào sẽ nhịn không được mà yêu thích, có lẽ kiểu con gái thế này thì An Diệc Kỳ gọi cô bé này là búp bê mới đúng, nếu không phải cô ta vừa nhìn thấy mình liền mang theo địch ý và chán ghét rõ ràng như thế, tin chắc rằng Mặc Hi hoàn toàn nguyện ý yêu thích cô ta.

”Xin hỏi có thể điền tài liệu chưa?” Cô gái trước mặt cứ nhìn mình như vậy mãi không nhúc nhích, Mặc Hi khẽ cười nhắc nhở, cũng không có biểu hiện bức bối và tức giận.

Cô gái hừ lạnh một tiếng, mặc dù hành động này vẫn rất đáng yêu, tay cầm bút, lạnh giọng hỏi, “Tên.”

”Mặc Hi.”

”Thật là khó nghe.” Mặc Hi vừa nói xong, đã nghe thấy giọng nói chán ghét của cô gái, cũng không nói gì.

Cô gái điền xong tên lên giấy, hỏi lần nữa, “Tuổi.”

“10.”

“Nhóc con vất mũi chưa sạch.” Đánh giá một câu, nhóc con vất mũi chưa sạch? Lẽ nào chính cô ta không phải sao?

”Dị Năng Giả?”

”Vô Giả.”

Lần này, cô gái cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn cô, chỉ là đôi mắt rõ ràng dẫn theo một tâm tình mới, khinh miệt, không sai, chính là khinh miệt, cười khúc khích nói, “Thì ra chỉ là một Vô Giả a! Ha ha, quả nhiên là một kẻ vô dụng, may cho rằng may xứng với hắn sao? Một bình dân nhỏ nhoi bám chân quý tộc.”

”Xin hỏi có cần kiểm tra không?” Không trả lời câu hỏi của thiếu nữ, Mặc Hi bình thản hỏi, bám chân ai? Cô không biết, cũng chẳng muốn biết, một đứa con gái mang tâm lý và hành vi ghen tỵ, cô không có thời gian rảnh đùa với cô ta.

”Không cần, đây không phải là nơi những Võ Giả nhỏ nhoi như chúng mày có thể bước vào.” Đôi mắt của cô gái trừng lớn, trong đó rõ ràng tức giận, rất rõ ràng đối với sự thờ ơ của Mặc Hi sinh ra tức giận, ngôn từ rõ ràng có sự châm chọc.

Chỉ là những lời này cũng bao gồm tất cả Võ Giả có mặt ở đây, rất nhiều người trong đôi con ngươi đều tràn lên phần hận, ngay từ lúc bắt đầu cũng có thể thấy được là cô gái kia rõ ràng nhằm vào Mặc Hi, mặc dù đối với Mặc Hi không phản kháng chút nào có chút thương tiếc, nhưng cũng không giúp đỡ gì nhiều, mà bây giờ cô gái kia lại càng lúc càng quá đáng nói ra những lời như vậy, phần hận đồng thời lại nói không ra lời, dù sao cô gái kia là học tỷ tương lai của họ, hơn nữa cũng chẳng ai muốn đắc tội với người vẫn chưa biết có thể lực ra sao.

“Này! Chị nói chuyện cẩn thận một chút cho tôi! Cái gì gọi là những Võ Giả nhỏ nhoi như chúng mày hả!” Đứng phía sau Mặc Hi, Lạc Nguyệt cuối cùng nhìn không được, ngay từ đầu đã muốn thay Mặc Hi lấy lại công đạo, lại bị Mặc Hi ngăn ngăn cản, thế nhưng nghe đến đây cuối cùng nhìn không được phát điên, dù sao cô cũng là một Võ Giả!

“Hừ hừ! Không phục? Lẽ nào tao nói sai?” Cô gái kia cười khúc khích, con ngươi đảo ngang qua cô lại quay về nhìn Mặc Hi, “Được rồi, đừng cản đường a! Người khác còn muốn ghi danh nữa đó.”

Mặc Hi cười nhạt, không nói gì, lui ra.

”Mẹ nó! Bà đây không báo.” Mặc Hi vừa lui ra đã đến Lạc Nguyệt, chỉ thấy cô bật ra một câu chửi thề rồi xoay người tự mình rời đi.

”Không báo thì tốt, đi nhanh một chút, đừng cản đường người khác.” Cô gái kia lạnh mắt nhìn cô, lời nói sắc nhọn.

Ngay lúc Lạc Nguyệt đỏ mặt, thực sự định đi lại bị Mặc Hi dùng tay đè lại, đang muốn nói gì đó, thì thấy môi Mặc Hi cử động, mọi người không nghe được gì, mà Lạc Nguyệt lại nở nụ cười, cười đến có chút giảo hoạt mà xấu xa, đồng thời quay sang nói với Mặc Hi, “Bạn, quả nhiên là một kẻ phúc hắc a! Có điều tớ thích! A ha ha ha!”

Nói xong thì xoay người, quay qua nói với cô gái đang có chút nghi ngờ, “Ai nói tôi không báo, chị càng không muốn tôi báo, tôi càng muốn báo, nhanh lên chút, nghe kỹ cho bà đây.”

”Mày!” Một câu “bà đây” khiến cô gái kia trợn mắt, thế nhưng không để cô ta kịp nói gì đó, Lạc Nguyệt lại lên tiếng, “Tôi, tên gọi Lạc Nguyệt, ba điểm thủy (氵) bên cạnh chữ nhạc (乐) trong âm nhạc, gộp lại chính là lạc (乐), nguyệt trong nguyệt lượng! Chị đó! Phải nhớ kỹ nha, để sau này khiến chị mỗi lần nhớ lại càng như mới.”

“Hừ hừ! Tao chờ mong, vậy thì mày cũng phải nhớ kỹ, tao là Bạch Úc, tao tuyệt đối sẽ không bại bởi mày!” Nói đến câu cuối, khuôn mặt đã chuyển hướng về phía Mặc Hi, rõ ràng lời này là nói cho cô nghe.

”Không biết trong lúc người khác đang nói chuyện với mình mà không tập trung là vô lễ sao? Quả nhiên, đúng là một người có tư cách a, tôi cũng chẳng thêm so đo với người như vậy, phía dưới, tôi cũng là 10 tuổi, ngoan ngoãn viết cho xong đi.” Lạc Nguyệt nâng cao tầm mắt, phong thái nói chuyện vang dội, giống như đang ra lệnh cho cô gái kia.

”Mày!!” Cô ta trừng lớn mắt nhìn Lạc Nguyệt, thấy Lạc Nguyệt vẫn cười cao ngạo, mà mọi người cũng đang chú ý đến cuộc chiến của ba mỹ nữ bên này.

“Con nhỏ Bạch Úc kia lại đang làm gì vậy? Dám bắt nạt Mặc Mặc của tôi, cô ta nhất định phải chết!!” An Diệc Kỳ nhìn về phía ba người, miệng hung hãn nói, muốn động lại không thể động.

Khó Lạp ở một bên nghe thấy, cũng quét mắt về phía ba người, An Diệc Kỳ này a, biết rõ là cô nàng Bạch Úc kia căn bản thích cậu muốn chết, còn có thể làm cái gì? Đối với Bạch Úc đáng yêu như vậy mà hoàn toàn không động lòng cũng chỉ có hần.

Có điều, dường như, nếu như phải chọn giữa hai người Mặc Hi và Bạch Úc...

Hắc hắc... mình cũng muốn chọn người gọi là Mặc Hi kia!!

”Ai u! An Diệc Kỳ! Cậu lại làm cái gì vậy!” Đầu lần thứ hai đau nhói làm cho Khó Lạp hoàn hồn, quay đầu quát An Diệc Kỳ, chỉ là lần này giọng nói rõ ràng nhỏ hơn không ít.

“Làm cái gì?” An Diệc Kỳ tà ác cười nói, “Tớ đã nói rồi, không cho nhìn Mặc Mặc của tớ như vậy!”

”Cậu cái người này! Nhìn một chút sẽ chết sao!!” Khó Lạp thất bại.

”Nhìn một chút tớ sẽ không chết, nhưng mà người nhìn sẽ chết!” An Diệc Kỳ làm như thật nói.

Khó Lạp, “...”

”Trời ạ! Thật hay giả! Dị Năng Giả trung cấp!?” Đúng lúc đó, một tiếng kinh hô hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Dị Năng Giả trung cấp?

Trong đầu mọi người chọt lóe lên từ này, tiếp theo chính là hoài nghi, thế nhưng vừa nhìn thấy trong thủy tinh tỏa ra hào quang màu cam rõ ràng, lại còn là hào quang màu cam không hề nhạt chút nào thì không thể không tin được nữa, thật là Dị Năng Giả trung cấp!

Mất lại nhìn về đứa bé đang đặt tay lên thủy tinh, xem chừng cũng chỉ mới 12, 13 tuổi! Trời ạ! Một Dị Năng Giả trung cấp 12, 13 tuổi?

Kết quả như vậy khiến không ít đứa bé ở đây đều xuất hiện tâm lý tự ti, đồng thời trong ánh mắt nhìn về phía đứa bé kia đều là kính nể, kẻ mạnh, vĩnh viễn đều khiến người ta tôn kính.

”Hi, hán mà lại là một Dị Năng Giả trung cấp? Sao bạn không nói với tớ!” Lúc này Lạc Nguyệt cũng mới vừa trong kinh ngạc tỉnh lại vội kéo Mặc Hi hỏi hết.

Không sai, người dẫn đến trận náo động này là Nhị Lăng bên cạnh Mặc Hi.

”Bạn không hỏi mà.” Mặc Hi bình thản cười nói, nụ cười kia khiến Lạc Nguyệt có một loại cảm giác vô lực khi nắm tay đắm vào bị bông.

Bạch Úc cũng phục hồi tinh thần, ánh mắt phức tạp nhìn lướt qua Mặc Hi rõ ràng mang theo ghen tỵ, tiếp tục công việc của mình, nói với Nhị Lăng, “Tên.”

”Hắc Ảnh.” Nhị Lăng không do dự, nói.

”Tuổi.” Người điền tư liệu, hỏi tiếp.

”13.”

”Được rồi, điền xong, người tiếp theo.”

Nhị Lăng cũng không chần chờ xoay người rời khỏi, đi tới bên cạnh Mặc Hi.

Báo danh tiếp tục, âm thanh nhốn nháo cũng trong nháy mắt dừng lại, nhưng không ít người ở đây đều đã nhớ kỹ đứa trẻ tên Hắc Ảnh này, An Diệc Kỳ bên kia cũng vậy, khuôn mặt hần lúc này chính là khuôn mặt của Khố Lạp vô thức siết chặt, không hề chú ý tới bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi thống khổ của Khố Lạp, “Tên kia là ai!? Sao có thể gần gũi Mặc Mặc như vậy! Còn là Dị Năng Giả trung cấp? Mẹ nó! Bọn họ lại còn vừa nói vừa cười!”

”An Diệc Kỳ...”

“A a a a! Tớ muốn điên rồi, không được! Nhất định phải đi hỏi một chút!”

”An Diệc Kỳ...”

“Cái gì hả!?”

”Cậu... Trước tiên buông tay cho tớ!”

“A!?” Quay đầu nhìn lại, thấy ánh mắt gần như đã phiếm hồng của Khố Lạp, lại cúi đầu, liền thấy một tay mình đang hiện lên ánh sáng cam nhàn nhạt, mà nhìn lại cái cổ tay bị mình nắm, ống tay áo phía trên đã tan nát, có thể thấy rõ vết bầm và ngấn máu trên tay.

Lập tức buông tay, biến sắc, tỏ vẻ hổ thẹn, “Ngại quá!”

“Không sao, cậu cũng là bị tức, chỉ xui xẻo tớ có một người anh em như cậu thôi!” Khố Lạp không hề để ý, bắt đầu nói, ai bảo hán là anh em chứ? Chút chuyện nhỏ này căn bản là không để trong lòng.

“A a! Anh em tốt!” An Diệc Kỳ vỗ mạnh một cái lên vai Khố Lạp, tầm mắt lần thứ hai nhìn về phía Mặc Hi, ánh mắt phức tạp.

Một quãng thời gian trôi qua, đợi tất cả báo danh hoàn tất người đàn ông kia lại lần nữa mở miệng, “Điền tư liệu xong rồi thì tự trở về đi, trưa mai 12 giờ tiếp tục đến kiểm tra tiếp theo.”

Nói xong, xoay người giống như lúc tới đi về phía cổng lớn “Andara”, lúc gần đi, ánh mắt bí ẩn thoáng lướt qua đám người Mặc Hi, bọn họ tuyệt đối đều là những thiên tài phải bồi dưỡng trọng điểm, cổng lớn cao vút sau khi tiễn đưa bọn họ lại một lần nữa giống như phù dung sớm nở tối tàn lần thứ hai đóng lại.

Nhân viên kiểm tra cũng rời đi từng người một, lẫn trong đám đông mấy người Mặc Hi cũng chậm bước quay về chỗ ở.

”Tớ nói Hi a, cái con nhỏ gọi là Bạch Úc đó đối với bạn như vậy, sao cậu không nói lại một câu! Thực con mẹ nó tức chết người mà.” Vừa đi, Lạc Nguyệt vừa tức giận trút lên đầu Mặc Hi.

Đối với những lời này, Mặc Hi chỉ cười nhạt không trả lời.

“Nè! Bạn nói chuyện đi a! Bị ăn hiếp mà không phản kháng như bạn, sẽ làm kẻ ăn hiếp bạn càng thêm phách lối đó.” Lúc nói lời này trong giọng điệu tức

giận của Lạc Nguyệt hơi mang theo chút trầm thấp, cuối cùng cũng khiến Mặc Hi liếc mắt nhìn mình.

Vẫn là nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt ôn hòa nhìn cô bé trước đó nhất định là đã gặp phải chuyện không thoải mái, cười nói, “Chớ cần bạn một cái, lẽ nào bạn còn muốn quay lại cần nó một cái sao?”

Một câu nói làm cho sắc mặt Lạc Nguyệt nhất thời sùng sốt, sau đó nghĩ cái gì đó khiến sắc mặt lập tức buồn cười, chợt nghe Mặc Hi nói tiếp, “Hon nữa, bạn cho rằng tớ sẽ để người khác ăn hiếp sao?”

Có người có thể ăn hiếp Mặc Hi sao?

Vấn đề này vừa xuất hiện trong đầu Lạc Nguyệt, lập tức thốt ra, “Sao có thể.” Nói xong, tự Lạc Nguyệt cũng thấy sùng sốt, liền bật cười, đúng vậy! Sao có thể chứ? Dù quen biết Mặc Hi chưa lâu, nhưng là thế đấy, có một loại cảm giác không cách nào hình dung, rằng cô rất đáng tin cậy, không có gì làm khó được!

” Đúng vậy! Không phải là được rồi.” Mặc Hi cười đáp lời, giọng điệu bình thản vẫn nghe ra tự tin bẩm sinh.

“Ừ!” Lạc Nguyệt cũng cười lên, không nói đến nữa, có điều bây giờ cô lại nghĩ đến một chuyện khác, lúc mà cô không chịu ghi danh, Mặc Hi đã nói với cô một câu rằng, “Báo danh trước, đến trường rồi có thể giáo huấn cô ta tốt hơn không phải sao?”

Đúng vậy! Đến trường, hắc hắc, Bạch Úc a! Chị cứ chờ đó! Ai bảo chị muốn chọc chúng tôi, hắc hắc hắc hắc!

Nhìn nụ cười tà ác rõ ràng của Lạc Nguyệt, Mặc Hi đại khái cũng có thể đoán được cô đang nghĩ cái gì, chỉ cười cười, không quấy rầy, chuyển mắt nhìn Nhị Lăng bên cạnh, hỏi, “Lúc ghi danh, Hắc Ảnh là tên của cậu sao?”

” Hắc là họ, tên là tự đặt.” Nhị Lăng, có lẽ hiện tại nên gọi là Hắc Ảnh vẫn mang theo giọng điệu lạnh lẽo cứng nhắc như vậy, thế nhưng lúc này đôi con ngươi đen nháy không ánh sáng đang nhìn Mặc Hi kia cũng khó mà không dao động sâu sắc. Hắc là họ được truyền thừa, Ảnh... cũng là được truyền lại, nếu toàn bộ thể xác và tinh thần anh trung thành với một người, liền muốn trở thành cái bóng của người đó, là một sinh mệnh khác của người đó!

Chỉ thuộc về ngài, chỉ là ảnh của một mình ngài!

“...” Ánh mắt sâu sắc như thế, chuyên chú như thế, sao Mặc Hi có thể không nhìn ra, hắc... cứ khiến người ta đau lòng như vậy, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng, vươn tay về phía hắc.

Hắc Ảnh nhẹ nhàng cúi đầu, hơi khom người xuống, đến gần cô.

Tay chạm được mái tóc mềm mại, khẽ xoa xoa, đôi mắt cũng dần híp lại, âm thanh nhàn nhạt khẽ khàng, “Một cái tên rất dễ nghe, sau này, cậu tên là Hắc Ảnh, Ảnh.”

Ảnh...

Một tiếng gọi, một tiếng khẳng định, khiến cả người Hắc Ảnh khẽ run lên, thỏa mãn, không sai, chính là cảm giác này. Chỉ một câu nói như vậy, là đủ rồi, thỏa mãn khó mà diễn tả được.

Ở một góc độ mà người khác không nhìn thấy, cả chính Hắc Ảnh cũng không biết, đầu cúi thấp, đôi môi hồng hào trên khuôn mặt xinh đẹp cong lên thành một vòng cung nhẹ, rất rất nhẹ, nhưng đó là thỏa mãn như có được toàn thể giới.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 3: Cô ấy rất cường đại

12 giờ, giữa trưa nắng chói chang, nhưng vào hiện tại trời đã vào đông lại có vẻ âm áp.

Tại cổng lớn của “Andara” tụ tập một nhóm đông người, cũng chính là những người kiểm tra thành công hôm qua, nhưng đứng đây cũng không khiến họ vui vẻ, chỉ có càng khản trương hơn, không ai biết được thứ tiếp theo chào đón mình là cái gì.

“Ầm ầm” một tiếng cổng lớn mở ra, xuất hiện trước mắt mọi người vẫn là người đàn ông và những học viên hôm qua.

” Tất cả đến đông đủ chưa? Người nào chưa đến cũng không thành vấn đề, hủy bỏ tư cách. Được rồi, bây giờ tất cả những người báo danh ngày hôm qua tất cả đi theo ta.” Người nọ bình thản nói, chỉ nói mấy câu như vậy đã khiến người ta cảm nhận được sự nghiêm khắc trong đó.

Ôm ấp chờ mong, khấn trương, sợ hãi, đủ các loại tâm lý, mọi người đi theo phía sau người đàn ông kia đi vào cổng lớn “Andara”, cánh cổng lớn của học viện đệ nhất, trong đó đương nhiên cũng bao gồm cả ba người Mặc Hi, Lạc Nguyệt và Hắc Ảnh, Thiên Nhu không tới, cô không phải học viên bảo danh, cho nên chỉ ở trong căn nhà mua được trong Điều Thiên.

Từng bước một bước đi trên con đường lát đá, không ít người đều bày ra ánh mắt ngây ngốc, sự vĩ đại của “Andara” so với nhìn từ bên ngoài, vào đến bên trong mới càng cảm nhận được, chỉ là dù vậy thì cũng không có ai dám thật sự ngây ngốc ra mặt, bởi vì chỉ một sai lầm thôi cũng có thể mất đi tư cách bước vào nơi này.

“Hi! Ở đây...” Lạc Nguyệt hưng phấn thấp giọng muốn nói với Mặc Hi cái gì đó, nhưng vừa nhìn thấy Mặc Hi giơ một ngón tay đặt lên môi, cũng tức thì ngừng nói, vừa chuyển mắt nhìn, thì vừa vận đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông kia, nhưng cũng không bị dọa đến mức cúi đầu gì, mà là cười hắc hắc một chút.

Đối với việc này, người nọ cũng không phản ứng quá lớn, quay đầu đi.

Một lúc sau, theo sự dẫn dắt của người đàn ông, mọi người đi tới một bãi đất khổng lồ, xung quanh đều là những nam nữ toàn thân mặc đồng phục “Andara” màu đen, cho dù người ngắm đông đúc là thế, nhưng bãi đất cũng lớn ghê gớm, nhiều người đứng trong đó như thế cũng không phải chen chúc. Chính giữa mọi người là một tòa đài cao, liếc mắt một cái là có thể thấy rõ đó là một đài đấu võ, phía trên đài có vài người đang ngồi thẳng thớm trên ghế.

Đây là muốn làm gì? Tiếp theo sẽ kiểm tra cái gì?

Trong lòng các tân sinh mới đến đều là tăng tăng nghi hoặc, không ai nói gì, so với bọn họ, những học viên chính thức lại ồn ào xôn xao, ánh mắt không ngừng quét đến chỗ bọn họ, đồng thời thảo luận với nhau.

Đường được dẹp ra, người đàn ông kia dẫn theo mọi người đi đến trên đài đấu võ đứng, rồi tiến lên một bước cung kính nói với những người phía trước, “Những người đã báo danh đợt đầu đã được đưa tới.”

“Ừm, vậy thì bắt đầu đi.” Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi ngồi ở giữa mở miệng cười nói, cũng đánh chuông cho cuộc kiểm tra lần này.

“Vâng!” Người đàn ông kia xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người, trong lúc mọi người càng lúc càng chìm vào tĩnh lặng, thì cuối cùng mới lên tiếng, “Kiểm tra lần này chỉ cần các em có thể duy trì qua được, thì có thể nhập học trở thành một thành viên của “Andara”, chạy ra ngoài sân là bị hủy quyền, vậy bây giờ bắt đầu!”

Sau khi nói ra câu cuối cùng, thân thể người đàn ông lướt xuống, đây là đã đạt đến cấp 60 trở lên. Dị năng sư hoặc võ sư cường giả có thể thực hiện được kỹ năng hạng nhất, bay.

Thân thể người đàn ông trong nháy mắt đã bay ra ngoài sân, mà những người đang đứng trong sân lúc này cũng bị bao vây bởi một lớp màn hào quang màu xanh nhạt, bầu không khí thoáng chốc căng thẳng hẳn lên.

Duy trì qua được?

Nhớ lại lời người đàn ông vừa nói, tất cả mọi người đều không dám có một chút thả lỏng, không ai biết được kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Đương nhiên, lời này cũng không hoàn toàn đúng, tỷ như bây giờ có ba người hoàn toàn mang dáng vẻ thờ ơ đứng đưng, hỏi ba người này là ai? Nghi chút cũng biết, chính là ba người Mặc Hi.

Thấy mặt mày Lạc Nguyệt thích thú, cười nói với Mặc Hi, “Hi này, bạn nói lần này sẽ là cái gì nhỉ? Có chút mong đợi.”

“Không biết, nhưng chỉ cần duy trì qua không phải được rồi sao?” Ha ha, không biết có thú vị hay không? Cảm giác được bầu trời kia, cái lồng màu xanh kia đang dao động tụ tập năng lượng. Mặc Hi cũng có chút thích thú cười.

“Duy trì qua được?” Lạc Nguyệt vỗ vỗ miệng, vẻ mặt xem thường, “Đừng coi thường tớ cái gì cũng không biết, loại kiểm tra này đối với tân sinh cũng sẽ không quá mức, đối với bạn mà nói, căn bản chỉ là đùa giỡn một chút thôi.”

“Hừm? Nguyệt rất có niềm tin với tớ nha.” Mặc Hi quay đầu nhìn cô, Lạc Nguyệt không biết lai lịch của mình, cũng không biết mình có lực lượng cơ thể Võ Giả cao cấp, vậy thì tại sao lại có thể khẳng định như thế?

“Hắc hắc, cảm giác.” Một câu trả lời nước đôi, cũng là lời thật lòng của Lạc Nguyệt. Không sai, chính là cảm giác, đơn thuần là cảm giác mà thôi, xác thực khiến cô khẳng định như thế.

“Ha ha.” Đối với một đáp án như vậy, Mặc Hi cũng cười, cảm giác đôi khi là vô cùng quan trọng, giống như bây giờ, Lạc Nguyệt đã cảm giác được rồi không phải sao? Ha ha.

So với sự khấn trương của người khác, dáng vẻ vừa nói vừa cười của hai người muốn người ta không chú ý không được, thế nhưng đối với những học viên kia mà nói, chú ý đến hai người càng là do dung mạo, không nói đến bộ dạng đáng yêu đầy dã tính của Lạc Nguyệt, Mặc Hi có một khí tức tuyệt mỹ chấn động tâm linh, làm cho những người đó từ lúc mới nhìn thấy trở đi không thể rời mắt.

Mà những người ngồi ở phía trước cũng chú ý tới ba người họ, đồng thời nhẹ giọng thảo luận: “Tân sinh đợt này có không ít mầm non tốt a.” Người đàn

ông ngồi giữa lên tiếng đầu tiên.

”Đúng vậy! Lần này những đứa có thể duy trì trong mật luyện cũng sẽ không ít.” Người đàn ông bên cạnh cũng mặt mày ôn hòa.

“Ba đứa trẻ kia chính là ba đứa xuất sắc nhất.” Lời này là khẳng định, đến tu vi của bọn họ, muốn nhìn rõ một sự tình vẫn là có thể, nhất là những đứa trẻ chưa trưởng thành hết này. “Có điều, bé gái kia cho người khác một cảm giác thật là kỳ quái, có một loại cảm giác mờ mờ nhìn không thấu.”

“Ừ, kia là đứa con gái mà An Dĩ Mẫn ở thành Đế Do kia nhận.”

“A, tôi nhớ rồi, nghe nói còn là một nhà soạn nhạc thiên tài, trong yến hội còn một chiêu đánh cho một Dị Năng Giả sơ cấp tàn phế đó.”

“Anh lại còn nhiều chuyện như thế ! Có điều nghe anh nói tôi cũng nhớ ra, là một đứa trẻ thú vị.”

”Không chỉ đơn giản là thú vị thôi đâu, nhìn biểu hiện của bọn chúng kia.” Người đàn ông ở giữa một lần nữa lên tiếng, cũng bắt đầu từ câu nói này, ở trên sân xuất hiện biến hóa.

Bầu trời trong cái lồng màu xanh đột nhiên hiện ra vô số điểm sáng màu xanh, dưới ánh mắt nghi hoặc của tất cả tân sinh, điểm sáng dần dần thành hình, lưỡi dao gió!!

Mắt mọi người trừng lớn, không phải nói cũng biết lưỡi dao gió có bao nhiêu đáng sợ, mà dày đặc nhiều lưỡi dao gió như vậy thì không phải chỉ nói vài câu là có thể cảm nhận được.

Câu nói tiếp theo của người đàn ông một lần nữa đã kích tâm linh của tất cả những người ở đây.

”Công kích trong lúc này đều có uy lực thật, không cẩn thận thì sẽ chết, tự mình suy nghĩ kỹ đi.”

Sẽ chết!?

Từ vọng... Hai chữ này đối với người trưởng thành mà nói đã là đáng sợ, càng không cần phải nói tới những đứa trẻ chưa tới 15 tuổi, sắc mặt mọi người càng thêm khàn trương.

“Thì ra là như vậy.” Mặc Hi nhìn lưỡi dao gió, nụ cười không hề thay đổi, dường như không nghe thấy lời nói của người kia, xoay người cười nói với Hắc Ảnh bên cạnh, “Nói đi nói lại vẫn chưa từng chân chính chứng kiến kết quả huấn luyện của cậu, vậy thì dùng lần này để chứng minh đi.”

Dưới ánh mắt kiên định đen kịt không ánh sáng từ đầu đến cuối không thay đổi của Hắc Ảnh và ánh mắt nghi hoặc của Lạc Nguyệt, Mặc Hi khẽ ngẩng đầu nhìn lưỡi dao gió sắp bắt đầu tấn công, nói tiếp: “Chờ chút, không được phòng ngự, dị năng công kích cũng chỉ có thể dùng tiêu hóa cầu cơ bản nhất, không được bị thương dù chỉ một chút.”

Thoáng chớp mắt, “Đừng để đụng vào cái nào thì tốt hơn.”

“Vâng!” Hồi đáp một cách mạnh mẽ, không chút do dự.

Lạc Nguyệt ở bên cạnh sững sờ nhìn, từ lúc nghe thấy yêu cầu của Mặc Hi, cô đã cảm thấy rất làm khó người ta rồi, thế nhưng Hắc Ảnh lại không hề do dự trả lời, sự cung kính đó cũng làm cho cô dường như hiểu được cái gì đó, đồng thời kinh nghi, dưới những dưới sự yêu cầu như vậy, đứa con trai trước mắt này thực sự có thể làm được sao?

Không cần trả lời, bởi vì công kích trên bầu trời đã tới rồi, sự thực sẽ chứng minh tất cả.

Dày đặc, nhìn một cái gần như không nhìn ra số lượng lưỡi dao gió từ trên không xoáy tròn cấp tốc lao vút đến, mang theo gió cuốn và sắc nhọn, dường như muốn hủy diệt hết thảy những thứ trước mắt.

“A a a!”

“Ái!”

Các loại tiếng kêu vang lên, đồng thời từng ánh hào quang màu đỏ lóe lên, đậm nhạt không đồng nhất.

Kiểm tra, chính thức bắt đầu!

”Này, An Diệc Kỳ! Cậu không lo lắng Mặc Hi kia sẽ bị thương sao?” Khô Lạp quay sang nghi hoặc hỏi An Diệc Kỳ bên cạnh.

“Cô ấy không sao, cô ấy rất cường đại.” An Diệc Kỳ đáp, mặc dù ánh mắt lại gắt gao nhìn hình bóng trên đài kia, tay cũng nắm thật chặt.

Còn nhớ rõ hồi ở nhà, lão già kia cho hắn xem tivi và nói.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm giết chết một Dị Năng Giả trung cấp không chút do dự, nhìn cô bình thản đối mặt với mọi người, nhìn cô hứa hẹn và cảnh cáo mọi người. Phải... Cường đại như thế... Lãnh khốc.

Thế nhưng! Nhìn cô như vậy, lại càng khiến hắn không bỏ xuống được, càng muốn bảo vệ cô, tất cả mọi chuyện đều có thể che chắn trước mặt cô, không muốn để cô bày ra vẻ hồ hững như vậy, thậm chí muốn khuôn mặt đó chỉ mang theo nụ cười, cho dù biết cô đối với mình bất đắc dĩ là nhiều, cho dù mình ngốc nghếch để cho cô cười, chỉ cần... có thể làm cô vui vẻ là được!

Khi đó, hắn trầm mặc, lời nói của lão già còn rành rành trước mắt:

“Nhóc con, nói thật. Con như vậy không xứng với con bé, muốn bảo vệ con bé, muốn tranh giành, thì phải cố gắng a! Cường đại lên, cường đại hơn nữa. Ba cũng muốn con bé trở thành con dâu của ba đó!”

“Có điều, ba khuyên con một câu, lúc nào cần buông tay thì nên buông tay đi.”

Buông tay!? Không có khả năng! Vĩnh viễn cũng không thể...

Từ một khắc thấy cô khóc thảm, hắn đã hoàn toàn không buông tay được.

”An Diệc Kỳ? Cậu bị sao vậy?” Một tiếng gọi, khiến An Diệc Kỳ hoàn hồn, ánh mắt hơi trầm xuống, “Tớ không sao.”

“Thật sự không sao?” An Diệc Kỳ thế này rất xa lạ, hắn phải là kiêu ngạo nóng nảy, thế nhưng, sao lại trầm trầm như thế? Hắn thế này khiến Khó Lạp không khỏi lo lắng.

”Ha ha! Có thể có chuyện gì chứ! Tớ còn muốn xem Mặc Mặc của tớ nha! Chớ quấy rầy tớ!” An Diệc Kỳ toét miệng, cười nói, một câu cuối còn nghe hung hãn hãn lên.

“Biết rồi! Biết rồi! Có điều cô ấy thực sự lợi hại như cậu nói sao?” Khó Lạp thâm thở ra một cái, An Diệc Kỳ như vậy mới là An Diệc Kỳ a!

Lần này, An Diệc Kỳ không trả lời, nhưng Phiêu Linh hồ hững đứng một bên luôn khiến người khác không khỏi xem nhẹ lại nói, “Cô ấy, rất cường đại.”

Cùng một câu nói, Phiêu Linh nói ra càng khiến cho Khó Lạp kinh ngạc, cả Phiêu Linh cũng phải lên tiếng, lẽ nào Mặc Hi thực sự lợi hại vậy sao? Nghe nói cô bé chỉ là một Vô Giả a.

Chuyển mắt nhìn lại, vừa vặn thấy được một màn trước mắt, càng khiến hắn phải há họng, không thể không tin.

Lưỡi dao gió không hề thiên vị bất kỳ ai, cũng mang theo thế tiến công mãnh liệt hướng đến ba người Mặc Hi!

Không hề động, giống như thể không nhìn thấy, Mặc Hi còn bình thản nở một nụ cười trong trẻo, đến tận khi tất cả những người đang nhìn phải treo một hơi thở trong cổ họng, Mặc Hi mới động, nhẹ nhàng mà động.

Bước chân khẽ nghiêng qua, chưa đến nửa giây, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, lưỡi dao gió liền từ cái nghiêng người của cô mà phóng qua, bay về nơi khác.

Trời ạ! Tốc độ tránh né này thật sự một cô bé có thể làm được!?

Thế nhưng còn chưa đợi bọn họ kịp kinh ngạc thành tiếng, những chuyện kế tiếp càng làm cho mọi lời nói đều bị hung hăng nuốt vào họng, sắc mặt thoáng ửng đỏ.

Một lưỡi dao gió phóng qua, giống như là đại biểu cho sự khởi đầu, tiếp đó là vô số lưỡi dao gió đúng hẹn mà lên, ngay từ đầu Mặc Hi đã nói không ai được bận tâm đến ai, cho nên Lạc Nguyệt và Hắc Ảnh đều tự giải quyết, cho dù thoát nhìn đợt công kích này rất hung ác tàn nhẫn.

Nhìn như đang chậm dạo bước, nhưng lần nào cũng có thể dễ dàng nghiêng người tránh khỏi công kích, có cái lao đến trước mặt, dường như là nhằm chân, bàn tay nhỏ nhắn khẽ búng một cái, lưỡi dao gió cứ vậy mà bắn ra, không hề có lực tác động nào đáng nói, thế nhưng lưỡi dao gió vẫn trong nháy mắt tiêu tán trong không khí, nhìn lại bàn tay nhỏ nhắn kia, nào có chút vết tích! Nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ, là một nụ cười nhẹ, lại còn trong trẻo như vậy, đẹp đến chấn động tâm linh!

Đây là Mặc Hi mà mọi người nhìn thấy, đây là cảnh tượng mà mọi người khiếp sợ.

Nhìn Hắc Ảnh ở bên phải, mặc dù thoát nhìn không được nhân nhả như Mặc Hi, nhưng không có ai dám coi thường, hắn cứ đứng yên tại chỗ như vậy, không hề phòng ngự, không có một chút động tác nào, có cũng chỉ là trong bàn tay hiện lên hào quang màu cam, và tiểu hỏa cầu màu đen không ngừng lóe lên!

Dị Năng Giả trung cấp, nhìn độ đậm của hào quang, ít nhất cũng là Dị Năng Giả trung cấp cấp 25, chỉ cần dùng lòng phòng ngự, đối với loại công kích này chỉ sợ sẽ không hề bị ảnh hưởng chút nào, thế nhưng chỉ dùng tiểu hỏa cầu, tiểu hỏa cầu cơ bản nhất, nhưng đây cũng không phải là cái chính! Cái chính là, tại sao chỉ là tiểu nhưng có thể được hắn khống chế linh hoạt như vậy, không có một lưỡi dao gió nào có thể tiếp cận hắn trong vòng một mét.

Tiếp theo chính là Lạc Nguyệt bên trái, so với Mặc Hi và Hắc Ảnh thì đích thật là không bằng, nhưng đối với những tân sinh khác ở đây mà nói, cũng là hạc giữa bầy gà, công kích của cô trông có vẻ hơi dã man, chỉ là tấn công không ngừng, thế nhưng cả những chiêu thức tấn công liên tục không ngừng và năng lực ứng biến đó cũng không phải là ghê gớm bình thường, hơn nữa, cô cũng không có sử dụng kinh khí, với lại, người khác cũng không biết cô có đúng là không dùng kinh khí hay không.

Đến tận lúc này, cả ba người đều không có một vết thương nào, ngoại trừ quần áo Lạc Nguyệt có hơi hỗn loạn, công kích và động tác như vậy không muốn loạn cũng không được, và sắc mặt hơi đỏ lên cùng lớp mồ hôi mỏng ra, thì Mặc Hi và Hắc Ảnh đều không hề thay đổi, thoạt nhìn không phải kiểm tra, mà căn bản là đang chơi đùa a!

Này... tính là cái gì?

Người khác thì vật vã chật vật, thương tích chồng chồng, các người lại hoàn toàn trái ngược như vậy, thật là so với người, tức chết mình, thế nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng, chấn động và cảm thán là phần nhiều, cùng là tân sinh như nhau, hình như có hơi đáng sợ.

”Này... Này, Kỳ, khụ, cuối cùng tớ cũng hiểu cậu nói cường đại là có ý gì.” Khố Lạp lấp bắp, ánh mắt gần như có chút ngây ngô nhìn hình ảnh mà hầu hết tất cả mọi người trên đài đều đang nhìn vào.

“...” An Diệc Kỳ không trả lời hẳn, kỳ thực hẳn cũng chỉ là nghe An Dĩ Mẫn nói qua và qua tivi biết được Mặc Hi rất lợi hại, nhưng đợi đến lúc tự mình trải qua và nhìn thấy mới có thể cảm nhận được rõ ràng cái loại cường đại này, và cả loại cảm giác khiến người ta chỉ có thể ngưỡng mộ bóng hình kia.

Cô thế này, đích thực không phải là người mà mình bây giờ có thể xứng...

Giờ khắc này, An Diệc Kỳ cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu được lời An Dĩ Mẫn nói, thế nhưng...

Trong đôi mắt kia tràn ngập ánh sáng kiên định, dường như tưởng rằng như vậy là có thể làm khó ta! Mình sẽ càng nỗ lực hơn nữa, cho dù... cho dù không đuổi kịp, chỉ ít cũng có thể giúp cô ấy...

“Dựa vào cái gì!! Dựa vào cái gì có thể như vậy!” Bên kia, nhìn thấy cảnh tượng này còn có một người lẫn trong đám đông, chính là Bạch Úc, trên khuôn mặt đáng yêu tràn đầy đồ kị, cô như vậy, khiến cho cô ta có cảm giác khó có thể so sánh, cảm giác này khiến cô ta càng khó chịu! Nhất là thấy ánh mắt chuyên chú của An Diệc Kỳ khi nhìn cô ấy!

Đồng dạng, ánh mắt của ba người ngồi phía trước cũng mang theo ý thưởng thức.

“Ba đứa bé này quả nhiên không phải người bình thường!”

”Võ Giả có thể làm được như con bé đứng là lợi hại, ở độ tuổi này, có thể nói là kỳ tích.”

”Các anh đoán xem cường độ thân thể con bé là bao nhiêu?”

“Dưới sự công kích của tôi, ngay cả kính khí không sử dụng mà có thể làm được như vậy, chắc khoảng giữa trung cấp.”

“Phải phải! Tôi cũng nghĩ vậy!”

”Tôi lại nghĩ hẳn là trung cấp đỉnh cao.”

”Không thể nào! Con bé mới nhiều tuổi chứ?”

”Là cao cấp...” Lúc này, một giọng nói vang lên, khiến mọi người đều yên tĩnh trở lại, là bởi vì người nói chuyện, hơn nữa là vì nội dung trong lời nói, chính là người đàn ông ngồi chính giữa kia.

Không ai hoài nghi lời ông, cũng chính vì như vậy mới càng khiến họ khiếp sợ.

”Này, cái này cũng thật là đáng sợ!” Một người nhẹ giọng nói.

Người đàn ông ở giữa cười cười, “Không có gì đáng sợ, tiếp tục nhìn cuộc kiểm tra đi.”

Trầm mặc...

Nhưng vẫn nghe theo lời người đàn ông, ánh mắt lại nhìn về phía sân.

Trong sân, thời gian dần trôi qua, lưỡi dao gió công kích càng thêm mãnh liệt, càng sinh ra thêm gió lốc, đánh ngược về mọi người. Mà mọi người cũng dần tìm được bí quyết, vài người hợp tác cùng nhau chống chọi, hiệu quả rất rõ rệt, so với một mình thì nhẹ nhàng hơn không ít.

Đương nhiên, những người này không bao gồm ba người Mặc Hi, còn có cá biệt.

Bước chân nhẹ nhàng, vẻ mặt vẫn thong dong như trước, ánh mắt nhìn về phía Hắc Ảnh, mặc dù lúc này Hắc Ảnh đã bắt đầu cử động chân, tay cũng bắt đầu lay động, nhưng đối với yêu cầu của Mặc Hi vẫn làm được hoàn mỹ, nhìn một lúc, ánh mắt hiện lên vẻ thoả mãn. Sau đó nhìn Lạc Nguyệt ở phía bên trái, thấy tóc trên trán đã bị mồ hôi thấm ướt, vẫn có thể ứng phó như thường, Mặc Hi không nói gì, Lạc Nguyệt cũng thuộc kiểu tính cách không chịu thua, từ lúc bắt đầu nhìn dáng vẻ của cô bé là biết nghe lời mình nói xong cũng không chịu thả lỏng bản thân, đi học theo đám người kia, chỉ có tấn công không có phòng thủ, nhưng lại không cần kính khí. Bằng không cũng sẽ không trắc trở như thế.

Có điều nhìn cô bé thế này, cũng làm cho Mặc Hi biết được thực lực của cô bé, chiêu thức công kích không tới chưa nói, năng lực ứng biến cũng, nếu như phối hợp với Băng Viêm Thiên Hạc, uy lực sẽ càng cường đại hơn.

“A!” Một tiếng kêu sợ hãi đầy đau đớn, nhìn lướt qua, chỉ thấy một bé gái nhỏ gầy, lúc này sắc mặt cô bé đã trở nên trắng bệch, đôi con ngươi lộ ra vẻ khiếp đảm đồng thời lại kiên định, hào quang màu đỏ trong tay lóe lên, xung quanh cơ thể hiện lên lồng phồng ngự rõ ràng, lồng năng lượng dạng đơn thuần như vậy là cực kỳ không sáng suốt, tiêu hao năng lượng không nói, hơn nữa hiệu quả phòng ngự cũng không phải là đặc biệt tốt. Nếu phải dùng năng lượng hội tụ thì Dị Năng Giả mới là phòng ngự tốt nhất, tựa như Mộc, Thủy, Thổ, vân vân.

Quần áo kiểu cổ màu trắng đã bị lưỡi dao gió vẽ lên vài vết thương, phía trên tuôn ra máu tươi, nhưng dưới thương tích như vậy vẫn như trước không chịu từ bỏ, với đôi mắt sợ sệt kia thật sự có không phù hợp. Là cái gì khiến cho cô bé kiên trì đến tận bây giờ?

Mặc Hi đột nhiên thấy thú vị, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô bé, cũng chỉ có cô trong tình cảnh này còn có tâm tư quan tâm người khác.

Cô bé này, nếu như Khó Lạ còn nhớ rõ, thì phải biết, cô bé là Lạp Lạp, chẳng qua hẳn không nhớ rõ, lúc đó cũng chỉ là mơ hồ liếc mắt nhìn một cái, ứng phó một tiếng, có điều Lạp Lạp không giống vậy. Lời nói của Khó Lạ là tiếng vọng trong tâm trí cô bé, chỉ cần cố gắng là có thể vô cùng lợi hại, em có thể làm được!

Tối tận bây giờ, chưa từng có người nào nói vậy với cô bé, chưa từng có người nào thừa nhận cô bé như vậy, cho dù cô bé là một Dị Năng Giả hiếm thấy, chỉ vì một câu nói này, cô bé kiên trì, đầu là, cô bé kỳ thực biết rõ, thiên phú của mình quả thực không phải đặc biệt tốt! Thế nhưng, nỗ lực, nỗ lực mới biết được a!!

“A!!” Thêm một vết thương, đau đớn đến nỗi cô bé nhịn không được phải kêu lên, trong đôi con ngươi cũng rướm nước mắt, có điều, vẫn có thể cử động, nhất định không từ bỏ!

Hào quang đỏ thẫm lóe lên, trong tay hội tụ thành một bộ cung tên lỏng lẻo mà trong suốt. Bắn ra!

Một lưỡi dao gió vậy mà lại tiêu tán dưới mũi tên này, chẳng qua là một lưỡi dao gió này đối với dày đặc những lưỡi dao gió còn lại mà nói chỉ là một số ít ỏi không có bất kỳ ảnh hưởng nào, hơn nữa, công kích này chỉ có một, lại quá chậm, một kích này đổi lấy vẫn là gió lốc ủa đến xung quanh.

Nếu như Lạp Lạp lúc này nguyện ý gọi hủy quyền, thì sẽ có người tới cứu cô bé, sẽ không sao cả, thế nhưng cô bé không gọi, ngã ngồi dưới đất run rẩy toàn thân, là sợ hãi cũng là không cam lòng, nước mắt đã chảy xuôi xuống mặt, miệng run lẩy bẩy, trên dưới hoạt động, nhưng cái gì cũng không phát sinh, tâm tình mâu thuẫn. Không có ai chú ý đến hình hài bé bỏng này, không có ai để ý đến tình cảnh của cô bé, ngoại trừ một người!

Muốn chết sao? Muốn chết sao? Mình rất sợ, rất sợ! Thế nhưng rất không cam tâm! Tại sao lại yếu như thế lại nhát gan như thế! Mày có thể mà! Có thể mà! Lạp Lạp! Không thể khóc! Không thể! Hu hu... Mình không muốn chết! Không muốn từ bỏ!

Từ phía đều là lưỡi dao gió, làm sao thoát ra được? Cho dù có người có tâm nhưng lại vô lực, mà nhân viên công tác cũng không hề động, bọn họ có kỷ luật, Lạp Lạp không gọi hủy quyền họ cũng sẽ không cứu, cho dù... kết cục sẽ là tử vong, mà kết cục này, từ lúc bắt đầu, người kia đã nhắc qua.

Không ít người đoán trước được kết cục Lạp Lạp sẽ máu chảy đầm đìa ngã xuống, lưỡi dao gió đã đến trước mặt cô bé, Lạp Lạp tuyệt vọng nhắm mắt lại.

...

“Ngừng!”

Một tiếng ngân ngui.

Gần như là trong một cái chớp mắt, tất cả giống như là ảo giác, trước mắt, đâu còn kết cục tử vong của một bé gái, có là nhiều hơn một người, một người ôm lấy cô bé, cũng là một cô gái, khí tức tinh khiết cùng mái tóc vẫn còn đang nhẹ nhàng tung bay khiến ánh mắt mọi người lảng động.

Tiêu tán!

Hết thảy đều tiêu tán! Tất cả lưỡi dao gió trong nháy mắt đều tan biến vào không trung!

Duy mỹ quý dị.

Sau giây lát và tĩnh lặng trong thoáng chốc, là một trận kêu la kinh hãi:

”Trời ạ! Đó là tốc độ gì? Cô ta là Dị Năng Giả không gian sao? Sao đột nhiên đến được chỗ đó!”

”Tôi hoa mắt sao? Cô ta không phải là Võ Giả sao?”

”Con mẹ nó, quá ngầu! Tôi yêu chết mất!”

Hửm? Đây là cái gì? Mùi hương thật là dễ chịu, thật là ấm áp! Mình... sao không có cảm giác đau đớn? Đã chết rồi sao? Thì ra cảm giác chết chính là như vậy a! Thì ra cũng không đáng sợ a...

Khóe miệng nhẹ nhàng kéo lên thành một độ cung thoải mái, xích lại gần nơi ấm áp.

“Ha ha, không định dậy sao?” Tiếng cười khe khẽ vang lên bên tai Lạp Lạp, cũng khiến cô bé mở bừng mắt.

Một cái nhìn này, là khắc sâu, là vô pháp lãng quên! Đến tận khoảnh khắc Lạp Lạp từ vong, cô bé vẫn nhớ kỹ như cũ.

Khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mắt ôn hòa đen láy, bờ môi hồng nhuận khẽ cong lên, đều ấm áp như thế.

”Thần tiên... Ai ư!” Đầu bị đau làm cho Lạp Lạp trong nháy mắt tỉnh táo lại, thấy đôi mắt đang nhìn mình kia ánh lên vẻ buồn cười, sắc mặt thoáng chốc ửng đỏ, ánh mắt rụt rè nhìn Mặc Hi, “Bạn... bạn là ai?” Kỳ thực, cô bé còn muốn hỏi, tại sao bạn đánh tớ, thế nhưng thực sự không nói ra miệng được.

”Bây giờ còn có tâm tư hỏi tớ là ai? Xem ra rất nhàn nhã ha.” Mặc Hi trêu chọc cô bé.

Lúc nào rồi?

Lạp Lạp nghi hoặc, tiếp đó dường như nhớ tới cái gì, đôi mắt chợt tròn tròn, đảo mắt nhìn tứ phía, gió lốc và lưỡi dao gió vừa rồi vẫn còn dày đặc, thế nhưng... trong lúc chỉ còn cách mình một mét thì bất thành linh tan biến trong không khí.

Đây... đây là chuyện gì vậy!

Đúng rồi! Nhất định là cô ấy! Đây là do cô ấy làm!

“Đây, đây là do bạn làm sao?” Lạp Lạp khẩn trương, hơi sợ hãi hỏi.

“Ừ.” Mặc Hi khẽ cười nói, khiến Lạp Lạp có một loại cảm giác an tâm.

”Bạn, thật là lợi hại...” Thoáng cúi đầu, giọng điệu rõ ràng là ừ rừ hần.

”Không, bạn cũng sẽ rất lợi hại, chỉ cần cố gắng thôi.” Giọng nói khẳng định, khiến cho Lạp Lạp nháy mắt ngẩng đầu lên, bàn tay bất giác nắm lấy cô, “Thật không? Tớ có thể chứ? Tớ cũng có thể làm được như vậy phải không? Thực sự có thể chứ? Sao có thể... Sao có thể chứ, sao tớ có thể chứ...” Ban đầu còn đang hưng phấn, nhưng đến cuối cùng lại nhỏ giọng dần, ừ rừ, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 4: Trở thành một thành viên của “Andara”

Edit: Mộc Đầu Beta: Sakura ”Bạn có thể.” Dừng tay nâng đầu Lạp Lạp lên, ánh mắt thâm sâu tập trung vào cô bé, “Tớ có thể giúp bạn làm được, chỉ cần bạn chịu nỗ lực, chỉ cần bạn lấy ra ý chí kiên cường không sợ chết vừa rồi.”

“Được...” Miệng không tự chủ đáp ứng, là bởi vì đôi mắt kia mang đến tự tin sao?

“Sau khi kiểm tra kết thúc, theo tớ đi.” Buông cô bé xuống, ôn hòa nói.

“Hả? A! Ừ!” Mơ hồ đồng ý, còn sợ hãi như vậy.

“Vậy thì bây giờ đứng lên đi, tớ đến phòng thủ cho bạn, bạn tiếp tục công kích đi.” Mũi tên vừa rồi vậy mà đã để lại một ký ức sâu thẳm cho cô.

“Tớ... tớ... Vâng.” Định muốn nói tớ không được, thế nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt Mặc Hi liền không khỏi đồng ý, cổ nhin đau trên thân thể đứng thẳng lên, chỉ một động tác này cũng khiến ý cười trong mắt Mặc Hi đậm đặc.

“Vậy thì, bắt đầu thôi.” Từ một câu này trở đi, chuyện lưỡi dao gió xung quanh vô cơ biến mất không diễn ra nữa, có chỉ là một đường không trở ngại hướng về phía hai người.

“A!” Kinh hô một tiếng, sợ hãi nhưng vẫn không nhắm mắt, toàn thân Lạp Lạp run rẩy, hào quang màu đỏ trong tay lóe sáng, cung tên trong suốt dần dần thành hình, biểu hiện như vậy không biết là do đã trải qua một lần sinh tử, hay là do lời Mặc Hi vừa nói, không biết được.

Tay giơ lên cao, dường như không nhìn thấy lưỡi dao gió sắc nhọn đang hướng tới tùy ý có thể đoạt lấy tính mạng mình, mũi tên trong suốt ngưng tụ mà thành, cuối cùng buông tay, bắn ra!

Một lưỡi dao gió hóa thành hư vô, thế nhưng tiếp đến lại là màu xanh chung quanh. công kích

Lạp Lạp chỉ cảm thấy hoa mắt, hoặc là nói căn bản không cũng không nhìn rõ cái gì, Mặc Hi vốn đang ở chính giữa phía trước cứ như vậy đi tới bên

cạnh mình, chỉ thấy bàn tay vung lên, lưỡi dao gió nhìn sắc bén mà cường đại cứ như vậy tiêu tán, không may chạm vào mình.

“...” Không thể tin được, cô ấy thực sự rất lợi hại, rất lợi hại!!

” Công kích rất tốt, bây giờ không phải là lúc nhìn tớ đâu.” Mặc Hi nói với cô bé, động tác trong tay vẫn không ngừng, mặc dù thoát nhìn rất tùy tiện.

“Vâng!!” Lạp Lạp kiên định nói, trên mặt có vẻ an tâm và nụ cười rõ ràng, không còn cố kỵ ngưng tụ công kích của mình, không còn run rẩy, cũng không còn để ý đến gió lốc và bén nhọn không ngừng xông đến, là vì có cô ấy, cảm giác an tâm có thể giao sau lưng cùng với sinh mệnh của mình cho cô ấy.

Cũng có lẽ là vì cái mạng này của mình vốn là được cô ấy cứu.

Tình thế dần dần hoàn chỉnh, công kích trong lòng cũng càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng còn tăng thêm hỏa diễm, những đứa trẻ gọi bỏ quyền mất đi tư cách cũng không ngừng được cứu ra, có điều thời gian trôi qua, sự phối hợp của đám trẻ cũng càng ngày càng thuần thục, cuối cùng dường như không xuất hiện thêm tình huống bỏ quyền nào, mặc dù mọi người thoát nhìn đều tương đối chật vật.

Hai người Mặc Hi và Lạp Lạp cũng phối hợp, năng lượng và huyết dịch dần tiêu hao, sắc mặt Lạp Lạp trắng bệch, thế nhưng trong đôi con ngươi lại lóe lên kích động và hưng phấn, sắc mặt cũng như vậy.

“Giỏi lắm” Mặc Hi nhẹ giọng nói, trong lúc đang phòng ngự thời gian cô bớt ra nói chuyện với Lạp Lạp không nhiều cũng không ít, nhưng mỗi câu nói ngắn gọn đều có thể khiến Lạp Lạp càng thêm tỉnh táo.

“Vâng!!” Gật đầu mạnh một cái, trong tay vẫn ngưng tụ mũi tên, mặc dù bây giờ cô bé mệt muốn chết, nhưng mà, rất vui sướng! Thực sự rất vui sướng! Lần đầu tiên, lần đầu tiên cảm thấy tự tin, lần đầu tiên không cần công kích một cách khẩn cấp như thế, lần đầu tiên, được khẳng định như vậy.

Bên kia, Lạc Nguyệt cũng có chút chật vật, thế nhưng không bị ảnh hưởng nhiều, mà trên trán Hắc Ảnh cũng xuất hiện mồ hôi, chỉ là, công kích vẫn chỉ là hỏa cầu nhỏ như trước.

Bất luận nói thế nào, những tân sinh đợt này khiến không ít người giật mình, đương nhiên, thuộc cấp độ biến thái như đám người Mặc Hi thì không phải là giật mình nữa mà là chấn kinh rồi.

” Được rồi, cứ vậy đi.” Người đàn ông ngồi giữa lên tiếng, trong giọng điệu hiện rõ sự thoải mái.

Một câu hạ xuống, cái lồng màu xanh trong sân nháy mắt biến mất, công kích đi kèm cũng tan biến theo.

“A!! Thông qua! Thông qua!”

” Ha ha ha! Đau quá!”

” Cuối cùng, hu hu... Cuối cùng cũng xong.”

“...” Khá nhiều còn là con gái.

“Qua rồi! Qua rồi! Ha ha ha! Cuối cùng cũng qua rồi!” Lạp Lạp sau khi cũng sừng sốt, lớn tiếng hoan hô, gần như là phản ứng có điều kiện ôm lấy Mặc Hi bên cạnh.

“Ừm” Mặc Hi ôn hòa lên tiếng, không đẩy cô bé ra.

“A! Ặc... Ngại, ngại quá.” Giật mình, Lạp Lạp liền thả cô ra, sắc mặt nhất thời như bị thiêu cháy.

“Ha ha.” Đối với việc này, Mặc Hi chỉ khẽ bật cười.

“Im lặng!” Một tiếng bất ngờ, khiến tất cả âm thanh dừng lại, tiếp đó là tĩnh mịch, toàn bộ ánh mắt kích động nhìn người đàn ông vừa phi thân lên, cùng nhau đợi một câu nói của ông.

“Ha ha.” Giương mặt lạnh lùng của người đàn ông vào giờ khắc này lại nở nụ cười, lộ ra vẻ hào sảng, “Các học sinh! Hiện tại ngay thời khắc này, các em đã là học viên của “Andara”! Trở thành một thành viên của “Andara”!”

“Oh yeah!!!”

” Ha ha ha! Thật tốt quá!”

Cho dù đã sớm biết đáp án, thế nhưng đến khi thực sự nghe được câu nói này, mọi người vẫn muốn hô to.

“Hiện tại còn một ngày để các người có thể chuẩn bị toàn bộ những thứ cần thiết, mai vẫn đến trước 12 giờ, trở thành thành viên chính thức của “Andara”. Hoặc là hiện tại ở lại “Andara” cũng được, tìm nơi báo danh để lĩnh thẻ học sinh và sổ phòng ký túc xá.”

“Vâng!!” Âm thanh đồng nhất, tất thảy nỗ lực cuối cùng cũng đạt được hồi báo!

“VẬY ĐI, BÂY GIỜ GIẢI TÁN.” Một câu cuối cùng, toàn bộ đám trẻ đều tự đi xuống đài, mấy đứa bị thương cũng được đỡ đến chỗ nhân viên công tác.

”Đi thôi.” Mặc Hi nói một tiếng với Lạp Lạp bên cạnh xong liền đi về hướng Hắc Ảnh và Lạc Nguyệt. Lạp Lạp có chút ngượng ngùng cùng sợ hãi cúi đầu đi theo phía sau cô.

“Phù phù! Hi! Xem ra tớ thật sự đã coi thường bạn!” Vừa đến trước mặt Mặc Hi, Lạc Nguyệt liền bày ra một bộ dáng thờ phỉ phò. Toàn bộ những chuyện vừa rồi Lạc Nguyệt đã nhìn vào trong mắt, đương nhiên biết rõ sự chênh lệch của cô và mình. Vẫn còn tưởng rằng dù thế nào, Mặc Hi cũng sẽ không mạnh hơn mình nhiều lắm, lại không ngờ đến một kết quả cuối cùng, hơn nữa cậu bé tên Hắc Ảnh kia cũng cường đại đến đáng sợ như vậy.

”Bạn cũng rất lợi hại, có điều bây giờ nên về tắm rửa thôi, rõ ràng là có thể không cần phiền phức như vậy.” Sao Mặc Hi lại không biết suy nghĩ lúc này của Lạc Nguyệt, vừa cười vừa nói.

“Biết rồi! Biết rồi!” Nhìn dáng vẻ mình bây giờ, đích thực là có hơi quá, với lại còn mệt nữa! Trên người cũng ra không ít mồ hôi.

Chuyển mắt nhìn về phía Hắc Ảnh không nói được một lời, rồi nở một nụ cười, “Rất xuất sắc.”

“Ừm!” Hắc Ảnh đáp lại một tiếng, không sâu không cạn.

“Ha ha, được rồi, bây giờ đi về thôi.” Mặc Hi thu lại ánh mắt, hai người gật đầu liền chuẩn bị rời đi, thế nhưng lại thấy Lạp Lạp không hề động, ngừng bước, quay đầu nói, “Không đi sao?”

“A!?” Lạp Lạp sùng sốt, ngay từ đầu thấy Mặc Hi nói chuyện với hai người đó, dường như quên mất mình. Hơn nữa mình cũng có cảm giác không thể xen vào còn tưởng rằng Mặc Hi đã quên mất mình rồi, nhưng không ngờ Mặc Hi lại gọi mình, trong lòng đột nhiên thoáng chốc thấy kích động, “Tôi đây!”

Ngay lúc bốn người đang định đi, thì An Diệc Kỳ vừa chạy vừa gọi, “Mặc Mặc, chờ một chút a! Chờ Kỳ một chút!”

Mặc Hi chuyển mắt, thấy An Diệc Kỳ đang chạy về phía mình, biết ngay là vậy mà...

Khóe miệng kéo lên thành một nụ cười tươi, xinh đẹp tuyệt trần, “Có việc phải đi trước, mai gặp lại!”

“A? Ừ, ừ!” Ngây ngốc đồng ý, bước chân đang chạy đến cũng ngây ngốc dừng lại.

“Ha ha.” Khẽ bật cười, dáng vẻ này của hắn thật là buồn vui, vẫy vẫy tay, bốn người liền chậm rãi đi khỏi, dần dần biến mất dưới ánh mắt của mọi người.

Trong đó có không ít người muốn đến gần, nhưng toàn bộ đều bị cự tuyệt, nếu là người khác thì có lẽ bọn họ đã không bận tâm nhiều mà sử dụng sức mạnh, nhưng vừa được chứng kiến thực lực lại thành vấn đề khác, cường giả vĩnh viễn phải khiến người khác tôn kính, mà, bọn họ quả thật có tư cách kiêu ngạo.

“Ái chà chà! Phức tạp~ phức tạp!” Khó Lạp thở dài, nhưng trong ánh mắt lại hiện rõ vẻ vui sướng và trêu chọc, đôi con ngươi đảo qua đảo lại giữa An Diệc Kỳ đang đứng trên đường và Bạch Úc lẫn trong đám đông nhìn An Diệc Kỳ.

Phiêu Linh đứng một bên, vẫn là dễ bị người ta quên lãng như vậy, một câu cũng không nói, ánh mắt chỉ nhìn về phía bốn người Mặc Hi rời đi, ngăn ngor như cũ, không ai biết hắn đang nghĩ cái gì. Hoặc là, chẳng nghĩ gì cả.

“Ê! Ê! Các nàng tới! Các nàng tới!” Tiếng kêu của một nam sinh phá vỡ yên tĩnh.

Không ít nam sinh vốn đang ngấp nghé ngay cổng vườn trường “Andara” sau tiếng kêu này đều nhìn về phía cổng.

Xuất hiện trước mắt mọi người chính là bốn người, ba nữ một nam, bên trái là một đứa con gái có mái tóc dài màu đen được cột thành đuôi ngựa, đôi mắt to mà xéch, lộ ra vẻ kiêu ngạo và giảo hoạt, độ cong của khóe miệng cũng cho thấy sự ác liệt, đang nói cái gì đó với người con gái bên cạnh, gương mặt tà ác càng đáng yêu mà dã tính.

Mà, người con gái đang được nhìn kia, chỉ mới 10 tuổi, nụ cười trên mặt nhàn nhạt không phù hợp độ tuổi, khuôn mặt đã không thể dùng từ đẹp để hình dung nữa, phải gọi là tuyệt đẹp sao? Không tìm thấy một chút tí vết nào, đôi con ngươi đen láy trong vắt lưu chuyển ánh sáng sống sánh, thần bí sâu thẳm, toàn thân là khí tức tinh khiết không nhiễm một hạt bụi, mỗi một cái nhăn mày một nụ cười bình đạm đều có thể thu hút ánh mắt mọi người. Không ai hoài nghi, lúc cô trưởng thành, sẽ tạo nhũ tuyệt thế ra sao.

Lại nhìn sang bên phải nữa là một cô bé rõ ràng có chút cứng nhắc nghiêm chỉnh, sắc mặt có chút sợ sệt, đôi mắt thật to cũng mang theo ánh nhìn rụt rè, càng khiến cho người khác cảm thấy đáng yêu muốn trêu chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn hơi ửng hồng, đôi môi bị cắn đến phát đỏ, rõ ràng là hơi khó đối mặt với ánh mắt người khác, những vẫn không cúi đầu.

Mà đứa con trai duy nhất trong ba cô gái cũng có bộ dạng cực kỳ tuần tú, da dẻ cũng không kém con gái chút nào, có lẽ còn hơn cả con gái, khuôn mặt thon nhỏ, sống mũi cao, đôi môi hồng nhuận, làn da trắng trẻo không bắt nắng, là một gương mặt xinh đẹp không kém con gái, chỉ là đôi con ngươi kia, đen kịt không ánh sáng, cứng cỏi lạnh lùng, khiến cả khuôn mặt đều có cảm giác biến đổi, hiển hiện một vẻ đơn độc cao ngạo, không hề khiến người khác nhìn nhầm thành con gái, mặt mũi cũng hiện ra vẻ anh khí, khiến không ít cô bé mặt đỏ tim đập.

Bốn người này chính là đám người Mặc Hi.

”Kháo! Thật là chỉ có thể nói! Quá đẹp!”

“Cô bé kia trưởng thành khỏi phải nói, lại nói, dường như cô ấy còn xinh đẹp mỹ nhân đệ nhất trong lời đồn, Băng Chi Thánh Nữ!”

”Đẹp thì có ích gì! Thực lực của Phong Giản Tuyết thì cậu cũng không phải không biết! Đây chính là Chủ tịch hội học sinh năm 4 của học viện a! Hơn nữa dựa vào thống kê thực lực của cô ấy không chỉ có như vậy thôi đâu!”

“Buổi kiểm tra hôm qua cậu không nhìn thấy sao? Tớ nghe nói, cô gái kia tên là Mặc Hi, thực lực của cô ta cũng không phải đơn giản a!”

“Má ơi! Tại sao thời nay con gái xinh đẹp đều lợi hại như vậy chứ? Càng xinh đẹp càng đáng sợ, bảo chúng ta làm sao theo đuổi a!!”

Giữa tiếng hô to gọi nhỏ của những người này, đám người Mặc Hi không nghe thấy là chuyện không thể nào, chỉ là không để ý tới mà thôi, có điều tên của một người được Mặc Hi chú ý.

Băng Chi Thánh Nữ, Phong Giản Tuyết?

Là cô ta sao? Mặc Hi có cảm giác, cô gái gọi là Phong Giản Tuyết này chính là người vào cái ngày lúc cô đang uống trà đã cùng cô đánh một trận.

”Mặc Mặc!!” Một giọng nói quen thuộc truyền đến, vừa nhìn liền thấy An Diệc Kỳ trong nháy mắt đã chạy đến bên cạnh Mặc Hi, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười. Theo sau hẳn chính là Khố Lạp và Phiêu Linh.

Nhìn thấy hẳn, ánh mắt Lạc Nguyệt nhìn Mặc Hi lại càng tà ác, độ cong khóe miệng cũng càng thêm ác liệt.

“Ừm.” Đáp lại một tiếng, từ lúc tới nơi này Mặc Hi cũng đã nghĩ sẽ phải gặp An Diệc Kỳ.

“Ha ha, Mặc Mặc bây giờ là muốn đi lĩnh thẻ học sinh và sổ phòng ký túc xá phải không. Kỳ vội tới dẫn đường cho Mặc Mặc!” An Diệc Kỳ nói mục đích tới đây, nhưng thật sự chỉ là như vậy? Tất cả mọi người đều biết rõ.

“Cảm ơn.” Mặc Hi cũng biết rõ, nhưng vẫn cười nói cảm ơn, cũng là ý bảo đồng ý cho An Diệc Kỳ dẫn đường.

”Ha ha! Mặc Mặc đừng khách khí như thế!” Vừa đến trước mặt Mặc Hi, An Diệc Kỳ dường như biến thành một người khác, chuyện này mọi người ở thành Đế Do đều biết, nhưng Khố Lạp và Phiêu Linh cùng không ít người ở “Andara” quen An Diệc Kỳ lại không biết, cho nên vừa nhìn thấy bộ dạng này của hắn đều hơi khó tin, nhưng đảo mắt nghĩ, cũng hiểu được nguyên nhân trong đó, uy lực của mỹ nữ là rất lớn a! Con sư tử nóng này đệ nhất học viện cũng sẽ biến thành cừu!

Cùng đám người An Diệc Kỳ, hai bên đi chung tổng cộng là 7 người, đồng thời dọc đường đi mọi người đều tự giới thiệu một chút, Mặc Hi để ý thấy, ánh mắt Lạp Lạp nhìn về phía Khố Lạp có chút ngưng ngung, thoáng buồn cười cảm thán, con nít ở chỗ này quả nhiên là trưởng thành sớm.

Không thể không nói điều kiện của học viện “Andara” thật sự rất tốt. Lối kiến trúc to lớn mà không mất đi vẻ ưu nhã. Bộ cục hoành tráng nhưng không cứng nhắc... Trong lúc đi bộ, khiến Mặc Hi vốn tầm mắt cao, cũng không khỏi cảm thán.

Đây thật là một nơi tốt.

Từ lúc chân chính bước vào quần thể kiến trúc nhìn bao quát, mới càng cảm thấy được sự phức tạp và rộng lớn trong đó.

Cây cối xanh biếc, phòng ốc rất nhiều, còn rất đồ sộ. Thấp nhất, cũng phải đến sáu bảy tầng cao. Từ chiều dài bóng râm nhìn lên không thấy được đầu mái hiên, không biết học viện này đến tận cùng là lớn bao nhiêu.

“Oa a! Hi! Cậu nói học viện này thật cuộc lớn bao nhiêu nhi! Căn bản là không nhìn thấy mái a!”

Lạc Nguyệt giật mình nhìn hết thấy trước mắt, cười hi hi khoác tay lên người Mặc Hi cuối cùng cũng phải hỏi ra miệng, dọc đường đi, không khiến cô bé có cảm giác ảo, hoặc là nói, đây vốn là sự thực.

Thấy Mặc Hi lắc đầu, liền không thú vị chuyển về phía An Diệc Kỳ, “Nè! Kỳ biết không?”

An Diệc Kỳ dẫn đường phía trước nghe thấy, cười ha ha nói: “Cái này Kỳ cũng không biết, có điều Kỳ thật sự cũng chưa đi đến cuối, chỉ qua lại cổng chính thôi, ha ha.”

Lạc Nguyệt không nói gì.

Lĩnh thẻ học sinh và sổ phòng ký túc xá cũng không phức tạp, mất một chốc là đã giải quyết xong cả, có chút đáng để phải vui mừng chính là trong đó thông báo cô và Lạc Nguyệt cùng một người khác cũng đồng thời là con gái là xuất sắc nhất trong đám tân sinh, cho nên có thể tự lựa chọn ký túc xá, không thể không nói đó là một tin tốt.

Đoàn người đi tới phạm vi ký túc xá nữ thì chia tay với bọn An Diệc Kỳ, mặc dù An Diệc Kỳ thoát nhìn không muốn lắm, nhưng sự nghiêm khắc trong

“Andara” hần không động vào được, cho nên chỉ có thể nhìn bóng dáng đám người Mặc Hi biến mất, bị bỏ lại bên ngoài giống hần còn có Hắc Ảnh.

Vừa nhìn thấy bóng hình Mặc Hi hoàn toàn biến mất, Hắc Ảnh không nói câu nào xoay người định rời khỏi.

“Ê! Cậu đứng lại đó cho tôi!” Đúng lúc này, An Diệc Kỳ hét lớn một tiếng, chạy tới trước mặt Hắc Ảnh.

Hắc Ảnh nâng mắt, con ngươi không ánh sáng nhìn hần, không nói gì, hần không phải là địch nhân, hơn nữa còn có quan hệ tốt với Mặc Hi, thế nhưng trong lòng vẫn có chút không kiên nhẫn, tuy là nét mặt lạnh lùng không thể hiện ra điều đó.

Sự lãnh đạm của Hắc Ảnh khiến An Diệc Kỳ có loại bức bối khó tả, sắc mặt cũng ác liệt hần lên, “Ê! Cậu nói đi! Cậu và Mặc Mặc là loại quan hệ gì? Dựa vào cái gì thân thiết với cô ấy như vậy!?”

Hừ... Nhóc con! Trẻ con quý tộc vĩnh viễn không biết chừng mực như thế.

Hắc Ảnh thâm hừ lạnh trong lòng, có lẽ hần đã quên mất, thật ra hần còn nhỏ hơn An Diệc Kỳ trước mắt này, đối với thái độ trẻ con này của An Diệc Kỳ Hắc Ảnh không chấp, khoảng thời gian đi theo Mặc Hi hần có thể sâu sắc cảm nhận được sự lãnh tĩnh và cường đại của Mặc Hi, điều đó tuyệt đối không phải là thứ trẻ con có thể so sánh được, cũng khiến cho tầm mắt hần cao hơn rất nhiều. Một đứa trẻ không biết nặng nhẹ và đối nhân xử thế như An Diệc Kỳ, làm cho hần biết được, An Diệc Kỳ và Mặc Hi không là người của cùng một thế giới.

Không trả lời, nghiêng người đi qua.

”Con mẹ nó! Tôi hỏi cậu nói đi chứ! Ai cho cậu đi!” Không có Mặc Hi, An Diệc Kỳ liền trở lại là An Diệc Kỳ nóng nảy và bá đạo.

Hào quang màu cam trong tay lóe lên, một tiểu hỏa cầu màu đen xuất hiện, va chạm vào lưỡi dao gió đồng thời xông đến phía sau.

Cùng nhau tiêu tán trong không khí.

”Không trả lời tôi thì không được đi!!” Từ một câu này trở đi, mấy lưỡi dao gió liền xông về phía Hắc Ảnh, nhìn ra được, An Diệc Kỳ cũng không muốn đánh thật, bằng không cũng sẽ không chỉ dùng công kích nhỏ như vậy, không chỉ bởi vì không biết thân phận của Hắc Ảnh sợ đánh hần sẽ làm Mặc Hi tức giận, mà còn là vì quy củ trong “Andara”.

Cũng là mấy tiểu hỏa cầu màu đen giống vậy, linh hoạt phá giải công kích của An Diệc Kỳ, còn không đợi An Diệc Kỳ nói thêm gì, Hắc Ảnh đột nhiên không phòng thủ nữa, mà trực tiếp tấn công, tiểu hỏa cầu màu đen phân tán xung quanh cơ thể, trong nháy mắt xông về phía An Diệc Kỳ.

Dưới sự dẫn dắt của Mặc Hi trong lúc huấn luyện, không chỉ phải khống chế dị năng, mà còn cả sự linh hoạt của cơ thể và năng lực, bởi vì cô không muốn Hắc Ảnh giống như những dị năng giả khác thân thể yếu đuối chỉ cần ở gần võ giả liền mất đi tất cả năng lực.

Hắc Ảnh đột nhiên phản kích, bất ngờ phát ra sát khí cùng một chút bạo ngược khiến An Diệc Kỳ thoáng ngắc ngứ, mà chính cái ngắc ngứ thoáng quá này khiến hần mất đi tất cả phòng ngự, ngay lúc Hắc Ảnh sắp công kích đến hần, cùng lúc một bóng người xuất hiện trước người An Diệc Kỳ, định nhân nhìn lại, chính là Phiêu Linh vẫn luôn bị người khác bỏ quên.

Trong đôi con ngươi đen kịt không ánh sáng không hề chấn động, Hắc Ảnh cứ như vậy đột nhiên ngừng lại, giống như dự định ngay từ đầu đã là vậy, đứng vững, rồi nhìn An Diệc Kỳ đã hồi hồn lên tiếng.

”Cậu, không được.”

Giọng điệu vẫn cứng nhắc, nghe không ra lời này rốt cuộc là đang biểu đạt loại tình cảm gì, không đợi An Diệc Kỳ hiểu được, Hắc Ảnh đã xoay người rời đi.

Không được! Hắc Ảnh nói không được, ý tứ trong đó là, hần hiện tại căn bản không xứng đứng bên cạnh Mặc Hi, không có chút ích lợi nào cho cô. Không được, là kinh nghiệm của hần không được, loại người sống an nhàn sung sướng trong học viện như An Diệc Kỳ, thực lực cường đại thì thế nào, không có kinh nghiệm thực chiến, không được thử thách đối mặt sinh tử, chưa từng chân chính tiếp xúc với máu tươi thì căn bản là không được!

Nếu Hắc Ảnh thực sự muốn giết hần, thì chẳng cần tốn bao nhiêu thời gian và công phu.

Thế nhưng nghe vào trong tai An Diệc Kỳ lại là một ý khác, hần! Đứa con trai trước mắt này! Là đang khinh thường mình!

Tròng mắt nhất thời tròn to, “Con mẹ nó ! Cậu đứng lại cho ông!”

Lớn giọng kêu to khiến không ít người nghe thấy.

Chung quanh thân thể là vầng hào quang màu cam rõ ràng, biểu hiện sự tức giận của An Diệc Kỳ, nhưng đương sự chọc giận hần đã không thấy bóng dáng đâu.

Để lại một đám người mờ mịt không hiểu.

Bên kia, trong một tòa kiến trúc độc lập giữa quần thể kiến trúc trong học viện. Không cao lắm, ước chừng trong toàn bộ công trình của học viện có thể tính là trung bình. Nhưng lại mạnh ở bố cục và thiết kế, ngoại trừ bãi cỏ, còn có hòn giả sơn ao hồ, hoa viên, cắt tỉa khéo léo lại không mất ý cảnh, điều

kiện rất không tồi.

Trong lúc này, trong biệt thự có một người đang đứng ở ngưỡng cửa chờ đợi. Nếu có ai đó ở đây, nhất định sẽ nhận ra, người này chính là người đàn ông trung niên đã hướng dẫn tân sinh kiểm tra.

Đến tận khi một giọng nói ôn hòa từ sau cánh cửa vang lên.

” Vào đi.”

Người đàn ông cất bước đi vào, tiện tay khép cửa lại.

Nhìn lướt qua, trang trí và bài biện đơn giản, hiển lộ vẻ trầm ổn nhưng không nặng nề. Ở vị trí chính giữa, là một người đàn ông trung niên đang ngồi, khuôn mặt không tính là anh tuấn nhưng có một loại khí chất khó tả, ôn hòa lại tràn ngập cảm giác tang thương, còn cả... áp bách.

Người đàn ông trung niên kia giương lên một nụ cười ôn hòa mà hiền hậu, “Lần này khổ cho anh rồi.”

” Không, đây là việc tôi phải làm. Phó viện trưởng cất nhắc.” Người nọ cung kính bình ổn hồi đáp, hơi cúi đầu.

“Ha ha, tôi đã nói, Tiểu Kiếm không cần khách khí như vậy, ngồi xuống đi.” Người đàn ông trung niên trước mặt này, chính là Phó viện trưởng của “Andara”, Viện trưởng của “Andara” không thường có mặt, không ai biết được tung tích của ông ta, cho nên có thể nói, người đàn ông trung niên trước mặt này là người có địa vị cao nhất “Andara”.

Kiểm Hoa cũng là người đàn ông đang đứng, lúc này không có phản kháng, động tác vẫn cung kính như cũ, hướng Phó viện trưởng gật đầu một cái, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Đối với chuyện này, Phó viện trưởng hiểu rõ tính tình của hắn cũng không nhiều lời, bắt đầu vào việc chính, “Nghe nói đợt này có không ít mầm non tốt, trong đó còn có một đứa trẻ 10 tuổi được nghi là có cường độ thân thể trung cấp đến cao cấp, còn cả dị năng giả cũng như vậy.”

” Đúng vậy.” Ngữ điệu Kiểm Hoa buông lỏng một chút, “Một đứa trẻ tên là Mặc Hi, thiên phú phòng chừng có thể so sánh với Phong Giản Tuyết.”

” Phong Giản Tuyết à...”

Khoe miệng Phó viện trưởng cong lên, không bởi vì tin này mà có nhiều kích động, nhưng trong đôi con ngươi là thích thú rõ ràng khó lừa người, “Vậy thì thật sự phải bồi dưỡng thật tốt a! Ngoài cô bé này, chắc là còn đứa khác đúng không! Mấy lão sư đó đợt này gửi tới cũng không ít a.”

Kiểm Hoa gật đầu, “Còn một đứa trẻ nữa tên là Lạc Nguyệt, cũng có thiên phú dị bẩm, ở phương diện dị năng giả thì là một cậu bé 13 tuổi tên Hắc Ảnh, năng lực khoảng giữa trung cấp năng lực khổng lồ chừng B+.”

” Có thể khiến anh lý giải kỹ càng như thế, xem ra ngươi đối với bọn chúng thực sự rất hài lòng.” Phó viện trưởng cười nói, cầm xấp văn kiện trên bàn lên.

“Bọn chúng có tư cách này, hơn nữa ba người còn đi chung với nhau, quan hệ thân mật.” Kiểm Hoa bình thản nói, kiên định không suy chuyển, giống như đang ám chỉ cái gì.

Nụ cười trên mặt Phó viện trưởng lớn hơn không ít, cười nói, “Chuyện này không thành vấn đề, quan hệ của bọn chúng là chuyện của bọn chúng, chỉ cần không nguy hại đến “Andara”, thì chính là học viên của “Andara”, không cần cần thận như vậy.”

Kiểm Hoa trước mặt này, quả thực là đem cả đời mình đều dâng hiến cho “Andara”.

“Vâng!” Kiểm Hoa cung kính gật đầu, rồi đứng lên, “Vậy thì ngài làm việc, tôi đi trước.”

“Ừ, đi đi.” Phó viện trưởng gật đầu cười nói, nhìn bóng dáng Kiểm Hoa biến mất sau cánh cửa, tiếp đó lật xem bản văn kiện trong tay, một lúc thì hơi ngừng lại, chính là tư liệu báo danh được đặt chung một chỗ của ba người bọn Mặc Hi.

“Thật đúng là mấy đứa trẻ thú vị, hy vọng mới của “Andara”.” Nhìn vài lần rồi mới đặt xuống, cũng không bởi vì thiên phú của bọn Mặc Hi mà có bất kỳ khác thường nào, ông chính là một người công chính bình đẳng với tất cả mọi người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 5: Giáo huấn học trưởng

Edit: Mộc Đầu Beta: Sakura Mặc đồng phục màu đen đẹp đẽ, tóc vẫn tùy ý phiêu tán sau vai, bước đi trên con đường đầy bóng râm trong sân trường, khí tức tinh khiết tuyệt mỹ toàn thân gần như khiến người bên đường đều phải dừng mắt nhìn, cho dù đã nhìn qua không ít lần.

“Ê!! Hi! Chờ tớ một chút ! Làm gì đi nhanh vậy!” Một tiếng oán giận, liền thấy một cô bé cũng mặc đồng phục màu đen chạy đến, đến khi tới bên cạnh cô bé kia, mới nói tiếp, “Đến muộn cũng sẽ không sao đâu, hơn nữa thực lực của hai đứa mình căn bản là năm 1 không thể so được, học cũng không có tác dụng !”

Không sai, cô gái này chính là Lạc Nguyệt, mà người bên cạnh cô bé chính là Mặc Hi.

Nghe thấy những lời này, Mặc Hi cười cười, đối với Lạc Nguyệt, Mặc Hi cũng đoán được bối cảnh của cô bé tuyệt đối không nhỏ, ở tuổi này mà đã có thể có Băng Viêm Thiên Hạc và năng lực cá thể như vậy đều nói rõ rằng cô bé đã được trải qua sự giáo dục và huấn luyện nghiêm túc, nhưng Mặc Hi lại hoàn toàn là tự mình lĩnh ngộ, cho dù trong phòng huấn luyện dưới lòng đất xem không ít sách, nhưng những cuốn sách này dù sao cũng không phải toàn diện. Hơn nữa chung quy là không được đào tạo chuyên nghiệp.

Dựa theo quy củ của “Andara”, tân sinh báo danh lúc đầu bất luận năng lực của anh giỏi bao nhiêu đều chỉ có thể là học sinh năm 1, đợi qua một năm tới kỳ thi thăng cấp mới có thể tự mình khiêu chiến nhảy lớp.

Cho nên, hiện tại họ nhất định phải học năm 1 trong một năm.

“Nếu tớ nói tớ ngay cả kiến thức cơ bản nhất của năm 1 cũng không biết thì sao?” Bước chân không ngừng, chậm bước trên đường, Mặc Hi tùy ý cười nói.

“Sao có thể được!” Gần như là phản ứng có điều kiện, Lạc Nguyệt buồn cười không biết nói gì, nhưng thấy nụ cười không cho là đúng của Mặc Hi, thì không khỏi cứng mặt, “Không, không phải là thật đấy chứ?”

Nói thật, thực lực của Mặc Hi khiến cô bé khó lòng mà tin nổi là thật, thế nhưng, về mặt của Mặc Hi bây giờ cũng không giống nói giỡn, với lại Mặc Hi cũng không phải là một người thích nói dối.

“Ha ha! Đi nhanh chút đi! Đến muộn, phản ánh của thầy giáo sẽ không tốt.” Không cho một đáp án rõ ràng, nhưng cũng coi như là ngầm thừa nhận, cho nên lúc này Lạc Nguyệt thực sự giật mình, mơ màng đi theo Mặc Hi.

Nhìn cánh cửa trước mắt, ánh mắt Mặc Hi có chút bất đắc dĩ, thực sự bị Lạc Nguyệt nói trúng rồi, họ thực sự đến muộn, bởi vì dọc đường bị mấy nam sinh quấy rầy, mà Lạc Nguyệt lại tâm huyết dâng trào muốn dạy dỗ bọn họ, không để ý thời gian.

“A ha... Không sao, nghe nói thầy giáo không quan tâm đến việc này.” Lạc Nguyệt gượng cười, mặc dù sắc mặt có chút không xác định.

Thấy cô bé như vậy, Mặc Hi lại không hề tức giận, càng nhiều hơn là buồn cười và ảm áp, cảnh tượng này cùng quãng thời gian đến trường trước đây, thực sự rất giống với cảnh tượng cô và đám bạn cùng chơi đùa, cười nói, “Đi thôi.”

Lạc Nguyệt thầm thở phào một hơi, cô bé không sợ thầy giáo, mà là không muốn Mặc Hi tức giận, biểu hiện lúc này của Mặc Hi khiến cô bé hoàn toàn đẹp bỏ lo lắng, về mặt cũng khôi phục lại biểu tình trước đó, cười hi hi gật đầu.

Tay gõ lên cửa vài cái, nhưng không thấy đáp lại, Mặc Hi quay đầu nhìn Lạc Nguyệt một cái, dưới ánh mắt khẳng định của cả hai, đưa tay trực tiếp mở cửa.

”Thầy giáo...” Vừa cất tiếng, truyền vào tai là yên lặng vắng vẻ, tiếp đó đến là một tia sáng màu trắng, gần như là lao tới trong nháy mắt, khiến đôi con ngươi của Mặc Hi sâu xuống.

Không ai nhìn thấy Mặc Hi ra tay thế nào, chỉ thấy tia sáng màu trắng kia đột nhiên cứ như vậy bị đánh bay sang một bên tường, để lại một dấu ấn màu trắng. Ấy vậy mà bị cố định luôn trên vách tường.

“...” Một trận hít khí, cũng có tiếng kinh hô nho nhỏ, nhưng không ai dám lên tiếng.

Mà lúc này, Mặc Hi cũng vừa nhìn về hướng người đàn ông ném ra viên phấn, tốc độ và lực đạo của viên phấn không hề lưu tình chút nào, nói không ngoa, nếu vừa rồi không phải Mặc Hi mà là người bình thường nói không chừng đã bị đập chết, còn đối với học sinh năm 1 có cường độ cơ thể cấp 10 mà nói, không có phòng ngự bị đập trúng cũng sẽ bị thương.

Nghiêm khắc, tàn nhẫn.

Người đàn ông trước mắt này thoạt nhìn cũng chỉ mới hai mươi bảy, hai mươi tám, Mặc Hi kết luận trong lòng.

“Thật xấu hổ, chúng em đến trễ.” Mặc Hi hơi cúi đầu, bình tĩnh nói. Không có sợ hãi cũng không giải thích gì nhiều, trong giọng nói bình thản thanh lương còn có chân thành.

Người đàn ông nhìn hai người trước mặt, lời nói của Mặc Hi khiến khuôn mặt lạnh lùng của hắn thoáng thả lỏng, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người cô, hai người Mặc Hi và Lạc Nguyệt thì hắn có biết, dù sao thì họ lại là hai võ giả xuất sắc nhất đợt này, nhưng nếu bởi vì chuyện này mà kiêu ngạo, hắn cũng sẽ không thiên vị chút nào, nhất là đối với quý tộc, giọng nói cũng mang cùng một cảm giác như những người khác, nghiêm túc mà lạnh lùng, “Em không định giải thích một chút.”

”Không, trẻ chính là trẻ, bất kỳ lý do gì đều không thay đổi được sự thật này.” Kinh nghiệm đi học trước đây cho cô biết, càng giải thích thì càng xui xẻo, nhất là đối diện với thầy giáo như thế này.

Lạc Nguyệt vừa định nói gì đó, thì bị Mặc Hi ngăn lại.

Động tác cười đùa của họ, người kia đương nhiên là để ý thấy, thế nhưng chất giọng không cao không thấp và nội dung câu trả lời đích thực là khiến hần thoải mái không ít, đương nhiên, chỉ là thoải mái, “Đi ra ngoài, mang nặng 3 lần đến thao trường chạy 20 vòng, phải hoàn thành trong vòng 2 tiếng, trong thời gian đó không được phép nghỉ ngơi.”

Vừa nghe thấy lời này, vẻ mặt của số lượng học sinh trong phòng không nhiều dạng gì cũng có, nhưng nhiều nhất vẫn là nhìn người đàn ông kia kính nể và cảm thán.

Âu ách quả nhiên là độc ác như thế a!!

Cái gọi là “Âu ách ma” là biệt danh học sinh năm 1 đặt cho người đàn ông trước mặt này, tên đầy đủ của người nọ gọi là Âu Cuồng, chỉ vì hần nghiêm khắc và tàn nhẫn, mặc kệ anh là ai, chỉ cần anh đến lớp của hần thì nhất định phải toàn bộ nghe theo hần, nếu không thì đừng đến, bằng không phạm đến quyền uy của hần thì chỉ có anh xui xẻo, bất kể anh là bình dân hay quý tộc.

Mà Mặc Hi và Lạc Nguyệt rất xui xẻo ngay ngày đầu tiên liền gặp hần, còn trong lúc hần lên lớp mà đến muộn.

“Vâng.” Mặc Hi bình thản trả lời, rồi kéo Lạc Nguyệt đang cúi đầu thân thể có chút run rẩy ra ngoài.

Rất nhiều người đồng tình với hai người họ, bất luận nói thế nào, thì hình phạt của Âu Cuồng vẫn có chút quá nặng, hơn nữa còn là hai cô bé, càng hơn nữa, hai cô bé này trong quãng thời gian này còn được lên trên “Danh sách mỹ nhân Andara” cập nhật mới nhất. Còn đều được xếp hạng trong 20 cái tên đầu bảng, Mặc Hi và Phong Giản Tuyết được đặt song song ở vị trí đầu tiên, mặc dù tranh cãi trong này vẫn còn đang liên tục tiếp diễn.

Học đường a! Quả nhiên là toàn thích những chuyện bát quái.

Sau một tiếng đóng cửa “lạch cạch”, hai người Mặc Hi bị cả lớp thương hại lại có vẻ mặt hoàn toàn khác.

Có lẽ là sắc mặt Mặc Hi không có nhiều thay đổi, nhưng Lạc Nguyệt vừa nãy còn đang cúi đầu cũng đã ngẩng mặt lên, nét mặt không phải là oan ức, sợ hãi mà mọi người vẫn nghĩ. Hoàn toàn tương phản, vẻ mặt tuyệt nhiên là hưng phấn và vui mừng, vừa rồi run rẩy cũng chỉ bởi vì vui vẻ, chỉ vì để không bị đám người Âu Cuồng phát hiện mà nhìn xuống không được mới phải cúi đầu.

“Oh yeah! Hai tiếng! Ha ha! Đi thôi, đi nhận hình phạt thôi!” Không sai, có lẽ hình phạt như vậy đối với không ít học sinh năm 1 mà nói đều là nghiêm trọng, thế nhưng đối với hai người Lạc Nguyệt và Mặc Hi thì cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn, không phải chỉ là thêm chút vất vả, lại bảo trì tốc độ rồi chạy bộ không ngừng một chút thôi sao? Còn có thể nói chuyện phiếm nữa! Những hai tiếng chơi đùa a!

”Xi.” Mặc Hi vốn không có cảm giác gì vừa nghe thấy lời nói và dáng vẻ hưng phấn của Lạc Nguyệt cũng không khỏi phì cười, nét mặt cũng hiện lên chút vui sướng rõ rệt, cười nói, “Nói lớn như vậy, sẽ bị thầy giáo bên trong nghe thấy đó!”

Ở chung với Lạc Nguyệt thực sự khiến Mặc Hi sôi nổi không ít, bởi vì sức sống từ cô bé tỏa ra tứ phía, không khỏi ảnh hưởng đến người khác, cũng khiến cho Mặc Hi cách xa cuộc sống học đường đã lâu dần dần lên vài hoài niệm và thoải mái.

Đây là mị lực nhân cách của Lạc Nguyệt đi.

“Í da! Còn vậy nữa? Đi mau!” Lạc Nguyệt khoa trương hô to một tiếng, rõ ràng nghe ra Mặc Hi có ý trêu chọc, kéo tay Mặc Hi lập tức chạy ra ngoài, Lạc Nguyệt sung sướng cười lớn trên hành lang, “Ha ha! Đi thôi! Đi nhận trạng bị trọng lực!! Rồi đi thực thi hình phạt.”

“Ha ha.” Bàn tay để mặc cho Lạc Nguyệt nắm kéo, Mặc Hi cười khẽ, nhẹ nhàng mềm mại, trôi chậm theo cô.

Cuộc sống học đường a, thật ra rất không tồi.

Từng lời một giảng giải những mục cơ bản cần ghi nhớ và chú ý của võ giả, Âu Cuồng đứng trên bục giảng, mắt lạnh nhìn đám trẻ con cầm thanh bên dưới, những đứa trẻ này chín mươi phần trăm đều là bình dân, đám quý tộc kia chỉ cần đến lớp của hần một lần đều sẽ không đến nữa, bởi vì hần sẽ không lơ là bất cứ người nào, hơn nữa đối với quý tộc dường như càng nghiêm khắc và lạnh lùng hơn, cho nên đại đa số những đứa trẻ quý tộc đều sẽ không đến.

Nhìn những đứa trẻ đang chăm chú học tập, sắc mặt Âu Cuồng ôn hòa đi không ít, đối với những đứa trẻ tự dựa vào cố gắng của chính mình, hần vẫn thích hơn, bởi vì bản thân hần vốn chính là một phần trong số đó, cũng bởi vì điều này, dựa vào tu vi Võ sư của hần vẫn tự xin đảm nhiệm làm giáo sư năm 1 như cũ, tâm lý của hần và phần lớn võ giả đều giống nhau, không mong muốn cứ luôn bị dị năng giả áp chế, biết giáo dục buổi đầu quan trọng thế nào, mới có thể nghiêm khắc như thế, có lẽ đây chính là cái gọi là nghiêm sư, kỳ thực chỉ vì học sinh mà thôi.

Chuyển mắt, xuyên qua cửa sổ nhìn về phía hai người y theo lời của hần, đến tận bây giờ vẫn chưa hề nghỉ ngơi mà chạy trong thao trường. Quả nhiên, cả hần cũng không thể không thừa nhận hai đứa trẻ này, tuyệt đối đều là thiên tài, không đúng, không phân biệt có là thiên tài hay là người bình thường, bất luận thiên phú thế nào, vẫn cần phải nỗ lực.

Cho dù thiên phú chiến đấu thực sự cường đại, cũng vẫn có thể phải dùng nỗ lực đi tới.

”Được rồi, bây giờ tất cả mọi người theo tôi đến thao trường thực hành.” Ném ra một câu nói, Âu Cường lập tức bỏ phần xuống, đi ra ngoài.

Theo từng tiếng kéo ghế, tất cả học sinh đều không tiếng động theo sau hắn.

Trong thao trường, hai người Mặc Hi và Lạc Nguyệt vừa nói vừa cười mà chạy, thậm chí Lạc Nguyệt còn có thể làm một vài động tác khoa trương khôi hài, làm cho Mặc Hi cười liên tục.

Những người khác đang chơi đùa huấn luyện trong thao trường cũng chú ý đến hai người, mặt trời rực rỡ chiếu xuống hai người đẹp đang vui cười miễn là một nam sinh thì đều sẽ không khỏi chú ý vài lần, mặc dù hai người đẹp này vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng tiếng cười trong trẻo rộn ràng dường như cũng hóa giải uế oái và phiền muộn của không ít người.

“Nè, hai tiểu học muội, lại gặp nhau!” Một giọng nói không đúng lúc vang lên, hấp dẫn sự chú ý của mọi người, liền thấy một thiếu niên chừng mười sáu tuổi đứng trước mặt Mặc Hi và Lạc Nguyệt, khuôn mặt xem như đẹp trai kia lúc này có một vết xanh tím rõ ràng, nhìn huy hiệu ba chiếc lá trước ngực bộ đồng phục màu đen giúp mọi người ở đây biết được đó là một học sinh năm 3. Lúc này sắc mặt của hắn không hề thân thiết như trong giọng điệu, hơn nữa phía sau còn đem theo mười mấy người, nhìn huy hiệu trên ngực, đều là học sinh năm 2, năm 3.

“Ha ha, đúng vậy! Thiếu chút nữa không nhận ra nha, học trường~~!” Tốc độ chạy bộ của Lạc Nguyệt cũng không dừng lại, chỉ dậm chân tại chỗ, nhìn thiếu niên, tiếng học trường cuối câu còn rõ ràng kéo dài âm thanh, đôi mắt lướt qua vết bầm trên mặt hắn, mang theo giễu cợt cùng với thâm ý.

Thiếu niên bị ánh mắt của cô bé nhìn, vết thương trên mặt dường như phát đau, sắc mặt càng thêm xấu hổ, cắn răng nói, “Học muội có thể nhớ rõ thực khiến học trường anh đây hài lòng a! Vậy thì bây giờ đến tính toán nợ nần một chút đi.”

“Nợ nần? Nợ nần gì?” Lạc Nguyệt rõ là đang giả ngu, rồi dường như nhớ tới cái gì, cười nói, “A! Tôi nhớ ra rồi, ra là nợ học trường bị tôi đánh thành đầu heo sao? Ít đa, nếu học trường không nhắc nhở, học muội đúng là thật sự quên khuấy đi mất.”

Con bé này... Còn thích đùa giỡn như vậy, việc này rõ ràng là muốn chọc giận hắn a.

Mặc Hi ở một bên không nói một câu, sắc mặt từ đầu đến cuối đều tràn đầy ý cười, chỉ là ngay lúc thiếu niên xuất hiện, nụ cười kia cũng hạ nhiệt xuống, trong dịu dàng mang theo cảm giác khiến cho người ta không tự chủ nảy sinh một loại ý muốn đến gần rồi lại khó có thể tiếp cận rõ ràng, cũng là nụ cười trước sau như một của cô.

Thiếu niên này, chính là đầu sỏ khiến hai người Mặc Hi bị trễ giờ, chỉ cần từ vết thương trên mặt là có thể rõ ràng nhìn ra kết cục của hắn.

Với lại, người trong thao trường đều không phải đũa ngọc, vừa nghe thấy lời nói của Lạc Nguyệt cùng “đấu vết” rõ nét trên mặt thiếu niên là có thể đoán được đại khái chuyện gì đã xảy ra.

Cũng bởi vì biết, nên số người bật cười cũng không ít.

Tiếng cười vọng đến ngay bên tai thiếu niên, khiến sắc mặt hắn đỏ lên, đừng nói đến cười, ngay cả giả vờ cũng không còn, khuôn mặt dữ tợn hẳn cười nói, “Đúng vậy! Vậy thì không cần nhiều lời, nếu như niên muội đã đáp ứng anh, chuyện này có thể coi như chưa phát sinh qua, nếu không... Hừ hừ.”

Cái loại người gì vậy? Thâm ý trong đó không ai không hiểu, có điều phần lớn những người ở đây đều không nhúc nhích, bởi vì đa phần trong sân trường đều đang bị phạt, hơn nữa đối phương toàn là học sinh năm 2, năm 3, nơi này là sân huấn luyện của năm dưới, cho nên không có nhiều người năm trên xuất hiện, đương nhiên không nhiều không có nghĩa là không có, trong đó cũng có học sinh năm trên đợi được anh hùng cứu mỹ nhân, chỉ là bị câu tiếp theo của Lạc Nguyệt ngăn cản.

“Há há, có vẻ đến tận lúc này anh vẫn cứ nói nhảm!” Lạc Nguyệt nhìn ánh mắt hèn mọn đang nhìn mình và Mặc Hi của thiếu niên kia thì trong lòng nôn mửa, nụ cười trên mặt cũng xấu xa hẳn lên. Đối với loại người này thì phải càng hung dữ càng độc ác hơn hẳn, ánh mắt nhìn quét qua đám người rục rịch muốn động kia, lại một lần nữa cao giọng nói, “Không ai được phép ra tay, tôi không cần bất kỳ người nào bênh vực, ai mà giúp thì người đó chính là kẻ địch của tôi!”

Quả nhiên, một câu nói này khiến không ít người nghĩ cô bé không biết phải trái, nhưng cũng có người nghĩ cô bé có cá tính, có người nửa nọ nửa kia.

Thế nhưng động tác và lời nói tiếp theo của Lạc Nguyệt lại khiến thân thể bọn họ hơi chao đảo một cái, vẻ mặt cười khổ không nổi.

Liền thấy thân thể Lạc Nguyệt vừa chuyển, chính là dáng vẻ đánh đá mà hèn mọn quen thuộc, quàng lên vai Mặc Hi, cười hi hi vô sỉ nói, “Đương nhiên, lời này không bao gồm Hi nha! Bạn sẽ không bắt một mình tớ đối mặt với nhiều kẻ trung cấp như thế ha! Há há.”

Nếu muốn một mình cô bé phải đối phó với toàn bộ người ở nơi này đúng là có chút khó khăn, nhưng cũng không phải là không thể được, dù sao thì ai mà không biết đám người này chỉ là đông thừng rỗng không những không có tu vi mà còn không có kinh nghiệm. Thế nhưng nếu Lạc Nguyệt xuất ra khế ước thú của cô bé, thì tuyệt đối không phải chuyện gì đáng nói.

“Biết rồi.” Nụ cười của Mặc Hi có chút cung chiêu, đối với những đứa trẻ quý tộc không biết tốt xấu này, cô cũng sẽ không bận tâm gì, cô bé muốn chơi, thì cứ chơi với cô bé một chút vậy, dù sao cũng là dùng thực lực để nói chuyện. Không thái quá là được rồi.

“Há há, ta biết mà! Chị em tốt!!” Đối với câu trả lời của Mặc Hi Lạc Nguyệt dường như đã sớm đoán được, ngay lúc lời nói của Mặc Hi vừa buông

xuống cô bé liền tiếp lời, rồi xoay người nhìn về phía đám thiếu niên bị chọc tức đến phát run hô lên, “Há há, nếu không thì tại sao lại có bộ dạng này a? Anh nói xem!”

“Hừ! Cho mặt mũi mà không muốn! Lên! Cho mấy con nhỏ này biết sự lợi hại của chúng ta!” Thiếu niên thực sự bị chọc điên, căn bản là không để ý tới quy củ, cũng là bản tính của hắn, hô một tiếng, khai hỏa chiến đấu!!

Trong nháy mắt, trong tay mười mấy thiếu niên đều dần hiện ra hào quang màu đỏ thẫm hoặc màu cam nhạt, lẫn các loại công kích dị năng kỳ lạ hướng đến Mặc Hi và Lạc Nguyệt, không vì hai người là con gái còn là học sinh mới năm 1 mà lưu tình chút nào.

Biến đổi này khiến không ít người đứng quan sát cũng phải kêu lên.

Thế nhưng người trong cuộc lại có vẻ như không hề để ý.

Về mặt Lạc Nguyệt hưng phấn, giống như mèo thấy chuột, ví dụ kiểu này có chút tổn thương người ta, thế nhưng rất có tính hình tượng, hô lên một tiếng, “Hi a! Tính mạng của người ta giao vào tay bạn nha! Phải bảo vệ cho tốt đó! Tớ phải thật sáng khoái một trận! Há há!”

“Ha ha, yên tâm” Đối với kiểu nói chuyện kỳ quái của Lạc Nguyệt Mặc Hi cũng đã quen, cho một lời hứa hẹn, khiến Lạc Nguyệt hô từng tiếng, không chút cố kỵ phóng về phía đám “chuột” kia!

Nhìn đầu pháp liệu mạng như vậy, Mặc Hi bật cười, cô bé còn thật sự giao tính mạng cho mình a! Chỉ vì để được đánh cho thoải mái.

Mặc dù không nói gì, thế nhưng Mặc Hi đích thực là hoàn thành lời hứa của mình một cách hoàn mỹ.

Mọi người nhìn Lạc Nguyệt liều mạng xông đến đều cảm thấy không còn lời nào để nói cùng lo lắng, mà trong lúc cô bé đang không ngừng tránh né công kích và đánh trả, thì Mặc Hi lại không hề nhúc nhích, từ lúc thiếu niên bắt đầu khiêu khích đến giờ cô chưa từng đáp lại, cho dù Lạc Nguyệt đã nói như vậy, nên khiến không ít người nghĩ hình như cô không có bản lĩnh gì, cứ để cho người ta ức hiếp. Mặc dù, khí tức của cô thực sự không giống loại người có thể bị người khác ức hiếp.

Đột nhiên xuất hiện dị biến, dưới chân Lạc Nguyệt bỗng xuất hiện một đầm nước đen đặc, sau đó mặt đất đột nhiên phóng ra những tua dây leo màu xanh kéo bấp chân cô bé, xung quanh tỏa ra chính là lồng năng lượng giam cầm khiến Lạc Nguyệt thực sự khó mà phản kháng, tứ phía còn có đủ loại công kích uy lực nổi bật hướng về phía cô bé. Có thể thấy đám người này cũng không tính là không có bản lĩnh gì, chỉ ít từ cách phối hợp này thì biết, chuyện thế này đã làm không ít lần rồi.

“A!” Có người đoán được chuyện xảy ra tiếp theo, là tiếng con gái kêu lên sợ hãi.

Thế nhưng đối mặt với những điều này, Lạc Nguyệt đang bị trói buộc giữa không trung với hơn mười luồng công kích vây quanh dường như không hề cảm thấy như vậy, nét mặt vẫn mang theo ý cười như trước, trong ánh mắt nhìn thiếu niên hiện ra vẻ xấu xa và tà ác.

Cũng giống vậy, trên mặt của đám thiếu niên kia cũng là nụ cười tùy tiện và ác độc giống cô bé, thiếu niên cười lớn, “Ha ha nếu bây giờ em hối hận thì tôi vẫn có thể khoan hồng độ lượng buông tha em a!”

”Phi! Cút xéo! Chờ tôi đánh cho mẹ anh cũng không nhận ra anh luôn!” Câu trả lời của Lạc Nguyệt càng khiến thiếu niên thêm tức giận.

“Hừ hừ! Được! Được lắm! Tấn công!!” Thiếu niên rống giận, con người đồ ngầu, nhưng trong nháy mắt liền phải trừng to, như bị thứ gì chặn ngang cổ họng, âm thanh ú ớ, “Cái gì!?”

“Ồ? Con bé kia đâu? Sao không thấy!?” Gần như là cùng một lúc, một đứa con trai trong đám đó bởi vì dung mạo của Mặc Hi mà vẫn luôn nhìn cô chăm chăm đột nhiên kinh ngạc hô lên.

Không sai, tại nơi vừa rồi Mặc Hi còn đang đứng lúc này chỉ còn lại bóng dáng cô, mà cảnh tượng nhìn thấy sau đó chính là khiến bọn chúng khó có thể quên được.

Giữa không trung, công kích xung quanh Lạc Nguyệt đột nhiên hoàn toàn biến mất, sau đó Mặc Hi dần hiện ra trước mặt cô bé, ấy vậy mà lại xuất hiện giữa không trung!?! Bay... Không phải đến cấp sư mới có thể làm được sao!?

Hầu như tất cả mọi người đều ngẩn người ra, trong đầu nhảy ra vấn đề này!

Mặc Hi thực sự bay sao? Không có! Cô chỉ là trong nháy mắt nhảy lên dùng tĩnh điện tạo lực ma sát trong không khí giúp mình có thể dừng lại trong không trung một đoạn thời gian, nhưng dừng tưởng nó đơn giản, phải có khả năng khống chế tĩnh điện cùng ma sát không ngừng mới có thể làm được.

Để làm được điều này Mặc Hi phải cực khổ trong một đoạn thời gian, nếu dùng lõi điện thì sẽ tốt hơn, tốc độ nhanh hơn, thời gian dừng lại cũng lâu hơn.

Tay xé một cái, lập tức xé đứt toàn bộ dây leo trên người Lạc Nguyệt, ném xuống mặt đất.

“Bạn thật đúng là không sợ chết.” Xuống đất, Mặc Hi liền thả cô bé ra, giọng điệu có chút giáo huấn.

”Ha ha! Tớ tin nhiệm bạn mà, không phải sao?” Lạc Nguyệt nghe vậy có chút lấy lòng nói, cô bé quả thật là có chơi hơi lớn.

” Muốn đánh thì nên nghiêm túc chút, không được coi thường bất kỳ kẻ nào.” Lời chỉ dạy đương nhiên phải nói ra, nhưng cũng là lời thật lòng.

Lạc Nguyệt đích thực đã khinh địch cũng không nghiêm túc, nhìn vào kinh khí không có tác dụng của cô bé là biết, gật đầu, trên nắm tay phủ một lớp hào quang màu cam, nét mặt cũng mang theo vẻ hưng phấn, hàm ý nghiêm túc.

Thân thể bỗng nhiên động một cái!!

Đám thiếu niên năm 2 bên kia cũng cùng lúc hoàn hồn, đối với sự xuất hiện thần thánh của Mặc Hi vừa rồi mặc dù có kinh nghi rõ ràng, nhưng lúc này không phải là thời gian cho việc đó, toàn bộ hào quang lóe sáng.

Đôi con ngươi Mặc Hi chăm chú nhìn vào tất cả mọi chuyện trước mắt, đám người kia mặc dù không có bao nhiêu kinh nghiệm thực chiến, thế nhưng nhiều người vẫn luôn chiếm ưu thế, Lạc Nguyệt muốn thắng cũng không dễ dàng.

” Dừng tay!”

Đương lúc chiến đấu đang một lần nữa khai hỏa, thì một tiếng quát vang lên, không lớn, nhưng trong tai người nào người nấy, trong không khí đều đồng thời dâng lên một luồng áp lực khôn kể, đó là...

Khí thể!

Khí thể của cấp sư!

Đảo mắt nhìn qua, chính là Âu Cuồng dẫn theo mười mấy học sinh đi đến bên này, khuôn mặt lạnh lùng khiến tất cả mọi người đều run sợ.

Bởi vì danh tiếng của hắn, cũng bởi vì áp lực khí thể phát ra.

“Không chiều theo yêu cầu hoàn thành nhiệm vụ, phạt gấp đôi.” Lúc đi tới thì cả đám đã đình chỉ thể tiến công, ánh mắt Âu Cuồng lạnh băng đầu tiên là đảo qua Mặc Hi và Lạc Nguyệt, mở miệng nói.

“Dựa vào đâu a!! Là bọn hắn...” Lạc Nguyệt hét lớn, không phải bởi vì hình phạt quá nặng, mà là không thích bị người khác trách phạt vô cớ.

Vẫn chưa nói hết, đã bị Mặc Hi kéo lại, tiếp đó chợt nghe Mặc Hi gật đầu nói, “Vâng!” Kéo Lạc Nguyệt không tình nguyện đi chạy, lướt qua Âu Cuồng cùng đám thiếu niên năm 2 mà đi.

Trên đường, Mặc Hi thả tay Lạc Nguyệt ra, đồng thời cũng nghe thấy Lạc Nguyệt khó chịu phỉ nhổ, “Vốn không phải là lỗi của chúng ta a! Tại sao hết lần này tới lần khác lại phạt chúng ta.”

Mặc dù là nói vậy, nhưng tốc độ chạy cũng không giảm bớt.

Trên mặt Mặc Hi là nụ cười thấu hiểu, nói, “Thầy giáo đang giúp chúng ta.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lạc Nguyệt, giải thích tiếp, “Hình phạt thể này đối với chúng ta mà nói căn bản không tính là quá khó khăn, hơn nữa thầy giáo bảo chúng ta rời đi trước tiên, chính là giúp chúng ta tránh không để cho bọn họ có cơ hội phản bác và biện giải, nhìn vậy thôi, con người thầy giáo này rất bao che khuyết điểm, tớ nghĩ, kế tiếp, chuyện này hoặc là bỏ qua, hoặc là đám người kia gặp xui xẻo.”

“A a a!”

Sau câu cuối cùng của Mặc Hi, truyền vào tai mọi người chính là một tiếng kêu đau đớn thảm thiết, Lạc Nguyệt cũng nghe thấy, chuyển mắt nhìn qua, liền thấy mặt mày đám thiếu niên trước mặt Âu Cuồng đều là một màu tái nhợt, mà tên cầm đầu còn đang ôm ngực, trên cằm chảy xuống huyết dịch đỏ tươi!

“Ồ ồ! Thật đúng là bị bạn nói trúng rồi a!” Lạc Nguyệt sùng sốt, rất hưng phấn gọi Mặc Hi, sau đó tiếp tục nhìn bóng dáng đám thiếu niên kia rời đi cùng Âu Cuồng còn đứng đó.

Đồng thời cũng nghe được đoạn đối thoại cuối cùng của bọn họ:

” Âu Cuồng! Ông! Ông khinh người quá đáng!! Khụ! Tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho ông!!”

” Nhục mạ thầy giáo. Nhẹ thì giáo dục tư tưởng, nặng thì cầm tù.”

” Ông!!”

” Còn muốn thầy lặp lại lần nữa sao?”

“Hừ! Chờ đó!! Đừng tưởng rằng mình giỏi lắm! Trước mặt gia tộc tôi thì ông chẳng là cái thá gì!!”

“Trong “Andara” chỉ có học viên.”

“...”

Đến tận khi bóng dáng đám thiếu niên dần biến mất khỏi sân trường, khí thế Âu Cuồng tỏa ra cũng lập tức tan biến, sau đó lạnh lùng nói, “Nơi này là chỗ của lớp sơ cấp, những ai từ năm 1 trở lên rời khỏi đi.”

Mặc dù có chút không muốn, nhưng Âu Cuồng đã mở miệng, từng người một cũng chỉ có thể chậm rãi rời đi.

“A a a! Thầy thật ngẫu a!! Ngẫu ~-!!”

Bầu không khí vốn đang nặng nề liền bị một tiếng hô trong trẻo phá vỡ, chỉ thấy hai người Lạc Nguyệt và Mặc Hi đã chạy xong một vòng lướt qua bên cạnh đám người Âu Cuồng, nói lớn, “Thầy!! Em thích thầy rồi nha!! Ha ha...!”

Vì lời giải thích của Mặc Hi, khiến ấn tượng của Lạc Nguyệt với Âu Cuồng cũng tăng lên không chỉ một cấp, cô bé vốn là một người thẳng thắn, dám yêu dám hận mà.

Nói xong lời này, người đã lại một lần nữa cùng Mặc Hi tiếp tục chạy về phía trước, lướt qua đám người Âu Cuồng, nét mặt Mặc Hi tràn đầy ý cười, rất nhẹ nhàng. Lạc Nguyệt vẫn có năng lực khiến người khác không nói được lời nào mà thoải mái như vậy.

Tỷ như, bởi vì sự kỳ quặc của cô bé, mà bọn học viên phía trước đều phải nén lại ý cười, sắc mặt Âu Cuồng cũng cứng đờ, sau đó trong ánh mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ cùng không nói nên lời, gương mặt cũng không tự chủ mà nhu hòa đi không ít.

”Xi!” Không biết là ai không cẩn thận bật cười, tiếp đó là một trận cười vang.

Mà lần này, Âu Cuồng ngoài ý muốn không ngăn cản hay nghiêm phạt bất kỳ ai. Thật ra bình thường hắn cũng không phải là người tùy tiện phạt trẻ con, lúc nào thả lỏng được thì sẽ thả lỏng. Chỉ là những đứa trẻ này không thể nhận ra thôi.

Mất nhìn theo hai người đang chạy, ánh mắt Âu Cuồng cuối cùng dừng lại trên người Mặc Hi, thật ra lúc Lạc Nguyệt bị vây khốn hắn đã thấy cũng có thể ngăn cản, nhưng ngay lúc hắn muốn lên tiếng, liền để ý thấy Mặc Hi di chuyển, sau đó lập tức nhìn thấy cảnh tượng khiến cả hắn cũng phải khiếp sợ.

Cô bé này, có lẽ là một hạt mầm rất tốt.

Kỹ năng mô phỏng bay như thế, không chỉ cần thiên phú và giáo dục tốt là có thể làm được, nỗ lực trong đó tuyệt đối không hề ít, hơn nữa... chỉ một chút thời gian tiếp xúc như vậy, cũng khiến Âu Cuồng rõ ràng cảm nhận được sự lãnh tĩnh và tâm thái không nên có ở một đứa bé trong Mặc Hi.

Lẽ nào, trong tay mình đã xuất hiện một cường giả, một võ giả khiến kẻ khác khiếp sợ!?

Đột nhiên, trong lòng Âu Cuồng lại hiện ra suy nghĩ như vậy, có chút tự giễu, thế nhưng đôi tay kia cũng không tự chủ được mà kích động khẽ run rẩy.

Mỗi một người đến một độ tuổi nhất định sẽ muốn bản thân sống có giá trị, Âu Cuồng không phải là ngoại lệ, tu vi cao thâm hơn, có thể giúp một người thọ mệnh kéo dài cũng có thể bảo trì cơ năng thân thể và dung mạo không bị lão hóa, đây cũng là lý do tại sao nhìn thấy rất nhiều người rõ ràng tuổi tác đã là ông già, mà dáng vẻ vẫn chỉ là trung niên vài chục tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 6: Kết thúc một học kỳ

Edit: Tue Nguyen Beta: Sakura P/S: LaLa chính là Lạp Lạp. Sa đổi sang tiếng anh cho nó hay.^^

Thời gian trôi qua vô cùng mau, nhất là khi chú trọng làm một việc gì đó.

Một học kỳ đã kết thúc như vậy.

Trong học kỳ này, Mặc Hi có thể nói là được lợi rất nhiều, phải nói, thầy giáo thật sự giỏi, mặc dù có nghiêm khắc một chút nhưng đối với Mặc Hi lại càng nghiêm khắc thì càng tốt. Điểm này tất cả người đã quá rõ ràng, Lạc Nguyệt từng oán trách không ít, nhưng cũng bị Mặc Hi khuyên xuống, bởi vì cô cần có những điều này!

Mà, trong học kỳ này, để mọi người không khỏi không tán phục chính là, sự siêng năng của Mặc Hi.

Phương châm giáo dục và khuôn phép của học viện Andara rất nhiều, cũng rất nghiêm khắc, nhưng đồng thời có lúc lại rất tự do, đó chính là vào học Andara, anh muốn đến lớp là có thể đến, không muốn đến cũng có thể, chỉ cần trong thời gian học anh không được ra khỏi Andara.

Đồng thời, đến cuối kỳ sẽ biết thành tích của anh như thế nào, lưu ban không phải là không có, không phải mỗi người có thể ở năm 1 đều lên lớp dễ dàng, dù sao càng lên cao thì càng gian nan, tuy nhiên cũng có hạn chế số tuổi, nếu đến tuổi nhất định mà thành tích của anh thấp hơn tiêu chuẩn, vậy thật ngại, anh đã bị khai trừ.

Vì nội quy như vậy, dĩ nhiên Mặc Hi không hề cúp một tiết nào. Hơn nữa ở mỗi một tiết học lại vô cùng nghiêm túc, huấn luyện so với người khác nặng gấp mấy lần. Trong lúc đó vẫn mang theo 10 lần trọng lực. Đương nhiên, điều này người khác không biết.

Chẳng qua là, Dịch Năng Giả và Võ Giả mới là hạng mục chính yếu của Andara, đối với những người bình thường thì nơi học tập là bên ngoài, không cách nào tiếp xúc đến hoàn cảnh học tập của bọn họ.

Bởi vì có Mặc Hi nên hiệu suất học tập của lớp học được tăng lên nhiều, bên ngoài, Mặc Hi không có một điểm kiêu căng, bất kể là người thường hay quý tộc đều đối xử như nhau, trên mặt vẫn luôn có nụ cười nhàn nhạt, dung mạo tuyệt xinh đẹp khiến không ít người bởi vì cô mà làm việc thuận theo nhiều hơn, hơn nữa mỗi lần nhìn thấy cô hoàn thành nhiệm vụ cùng với kết quả học tập, vì không muốn bị xem thường, cho nên cũng cần cố gắng. Ngày nói chính là nam sinh.

Lúc đầu, nữ sinh cũng không có cô lập cô.

Coi như là nhân cách mị lực của Mặc Hi, rõ ràng chuyện gì cũng không có làm, chẳng qua là đôi khi bình thản giải đáp một chút vấn đề của nữ sinh một chút. Đôi khi cô cùng bạn học cùng nhau cười cười.

Mà Mặc Hi không biết, đối với cô, kỳ thật không ít nữ sinh cũng muốn đến gần, bởi vì khí chất kia thật rất khó làm cho người khác ghét, nhưng cũng bởi vì khí chất này, các nữ sinh không có cách nào đi quấy nhiễu cô. Mà đôi khi tiếp cận được cô, tất nhiên sẽ không có lý do không vui vẻ cả.

Đương nhiên, trong đó cũng bởi vì thực lực của Mặc Hi, đội đến lúc có một người thực lực cường đại để bọn họ không có một điểm phản kháng trong lòng, có một người để các nữ sinh khó có thể tìm được khuyết điểm, có lẽ là có nhưng cũng chỉ là một điểm nhỏ nhỏ không đáng nói, không phải là ghen tỵ, chỉ biết trở thành đối tượng theo đuổi và sùng bái. Tình tình cũng mấy đứa trẻ con vốn tương đối ngay thẳng.

Trong ban A năm 1, Mặc Hi chính là nữ sinh được sùng bái. Nhưng ở lớp học này, học sinh đều không phải là người bình thường.

Xinh đẹp, cường đại, hòa nhã, thuần khiết, không nhiễm bụi trần.

Đó chính là Mặc Hi ở trong suy nghĩ mọi người, có lẽ còn có những cái khác, nhưng lại không cách nào xâm nhập để tìm hiểu.

Phía trên trên ban công ở tòa kiến trúc nào đó, ánh mặt trời chiếu rọi, rực rỡ chói mắt.

Một bóng ảnh nhỏ đang ngồi ở viền lan can, quần áo đen tinh xảo nhẹ bay, tóc đen cùng dạng được gió thổi bay, chỉ là một bóng lưng nhỏ nhỏ khiến người cảm giác được như cánh thần tiên.

Bàn tay nhỏ bé vốn cầm lấy một quyển sách giờ lên, vén mấy sợi tóc không an phận đến tai sau, chỉ thấy lỗ tai kia trong suốt nhẹ chuyển động, tay kia đồng thời cũng bỏ xuống, đặt trên đùi để sách.

“Tớ biết là bạn đang ở đây!” Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, cùng với một tiếng —— phanh, cánh cửa ban công bị đá ra, xuất hiện khuôn mặt nhỏ sáng bừng của Lạc Nguyệt.

Vọt thân mình một cái, trong nháy mắt đi tới bên cạnh Mặc Hi, tung mình ngồi lên lan can phía trên giống Lạc Hi, con người đảo qua, thấy đứng ở một bên mà trầm mặc là Hắc Ảnh, còn có Lala, cười nói, “Quả nhiên, chỗ nào có bạn thì chỗ đó nhất định có hai người bọn họ. Nhưng hôm nay không có thấy An Diệc Kỳ kia. Thật sự có điểm kỳ quái.”

“Giả vờ ngốc cũng không hay.” Mặc Hi ngẩng đầu đón gió nhẹ thổi đến, cười nói.

Nói ra, cái này cũng là có nguyên nhân, ở một năm này chuyện tình phát sinh cũng không nhiều nhưng cũng không ít, chuyện tình của An Diệc Kỳ chính là trong số đó, ở đây, tại ngày hôm đó sau khi bị Hắc Ảnh kích thích, bởi vì ở cùng trường học cùng dạng dị năng, cho nên luôn luôn đi tìm Hắc Ảnh quấy rầy.

Mà Hắc Ảnh cũng được Mặc Hi thông báo qua, chuyện này tùy tiện xử lý, chỉ cần không quá ác là được, nếu như có thể để An Diệc Kỳ không đến tìm cô thì càng tốt hơn.

Có một số việc, bởi vì An Diệc Kỳ luôn đi theo nên Mặc Hi không cách nào hành động.

Mà hình như Hắc Ảnh nhớ lấy lời này của Mặc Hi, tại mỗi lần An Diệc Kỳ khiêu khích, hai người lại quyết đấu.

Andara không cho phép tư đấu, nhưng đối với hai bên đồng ý chiến đấu vẫn sẽ thường xuyên phát sinh, dù sao này cũng có thể thúc đẩy sự trưởng thành của từng người, học viện luôn bàn quan với điểm này.

Một cuộc chiến đấu, cũng không có nhiều ác liệt, cũng không mất quá nhiều thời gian.

Người thắng lợi, là Hắc Ảnh.

Khiến mọi người kinh ngạc, một học sinh mới có thể chiến thắng học trường năm 3, hơn nữa cũng không có dùng quá nhiều công phu.

Một cuộc chiến đấu kia khiến An Diệc Kỳ bị đá kích, cái gì cũng không có nói, tập trung huấn luyện.

Cuộc chiến đấu kia, để người trong học viện biết Mặc Hi đã đứng ngang hàng với mỹ nữ đệ nhất Phong Giản Tuyết, biết rõ có người canh giữ cô.

Cái chiến đấu kia, để học viện lưu truyền một quy củ, muốn đến gần Mặc Hi, phải thông qua hai người An Diệc Kỳ và Hắc Ảnh trước.

Một giai thoại mới hai người đều lấy Mặc Hi làm trung tâm.

Đối với điểm này, Mặc Hi không có bất kỳ ý kiến, đáng giá vui vẻ là như vậy sau này sẽ có ít người làm phiền cô, mãi đến bây giờ rất khó thấy một người.

Hỏi, là bởi vì không có hứng thú với Mặc Hi sao? Không! Đối với Mặc Hi, bọn họ cũng say mê, nhưng là vẫn dùng thực lực để nói chuyện, giống như danh xưng Băng Chi Thánh Nữ Phong Giản Tuyết, vì sao cô xinh đẹp như vậy không ai quấy nhiễu? Cùng dạng là bởi vì có một người cường đại thù hờ, cộng thêm thực lực của chính cô, thiếu nữ như vậy, không phải là cái gì mọi người có thể hy vọng xa vời, cũng khó để người có thể đến gần.

Giống như Mặc Hi, đối với thực lực của Mặc Hi, ở một năm này cũng để mọi người có hiểu biết đại khái, cũng để mọi người kinh ngạc, không chút nào khoa trương khi nói cô và Phong Giản Tuyết thật không chỉ là dung mạo tương xứng, thể nhưng thiên phú cùng thực lực cũng giống nhau, cũng không biết ai nói ra cường độ thân thể cao cấp của Mặc Hi là trăm năm khó gặp, đặc biệt là khí chất làm cho mọi người động lòng. Cộng thêm khi cô ở trước người khác, khí chất không nhiễm bụi trần khiến người ta có cảm giác âm thầm cùng với xấu hổ, cũng khó có thể tìm được lý do nhích tới gần.

Cho đến khi một người bị Mặc Hi chân chính giáo huấn, về sau thật không ai còn dám hỗn với cô, đối xử như với Phong Giản Tuyết, lựa chọn đứng nhìn từ xa.

Nói đến Phong Giản Tuyết, Mặc Hi từ cái【bảng xếp hạng mỹ nhân】cũng đã nhìn qua ảnh của cô ấy, đúng với phỏng đoán của mình, chính là người con gái đánh nhau với cô hồi trước.

Chẳng qua ở nơi này một năm không có xuất hiện, nghe nói là bởi vì cô ấy là hội trưởng hội học sinh năm 4, cho nên có quyền đặc biệt và phần thưởng, ngày nghỉ là 1 năm rưỡi.

Đúng là phần thưởng tốt a! Chẳng qua là bây giờ Mặc Hi cũng không cần, hình như những hội trưởng khác được thưởng cũng không tồi, ví dụ như phần thưởng của hội trưởng hội học sinh năm 2 là có tư cách lên tầng ba của phòng Duyệt Lâm.

Phòng Duyệt Lâm là thư viện của Andara, mà riêng tầng ba không phải là ai cũng có thể lên được.

Cái phần thưởng này hơi có tác dụng với cô, cô đã quyết định muốn.

“Đi thôi.” Mặc Hi tung mình nhảy xuống lan can, trong tay cầm lấy sách vở chuẩn bị rời khỏi.

“Đi đâu!” Lạc Nguyệt hỏi, đồng thời nhảy xuống, cười hi hi theo thói quen tựa vào người Mặc Hi.

Mặc Hi nở nụ cười như đã biết rõ, “không phải bạn đến là muốn gọi tớ đi kiểm tra thử thăng cấp sao? Hoặc nên nói là nhảy cấp.”

“Hắc hắc, quả nhiên là Hi! Đúng là hiểu rõ mình.” Lạc Nguyệt không có một điểm ngưng ngừng khi mục đích bị phát hiện, cùng với Mặc Hi đi về phía trước.

Sắc xanh biếc trên đường nhỏ, bốn người đi lại ở trên đường.

Lạc Nguyệt không thể không chắc lưỡi hít hà.

“Này, Hi! Lần này bạn định nhảy bao nhiêu cấp? Hắc hắc, lấy thực lực của bạn, nhảy đến cấp 4 thì không có vấn đề a!” Cô không có nói cấp 5 là bởi vì trong đó có thể có không ít Dị Năng Giả đồng cấp, Vô Giả không thể so được với Dị Năng Giả, mặc dù không phục, nhưng Lạc Nguyệt vẫn phải thừa nhận.

Andara tổng cộng có 7 năm, năm 1 là lúc đầu trẻ con báo tên, 10-15 tuổi cũng có thể tham gia, thực lực phải từ cấp 10 trở lên.

Năm 2, cấp 15 trở lên.

Năm 3, cấp 25 trở lên.

Năm 4, cấp 35 trở lên.

Năm 5, cấp 40 trở lên.

Năm 6, cấp 45 trở lên.

Năm 7, cấp 50 trở lên.

Cho nên, sau khi mọi người tốt nghiệp ở Andara là tu vi cao cấp, đây là chỗ cường đại của Andara .

Trên mặt Mặc Hi tươi cười không có thay đổi, nhìn qua có thể thấy khuôn mặt đầy sức sống của Lạc Nguyệt, cười nói, “Tớ không có ý định nhảy cấp, tớ chưa học xong căn bản nên muốn học cho chắc .”

“Không phải chứ! Bạn còn định ở nơi cấp thấp này!” Lạc Nguyệt kêu to, cô đã chịu đủ một năm rồi, cô không thể chịu nổi những thứ sơ cấp kia, giống như kiểu rõ ràng anh đã là học sinh trung học năm 1 mà lại phải đi học tiểu học còn là học lớp 1, loại cảm giác này có thể tưởng tượng được sao.

“Nguyệt! Bạn nên biết rằng tớ không có kiến thức căn bản, hơn nữa việc này rất có tác dụng với tớ.” Mặc Hi trả lời rõ ràng, chỉ sợ bây giờ thực lực của cô mạnh hơn học sinh năm 1 rất nhiều, nhưng kiến thức cơ bản thì giống bọn họ, trong một năm này cô được lợi rất nhiều.

Sắc mặt Lạc Nguyệt có chút phát khổ , một năm này cô phát hiện Mặc Hi thật sự không hề có kiến thức căn bản, mặc dù khi ấy cô rất gặt mình, bởi vì là sự thực nên khiến người khác không nói nên lời, nhưng mà Mặc Hi lại có thể cường đại đến như thế này.

Nhưng chớp mắt nghĩ, một năm trước Mặc Hi vẫn là một người thường, quả thật là khó có thể tiếp xúc đến việc này, không biết cũng không phải là chuyện lạ . Cũng dễ người khác cảm thán, Mặc Hi là ở dạng tình huống như thế nào mà luyện thành một thân thực lực như thế này? Trong đó thiên phú là tất nhiên, nhưng sự cố gắng nhất định sẽ không thiếu

“Tớ biết rồi.” Lạc Nguyệt sa sút nói, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, tiếp theo vừa cười nói, “Không có quan hệ, có thể thoải mái vui đùa một chút nha, nắm vững kiến thức cơ bản cũng tốt!”

Nói như thế kỳ thật cũng là đang tìm lý do để an ủi mình .

Đôi mắt Mặc Hi chớp động ôn hòa, Lạc Nguyệt có thể cảm giác được tình cảm của cô , đây là mỗi ngày Lạc Nguyệt mở miệng ra bạn bè tốt, chị em tốt.

“Bạn có thể nhảy cấp, tớ biết cái sơ cấp này đối với bạn mà nói đã rất quen thuộc.”

“Này này này! Bạn đây là đuổi tớ sao?” Lạc Nguyệt khoa trương kêu to, “Hừ hừ! Nắm vững kiến thức cơ bản thì sau này mới tốt! Điều này tớ hiểu! Mơ tưởng cường đại một mình! Hơn nữa ở đây rất có cảm giác vinh quanh a! Hắc hắc, so với bọn hần cũng muốn cường đại hơn!”

Mặc Hi biết rõ Lạc Nguyệt khẩu thị tâm phi, trên mặt cười cũng càng thêm dịu dàng, mặc dù cô bé trước mắt thật quá nhỏ, đối với mình cộng tuổi hai đời vào mà nói lại càng có thể giống như con gái, nhưng cô bé có thể để cho mình coi cô bé thành bạn bè, tình cảm vĩnh viễn cũng là không có giới hạn tuổi , bất kể là tình yêu hay tình bạn.

Không có nói lại cái gì, tính tình Lạc Nguyệt giống với hiểu biết của cô, đã nhận định rồi thì nói nhiều cũng không thay đổi được.

Quay đầu, nhìn về phía trước vẫn không nói một lời, theo bên cạnh là Hắc Ảnh và Lala, bây giờ Lala so với quá khứ tựa như biến thành một người khác, trước kia LaLa rất khả ái, rất sợ hãi, rất xấu hổ cũng rất tự ti. Lala bây giờ, vẫn khuôn mặt nhỏ, trẻ con đáng yêu, nhưng bây giờ trên khuôn mặt kia lại lãnh đạm như Hắc Ảnh, không! Hắc Ảnh chính là đã dưỡng thành thói quen lạnh lùng, cái này cũng là tính cách của hần.

Mà mặc dù mặt mũi Lala lãnh đạm, nhưng là Mặc Hi vẫn có thể từ kia đôi mắt nhìn ra âm áp trong đó.

Này không chỉ là Mặc Hi hướng dẫn cũng là bởi vì kinh nghiệm của một năm này.

Từ ngày đó báo tên kết thúc, Lala tự đi theo cô, rồi sau đó, ở một năm này Mặc Hi cùng dạng hướng dẫn, khi Lala ở trường bị nữ sinh bắt nạt, bị nam sinh đùa bỡn thì Mặc Hi đã nói một câu.

“Không chỉ là ở bên trong kiên cường, bên ngoài cũng phải giống nhau , đi theo bên cạnh Hắc Ảnh, hần sẽ hướng dẫn bạn. Cố gắng lên! Tớ muốn chính là cường đại Lala, nếu như bạn không làm được thì tớ sẽ tàn nhẫn đuổi bạn đi.”

“Nhưng, yên tâm bạn còn có thời gian.” Vốn Lala bị sợ đến run rẩy, sau khi một tiếng này nói ra , đầu ngẩng lên , nhìn thấy nụ cười ấm áp kia của Mặc Hi, vốn tâm trạng khiếp đảm cũng dần dần trở nên ổn định.

Mà chính là một năm qua, cô ngại trạng khuôn mặt lạnh như băng cũng đã dần dần quen thuộc đến tự nhiên.

” Thế còn các bạn? Định như thế nào?” Mặc Hi lên tiếng hỏi.

“Theo Mặc Hi sắp xếp.” Giọng nói của Hắc Ảnh vẫn lạnh lùng như vậy, trên mặt không có một điểm biến hóa.

Bởi vì trong trường gọi đại nhân sẽ không tốt, cho nên dưới mệnh lệnh của Mặc Hi, Hắc Ảnh cuối cùng thỏa hiệp, ở loại tình huống bình thường đổi giọng gọi cô là Hi.

Con người chuyển qua nhìn về phía LaLa còn chưa có lên tiếng, Lala trước tiến lên một bước nói, “Giống nhau.” Giọng nói ngọt ngào lại trầm ổn, cũng không e thẹn như trước kia.

“Các bạn có suy nghĩ của chính mình, tự mình quyết định, đây cũng không phải là chuyện gì quan trọng.” Mặc Hi cũng không có sắp xếp cái gì, vẫn đem quyền lợi quyết định cho chính bọn họ. Giống như cô nói, cái này cũng không phải là cái vấn đề lớn gì, tùy ý nhảy cấp vẫn dựa theo quy củ thăng cấp, học lên

cấp bình thường.

Hai người gật đầu, chỉ cần là Mặc Hi lên tiếng, bọn họ cũng không có cái gì nói nữa .

Tiếp tục đi thêm một đoạn , phía trước đột nhiên xuất hiện một người, là một thiếu nữ, khoảng chừng 16, 17 tuổi, một thân áo dài màu cam rất dễ thấy, đó là biểu hiện của hội trưởng hội học sinh năm 2 .

Đồng phục học sinh của hội trưởng hội học sinh được chế tạo đặc biệt, cùng đẳng cấp giống nhau, 7 năm phân làm 7 loại màu đỏ, vàng cam, vàng hoàng kim, xanh lá cây, đen, xanh da trời, và tím, cho nên nhìn một cái có thể rõ ràng nhìn ra thiếu nữ là hội trưởng năm 2

Xem ra thiếu nữ ở chỗ đó đợi một lúc rồi, vừa nhìn thấy bóng dáng Mặc Hi thì đôi mắt nhất thời sáng ngời, chớp động mấy cái, cắn cắn môi, chạy chậm đến trước mặt Mặc Hi.

Trên khuôn mặt hiện ra nụ cười thiện ý, đến trước mặt Mặc Hi dừng lại, cười nói, “Chào học muội Mặc Hi.”

“Chào, xin hỏi có chuyện gì ?” Bởi vì thiếu nữ đến, Mặc Hi không khỏi không ngừng bước chân, cười nhạt trả lời thiếu nữ.

“Ha ha, chỉ là nghe nói qua học muội nên nghĩ đến xem một chút, học muội thật rất lợi hại đây.” Thiếu nữ cười nói, đôi mắt nhìn Mặc Hi ẩn dấu sự kinh diễm và ghen tỵ, mặt lại đầy chân thành, tiếp theo tựa như tùy ý nói, “Học muội muốn đi tham gia kỳ thi thăng cấp sao, vừa vặn chị cũng vậy, mọi người cùng nhau đi nhé.”

Mặc Hi gật đầu, nhiều thêm một người cũng không nhiều, Thiếu một người cũng không ít, hơn nữa vừa nhìn dáng vẻ này cũng biết đây vốn là mục đích của cô ta, chỉ sợ không đáp ứng thì cô ta cũng sẽ đuổi theo.

Mục đích như vậy , ngay cả Lạc Nguyệt cũng nhìn ra được, cô cũng không có nói chuyện hay ý kiến gì, dù sao Mặc Hi đã đáp ứng, cô cũng không thích quản.

Năm người đi tiếp, thiếu nữ thảnh thơi nói nhỉnh nọt, cuối cùng nhất thời hỏi ra câu cô ta muốn hỏi nhất.

“Lấy thực lực của Hi muốn nhảy cấp đến năm 3,4 cũng không có vấn đề a, lần này Hi định thế nào?”

Đôi mắt Mặc Hi lóe lên, bình thân cười nói, “Kỳ thật cũng không có, em còn chưa học xong căn bản, tất cả chẳng qua là dựa theo quy luật lên cấp mà thôi.”

“Như vậy à!” sắc mặt thiếu nữ có chút cứng đờ, trong nháy mắt khôi phục, cười nói, “Thật không có nghĩ tới, người bình thường là muốn vượt cấp hướng về phía trước học cao hơn .”

Không khí có chút buồn bực, bởi vì thiếu nữ đến, Lạc Nguyệt cũng trở nên nói ít đi, đến cuối cùng căn bản là không có nói chuyện.

Lại là một hồi, Mặc Hi rõ ràng cảm giác thiếu nữ hít thở một hơi, mặc dù rất nhẹ, nhưng Mặc Hi cảm giác lực lại rất rõ ràng, tiếp theo thấy sắc mặt thiếu nữ lại là bộ dáng ảm áp , “Hi có có nghĩ qua trở thành hội trưởng không? Dù sao lấy thực lực của Hi muốn trở thành hội trưởng năm 2 là chuyện tình rất đơn giản, nếu muốn, chị cũng cam tâm tình nguyện đưa dù sao Hi xuất sắc như thế .”

Lời này rất thiện ý mà phong độ, này trên mặt là nụ cười cũng rất thoải mái mà ảm áp, chẳng qua là Mặc Hi vẫn phát hiện đôi mắt kia khẩn trương.

Khẩu thị tâm phi a. . . . .

“Dạ, em cần phần thưởng của hội trưởng năm 2 , em sẽ đi tranh, khi đó, dựa vào bản lĩnh của chúng ta .” Mặc Hi rất bình thân mà bày tỏ thật tình, cười nhìn thiếu nữ.

Quả nhiên, sắc mặt thiếu nữ nhất thời biến đổi, tiếp theo vẫn nở nụ cười, mặc dù có chút mất tự nhiên, “Ha ha, Hi nói đúng, vẫn là muốn dựa vào bản lĩnh, bằng không người khác còn cho là Hi không phải là dựa vào bản lĩnh thật sự, như vậy chính là chị không đúng . . . .”

Lại một hồi, thiếu nữ lần nữa nói, “Nói đến đây, chị đột nhiên nhớ tới còn có chút chuyện, không thể cùng đi với Hi rồi, thật xấu hổ.”

“Không sao ạ.” Mặc Hi từ đầu tới cuối đối với thiếu nữ là bình thân.

“Ha ha, kia chị đi trước, tạm biệt.” Thiếu nữ cười vẫy tay, xoay người chạy đi, sau khi xoay người, vốn khuôn mặt kia còn hiện nụ cười nhưng trong nháy mắt trở nên chìm xuống, con ngươi tràn đầy lửa giận.

Tốt! Rất tốt!

Mày muốn tranh đúng không! Vậy đừng trách tao không khách khí rồi! Bản thân tao muốn nhìn mày có lợi hại như lời đồn hay không!

Nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn, con ngươi tràn đầy lửa giận của thiếu nữ lại là ẩn hiện sự ghen tỵ, nếu không cẩn thận hủy khuôn mặt nhỏ cũng không thể trách tao nhé!

Bóng ảnh thiếu nữ không tới một hồi hoàn toàn biến mất, sau đó Lạc Nguyệt vẫn không nói lời nào, tựa hồ thở ra một hơi thật sâu, dường như một hồi

trầm mặc kia khiến cô nghẹn gần chết, tiếp theo cô bắt đầu nói lái nhai, “Hi a! ! Cô gái kia căn bản là đến thăm dò bạn ! Cái gì nói nếu như bạn muốn thì chị tình nguyện đưa, cái gì gọi là người khác cho là không phải dựa vào bản lĩnh thật sự của bạn! ? Nôn mửa chết tở! Chị ta chỉ là nhân vật nhỏ, còn cần nhường? Còn nói bản lĩnh thật sự? Trời ạ! Nghĩ lại làm tở không chịu được! !”

“Ha ha, mặc kệ chị ta! Không cần nghĩ là được.” Mặc Hi tán thưởng nhìn Lạc Nguyệt một cái, mặc dù bình thường Lạc Nguyệt nhìn lại rất lỗ mãng hơn nữa lảm nhảm, nhưng cô bé không chỉ có thực lực tốt, mà còn rất thông minh, hơn nữa cũng quan sát lời nói để xem xét sự tình, ở tuổi này có thể có được biểu hiện như vậy đã là rất không tệ.

Quả nhiên, gia tộc càng lớn mạnh thì người trong đó cũng càng phức tạp. Mặc dù không biết gia tộc Lạc Nguyệt rốt cuộc là thế nào, Mặc Hi cũng không có đi hỏi, nhưng là vẫn có phỏng đoán đại khái, hơn nữa nhìn Lạc Nguyệt cũng biết cô bé không có thời thơ ấu tốt đẹp gì.

“Được được được! Tở mới không thích quần đây! Nhưng mà Hi, bạn thật muốn cái ghế hội trưởng kia?” Lạc Nguyệt nghi ngờ hỏi, “Bạn không giống như là người thích hư vinh như vậy a!”

“Tở không phải đã nói sao? Tở cần là cái quyền thưởng kia của hội trưởng hội học sinh.”

“A! Cũng là! Đã muốn thì lấy! Nhớ kỹ phải giáo huấn chị ta một chút! Hừ hừ! Làm bộ làm tịch!”

“Ha ha, biết rồi.”

Một đường nói cười, bất tri bất giác đã đến nơi tổ chức kỳ thi.

Bởi vì là ngày cuối cùng, nên tại nơi tổ chức kỳ thi trong sân trường cũng tụ không nhiều người lắm, nhưng liếc một cái cũng không nhìn tới phía trước, rất ồn ào náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 7: Tranh chức hội trưởng hội học sinh năm 2

Edit: Tue Nguyễn Beta: Sakura Mặc Hi đến khiến không ít người chú ý tới, một đường không gặp trở ngại đi đến đám người phía trước, thấy được đáng người đứng thẳng tắp theo đó thấy một khuôn mặt lạnh lùng của Âu Cuồng, đi tới đến bên cạnh hắn, cười “Chào thầy.”

Âu Cuồng cúi đầu nhìn về phía cô, sắc mặt rõ ràng dịu lại đi nhiều. Mặc Hi đứng là học sinh xuất sắc nhất của hắn rồi, sự cố gắng cùng thiên phú của cô đủ để hắn không vui mừng cũng không được, đương nhiên đây chỉ là sự yêu thích đối với học sinh, chẳng qua là hắn chưa bao giờ tùy ý thể hiện sự yêu thích, lạnh lùng nói, “Đến đăng ký kỳ thi thăng cấp sao?”

“Dạ đúng ạ!” Mặc Hi cười đáp nói, cô tôn kính Âu Cuồng, bởi vì thầy ấy dạy cô rất nghiêm túc.

Âu Cuồng gật gật đầu, nói tiếp, “Căn bản rất quan trọng.” Ý là, nhảy cấp cũng không tốt.

“Em hiểu!” Mặc Hi hiểu rõ điều này, nhìn hắn cười, tại thời điểm này mà hắn vẫn không quên chỉ dạy cô, sao cô có thể không hiểu? Cười nói, “Kiến thức căn bản của em còn chưa vững, cho nên cứ bình thường mà lên cấp, từ nay về sau hi vọng vẫn có thể được thầy chỉ dẫn.”

Âu Cuồng gật đầu, nhìn cô với ánh mắt tán thưởng, cô tuyệt đối là học sinh rất giỏi, thiên phú rất cao, thái độ rất tốt, siêng năng mà không kiêu ngạo.

Mặc Hi cũng cười cười, chuyển đầu nhìn về phía nơi mọi người gặp mặt trước kỳ thi, đột nhiên cảm giác được có ánh mắt nhìn đến, lại không có nhìn lại, chỉ là trên mặt nụ cười cao lên không ít.

Chỗ đó, chính là một thiếu nữ đang ngồi, thiếu nữ mặc một áo dài màu xanh, tuyệt đẹp mà lạnh như băng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng đến lượt Mặc Hi lên đài kiểm tra thử rồi, chẳng qua là biểu hiện ra thực lực trên cấp 25, cho nên gần như thành công hoàn toàn.

“Em không có ý định nhảy cấp sao?” một thầy giáo khác ngồi ở phía trước hỏi.

”Em không ạ.” Mặc Hi cười trả lời, dưới ánh mắt tiếc nuối của Giáo sư kia, cô bắt đầu điền tài liệu khi thăng cấp, nói tiếp, “Em nghĩ muốn chiến đấu với hội trưởng hội học sinh năm 2.”

Một tiếng nói này khiến mọi người trở nên hoan hô, chiến đấu để tranh thủ chức hội trưởng vĩnh viễn là đặc sắc nhất, nhất là Mặc Hi trong lời đồn có thực lực hơn người như vậy, hơn nữa còn là thiếu nữ có bề ngoài tuyệt đẹp.

Hàng năm kỳ thi thăng cấp học cũng có thể khiêu chiến với hội trưởng, chẳng qua là tại sao là hội trưởng? Đương nhiên là hắn có chỗ bản lĩnh cao cường, không phải là tất cả mỗi người đều có lòng tin như vậy. Trong đó cũng phải nhìn xem hội trưởng có ở đây không, như phần thưởng của hội trưởng hội học sinh năm 7 có 3 kỳ nghỉ đông, nếu như trong 3 năm hội trưởng kia vừa vặn không có ở đây thì đương nhiên không cách nào chọn khiêu chiến được, này cũng là lòng tin vào thực lực của hội trưởng kia.

Đương nhiên hội trưởng hội học sinh năm 2 không có phần thưởng này, kì thi kiểm tra thử đề thăng cấp học phải chiến đấu. Khiêu chiến của Mặc Hi được thông qua một cách tự nhiên như vậy.

Tại nơi nào đó ở dưới đài, sắc mặt thiếu nữ một thân màu cam trầm xuống, khoe miệng hiện lên nụ cười tàn nhẫn, mày đã nghĩ vậy, thì đừng trách tao không khách khí.

“Thật sao?” trên mặt Giáo sư hiện ra nụ cười, “Vậy mời hội trưởng hội học sinh năm 2 của chúng ta ra nghênh chiến.”

Một tiếng roi xuống, thiếu nữ liền ung dung đi ra khỏi đám người.

“Này này này! Khó có được trận chiến giành chức hội trưởng a! Mọi người đặt cược đi!” Trong đám người, có người hô lớn, chuẩn bị để cá cược, đối với việc này thì bảo vệ cùng với Giáo sư cũng không có ngăn cản, đây là chuyện tình hình thoáng phát sinh.

“Tớ đến! Tớ đến! Tớ mua Mặc Hi thắng! !”

“Tớ cũng vậy! Tớ đồ người đẹp Mặc thắng!”

“Tớ cũng vậy! Tớ cũng vậy! Mỗi tí tiền mà. Bất kể thua hay thắng cũng muốn mua người đẹp a! !”

“Ha ha ha! Tớ cũng vậy!”

“Nhưng dù sao hội trưởng cũng là hội trưởng a! Thực lực nhất định rất mạnh! Tớ vẫn mua hội trưởng!”

“Stop! Qua được trận chiến này thì chị ta sẽ không phải là hội trưởng nữa! Tớ mua Mặc Hi!”

Nghe được âm thanh kia, dường như người mua Mặc Hi nhiều hơn, chính vì vậy, khiến cho sắc mặt thiếu nữ kia sắc càng lúc càng trầm xuống.

Trên đài cao, trên mặt thiếu nữ đứng trước mặt Mặc Hi mang theo nụ cười, “Ha ha, học muội, chúng ta lại gặp mặt.” lần này, thiếu nữ đối với Mặc Hi trước kia vốn xưng hô thân mật nay lại trở nên xa lạ.

“Dạ.” Mặc Hi bình thản, cười đáp một tiếng, chị ta vốn cũng không phải là người quen.

“Ha ha, dù sao chiến đấu cũng nguy hiểm, nếu không cẩn thận hại học muội, hoặc là không cẩn thận làm khuôn mặt nhỏ nhắn của học muội bị thương, cũng chớ có trách chị a!” Thiếu nữ nói, chẳng qua giọng điệu của lời này hiện rõ dọa nạt và tàn nhẫn.

Giọng điệu này của chị ta làm cho bầy sói phía dưới la hét, cũng để sắc mặt thiếu nữ càng kém, con trai! Cũng là một đám tham luyến sắc đẹp! Hừ hừ! Chờ tao hủy khuôn mặt này, xem chúng mày còn có thể như vậy hay không!

Trong lòng thiếu nữ ác độc nghĩ, trong đó nguyên nhân cũng là bởi vì chị ta không phải là người đẹp.

“Hi! Mẹ ôi! Giáo huấn chị ta tốt vào! Lại muốn hủy mặt của Hi! Con mẹ nó thật là không muốn sống!” lúc này, một thiếu nữ kêu to truyền đến tai mọi người rất rõ, nhìn lại, chính là Lạc Nguyệt dưới đài.

“Chắc chắn, quả nhiên là mèo hoang mạnh mẽ như trong lời đồn, Lạc trẻ con a! Đủ mạnh mẽ, tớ vui! Ha ha!” Sau đó, không biết là ai trong đám người cười rồi nói lớn.

Mèo hoang cay nghiệt! Chính là danh hiệu mà đám sói kia gọi Lạc Nguyệt.

“Ha ha ha ha ha!”

“Đúng a! Đúng a! Đủ hoang đủ cay!”

Trong đám người bắt đầu gào thét.

“Cút! Hi! Không thể nương tay! Giáo huấn chị ta mạnh vào! Bằng không tớ sẽ lên làm thay cậu! !” Lạc Nguyệt lại gào thét một tiếng.

Lần này không ai đáp lại cô, bởi vì cuộc chiến phải bắt đầu rồi.

“Bắt đầu đi!” Phía trước, Giáo sư nói một tiếng, ra hiệu cho cuộc chiến bắt đầu.

“Ha ha! Mời chỉ giáo nhiều!” Thiếu nữ lại nói, Mặc Hi chỉ gật gật đầu, cô không thích chiến đấu như vậy, nếu là đánh nhau thật, trước khi đánh nhau còn muốn nói mấy câu này thì không biết đã sớm chết như thế nào.

“Hú hú! Người đẹp Mặc cố gắng lên! ! Tớ ủng hộ cậu! !”

“Bắt đầu đánh đi! Đánh đi! ! Ha ha!”

“Cuộc chiến giành chức hội trưởng! Vì hội trưởng mà chiến! Ha ha ha!”

Dưới đài lại một lần nữa sôi trào!

Mặc Hi đứng ở đài cao mang theo nụ cười nhẹ quen thuộc, nghiêm trang đứng thẳng, đơn độc cùng thế gian, không nhiễm bụi trần.

Thiếu nữ trước mặt cô không khỏi trở nên u ám, giống như hạt bụi.

Thiếu nữ cũng cảm nhận được, trong lòng không khỏi giận dữ, trong nháy mắt quanh thân hiện ra sắc cam sáng rực, thể công như muốn hủy diệt hết tất cả, giờ tay, chỉ Mặc Hi ở xa! !

Đi chết đi! ! Trong mắt thiếu nữ tràn đầy sự tàn nhẫn.

Phanh —————

Một đạo kịch liệt là vậy nhưng rõ ràng lại chỉ một âm thanh vang lên.

Trong nháy mắt toàn trường yên tĩnh, không một tiếng động, đến nỗi tiếng gió cũng nghe được rõ ràng.

Tất cả âm thanh mới kêu lên đều kẹt lại trong cổ họng, khiến cả khuôn mặt cũng đỏ lên.

Một lúc trôi qua.

Bộc phát ra chính là tiếng gào thét càng thêm kịch liệt, từng đạo âm thanh mạnh mẽ không thể tưởng được.

“Không phải chứ! Như vậy. . . . . Như vậy là xong rồi?”

“Trời ạ! Tớ không có hoa mắt chứ! Như vậy! ? Như vậy! ?”

“Này. . . . . Đây là cuộc chiến giành hội trưởng đặc sắc nhất trong lời đồn sao? Này coi là cái gì! ! ?”

“A a a! thua rồi, tớ thua rồi!”

“. . . . .”

Từng đạo âm thanh gào thét vang lên, mà nhìn trên đài cao, chỉ thấy hình như Mặc Hi không có bất kỳ thay đổi gì, cứ đứng đó, chẳng qua là vị trí thay đổi, bây giờ chỗ cô đang đứng chính là chỗ thiếu nữ vừa mới đứng vậy hỏi thiếu nữ kia đã đi đâu?

Chỗ xa, té trên mặt đất nằm bất động, không nhúc nhích đúng là chị ta.

“Thầy giáo, có thể tuyên bố kết quả chưa?” Quay đầu, thản nhiên cười, làm bao nhiêu người nhìn mê mẩn, làm si mê bao nhiêu tâm của mọi người, Mặc Hi hỏi.

Đứng ở đài cao, cô chói mắt như thế, chỉ có cô.

“Hà? Được!” Giáo sư sững sốt, tiếp theo cười nói, “Bây giờ, tôi ở chỗ này tuyên bố, Hội trưởng hội học sinh năm 2 kỳ tiếp theo chính là Mặc Hi.”

“Hú hú! !”

Dưới đài là một trận hoan hô!

Mặc Hi cũng cười, bình thản xuống đài.

“Hừ hừ! Bạn không có giáo huấn chị ta giống lời tớ nói!” Vừa thấy Mặc Hi xuống, Lạc Nguyệt liền khoác tay lên người cô, như có chút tức giận nói, tiếp theo lại là cười một tiếng, sung sướng cùng giáo hoạt, “Nhưng, thoáng một cái bạn có thể khiến người ta mất hết thể diện! Ha ha, sau này nhìn chị ta thế nào còn gặp người khác! Cho dù bình thường lại, cũng không ngẩng đầu lên được với cậu! Ha ha ha!”

“Ha ha!” Đối với lời nói của lạc Nguyệt, Mặc Hi cũng chỉ là cười.

Ngay tại thời điểm thiếu nữ muốn ra tay, thì Mặc Hi đã di chuyển, trực tiếp đá chị ta xuống đài.

Đây cũng là chuyện tình đã được dự liệu trước, một gã dị năng giả cấp 25 làm sao có thể bằng Mặc Hi có được thân thể của võ giả cao cấp lại còn không nói tới tốc độ biến thái kia của cô.

Võ giả vĩnh viễn không cách nào chiến thắng dị năng giả cùng cấp, không có sai! Thậm chí, có võ giả cao cấp cũng không cách nào chiến thắng dị năng giả thấp hơn một cấp, cũng không có sai! Chẳng qua là, người cô ta gặp phải lại là Mặc Hi, thiếu nữ này giả vờ là võ giả, hoặc là nói võ giả cũng là một loại năng lực của cô, nhưng võ giả bình thường không thể nào so sánh được với cô .

Không nói đến cường độ thân thể kia , võ giả cũng không có tốc độ biến thái như vậy, còn có năng lực hồi phục trong nháy mắt đủ để cô đứng đầu thế giới võ giả này, có thể nói, cô đã phá vỡ quy luật của thế giới này, như vậy, không nói đến có thể chiến thắng dị năng giả cùng cấp, thậm chí cô có thể chống đỡ dị năng giả có cấp cao hơn bản thân!

Chẳng qua việc này cũng không ai biết, chỉ sợ nói ra cũng không có người tin.

Một lúc sau, Lạc Nguyệt, Hắc Ảnh cùng với Lala cũng thông qua kỳ thi, trong lúc này, Lạc Nguyệt và Lala đều chọn thăng học năm 2 mà Hắc Ảnh thì nhảy cấp lên năm 3. Thật sự, đối với Hắc Ảnh có ký ức của truyền thừa, chính xác mà nói cấp thấp không có tác dụng gì với hắn.

Sau khi hoàn thành kỳ thi, bốn người cũng không có ở lại, rời khỏi nơi tổ chức kỳ thi.

Đi được một đoạn, trước mắt lại xuất hiện một người, cũng là một thiếu nữ, hoặc là phải nên nói là cô gái, 14, 15 tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, một thân áo dài màu xanh, khiến người khác biết cô là hội trưởng hội học sinh năm 4, một thân lạnh như băng kiên định nhưng khí chất khiến người ngưỡng mộ.

Nói ra , đồng phục hội trưởng của Andara thật rất hoàn mỹ(hoàn hảo mà xinh đẹp), 7 loại màu sắc, hoàn toàn không có vì màu sắc mà trở nên xấu đi, có chăng là càng thêm hoàn mỹ cùng với cao quý mà ưu nhã, thiết kế khéo léo phối hợp với màu sắc, hiện ra mỗi loại màu sắc có cảm giác xinh đẹp cùng với cảm giác hài hòa, mặc trên người cũng sẽ không mất đi cảm giác tự nhiên, như thiếu nữ trước mắt, rõ ràng là sắc xanh lục đầy sức sống , cũng không vì khí chất của thiếu nữ lạnh như băng mà có cảm giác xa cách, ngược lại còn có cảm giác hấp dẫn cùng xinh đẹp.

Lúc này, thiếu nữ quay đầu nhìn về phía bốn người Mặc Hi, bước đến, đi về phía bốn người Mặc Hi.

“Trời! người đẹp a! ! Trời ạ! Ngoài Hi ra! Lại còn có người đẹp gần như bạn đây! ? Nhưng vẫn thua bạn.” Lạc Nguyệt vừa nhìn thấy thiếu nữ nhất thời kêu to.

Hắc Ảnh trở nên hơi cảnh giác, thiếu nữ trước mắt khiến hắn có cảm giác khó chịu không nói lên lời, cũng để hắn cảm giác được sự nguy hiểm, đương nhiên chủ yếu nhất là, hắn không cho phép cô ta làm hại đến Mặc Hi.

Sau đó, Mặc Hi cũng dừng lại, trên mặt hiện ra nụ cười, nhìn thiếu nữ.

Cuối cùng, thiếu nữ dừng lại trước mặt Mặc Hi, nhìn kỹ cô, con ngươi màu lam xinh đẹp nhưng lại hoàn toàn rét lạnh, không có tình cảm, lạnh như băng, “Lại gặp nhau.”

Giọng nói lạnh như băng.

“Đúng vậy, giống như tôi đã nói , lại gặp mặt ! 1 năm, thời gian cũng không dài.” Mặc Hi cười nói, thiếu nữ trước mắt, chính là người đã chiến đấu với cô, cũng là người đẹp nhất ở Andara, nổi tiếng với tên gọi, Băng Chi Thánh Nữ Phong Giản Tuyết.

Hơi trầm mặc, Phong Giản Tuyết lại một lần nữa lên tiếng, “Chúng ta nói chuyện đi.”

“Được.” Mặc Hi gật đầu, quay đầu qua ba người Lạc Nguyệt nói, “Các bạn đi trước đi, ở công chờ tớ, tớ tới liền.”

“Không đâu, tớ cũng muốn đi ~!” Đối với Phong Giản Tuyết, Lạc Nguyệt cực kỳ tò mò, vừa khóc vừa nói.

Nhưng từ ánh mắt của Phong Giản Tuyết, cô cũng không nghĩ mình đi được, mà Mặc Hi cũng không có lên tiếng, khuôn mặt mang nụ cười lại càng để cô hiểu ý tứ.

Chu chu môi, “Được rồi! Được rồi! Các bạn từ từ nói, chúng tớ đi trước, nhớ nhanh nhanh nha!” Nói xong, xoay người rời khỏi.

Hắc Ảnh không di chuyển, con ngươi nhìn về phía Mặc Hi.

“Yên tâm đi, không có chuyện gì, cùng Nguyệt đi trước, đến công chờ tôi.” Đối với sự lo lắng của Hắc Ảnh, Mặc Hi cười cười, đồng thời an ủi một lần nữa.

“Dạ!” Hắc Ảnh đáp ứng, xoay người rời khỏi.

Lala cũng nhìn Mặc Hi cùng với Phong Giản Tuyết một cái, rồi xoay người đi theo phía sau Hắc Ảnh cùng với Lạc Nguyệt.

Trên đường nhỏ chỉ còn lại hai người Mặc Hi và Phong Giản Tuyết, thỉnh thoảng học sinh đi qua cũng tò mò nhìn xung quanh, dù sao hai người đẹp nhất ở học viện kẻ vai đứng chung một chỗ, không nói trong đó rốt cuộc có chuyện gì, nhưng nhìn thôi cũng đủ để tâm trạng vui vẻ.

“Đi thôi.” Phong Giản Tuyết dẫn đường, Mặc Hi gật đầu, đi theo cô.

Hai người đi một lúc thì tới một khu rừng rậm, yên tĩnh mà thoải mái, chỉ có hai người.

Phong Giản Tuyết đứng lại, xoay người nhìn về phía Mặc Hi.

Mặc Hi tựa vào một gốc cây, cười nhìn cô.

Hai người lại im lặng.

“Nói đi, tìm tó có chuyện gì?” Vẫn là Mặc Hi nhẹ nhàng mở miệng.

Đôi mắt màu lam băng giá của Phong Giản Tuyết tựa như lại càng kết thành một tầng băng mỏng, trả lời lạnh như băng, “Chiến đấu.”

Bởi vì lời nói này, con người Mặc Hi ản nộ cười, khoe miệng cũng hiện ra nụ cười cho thấy cô đang vui vẻ, “Xấu hổ , tó bây giờ còn không có hứng thú, cũng chưa đến lúc. Nhưng mà, tó nghĩ, sẽ không quá lâu cho trận đấu tiếp theo của chúng ta.”

“ . . . . .” Phong Giản Tuyết không có động tĩnh, bình tĩnh nhìn cô một cái, tiếp theo xoay người, không có một điểm lưu luyến, rời đi.

Mặc Hi cũng không nói lời nào, xoay người rời đi theo hướng ngược lại, Phong Giản Tuyết là một đối thủ đáng để cô tôn trọng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 8: Tin tức của người xưa

Edit: Tue Nguyen Beta: Sakura “Này! Hi! Ở đây! !” Mới đến cửa lớn của Andara, liền nghe tiếng kêu vô cùng quen thuộc của Lạc Nguyệt, chớp mắt nhìn lại thấy cô đang vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé.

Mặc Hi cũng nở nụ cười, âm áp thuần khiết, đi đến chỗ ba người đang đứng.

Ở vùng núi thâm sâu khác không biết tên, một nhóm người đang đứng chỉnh tề, cung kính cúi đầu.

Gần mười người mặc quần áo màu đen, nhìn kiểu dáng có thể biết đây là một loại trang phục kiểu khoa học kỹ thuật mới dùng trong huấn luyện hoặc là trang phục trong chiến đấu , mặt nạ cũng che đi nửa khuôn mặt, không giống da, không giống vải. con người bị lộ ra đen nhánh mà dờ dẫm, không có tình cảm

Mười người cứ đứng như vậy, khiến không khí trở nên buồn bức, ngập tràn sát khí.

Mà đứng trước mười người này, có một người đứng yên, bên ngoài là một thân áo dài màu đen, lơ lơ có thể nhìn thấy quần áo màu đen bên trong, phía ngoài áo dài, có đường vân sắc đỏ của máu), có cảm giác thần bí và máu tanh khó nói.

Một người so với một người lại cường tráng hơn không ít, chỗ rộng hơn cả chục cm.

Từ thân hình đến bề ngoài, người đàn ông cao lớn kia chắc là trung niên, mà người đứng ngoài là một thiếu niên.

“Tiểu Nho, con đã quyết định chắc chắn?” giọng nói bình tĩnh mà từ ái , có phần trầm xuống từ người đàn ông cao lớn.

Người thiếu niên không có nói chuyện, mà chỉ gật gật đầu.

Thở dài, người đàn ông nói tiếp, “Thật ra không nói đến tài năng mà ông trời cho con, có ba trợ giúp, con cũng có thể mạnh lên .”

Thiếu niên hơi cử động, cuối cùng mở miệng, “Không cần.”

Giọng nói trong suốt mà âm áp, nho nhã, giống như tiếng gió, lại thể hiện lạnh lùng cùng với xa lạ.

Không khí lại trở nên khó chịu.

Một lúc sau, người trung niên cũng cười, cũng không có bởi vì giọng điệu xa lạ của thiếu niên mà thay đổi, giọng nói vẫn ôn hòa và từ ái, còn có quan tâm, “Nếu là quyết định của con thì cha cũng không ngăn, nhưng là, hi vọng con nhớ kỹ, cha chờ con trở về.”

Dừng một chút, người trung niên nói tiếp, “Mẹ con cũng sẽ muốn con mau trở về .”

“ . . . . .” cả người thiếu niên rõ ràng cứng ngắc rồi bình thường trở lại, cuối cùng trong giọng nói cũng có một tia tình cảm, “Thời gian này, hi vọng cha sẽ

chăm sóc mẹ cho tốt.”

“Ha ha, cô ấy là vợ của cha, mẹ của con, cha sẽ chăm sóc mẹ tốt.” Giọng nói của người trung niên đưa ra lời đồng ý vui vẻ .

Không nói lời nào, ý tứ của thiếu niên rất rõ ràng.

Người trung niên cũng im lặng, hai bàn tay đưa ra không khí, theo đó màu xanh sáng rọi ngưng tụ lại, đây rõ ràng là biểu hiện tu vi của vương giả, sau đó theo màu xanh sáng rọi, bàn tay ở không trung vẽ ra một đường, một khe hẹp xuất hiện bên trong bóng tối bao phủ.

Người trung niên chớp mắt nhìn về thiếu niên.

Thiếu niên không có nhìn lại, cũng không có chần chờ, đi vào khe hẹp kia, trong nháy mắt biến mất, sau đó khe hẹp cũng trở nên biến đổi.

Con người không có một điểm thay đổi, trống rỗng, sắc mặt người trung niên phức tạp, một lúc sau, quay người lại, trong nháy mắt cả người bao phủ áp lực lạnh như băng. Giọng điệu cũng không có tình cảm ôn hòa như lúc này, chỉ có sự lạnh lẽo cùng với uy nghiêm, “Tất cả đều cẩn thận cho tôi, nếu có gì không bình thường, trong thời gian sớm nhất báo cho tôi biết.”

“Dạ!” âm thanh chính tề mà đờ đẫn, từ miệng mười người truyền ra.

Lúc này người trung niên mới lóe lên, bước vào khoảng không, trong nháy mắt biến mất, tốc độ như vậy có thể nói là khiến người khác sợ hãi.

Ở nơi khác, cùng dạng là vùng núi bí ẩn, nhưng nếu Mặc Hi nhìn qua, tuyệt đối sẽ rất quen thuộc với cô, bởi vì cô đến nơi đây rất nhiều lần, lưu lại rất nhiều kỷ ức.

Non xanh nước biếc, còn có núi non tràn đầy sức sống, nơi này sự vật không có gì thay đổi, nhưng có một số thứ thay đổi cũng rất nhiều.

Chỉ thấy nơi này trước kia là rừng núi hoang vu, mà nay đã có phòng ốc, ở sân tập cũng có khoảng hàng trăm đứa trẻ.

Mỗi người đều chịu khó tập luyện, mồ hôi đầm đìa.

Trong đó, một thiếu niên cao lớn khoảng 15,16 đang đi lại bên cạnh những đứa trẻ, lông mày khẽ nhíu lại, có cảm giác uy hiếp, ánh mắt sắc tựa như kiếm, quét qua mọi người, đột nhiên hét lớn một tiếng, “Toàn bộ lên tinh thần cho tôi, các cậu muốn bị đuổi không?”

“Không! !” những đứa nhỏ kêu to, vừa mới một hồi lại trở nên mạnh mẽ.

Thật ra cũng không thể trách bọn trẻ, chỉ do huấn luyện quá hà khắc cùng với khó khăn, nếu không có thuốc chống đỡ thì chỉ sợ bọn trẻ đứng cũng không nổi.

Thiếu niên không nói lời nào, lại một lần nữa nhìn bọn trẻ một cái, xoay người đi tới một nơi hẻo lánh.

Chỗ đó là một nơi riêng biệt, chỉ có một giỏ đựng cây thuốc cùng với dụng cụ, trong đó một bóng hình gầy yếu đang không ngừng chọn lựa.

Vừa nhìn thấy này người này, con người thiếu niên vốn bén nhọn trở nên nhu hòa, khuôn mặt vốn lạnh lùng cũng trở nên ấm áp không ít, đi tới bên cạnh người con trai này lên tiếng nói, “Tam Lăng, không cần cực khổ như thế, bây giờ cũng không cần nhiều thuốc như vậy.”

Tam Lăng? Cách gọi này là dành cho người quen thuộc, chẳng qua thiếu niên gọi là Tam Lăng lại là ai?

Người con trai bị gọi là Tam Lăng quay đầu lại, khuôn mặt thoáng tái nhợt rồi trở lại bình thường, nhưng con người kia ấm áp mà trong sáng khiến khuôn mặt sáng lên không ít, chỉ là, đây không phải là điều quan trọng, quan trọng là ..., thiếu niên trước mắt này, gọi là Tam Lăng? Người này cùng Tam Lăng mà Mặc Hi quen biết hoàn toàn không giống nhau.

“Anh, anh quên mất sao? Bây giờ em gọi là Phạt Dược.” Thiếu niên nói, trên mặt hiện tình cảm ôn hòa.

Thiếu niên sững sốt, bất đắc dĩ cười cười, “Ha ha, anh còn thật quên mất, đã một năm rồi, vẫn không có quen!”

“Đúng vậy, 1 năm, không biết đại nhân thế nào rồi.” Phạt Dược có chút hoài niệm, tiếp theo tựa hồ có chút buồn bã, “Chỉ là chúng ta vẫn chưa hoàn thành được nhiệm vụ mà đại nhân giao cho.”

“Đây cũng không là trách nhiệm của riêng em, hơn nữa ở đây công lao của em là lớn nhất, em đã hoàn thành phần trách nhiệm của em rồi.” Sắc mặt thiếu niên kiên định, tay cũng nắm chặt, “Không bao lâu nữa, anh nhất định sẽ làm cho đại nhân xem trọng, nhất định phải thành công.”

“Dạ!” Phạt Dược cũng cười một cách kiên định, gật đầu, con người có chút sao nhãng. Cậu nhớ kỹ ngày bọn họ tách ra, cô nói, chỉ cần bọn họ dựa vào chính mình cố gắng đi tới Andara tìm được cô, cô sẽ thu nhận bọn họ, thật ra đây là giả vờ cho người đang ẩn trong bóng tối xem, trước đó cô đã phân nhiệm vụ cho anh em họ rồi.

Hỏi bọn họ là ai, không sai, Phạt Dược chính là Tam Lăng, mà thiếu niên còn lại chính là Đại Lăng, hiện tại bọn họ có bề ngoài khác là do thuốc có thể thay đổi hình dáng của Phạt Dược, mà thứ thuốc này được làm ra theo yêu cầu của Mặc Hi.

Mà bây giờ hai người đã đổi tên, Đại Lăng tên là Phạt Lăng, Tam Lăng tên là Phạt Dược.

“Yên tâm đi! Không bao lâu nữa! Dù đại nhân cho chúng ta đủ thời gian để hoàn thành, anh cũng muốn tận lực ở thời gian sớm nhất đạt được thành tích mà ngài ấy muốn!” Giọng nói Phạt Lăng chìm xuống, trong đó chứa đựng kiên cường cùng hào khí tinh mịch.

Phạt Dược cũng cười, khuôn mặt nhỏ ốm yếu cũng hiện sự tự tin cùng với mong đợi.

Trong thời gian một năm này, dần dần tất cả đều đã trải qua sự thay đổi.

Ở khu trung tâm trong thành La An, trong khu biệt thự ở nơi nào đó.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu khắp ban công tầng trên, Mặc Hi mặc một bộ quần áo trắng đơn giản ngồi ở đó, trong tay cầm điện thoại đang nói chuyện.

“Bởi vì thời gian nghỉ rất ngắn nên không thể nào trở về được ạ.”

“Ha ha, như vậy rất tốt, chắc em trai rất đáng yêu!”

“Ha ha, không sao ạ, con cũng nhớ cha mẹ.”

“Dạ, con hiểu.”

“Dạ, tạm biệt.”

Ngắt điện thoại, Mặc Hi tựa vào trên ghế, thời gian nghỉ của Andara rất ngắn, dường như chỉ có mười mấy ngày, trong những ngày này bọn họ liên lạc được thông tin bên ngoài nhưng mười mấy ngày sau sẽ phong bế. Đương nhiên, giống như năm ngoái, cũng có thể như An Diệc Kỳ rời trường sớm, chỉ cần anh có thực lực đến cấp bậc nhất định, bất kể ở đâu, thực lực vĩnh viễn là quan trọng nhất.

Nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi của ba mẹ, không có nghĩ đến một năm này ba mẹ lại sinh một đứa bé, là một em trai. cô cũng không phải là một đứa trẻ thật sự, cho nên cũng không sẽ không bởi vì cái này mà ghen tỵ với em trai, hơn nữa cô còn vui vẻ, bởi vì có em trai, ba mẹ bọn họ cũng sẽ không có đơn, dù sao mình thật không giống một đứa nhỏ, cũng sẽ không có quá nhiều thời gian để có thể đi theo bên cạnh ba mẹ, bây giờ có một em trai so với mình nhỏ hơn 10 tuổi thật rất không sai.

“Hi, hôm nay là ngày em và Kỳ thiếu gia cùng Lạc tiểu thư hẹn nhau ra ngoài.” lúc này, Thiên Nhu một thân quần áo màu trắng đi tới, nhắc Mặc Hi. Thiên Nhu không gọi cô là Mặc Mặc nữa. Đây là phân phó của Mặc Hi.

“A, đúng rồi.” Mặc Hi nhớ lại lần trước An Diệc Kỳ có nói đi dạo phố, muốn có cơ hội để buông lỏng tâm trạng, cho nên Mặc Hi cũng không có từ chối, trong đó cũng là bởi vì Lạc Nguyệt kéo cô đi, đứng lên, hỏi, “Bọn họ đã đến rồi hả chị?”

“Đã đến.” Thiên Nhu lên tiếng cười nói, thời gian một năm này Mặc Hi thật sự nhìn rất có sức sống.

Mặc Hi gật đầu, đứng dậy, vừa đi vừa nói, “Cùng đi chứ.”

“Vâng”

Hai người xuống lầu, mới đến phòng khách liền thấy được một nhóm người, An Diệc Kỳ, Khó Lạp, Phiêu Linh, tiếp theo chính là Lạc Nguyệt, Hắc Ảnh, Lala cũng ở đây, thời gian như vậy cô vẫn không chịu lãng phí một chút nào, dựa theo phương pháp huấn luyện không biết Mặc Hi có ở đâu, sau đó không biết tại sao, đám người bọn họ lại quen thuộc lẫn nhau như vậy.

“Mặc Mặc đến rồi! !” Vừa nhìn thấy Mặc Hi xuất hiện, An Diệc Kỳ chính là người đầu tiên lớn tiếng kêu to, mặc dù cậu thua một số trận, hơn nữa lâu ngày lại không gặp Mặc Hi, nhưng là tình cảm kia cũng không có một điểm phai nhạt, chẳng qua là càng thêm mãnh liệt, gấp rút trong tâm trạng cậu.

Trong thời gian này cậu cũng điều tra Hắc Ảnh, thì ra tất cả, dựa theo lời của An Dĩ Mẫn, Hắc Ảnh chính là người bảo vệ cho Mặc Hi. Điều này khiến An Diệc Kỳ thờ phào một hơi, vì vậy ý nghĩ thù địch đối với Hắc Ảnh cũng giảm xuống không ít, nhưng trong lòng muốn vượt xa Hắc Ảnh lại càng thêm mãnh liệt

“Oh, tất cả mọi người đã ở đây.” Mặc Hi đáp ứng một tiếng, cùng Thiên Nhu đi đến trước mặt mọi người.

“Hắc hắc, nhiều người thì chơi mới vui!” Lạc Nguyệt cười hi hi nói, không thể chờ được nữa, kêu lên, “Tốt lắm! Tốt lắm! Đừng nói nữa, đi nhanh đi! Mỗi khi đến thời gian này khu trung tâm có rất nhiều chỗ vô cùng tốt để chơi, không đi nhanh một chút sẽ đáng tiếc!”

Nói xong, kéo lấy Mặc Hi hướng ra phía ngoài chạy đi trước, Mặc Hi cũng không có phản kháng để tùy ý cô bé kéo lấy. Hai người vừa đi, những người khác còn có thể đứng lại? Tất cả tự nhiên nhanh chóng đi theo.

Q.3 - Chương 9: Hội bán đấu giá

Edit: Tue Nguyen Beta: Sakura Trên đường phố, bởi vì đang trong thời gian nghỉ, hơn nữa lại là cuối năm, cho nên so với bình thường người nhiều hơn không ít, cũng lộ ra rất náo nhiệt.

Rất dễ thấy một đám trẻ ở chung một chỗ, hơn nữa còn là một đám khí chất hơn người cùng với bề ngoài xinh đẹp, vì vậy không ít người trên đường phố không khó để đoán ra bọn họ là học sinh của Andara.

Trải qua cả buổi mua sắm đồ, một nhóm 7 người này đến một nhà hàng bình thường ăn cơm chiều.

Nhà hàng này rất đơn giản, tuy đơn giản như vậy nhưng cũng không thể bỏ qua sự tinh tế và huyền ảo.

“Hi hi, Mặc Mặc! Mặc Mặc biết vì sao Kỳ mang Mặc Mặc đến ở đây ăn cơm không?” mới ăn cơm xong, nghe An Diệc Kỳ cổ nói một cách thần bí.

“Vì sao?” Mặc Hi vẫn rất nề mặt phối hợp với câu hỏi.

“Ha ha!” An Diệc Kỳ đắc ý cười, nhìn Khó Lạp bên cạnh không nói lời nào, cái này không có cái gì tốt để đắc ý, chỉ cần là người thường xuyên đến sẽ biết tầng trên có gì đặc biệt, chẳng qua Mặc Hi là lần đầu đến cho nên không biết mà thôi.

Ngay tại lúc An Diệc Kỳ chuẩn bị nói thì Lạc Nguyệt đã chen miệng rồi, “Stop, đắc ý cái gì chứ! Hi, tớ nói cho cậu biết.”

“Bạn!” con người An Diệc Kỳ trừng lên, tức giận nhìn Lạc Nguyệt, cô lại để mình bị mất một cơ hội biểu hiện trước mặt Mặc Mặc!

Nhưng đối với sự tức giận của An Diệc Kỳ, Lạc Nguyệt hoàn toàn không để ý, cười nói: “Là thế này, cái tòa Hợp Thiên lâu này nhưng là rất có phong cách, các tầng được phân ra, đừng thấy tầng một này chẳng qua là ăn cơm, tầng hai chính là mua bán mọi loại dị khí tốt, mà quan trọng nhất là 3 năm một lần, ở đây sẽ tổ chức một buổi bán đấu giá, đừng xem thường buổi bán đấu giá này, bên trong cái gì cũng đều không thể khinh thường, mà năm nay vừa đúng là qua năm thứ 3, hôm nay sẽ có buổi bán đấu giá đặc sắc đó! Ha ha! Hi sẽ có hứng thú đi!”

“Hừ!” Bị lạc Nguyệt nói hết mọi chuyện, An Diệc Kỳ bực mình hừ một tiếng, lại không có một biện pháp nào, ai bảo cô là bạn tốt nhất của Mặc Hi đây?

Không sai, Mặc Hi thấy hứng thú rồi, sắc mặt cũng không chút nào che giấu biểu hiện, cười nói: “Đúng vậy! Chính xác rất để người mong đợi.”

“Ha ha! Tớ biết cậu chỉ đối với chuyện như thế này mới cảm thấy hứng thú!” Lạc Nguyệt đắc ý nói, đứng lên, nhìn đồng hồ liền nói, “Thời gian còn dư 1 chút, nhưng có thể đến chỗ ngồi, sáng sớm tớ đã lên kế hoạch cho tiết mục này, vì vậy chỗ ngồi cũng là ở vị trí tốt lắm a! Chúng ta bây giờ đi đi!”

“Sao? Bạn cũng đã có chỗ ngồi rồi?” An Diệc Kỳ vừa nói, cũng đứng lên.

Thì ra, An Diệc Kỳ cũng đã có chỗ ngồi.

“Thế nào! Hừ hừ! Hi nhất định là muốn ngồi cùng tớ!” Lạc Nguyệt tự nhiên cũng nghe ra ý tứ trong đó, kéo Mặc Hi đứng rồi đối diện với An Diệc Kỳ kêu lên.

“Bạn!”

“Bạn cái gì mà bạn! Tốt lắm! Tốt lắm! Đi thôi! Đi đến chỗ phòng của tớ nào !”

“Vây đi thôi, này không có cái gì tốt để tranh a? Chỗ của ai thì ngồi tại đó là được rồi.” Mặc Hi cùng mọi người đứng lên, có chút bật cười nói, rốt cuộc trẻ nhỏ vẫn là trẻ nhỏ.

“Được được! Đi thôi! Hi! Cùng tớ đi!” Mặc dù nói như thế, nhưng nhìn lại Lạc Nguyệt vẫn tranh cùng An Diệc Kỳ.

Một đường không trở ngại đi tới buổi bán đấu giá kia, nhìn lại, thật sự là rộng! Rõ ràng là buổi bán đấu giá chưa có bắt đầu, nhưng người đã ngồi gần hơn phân nửa chỗ rồi.

Đám người Mặc Hi đến bị những người này chú ý tới, nhìn thấy bọn họ được người dẫn đường cung kính dẫn vào căn phòng kia, từng tiếng bàn tán vang lên.

“Ai, nhất định lại là những học sinh của Andara rồi, những đứa trẻ này thật sự là tốt số a! Có một gia đình tốt, cái gì cũng là tốt nhất.”

“Đó cũng là do người ta có bản lĩnh! Anh cho là vào Andara dễ sao?”

“Bây giờ trẻ con trưởng thành sớm thật, một người hơn một người!”

“Một đĩa nhỏ cũng có thể tiến vào khu vực dành cho khách quý, ài! Thật là không thể so sánh với nhau được a!”

Mà đám người Mặc Hi bị mọi người bàn tán đã ngồi trong phòng rồi, cách trang trí bên trong rất tốt, trên mặt bàn có một cái nút theo như cách trang trí này, chắc là để cạnh tranh vật đầu giá.

“Các vị khách nhân xin chờ đợi, nước trà sẽ dâng lên ngay.” Phục vụ cung kính nói, rồi xoay người rời khỏi. Sau đó, cửa cũng đóng lại.

Căn phòng cũng lớn, cho nên đối với 7 người mà nói cũng ngồi đủ, Mặc Hi và Lạc Nguyệt ngồi cùng một chỗ, mà Thiên Nhu và Hắc Ảnh đứng cùng 1 bên phía trước, một bên khác là ba người An Diệc Kỳ ngồi.

Đối với cách làm của Thiên Nhu và Hắc Ảnh thì mọi người cũng đã thành thói quen, cho nên cũng không nói gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng thỉnh thoảng có người nói chuyện, đa số là Lạc Nguyệt và An Diệc Kỳ tranh cãi âm ỉ, mà chỗ ngồi phía dưới (khu bình thường) cũng đã đầy người.

Mặc Hi vốn đang tựa vào sofa, nhìn như nhắm mắt dưỡng thần nhưng thực tế lại đang tu luyện, đột nhiên con ngươi mở ra, trên mặt hiện ra nụ cười, nhìn xuống đài cao phía dưới.

Lúc này, ánh đèn toàn trường đột nhiên tối sầm lại, tiếp theo lại thấy đài cao kia đột nhiên sáng lên, chiếu sáng khắp nơi khiến toàn trường im lặng, Lạc Nguyệt và An Diệc Kỳ cũng dừng lại, nghe thấy Lạc Nguyệt nói thầm một tiếng nho nhỏ cùng hưng phấn, ” Bắt đầu rồi.”

Quả nhiên, chỉ thấy trên đài cao được chiếu sáng kia xuất hiện vài người đi ra, một người trung niên nhìn như 50 tuổi đi đầu, đi phía sau là 4 thiếu nữ ăn mặc xinh đẹp gọi cảm đi tới giữa đài cao.

“Các vị, buổi chiều tốt lành.” Trên đài cao, người trung niên nói câu thứ nhất khiến không ít người sửng sốt, tiếp theo nghe ông nói tiếp, “A, không đúng! Bây giờ nên là buổi tối đi! không tốt, già rồi cũng không linh nữa!”

“Ha ha ha ha!” Dưới đài một tràng cười.

Mặc Hi cũng sửng sốt, khóe miệng hiện ra nụ cười, ông già này không tệ, một câu nói liền trực tiếp thay đổi không khí, khiến những người đang khàn trương cũng nhẹ nhõm.

“Khụ! Trờ lại vấn đề chính! Mọi người đến đây cũng là vì buổi bán đấu giá, ông già tôi không thể lãng phí thêm thời gian của mọi người!” Ông già lại cười nói, dưới đài nhiều người trên mặt cũng hiện nụ cười.

Giờ tay lên, thấy giữa đài dần dần dâng lên một cái bàn bằng Bạch Ngọc, sau đó một thiếu nữ cầm trong tay 1 khay đặt lên trên mặt bàn, tiếp theo cung kính lui trở về.

“Vậy bây giờ buổi bán đấu giá sẽ bắt đầu!” Đến bên cái khay được phủ khăn đỏ trên bàn, lão nhân cười tuyên bố nói, tiếp theo đưa tay đặt trên mặt bàn, “Vậy chúng ta bây giờ xem một chút vật bán đấu giá đầu tiên chính là cái gì đây?”

Vừa dứt lời, khăn đỏ trên tay đã được nhấc lên, vật bên trong cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Một thanh chủy thủ ngăm đen, ánh sáng ảm đạm, lại có cảm giác vô cùng sắc bén.

Cũng không nên xem thường một cây chủy thủ nhỏ nhỏ này, ở buổi bán đấu giá này, nó cũng thuộc về đồ chỉ có dị năng giả cùng với võ giả sử dụng, người bình thường không cách nào tiếp xúc, người bình thường cùng với người có thực lực vĩnh viễn là hai cái thế giới khác nhau.

Sau đó, ông già cũng bắt đầu giới thiệu vật phẩm, ” Thanh chủy thủ này cũng không phải là chủy thủ bình thường đâu! Đương nhiên, mọi người cũng biết Hợp Thiên lâu chúng ta 3 năm một lần sẽ có buổi bán đấu giá, nên tuyệt đối sẽ không đấu giá vật vô dụng.”

Mỗi một câu nói của lão nhân đều có thể giảm bớt cảm xúc của mọi người.

“Chủy thủ này tên là Thị Huyết, sắc bén vô cùng, mặc dù chẳng qua là dị khí cấp C, nhưng lại có một công năng, giống như tên của nó, Thị Huyết, chỉ cần đâm trúng đối phương có thể tự động hút máu, này nhưng là đồ vật đứng nhất về đánh lén! Mọi người cần phải nắm chặt cơ hội, giá khởi điểm là 10 vạn.”

10 vạn a! Đối với người bình thường thì cả đời cũng khó có thể có được số tiền này.

“11 vạn!” Không lâu sau, thì một người hô lên.

“À, đã có người thêm giá à! Chẳng lẽ Thị Huyết này sẽ thuộc về vị này sao?” Ông già cười nói.

“12 vạn!” nhưng mà, ông vừa dứt lời, tiếp theo đã có người thêm giá.

“12 vạn 1 ngàn.” Rõ ràng đây là cố ý.

“12 vạn 5 ngàn

Theo từng lời nói ra, những người ở chỗ ngồi phía trên, không có ai ra giá.

“Lúc đầu không có thứ gì tốt cả, những thứ tốt đều được để sau cùng, cho nên lúc đầu cứ xem như là buổi diễn.” Lạc Nguyệt lên tiếng nói, nhìn ra được, cô đối với việc này thì có hiểu biết một tí.

Mặc Hi gật đầu, kỳ thật việc này cô cũng hiểu, ở buổi bán đấu giá kiếp trước cũng giống nhau, cho nên liền tựa vào trên sofa, nhìn như đang xem diễn. Đồng thời đối với Thiên Nhu và Hắc Ảnh đứng ở phía sau nói, “Nếu thấy thích hay cần mua thứ gì thì cứ mua, không cần cố kị *(băn khoăn, chần chừ).”

Hai người cũng gật gật đầu, rốt cuộc có làm như thế hay không cũng không ai biết.

Giống như Lạc Nguyệt nói, thời gian đầu chính xác là không có cái gì tốt, đương nhiên đây chỉ đối với bọn họ mà thôi, những người ở dưới đài vẫn cạnh tranh nhau khiến không khí dâng cao.

Không biết khi nào thì Mặc Hi đã nhắm mắt, dựa vào sofa như đang ngủ, bộ dáng ngủ say này khiến An Diệc Kỳ nhìn một cách chăm chú, một chút cũng không di chuyển.

Thời gian lại trôi qua một ít, trong thời gian này, người trong phòng cũng lấy được một số vật phẩm, như An Diệc Kỳ vì Phiêu Linh lấy được một cái bao tay, Khô Lạp lấy được một áo gió, Thiên Nhu cũng được một bộ đeo tay có thể bắn kim châm.

Mà, trong lúc này, Mặc Hi trong lòng đột nhiên truyền tới một cảm giác khác thường khiến cô không khỏi nhẹ nhàng nhìn xuống.

Đây là cảm giác gì? Hấp dẫn?

Một khắc này, cô không khỏi không mở mắt, nhìn về phía đài trung tâm.

Theo con người nhìn xuống, chỉ thấy phía giữa đài, trên mặt bàn xuất hiện một quả trứng, không sai, chính là trứng, ước chừng lớn hơn bàn tay của con trai khi trưởng thành một chút, màu tím đậm, dường như có chút chuyển qua màu đen, bên trên có một vài vết sẹo, nhìn có chút cũ kỹ và dơ bẩn.

Ông già cũng bắt đầu giải thích, “Quả trứng này, mọi người nghĩ sao? Không sai, nó được xác nhận là một quả trứng dị thú, nhưng không biết cấp độ, cũng không biết là thuộc về loại dị thú nào, khi kiểm tra thử, vô ngoài lại vô cùng kiên cố, thậm chí khi Dị Vương đánh xuống lại không có một điểm hư hại! Hơn nữa nó được một người mạo hiểm ở chỗ vực sâu trong khu vực biển vực dị thú nguy hiểm vô cùng phát hiện, này chúng tỏ cái gì? Không sai! Đây tuyệt đối không phải là một quả trứng bình thường! Bây giờ, quả trứng dị thú này bắt đầu với giá là 200 vạn, mỗi lần tăng giá không được ít hơn 10 vạn.”

Nhưng đối với lần này, dù ông già đã nhiệt tình giải thích nhưng cũng không có một không có ai dám đấu giá, chỉ nghe dưới đài một trận gào thét:

“Trứng dị thú? Ta xem căn bản là một khối đá! Một chút năng lượng dao động cũng không có, lừa ai đây?”

“Đừng a! Kẻ ngu mới mua! Nếu đúng là trứng dị thú, nhưng nhìn giống như là hồng rồi, căn bản là cùng với đã chết không khác nhau, đẳng cấp cũng sẽ không cao!”

Sắc mặt ông già nhất thời trở nên ngưng ngưng, chính xác quả trứng này thật khó để người khác tin nó là trứng của dị thú, bởi vì nó không có một chút năng lượng dao động nào, nếu không phải bởi vì nó có vỏ ngoài kiên cố, thật sự là không có một điểm đáng giá để bán, ngay cả bề ngoài cũng giống một tảng đá.

“A! Người ngồi ở phòng số 3 ra giá 210 vạn.” Lúc này ông già kêu lên một tiếng vui vẻ, không có biện pháp, vốn dĩ bởi vì quả trứng này mà không khí chìm xuống, may là cuối cùng cũng có người ra giá.

Người ở dưới đài không nói gì, chỉ sợ người này nếu thật sự là kẻ ngu cũng không phải là người bọn họ có thể nói, có thể ở đây bao trọn căn phòng, tuyệt đối không phải là người đơn giản.

“210 vạn! Có ai ra giá nữa không?” Ông già bây giờ chỉ có thể mau đem quả trứng này đem bán ra ngoài, cũng không muốn mạo hiểm nâng giá lên.

Kỳ thật cũng không trách sự mạo hiểm này, ai không tham tiền a? Ông trở thành người mạo hiểm như thế này chính là vì cuộc sống, tưởng may mắn có được vật là trứng dị thú, nên muốn tâu nó đi?

“Không ai thêm giá sao?” Ông già lại hỏi một lần nữa, “Vậy ta tuyên bố. . . . .”

Khi lão nhân muốn tuyên bố kết quả, tại căn phòng số 7 xuất hiện giá 220 vạn

“A! Khách ở căn phòng số 7 tăng giá rồi, 220 vạn, không biết có ai muốn tranh nữa không đây?” Ông già nói ra tình huống, nhưng không khí cũng dần dần sôi nổi trở lại khiến ông không khỏi thả lỏng một hơi.

Mà căn phòng số 7 chính là phòng của đám người Mặc Hi, đối với việc Mặc Hi đột nhiên ra giá mua mọi người có chút không giải thích được, quả trứng này không có một chút năng lượng dao động nào, nếu không phải là quả trứng đã chết thì cũng tuyệt đối là trứng của dị thú cấp thấp, trứng như vậy còn muốn lấy sao?

Đương nhiên, cũng chỉ là nghỉ ngơi mà thôi, Mặc Hi muốn làm cái gì bọn họ cũng sẽ không nói gì, dù sao đối với tiền, bọn họ cũng không thiếu hụt.

“Hi! bạn muốn quả trứng này để làm gì thế?” Lạc Nguyệt rất trực tiếp hỏi ra nghỉ ngơi trong lòng.

“Chỉ là muốn thôi.” Mặc Hi cười nói, tay đã hướng nút kia nhấn xuống giá 240 vạn, bởi vì căn phòng số 3 kia vừa mới tăng giá.

“Được rồi.” Đối với đáp án không rõ ràng như vậy, lại là chân thật nhất, trong lòng bọn họ, Mặc Hi làm việc luôn là như vậy, cũng không muốn nghĩ.

Mà trong lòng Mặc Hi bây giờ cũng nghỉ ngơi, bởi vì cô phát hiện, quả trứng ấy hấp dẫn cô, có cảm giác thân thiết, không sai, chính là thân thiết, quả trứng ấy cho cô có cảm giác thân thiết khó nói, giống như bạn bè đã quen biết từ lâu, vì vậy khi ông già chuẩn bị tuyên bố kết quả thì cô mới nhấn nút tăng giá.

Khi giá tiền của Mặc Hi xuất hiện, căn phòng số 3 kia cũng tăng giá lên 250 vạn.

Mặc Hi cũng không nóng nảy, bình thản nhấn xuống 260 vạn.

Hai bên giống nhau đều lên giá hơn người kia 10 vạn, cuối cùng lại đem giá tăng đến 350 vạn, dưới đài đều im lặng, nhưng lại không có biện pháp, việc này quý tộc có tiền nhiều như vậy tự nguyện tiêu xài cũng không phải là việc bọn họ có thể quản.

Ngay tại lúc Mặc Hi tăng giá đến 360 vạn, bên trong căn phòng số 3 xuất hiện một trận buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 10: Mạng của tôi do tôi nắm giữ chứ không phải do trời

Edit: Tue Nguyen Beta: Sakura “Tiểu Úc, được rồi, chỉ là một quả trứng không có năng lượng đến giá này là được rồi.” Một thiếu niên 17,18 tuổi hướng về một cô bé mặc quần áo màu trắng phía đối diện dụ dỗ nói.

“Em muốn! Hừ hừ! Anh cả không phải là hiểu rõ em nhất sao? Giúp em mua một ít cũng không thể sao?” Người được thiếu niên gọi là Tiểu Úc, chu cái miệng nhỏ nhắn nói, thiếu nữ như vậy thật rất dễ thương. Nếu đám người Mặc Hi ở đây, ngay lập tức có thể nhận ra thiếu nữ này chính là người sống chết đối đầu với họ ở trường, Bạch Úc.

Vậy cũng nhìn xem cô muốn mua cái gì? Một quả trứng không có năng lượng, mặc dù nói trong nhà có tiền, nhưng là một số tiền lớn để mua thứ mà không dùng được thì sẽ bị cha trách mắng! Quan trọng hơn là ..., còn không biết người ở căn phòng số 7 là ai, người có thể có chỗ ngồi ở đây không phải là người chỉ có chút bản lĩnh, nếu là thứ tốt thì không nói, nhưng hết lần này tới lần khác là một thứ không có tác dụng như vậy, vì nó mà chọc tới người không đáng chọc thì thật sự là chịu thiệt.

Trong lòng thiếu niên không khỏi suy nghĩ, nhưng trên mặt vẫn biểu hiện vẻ dịu dàng, ai nói đây là em gái hắn yêu thương đây? Hoặc nên nói, gần như cả nhà đều chiều chuộng cô, cho nên mới khiến cô có tính tình này, “Anh cả đương nhiên thương em rồi, lần này đừng mua nữa, càng về sau đồ vật càng tốt, Tiểu Úc thích cái gì, anh tuyệt đối mua cho em!”

“Không được! Em muốn quả trứng này! Anh rốt cuộc có giúp em mua không!” Đối với lời nói của thiếu niên, Bạch Úc không thêm đồng ý, gào to, thấy sắc mặt thiếu niên khó xử, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng giận dữ trầm xuống, không đợi thiếu niên nói, tiếp tục kêu lên, “Được! Anh không mua đúng không, chính em tự mua! Hừ!”

Nói xong, còn không chờ phản ứng của thiếu niên, tay nhỏ bé đã ấn lên cái nút bên cạnh cái bàn, bởi vì nóng vội cùng giận dữ nên cũng không biết đã ấn giá bao nhiêu.

“Tiểu Úc! Dừng tay! !” Thiếu niên sững sốt, hét lên, tay cũng đẩy Bạch Úc ra.

Bởi vì không nắm chắc sức mạnh, nên đẩy Bạch Úc té xuống đất, hai người đều là sững sờ.

Con người Bạch Úc mở to ngáp nước, bộ dạng đáng thương này khiến ai cũng đau lòng, thiếu niên thương yêu cô lại càng đau lòng hơn, đứng lên, đi tới đỡ cô, “Tiểu Úc. . . . .”

“Cút ra! Anh không phải là anh trai của em! Cút ra! Cút ra!” Bạch Úc vung tay hất ra, trên mặt tức tối cùng với ghét bỏ.

Sắc mặt thiếu niên cứng đờ, dụ dỗ cô, “Xin lỗi. . . . . Anh không phải. . . . .”

Chưa nói xong, dưới đài đã ồn ào, tiếp theo nghe thấy ông già ở dưới đài la lên, “Trời ạ! Xem ra căn phòng số 3 nhất định phải có quả trứng này a! 853 vạn, tăng thêm 500 vạn! Chẳng lẽ là nhìn ra được giá trị của quả trứng này sao?”

“Cái gì! ?” Thiếu niên kêu to, không quan tâm đến Bạch Ưc, chớp mắt nhìn giá tiền trên bảng cạnh bàn, 853 vạn, không sai! Trời ạ! Với số tiền này cũng có thể mua dị khí tốt về sau.

“Tiểu Ưc! Em! Em . . . .” Trên mặt thiếu niên cuối cùng cũng có chút giận dữ, không biết nói gì với Bạch Ưc đang muốn đứng lên.

Bạch Ưc cũng biết sự nghiêm trọng, nhưng tính cách của cô không cho phép mình cúi đầu, kêu lên, “Thế nào? Chẳng lẽ nhà chúng ta thiếu ít tiền này sao? Dù sao em nghĩ muốn cái gì thì cái đó phải là của em!”

“. . . .” Thiếu niên cũng hiểu cô, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi, tính cách như vậy của cô khi nào mới có thể sửa lại đây! Tính cách như vậy về sau sẽ gặp thiệt thòi!

“Sao! ? Xem ra khách ở căn phòng số 7 cũng không bỏ cuộc a! 860 vạn! Giá này đã có thể tiến vào bảng xếp hạng a!” Giọng nói của ông già vang lên, khiến không khí toàn trường lần nữa nóng lên.

Dưới đài cũng không im lặng, mọi âm thanh đều vang lên, có hoài nghi, có chế nhạo, cũng có trợ uy.

Thấy vậy, thiếu niên thầm thở phào, nghĩ người ở căn phòng số 7 chỉ sợ cũng là tò mò, hoặc là không chịu thua. Con người vừa nhìn thấy ánh mắt không phục của Bạch Ưc, thiếu niên cuối cùng mở miệng, giọng nói có chút nghiêm túc, “Tốt lắm, bất kể thế nào cũng không thể thêm giá, em nên hiểu nhiều tiền như thế không nên vì 1 quả trứng chết mà lấy ra, cha cũng sẽ tức giận, phía sau nếu có cái gì khác thích, anh sẽ cho em mua.”

“Hừ! Em chỉ muốn quả trứng này!” Bạch Ưc lại không đồng ý, chu miệng, vẫn nói như vậy.

“Tiểu Ưc!” Thiếu niên có chút tức giận.

“. . . .” Cả người Bạch Ưc run lên, đương nhiên cô biết mặc dù bọn họ thương yêu mình, nhưng thiếu niên trước mắt này, anh trai của cô, tức giận cũng trở nên vô cùng đáng sợ, nếu không phải bởi vì khó có được ngày nghỉ, hấn ở xa đến nhìn mình, cũng sẽ không nói nhiều như vậy.

Cuối cùng vẫn quay đầu tỏ ý chống đối, không nói.

“Ai, Tiểu Ưc! Yên tâm, nếu em thích cái gì phía sau, nói anh, anh nhất định sẽ cho em mua.” Em gái này a. . . . .

“Hừ!” Bạch Ưc lại hừ lạnh một tiếng, không có phản ứng.

Dưới đài ông già lại hỏi một lần nữa, “Có ai thêm giá nữa không? Nếu không có, quả trứng trước mắt này sẽ thuộc về khách ở căn phòng số 7! Có ai không? 3,2,1! Vậy ta tuyên bố! Quả trứng dị thú này được khách ở phòng số 7 lấy 860 vạn mua! !”

“Hi! Bạn thích quả trứng này a! 860 vạn! Bạn có nhiều tiền như thế sao?” ở căn phòng số 7, Lạc Nguyệt nhích tới gần Mặc Hi. Quả thật, bọn họ có nhiều tiền, hơn nữa đối với buổi bán đấu giá này, nếu là đấu giá đồ tốt một chút vẫn có người trong nhà muốn, nhưng giống như lời của thiếu niên, nếu là một vật không dùng được, mà mua về, chẳng những không cho phép, mà còn bị dạy dỗ.

“Đúng, không sao đâu.” Mặc Hi cười nói bình thản, chiếc nhẫn trong tay cô có đủ tiền để dùng, ngoại trừ lần này tiêu hơi nhiều, ngoài ra thật sự là không có tiêu gì, căn bản không có vấn đề.

An Diệc Kỳ cũng có chút nghi ngờ, nhưng hấn nhớ cha đã nói, Mặc Mặc chưa từng hỏi xin tiền từ ông, ngoại trừ tiền từ việc cô viết ca khúc mà có.

Chẳng qua khi mọi người nghe lời nói bình thản của Mặc Hi, cũng không có hỏi nữa, dường như đã chắc chắn, bất tri bất giác chính bọn họ cũng không biết từ lúc nào đã tin tưởng một cách tuyệt đối về Mặc Hi. Có thể là bởi vì cô chưa từng biểu lộ ra sự lo sợ hay là cô luôn tự tin.

Trận bán đấu giá này mặc dù bị không ít người kinh ngạc và chế nhạo, nhưng cũng không ảnh hưởng tới vật được bán đấu giá tiếp theo, các loại đồ kỳ lạ mà cao cấp đều được đem ra, buổi bán đấu giá là một không khí sôi nổi.

Đối với việc này Mặc Hi không có hề có hứng thú, bây giờ cô hoàn toàn quan tâm đến quả trứng ấy, cô nhớ rõ, khi cô tập trung nhìn về quả trứng ấy, cô lại cảm giác được quả trứng này có chút hưng phấn cùng với dao động, mặc dù chỉ là một chút, nhưng cô cũng cảm giác được, vì vậy, quả trứng này tuyệt đối không phải là quả trứng đã chết, hơn nữa, tuyệt đối có liên quan tới cô. Sẽ là cái gì đây? Lần đầu tiên, tâm trạng của Mặc Hi khó có thể bình tĩnh.

“Này! Hi! Tỉnh lại!” Tiếng nói của Lạc Nguyệt vang lên bên tai.

Mặc Hi mở mắt, lần đầu tiên, ở bên ngoài mà cô tiến vào trạng thái không linh, xem ra ảnh hưởng của quả trứng ấy rất lớn tới mình

Mặc Hi đang suy nghĩ về vấn đề này, mà giọng nói oán trách của Lạc Nguyệt ở bên cạnh lại vang lên, “Thật sự là không hiểu bạn, khó có được buổi bán đấu giá như thế mà bạn lại ngủ.”

“Ha ha.” Mặc Hi cười cười, không suy nghĩ nữa, quay đầu nhìn về phía dưới đài, “Đã kết thúc rồi.”

“Đúng vậy! Bạn không có thấy màn đặc sắc nhất a! Trời a, bảo vật đắt giá nhất lần này là dị thú cấp A, xác của Băng Tinh Phi Điều, quá hoàn mỹ bạn không biết đâu! Cạnh tranh hết sức khốc liệt! Ha ha ha!”

Nói đến việc này, Lạc Nguyệt trở nên hưng phấn.

Nhìn khuôn mặt dường như mỗi giờ mỗi phút đều có nụ cười đầy sức sống, chỉ hy vọng cô bé vĩnh viễn như vậy là tốt rồi, cô cũng là một trong những người mà Mặc Hi muốn bảo vệ.

Đám người dưới đài đã dần dần rời đi, sau đó có tiếng gõ cửa đột nhiên truyền đến, đồng thời giọng nói của phục vụ vang lên, “Các vị khách, buổi bán đấu giá đã kết thúc, các vật đấu giá của mọi người đã sắp xếp lại, bây giờ các vị có muốn đi lấy hay không?”

“Được, chúng ta sẽ đến.” Nhìn mọi người một chút, buổi bán đấu giá đã kết thúc, ở lại tự nhiên sẽ không phù hợp, Mặc Hi đồng ý một tiếng rồi đứng lên. Cô rất mong đợi để biết bí mật của quả trứng ấy.

Bảy người vừa ra đến chỗ trả tiền để lấy vật phẩm theo sự chỉ dẫn của phục vụ. Quả nhiên, vật phẩm đấu giá đều được sắp xếp đặt trên mặt bàn, phía trước có mấy người bảo vệ, vừa nhìn thấy bọn người Mặc Hi đến, một người đàn ông trung niên trong đó cười nói, “Các vị chính là khách ở căn phòng số 7 sao, vật bán đấu giá của các vị đều ở đây, kiểm tra một chút, giao tiền rồi có thể đem đi.”

Đối với giọng điệu nói chuyện của người trung niên mọi người rất hài lòng, đối xử như nhau, không có bởi vì bọn họ là trẻ nhỏ mà chậm trễ, thật ra cũng là bởi vì ở bên trong thành La An này, trẻ nhỏ giống như bọn họ cũng không phải là người bình thường.

Mọi người đều mỉm cười, đến lấy vật của mình ở trước mặt, không chút do dự trả tiền.

Mang theo vật của mình, bảy người cùng nhau nói cười đi ra ngoài.

Trong tay Mặc Hi bỏ mảnh vải bao bọc quả trứng ra, vuốt ve mặt vỏ của nó, cảm giác được quả trứng truyền đến cảm giác hưng phấn và thân thiết.

“Mây rất yếu đây.” Vuốt ve vỏ trứng dơ bẩn như tảng đá trong tay, Mặc Hi lên tiếng nói.

Không sai, Mặc Hi cảm giác được nó không khỏe, nếu không cũng sẽ không để người khác có cảm giác được nó như đã chết, trong đó có thể là vì nó bị năng lượng nào đó phong tỏa, mà hết lần này tới lần khác, tựa hồ mình đối với năng lượng này có cảm giác giống nhau. Đây khiến Mặc Hi lờ mờ cảm giác được cái gì, cũng để cô bắt đầu cảm giác được vì sao chính mình xảy ra sự việc quỷ dị như thế, vì sao mình sẽ trọng sinh ở đây, vì sao đối với quả trứng này có cảm giác khó nói cùng với năng lượng giống nhau!

Tất cả đều khó hiểu cùng bí ẩn, thật giống như. . . . . Có cái gì, cảm giác cũng bị thao túng mà mình chỉ là một con cò trong đó! ?

Đột nhiên, trong trí óc xuất hiện ý nghĩ như vậy, khiến bước chân đang tiến về phía trước của Mặc Hi bỗng dừng lại, con ngươi là một màu đen nhánh thâm trầm, giống như vực sâu, dường như làm cho người ta nhận thấy áp lực từ con lốc.

Ngay lúc này, mọi người bên cạnh cũng phát hiện cô có biểu hiện lạ, từ lúc Mặc Hi đột nhiên nói chuyện đối với quả trứng trong tay cô, Lạc Nguyệt chuẩn bị muốn cười cô, nhưng mới chuẩn bị nói, cô tự nhiên im lặng, con ngươi không khỏi mở lớn, để lộ sự sợ hãi không thể tưởng tượng được.

Những người khác cũng dừng lại, nhìn về phía Mặc Hi, toàn bộ ánh mắt đều trở nên thay đổi, mở miệng ra nhưng lại không dám nói gì.

Thâm trầm, giống vực sâu không đáy, áp lực, là cảm giác đè nén giống như giếng tố, lại có tất cả uy hiếp của sự hủy diệt, không còn cảm giác của thân thể, lại là cảm giác ở đáy vực thâm hiện ra trong lòng.

Đây là cảm giác mà Mặc Hi tại giờ phút này gây ra cho người khác, nếu bình thường Mặc Hi là thuần khiết giống như tiên nữ không nhiễm bụi trần, thì bây giờ cô giống như là yêu nữ của địa ngục, ma của vực sâu, bí ẩn mà rung động tất cả tâm hồn, cô độc mà hấp dẫn tất cả tâm thần, lại tràn đầy sự nguy hiểm, dường như chỉ cần chạm nhẹ, nghênh đón chính là một kích hủy diệt tất cả.

“Hi. . . . .” Lạc Nguyệt khó khăn nói ra một câu, chẳng qua là nhẹ đến nỗi không thể nghe, khô khan trong cổ họng, cô không biết rốt cuộc Mặc Hi là thế nào, cũng không biết làm sao để thay đổi. Đây là Mặc Hi mà cô chưa từng thấy qua, lại để mình sợ hãi như thế, không dám có một điểm chống cự trong lòng.

Đây là Hi sao?

Con ngươi Hắc Ảnh vốn đen nhánh không ánh sáng cũng hiện ra vẻ lo lắng, Mặc Hi phát tán ra uy áp hắc cũng đã thấy qua, không chỉ một lần, mỗi một lần đều cho hắn cảm giác khác sâu, nhưng là lần này không giống. Bây giờ cô căn bản là không có cố ý phát tán ra, chỉ là như vậy mà cũng đã để người khác sợ hãi, như bị bóng tối nhấn chìm, hắn hoàn toàn suy nghĩ không ra, cũng không dám suy nghĩ.

Đại nhân! Rốt cuộc là thế nào?

Hắn lo lắng, hắn nghĩ tìm hiểu nhưng không biết làm thế nào.

Thiên Nhu cũng vậy, nhưng ánh mắt của cô lại nhìn về phía quả trứng trong tay Mặc Hi, cô là người đi theo bên cạnh Mặc Hi lâu nhất, đối với sự hiểu biết về Mặc Hi có thể nói là sâu nhất, từ mới bắt đầu cô lờ mờ phát hiện ra Mặc Hi đối với quả trứng ấy khác so với những thứ khác. Mà sau đó cũng là

khi có được quả trứng này, Mặc Hi lại biến thành như vậy. Quả trứng này có vấn đề! !

Không ai phát hiện, không ai cảm giác được sự xuất hiện ánh mắt của Phiêu Linh nhìn về Mặc Hi, con người hiện lên ánh sáng, dường như che giấu cái gì đó.

Đối với việc này, Mặc Hi không để ý, bây giờ cô đã bình tĩnh, có thể sao? Nếu là thật, vậy ai là người mang mình đến đây, hắc (cô) vì sao làm như thế? Hắc (cô) có mục đích gì! ? vì sao hết lần này tới lần khác lại chọn mình! ! ? Càng nghĩ lại càng khó hiểu.

Nhưng có thể khẳng định một điều! Bất kể suy nghĩ của mình là sai hay đúng, cũng không để ý rốt cuộc là vì sao, cho dù là thật, tao cũng sẽ không để này nằm trong tay như vậy, số phận của tao do tao nắm không phải do trời! ! Càng không để bất cứ ai nắm giữ! !

Mặc Hi trong lòng thề, con người đầy sự kiên định cùng với chắc chắn tuyệt đối.

Cô là một người như vậy, một khi gặp phải bất cứ chuyện gì cũng không bỏ cuộc, kiên cường, đầy nhiệt huyết. Cũng rất bướng bỉnh.

Ngay lúc Mặc Hi quyết định , hơi thở phát tán ra ngoài mạnh mẽ, trong nháy mắt khiến không ít người chú ý tới.

Cảm giác thời gian trôi qua lâu, thật ra chưa tới 3 phút. Ngay lúc này, ở phía sau vang lên một tiếng kinh ngạc cùng với ghen tức của một thiếu nữ, “Mặc Hi! ! ? Quả trứng! ? Quả trứng ấy lại bị này mua được! Tao nên sớm nghĩ đến ! Cũng chỉ có này mới chống lại tao! Tiện dân !”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 11: Giáo huấn

Edit: Vân Khinh

Beta: Sakura Khi nghe thanh âm vang lên. Hơi thở của Mặc Hi trong một khắc đột nhiên biến mất, cơ hồ vẽ kịch liệt vừa rồi không đến một giây liền tiêu thất, nhưng như vậy, vẫn bị một số cường giả chú ý đến. Đương nhiên bọn họ vẫn không có xuất hiện, mà bớt ra một chút thời gian, bắt đầu chú ý tới chuyện đang phát sinh.

Đám người Lạc Nguyệt cũng toàn thân buông lỏng, thời khắc này, Lạc Nguyệt đối với cô gái vừa kêu lên, cũng chính là người hay đối đầu với cô — Bạch Úc, sinh ra một chút cảm tạ. Nếu không phải cô, Mặc Hi cứ trong trạng thái như vậy không biết bao lâu!!

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, một khắc sau liền mất trọn trùng lên, ánh mắt lửa giận nhìn cô ta, cô ta dám mắng Mặc Hi là tiện dân?

Cũng trong giờ phút này, ánh mắt Mặc Hi quay lại, mặc dù hơi thở trong nháy mắt biến mất, nhưng đôi mắt vẫn chưa có hồi phục, cơ hồ là phản xạ có điều kiện quay đầu lại, động tác nhẹ nhàng, vốn đang khẽ cúi đầu lại nâng lên, gương mặt xinh đẹp lộ ra trước mặt mọi người, mái tóc đen, mắt đen, làn da trắng nõn mềm mại lại lộ ra sắc đỏ như đoá hồng mềm mại, thời khắc này đôi môi lại đột nhiên mỉm cười, nụ cười kia nhìn như rất mê hoặc lại mang theo lãnh ý, nhìn như rất quyến rũ nhưng lại mang vẻ trào phúng.

Đôi mắt đen nhánh không chút tia sáng, không chút tình cảm cũng từ từ híp lại, tạo nên một nụ cười mê hoặc lòng người.

Nhưng mà phía sau sự xinh đẹp chính là hủy diệt.

“Ha ha, tiện dân?” Âm thanh đơn thuần tựa như nghi vấn, tựa như một đứa trẻ ngây thơ hỏi, lại mỉa mai hoặc kỳ lạ.

“A! Tiểu Úc! Cẩn thận! !” Thiếu niên bên cạnh Bạch Úc đột nhiên sợ hãi, đôi mắt tròn to, sợ hãi kêu lên. Quanh thân thể chợt loé tia sáng màu cam.

Giờ phút này Bạch Úc hoàn toàn ngốc lảng, ánh mắt Mặc Hi khiến cả người cô không còn cảm giác, từ đáy lòng lạnh lẽo, khi thiếu niên kêu lên thì cô mới hoảng hốt giật mình, nhưng như vậy thì như thế nào?? Vẫn phải đón nhận mọi chuyện phát sinh.

Tách ——

“A a!”

Chiếc khiên chắn bằng nước trước người Bạch Úc trong nháy mắt vỡ tan, cùng với một tiếng kêu đau đớn liền thấy Bạch Úc rơi xuống mặt đất.

“Ha ha, tôi đã nói, không cho phép mắng cha mẹ tôi.” Quý dị, Mặc Hi sau khi đánh bay Bạch Úc liền xuất hiện bên cạnh cô ta, bên cạnh truyền tới tiếng cười, nhưng lại khiến lòng người lạnh giá.

Cũng ngay sau đó, đôi mắt Thiên Nhu loé lên, cuối cùng cô cũng phát hiện Mặc Hi không đứng, mặc dù Mặc Hi đối với địch nhân là không lưu tình cô có thể hiểu, nhưng trước mắt Bạch Ưc căn bản không có một chút uy hiếp nào với cô. Chủ yếu bộ dạng Mặc Hi lúc này thật sự quý dị, mị hoặc lại lạnh lùng, tựa hồ không chút tình cảm. Đây là chuyện trước giờ chưa xuất hiện qua, mà lúc này Thiên Nhu cũng đã hiểu rõ, Mặc Hi lúc này tuyệt đối có vấn đề, hình như cô trở lại bữa tiệc ngày đó.

“Không. . . . . Không nên!” cả người Bạch Ưc run rẩy, vô cùng sợ hãi, đôi mắt ngập nước. Thật đáng sợ!! Đôi mắt kia thật đáng sợ!! Nụ cười kia thật đáng sợ!! Tất cả đều đáng sợ!!

“Anh!!” Tiếng kêu tê tâm liệt phế, khi đôi mắt Mặc Hi xuất hiện sát khí, thần kinh Bạch Ưc tựa hồ muốn sụp đổ, đôi mắt tràn đầy sợ hãi.

“Dừng tay!!” Thiếu niên cũng chú ý tới, hô to một tiếng, đột nhiên một con sóng lớn hướng về phía Mặc Hi.

“Giúp đỡ sao?” Giọng nói nhẹ nhàng, Mặc Hi quay đầu, nở nụ cười tàn nhẫn. Tay nhỏ bé giờ lên, con song kia liền bị ngăn cản, dưới ánh mắt sợ hãi của thiếu niên liền xuất hiện trước mặt hắn.

Trước mắt chính là dung mạo tuyệt đẹp, rung động lòng người, thân thể nhỏ nhỏ chứng minh cô không đến mười lăm tuổi. Nhưng mà giờ phút này đứa trẻ này nhìn hẳn với đôi mắt không có một chút tình cảm, tựa như hẳn chỉ là một vật thể không có sinh mạng, mặc dù gương mặt lại đang nở nụ cười.

“Tôi. . .tôi là con trai của Thành chủ thành Lâm La, cô. . . .cô muốn làm gì?” Thiếu niên báo lên gia cảnh, giờ phút này hẳn cũng chỉ nghĩ được như vậy.

“Thành chủ?” Mặc Hi cười một tiếng, lúc thiếu niên thở ra một hơi, lại nói ra một câu khiến người tuyệt vọng: “Mãng cha mẹ ta, tất cả đều phải chết.”

“Không!!” Khi lời này nói xong, thiếu niên kêu to một tiếng, con ngươi mở lớn, trong mắt Mặc Hi có một tia sáng lạnh loé qua, trên mặt là nụ cười tuyệt đẹp.

“Mặc Mặc!!”

Đột nhiên có tiếng kêu, ôn nhu mà điềm tĩnh, ngón tay Mặc Hi cách thiếu niên không đến một thước đột nhiên ngừng lại.

Quay đầu, liền thấy Thiên Nhu cười dịu dàng, ánh sáng chớp động, có chút hỗn độn.

“Mặc Mặc, ở đây không phải yến tiệc, không ai mắng Mặc tiên sinh cả.” Thiên Nhu lên tiếng giải thích, trong tay là ánh sáng màu cam chớp động, năng lượng màu vàng vòng lấy Mặc Hi.

Tĩnh thần, đây là khi tu vi được đề cao Thiên Nhu cũng phát hiện ra năng lực này.

Sắc mặt Mặc Hi đã dần dần buông lỏng, cô. . .hình như đã quên mất cái gì.

“Đi chết đi!!” Đang lúc đôi mắt Mặc Hi dần dần hồi phục, vốn thiếu chút nữa bị Mặc Hi giết, thiếu niên kêu lên, cự ly hai người vốn gần, cơ hồ không đến một giây liền tiếp xúc đến đối phương, thiếu niên thừa dịp Mặc Hi chưa chuẩn bị muốn công kích, cơ hồ mọi người đều đã nghĩ được kết quả.

“A a a a!”

Tiếng kêu đau đớn vang lên, đây là chuyện mọi người đều nghĩ đến, nhưng rõ ràng lại là tiếng của đàn ông.

Chuyện gì xảy ra!/?

Chớp mắt nhìn lại Mặc Hi vẫn bình an vô sự đứng tại chỗ, mà thiếu niên lại ngã nhào trên đất, cả người chấn động.

Không thấy được Mặc Hi ra tay thế nào, thiếu niên đau đớn liên tục.

Dưới ánh mắt của mọi người, Mặc Hi cũng không thừa thắng xông lên, mà là khẽ cúi đầu xuống, mái tóc đen che giấu vẻ mặt của cô.

Không gian dần dần an tĩnh mà trầm mặc.

“Hi. . . . .” Lạc Nguyệt có chút cẩn thận kêu lên.

Cả người Mặc Hi nhẹ rung, dưới ánh mắt mọi người nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, cơ hồ trong nháy mắt, tâm tình đám người Lạc Nguyệt cũng ổn định lại.

Chỉ thấy Mặc Hi lúc này gương mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, chẳng qua có chút tái nhợt, đối diện Thiên Nhu lúc lắc tay, cười nhẹ nói: “Không sao, em không có chuyện gì.”

Thiên Nhu cũng nghe lời dừng lại dị năng chữa trị, năng lượng màu vàng trên người Mặc Hi cũng biến mất.

“Thật không tốt, để mọi người lo lắng.” Mặc Hi cười nói, không chút sợ hãi, trên thực tế, vừa rồi cô vẫn thanh tĩnh, hoàn toàn biết rõ bản thân muốn làm gì, nhưng lại không thể điều khiển bản thân. Giống như cơ thể không thuộc về mình, mà chỉ là một người bàng quang đứng nhìn, nhìn mọi thứ trước mắt, việc làm vừa rồi chỉ xuất phát từ tiềm thức.

Bởi vì khi Mặc Hi đang tự hỏi chuyện đó, tâm tình vốn chìm trong buồn bực, dù sao bất cứ ai khi nghĩ đến việc bản thân đang bị một người thao túng đến mạng sống cũng không phải của mình, ai cũng sẽ không thể có tâm tình tốt hoặc thoải mái.

Hết lần này tới lần khác đang lúc Mặc Hi yên lặng suy nghĩ thì Bạch Ưc lại gào thét kéo cô từ trong suy nghĩ ra, vừa lúc cô còn đang buồn bực lại tìm được chỗ phát tiết, trong đầu lại chỉ còn có tiền thức chi phối.

Phải nói Bạch Ưc gặp xui xẻo, hết lần này đến lần khác đụng vào miệng vết thương. Nếu là lúc Mặc Hi bình thường thì tuyệt đối sẽ không ngó ngang đến cô ta mà trực tiếp rời đi.

“Hó. . . . .”

Đối với việc Mặc Hi hồi phục, mọi người đều thăm thò ra một hơi, cũng không trách bọn họ như vậy, dù sao vừa rồi Mặc Hi biến hoá như vậy thật sự đáng sợ.

Lạc Nguyệt khoa trương đưa tay vỗ vào lồng ngực của mình, kêu lên: “Hi, cậu dọa chết tôi!”

“Ha ha.” Mặc Hi cười nhạt một tiếng, cô cũng không muốn giải thích chuyện vừa rồi. Cúi đầu nhìn quả trứng trong tay, bất luận thế nào, nó cũng là mấu chốt.

“Tốt lắm, đi thôi! Nên về nhà ngủ đi!” Ngược mắt lên lần nữa, Mặc Hi không một chút biến hoá, nói với mọi người, cô muốn về nhà nhanh chóng để quan sát quả trứng này.

“Được, nên trở về, nếu không ông lại muốn mắng người.” Lạc Nguyệt gật đầu, đi tới bên cạnh Mặc Hi.

Những khác cũng đồng dạng gật đầu, liền đi ra ngoài, Khó Lạp không biết làm sao nhìn Bạch Ưc cùng với thiếu niên nằm trên mặt đất, nhìn lại những người đang đi lại, haiz, hoàn toàn không để ý, hơn nữa không có một chút quan tâm.

Đương nhiên, chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Cũng đồng dạng không chút do dự cùng những người bên cạnh đi ngang qua, chuyện hôm nay cũng khiến hắn đối với Mặc Hi có nhận thức mới, không nói đến chuyện sợ hãi dưới đáy lòng, chính là đối với Bạch Ưc và thiếu niên đều là dị năng giả trung cấp lại không chịu nổi một kích của cô cũng khiến hắn phải tin phục. May là... bọn họ không phải địch nhân!!

Có lẽ suy nghĩ như vậy không chỉ một mình hắn.

bóng ảnh bảy người Mặc Hi dần dần biến mất, một người đang ẩn thân một chỗ khác cũng không còn hứng thú mà rời đi. Trong một gian phòng bình thường có một người phụ nữ, một thân trang phục màu đen tựa hồ dung hợp vào nhau, trong tay cầm một ly rượu nhẹ lắc lắc.

“Đại nhân, anh em nhà họ Bạch này...” Bên cạnh một người đàn ông lên tiếng nói, hình như sợ chọc giận cô.

“Tùy tiện xử lý đi, việc này cần phải làm tốt.” Giọng nói quỵn rũ lại có chút uy nghiêm.

“Dạ!” Người đàn ông cung kính đáp, rồi lui ra.

Trong phòng một trận yên tĩnh, một hồi lâu, đột nhiên truyền tới tiếng phụ nữ cười khê: “Ha ha, thật sự là một đứa trẻ thú vị, lần này trở lại thu hoạch không sai.”

Ân thanh cuối cùng từ từ phiêu tán, nhìn lại chỗ đó, làm sao còn có bóng ảnh người phụ nữ nữa.

Tại Thiên Hợp lâu đánh nhau, lại không có bất kỳ ai ngăn cản, nếu không phải mặt mũi đối phương quá lớn, chính là được Thiên Hợp lâu cho phép, bất kể là vì lý do gì, liền không có bất kỳ ai dám xem thường đám người Mặc Hi.

Ban đêm yên tĩnh, tại căn phòng lầu hai trong ngôi biệt thự nhỏ, rèm cửa được kéo qua hai bên, một bóng ảnh màu trắng ngồi trên giường, mà trước mặt cô là một quả trứng xấu xí lại dơ bẩn.

Cô bé đưa tay vuốt ve bên ngoài quả trứng, nhìn như nhẹ nhàng lại ngầm có lực. Nhẹ phát ra ánh sáng tím: “Xem ra rất muốn đi.”

Khóe miệng cô bé nhẹ giương lên, quả trứng trên tay từ từ buông xuống.

Sau đó yên lặng, nhưng đôi mắt lại nhẹ biến hoá, chỉ thấy con ngươi lại có điện quang loé lên, sau đó tan ra, cuối cùng cả con ngươi đều biến thành màu tím, trong suốt giống như thủy tinh, tinh thuần lại thâm trầm nhìn không thấu.

“Nếu muốn, tao sẽ uy no mày.”

Dứt lời, cô bé lại cầm quả trứng lên, đôi mắt màu tím cũng lạnh đi, bắt đầu phát ra năng lượng.

Không sai, cô bé trước mắt này chính là Mặc Hi, mà trước mắt cô chính là quả trứng hôm nay lấy được. Về đến nhà, Mặc Hi dặn dò Thiên Nhu cùng

hai người Hắc Ảnh ra bên ngoài chờ đợi, mà cô cũng bắt đầu tìm hiểu quả trứng này.

Lúc bắt đầu liền cảm giác được năng lượng phong tỏa quả trứng này giống như của cô, Mặc Hi liền thử dùng năng lượng linh hồn thông thả phóng thích ra, chỉ vừa xuất ra, Mặc Hi cảm giác được quả trứng này đối với cô có tính phụ thuộc, thậm chí còn chiếm đoạt, cô quyết định buông tay đánh cuộc một lần, xem thử quả trứng này nếu như hấp thu đủ năng lượng của cô thì có kết quả thể nào??

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Mặc Hi vẫn xuất ra năng lượng, lúc sau, đôi mắt màu tím dần dần lộ ra vẻ kinh hãi cùng xác định.

Chỉ thấy trước mắt quả trứng này tại năng lượng của chính cô chống đỡ xuống thế nhưng lại phát sinh biến hoá, vốn giống như một hòn đá gập ghềnh dần dần trở nên trơn nhẵn, hơn nữa lần vân đơ bản ban đầu cũng thay đổi, chỉ thấy quả trứng vẫn màu sắc đậm, lại có chút ánh sáng thần bí, trong đó lưu động một đường ngân màu trắng bạc, huyền ảo mà mê hoặc.

Nếu bây giờ có người nhìn thấy quả trứng này tuyệt đối sẽ không hoài nghi giá trị của nó, không phải chỉ bề ngoài xinh đẹp, càng bởi vì đường ngân màu trắng bạc, chỉ nhìn qua một chút sẽ bị mê hoặc.

Mà ngay sau đó, cảm giác trong lòng Mặc Hi càng mãnh liệt, quả trứng này hướng mình yêu cầu, biểu hiện vui mừng.

Mặc Hi cũng không có cự tuyệt, năng lượng càng phát ra mãnh liệt, cô muốn xem, quả trứng này cất giấu bí mật gì, cũng muốn nhìn xem có phải giống như những gì cô nghĩ hay không??

Thuận theo năng lượng không ngừng xuất ra, sắc mặt Mặc Hi dần dần tái nhợt xuất mồ hôi, chẳng qua là nụ cười chưa từng ngừng lại, bởi vì quả trứng càng lúc càng sáng ngời.

“Ồ?” Lại qua một đoạn thời gian, sắc mặt Mặc Hi đột nhiên thay đổi, đôi mắt khê híp lại.

Quả trứng này, thế nhưng càng cường ngạnh hút năng lượng!!

Cảm giác được năng lượng trong linh hồn càng không ngừng xuất ra, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, đôi mày Mặc Hi càng nhíu chặt.

Không phải là không muốn cho nó hút, chẳng qua là cứ như vậy không giới hạn, sợ là cô cũng không chống đỡ được.

Được rồi!!

Có cho đi mới có thu hoạch, mày đã muốn thu, vậy tao muốn xem một chút mày rốt cuộc muốn thu bao nhiêu!!

Ánh mắt Mặc Hi kiên định, không có phản kháng, tùy ý cho quả trứng chủ động hấp thu năng lượng của mình.

1 giờ sau. . . . .

Còn không đủ!?

Giờ phút này thân thể Mặc Hi đã nhẹ run rẩy, mái tóc đen cũng bị mồ hôi ngấm ướt, ánh mắt có chút hung ác.

Xem ra hôm nay là không được, như vậy cô căn bản là không chống đỡ nổi.

Nghĩ vậy, cô cũng bắt đầu dừng lại việc phát ra năng lượng.

“Cái gì!?”

Đang lúc Mặc Hi muốn dừng lại năng lượng, lại phát hiện căn bản không dừng lại được, hơn nữa phát hiện được cô không muốn, quả trứng hấp thu tốc độ càng nhanh hơn, giờ phút này không khoè, cô căn bản không thể phản kháng.

“Con mẹ nó!!” Giờ phút này Mặc Hi cũng không khỏi bạo phát một câu nói tục, sắc mặt cũng cứng ngắc lại, cường ngạnh không chế dừng lại, nhưng càng như vậy, quả trứng ấy hấp thu tốc độ cũng càng tăng nhanh.

Thân thể hư thoát cùng trí óc hư không khiến Mặc Hi vô lực lung lay, đôi mắt hiện rõ không cam lòng, nhưng thân thể vẫn ngã xuống giường.

Đôi môi bị cắn xuất huyết, trên ra giường màu trắng in lại một vệt hồng, gương mặt tái nhợt nhìn rất đáng thương, giống như một thiên sứ xuống trần đang ở vực sâu vùng vẫy.

Đáng chết. . . . .

Mọi thứ trước mắt dần mờ hồ, Mặc Hi vẫn kiên trì không muốn nhắm mắt, chỉ sợ nhắm lại sẽ không mở ra được, mất đi khí lực, tựa hồ thân thể không thuộc về mình, đại khái là linh hồn không tốt. . .

Nhưng , quả trứng ấy lại tựa hồ không vì vậy mà có một chút thương tiếc cô, có chăng chỉ là tước đoạt.

Cho đến lúc Mặc Hi vô lực nhắm lại đôi mắt, hết thấy đều biến mất.

Mà lúc cô không để ý tới, quả trứng lại xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 12: Thanh thần thú

Edit: Vân Khinh Beta: Sakura 【 Chủ nhân. . . . . 】

【 Chủ nhân. . . . . 】

Là ai đang gọi?

【 Chủ nhân, tỉnh dậy đi! 】

Tỉnh dậy?

Trên mặt truyền tới một chút ẩm ướt cùng cảm giác ma sát làm Mặc Hi gian nan mở mắt, trước mắt là một cảnh mơ hồ.

“Ô. . . . .” Vốn định ngồi dậy, lại phát hiện thân thể không một chút khí lực, không phải là một mồi, cũng không phải đau đớn, mà giống như không phải thân thể của mình.

Bản thân mình xảy ra chuyện gì?

Chưa từng trải qua tình trạng như thế khiến Mặc Hi cảm thấy sợ hãi, sau khi tỉnh táo lại, liền bắt đầu tự hỏi.

【 Chủ nhân! Người đã tỉnh!! 】

Nhưng vừa đứng lúc này, một âm thanh vui mừng khiến Mặc Hi dừng ý nghĩ, không thể động dậy khiến cô không thể quan sát, hơn nữa linh cảm cũng trở nên chậm chạp, gần như không có cảm giác, chưa từng bị động như thế, cô bình thần nói: “Ai?”

Nhìn như bình thản, kỳ thật trong đầu đang suy nghĩ đối sách.

【 Chủ nhân, là tôi nói! Là tôi nói!! Tôi đang ở trên người của ngài!! 】

Mà một tiếng cuối cùng Mặc Hi nghe được, chủ nhân?? Chuyện là thế nào?? Còn có giọng nói này. . . . . Sao giống như một đứa trẻ. . .

”Em đang ở trên người của chị sao? Sao chị lại không cảm giác được? Em lại đây cho chị nhìn xem”

【 Ha ha! Được! Chủ nhân sẽ thấy rõ ràng thôi! 】

Lời nói vừa dứt, trước mặt Mặc Hi xuất hiện một đôi mắt to màu xanh đen, ngập nước, thần bí cũng rất xinh đẹp, hình dạng giống như một con mèo. uh!! Mèo!?

Mắt Mặc Hi trừng lớn, thuận theo đôi mắt nhìn lại mới phát hiện, đôi mắt đang ở trước mắt cô là của một con mèo, một con mèo đen, khoảng chừng chỉ lớn bằng lòng bàn tay cả một người trưởng thành. Phải thừa nhận rằng, nó thật đáng yêu.

【 Hắc hắc! Chủ nhân thấy rõ rồi sao! 】

“Hó?” Tiếng nói xuất hiện một lần nữa cùng với đôi mắt chớp động linh quang vui vẻ khiến Mặc Hi không khỏi sùng sốt, cũng chỉ trong nháy mắt, con người sâu thẳm, nhìn về phía con mèo trước mặt: “Đây là, em đang nói chuyện!”

【 Đúng vậy!! Đúng vậy !! Nếu không chủ nhân cho là ai? 】 Con mèo nhỏ vươn đầu lưỡi màu hồng phấn liếm gương mặt trắng nõn của Mặc Hi.

Đối với việc này Mặc Hi cũng không muốn tính toán bây giờ, trước mắt con mèo nhỏ này biết nói chuyện cũng quá quý dị: “Là em đang nói chuyện?? Em là ai?? Vì sao gọi chị là chủ nhân.”

Việc này, phải biết rõ ràng.

【 Ha ha! Chính là tôi! 】 Con mèo đen lui ra sau gãi gãi đầu, như vậy khá ái vô cùng, đôi mắt màu xanh đen vô cùng có nhân tính: 【 Tôi là Thanh thần thú

a!! Chủ nhân là chủ nhân của tôi, đương nhiên phải gọi chủ nhân mà! 】

Thần thú!? Thanh? Đó là cái gì?

Còn có. ....Cái gì gọi là chủ nhân chính là chủ nhân, nói cũng như không nói.

“Sao em lại xuất hiện ở đây ?” Thay một loại phương thức khác hỏi ra.

【 Chuyện này ! Là chủ nhân áp tôi ra mà! 】

Áp ra? Là mình áp ra? Chuyện này. . . . . là chuyện gì?

【 Nói lại xin chủ nhân thứ lỗi, là tôi quá tham lam, thiếu chút nữa đã hại chết chủ nhân 】 Con mèo nhỏ lại như được nhân tính hoá trên mặt lại là hồ thẹn, khẽ cúi thấp đầu.

“Hại chết tôi?” Mặc Hi nghi ngờ hỏi.

【 Đúng vậy! Nếu không phải tôi quá tham lam thiếu chút nữa hút hết năng lượng của chủ nhân, bây giờ chủ nhân cũng sẽ không như vậy. 】

Nhưng là, năng lượng chủ nhân thật sự là quá ít, cố gắng sinh ra không có biện pháp ngưng tụ thành hình, chỉ có thể mang hình dáng hư nhược như vậy, nhưng chuyện này tuyệt đối không được để chủ nhân biết, chủ nhân vì mình ra đời thiếu chút nữa đã xuất hiện nguy hiểm!

Vốn nghe mèo nhỏ nói, nhưng một khắc sau lại nghe được suy nghĩ đó, nghi ngờ nhìn mèo con, môi vẫn không động, hơn nữa đôi mắt chính xác có hơi hạn áy náy.

Chẳng qua là việc này Mặc Hi cũng không lập tức hỏi, trong lời nói của mèo con như mong mọi điều gì, cũng muốn biết lý do vì sao lại biến thành như vậy, đôi mắt sâu thẳm, nhìn về phía mèo con hỏi: “Em chính là quả trứng kia, đúng không?”

【 A! Chủ nhân nhớ ra rồi ! Đúng vậy! Đúng vậy ! 】

Con mèo nhỏ đôi mắt mở to, chớp động vui mừng, mà như thế Mặc Hi cũng thấy rõ nó, nhưng cô cũng không có mở miệng nói chuyện.

“Em không có mở miệng, sao chị có thể nghe được em nói chuyện?”

【 Bởi vì chủ nhân là chủ nhân của tôi, tôi dùng ý thức nói chuyện với chủ nhân. 】

Ý thức?

“Hi?”

Ngay sau đó là giọng nói của Thiên Nhu gọi ngoài cửa.

Giương mắt nhìn về phía mèo con xuất hiện một cách quỷ dị, Mặc Hi biết rõ thời khắc này cũng không nói rõ được, sau này hỏi cũng không sao, hơn nữa bây giờ cũng không phải hỏi chuyện đó.

“Tiến vào đi.” Trả lời một tiếng, liền thấy cửa mở ra, Thiên Nhu và Hắc Ảnh xuất hiện trước mặt.

Nhìn đáng vẻ và quần áo này, Mặc Hi biết là bọn họ đã một đêm không ngủ.

Giống như Mặc Hi phỏng đoán, bọn họ chính xác là một đêm không ngủ, vốn được Mặc Hi phân phó canh giữ bên ngoài, không có cô phân phó không được quấy rầy, cho nên hai người cả đêm đứng ở bên ngoài một khắc cũng không rời, dù lo lắng vẫn không quấy nhiễu, cho đến buổi sáng nghe Mặc Hi lẩm bẩm mới gõ cửa.

Nhìn trên nằm Mặc Hi trên giường, hai người cũng phát hiện một chút không ổn, cùng đi đến bên cạnh giường của cô, Thiên Nhu nhẹ nhàng hỏi, “Có chuyện gì?”

“Ha ha, không có chuyện gì, chỉ không thể động đây được. Giương mắt Mặc Hi tái nhợt nhợt nờ nự cười, lại có... một phen mỹ cảm khác, Hắc Ảnh một bên nhìn cô khẽ chuyển mắt.

Không có nhiều lời, Thiên Nhu thi triển dị năng, nhưng lại bị Mặc Hi ngăn cản: “Vấn đề của em không phải dùng dị năng của chị là có thể giải quyết, cho em vài ngày là có thể khôi phục như cũ.”

Cô là tiêu hao năng lượng quá độ, chính xác không phải dùng dị năng của Thiên Nhu có thể giải quyết .

Nghe vậy, Thiên Nhu cũng dừng lại động tác, mà ở Tiểu Hắc Miêu bên cạnh Mặc Hi cũng lộ vẻ áy náy, cũng tại nó, nếu không phải nó muốn nhanh chóng sinh ra, chủ nhân cũng sẽ không biến thành như vậy...

“Không liên quan đến em, không cần áy náy.” Mặc Hi cảm nhận được bản thân có thể hiểu được suy nghĩ của mèo con, có chút buồn cười an ủi nó.

So với việc bản thân không khỏe, việc mèo con nói chuyện khiến cô cảm thấy hứng thú hơn, cho nên cô cũng không hối hận, suy cho cùng mọi chuyện không phải rất tốt sao?

【 Chủ nhân. . . . . 】 Mèo con đôi mắt ngập nước, liếm liếm gương mặt của Mặc Hi.

Mà không cách nào di chuyển Mặc Hi cũng chỉ không đường chọn lựa chỉ có thể chấp nhận.

“Đây là?” Sau đó Thiên Nhu và Hắc Ảnh cuối cùng cũng phát hiện vật nhỏ này, con người Thiên Nhu loé lên, nhìn đôi mắt Tiểu Hắc Miêu có chút âm trầm, cô cảm giác, Mặc Hi biến thành như vậy có liên quan tới con mèo nhỏ này. Thậm chí, khi Mặc Hi nói ra câu nói kia bọn họ còn không có phát hiện.

Hắc Ảnh cũng kinh ngạc, ánh mắt nhìn về Tiểu Hắc Miêu động sát khí.

Đối với hai người ánh mắt cùng ý thù địch, Tiểu Hắc Miêu hoàn toàn không ngó ngang tới, bộ dạng kia thậm chí có thể nói là xác lác, có điều Tiểu Hắc Miêu chính xác không phải là không ngó ngang tới bọn họ, bởi vì trong ký ức của nó ký là Thanh thần thú !! Trừ chủ nhân, cho dù Thần thú khác cũng mơ tưởng được nó cung kính, huống chi là một nhân loại nhỏ nhỏ.

“Nó chính là quả trứng em mua được.” Rõ ràng cảm giác được mèo con tính tình, nụ cười trên mặt Mặc Hi càng mở rộng thêm.

“Trứng?” Thiên Nhu sững sốt, vốn nhìn giống như một quả trứng chết, lại không nghĩ đến chỉ một buổi tối lại ấp ra được? Nhưng là, tựa hồ nhìn lại cũng không có bản lĩnh gì. Bởi vì trên người Tiểu Hắc Miêu không có một chút năng lượng dao động.

“Phải.” Mặc Hi xác nhận trả lời một tiếng, đôi mắt đã có chút mơ hồ nheo lại, linh hồn không khỏe khiến cô chỉ nói chuyện một chút liền mệt mỏi.

Chút động tác này làm sao mà Thiên Nhu không phát hiện được, từ từ đi vài bước, cười nói: “Hi, trước nghỉ ngơi đi, chị đi xử lý những chuyện khác.”

“Được, nếu là Lạc Nguyệt bọn họ đến tìm em thì giúp em ứng phó đi.” Mặc Hi nhàn nhạt cười nói, đôi mắt đã hoàn toàn nhắm lại, chuẩn bị tiến vào trạng thái không linh để tu luyện.

“Chị hiểu.” Thiên Nhu đáp ứng một tiếng, tựa đối với Hắc Ảnh bên cạnh nói một câu, hai người đi ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại.

“Cậu ở đây canh giữ, tôi đi xử lý chuyện khác.” Ở ngoài cửa, Thiên Nhu liền nói với Hắc Ảnh, Hắc Ảnh lo lắng cho Mặc Hi, sao cô lại không nhìn ra.

“Được.” Hắc Ảnh gật đầu, đứng ở bên cạnh cửa.

Thiên Nhu nhìn hẩn một cái liền xoay người rời khỏi, có Hắc Ảnh canh giữ cô rất yên tâm, dù sao so với cô, Hắc Ảnh cũng an toàn hơn rất nhiều.

Bên trong phòng, Mặc Hi cũng đã tiến vào trạng thái không linh, đồng thời, Tiểu Hắc Miêu bên cạnh cô cũng toát lên vẻ kinh hi, nhảy lên ôm chặt cổ cô, ngồi ở đó, đồng dạng cũng nhắm mắt lại.

Ba ngày, lần này Mặc Hi bế quan liên tục ba ngày, trong ba ngày không ngừng tu luyện để cô khôi phục đồng thời cũng tăng trưởng tu vi, đồng dạng sau khi cô tu luyện, Thanh Dực cũng có thể cùng tu luyện. Thanh Dực chính là tên của Tiểu Hắc Miêu, nghe nó nói chính là tên trong ký ức của nó, cho nên Mặc Hi cũng chọn tên trong nó.

Mặc Hi cũng hỏi nó không ít vấn đề, nhưng là lại không có nghe được chuyện cô muốn nghe.

Thanh Dực nói, ở trong trứng nó liền cảm giác được Mặc Hi thân thiết, chẳng qua là không có biện pháp hành động gì, bị một cỗ cường lực áp chế, chính nó cũng không biết ở trong quả trứng bao lâu, chỉ biết khi tỉnh dậy nguyên nhân chính là cảm giác được Mặc Hi.

Mới ra đời nó liền hiểu được rất nhiều chuyện, chính nó cũng không biết vì sao, dù sao biết chính là biết, chính là từ ký ức của nó, việc này hơi giống chuyện Hắc Ảnh truyền thừa.

Hơn nữa, còn nghe nó nói, trong ký ức nó là Thần thú, hơn nữa còn là một Thần Thú rất lợi hại, có bao nhiêu lợi hại cũng không rõ, nhưng đáng về yếu ớt bây giờ là do năng lượng Mặc Hi chưa đủ, mà nó lại muốn chào đời sớm nên mới biến thành như vậy. Nhưng có thể thông qua tu luyện mà trưởng thành, chẳng qua bởi vì hình dạng quá yếu ớt, việc hấp thu năng lượng cũng bị hạn chế, chỉ có thể đi cạnh Mặc Hi gián tiếp thông qua cô cướp lấy năng lượng.

Đối với vấn đề của Mặc Hi, Thanh Dực cũng bày tỏ không rõ, kỳ thật chính nó cũng không hiểu vì sao sẽ thân cận với Mặc Hi, chỉ biết là hình như nó chờ Mặc Hi đến.

Hoàn toàn biết hết mọi thứ, nhưng chỗ mấu chốt lại toàn bộ không biết.

Kết quả như vậy khiến Mặc Hi hơi thất vọng, nhưng cũng không có đặc biệt truy cứu, dù sao chuyện này nhất thời biết rõ là không thể nào, đành từ từ tới, cô tin tưởng, sớm muộn gì có một ngày cô cũng sẽ biết được.

Còn có cái gọi là ý thức truyền âm, cũng là thông qua ý thức nói chuyện, lại không phải trực tiếp mở miệng nói.

Hôm nay, Mặc Hi đã hoàn toàn hồi phục dẫn Thanh Dực xuất hiện trước mặt mọi người, ba ngày cũng khiến cho đám người Lạc Nguyệt, An Diệc Kỳ lo lắng, dù sao chuyện như vậy cũng chưa phát sinh qua bao giờ, hơn nữa dù sao nhìn đến việc Mặc Hi đột nhiên quý dị như vậy cũng không khiến người khác an tâm được.

Thời gian ba ngày, nếu không phải Thiên Nhu và Hắc Ảnh ngăn cản, hơn nữa sợ quá nhiều đến Mặc Hi, bọn họ đã sớm xông vào. Nhưng hai người Lạc Nguyệt, An Diệc Kỳ vẫn ở tại nơi này, Phiêu Linh và Khó Lạp cũng đồng dạng ở lại đây, may mà phòng này không lớn nhưng cũng không coi là nhỏ, cho nên nhiều người như vậy vẫn ở được.

Mặc Hi xuất hiện mới có thể thả lỏng một hơi, tính đến nay, vì Mặc Hi mà tâm tình của họ từ trên xuống dưới vui vẻ không biết bao nhiêu.

Trong phòng khách, Mặc Hi ngồi trên sofa, những người khác cùng đồng dạng ngồi tại vị trí riêng của mình, Lạc Nguyệt ngồi cạnh Mặc Hi kêu lên: “Hi, những ngày này bạn thế nào?? Lo lắng chết người!! Ba ngày!! Ba ngày rồi cũng không bước ra ngoài!”

“Đừng vậy! Mặc Mặc! Có chuyện gì phải nói cho chúng ta !!” An Diệc Kỳ cũng lo lắng nói.

“Có phải do ngày hôm đó hay không, hôm đó tớ có hỏi ông nội, ông nói trạng thái như có thể là do tâm ma thể hiện ra.”

“Uy! Cậu đừng có miệng quạ đen!”

“A Hi! Tớ không phải nói bạn trúng tâm ma, chẳng qua là những ngày này bạn thế nào!”

Chỉ có lúc này, Lạc Nguyệt mới không thích tính toán với An Diệc Kỳ, dù sao Mặc Hi cũng vừa xuất hiện, mọi chuyện còn chưa biết rõ ràng.

Nhìn hai người, Mặc Hi nở nụ cười, mặc dù nhẹ, nhưng đôi mắt trong vắt sáng ngời, “Tớ không có chuyện gì, chẳng qua là ngày đó trở về cảm giác có chút đột phá, cho nên liền bề quan mà thôi.”

Nói như thế chỉ muốn khiến họ an tâm, hơn nữa bọn họ không biết chính xác thực lực của Mặc Hi là bao nhiêu, mà Mặc Hi cũng hoàn toàn có thể biểu hiện cường đại hơn so với bây giờ, cho nên lời nói dối này căn bản không sợ bị phát hiện.

“A! Bạn đột phá?” Lạc Nguyệt lớn tiếng kêu lên, sau đó nói: “Trời ạ! Bạn thật sự khiến người ta ghen tỵ a! Bây giờ rốt cuộc bạn cấp bao nhiêu?” Mặc dù nói như vậy, nhưng đôi mắt nhìn Mặc Hi lại tràn đầy vui mừng, không có một chút ghen tỵ.

“Dừng lại! Cậu có thể so với thiên phú của Mặc Mặc được sao?” An Diệc Kỳ không buông tha một chút nào chăm chọc cô. Trong lòng cũng đồng dạng giật mình, xem ra hẳn còn phải cố gắng thêm mới được.

“An Diệc Kỳ! Cậu muốn bị đánh có phải không?” Lạc Nguyệt trừng mắt, hướng về An Diệc Kỳ mắng một tiếng.

“Thế nào? Tớ nói chính là sự thật.” An Diệc Kỳ hừ lạnh một tiếng, đối với cô, hẳn chính là không cho một chút sắc mặt tốt, ai bảo cô luôn dính lấy Mặc Mặc!! Còn thời thời khắc khắc trở ngại hẳn.

“Xem ra không giáo huấn cậu một chút thì cậu sẽ không biết trời cao đất rộng, tay bà đây có không ít máu tanh !” Mẹ nó!! Nhóc này đúng là thiếu bị đánh mà!

“Hừ! Có bản lĩnh thì cậu đến a!” Bà đây? Quả nhiên là phụ nữ thô tục! Không! Là con gái mới đúng.

“Mẹ kiếp! Cậu nghĩ tớ không dám có phải không?”

“Cậu chính là không dám!”

Một khi phát hiện Mặc Hi không có việc gì, hai người cũng yên tâm, tùy ý mà cãi nhau như bình thường.

Thật sự giống như một oan gia .

Mặc Hi nghĩ đến có chút buồn cười, nhìn hai người âm ỉ trước mắt, mặc dù mỗi lần đều âm ỉ như vậy, nhưng họ cũng không có chân chính đánh qua một lần.

【 Chủ nhân, bọn họ thật âm ỉ. 】

Vốn nằm trong lòng Mặc Hi, Thanh Dực có chút bức mình lộ đầu ra, đồng thời trong đầu Mặc Hi cũng nghe được tiếng nó.

【 Ha ha, bọn họ là bạn của chị. 】 Mặc Hi cũng đồng dạng dùng ý thức nói với nó, đồng thời đưa tay vuốt ve cái đầu nhỏ mềm mại của kia.

“Wow! Một con mèo nhỏ thật đáng yêu a!” Ngay sau đó, Lạc Nguyệt cũng chú ý tới Thanh Dực, nhất thời vui vẻ đầy mặt, đưa tay muốn bắt lấy Thanh Dực.

“Rống!!!” Chẳng qua là đối với hành động của Lạc Nguyệt, Thanh Dực lại rống to, mặc dù âm thanh non nớt không có chút uy lực, nhưng đôi mắt màu xanh đen lại hiện lên vẻ bạo ngược cùng với uy nghiêm lại khiến Lạc Nguyệt không thể cử động.

“Hừ!” Cái mũi nhỏ hướng lên không trung hừ ra một hơi, từ ký ức truyền thừa khiến Thanh Dực cũng bị ảnh hưởng, nó là Thần thú, là Thần thú vô cùng cường đại, trừ ra chủ nhân của mình, cho dù là Thần khác nó cũng không để ý, huống chi chỉ là một nhân loại nhỏ bé như Lạc Nguyệt. Hơn nữa, bây giờ đang ở trạng thái không tốt, nó cần ở bên cạnh Mặc Hi mới có thể nhanh chóng hấp thu năng lượng để nó không vô lực như thế này, làm sao có thể để Lạc Nguyệt chạm vào, huống chi là ôm.

Cùng đồng dạng có thể cảm nhận được Thanh Dực suy nghĩ, Mặc Hi tự nhiên hiểu được ý nghĩ của nó bây giờ, không có đường nào khác dùng ý thức nói với nó:【 Để cô ấy ôm một chút không được sao? 】

【 Không được, kiên quyết không được. 】 Có chút giống như trẻ con nháo.

“Hi? Nó?” Lạc Nguyệt nhìn Thanh Dực, muốn ôm lại không thể tâm tình rất là buồn bực, dù sao Thanh Dực nhìn cô rất có nhân tính hóa, lại hiện lên vẻ cảnh cáo cùng với ngạo mạn.

“Nó gọi là Thanh Dực, chính là quả trứng ngày hôm đó ấp ra được.” Mặc Hi ôm lấy Thanh Dực trong lòng, cười nhẹ nhàng ấm áp, đối với nó, luôn có chút cảm giác thân thiết không thể nói rõ được, không chỉ vì nó là kẻ ước thú của cô, dù sao giống như cảm giác cùng sinh ra, cho nên cô không coi nó là bạn chiến đấu bình thường, mà là xem nó như người thân của mình.

Mà Thanh Dực giống như có thể cảm giác được tình cảm của Mặc Hi, rất là hưởng thụ, hí mắt cọ cọ vào bàn tay của Mặc Hi.

Lạc Nguyệt bị bộ dạng đáng yêu của Thanh Dực dọa đến, chẳng qua lời Mặc Hi nói làm cô trong nháy mắt giật mình, cũng nhất thời quên mất khát vọng đối với Thanh Dực, kinh ngạc nói: “Nó chính là quả trứng giống như đá kia??”

【 Cái gì gọi là giống như đá, nói chuyện cẩn thận chút cho tôi!! 】

Thanh Dực đối với Lạc Nguyệt rống to một tiếng, chẳng qua là bây giờ nó không cách nào nói chuyện, trực tiếp bị người không để ý tới.

“Ha ha, Đúng vậy.” Mặc Hi sờ lên bộ lông của nó, đáp lời.

【 Chủ nhân. . . . . 】

Thanh Dực ủy khuất, một đôi mắt to ngập nước. Đó là sỉ nhục của nó!! Nó cũng không muốn !!

Mà nó như vậy, nụ cười nơi khoé miệng Mặc Hi càng thêm rực rỡ.

Mặc Hi để ý thấy ánh mắt của mọi người nhìn Thanh Dực trong lòng cô, ai cũng không nghĩ đến quả trứng tưởng rằng đã chết ấy chỉ mới ở cạnh Mặc Hi vài ngày lại có thể ấp ra được, hơn nữa đáng vẻ lại giống như một con mèo, bộ dạng này không có một chút năng lượng dao động thật sự không nhìn thấy nó có bản lĩnh gì a.

Mà miệng mồm Lạc Nguyệt ngay thẳng nói ra lời này khiến Thanh Dực muốn nổi điên: “Chính là nó! Nhìn lại căn bản không giống như một Thần thú chút nào!! Hơn nữa cũng không có một chút năng lượng dao động nào, căn bản chỉ là một sùng vật mà thôi.”

Ông đây đương nhiên không phải là dị thú, mà là Thần thú cao quý cường đại, cái gì mà là sùng vật!! Có sùng vật nào lợi hại như vậy sao??

Nếu không phải bị Mặc Hi áp chế lấy không thể động đậy, nhưng đôi mắt xanh đen kia lại trừng chết Lạc Nguyệt, đôi mắt tràn ngập lửa giận ai cũng có thể nhìn ra được.

Mà có điểm này mọi người mới cảm giác được nó không giống bình thường, dù sao chỉ là một sùng vật nho nhỏ giống mèo căn bản là không thể nhân tính hoá như vậy, nó bây giờ rõ ràng hiểu rõ được bọn họ nói chuyện.

“Được rồi, không bàn bạc nữa.” Mặc Hi một câu nói đem đề tài này kết thúc, sau đó cười nói: “Nghe Thiên Nhu nói ba ngày này có người đến quấy nhiễu.”

Một lời này, Lạc Nguyệt nhất thời cứng người lại, mà chuyện về Thanh Dực cũng ném ra sau đầu, đặc ý cười nói: “Đúng! Còn không phải Bạch Ưc kia, bị đánh một lần còn muốn đến báo thù, chẳng qua là bị tớ đuổi đi rồi!! Hắc hắc.”

Mọi người không nói gì nhìn cô, nhớ lại ngày đó cô là khi dễ Bạch Ưc thế nào.

Về điểm này Mặc Hi cũng không để ý, có một số người không giáo huấn cô ta một chút, chỉ càng thêm bất lợi.

Mà ngay sau đó, Thiên Nhu đi tới, đối với mọi người cười nói: “Nên ăn cơm, mọi người nên đến nhà ăn rồi. ”

“A!! Ăn cơm! Được ạ! Em thích nhất là chị Nhu làm cơm!” Vẫn là Lạc Nguyệt đầu tiên kêu lên, ba ngày này ăn cơm Thiên Nhu nấu làm bọn họ ăn đến nỗi không muốn về.

“Ha ha.” Đối với hành động của Lạc Nguyệt, Thiên Nhu cũng cười nhẹ, chớp mắt nhìn về Mặc Hi.

“Được, đi thôi! Tất cả mọi người nên đi ăn cơm.” Mặc Hi cũng cười với cô một tiếng, đứng lên, đối với mọi người chào hỏi một tiếng.

“Được!” Mọi người đáp lời, liền cùng nhau vào nhà hàng, việc này đối với mọi người vô cùng quen thuộc, đều là trẻ con, tất cả cũng không có kị hay câu thúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 13: Giết người

Edit: Vân Khinh Beta: Sakura Bên trong căn biệt thự khác, hai bóng ảnh ngồi trước bàn đàm luận.

Chỉ thấy một hình bóng mềm mại nhỏ nhắn, mặc bộ quần áo màu trắng, tay đặt trên bàn nắm chặt lại, có chút trắng bệch, đồng thời truyền tới tiếng rống giận dữ: “Vi sao!!? Vi sao cha lại không giúp chúng ta báo thù!! Không phải là cha chiều em nhất sao?? Em bị bắt nạt như vậy mà cha cũng không quan tâm!!”

Bóng ảnh khác tương đối cao gầy, giờ phút này trên người quần chặt bằng vải, an ủi: “Tiểu Úc, cha làm vậy có đạo lý của người, không nên tức giận nữa.” Nhưng là từ giọng nói kia cũng khó che được áp lực và bàn tay đang nắm chặt có thể thấy được tâm tình của hắn cũng không giống như những gì hắn nói.

Lần này, thật sự khiến hoà khí của hắn bốc lên, liên tục bị đánh hai lần, còn chặt vật như vậy, đối thủ lại là đứa trẻ mười một, mười hai tuổi, hỏi hắn thế nào không uất ức cùng với tức giận.

Mà hai người này chính là Bạch Úc cùng với anh trai của cô từng bị Mặc Hi trị qua.

Gương mặt khả ái của Bạch Úc tràn đầy sát khí, lộ vẻ hung ác, đôi mắt chớp động nói: “Anh, nếu cha không giúp chúng ta, thì chúng mình tự báo thù là được.”

“Hó?” Thiếu niên sững sốt, có chút cười khò nói: “Từ hai trận đánh này em không nhận ra sao?? Mặc Hi không phải là người chúng ta có thể đối phó được, nếu là một mình Lạc Nguyệt còn may, nhưng mà cô ta lại có một dị thú khế ước cường đại như vậy.”

Không phải hắn không muốn báo thù, mà dựa vào hai người bọn họ thật sự không báo được thù.

“Anh! Thế giới này có tiền thì có gì không làm được!! Thực lực chúng ta không đủ, nhưng chúng ta có tiền mà!” Bạch Úc nói, đôi mắt hết sức tàn nhẫn, thật sự không ai có thể nghĩ một đứa trẻ mười bốn tuổi có thể có được vẻ mặt như vậy.

“Em là nói?” hình như thiếu niên nghĩ tới cái gì, nhưng lại cần xác nhận.

“Sát thủ! Thế giới này không phải có một nghề nghiệp như vậy sao?” Bạch Úc nói rõ đáp án cho thiếu niên, nhìn gương mặt khả ái nhỏ nỏ nụ cười, thiếu niên đột nhiên cảm thấy em út của mình đã thay đổi.

Mặc dù trước kia cô kiêu căng, ngạo mạn, vẫn chưa từng nghĩ tới dùng tiền mướn sát thủ giết người, chuyện này...rất cuộc là đúng hay sai!!

“Tiểu Úc. . . . . Chuyện này cũng không đến mức như vậy, bọn họ cũng không phải người bình thường.” Thiếu niên vẫn nhẹ nhàng khuyên một câu, dù rằng hắn cũng rất tức giận, nhưng hắn vẫn rất lý trí, biết chuyện nào nặng nhẹ.

Nhưng lời hắn nói chẳng những khiến Bạch Úc hồi tỉnh, mà càng thêm tức giận hét lên: “Anh là đồ nhát gan!! Bị cười trên đầu còn hèn nhát như vậy, được lắm!! Anh không dám phải không?? Vậy một mình em làm!! Hừ!! Em biết được, Liên minh sát thủ cũng sẽ không tìm hiểu cổ chủ, căn bản cũng không cần sợ điều gì.” Cô bị tức giận đến hồ đồ, cũng khó trách, từ nhỏ đến lớn được người trong gia tộc sủng ái như bảo bối trong lòng bàn tay, muốn cái gì có cái đó, đến trường học dựa vào dung mạo của mình được những nam sinh đến nịnh nọt, ân cần, vẫn luôn cao cao tại thượng.

Nhưng từ khi Mặc Hi xuất hiện, dung mạo không bằng người, thực lực càng cách xa, thiên phú cũng không thể nào so sánh được, An Diệc Kỳ cũng thích cô ta vô cùng!! Tất cả đều bị cô ta cướp đoạt, vẫn luôn được mọi người bao vây sao cô có thể chấp nhận, đương nhiên, ở trường học thảnh thơi cũng có chút xung đột nhưng cũng không có chuyện gì lớn, hết lần này đến lần khác đến hôm nay lại bị phá vỡ.

Ở trước mặt mọi người, bản thân bị cô ta đánh, bị dọa sợ đến phát khóc, bị cô ta giáo huấn, việc này sao cô có thể không uất ức, không tức giận. Đến khi khôi phục như cũ cô đem người đến quấy rầy nhưng Mặc Hi lại không thấy, lại bị Lạc Nguyệt giáo huấn một trận, mặc dù Lạc Nguyệt không giống Mặc Hi, dù không tàn nhẫn như Mặc Hi, nhưng lại có thể nói tức chết người, nói những lời có thể khiến cô tức gần chết, lấy tính cách của cô ta khi đó muốn liều mạng cũng sẽ làm.

“Tiểu Úc câm miệng!” Thiếu niên quát lên, nhìn Bạch Úc con người trưởng lớn. Thấy Bạch Úc không có một chút hối cải, thậm chí còn oán giận nhìn hắn, thờ dãi một hơi: “Tiểu Úc. . . Em đã thay đổi!! Trước kia mặc dù em kiêu ngạo, nhưng không giống như bây giờ, em biết đáng về của mình bây giờ thế nào không?? Hung ác, oán hận, phẫn nộ, thích giết người, cứ như vậy em sẽ chìm vào bóng tối đánh mất bản tâm!! Tiểu Úc, tỉnh lại đi!! Chuyện gì đều

có thể thương lượng, không thể nóng vội nhất thời.”

“Ha ha ha! Đánh mất bản tâm?? Không có chuyện đó, cái gì mà bảo không thể nóng vội, đến cha cũng bảo chúng ta trước không nên báo thù, anh muốn em phải làm thế nào??” Bạch Úc cười nói, gương mặt nhỏ lại bởi vì cười mà lộ ra vẻ xấu xí, sắc mặt nghiêm lại, sau đó nói: “Một câu thôi, anh giúp em hay không?? Không giúp thì cắt, em không có anh trai là anh!!”

“Tiểu Úc! Tại sao em không nghe lời!!” Thiếu niên rống giận một tiếng, hần phát hiện Bạch Úc thật sự đã có tâm ma, cứ như vậy tiếp tục tuyệt đối không được, đó là em gái của hần!! Thấy Bạch Úc nhìn hần càng thêm lạnh lùng, không khỏi nắm lấy hai vai cô, lên tiếng an ủi: “Tiểu Úc ngoan!! Anh giúp em, em muốn gì anh đều giúp em, bây giờ em phải bình tĩnh lại được không?? Chúng ta sẽ thương lượng một chút đối sách.”

“Anh, anh thật sự sẽ giúp em sao? Em biết anh là tốt nhất.” Bạch Úc lộ ra vẻ tươi cười ngọt ngào, khiến cho gương mặt nhỏ lộ ra vẻ khả ái xinh đẹp, ánh mắt thiếu niên cũng hiện lên một tia si mê.

“Được, Tiểu Úc muốn gì anh đều sẽ giúp em, nhưng bây giờ không nên nói chuyện báo thù, trước tiên em phải bình tĩnh lại, sau đó tiếp tục tu luyện, có như vậy mới có thể báo được thù. ...A!!” Lời còn không nói xong, thiếu niên liền kêu một tiếng đau đớn, lùi lại, nhìn xuống, liền thấy trên bụng cảm một chiếc lông vũ màu trắng, phía trên đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Đôi mắt trừng lớn: “Tiểu Úc!!”

Cô. . . . . Cô lại động thủ đối với hần!?

“Hừ! Nói đi nói lại là muốn em không nên báo thù!! Anh cho rằng em không biết sao?? Chết nhất!! Cút!! Em không muốn nhìn thấy anh nữa!! Chuyện của em không cần anh quản!!” Bạch Úc cười lạnh, trong tay ánh sáng màu cam loé ra, bao quanh chiếc lông vũ vốn định cản bước chân thiếu niên tiến lên, cuối cùng cũng dừng lại.

Ánh mắt nhìn lông vũ màu trắng trong tay Bạch Úc, có chút bi thương, em gái của hần! Trước kia mặc dù có chút tùy hứng kiêu ngạo nhưng luôn đối với hần làm nũng, ngọt ngào tươi cười, bây giờ đã hoàn toàn thay đổi, cả hần cũng không nhận ra. Trong lòng bi thương nhưng tức giận: “Được!! Anh đi!! Anh sẽ đi ngay.”

Nói xong liền xoay người rời đi, nhưng trong không khí vẫn thoáng nghe được câu nói cuối của hần: “Nhưng, Tiểu Úc! Em nhớ lấy, bất kể thế nào em cũng là em gái mà anh thương yêu nhất! Có chuyện gì nhớ đến tìm anh!!”

Bóng ánh thiếu niên biến mất, Bạch Úc cười lạnh, chán ghét chế nhạo, thương yêu nhất?? Nếu thật sự thương yêu nhất tại sao anh không giúp em?? Anh thật sự nghĩ em không biết tư tâm của anh sao?? Đối với em gái lại sinh ra dục vọng cũng chỉ có anh trai là anh thôi, nếu không phải anh còn chút giá trị lợi dụng, anh nghĩ em sẽ làm nũng với anh?

Ánh mắt biến đổi, sát khí hiện ra.

Hừ hừ! Đợi đi! Mặc Hi! Tao nhất định khiến mày sống không bằng chết!!

Vài ngày sau.

Ban đêm thoáng đặng, ánh trăng bạc chiếu sáng khắp nơi, giờ phút này hai tấm rèm lớn ngoài cửa sổ phòng Mặc Hi đều được kéo ra, có thể nhìn được mọi thứ.

Bên trong phòng, bóng ánh mềm nhỏ nằm trên giường an tĩnh hít thở, hiển nhiên là đang ngủ, mà ở trước ngực cô bé có một con mèo đen nhỏ bằng lòng bàn tay cũng nhắm mắt, đây điển hình là một phong cảnh yên bình.

Gió thổi lớn ngoài bia rừng, có bóng đen chớp động, không thấy bóng ánh.

【 Chủ nhân. . . . . Có người. 】

Con mèo nhỏ trên ngực cô bé nhẹ chuyển động, lại không có tỉnh lại.

【 Uh! Chị biết, không cần để ý đến anh ta. 】

Cô bé, cũng chính là Mặc Hi đang nhắm lại đôi mắt không một chút biến hoá, chẳng qua khoé miệng hơi gương lên, giống như là trong mộng gặp chuyện gì vui vẻ.

【 Là người xấu. 】

【 Ha hã, Thanh Dực thật lợi hại, có thể cảm giác được người đến tốt hay xấu. 】

【 Mặc dù bây giờ em vẫn còn yếu, nhưng dù thế nào em cũng là Thần thú mà!! 】 Tự hồ có chút bực mình.

【 A, Thần thú à! Nhưng bây giờ em không có một chút năng lượng nào. 】 Mặc Hi cố ý đùa giỡn.

【 Đây... đây là bởi vì, bởi vì vẫn còn không khỏe mà!! 】

【 Ha ha! 】

【 Chủ nhân! ! 】

Hình như hai người không để ý kẻ đến lai lịch bất minh, vẫn tự nhiên dùng ý thức nói chuyện.

Phía ngoài rừng, một bóng người áo đen cùng bóng tối dung hợp vào nhau, ngồi trên cây, đôi mắt chăm chú nhìn vào phòng Mặc Hi, khoé miệng giờ lên vẻ tươi cười, tá ác mà tàn nhẫn, thậm chí có chút biến thái.

Bóng người lóe lên, bò đến trên tường, tựa hồ không có một chút đáng ngại, cứ đi trên tường cho đến khi vào được ban công.

Mặc Hi rất thích ban công, bởi vì cô thích cảm giác được gió thổi nhẹ, mà thói quen như vậy làm người đến cười nhẹ một cái càng thêm tùy ý. Bước chân không tiếng động bước đến bên giường Mặc Hi, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Mặc Hi, người đến không có bất kỳ thương tiếc, trong tay xuất hiện một thanh chuỷ thủ, hẳn thích nhất là nhìn thấy con mồi bị từng đao từng đao cắt xé, máu tươi nhuộm đỏ, sau đó là ánh mắt tuyệt vọng, như vậy hẳn sẽ cảm thấy được hưng phấn cùng với khoái lạc.

Ha ha, Tiểu bảo bối, tuyệt vọng sao, sợ hãi sao, ngay lập tức em có thể cảm nhận được cực độ khoái cảm. ...

Tay giờ cao, sau đó ánh mắt hưng phấn nhanh chóng đâm về phía Mặc Hi!!

“Đình!”

Cái gì!?

Người đến con người từng lớn, thấy được đôi mắt đồng dạng đã mở của Mặc Hi, đó là đôi mắt rất đẹp, chẳng qua lúc này, trong đôi mắt đó thấy được đùa giỡn, nhằm chán cùng với thất vọng.

Nhằm chán? Thất vọng? Là hẳn nhìn nhầm sao? Ánh mắt đó có ý gì!?

Chẳng qua ngay sau đó hẳn không thể nghĩ đến việc này, bởi vì chuỷ thủ đã bị Mặc Hi dùng hai ngón tay chặn lại, chuyện này là sao chứ!?

Mặc dù bản thân hẳn không dùng dùng toàn lực, nhưng một đứa trẻ cũng không thể tùy ý phá giải được!! Hơn nữa trên thân chuỷ thủ của hẳn độ sắc bén và độc được giống như không có chút tác dụng đối với cô!!

Người đến còn đang suy tư, Mặc Hi lại lên tiếng.

Chỉ thấy con người Mặc Hi lóe lên, cười nói: “Nói thật, anh khiến tôi rất thất vọng.”

“Cái gì!?” Người đến sững sốt, cơ hồ là phản xạ có điều kiện hỏi, sau đó phản ứng lại trước mắt đứa trẻ này còn nhỏ hơn hẳn!!

Nhưng là, phản ứng của hẳn hoàn toàn bị Mặc Hi nhìn thấy. Cho nên khi hẳn phản kháng đã bị Mặc Hi áp chế trên mặt đất, tiếng kêu cũng bị Mặc Hi dùng năng lượng hoàn toàn che dấu.

Khẽ ngồi xổm xuống, nhìn người trên mặt đất bị một kích của cô không có cách nào đứng lên được, cười nói: “Nhìn anh có vẻ là sát thủ, biết vì sao tôi thất vọng về anh không??”

“Đáng chết.” Người đến thân thể đau đớn thống khổ, da thịt bên trong càng thêm khó chịu, không qua bao lâu, người đến mà hư nhược mồ hôi đầm đìa, cũng học được thông minh, buông tha vùng vẫy.

Nhìn ra điểm này Mặc Hi cũng không để ý, sau đó nói: “Vốn khi đang trên cây, anh hoàn toàn có thể công kích, nếu đối phương thực lực không đủ, anh hoàn toàn có thể giết chết đối phương hoàn thành nhiệm vụ, còn nếu đối phương cảnh giác cũng có thể thử được một kích, nhưng hết lần này tới lần khác anh lại chạy đến trước mặt ta, lại còn dùng một thanh chuỷ thủ.”

Dưới ánh mắt kinh hoàng của người đến, Mặc Hi đoạt lấy thanh chuỷ thủ, cười nói: “Nó thật sự sắc bén, nhưng lưỡi dao có phải quá sáng hay không?? Nó sẽ phản quang, như vậy chẳng phải sẽ hoàn toàn khiến anh lộ hành tung sao?? Thậm chí khi anh bị tôi không chế còn có tâm tư nghĩ chuyện khác, thật sự không biết nói anh lớn mật hay là ngốc a.”

“Cô. . . . . cô cũng là sát thủ?” Bị Mặc Hi phân tích, người đến có chút kinh ngạc sững sờ hỏi.

Mà người đến biểu hiện và hỏi như vậy khiến Mặc Hi nhìn hẳn thấp kém hơn một phần.

Kỳ thật cũng không trách người đến, người đến vốn cũng không phải là sát thủ cường đại, chỉ là một kẻ địa vị kém, nhiệm vụ cũng chỉ giết những người bình thường cùng với những người thực lực kém, một lần hẳn phát hiện nhiệm vụ giết một đứa trẻ mười một tuổi, hơn nữa tiền vàng không ít, liền vội vàng nhận lấy, căn bản là không có đi tìm hiểu tài liệu về Mặc Hi mới biến thành như thế.

“Không, tôi không phải sát thủ.” Mặc Hi phủ nhận, sau đó lại nở nụ cười, tinh thần không chút tạp chất: “Nhưng anh lại cho tôi ý nghĩ này, kỳ thật sát thủ cũng là một biện pháp hay.”

“ . . . . .” Người đến không rõ Mặc Hi nói, bây giờ hẳn lại bị động, lát sau gian nan hỏi: “Cô muốn thế nào?” Âm thanh trở nên rất kiên định, tựa hồ

không quan tâm tình huống mình bây giờ, nhưng đối với sự linh mãnh đối với linh hồn, Mặc Hi làm sao không phát hiện được đây.

“Nói, là ai phải anh đến, hoặc là phải nói ai thuê anh.” Đồng dạng không có chút hứng thú, Mặc Hi nói thẳng vấn đề.

”Liên minh sát thủ chúng ta có quy củ, tuyệt đối không tiết lộ thân phận của cố chủ, cho nên cô đừng mơ tưởng biết được.” Người đến không nói, nhưng ngược lại là tiếng kêu tê tâm liệt phế.

“Ha ha, còn không muốn nói sao?” Mặc Hi cười nói, nếu không nhìn tay cô mang theo máu, vết thương trên đôi mắt cùng với cổ tay người đến.

Không sai, vừa rồi gân tay trái của người đến đã bị Mặc Hi cắt đứt.

Người đến cắn răng, gương mặt tái nhợt đỏ mồ hôi lạnh, trầm mặc một lát, nhìn chúi thủ trong tay Mặc Hi chậm chậm hướng đến tay kia của hắn, cuối cùng kêu to: “Chờ một chút!!”

“Nói đi.”

“Tôi nói ra thì cô có thể bỏ qua cho tôi sao?” Đáng chết! Hôm nay coi như là đụng phải ôn thần, làm sao có thể gặp được một đứa trẻ như vậy!! Người đến trong lòng run rẩy.

“Anh không có quyền đàm phán với tôi.” Mặc Hi nói khiến người đến cả kinh, sau đó chính là tay kia truyền đến tiếng thống khổ kịch liệt.

“A a a a! Cô giết đi, giết tôi đi, thì cô sẽ không có biện pháp biết được cố chủ là ai.” Người đến thống khổ gào thét, đây là lá bùa duy nhất hắn có thể bảo vệ tính mạng.

“Không, không cần anh nói, tôi cũng có thể tìm hiểu.” Mặc Hi cười nói phá vỡ tia ảo tưởng cuối cùng của người đến, chỉ là muốn hắn nói ra mà thôi “Không cần! Không cần! Cô muốn hỏi gì tôi đều đáp ứng cô, không cần giết tôi!”

“Vậy nói đi, cố chủ là ai??”

“Việc này, việc này chỉ có nội bộ Liên minh sát thủ biết, tôi chỉ nhận việc mà thôi!” Người đàn ông nói, cẩn thận nhìn Mặc Hi, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi sát thần này.

“Xem ra, anh thật sự không có chút giá trị sinh tồn nào.” Mặc Hi nhàn nhạt cười nói, mà người đến cũng nghe ra khỏi ý tứ của cô, đôi mắt cơ hồ trợn trắng, miệng còn chưa kịp gào thét, tính mạng đã tiêu tan.

Cầm trong tay chúi thủ vung lên trên thi thể, từ đầu đến cuối bộ đồ ngủ trắng tinh của Mặc Hi không có một chút vết tích, nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, điện quang màu tím trong tay loé lên, chính là muốn huỷ thi diệt tích.

Ngay sau đó, ý thức truyền tới tiếng Thanh Dục gào thét:【 Chủ nhân! Chờ một chút! 】

“Sao vậy?” Điện quang trong tay Mặc Hi tiêu tán, quay đầu nhìn về phía Thanh Dục vừa rồi vẫn còn đùa giỡn ở trên giường.

【 Em cảm thấy dường như muốn một cái gì đó!!】Đôi mắt màu xanh đen của Thanh Dục có chút hưng phấn, đang nói liền từ trên giường nhảy xuống, chạy đến bên người thi thể, Mặc Hi cũng không ngăn cản chỉ ở một bên xem xét, người đến có cái gì mà Thanh Dục cần đây?

Ở trên người của người đến không ngừng di chuyển, cuối cùng xuất hiện trước người Mặc Hi, chỉ thấy trước miệng Thanh Dục treo một túi nhỏ màu đen, chất liệu bằng da. Sau đó thấy Thanh Dục dùng móng vuốt nhỏ của nó mở một lỗ hồng, mọi thứ bên trong đều rơi trên mặt đất.

Mà Mặc Hi nhìn thấy bên trong có cái gì liền biết được, chính là dị năng hạch, mặc dù hơi nhỏ, cái lớn nhất chỉ nhỏ bằng ngón áp út.

Thanh Dục lại giống như nhìn thấy bảo bối, gục tại chỗ, đôi mắt hết sức kinh hi, đồng thời ngán đầu dùng ý thức truyền âm nói với Mặc Hi:【 Chủ nhân, người này bây giờ có thể biến mất rồi. 】

“Được.” Mặc Hi đáp ứng một tiếng, trong tay điện quang màu tím hướng về phía thi thể trên mặt đất, hoá thành tro bụi.

Sau đó cúi xuống nhìn Thanh Dục trên mặt đất hỏi: “Em muốn cái này để làm gì?”

【 Cái này a! Năng lượng tinh thạch! Mặc dù chỉ nhỏ một chút, nhưng đối với em bây giờ là rất quan trọng!! Có thể giúp em nhanh chóng trưởng thành!! em không cần bộ dáng yếu ớt như vậy!! 】 Thanh Dục nói, liền lấy viên dị tinh thạch nuốt vào trong bụng. Sau đó đôi mắt nhìn những tinh thạch nho nhỏ chớp động không thôi, cuối cùng hai bàn tay giơ lên, cẩn thận từng ly từng tý nắm lại trong lòng, có chút muốn ăn nhưng không nỡ, bộ dạng kia thật sự khả ái vô cùng.

“Ha ha!” Mặc Hi không nhịn được cười.

【 Chủ nhân. . . . . 】 Thanh Dục cũng phát hiện được bộ dạng của mình, đôi mắt có chút xấu hổ, nếu không phải vì muốn trưởng thành ta cũng không cần như vậy a!! Ai bảo tinh thạch ít như vậy.

Cảm giác được ý nghĩ trong lòng Thanh Dục, Mặc Hi cũng biết bởi vì năng lực của mình không đủ mới khiến nó như vậy, nhẹ nhàng cười, đưa tay vỗ

đầu nhỏ của hắn cười nói: “Em cứ mặc sức ăn đi!! Không cần tích trữ như vậy. Nếu em thiếu cái gì, cũng không thiếu cái này!! Chị sẽ tìm tinh thạch lớn hơn cái này.”

Vốn nghe Mặc Hi nói một câu trước, Thanh Dực còn nghi ngờ đối với lời cô nói, làm sao có thể tùy tiện ăn hết, những thứ này thật vất vả mới lấy được, nhưng lời kế tiếp của cô khiến nó ngây ngẩn cả người, sau đó là mừng như điên. Mãnh liệt nhảy lên người Mặc Hi, giữ chặt quần áo của Mặc Hi kêu lên: 【 Thật sao? Thật sự có rất nhiều? Hơn nữa lớn hơn mấy thứ này? 】

Mặc Hi gật đầu, kết quả như vậy làm cảm xúc của Thanh Dực bay lên cao nhất. Nhảy lên giường bắt đầu lăn lộn.

Thật sự là mèo con a. . . . .

Nhìn bộ dạng này của nó, Mặc Hi có chút bật cười, nhìn dị năng hạch trên mặt đất, cũng đi tới trên giường, cười nói: ” Em không cần những tinh hạch trên mặt đất nữa sao?”

【 Lấy làm gì?? Một chút tinh hạch nhỏ như vậy không đủ em nhét kẻ răng. ....Hắc hắc.... 】

Mặc Hi không nói, nhóc con này. . . . .

Cũng không nói gì, sau đó nằm lên giường theo giấc ngủ bắt đầu tu luyện.

Đồng thời, trong lòng cũng có một quyết định.

Sáng sớm, Mặc Hi tỉnh giấc, liền ra cửa phân phó Thiên Nhu một tiếng, thu thập phòng ở một chút, máu và vết tích ngày hôm qua vẫn còn ở đây.

Nhìn vết tích chỗ đó, dường như Thiên Nhu cũng nghĩ đến điều gì, nhưng Mặc Hi không nói gì, cô cũng không hỏi, đáp ứng một tiếng, liền theo phân phó đi làm.

Giờ phút này Mặc Hi đang đi trên đường phố, không có biện pháp, ngày hôm qua Thanh Dực nói sẽ có rất nhiều năng lượng tinh thạch như vậy hơn nữa còn lớn, liền khẩn cấp muốn.

【 Chủ nhân? Còn bao lâu nữa? 】

Thanh Dực ở trong lòng Mặc Hi có chút nôn nóng rung động đầu nhỏ.

“Sắp đến rồi.” Mặc Hi đáp một tiếng, cũng dừng lại bước chân, ngẩng đầu nhìn lại, chính là Hợp Thiên lâu.

Cũng không chần chờ, bước chân đi vào.

Từ trong miệng Lạc Nguyệt biết được, Hợp Thiên lâu là một cửa hàng, lâu hai chính là siêu thị, những thứ bán bên trong đều không đơn giản, dị năng hạch đương nhiên cũng có.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi cần gì?” Mới lên lầu hai, thiếu nữ bồi bàn đứng bên cửa thấy Mặc Hi liền nhiệt tình chào đón. Cũng khó trách cô như vậy, dù sao chỉ cần là nữ nhìn đến Mặc Hi liền yêu thích.

“Ở đây có bán dị năng hạch không?” Mặc Hi đánh giá chỗ này một lần, nhìn vật phẩm trên kệ thủy tinh cũng biết không phải là hàng hoá đơn giản, quả nhiên nơi Lạc Nguyệt giới thiệu thật không sai.

“Tiểu thư muốn mua dị năng hạch à, mời theo tôi.” Thiếu nữ nghe thấy càng thêm nhiệt tình, dị năng hạch cũng không phải là rẻ, xem ra đây là một chuyến làm ăn lớn.

Mặc Hi gật đầu đi theo cô, không lâu sau liền đến một nơi đặc biệt, mỗi một thứ trên kệ thủy tinh là một khối tinh thạch sáng chói.

Thanh Dực ngay sau đó chớp động tia tham lam, nếu không phải Mặc Hi cảnh cáo chỉ sợ sớm đã nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 14: Kết bạn và gặp lại Quỷ

Edit: Mị Mị Beta: Sakura “Tiểu thư, xin hỏi cô cần đá dị năng có đặc tính gì ạ?” thiếu nữ cung kính hỏi, cô nhận ra Mặc Hi cần dị năng hạch là để trợ giúp bản thân tu luyện, này cũng là việc của một ít bộ phận con cái quý tộc thích làm, mặc dù rất lãng phí. Đá dị năng hạch bình thường đem luyện thành

vật phẩm mới có tác dụng nhiều nhất.

“Đề em xem trước một chút.” Mặc Hi nhìn thiếu nữ cười nói, rồi đi vào trong, nhìn các viên đá dị năng sáng long lanh, xinh đẹp gấp mấy lần so với đá quý. Thiếu nữ cũng đi theo bên cạnh Mặc Hi, cô không nghĩ Mặc Hi là kiểu người chỉ xem mà không mua, dù sao nhìn thế nào cũng là người có khí chất.

Mà trong khi đó, Mặc Hi đang nói chuyện cùng với Thanh Dục trong ý thức:

【 Thanh Dục, muốn kiểu gì đây ? 】

【 Muốn hết! muốn toàn bộ! 】 lòng thật tham !

【 Bất kể đặc tính gì cũng có thể à? 】|

【 Dạ! chỉ cần có năng lượng là được! 】

【 Vậy được rồi, mua hết một lần cho em ăn. 】

Trong lúc Mặc Hi đang chuẩn bị nói với thiếu nữ, thì Thanh Dục lại lên tiếng【 Chủ nhân, trước không cần mua các loại có năng lượng lớn. 】

【 Hà? Sao lại không cần? 】bởi vì biết được ý nghĩ của Thanh Dục, nên Mặc Hi hiểu năng lượng lớn là cái gì, đại khái là loại đá dị năng cấp b trở lên.

【 Bây giờ em còn chưa hấp thu được những thứ đó. 】 Thanh Dục giải thích xong lại nói tiếp【 Chờ đến khi em hấp thu được thì em sẽ tự mình đi săn. 】

Trong ký ức của nó cho nó biết, năng lượng tinh thạch như vậy cũng có thể thu thập được trong lúc giết yêu thú.

【 A? Cũng còn chút chí khí! 】

Mặc Hi cười nói một câu, liền nhìn một chút giá của các đá dị năng, khoảng chừng từ 1000 đến 10000, cũng khó trách nhiều người vui vẻ làm thợ săn như vậy, đá dị năng này lợi nhuận rất cao, quay đầu nhìn thiếu nữ nói “Ồ đây chị có bao nhiêu dị năng hạch từ cấp b trở xuống?”

“A?” Đối với câu hỏi của Mặc Hi, thiếu nữ kinh ngạc, sau đó liền hỏi “Ý của tiểu thư là?”

“Em cần nhiều dị năng hạch từ cấp b trở xuống, ở đây các chị có sẵn bao nhiêu?” Mặc Hi cười nhẹ giải thích, một chút cũng không cảm giác được lời nói của mình với thiếu nữ kia có bao nhiêu hoang đường.

“Này... tiểu thư thật sự muốn mua rất nhiều sao?” thiếu nữ xác nhận lại một lần nữa, có chút cẩn thận, dù sao cô cũng không nắm chắc lời Mặc Hi nói là thật hay giả.

“Dạ.” Mặc Hi gật đầu, đưa tay sờ Thanh Dục trong lòng, cô rõ ràng cảm giác được nó có chút không chờ được nữa rồi.

“Nếu như vậy, tôi cần phải đi tìm quản lý thương lượng một chút, có thể mời tiểu thư chờ một lát được không ạ?” cuộc mua bán lớn như vậy không phải là một nhân viên nhỏ như cô có thể quyết định được.

“Được.” Mặc Hi cũng hiểu được điều này nên cô cũng không từ chối.

“Vậy mời tiểu thư đến đây ạ.” Thiếu nữ khẽ khom người, dẫn Mặc Hi tới một chỗ để ngồi xuống, liền lần nữa cung kính xoay người rời khỏi.

Qua một lát sau, thiếu nữ kia một lần nữa quay trở lại, trên mặt tràn đầy vẻ khó hiểu và hoài nghi, lúc này sau khi cô báo cho quản lý xong, không nghĩ đến quản lý lại vội vàng rời đi rồi liền trở về báo mình phải đặc biệt tiếp đãi Mặc Hi cho tốt, sau đó mời cô chờ một lát.

Chẳng lẽ cô bé vừa rồi có thân thế rất lớn? Đúng, cũng chỉ có lý do này.

Chờ thiếu nữ lần nữa đứng trước mặt Mặc Hi, chỉ thấy Mặc Hi đang ngồi trên ghế uống nước trà, tư thế ưu nhã kia càng khiến cho thiếu nữ xác định ý nghĩ trong lòng.

Mặc Hi cũng vừa lúc nhìn thấy thiếu nữ đến, để chén trà xuống, cười nói, “Có thể giao dịch chưa?”

“Dạ... tiểu thư, quản lý của tôi mời cô đến phòng Vip để bàn bạc trực tiếp cho rõ hơn ạ.” Thiếu nữ cung kính trả lời, cẩn thận nhìn sắc mặt Mặc Hi.

“Hà? Bàn bạc trực tiếp? Cũng đúng, dù sao số lượng mình cần cũng lớn, cô đứng lên, nhìn thiếu nữ nói “ Vậy chị dẫn đường đi.”

“Ách! Được! Mời bên này!”

Khoảng chừng 10 phút, thiếu nữ dẫn Mặc Hi tới trước mặt một người đàn ông rồi khom người rời đi, mà Mặc Hi thì nhìn về phía người đàn ông đang đứng trước cửa ra vào, mới vừa rồi nghe thiếu nữ kia gọi hẳn một tiếng quản lý chắc chắn không giả, nhưng mà đứng ở đây thì coi như bàn bạc sao?

Dường như nhìn ra nghi vấn của Mặc Hi, người đàn ông cười cung kính nói “ Là cô chủ của chúng tôi muốn gặp cô, tiểu thư Mặc Hi mời vào.” Nói xong liền giúp Mặc Hi mở cánh cửa lớn màu đen.

Này là muốn làm gì? Mua vài thứ mà phải cần như vậy sao?

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, muốn biết đến cùng là có chuyện gì thì chỉ có vào mới rõ, Mặc Hi nhìn người đàn ông cười một tiếng, liền bước vào trong.

Nhìn bóng ảnh Mặc Hi rời khỏi, quản lý cũng không rõ vì sao cô chủ lại để ý cô bé này nhiều như thế, kể từ ngày ở hội đấu giá Mặc Hi giáo huấn anh em nhà họ Bạch, chẳng những cô chủ không đi ngăn cản mà còn bảo mình sau này nếu có gặp cô bé này phải cung kính tiếp đãi, hơn nữa phải báo cho cô ấy biết, tình huống thế này có nghĩ thế nào cũng không thông, không phải cô bé này có thiên phú hơi cao chút thôi sao? Có đáng để cô chủ coi trọng như thế không đây?

Đương nhiên, điều này không phải là thuộc hạ như hần có thể quản.

Thuận tay liền đóng cánh cửa màu đen lại.

Lúc mới tiến vào trong, mặc dù có chút hơi tối, nhưng cũng không ảnh hưởng đến Mặc Hi, nhìn một lượt Mặc Hi cũng biết đây là căn phòng của phụ nữ, một mùi hương nhàn nhạt của rượu truyền vào trong mũi Mặc Hi.

Chớp mắt nhìn lại, liền nhìn thấy một bóng người thon dài đang ngồi ghế sofa, cũng chỉ trong một cái nháy mắt tiếp theo, đèn trong phòng đã sáng lên, để cho Mặc Hi nhìn rõ được dung mạo của người trước mắt.

Một bộ váy liền thân độ đậm, có hơi giống bộ lễ phục, đuôi váy rủ xuống mặt đất, xẻ tà từ bẹn đùi đến chân trái, lộ ra hai chân ngọc mảnh mai bóng loáng, tóc gọn sóng ngắn ngang vai, mắt hạnh mũi kiêu, đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng đang mỉm cười nhẹ, thon dong mà ngao nghể, một phụ nữ có khí chất nữ vương.

“Ha ha, em đến rồi.” cô ta nhìn Mặc Hi cười nói, giọng nói có chút thông thả nhẹ nhàng lại lãnh đạm, một cổ cao quý vô cùng hấp dẫn.

Mặc Hi cũng cười đáp lại một tiếng, tiến lên đi tới ghế sofa đối diện người phụ nữ đó, quay đầu nhìn cô ta cười nói “Em ngồi được chứ?”

“Đương nhiên.”

Được chủ nhà cho phép, Mặc Hi tự nhiên ngồi xuống sofa, sau đó cùng đối mắt với người phụ nữ kia.

“Chị là chủ ở đây.” Mặc Hi mở miệng trước.

“Đúng vậy.” người phụ nữ đó gât đầu đồng ý, vẫn cứ nhìn Mặc Hi trong mắt mang ý cười.

“Vậy chúng ta bắt đầu bàn bạc cuộc mua bán kia đi.” Nhận được câu trả lời, Mặc Hi liền bắt đầu nhắc tới mục đích khi cô đến đây, người phụ nữ này không đơn giản, nhưng mà mặc kệ cô ta, cái cô cần làm bây giờ là phải bình tĩnh thông dong, tất cả mọi chuyện chỉ có trong lúc tỉnh táo mới có thể cho kết quả tốt nhất, người phụ nữ này gọi mình đến là vì mục đích gì, đến cuối cô ta cũng sẽ nói thôi.

“Chẳng lẽ em không có ý định hỏi tên của chị cũng như mục đích gọi em đến sao? Người phụ nữ kia chớp mắt, cười ôn hòa.

“Vậy mục đích chị gọi em đến là gì? Mặc Hi tự nhiên hỏi.

“Ha hã! quả nhiên không tầm thường” nhỏ tuổi như vậy đã có can đảm và năng lực, quả nhiên ánh mắt của mình không sai, người phụ nữ nhìn Mặc Hi, trong mắt toát ra sự tán thưởng, cười nói “Nói ra thì, chị muốn kết bạn với em thôi mà!”

“Bạn?” Mặc Hi cười, cười có chút khoái ý, nói tiếp “Cô chủ của Hợp Thiên lâu lâu muốn kết bạn với một đứa bé nhỏ tuổi như em? Này mà nói ra ngoài không sợ người ta chết vì cười !”

“Không được sao? Chị muốn kết bạn với người như thế nào không cần phải để ý đến vẻ mặt của người khác!” người phụ nữ tùy ý nói, chẳng qua nội dung lại vô cùng cao ngạo lại tự nhiên thanh thoát, cũng vì câu nói này mà Mặc Hi có ấn tượng tốt với cô ta.

Phụ nữ mạnh mẽ, dĩ nhiên cô thường thức. Hơn nữa, cô có cảm giác, người phụ nữ này đáng giá kết giao, chính là dựa vào phần khí phách này của cô ấy. “Thế nào? Người bạn này Mặc Hi tiểu thư có nguyện ý kết giao không?” người phụ nữ cười nhìn Mặc Hi hỏi lần nữa, nụ cười xinh đẹp.

“Đương nhiên, cô chủ Hợp Thiên lâu đây! Bạn như thế không kết giao không phải đáng tiếc sao?” Mặc Hi cũng cười nói, nhưng mà lời này lại phát ra từ cơ thể nhỏ nhỏ thật khiến người khác ngạc nhiên, mà người phụ nữ kia lại thương thức Mặc Hi chính là ở điểm bất phàm này.

“Ha ha! Sáng khoái!” người phụ nữ đưa tay ra, “Hy vọng sau này chúng ta sẽ càng vui vẻ.”

“Dạ! Càng ngày càng vui vẻ!” Mặc Hi cũng không câu nệ, vươn tay nắm lấy tay người phụ nữ kia.

Đội hai người buông tay ra, người phụ nữ kia mới nói tiếp “Được rồi, bạn bè đã kết giao, bây giờ chúng ta bàn một chút về giao dịch này nhé.”

“A ha, em còn tưởng chị sẽ đem vật phẩm của cuộc giao dịch này thành quà gặp mặt tặng cho em nhân ngày chúng ta trở thành bạn.” về mặt Mặc Hi tiếc hận, bộ dạng kia thật khiến người ta vui vẻ.

Trong mắt người phụ nữ kia chợt lóe ra vẻ ham muốn cái đẹp, cô có thể tưởng tượng ra gương mặt phúng phính này sau này lớn lên sẽ phong hoa tuyệt đại như thế nào, không có nữ nhân nào không ham muốn mình càng thêm xinh đẹp, chỉ nghe cô nói “Có câu là anh em ruột thịt cũng phải tính toán cho rõ ràng, này bạn bè là bạn bè, làm ăn là làm ăn, nhưng mà em yên tâm, nói thế nào thì bây giờ em cũng là một trong ít bạn bè chị có, dĩ nhiên sẽ không để em thiệt thòi.”

“Ha ha, vậy em cũng không khách khí đâu.” Mặc Hi cũng chỉ nói vậy thôi, chứ không thật sự tính toán để người phụ nữ kia đem toàn bộ dị năng hạch bán miễn phí cho mình, cô nói tiếp “Em muốn dị năng hạch từ cấp b trở xuống, chị có khoảng bao nhiêu?”

“Dựa theo bản lĩnh của Hợp thiên lâu, cho dù không có thì chị cũng có thể sưu tầm cho em.” Lời này cũng không phải là người phụ nữ kia đề cao lên, mà xác thực Hợp Thiên lâu có bản lĩnh như vậy.

“Vậy quá tốt.” Mặc Hi vuốt ve Thanh Dục nằm trong lòng, cười nói “Trước cho em một ngàn viên đi.”

“Một ngàn viên? Xem ra lòng ham muốn của em gái thật không nhỏ đâu.” Người phụ nữ gật đầu cười nói, sau đó hô lên một tiếng “Phương Hòa, vào đây.”

Có tiếng cửa bị đẩy ra, người đàn ông đứng đón Mặc Hi ngoài cửa lúc này tiến vào, đến bên cạnh người phụ nữ kia, cung kính nói “Cô chủ có gì phân phó ạ?”

Người phụ nữ dựa vào ghế sofa có chút lười nhác, hỏi “Trong kho chúng ta còn bao nhiêu dị năng hạch từ cấp b trở xuống?”

Ngay lập tức trong tay Phương Hòa xuất hiện một máy tính bảng, cầm xem xét, một hồi liền thu lại, báo cáo “Cô chủ, dị năng hạch cấp c có 237 viên, dị năng hạch cấp d có 869 viên, dị năng hạch cấp e có một số cũng không nhiều lắm.”

“Bán hết cho em số dị năng hạch từ cấp e trở lên.” Nghe báo cáo xong, Mặc Hi trực tiếp nói.

Phương Hòa kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía người phụ nữ kia, thấy cô ta gật gù đầu nói “Bán cho cô bé giá thu mua đi.”

“Dạ... cô chủ.” mặc dù Phương Hòa không hiểu, nhưng vẫn cung kính trả lời.

Giao dịch ổn thỏa, Mặc Hi cũng đứng lên, nhìn người phụ nữ kia nói “Phần đại lễ này của chị, em nhớ kỹ, còn có không nên gọi em là em Mặc, em tên Mặc Hi, đã bạn bè thì gọi Hi là được rồi.”

“Ha ha,” người phụ nữ kia cười thành tiếng “hiểu rồi, chị tên là Lan Nhựt, nếu không ngại có thể gọi chị là chị Nhựt.”

“Vậy hẹn gặp lại chị Nhựt, chúng ta đi thanh toán đi.” Câu cuối là cô nhìn Phương Hòa nói.

Phương Hòa nhìn Lan Nhựt lần nữa, lấy được sự đồng ý, liền nhìn Mặc Hi cung kính nói “Được ạ, Mặc tiểu thư, mời bên này.” Nói xong liền dẫn Mặc Hi rời đi.

Chờ sau khi Phương Hòa lần nữa xuất hiện trong căn phòng thì Nhựt Lan cũng chưa rời đi, chẳng qua là thay đổi vị trí ngồi xuống cái ghế lớn đặt cạnh cửa sổ.

“Giao dịch xong rồi sao?”

Bên tai truyền tới câu hỏi của Lan Nhựt.

“Dạ”

Phương Hòa đáp, không gian lại rơi vào trạng thái im lặng một lần nữa.

“Có cái gì muốn hỏi cứ hỏi.”

Đang trong lúc Phương Hòa còn đang do dự, giọng nói của Lan Nhựt lại vang lên.

Về mặt Phương Hòa nghiêm chỉnh, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi “Cô chủ, đối với cô bé đó có cần thiết phải trả giá lớn như vậy không? Không nói cô chủ với cô bé đó là bạn bè, nhưng số tiền Hợp Thiên lâu bỏ ra trong giao dịch này bằng với số tiền mà Mặc Hi bỏ ra để trả.

“Anh cảm thấy cô bé này thế nào?”

Không trả lời câu hỏi của Phương Hòa, mà nhìn hẩn hỏi.

Đầu óc của Phương Hòa khá nhạy, hẩn biết đây là Lan Nhựt thử thách hẩn, nhất thời suy nghĩ nghiêm túc rồi nói “Là đứa bé rất xuất sắc, bất kể là thiên phú võ học hay là tâm tính cũng không phải là một đứa bé bình thường có thể so sánh.” Nói đến đây, thấy Lan Nhựt không lên tiếng liền hiểu ý là cô đang chờ hẩn nói tiếp, khẽ thở nhẹ một hơi, rồi nói “Hơn nữa, khí thế phát ra ngày đó cũng rất ngạo nhân, rõ ràng có thể cô còn che giấu thực lực. Nhưng mà, thế nào đi nữa, những đứa bé như cô thì trong các đại gia tộc đều có, thậm chí có thể mạnh hơn, cô chủ không cần phải... vì cô ấy mà làm như vậy.”

Đến khi Phương Hòa nói xong, Lan Nhựt cũng không lập tức lên tiếng, không gian lại lần nữa rơi vào trạng thái yên lặng, khiến cho Phương Hòa âm thầm cảm thấy khẩn trương.

“Phương Hòa, ánh mắt của anh vẫn còn quá thấp.” cuối cùng Lan Nhựt cũng mở miệng, chẳng qua câu trả lời cũng không phải là câu Phương Hòa muốn nghe. Chỉ thấy Lan Nhựt đứng lên, ánh sáng ngoài cửa sổ sát đất chiếu vào người cô tạo ra một cái bóng, sau đó liền thấy đôi môi son kia khẽ nhếch thành nụ cười tự tin “Tôi là đang đầu tư, và tôi tin vào trực giác của mình.”

Trực giác...

“Tôi tin tưởng, bé gái đó tuyệt đối không bình thường, mà chuyện này cũng vì tính toán cho sau này, dù sao có một người bạn có thực lực cường đại không phải rất tốt sao? Hơn nữa cho dù sau này bé gái này không như thế, thì chúng ta cũng chỉ là giao ra một chút lợi nhuận mà thôi, chút này với Hợp Thiên lâu thì có thấm vào đâu.”

“Tôi hiểu rồi.” Phương Hòa cúi đầu cung kính nói. Quả nhiên ánh mắt của mình vẫn còn thấp.

Lan Nhựt cũng không nói gì thêm, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Mà không nói không được, trực giác của Lan Nhựt quả thật chính xác, đến sau này, cô mới biết được quyết định ngày hôm nay của cô là quyết định đúng đắn nhất.

Mười ngày nghỉ thoáng một cái là qua đi, Mặc Hi cũng đã trở lại học viện Andra, sáng sớm ngày thứ ba đi tới trường học thay đồng phục của hội trường hội học sinh năm 2 rồi cùng Lạc Nguyệt họp đoàn hội học sinh.

Mà trong lần này, Mặc Hi và Lạc Nguyệt mới chính thức tận mắt thấy được số lượng học sinh Andara nhiều như thế nào.

Dọc theo đường đi, nhìn phía nào cũng thấy học sinh mặc đồng phục màu đen hướng về nơi tập trung mà đi, cũng vừa đi vừa nói chuyện với nhau, chờ tới lúc hai người tới nơi, liền nhìn thấy một không gian không thấy điểm cuối toàn bóng người màu đen, thật khiến người khác chật lưỡi không hổ là học viện đứng đầu.

Đứng yên vào hàng ngũ của học sinh năm 2, mà Mặc Hi đứng ở vị trí thứ nhất, ai bảo cô là hội trưởng hội học sinh đây.

Lễ khai học của học sinh cũ cũng giống như năm trước, cũng chính là các vị giáo sư và hiệu trưởng, nhưng bởi vì không có hiệu trưởng ở đây, cho nên phó hiệu trưởng thay thế. Phương pháp giáo dục của Andara rất không tệ, đối với nội dung lời diễn thuyết thì cũng không khác gì trường học của thế kỷ 21, đều khiến cho học sinh có cảm giác buồn tẻ, tất cả cũng phải một đoạn thời gian mới kết thúc.

Vừa mới giải tán, Lạc Nguyệt ở bên cạnh Mặc Hi hỏi “Không phải bây giờ bạn phải đi thư viện sao?” bởi vì là hội trưởng, cho nên bây giờ Mặc Hi cũng không ở lại học trong trường, đương nhiên khóa học mỗi ngày vẫn vậy, chẳng qua là phần lớn thời gian đều ở thư viện, điều này khiến cho thời gian gặp nhau của họ ít đi không ít.

“Ừ, tớ cần phải qua đó.” Mặc Hi trả lời, tiếp theo cười nói “Ha ha, cậu cũng phải bỏ thời gian nhiều nhiều để tu luyện đấy.”

“Ừ...” mặc dù giọng nói có chút mùi vị ứng phó, nhưng Lạc Nguyệt vẫn biết bỏ mắt lấy được, nếu Mặc Hi nói cần thì cô nhất định cần, chớp mắt nhìn lại, đột nhiên liền phát hiện Thanh Dực trong lòng Mặc Hi, tay nó không ngừng xuất hiện đưa đi năng hạch hướng vào miệng.

“Nó thật sự xem cái này làm thức ăn à?” Lạc Nguyệt có chút cầm nín, đây cũng không phải là lần đầu tiên nó làm cô bé kinh ngạc rồi.

【 Nói nhảm 】

Thanh Dực liếc mắt nhìn Lạc Nguyệt một cái, rồi tiếp tục chuyện của mình. Bởi vì Mặc Hi đã cho Thanh Dực mang theo một chiếc nhẫn không gian, tất cả “thức ăn” của nó đều nằm trong đó.

“Ha ha, Đừng vậy a.” Mặc Hi cũng không giải thích quá nhiều, đưa tay vuốt ve đầu nhỏ của Thanh Dực.

Lạc Nguyệt triệt để cầm nín, nó mà là sủng vật sao? Sủng vật cũng có thể ăn dị năng hạch? Dị năng hạch đấy? Cường độ cứng rắn của dị năng hạch thế mà nhóc này có thể cắn nát? Nhưng nếu nói là dị thú? Thì thật sự nhìn không ra một điểm tác dụng nào, phải nói là thật kỳ quái.

Nhưng mà cô cũng không để ý điểm này, hai người cùng nhau đi gần đến phòng thư viện, Lạc Nguyệt cũng tự giác tách ra, cười nói “Vây cậu từ từ xem, tớ thật không có biện pháp hờ một chút là đọc sách, còn không bằng tìm người khác luyện tay đâu.”

“Ừ, ngày mai gặp.” Mặc Hi gật đầu, hai người liền tách ra hai hướng.

Mà An Diệc Kỳ vừa mới đuổi theo, chuẩn bị gọi tên cô thì trong một khắc này tiếng kêu bị nghẹn lại trong cổ, có chút buồn rầu nhìn bóng cô biến mất, cuối cùng vẫn than thở một hồi, xoay người rời khỏi, mình cũng phải cố gắng.

Khó Lạ đi theo bên cạnh hắn, cũng không còn cách nào khác mà nhìn hắn một cái, rồi cùng rời đi.

Phiêu Linh đi theo trên mặt cũng không có biểu hiện gì, cứ có cảm giác như hắn không tồn tại, nhưng mà không ai chú ý tới, mỗi lần hắn nhìn thấy Mặc Hi, trong đôi mắt vô thần của hắn luôn tập trung quan sát một chút, mặc dù chỉ là một chút, nhưng đối với một người dễ dàng để người khác bỏ qua mà nói, quả thật là khó có thể để người phát hiện được.

Chớp mắt một cái đã tới xế chiều, Mặc Hi cũng lại một lần nữa xuất hiện trước phòng thư viện để trở về nhà trong khu biệt thự.

Sau khi về tới nhà đã thấy Thiên Nhu chuẩn bị xong cơm chiều, đợi đến lúc hai người ăn xong rồi nói chuyện một hồi đã là nửa đêm.

Bên trong phòng, Thiên Nhu nhìn Mặc Hi đang thay quần áo màu đen, liền hỏi “ Hôm nay đã tới ngày hẹn rồi sao?”

“Dạ.” Mặc Hi vừa thay đồ vừa trả lời Thiên Nhu.

“Nhất định phải làm như vậy sao?”

“Ha ha, em biết chị lo lắng chuyện gì, yên tâm, chẳng lẽ chị không có lòng tin với em à?” Mặc Hi cười nói, giờ phút này cô đã ăn mặc chỉnh tề, một thân đã bị quần áo màu đen che kín từ phần cổ đi xuống, vừa vận ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ của Mặc Hi, đúng là kiểu quần áo của 2 năm qua cô mặc lúc đi làm sát thủ, chẳng qua là theo tốc độ trưởng thành của 2 năm qua, quần áo đã được may với kích cỡ lớn hơn.

Đang nói, trong tay lại xuất hiện một vật màu đen, cô cúi đầu xuống trong vật kia qua đầu, đợi một lúc cô ngẩng đầu lên thì gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia đã hoàn toàn bị che kín, chỉ lộ mỗi đôi mắt ra ngoài, kể cả mũi cũng bị che kín.

Tay trái cầm bao tay, rồi che phủ toàn bộ nhãn và trọng lực tay liền xoay người hướng Thiên Nhu cười nói “Chỉ có trong chiến đấu mới nhanh chóng tiến bộ, dĩ năng của em có thể thật lâu đã không được dùng đến, như thế đối với thực lực của em cũng không tốt, mà làm sát thủ là cách tốt nhất, có mục tiêu sống để thử nghiệm” cô cũng không tính toán sẽ giấu đi những vấn đề sát thủ, tu luyện là phải như vậy,

“Dạ.” Thiên Nhu gật đầu, đối với quyết định của Mặc Hi, cô không bao giờ cự tuyệt, chỉ là phải phân tích cẩn thận một chút, nếu như nhằm sự thật, Mặc Hi cũng sẽ cùng cô điều tra.

“Được rồi, em đi trước đây.” Mặc Hi nói, đôi mắt bỗng biến đổi, màu tím trong suốt, hơi thở trong nháy mắt cũng biến đổi, thần bí mà yêu mị.

Biến hóa như vậy khiến cho Thiên Nhu vừa nhìn, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười thần nhiên, giống như một diễn viên chuyên nghiệp, cô chủ nhỏ thật có thiên phú làm diễn viên, khí chất quanh người muốn đổi thì đổi, kể cả người quen thuộc như cô , trong nhất thời cũng không cách nào nhận ra.

Mặc Hi lúc trước đó là thuần tịnh như thiên tiên không nhiễm bụi trần, lại vô cùng xinh đẹp, mà cô bé bây giờ, chỉ sợ không cần nhìn đến dung nhan nhưng chỉ cần thấy đôi mắt màu tím sáng trong xen lẫn ý cười nhẹ nhàng trong đó, lại càng có loại thanh tĩnh hấp dẫn.

Cộng thêm thân thể của Mặc Hi so với đứa bé 11 tuổi bình thường thì cao hơn không ít, đã nằm ở tầm hơn 150cm rồi, cứ như thế, khi khuôn mặt nhỏ bị che lại, càng khiến cho người ta cảm giác giống như một thiếu nữ đã 14, 15 tuổi.

Khí chất như vậy cùng với sự thay đổi rõ rệt thật khiến người khác tự cảm thấy xấu hổ.

Lại cười với Thiên Nhu một tiếng, cả người Mặc Hi lóe lên, nhảy ra khỏi ban công.

Mà Thiên Nhu cũng xoay người bắt đầu làm chuyện của mình.

Gió đêm nhẹ phất vào mặt, Mặc Hi dừng lại trên một con đường không có người, tựa vào vách tường, nói chuyện trong ý thức với Thanh Dục đang được cô ôm trong lòng【 tốt lắm, chị có chuyện muốn làm, trước tiên em vào không gian kế ước đi.】

【 Có thể không đi được không? Chỗ đó nhàm chán quá. 】

【 Có em ở đây, tất cả nguy trang của chị sẽ không còn tác dụng nữa. 】

【 . . . . . 】【 Được rồi. 】

Lời Thanh Dục vừa dứt, Mặc Hi điều chỉnh tâm ý một cái, liền đưa Thanh Dục vào không gian kế ước.

Đồng thời cũng lấy điện thoại ra bấm một số, đặt bên tai, một hồi sau liền nghe được giọng nói bắt đầu của đối phương.

“Hey, nóng vội muốn gặp anh thế à?”

“Ồ đâu.” Giọng nói Mặc Hi nhẹ nhàng nhưng lại hơi khàn, trong mềm mại vẫn có lẫn từ tính, có một loại hấp dẫn kỳ lạ.

“À, có biết quán bar Thế Kỷ không? Gặp nhau ở ban công của nó.”

“Không biết.”

“Ách...” “Em là người gọi anh đến Đảo Phu, mà địa phương ở Đảo Phu em không biết?”

“Đến ban công của công ty kiến trúc An Minh đi.” Mặc Hi nói xong liền cúp máy, bởi vì lúc này khi cô vừa nói chuyện điện thoại vừa nhìn thấy trước mặt có bảng hiệu của công ty kiến trúc An Minh, trực tiếp đi thẳng tới đó luôn.

Con đường này người đi lại cũng không nhiều, nhưng không có nghĩa là không có người, ngay lúc bọn họ thấy Mặc Hi mặc quần áo như thế cũng không cảm thấy kỳ lạ, mà là càng thêm cẩn thận. Ở thế giới cường giả vi tôn này, người ăn mặc giống như Mặc Hi không sợ lộ diện ở những nơi có người mà ngược lại càng là như vậy càng khiến cho người bình thường biết bọn họ không phải kiểu người dễ chọc đến, cho nên sẽ tự giác tránh xa.

Không lâu sau, Mặc Hi đã nhảy qua tấm bảng hiệu treo trước công ty kiến trúc An Minh, từ từ lên cao, ngồi xuống một tấm kệ màu vàng trên ban công cao nhất của công ty, nhìn xuống thấy hết thảy phía dưới, gió đêm nhẹ nhàng thổi phát qua gương mặt.

Bất chợt, đôi mắt màu tím vốn đang nhìn về nơi xa xăm bỗng chốc lóe lên, cười nói. “Đã đến rồi, còn che giấu làm gì.”

“Ha ha, Từ thật lợi hại.” giọng nói trêu chọc của thiếu niên vang lên, chỉ thấy giữa không gian vốn dĩ trong suốt bỗng dung hiện ra thân ảnh của thiếu niên, vừa lúc đứng không xa chỗ Mặc Hi đang đứng.

“Đây là dị năng của anh?” Mặc Hi chuyển mắt, nhìn về phía thiếu niên, gần 2 năm không thấy, dường như hắn không có một điểm thay đổi. Điều duy nhất cô biết về hắn đó là tên giả của hắn, Quý.

Không sai, thiếu niên trước mặt này đúng là ngày mà Mặc Hi giết Phong Hà rồi bị hai người Lany đánh thương nặng sau đó gặp được hắn, tự xưng là quý.

Sau khi cô bị người ta ám sát, trong đầu cô liền nghĩ ngay đến việc mình sẽ trở thành sát thủ, phần thưởng của hội trưởng hội học sinh mới có thể thỏa mãn yêu cầu của cô, ban ngày lên trường học tập kiến thức của võ giả, buổi tối thì dựa vào chiến đấu để luyện tập dị năng. Cũng giống như cô đã giải thích với Thiên Nhu, chỉ có thể trong chiến đấu mới nhanh chóng trưởng thành, mà làm sát thủ, liền có mục tiêu sống để làm thí nghiệm, thậm chí muốn giết một vài người đáng chết cũng dễ dàng hơn không ít.

Cũng trong ngày đó, cô đã gọi điện cho thiếu niên đó.

“Không sai, đây chính là dị năng của anh, thuộc hệ đặc chất, Ân.” Quý không giấu giếm, hào phóng bày tỏ khả năng của mình, đồng thời khom người ngồi xuống cạnh Mặc Hi, cười nói “Vậy còn em? Từ thần bí, có phải nên tự giới thiệu về mình một chút không?”

“Từ, dị năng là hệ kim biến dị trong ngũ hành, Lôi điện.” Mặc Hi cũng không cự tuyệt, cười trả lời, giọng nói mềm mại mà hấp dẫn khiến tim Quý khẽ hoảng hốt.

“Ha ha, anh nói Từ a, mỗi lần gặp em đều trong kiểu quần áo này, em thật sự sợ người khác nhìn thấy diện mạo của mình thế sao? Chẳng lẽ có điểm nào đó không được lộ ra ngoài để người khác biết?” Sau khi giới thiệu xong, Quý có chút thân thiết nhìn Mặc Hi trêu ghẹo.

“Ừ, không sai.”

“Ách...” đối với đáp án không chút nào che giấu của Mặc Hi khiến cho Quý nhất thời phải áp chế cảm giác thất bại trong lòng, nhưng mà cũng chỉ trong nháy mắt là hết, mất lưu luyến đảo qua trên mặt của cô, tiếp đó cười nói “Không tệ, lúc này mới gần 2 năm không gặp, em cao hơn không ít đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 15: Lâu rồi mới gặp lại

Edit: Mị Mị Beta: Sakura Cuối cùng Mặc Hi cũng chuyển mắt nhìn hắn, đôi mắt màu tím trong suốt long lanh, gió đêm càng làm cô có cảm giác tốt lên, chỉ nghe cô nói “Tôi gọi anh tới đây không phải để nói những chuyện không đâu này.”

Từ trong màu tím hấp dẫn kia tỉnh lại, đôi mắt đen nhánh của Quý lóe lên, cười nói “Sau này chúng ta là cộng tác, cũng nên hâm nóng một chút tình cảm mà.”

“Ha ha.” Mặc Hi cười nhẹ, từ lan can màu vàng đứng lên, rồi tự vào một cây cột gần đó, giọng nói giống như vì có gió thổi nhẹ vây quanh mà phiêu lãng “Anh chắc chắn tôi sẽ cộng tác với anh?”

“Đây là khẳng định.” Quý không cử động, vẫn ngồi tại chỗ ngửa đầu nhìn cô, đôi mắt nhìn Mặc Hi xen lẫn ý cười “Nói ra thì, mình vẫn là lần đầu tiên vì một người mà vội vàng bỏ ba trên con đường dài để đến đây! Nhưng ai bảo Từ thần bí như thế đây? Cũng chỉ tại mình cảm thấy hứng thú với cô ấy. Đương nhiên, đoạn này hắn không nói ra miệng.

Nhìn đôi mắt đen nhánh tràn đầy tự tin kia, Mặc Hi cảm thấy ánh mắt của mình quả nhiên không sai a, cười nói “Nếu biết rõ như thế thì đi Liên minh sát thủ đăng ký hộ tôi cái tên đi.”

“Em không đi à?”

“Không.”

“Vậy không dễ, Liên minh sát thủ đối với mỗi thành viên muốn gia nhập đều muốn có một chút hiểu biết mới được.” Quý dường như có chút đau khổ, kỳ thật hắn cũng muốn để Mặc Hi đi cùng với hắn tới chỗ đăng ký, như vậy mới có thể có nhiều thời gian để tìm hiểu cũng như quen biết với Mặc Hi hơn.

“Cho nên lần này coi như là cơ hội để anh biểu hiện thực lực của mình.” Mặc Hi cười nói, chẳng qua là nội dung lại khiến Quý nói không nên lời, cô còn cần mình biểu hiện một chút mới bằng lòng cộng tác cùng mình sao? Phải biết rằng, một đồng người muốn cộng tác với hắn mà hắn còn không thèm để ý đấy.

Vốn Quý định nói thêm gì đó, nhưng vừa nhìn đến ý tứ trong đôi mắt màu tím kia của Mặc Hi liền không đường lựa chọn nuốt lời xuống. Sau đó Mặc Hi lại nói tiếp “Vậy nhé, tôi đi trước.”

“Chờ một chút!” đang lúc Mặc Hi chuẩn bị rời khỏi, Quý đột nhiên kêu lên một tiếng, khi cô xoay người lại, liền nhìn thấy một bóng đen hướng về phía mình vọt tới, theo phản xạ cô tiếp được, động tác nhanh nhẹn như vậy một lần nữa khiến cho mắt Quý lóe lên, hắn phát hiện Từ trước mắt này chính là người thật khó đoán.

Cùng lúc đó Mặc Hi cũng mở vật trong tay vừa chụp được ra xem, đó là một vật giống như điện thoại màu đen.

Nghi hoặc nhìn Quý, mà đúng lúc này Quý cũng vừa mở miệng “Xem ra Từ không chỉ có dị năng tốt mà ngay cả chân tay cũng không tệ.”

“Nói chính sự.” Mặc Hi cầm vật trong tay để trước mặt của hắn, ý tứ rất rõ ràng.

“Dạ dạ dạ!” Quý không đường lựa chọn, cười nói “Cái này chính là vật liên lạc giữa chúng ta, anh biết em muốn hỏi cái gì, máy điện thoại này khác với cái người khác hay dùng, loại thường dùng rất dễ bị phá hoại, mà loại này tự nhiên không chỉ là trang bị để liên lạc, hơn nữa khi cô bỏ năng lượng của mình vào đây, một khi chủ nhân của vật này có xảy ra vấn đề gì cũng có thể biết.”

“Đồ tốt.” quả nhiên, người bình thường so với cường giả vĩnh viễn là hai thế giới khác nhau. Bỏ điện thoại mới vào trong chiếc nhẫn không gian, Mặc Hi liền nhìn Quý vẫy vẫy tay “Rồi, hẹn gặp lại.”

Lời vừa dứt, bóng người kia dưới ánh mắt khê kinh dị của Quý liền biến mất.

“Ha ha, xem ra trong thời gian hai năm này cô tiến bộ nhiều.” bầu trời đêm yên tĩnh, Quý tự nói một mình, sau đó dường như có chút không đường lựa chọn đưa tay sờ trán “Lại phải gấp rút lên đường rồi, không biết lần này cộng tác với Từ là đúng hay sai a... ài!”

Mặc dù lời nói không đường lựa chọn, nhưng khoe miệng lại gọi lên nụ cười tùy ý, thân thể cũng biến mất trong đêm, không ai phát giác.

“Không hổ là hội trưởng! Đây cũng quá mãnh liệt đi.”

Một giọng nói cảm thán vang lên, mọi người nhìn Mặc Hi dưới sự chỉ dẫn của giáo sư cô hoàn thiện được các động tác chiến đấu vô cùng linh vẫn cũng như phản ứng linh hoạt, bóng người màu cam chuyển động, tóc đen bay múa, cùng với khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, khiến người khác say mê nhưng chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

“Đình...”

Một trận tiếng vang lên, chính là tiếng hiệu báo kết thúc khóa học buổi chiều, các học viên đều tự mình rời khỏi, ai có chút siêng năng thì tự mình ở lại huấn luyện.

“Ha ha, về đến nhà cũng phải cố gắng tiếp.” thầy giáo võ thuật nhìn Mặc Hi thân thiết cười nói, học sinh này thật khiến hắn hài lòng, ha ha, lần đầu tiên võ giả trở thành hội trưởng, đây chính là kiêu ngạo của toàn thể giới võ giả bọn hắn.

“Đa, em hiểu ạ.” Mặc Hi gật đầu, rồi nhìn thầy giáo dần dần rời khỏi.

Lau mồ hôi, trong lòng bỗng nhiên có chút kỳ quái, mấy lần trước ngay khi vừa xong đã nghe tiếng Lạc Nguyệt gọi mình đầu tiên, hôm nay thế nào lại im lặng vậy nhỉ?

Chớp mắt nhìn lại, liền thấy Lạc Nguyệt đang đứng nói chuyện gì đó với một nam sinh, chỉ thấy khuôn mặt Lạc Nguyệt có chút không bình thường, còn mặt nam sinh thì đỏ rực, mắt len lén nhìn Mặc Hi một cái, vừa vận chạm với ánh mắt của Mặc Hi đang nhìn tới hắn, nhất thời giống như sét đánh, cầm vật trong tay đưa cho Lạc Nguyệt xong chạy trốn mất.

Nhìn cử động của nam sinh nọ, Lạc Nguyệt rất là cho mặt mũi cười to lên, sau đó Mặc Hi đi đến bên cạnh cô, vỗ vỗ bả vai của Lạc Nguyệt, cười nói “Có chuyện gì mà vui thế?”

“Ha ha ha, cậu không biết đâu.” Lạc Nguyệt nhìn cô, sau đó cầm tờ giấy trong tay đưa tới trước mặt Mặc Hi vẫy vẫy, cười đùa nói “Xem này! Rất can đảm nhé! Thư tình đó! Nói cái gì là giúp người khác đưa giùm, bảo tớ nói với cậu chuyện này rất quan trọng, có liên quan với chuyện gần đây của cậu. Cất, nhất định là thư tình, còn cô ý nói như thế để chiếm được sự chú ý cậu.”

Chuyện phát sinh gần đây?

Mắt Mặc Hi lóe lên, đưa tay cầm tờ giấy Lạc Nguyệt đang vấy lấy xuống, hành động của Mặc Hi như vậy khiến cho Lạc Nguyệt sững sốt, kêu lên “Cậu tin thật sao? Đây không giống cậu nha.”

Đối với nghi vấn của cô, Mặc Hi chỉ cười cười, sau đó mở giấy ra đọc, đợi đến lúc nhìn thấy chữ viết trên đó, hai người Mặc Hi và Lạc Nguyệt đều kinh ngạc.

“Bạch Úc là người thuê sát thủ.”

Chỉ có bảy chữ này, nhưng lại báo cho Mặc Hi một tin tức chuẩn xác.

Mặc dù bên trong chỉ có bảy chữ nhưng đã thông báo ra một tin tức cho Mặc Hi biết. Là ai?

Kỳ thật trong một ngày Mặc Hi đã tự tay giết chết 3 sát thủ rồi, cô cũng có nghĩ qua Bạch Úc, chỉ là không có chứng cứ thôi.

“Đây là ý gì vậy?” Lạc Nguyệt hoàn hồn, sau đó dường như nghĩ đến gì đó, mắt trừng lớn, nhìn Mặc Hi hỏi “Chẳng lẽ đang nói đến chuyện gần đây cậu gặp sát thủ sao? Đáng chết! Chẳng lẽ con Bạch Úc kia chán sống rồi?”

“Ha ha, không cần phải để ý đến điều này.” Mặc Hi bình thản cười nói, liền hủy bỏ tờ giấy đang cầm trong tay.

“Sao lại không quản cho được. Hi, cậu nói với tớ đi, chuyện này có thật không? Nếu là thật, hừ hừ!” Lạc Nguyệt tức giận nói, nếu Bạch Úc thực sự có can đảm làm chuyện như vậy, trong đôi mắt cô chớp động về thị huyết.

“A!” đầu đột nhiên bị đau khiến cho Lạc Nguyệt không khỏi kêu ra tiếng, sau đó có chút u oán nhìn Mặc Hi, “Sao cậu lại đánh người ta chứ?”

“Ai bảo cậu suy nghĩ lung tung.” Mặc Hi bật cười, nói tiếp “Không cần nghĩ nhiều như vậy, cậu tin thật sao.” Sau khi thấy Lạc Nguyệt nghe xong lời lại đã có chút do dự, cô nói tiếp “Được rồi, được rồi, tớ về trước đây, nhớ kỹ phải cố gắng thật tốt đấy, bằng không tớ sẽ vượt xa cậu.”

Uy lực của lời này vẫn như ngày thường, Lạc Nguyệt nghe xong liền kêu lên “Hừ! làm sao có thể! Nhất định tớ sẽ càng ngày càng mạnh.” Kỳ thật cô biết Mặc Hi rất mạnh, mình không cách nào so được, nhưng nếu tính thêm vào Thiên Diễm Băng Hạc thì Mặc Hi cũng không phải là đối thủ của mình, cơ bản là cuối cùng bản thân vẫn không được, nếu quả thật để bị tụt lại phía sau quá nhiều, không nói đến cam lòng hay không, mà hai người ở hai tầng lớp khác nhau cũng sẽ bắt đầu có sự xa lánh, kết quả như vậy, Lạc Nguyệt không muốn thấy.

“Ha ha, vậy cố gắng lên nhé.” Mặc Hi cười nói, liền xoay người rời khỏi.

Lạc Nguyệt nhìn cô rời đi, ánh mắt kiên định liền đi về phía khác.

{Chủ nhân, chị tin tưởng lời kia nói à?} Thanh Dục đang được Mặc Hi ôm trong lòng, nhàm chán ném dị năng hạch vào trong miệng vừa ăn vừa hỏi.

“Cũng không biết được.” Mặc Hi cười nói, ánh mắt thâm thúy, “Nhưng mà bây giờ điều chị muốn biết nhất đó là chữ này của ai viết cho chị đây?”

{Ha ha chơi trốn tìm a} dị năng hạch trong miệng bị cắn nát vang lên tiếng lẹp bẹp, vẻ mặt Thanh Dục vô cùng hứng thú.

“ha ha.” Tay nhỏ của Mặc Hi vò vò đầu nó, bóng ánh trong nháy mắt vọt tới biệt thự nhà mình.

Trên Đảo không trung ... không cho phép chạy xe bay, nhưng lại có thể tự tiện triển khai tốc độ nhanh nhất của bản thân, nơi đây quả thật là nơi rất tốt cho cường giả ở.

Bên trong học viện Andara, tại một biệt thự ký túc xá, thiếu niên vừa mới đưa thư cho bọn Lạc Nguyệt lúc này lại có chút câu thúc đứng ở đó, cẩn thận nói “Cái thư kia, bạn Đan Thư, tớ đã theo phân phó của cậu đưa cho học muội Mặc Hi rồi.”

“A! cảm ơn cậu nhé!” giọng nói ôn tồn, khiến người nghe không cảm giác được một chút tâm trạng nào của người nói trong lời đó, nhưng giọng nói như vậy lại khiến cho thiếu niên kia không có vẻ bình tĩnh lại mà là càng thêm khẩn trương.

“Tớ đi được chưa?” thiếu niên cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên! Cảm ơn học trưởng! Nhưng mà, hi vọng học trưởng có thể giúp em thêm một việc nữa, ngày mai làm cho em một lần nữa nhé!”

“...” thiếu niên do dự, kỳ thật hắn cũng rất muốn nhìn thấy Mặc Hi, nhưng giọng nói của người trước mắt này khiến hắn phải cẩn thận.

“Chẳng lẽ không thể sao? Học trưởng?” thấy thiếu niên không trả lời, giọng nói kia lại vang lên lần nữa, dường như có chút đau lòng.

“Không, không không! Bạn Đan Thư đã lên tiếng rồi, đương nhiên tớ sẽ giúp.” Thiếu niên cả kinh, vội vàng đáp.

“Ha ha, rất cảm ơn! Vậy học trưởng đi đi.”

“Ừ! Tớ đi trước nhé!” nói xong, rồi đi giống như bỏ chạy.

Thuận theo cửa bị đóng lại, người bên trong hơi cười, có loại cảm giác hồi tưởng “Thật muốn gặp cậu quá đi!”

Ngày thứ hai, nam sinh nọ lại một lần nữa đưa cho Mặc Hi một tờ giấy viết “Tớ biết cậu nhất định sẽ không tùy tiện tin, nhưng mà tớ nói thật đấy! Tớ không hy vọng cậu bị thương tổn dù chỉ một chút!”

Đối với những chữ này, sau khi Mặc Hi đọc thoáng qua xong liền hủy đi, mà theo như lời của Lạc Nguyệt, nói không chừng chính là lừa người, này rõ ràng là thư tỏ tình a.

Ngày thứ ba, lần này nam sinh giao thư cho đích thân Mặc Hi, lúc hán chuẩn bị bỏ đi đã bị Lạc Nguyệt gọi lại hỏi rốt cuộc là ai đã viết thư cho bọn họ, nam sinh chết sống cũng không trả lời mà hốt hoảng bỏ chạy.

Mà lần này trên thư viết là “Ngày hôm qua trên đường cậu bị ám sát phải không? Vì sao không tin tớ? Chuyện này đối với cậu cũng không khó để giải quyết mà!”

Ha ha, hình như người này rất hiểu mình đây. Mặc Hi lại hủy tờ giấy đi, trong mắt lóe lên vẻ khó hiểu, cô rất không vui khi mình bị rơi vào tình huống này, cũng không vui về gì khi bị người khác ở chỗ tối quan sát được hành động của mình, mặc dù người này hoàn toàn không một chút ác ý.

Nhưng mà không sao, sẽ không quá lâu, cậu thật sự có thể kiểm chế sao? Dường như rất quan tâm tôi nha...

Khóe miệng mỉm cười như ngày thường, lại phát ra vẻ đẹp chói mắt, bao hàm cả tự tin, hết thảy đều được cô nắm trong lòng bàn tay.

Không một chút do dự, vẫn về nhà như thường ngày.

Bên trong Andara, vẫn tại biệt thự ký túc xá, nam sinh kia lại đứng ở đấy, trong không khí có chút im lặng kỳ quái.

Cuối cùng nam sinh kia vẫn lên tiếng trước, trong giọng nói xem lẫn chút cẩn thận và áp lực “Bạn học Đan Thử, tớ, tớ thấy chắc đủ rồi.”

“...”

Không có câu trả lời.

Đang trong lúc nam sinh định lên tiếng lần nữa, phía trước liền truyền tới giọng nói “Cô ấy không tin tưởng mình...”

Trong giọng nói xen lẫn tia mắt mấp má khiến cho nam sinh nghi hoặc, nhưng mà hán cũng không quản được, học viện này có bao nhiêu người thâm yêu mến Mặc Hi hán không phải không biết, vị đồng học trước mắt này xem ra cũng đã bị Mặc Hi mê hoặc đi.

Bởi vì trong lòng hán nghĩ, người trước mắt này mấy lần nhờ hán đưa tờ giấy kia chính là thư tình này nọ, vẫn hiểu mình không cách nào với tới cô, không nói tới cô đã là thiên tài khó gặp, ngay cả gia cảnh của cô, hán cũng không bằng, giống như vị trước mắt này, địa vị giống nhau, cũng chỉ có nhân tài như vậy mới có can đảm theo đuổi thôi.

“Bạn học Đan Thử.” Bây giờ nam sinh chỉ muốn rời khỏi đây, không muốn làm công việc đưa tin này nữa.

“A...? à! Em đây! Anh muốn nói gì?” giọng nói vẫn ôn tồn như ngày thường.

“Tớ muốn hỏi cậu việc đưa thư, mình có thể không cần làm nữa không?” nam sinh hít thật sâu một hơi, rồi hỏi. Mắt nhìn bóng đen phía trước, có chút không nắm chắc, ai không biết vị trước mắt này có tính tình quái dị giống lão sư của hán, bằng không hán cũng sẽ không chộp trong tay, phải biết rằng nếu phản kháng hán, công phu chính người của hán cũng không phải là bình thường.

“Nhưng bây giờ em còn phải nhờ học trưởng nói giúp mà.” giọng nói đơn thuần phá vỡ ảo tưởng của nam sinh, “Chẳng lẽ... học trưởng không muốn giúp em sao?”

“...” cả người nam sinh cứng đờ, hán thật sự không thể nào hiểu hết được tâm tư của người trước mắt.

“Kỳ thật...” “trong lúc nam sinh do dự, giọng nói kia lại vang lên, “Ha ha, học trưởng vẫn rất muốn nhìn thấy Mặc Hi mà...”

“Khụ...” nam sinh bị sắc nước miếng trong cổ họng vì nghe xong câu này.

“Không cần khẩn trương, em cũng vậy mà!” giọng nói đơn thuần như vậy thật khiến người nghe cảm giác giọng nói này là đơn thuần tự nhiên. “Dù sao, Mặc Hi hoàn mỹ như vậy, anh thích cũng là lẽ tất nhiên! Thông qua việc đưa tin này anh có thể nhân tiện gặp cô ấy, mỗi lần gặp cô ấy em thấy nụ cười của anh thật vui vẻ a! ha ha ! a a ! nói nhiều quá rồi, nếu em có nói sai cái gì, học trưởng bỏ qua cho.”

“Khụ, a, ha ha , không sao.” Thân thể nam sinh run nhẹ, quả nhiên, có một vài thứ không phải ai cũng có thể ảo tưởng đến.

“Vậy học trưởng, ngày mai còn phải nhờ anh giúp đấy.”

“.. Được.”

“Cám ơn học trường, nếu anh có gì cần em giúp, có thể nói nhé.”

“Hả?” nam sinh sững sốt, sau đó kinh hi “Cám, cám ơn!”

“Ha ha, đây là học trường nên có.”

“A, vậy, tớ đi trước!”

“Ừ!”

Nhìn theo bóng của nam sinh rời khỏi, cửa một lần nữa tự đóng lại, nam sinh vừa bước chân ra ngoài, trên khuôn mặt vốn dĩ còn mang theo chút áp lực bây giờ thoáng cười vui vẻ. Cho dù thế nào, thì kia cũng chỉ là công việc truyền tin thôi, thế mà lại được hân chấp nhận, thật sự là đáng mừng.

Bạn học Đan Thử, thật khiến người ta vừa yêu vừa sợ!

Lời này là ai nói nhỉ?

Nam sinh vừa đi vừa nghĩ, hình như truyền một câu nói rất đúng, ngôi sao may mắn đều đứng ở bên người Mặc Hi! Quả nhiên giống như ba mẹ từng nói a, hồng nhan họa thủy, nhất là người đẹp như vậy...

“Cậu lại tới!” Lạc Nguyệt ngáp một cái, ngược mắt nhìn nam sinh trước mắt.

“Ha ha, chào cậu!” trong vài ngày này, nam sinh coi như cũng đã quen thuộc với cô gái bạo lực này rồi, sẵn tiện lên tiếng chào cô.

Lạc Nguyệt trừng mắt nhìn hân liếc một cái, sau đó nháy mắt, trong đó lóe ra tia tà ác, đến gần nam sinh “Nói ra thì, cậu thật có nghị lực! Mỗi ngày đều giúp người khác truyền tin, thật sự muốn biết người đó là ai đây!”

Nhìn nam sinh cách xa người mình, khoe miệng Lạc Nguyệt lại cười càng thêm tà ác, tiếp tục áp sát nói “Nếu không phải Hi không muốn tớ dùng bạo lực, đã sớm đánh cho cậu khai ra rồi! huh!”

“Khụ, hmm, ha ha!” đối với lời này, nam sinh có chút run sợ.

Ngay sau đó, Mặc Hi cũng vừa học xong đi tới trước mặt nam sinh, vươn tay cười nói “Đưa tớ đi”

Nam sinh cũng không do dự lấy thư trong túi ra đưa cho Mặc Hi, sau đó gật đầu, xoay người rời khỏi.

Lấy được thư rồi, dưới ánh mắt khần trương của Lạc Nguyệt, Mặc Hi mở ra, nói ra thì, người gửi thư tình cho Lạc Nguyệt cũng không ít, nhưng cô là loại người nhìn mặt ra tên, sau đó tìm người luyện tay. Đến cuối cùng cũng không ai dám nữa, cho nên đối với thư này của Mặc Hi, cô vô cùng hứng thú. Chỉ thấy phía trên đó viết mấy chữ “Cậu cứ không chịu tin tớ, vậy, tớ tự giải quyết nhé?”

“Hả?” Lạc Nguyệt có chút nghi ngờ, suy tư nói, “Nếu có nam sinh theo đuổi nữ sinh không phải là trước hết cứ đem việc này giải quyết đi, rồi đến trước mặt nói với nữ sinh đó, không phải chứng tỏ bản thân tốt hơn sao? Từ việc này, tớ cảm giác người này dường như rất tôn kính cậu! Hay là tớ ảo giác?”

“Có lẽ vậy.” vẫn huy tờ giấy đi, Mặc Hi cười nói, không thêm đề ý.

“Ai a! Người đáng thương a!” hạnh phúc khi người khác gặp họa, nhìn những mảnh nhỏ trên mặt đất, mặt Lạc Nguyệt có vẻ tiếc hận, nhưng ý tứ trong mắt và giọng điệu kia có thể khiến người khác biết được ý nghĩ thật của cô.

Mặc Hi không nói chuyện, trong mắt cũng tràn ngập vui vẻ.

“Đừng...! Hi!” đột nhiên, Lạc Nguyệt chợt kêu lên, chớp mắt nhìn cô, liền thấy trong mắt Lạc Nguyệt như có dẫn lửa nóng nhìn cô, ánh mắt như vậy khiến cho Mặc Hi sững sờ, liền nghe cô nói tiếp “Hôm nay đừng về sớm như vậy.”

“Làm sao?”

Mặc Hi nghe xong, trên mặt hiện ra nụ cười thâm ý, vừa vặn hôm nay cô cũng không muốn về sớm. Bởi vì, có chuyện cần phải giải quyết.

Nụ cười của Mặc Hi khiến cho Lạc Nguyệt nhạy cảm phát hiện, chẳng lẽ quyết định của mình đã sớm bị cô đoán được rồi sao? Trời ạ! Hi sẽ không phải biết thuật đọc tâm chứ? Lợi hại như vậy?” a ha hmm, Hi, cậu biết tớ muốn nói gì sao?”

“Không biết.” nhìn bộ dạng cẩn thận kia, Mặc Hi cảm thấy buồn cười, trề con.

“Hò... dọa chết ta!” vỗ vỗ lấy bộ ngực còn chưa phát dục, Lạc Nguyệt đột nhiên cười to lên “Tớ nói nha, nếu cậu thật sự biết rồi, kia còn ý nghĩa gì!” chớp mắt nhìn Mặc Hi, chỉ thấy cô với bộ dáng đang chuẩn bị nghe mình nói tiếp, Lạc Nguyệt cũng không khách khí nói “Là vậy! thời gian này tớ cố gắng nhiều lắm! Nên muốn tìm Mặc Hi luyện tay!”

Nói xong, lửa nóng trong mắt càng thêm sáng ngời.

Luyện tay? Nói ra thì, mình còn chưa đánh với Lạc Nguyệt trận nào ra trò.

Nhớ lại con Băng Diễm Thiên Hạc kia, trong lòng Mặc Hi cũng xuất hiện một cỗ nhiệt huyết, khoe miệng nhếch lên “Được! Gặp mặt tại tràng tỷ thí nhé!”

“hắc hắc! yes sir!” nghe Mặc Hi trả lời, trên mặt Lạc Nguyệt cười tươi rói, kéo lấy cô hướng về tràng tỷ thí đi đến.

Một căn phòng không lồ rộng mở, cũng không có gì quá mức, đang đứng trên đó là hai bóng hình nhỏ nhắn xinh đẹp.

Phòng luận bàn có rất nhiều phòng, cũng có năng lực cách âm rất hiệu quả, như vậy sẽ không có thu hút sự chú ý của bất kỳ ai, chính là nơi thi thố tốt nhất, đây là Andara học viện, học viện tốt nhất.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Mặc Hi nhìn Lạc Nguyệt đối diện hỏi.

“Tốt lắm! tới đi! Cuối cùng cũng có thể chiến với cậu một trận rồi! hắc hắc!” Lạc Nguyệt mở rộng chân, cười đến khuôn mặt hưng phấn, nhưng chỉ trong giây sau cô cười cũng không nổi, cả người linh hoạt vừa chuyển, trở tay hướng về trước ra quyền, dẫn mười phần âm lượng nói.

“A! Hi đáng chết, sao lại đánh lên!” cả người bị đánh lui về sau vài bước, nắm tay đau đớn khiến mặt Lạc Nguyệt phát hồng.

Cả người Mặc Hi dừng lại, đứng trước mặt cô,, khoe miệng treo nụ cười nhẹ, cười nói “ Cậu phải biết rằng... chiến đấu thì một là sống hai là chết!”

Dưới vẻ mặt hơi sùng sờ của Lạc Nguyệt, ánh mắt Mặc Hi phát sinh biến hóa, vẫn cười vẫn nói khiến cho người khác cảm giác giống như tiền không nhiễm bụi trần, tuyệt mỹ. Nhưng trong mắt, đen nhánh sâu thẳm, nhìn vào như tuyết đông lạnh giá, không rét mà run, đó là một đôi mắt băng lãnh cơ hồ không chút tình cảm, Mặc Hi như vậy khiến cho đáy lòng Lạc Nguyệt thoáng lạnh.

“A, Hi, cậu sao thế?” sao lại biến thành bộ dáng này, không đáng a! đáng vẻ này không phải của cậu!”

Đồng tử đen nhánh có ánh sáng chớp động, chỉ hơi chớp động rồi yên lặng, khoe miệng hiện lên nụ cười đẹp mắt: “Nguyệt à! bây giờ, trước mắt cậu chính là kẻ thù, lấy toàn bộ bản lãnh của cậu đi, bằng không...”

Một loại hơi thở hủy diệt bỗng nhiên xuất hiện, khiến cho ánh mắt Lạc Nguyệt nghi ngờ, thân thể cứng đờ, đó là... đó là... sát khí?

“Cậu sẽ chết.”

“Hả, cái gì...?” Hi vừa nói cái gì, mình sẽ chết? Là nói sẽ giết mình!?

“Không rõ sao?” Bóng ánh Mặc Hi lóe lên, liền đến bên cạnh cô, đôi mắt băng lãnh nhìn cô thật sâu “ Tớ nói, không lấy ra quyết tâm giết chết tớ thì cậu sẽ chết.”

Sát khí, thật sự là sát khí, sát khí được phát tán ra từ trong thân thể xinh đẹp kia.

Chiến đấu thật sự, không phải sống thì là chết, phải hiểu rõ điểm này a!

“Đáng chết! Hi! Cậu ....cậu đang chơi trò gì vậy?” chịu không được với biến hóa của Mặc Hi, Lạc Nguyệt rống to một tiếng, này, cuối cùng là gì a!

“...” muốn làm cái gì? Chỉ là muốn trong trận này hoàn toàn hiểu được bản lãnh của cậu, đồng thời cho cậu biết một chuyện, bằng không, tỷ thí có ý nghĩa gì nữa chứ?

Nhưng nhìn bộ dáng kia của Lạc Nguyệt, nói chung cũng thoáng qua chút không đành lòng, nói ra thì cũng chỉ là một đứa nhỏ 10 tuổi a!

“Ha ha, không sao, chỉ là mỗi lần lâm vào chiến đấu, tớ đều như vậy.”

Sắc mặt Mặc Hi biến đổi, lại lần nữa hiện ra vẻ mặt ôn nhu cùng thâm thúy.

“...hồ! Dọa tớ hết hồn! nhưng mà cần thiết phải vậy sao!?” Lạc Nguyệt thở ra một hơi, mới vừa rồi Mặc Hi thật sự biểu hiện muốn giết cô, muốn... giết mình a...

Ánh mắt lạnh như băng cùng với hơi thở hủy diệt, khiến cho cô khiếp đảm từ trong đáy lòng.

“Vậy tiếp đi! Tớ còn muốn nhìn xem cậu có bao nhiêu mạnh mẽ đây!” Cảm giác kia nhanh chóng qua đi, Lạc Nguyệt một lần nữa lấy lại tinh thần, nhìn Mặc Hi kêu to.

Đôi mắt chớp động, sức sống phát tán ra bốn phía, nụ cười rực rỡ, đây là Lạc Nguyệt! Lạc Nguyệt như vậy vĩnh viễn ở trong ký ức của Mặc Hi. Kỳ thật, cô vẫn như vậy là tốt rồi. Mặc Hi cũng mỉm cười, gật đầu.

“Ha ha! Tớ đến đây!” đưa tay nắm thành quyền tấn công về phía Mặc Hi.

“Ha ha.” Cười nhẹ, đưa tay đón lấy, nhìn lại giống như không phí một chút lực nào.

“Hừ, hừ, không tệ! cũng không nên xem thường tớ a!” biểu hiện của Mặc Hi như vậy làm kích thích tính hiếu chiến của Lạc Nguyệt, than thở càng thêm linh hoạt bắt đầu huy động tấn công.

“Tớ không xem thường bất cứ ai.” Mặc Hi cười nói, kỳ thật tỷ thí thể này cũng tốt.

“Vậy cậu nhìn đây! A nha! Xem quyền!”

“Lại xem cú đá của tớ!”

“Nguyệt ! Quay lại!”

“Đáng chết! thế nào mà cậu không bị gì vậy !”

“Ai ui! Đau quá!”

“...”

Giọng nói tràn đầy sức sống của lạc nguyệt vang vọng khắp phòng tỷ thí, nhiệt huyết mà vui vẻ.

Trên con đường nhỏ trong rừng, xanh thẫm mênh mông, có một cô bé mặc đồng phục màu cam tinh mỹ đang đi lại, trong lòng ôm một con mèo nhỏ màu đen bằng bàn tay người lớn, cô bé tuyệt mỹ, trên mặt treo nụ cười nhẹ, xuất trần như vậy, hình như tất cả xung quanh đều trở nên yên tĩnh, làm cho mọi người đi qua nhìn chăm chú nhưng không dám tiến đến gần.

{ Chủ nhân, vừa rồi đối với con nhóc kia,, chị cần bản là không phí nhiều sức lực như vậy cũng có thể đánh ngã! Thanh Dực nghiêng đầu nhỏ nhìn Mặc Hi nói.

{Đây chỉ là tỷ thí} Mặc Hi nhìn Thanh Dực, ánh mắt có hơi chiều chuộng, nụ cười trên mặt vẫn không tán đi. Đúng vậy, đây chẳng qua là tỷ thí, cần để ý nhiều như vậy sao? Chủ yếu nhất vẫn là cô bé kia, sức sống tỏa ra bốn phía.

Nhìn vẻ mặt Mặc Hi, Thanh Dực khó hiểu, thôi kệ, không hiểu thì không hiểu, dù sao cũng không phải chuyện của mình, chỉ cần không làm tổn thương chủ nhân là tốt rồi! Còn việc khác mình mặc kệ.

Cảm giác được ý nghĩ của Thanh Dực, nụ cười trên mặt Mặc Hi càng chói lọi, đưa tay vuốt đầu Thanh Dực, nhóc này chính là người nhà của cô a, haha.

Đối với cử động thân mật của Mặc Hi, Thanh Dực luôn vui vẻ, một bộ dáng tràn đầy hưởng thụ ngẩng đầu nhỏ cho cô vuốt ve.

Không ngừng đi tiếp, cây cối xung quanh càng thêm rậm rạp. học viện Andara này thật rộng lớn đáng sợ, đứng ở cửa rừng, Mặc Hi vuốt vuốt cái đầu nhỏ mềm mại “Ồ đây à?”

{Dạ, em cảm giác tới đây nên dừng lại, nếu vào sâu nữa sẽ bị phát hiện} Thanh Dực có chút buồn bực nói, dù sao đi nữa thì ngay cả cao thủ đều khó có thể phát hiện ra hần, nhưng ở đây lại khiến hần có cảm giác như vậy.

“Ha ha, thật là thành thật, đứa nhỏ ngoan.” Mặc Hi có chút trêu đùa nó, quả nhiên liền thấy Thanh Dực nghe xong câu này liền tròn to mắt trừng cô, trong ý thức không ngừng kêu gào { Em không phải là đứa nhỏ mà! Thời gian em sống trong trứng tuyệt đối vô cùng lớn nhé! Là tuyệt đối lớn đấy! }

Ha ha này không phải là đứa nhỏ làm nũng thì là gì?

Mặc Hi bật cười, giương mắt nhìn về một phía, từ từ đi bộ vào.

Vậy, để tôi nhìn xem, cậu rốt cuộc là ai nào...

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 16: Truyền kỳ sát thủ bắt đầu

Edit: Mị Mị Beta: Sakura “Leng keng!”

Bên trong một biệt thự ký túc xá trong rừng, truyền tới một trận tiếng ồn ào, cũng đồng dạng hấp dẫn một bóng người từ nơi khác đến.

“Là ai mà không có sự đồng ý của tôi lại tự tiện vào đây?” giọng nói nghi ngờ, sau đó khẩu khí biến đổi, tràn đầy vui vẻ “Vừa lúc, có thể cho tôi vui đùa

một chút, làm thí nghiệm mới!”

Xoay người liền đến một căn phòng, bốn bề nổi lơ lửng từng khối từng khối thủy tinh, bóng người cười vui vẻ đi vào trong đó, nhưng lúc vừa nhìn thấy bóng hiện ra trong khối thủy tinh, bóng người giống như bị sét đánh đứng ngây người tại chỗ. Một giây sau, chỉ thấy bóng người trong cầu thủy tinh dường như mỉm cười nhìn mình, tuyệt mỹ khuynh thành. Thoáng chốc hình ảnh trong thủy tinh biến mất, nhìn đáng vẻ có lẽ là đã bị phá hư.

Ngay sau đó, cuối cùng bóng người cũng hoàn hồn, trên mặt hiện lên rất nhiều trạng thái, vui mừng, ưu tư, khát vọng, giết mình, v..vv.

“A! đúng rồi...! bẫy rập!”

Bóng người kêu to một tiếng, đột nhiên nhớ tới bên ngoài nhà mình đều được thiết kế bẫy rập, nếu nó làm cô bị thương thì biết làm sao đây!

Nghĩ xong cũng không quan đến những chuyện khác, ở bên trong căn phòng động tay lên các thiết bị được lắp đặt trong phòng, một hồi lâu mới thảnh thơi ra một hơi.

Cả người ngồi xuống sofa ở phía sau, đầu óc thả lỏng rồi lại chợt nhớ đến một vấn đề sắp được phát sinh, nhất thời mắt mở lớn hết cỡ.

Bẫy rập đã được gỡ bỏ, tuyệt đối cô sẽ đến đây, vậy không phải là mình sẽ được gặp cô sao?

Trong lòng từng trận vui mừng, nhưng cũng có chút ưu tư, rốt cuộc là nên gặp hay không đây? Nếu làm cho cô tức giận thì làm sao? A a a ! Thật phiền!

Cuối cùng, vẫn không áp chế được khát vọng trong lòng, đứng bật dậy đi ra ngoài.

“Hửm?” trong rừng, vốn đang cảm giác có nguy hiểm uy hiếp thì lúc này Mặc Hi lại khẽ nghi hoặc một tiếng, thế nào lại cái gì cũng không có nữa rồi?

Cười nhẹ một tiếng, không có thì không có, xem một chút người thần bí này đến cùng là cái quỷ gì.

Tiếp theo liền đi thẳng về phía trước, dọc theo đường đi không có bất kỳ một ngăn cản hay bất cứ nguy hiểm nào, cho đến khi cô đến trước cửa căn biệt thự, nhìn xung quanh một chút, liền nhấn chuông cửa đang ở trước mặt.

“King coong!”

Một tiếng, cơ hồ là chỉ mới vừa ấn xuống, cửa liền mở ra.

Mặc Hi cũng không nghi ngờ, vì từ lúc đi vào đây, trên đường không có bất kỳ trở ngại nào, cũng biết chủ nhật biệt thự này có ý để mình vào.

Mở cửa ra, liền thấy phòng khách rộng rãi, còn có một bóng người đang đứng cúi đầu trước ghế sofa.

“Anh chính là người viết thư cho tôi.” Mắt Mặc Hi lóe lên, đi dần về phía hần cười nhẹ nói, người này cho cô một cảm giác quen thuộc, lại nhất thời không nhớ nổi là ai.

“...” Người nọ không trả lời, cả người dường như đang đè nén cái gì đó.

“Không có gì nói sao?” Mặc Hi đã đi tới trước mặt hần, cười nói, “Chẳng lẽ anh không có ý định giải thích gì? Hay là...”

Đôi mắt có chút lạnh lùng, cô không thích cảm giác bị động, hần chớp đôi mắt đen trắng rõ ràng, trong trẻo mà thuần tịnh, trong đó rõ ràng có kích động xen lẫn ý lại, tay nhỏ bé cũng khẽ run nhẹ biểu hiện hần đang không được bình tĩnh.

Mặc Hi sững sờ, ánh mắt như vậy...

“Viên?” Cô kêu lên có chút nghi ngờ, vẻ mặt và động tác của thiếu niên trước mặt này làm cho cô có cảm giác vô cùng quen thuộc và khác sâu.

Một tiếng nghi ngờ mang theo tính dò hỏi, nhất thời để cho thiếu niên ngửa lên mặt nhỏ, vẫn xán lạn và tín nhiệm như vậy, kêu lên “Đại nhân! Quả nhiên người vẫn nhớ em! Nhận được luôn! Haha! Thật vui quá!”

Đan Thử thừa nhận khiến cho Mặc Hi nhất thời hiểu rõ được hết thấy nguyên do xảy ra chuyện của mấy ngày gần đây, xoay người ngồi xuống sofa, ngừng đầu hỏi “Nói đi, chuyện này đến cùng là thế nào?”

Đan Thử ngồi xuống đối diện Mặc Hi, tham lam nhìn gương mặt xinh đẹp của Mặc Hi “Em uống thuốc cải tạo khuôn mặt của Phật Dược.”

Mặc Hi gật đầu ý bảo hần nói tiếp.

“Sau đó em liền đổi tên thành Đan Thử.” Đan Thử? Khóe miệng Mặc Hi cười cười có chút vui vẻ, cách phát âm cũng không có thay đổi mấy, cười nói “Nói lý do vì sao cậu ở đây?”

“Dạ.” Đan Thử gật đầu, bắt đầu giải thích “Là như vậy, khi đó Đại nhân đã cho em một khoản tiền rồi bảo em tự mình nghĩ cách muốn làm gì thì làm, không cần biết dùng bất cứ phương pháp nào nhưng phải tạo ra được một mạng lưới tình báo là được, sau đó em liền rời đi.”

Mặc Hi gật đầu, quả thật là như vậy, khi đó đối với Đan Thử không có lực lượng mà nói, Mặc Hi quả thực có giao cho hắn nhiệm vụ đó, xác thực cũng biến tướng tính đồng ý cho hắn tự do và tiền bạc, hắn làm không được cũng không sao.

“Trong thời gian đó em liền bắt đầu tập tành những cô nhi giống em hoặc là ăn mày lại một chỗ, Chỉ dạy bọn hắn phải nhìn xem sắc mặt hành vi của người khác như thế nào, cũng cho bọn họ tiền để đi học tập hoặc đi làm việc của mình ở các nơi, em cảm thấy những người không có lực lượng rất dễ bị người khác lừa đi.”

Đan Thử nói làm cho Mặc Hi kinh ngạc, này thật sự là sách lược của một đứa nhỏ 10 tuổi có thể nghĩ ra hay sao? Không có lực lượng, không có bất kỳ bối cảnh nào để dựa vào, thế mà đã tự mình có thể nghĩ ra nhiều phương pháp còn được làm theo đúng quy trình quy chuẩn.

Phát hiện về mặt của Mặc Hi, Đan Thử nhất thời cảm thấy thời gian cực khổ khi ấy có thể nào cũng đáng giá. Sau đó nói tiếp “Giống như những đứa nhỏ kia kỳ thật cũng không cần quản, chủ yếu là phải làm thế nào để họ sợ và thuần phục mình, hắc hắc, cho nên em đã tìm được một loại thuốc có tính khống chế người và vật cho bọn hắn uống, để bọn họ không dám phản kháng.”

Có đúng có mưu... trong lòng Mặc Hi lại tán dương hắn lần nữa.

“Sau này em đều để bọn họ tự do phát triển. Có một ngày em ra khỏi nhà đi dạo, đột nhiên nhớ tới nên mua một chiếc nhẫn không gian, nên trên đường tùy tiện mua một cái, không nghĩ tới chiếc nhẫn nọ lại là di vật của một Đại sư Luyện Kim Thuật, bên trong có rất nhiều tri thức thật giống như truyền thừa vậy.” giương mắt nhìn qua Mặc Hi, thấy cô không một chút hoài nghi, liền an tâm nói tiếp “Nhớ ra Đại nhân đang học ở học viện Andara, em rất muốn gặp Đại nhân, nên chạy đến ở đây! Lúc đầu vì năm học đã khai giảng nên bọn họ không cho em nhập học, nhưng em ở ký túc xá làm ra một đồng thiết bị rồi giao cho người ở hệ luyện kim, thì có một giáo sư muốn thu em làm đệ tử, sau đó cứ thế được nhập vào đây.”

“Nói như thế, thời gian này cậu đều ở học viện Andara này?” Mặc Hi cười nói, không nghĩ đến, hắn lại phát sinh kỳ ngộ như vậy.

“Dạ.” Đan Thử gật đầu, cười rạng rỡ vẫn giống như trước kia.

“Vì sao không tới gặp tôi?” nếu một mực đến đây vì mình, tại sao lại tránh gặp mình?

“Hắc hắc, em sợ Đại nhân tức giận.” Đan Thử có chút xấu hổ, sau đó sắc mặt biến đổi, con ngươi chớp động nổi lên sát ý “Nếu không phải Bạch Ưc kia làm ra chuyện như thế với Đại nhân thì nhất định em vẫn sẽ tiềm ẩn thêm thời gian nữa.”

“Ha ha” Mặc Hi tựa vào ghế sofa, rót cuộc, tìm đến tìm đi, vẫn là người mình, ngược mắt, nhìn về mặt khăn trang của Đan Thử, cô cười nói “Cậu có chứng cứ không?”

Vừa nhắc tới vấn đề này, Đan Thử nghiêm túc hẳn lên, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhưng ánh mắt lại tràn đầy tự tin “Tuyệt đối không sai, bởi vì là người có liên quan đến Đại nhân, nên em an bài nhân thủ ở bên cạnh quan sát chiếm số lượng khá lớn, nhất là những người ở phe đối lập với Đại nhân. Ngày đó Bạch Ưc cãi nhau với anh trai cô ta, nội dung cuộc cãi nhau đó nói đúng là làm cách nào để báo thù Đại nhân, sau nó nói sẽ mời sát thủ, sau này vẫn thường xuyên gọi đi để phát hành nhiệm vụ!”

“Làm tốt đấy!” dường như Mặc Hi cũng không quá để ý an toàn chính mình, cô để ý chính là, không có nghĩ đến, một đứa nhỏ chỉ có trí lực lại không có thực lực, thế nhưng có thể độc lập làm được hết thấy những điều này.

“Ha ha, Đại nhân khen em à!” đối với sự công nhận của Mặc Hi, Đan Thử cao hứng kêu lên, sau đó bình tĩnh lại, nụ cười trên mặt càng thêm thuần tịnh mà xán lạn “Vậy Đại nhân, chuyện lần này làm thế nào đây? Nếu Đại nhân không tiện, có thể giao cho em. Sát thủ nha, chỉ cần có tiền là có thể mời, hơn nữa nếu như phòng vệ trong nhà Bạch Ưc xảy ra chút vấn đề, hi hi.”

Nụ cười đơn thuần, nhưng rõ ràng lại tỏa ra một loại tà ác.

Đây chính là nguyên nhân khiến nhiều người sợ Đan Thử, anh không cách nào từ nụ cười của hắn mà biết được hắn đang nghĩ cái gì, dường như tất cả đều thuần lương, lại không một chút động tĩnh đem người ta chơi đến chết.

Trẻ con, ai sẽ biết, đôi khi những đứa nhỏ thuần lương với nụ cười trong trẻo lại tiềm ẩn cái gì chứ? Giống như bây giờ, rõ ràng là hai đứa trẻ, lại có thể tàn nhẫn không kém một chút nào so với người trưởng thành.

Đây là thế giới tàn khốc, cũng là ưu điểm của thế giới này.

“Không cần, chuyện này tự tôi giải quyết, vừa vặn có thể luyện tay.” Mặc Hi nói xong liền đứng dậy, nếu đã hoàn toàn rõ ràng, thì còn cái gì phải do dự chứ? Sau đó nhìn Đan Thử một cái, nói “Sau này không cần gọi tôi là Đại nhân, bình thường cứ kêu tên là được rồi.”

“À!” Đan Thử sững sốt, sau đó trên mặt tràn đầy nụ cười hưng phấn, từ trên sofa nhảy dậy, kêu lên “Đại nhân nói là, em cũng có thể gọi tên người là Hi như Hắc Ảnh gọi sao?”

“Ha ha, ừ, như thế ở trường sẽ tiện hơn.”

“Ha ha ha! Thật vui a!” Được Mặc Hi cho phép, Đan Thử nhất thời cười muốn rách miệng, sau đó có chút cẩn thận hỏi “Sau này tớ có thể đi tìm Hi không?” xem ra hắn thật muốn gọi như thế lâu rồi, mới được cho phép đã gọi thuận miệng còn hơn bất cứ ai.

“Ha ha, tùy ý.” Mặc Hi cười nói, rồi xoay người rời khỏi.

Đan Thử cũng không nói thêm gì nữa, đi theo Mặc Hi mở cửa cho cô, rồi nhìn cô rời đi.

Trong bóng đêm, trên một lan can màu vàng, có hai bóng người đang đứng, đều mặc quần áo màu đen, một người nhỏ con, trên mặt đeo mặt nạ, một người khác cao hơn, tà mị đội trên đầu một cái mũ màu đen của hiệp sĩ, che mất nửa gương mặt.

“Tại sao không thay đổi chỗ gặp mặt vậy?” Quý có chút thất bại nói “Không một chút hữu tình.”

“Hữu tình?” Mặc Hi tựa vào lan can, đầu hơi ngửa lên, làm lộ ra cái miệng hồng nhỏ nhắn, đang mỉm cười không tính lãnh đạm cũng không tính quá thân thiết, cười nói “Thế nào mới coi là hữu tình vậy? Bóng đêm vắng lặng, cô nam quả nữ, không tính là hữu tình à?” Sau đó là giọng nói khẽ nhẹ nhàng lại hơi khan khan, mềm mại nhưng dần theo từ tính, có cảm giác vô cùng hấp dẫn.

“Ách.” cả người Quý thoáng khựng lại, may mắn không vì câu nói của Mặc Hi mà bị rơi xuống, có chút dờ khóc dờ cười “Anh nói, tuổi nhỏ mà nói như vậy là không nên.”

Sau đó, mắt nhìn thẳng vào khuôn miệng nhỏ nhỏ phỉm hồng, ướt át của Mặc Hi, cười nhẹ nói “Hoặc là, em có ý ám chỉ anh nên làm gì sao?”

“Ha ha.” Khuôn miệng nhỏ nhắn bởi vì cười mà mở ra đóng vào, khiến cho Quý cảm thấy thật sự có chút không rời mắt đi khỏi chỗ đó được, chỉ nghe Mặc Hi cười nói “Anh nghĩ em ám chỉ anh cái gì?”

Hoàn hồn lại, Quý ngẩng đầu liền thấy đôi mắt màu tím kia đang nhìn mình cười mà như không cười, xinh đẹp cùng cực, không có bất kỳ loại bảo thạch nào có thể so sánh được, dường như nếu nhìn lâu vào đó, ngay cả linh hồn cũng có thể bị hút vào. Nhưng cứ như vậy càng khiến hấn hoàn toàn không rõ trong lòng Mặc Hi đang nghĩ gì.

Lắc đầu nói, “Anh không dám đoán loạn, người ta thường nói cái gì mà họa từ miệng mà ra đấy.” Sau đó lại cười một tiếng “Được rồi, nói chính sự đi, bắt lấy.”

Đưa tay bắt lấy một vật màu đen đang bay tới, lơ lửng trước mắt, là một tấm thẻ màu đen, phía trên được khắc hoa văn, một tấm thẻ nhìn như bình thường nhưng huyền ảo. Cô chớp mắt nhìn về phía Quý.

“Nhỏ máu của em lên đó, sau này có thể dùng nó để tiếp nhận nhiệm vụ.” vừa thấy ánh mắt của Mặc Hi, Quý liền hiểu cô muốn hỏi gì, đang nhìn Mặc Hi sau khi nghe lời mình nói xong, tháo găng tay ra lộ ra bàn tay nõn nà non nớt, làm cho hấn có thể khẳng định lần nữa cô thật sự rất trẻ, nhìn thế này tuyệt đối không vượt quá 15 tuổi.

Nhưng tâm thái này không phải là hơi thành thực quá đi ...

Trong lúc hấn đang cảm thán, Mặc Hi cũng đã làm xong hết thấy những gì hấn dặn dò, chợt nhìn thấy cặp mắt màu tím kia lại đang nhìn mình, Quý bắt cần cười nói “Đừng rồi ..., anh đăng ký tên cho em là Tử luôn rồi, anh nghĩ cũng không ảnh hưởng lắm.”

Tử và Quý giống nhau, căn bản đều không phải là tên dành cho người.

“Dạ.” Mặc Hi gật đầu, nhìn tấm thẻ trong tay, sau đó ngẩng đầu nhìn Quý cười nói “Hỏi anh chuyện này.”

“Hả? Nói đi.” Quý nổi lên hứng thú, hiếm khi được cô chủ động hỏi đến, mặc dù bọn hấn gặp mặt đã vài lần nhưng chuyện này xảy ra không nhiều lắm.

“Khi Liên minh sát thủ phát hành nhiệm vụ, một khi mục tiêu chưa chết là nhiệm vụ chưa kết thúc phải không?”

Mặc dù thấy lạ khi Mặc Hi hỏi đến chuyện này nhưng Quý vẫn thành thật trả lời “Một khi nhiệm vụ được phát hành, sát thủ tự do như chúng ta có thể tiếp nhận tùy ý nhiệm vụ nào mình đề ý, còn một vài sát thủ trực thuộc sự quản lý của Liên minh thì đều được an bài nhiệm vụ. Chỉ cần nhiệm vụ nào mà có ba sát thủ được phái đi rồi mà vẫn không hoàn thành, Liên minh sẽ thăng cấp nhiệm vụ này lên, mà người thuê cũng phải thêm giá, nếu không thêm, nhiệm vụ này sẽ bị hủy bỏ.”

“À.”

“Sẵn dịp này, anh sẽ giải thích một lần cho em hiểu quy củ của Liên minh sát thủ luôn.” Quý ngồi xổm xuống, lấy trong lòng ra một miếng thuốc thơm, thế nhưng còn chưa ngậm vào miệng đã bị bàn tay nhỏ bé lấy mất, không nói thêm gì cũng không có thêm động tác nào nữa. Chuyển đầu nhìn về phía Mặc Hi, sau đó nói “Liên minh sát thủ được phân biệt làm hai loại sát thủ, một là sát thủ tự do, hai là sát thủ trực hệ. sát thủ trực hệ chính là những người đã trở thành thủ hạ của Liên minh sát thủ, được Liên minh sát thủ an bài nhiệm vụ không làm không được, đương nhiên ở đây em sẽ nhận được nhiều ưu tiên hơn, khi nhiệm vụ hoàn thành em có thể nhận được khoảng chừng 80% tiền treo thưởng, nếu như thực lực đủ mạnh, cũng có thể tranh đoạt chức vị cao tầng trong Liên minh sát thủ. Về sát thủ tự do, sẽ không bị Liên minh sát thủ quản lý, xem Liên minh sát thủ như một bàn đạp để kiếm tiền, cũng bởi vì chỉ như một bàn đạp, cho nên, khi sát thủ tự do hoàn thành nhiệm vụ sẽ chỉ nhận được khoảng 50% tiền treo thưởng, hơn nữa, Liên minh sát thủ sẽ không cho em bất kỳ thông tin tình báo và tài liệu nào về nhiệm vụ mà em nhận, có thể nói sát thủ tự do phải dựa hoàn toàn vào thực lực của bản thân. Và quan trọng hơn, cũng như trọng điểm nhất chính là sát thủ tự do sẽ không được sự bảo hộ của Liên minh sát thủ, hơn nữa, nếu tiết lộ ra một chút tin tức nào của Liên minh sát thủ sẽ bị toàn bộ sát thủ của Liên minh truy sát.”

“Cho nên, sát thủ tự do là một loại người phải làm việc trong bí mật, dù sao khi giết người, rất dễ dàng kết thù oán, nếu không có sự bảo hộ của người khác, cũng chỉ có thể tự mình bảo vệ mình, giống như em mặc trang phục bí ẩn như thế cũng là nên làm.

Tiêu hóa hết thấy những lời của Quý, Mặc Hi gật gù đầu, liền đứng dậy, ngẩng đầu nhìn hắn cười một tiếng.

“Nếu như vậy, thì bây giờ em có thể nhận nhiệm vụ rồi.”

“Hà?” nghe xong lời này, Quý nhất thời không phản ứng kịp, một lát sau mới kinh dị lên tiếng “Bây giờ em định đi tiếp nhận nhiệm vụ sao?”

“Ừ, đi đâu để nhận?”

Mắt Quý nhìn cô chăm chú một lát, mới thở dài một hơi, nói “Rốt cuộc có nên nói em là người hiếu sát hay là do em cần tiền vậy? Bất kể lý do gì, xem đáng về này của em chắc sẽ không nói rồi, ai bảo chúng ta là cộng tác đây. Em hoàn thành nhiệm vụ anh cũng sẽ có tiền, cũng không có gì không tốt.”

Đang nói, trong tay Quý xuất hiện một thiết bị, quay đầu nhìn cô hỏi “Em muốn nhận nhiệm vụ như thế nào, thì cứ chọn ở đây, sau đó quét thẻ vào là được.”

“Thật là công nghệ cao.” Mặc Hi nhìn qua thiết bị mà cô chưa từng nhìn thấy lần nào, đùa giỡn cười một tiếng, liền tìm kiếm thông tin trên màn hình.

Ánh sáng màu xanh hiện lên các tin tức và ảnh chụp không ngừng tuôn ra. Mà Mặc Hi đang tuyển chọn các nhiệm vụ từ hôm qua đến hôm nay, sau đó xem xét từ giá tiền cao đến giá tiền thấp.

Tìm kiếm một hồi lâu, Mặc Hi liền tìm được tin cô muốn tìm, chỉ thấy phía trên viết dòng chữ [Bạch Úc, 14 tuổi, hiện tại đang sống ở thành La An, đảo Thiên, giá 100 vạn.]

Quả nhiên, tài liệu này thật ngắn gọn, nếu là người bình thường còn tưởng chỉ là một cô bé, ngay cả thực lực và bối cảnh của cô ta cũng không đề cập đến. Sát thủ tự do, quả thật là có được có mất, có tự do nhưng đồng thời càng thêm nguy hiểm.

Không chần chờ, Mặc Hi liền điểm lên nhiệm vụ này, đồng thời cũng lấy ra thẻ của mình quét qua rãnh trên mặt thiết bị kia, tiếp nhận nhiệm vụ thành công. Tin tức hiển thị trên thiết bị cũng chuyển từ màu xanh thành đỏ, ý là nhiệm vụ đã có người tiếp nhận, đồng thời, bên cạnh cũng hiển thị tên người tiếp nhận [Tư.]

Cho đến khi Mặc Hi làm xong hết thấy mọi việc, Quý mới mở miệng “Anh nói, giá này mặc dù không thấp, nhưng em biết người này là ai sao? Đón nhận nhiệm vụ ầu như vậy cũng không nên nhé! Phải biết rằng người này được trả giá không phải thấp một điểm hay nửa điểm.”

Quả thật, số tiền treo thưởng kia đối với Bạch Úc là con gái của thành chủ không phải thấp một hai điểm, Mặc Hi cũng không nghĩ đến Thiên Nhu lại lấy ra giá này để phát hành nhiệm vụ.

Không sai, nhiệm vụ này chính là do Mặc Hi báo Thiên Nhu gọi đến phát hành, nếu đã là địch thù, cô sẽ không nương tay, hơn nữa cũng lấy một thân phận khác, cô làm sát thủ không phải chỉ để rèn luyện tay chân, mà cũng một phần vì một ít tiện lợi khác, giống như thời điểm này vậy.

“Giết ai, tùy vào tâm trạng.” Mặc Hi không có bất kỳ lý do nào, lắc nhẹ đầu, gió nhẹ thổi lên mái tóc đen dài kia, nhuộm đậm lấy nụ cười trên môi, vừa tà mị vừa thanh thoát, cho dù không nhìn thấy mặt mũi, nhưng vẫn khiến Quý hoa mắt trong nháy mắt.

Một khắc này, hắn, thật sự muốn nhìn một chút, đến cùng hình dáng của cô thế nào a...

“Ha ha, có cá tính! Em đã muốn, thì tùy tiện vậy, ngày mai cũng giờ này, gặp mặt ở đây.” Quý hoàn hồn, cười nói, tiếng cười vừa dứt bóng người cũng đã biến mất giữa không trung.

“Ha ha...” Nhìn khoảng không phía trước cười nhẹ một tiếng, bóng người cũng lóe lên, biến mất giữa không trung.

Lan can màu vàng trở nên yên tĩnh.

Đột nhiên, một tiếng huýt nhẹ tán thưởng vang lên.

Chỉ thấy một bóng người xuất hiện trên lan can màu vàng, không vang lên một chút tiếng động, thân hình thon dài, theo đó là một thân mặc quần áo màu đen, chính là Quý vừa rời đi không lâu.

Ngồi xổm trên lan can, trong tay xuất hiện một điều thuốc thơm bốc khói, thuận tay đặt điều thuốc trên môi, ngọn lửa lóe lên, trong đêm tối thanh vắng xuất hiện một điểm phát sáng đỏ hồng.

Một cảm giác khó nói thành lời bao phủ xung quanh, há miệng phun ra làn khói, trước mắt thành một mảnh mù mịt mông lung.

Cho đến khi hút xong một điều thuốc, thuận tay vứt tàn thuốc giữa không trung, Quý đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Mặc Hi vừa biến mất, khóe môi cong thành nụ cười, nhẹ giọng nói “Tiểu quý thú vị a...”

Bóng người lại lần nữa hoàn toàn biến mất.

Lúc này, có lẽ hai người cũng không biết, câu nói vừa rồi của Mặc Hi sau này sẽ trở thành một truyền kỳ, một truyền kỳ thuộc về Tư, giết người, không phải vì tiền mà giết, chỉ làm tùy vào tâm trạng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 17: Âm sát Bạch Úc

Edit: Mị Mị Beta: Sakura Đêm tiếp theo, hai người đứng hẹn mà đến, vừa mới ngồi xuống, Quý đã đưa cho Mặc Hi một tập giấy “Tinh báo.”

“Hà?” Mặc Hi tiếp nhận, cầm trên tay mở ra xem. Liền thấy trên đó là toàn bộ thông tin của Bạch Úc.

Bạch Úc, nữ, 14 tuổi, con gái của thành chủ Lâm La.

Thực lực: dị năng trung cấp, hệ đặc chất: lông vũ màu trắng.

Bây giờ đang cư ngụ trong học viện Andara ở thành La An.

....

Nhìn đại khái, Mặc Hi ngược mắt nhìn Quý “Không phải anh nói sát thủ tự do không được cung cấp tinh báo sao?” tài liệu này không tính là đầy đủ, nhưng so với những điều cô biết thì nhiều hơn.

“Liên minh sát thủ không cung cấp, không có nghĩa là không lấy được từ những tổ chức khác.” Quý không chút để ý nói, quét về phía tài liệu đã được Mặc Hi xem qua “Anh đã xem qua mấy cái này, mặc dù thực lực Bạch Úc không có gì đặc biệt, nhưng màn phòng hộ của học viện Andara cũng không phải tùy tiện muốn vào là vào, huống chi nói vào trong đó giết người. Em vẫn quyết định nhận nhiệm vụ này à?”

“Nhận chính là nhận, ở học viện Andara không thể giết người, nhưng không có nghĩa ở địa phương khác thì không.” Mặc Hi thờ ơ nói, con ngươi màu tím chớp động nụ cười, nhìn xán lạn lại thâm thúy, vẫn cứ mê hoặc lòng người như vậy.

Quý phát hiện, không nên thường xuyên nhìn vào cặp mắt màu tím kia, nếu không thật sự có thể bị mê loạn, này cũng có thể là dị năng của cô hoặc là cô cô ý, chỉ là hiệu quả vẫn như vậy.

“Em có tính toán gì?” Quý là kiểu người thông minh bậc nào chứ, đương nhiên sẽ nghe ra được ý tứ trong lời nói của Mặc Hi.

“Ha ha.” nhếch môi cười một tiếng, liếc mắt nhìn về phía hắn, chân đứng đưa trong không trung. “Học viện Andara không phải không có ngày nghỉ, mỗi tuần đều được nghỉ ngày cuối cùng, bởi vì không thể rời khỏi đảo Thiên nên căn bản thường hay bị quên, và cứ nghỉ học viện Andara không có ngày nghỉ, mà một ngày này, chỉ cần cô ta đi ra, nhất định phải hành động thành công.”

Đôi mắt đen nhánh sâu kín lóe lên, Quý cười nói “Nhìn em quả thật rất tự tin nha, hơn nữa tìm hiểu rất kỹ học viện Andara.”

“Làm sao? Cộng tác viên nhỏ, không nên cố gắng moi móc bí ẩn của người khác.” trong mắt Mặc Hi hàm chứa ý cười, tự nhiên nói.

“...” Cộng tác viên nhỏ...

Quý im lặng, thật sự không còn gì khác để nói sao? Hắn nhỏ? Ừ, cứ cho là hắn không lớn, nhưng mà lời nói từ miệng của cô thì có hơi chút...

Đôi mắt Mặc Hi vẫn cứ quét lên xuống trên người hắn, ý tứ rất rõ ràng.

“Từ... hình như cộng tác viên nhỏ dùng để gọi anh thì hơi bị ngược đi.”

Nghĩ lại, trước giờ hắn toàn chiếm tiện nghi người khác, bây giờ thế nào lại cứ có cảm giác ăn thiệt thòi trên tay đứa nhỏ này đây?

“À, không nên gọi là cộng tác viên nhỏ.” nụ cười trong đôi mắt màu tím của Mặc Hi thay đổi, chớp động tia sáng, cong lại như trăng non, ngay cả bầu trời đầy sao cũng thất sắc trước cô. “Hay gọi là Tiểu Quý?”

Trong nháy mắt Quý chờ người, chờ hắn hoàn hồn lại thì bóng người Mặc Hi đã biến mất, lưu lại một câu “Thời gian hành động, sẽ báo cho anh sau.”

“Đáng chết! Cái gì mà Tiểu Quý chứ!” Quý nhìn không gian trống rỗng phía trước có chút áp chế tức giận kêu lên, ngoài trừ dẫn tới sự chú ý của người đi dưới đường, cũng không có hồi âm

Mà những người dưới đường nghe tiếng kêu liền hướng lên trên nhìn lên, lại không thấy một bóng người, chỉ nghĩ chắc là mình ảo giác.

Ngày nghỉ mỗi tuần của học viện Andara nháy mắt đã tới, Bạch Úc vẫn như thường lệ rời khỏi học viện Andara, trên khuôn mặt khá ái hết sức vui mừng

nhưng trong ánh mắt vẫn ẩn chứa cừu hận.

Một đường trở lại đảo Thiên không gặp trở ngại, không đếm xỉa đến cô hầu nữ nhận hành lý của mình, vừa đến đại sảnh liền nói ‘Quản gia! Ra đây tôi gặp!’

Một thoáng sau, một thiếu niên cũng không lớn tuổi lắm xuất hiện trước mặt Bạch Úc, khẽ khom người ‘Tiểu thư.’

“Nói! Anh cho người đến báo với tôi là ba tôi đã trở về?” Bạch Úc chớp lấy cánh tay thiếu niên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng cao ngạo tràn đầy uy hiếp.

Mạng sống của quản gia này là nhờ cô cứu khi hắn sắp chết đuối, lại còn được sống trong điều kiện tốt thế này, cho nên dường như hắn là nơi để Bạch Úc trút giận, lại càng không nói tới cái gì mà gọi là khách khí. Có thể tồn tại được đến bây giờ là vì hắn có năng lực làm việc cũng không tệ, hơn nữa, khi cô bắt nạt hắn, hắn cũng không một câu oán hận.

“Đừng vậy.” thiếu niên cung kính lại hèn mọn nói, cả người cúi thấp thêm chút nữa để cho Bạch Úc thuận tiện bóp lấy tay hắn.

“Hừ hừ! Rất tốt! Đi xuống đi!” Bạch Úc cười cười, bỏ tay hắn ra, trên mặt tràn đầy hưng phấn, thấy thiếu niên rời khỏi, bỗng nhiên chợt nhớ tới gì đó chợt kêu lên “Chuẩn bị đồ ăn ngon cho tôi, còn có hôm nay cha tôi tới đây, phải xử lý tốt hết mọi việc cho tôi.”

“Dạ!” Thiếu niên dừng lại, sau khi nghe Bạch Úc nói xong mới một lần nữa xoay người rời khỏi.

Trong phòng khách, Bạch Úc xoay người ngồi trên sofa, vẻ mặt không ngừng thay đổi, hưng phấn, hưng ác, đắc ý...

Đến cuối cùng lại cười to lên, cười ra tiếng, cười đến chảy nước mắt, lần này cha đến tuyệt đối là vì muốn báo thù cho mình! Ha ha ! Nếu như vậy...

Mặc Hi! Mày đợi đi! Sát thủ không giết được mày! Thì mày nghĩ là mày đã an toàn sao? Không! Chỉ cần tao còn sống ngày nào, sẽ làm cho mày không được yên bình ngày đó!

Sắp rồi! Chiều tối nay cha đến, tất cả sẽ được định đoạt! Ha ha ha !

“Thế nào còn chưa tới?” Mãi cho đến chiều tối, Bạch Úc chờ hoài không thấy người cô gọi là cha đến, mà đứng trước mặt cô chính là thiếu niên quản gia với khuôn mặt hèn mọn.

“Chuyện này tôi cũng không biết, nhưng mà tôi cam đoan đã nhận được tin báo, có lẽ ông chủ gặp việc gì đó nên tới trễ.” Thiếu niên quản gia lên tiếng nói cũng có chút đạo lý.

“Được rồi! Tôi về phòng trước, ba ba đến nhớ gọi tôi.” thử ngẫm nghĩ cũng không có lý do để phát hỏa, một ngày đợi chờ khiến cho sự hứng thú lúc đầu của cô hụt đi không ít, bực bội bỏ lại một câu, Bạch Úc liền xoay người rời đi khỏi ánh mắt của thiếu niên quản gia.

Thiếu niên quản gia cũng không nói gì, quay người đi ra khỏi biệt thự.

Màn đêm yên tĩnh, bởi vì là khu biệt thự độc lập, cho nên khoảng cách giữa các tòa biệt thự không gần, mà, không ai phát hiện, hai bóng người ở ngoài nhìn chăm chú vào tòa biệt thự này đã lâu.

“Hey, anh nói này, em định cứ thế mà tiến vào giết cô ta?” Quý tùy ý hỏi, dáng vẻ hoàn toàn không có bộ dáng gì là chuẩn bị giết người.

“Nếu không thể thì còn cách nào?” Mặc Hi hỏi lại một câu, bộ dáng cũng tùy ý như vậy.

“Nếu cứ như thế, lỡ phát sinh chiến đấu trên diện rộng thì rất dễ bị phát hiện.”

“Một nhát giết cô ta là được rồi.”

“Thật là nên nói em nghĩ quá đơn giản hay là nên nói em quá tự tin vào bản lĩnh của mình đây? Ha ha!”

“Cả hai đều có.”

“Nói ra thì vì sao muốn làm sát thủ vậy? Tuổi của em cũng không lớn lắm mà.” Đột nhiên, Quý chuyển giọng, thay đổi đề tài.

Mặc Hi chuyển mắt nhìn hắn cười một tiếng “ Vì sao anh không nghĩ là em đã dùng thuốc gì đó để thay đổi vẻ ngoài chứ? Dù sao tâm thái của em cũng không giống trẻ con .”

“Hà!?” Quý sững sốt, đối với câu trả lời của Mặc Hi, cũng không phải là không thể, chẳng lẽ có khi nào hiện tại bây giờ mình đang hợp tác với một lão bà một trăm tám mươi tuổi không nhỉ? Hay là một bà thím? Nghĩ đến đây, Quý bật cười, quăng cho Mặc Hi ánh mắt nghi ngờ, cười nói “Coi như anh không hỏi nha, ha ha!”

Sau đó hai người tiếp tục im lặng, Mặc Hi nhìn trời một chút, mở miệng “Hành động thôi.”

“Được.” Quý gật đầu.

“Tiểu Quỷ, lần hợp tác đầu tiên cũng không nên để em thất vọng nha.” Mặc Hi quay đầu nhìn hấn cười nói.

Quỷ áp chế cảm giác thất bại trong lòng “Này, em cũng thật là! Còn nữa, đừng gọi anh là Tiểu Quỷ nữa, gọi là tiểu tử đáng yêu đi!”

“Tiểu tử?” Mặc Hi bật cười ra tiếng “Em còn tưởng anh tên là Tiểu —— Tử a! kỳ thật cũng không sai, ha ha.”

Bạn bè đùa giỡn rất thú vị đấy, nhưng hiện tại đang giết người nên cả người trở nên thận trọng.

“Đáng chết.” Quỷ gất lên một câu, tại sao cứ không nói lại cô đây? Hay nói cho đúng hơn là căn bản không muốn nói gì quá nặng lời với cô.

“Bất đầu.” Mặc Hi ngưng cười, không đùa với hấn nữa, cả người chuẩn bị xuất phát lại bị Quỷ kéo lại.

“Sao vậy?”

“Anh nói, đã là cộng tác rồi, tại sao em lại còn chuẩn bị đơn độc đi trước a,” Quỷ không đường lựa chọn, nói tiếp “Dị năng của anh có thể trợ giúp em hoàn toàn ăn đi người cũng như hơi thở đấy, mặc dù năng lực tiềm ẩn hơi thở của em cũng rất tốt.”

“Ha ha , em là lính mới, anh sắp xếp đi.” Mặc Hi cũng không để ý, tùy ý nói, rồi đứng yên một chỗ.

Lính mới? Thật là nhìn không ra, làm sát thủ là lính mới, nhưng giết người lại hoàn toàn không phải là lần đầu tiên chứ? Tư thái ung dung như vậy không phải ai cũng có được.

Ánh sáng màu vàng trong tay lóe lên, chứng minh hấn là một Dị Năng Giả cao cấp.

Xem ra, thiên tài của thế giới này thật nhiều ...

Mặc Hi nhìn ánh sáng màu vàng kia, tuổi của Quỷ cũng lắm là mười bảy hoặc mười tám, có thể đạt được thành tựu thế này cũng thuộc dạng thiên tài hơn người rồi. mà Mặc Hi cũng phát hiện, dường như người nào mình tiếp xúc cũng đều thuộc dạng thiên tài, Hắc Ảnh, Tam Lăng, Đại Lăng, Lạc Nguyệt, An Diệc Kỳ, Phong Tiên Tuyết, chờ một chút. . . . .

“Đi thôi.” Quỷ hô lên một tiếng, liền nhảy lên hướng về phía biệt thự kia mà lao đến.

Sau đó Mặc Hi mới bắt đầu chú ý đến sự biến đổi của cơ thể, cô nhìn thấy, cả người Quỷ trong suốt, giống như thể khí, khi hấn đi về phía trước giống như một vật không có sức nặng cứ trôi lơ lửng giữa không trung. Thật sự là trôi lơ lửng giữa không trung sao? Không! Mặc dù nhìn thấy thể thôi, nhưng dưới đôi mắt tím của Mặc Hi, cô có thể thấy được thân thể kia thỉnh thoảng vẫn chạm đất một chút, mặc dù vậy vẫn nhẹ đến mức không nghe thấy.

Nhìn như trôi đi không có sức nặng, tốc độ lại ngoài dự tính, trong thời gian Mặc Hi quan sát, Quỷ đã tới ban công lầu hai của tòa biệt thự.

Thật sự là “Quỷ.” A..

Thấy ánh mắt Quỷ nhìn về phía mình, Mặc Hi lấy lại tinh thần, bóng người lóe lên, thoáng cái đã đến biệt thự, điểm xuống đất một lần nữa, đã thấy cô đứng bên cạnh Quỷ.

Nhìn tốc độ như thuận di của Mặc Hi, trong mắt Quỷ lóe ra vẻ tán dương. Hai người nhìn nhau một cái, liền đi vào phòng.

Mà lần này, Mặc Hi lại lần nữa cảm nhận được chỗ tốt từ dị năng của Quỷ mang lại.

Đối mặt với song cửa trước mắt, thế mà Quỷ có thể xuyên qua, thật là quỷ dị ... thuận lợi a!

Có dị năng như vậy không làm trong thế giới ngầm cũng thật lãng phí.

Mặc Hi cũng không chần chờ, trực tiếp xuyên qua thủy tinh.

Hai người nhìn nhau cười khi thấy Bạch Úc đang nằm trên giường. Bạch Úc mặc một bộ quần áo màu trắng, cứ như vậy nhắm mắt nằm trên giường, hàng mi rậm rạp nhẹ nhàng rung nhẹ, mũi xinh xắn thon gọn nhô cao, môi nhỏ mềm mại khẽ mở ra đóng vào, cô như vậy nhìn qua thật giống như một đứa bé đáng yêu, khiến cho người khác không nhịn được muốn bảo hộ.

Quỷ đứng lại nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ đó một hồi lâu, ánh mắt kia giống như chỉ đang thưởng thức một món đồ xinh đẹp, sau đó chuyển mắt nhìn về Mặc Hi, ý tứ xen lẫn đùa giỡn cùng với không còn gì để nói.

Ai, cô em gái đẹp như thế, sao xuống tay được đây...

Bạch Úc. Đối với cô nhóc này thì Mặc Hi cũng không để ý, mặc dù trước giờ cô ta luôn chống đối mình, nhưng Mặc Hi cũng không có suy nghĩ phải làm gì cô ta, riêng lần này thì cô ta làm quá đáng rồi, lại dám mời sát thủ. Xem ra, cô ta hận mình đến mức không giết chết mình thì không cam lòng, nếu như vậy, mình cũng không cần phải tỏ ra là người lương thiện hay tốt lành để làm gì, uy hiếp nguy hiểm thì cũng đáng bị diệt trừ, cô không vui về gì khi lưu lại cho mình một hậu họa về sau.

Đưa tay, dưới ánh mắt mang ý cười của Quý, ánh sáng màu tím xuất hiện, trong tay cô lóe ra một quả cầu lõi điện.

Quả nhiên là như vậy! Ánh sáng màu tím hư hư thật thật của Dị Thánh!

Ánh mắt Quý nhìn chằm chằm vào ánh sáng chớp động trong tay Mặc Hi, năng lực như vậy không biết là phúc hay họa.

Lại thấy...

Trong lòng nói khẽ một tiếng, lõi điện trong tay đại phát, bị cô quăng ra ngoài.

“Quý! Lui lại!” Mặc Hi hô lên một tiếng trầm thấp, cả người cô đã hướng ra sau.

“!?” Quý hơi sững sờ, nhưng khi lời Mặc Hi vừa dứt hẳn cũng thôi lui ra sau, chưa kịp chờ hẳn hỏi gì, liền nghe phía trước phát ra một tiếng vang thật lớn.

“Oanh!” không gian trước mắt bỗng nhiên biến dạng.

“Ha ha! Không tệ! Lại có thể phát hiện ra tôi!” Thuận theo khói bụi tan đi, một giọng nói chọt vang lên!

“Cái gì?” Quý kinh hoàng, thế mà hẳn lại không phát hiện được sự tồn tại của người này!

Mà ngay lúc này, Bạch Ưc nằm trên giường cũng sợ hãi tỉnh dậy, nằm ngủ chọt nghe tiếng vang lớn như vậy, không tỉnh lại mới là lạ, chớp mắt liền thấy người đàn ông mặc đồ đen đứng bên cạnh, nghi ngờ nói “Anh xuất hiện làm gì vậy?”

“Tiểu thư! Vừa rồi có hai vị khách muốn tới giết cô đấy! Đương nhiên tôi phải xuất hiện rồi.” Người đàn ông bình thản trả lời, nhưng trong đó có xen lẫn vài tia chế nhạo, đương nhiên Bạch Ưc cũng hiểu được.

“Cầu Đông, anh phải hiểu rõ! Anh chỉ là một bảo tiêu của tôi! Là người hầu của nhà tôi! Ai cho phép anh nói chuyện với tôi như thế!” vốn trong thời gian này tâm tình khó chịu, Bạch Ưc vừa nghe xong khẩu khí của người đàn ông nọ, nhất thời tức giận thở hắt hắt kêu lên, từ ngữ cũng như sắc mặt cô đều vô cùng không tốt.

Càng là cường giả thì càng có tôn nghiêm, bị người khác nói mình như thế đã khó chịu huống chi con nhóc này tuổi còn nhỏ hơn mình nhiều như thế.

Quả nhiên, sắc mặt Cầu Đông tối lại, con ngươi lạnh như băng nhìn Bạch Ưc, giọng nói theo đó mang theo vẻ trào phúng cùng với lạnh lẽo, “Nếu không phải Đại nhân muốn tôi bảo vệ cô, ai thèm quan tâm đến chết sống của cô, còn nghe cô léo mép.”

“Anh!!!” mắt Bạch Ưc trừng to, nhưng dưới khí thế của Cầu Đông đang phát ra khiến cho cô nhất thời run rẩy, nhờ đó cô ta mới yên tĩnh lại, bất kể nói thế nào thì người đàn ông trước mắt này vẫn là cường giả cấp Dị Sư a!

“Hừ!” hừ lạnh một tiếng, không ngó ngang gì tới Bạch Ưc nữa, Cầu Đông chớp mắt nhìn về vị trí của hai người Mặc Hi, lạnh nhạt nói “Nói đi! Tội này là ai? Nếu đã dám đến thì chắc cũng đã có lòng chuẩn bị hậu quả!”

Bạch Ưc cũng chớp mắt nhìn theo ánh mắt của Cầu Đông, cái gì đều không có mà!?

“Ha ha! Đương nhiên rồi!” nhưng, đang dưới ánh mắt nghi ngờ của Bạch Ưc, một giọng nói hờ hững tùy ý vang lên, chứng tỏ nơi này thật sự có người! mà giống như Cầu Đông vừa nói... người này là sát thủ đến giết mình!?

Cả người đang trong trạng thái ẩn, Quý nhìn Mặc Hi đứng trong khí thế của Dị Sư kia phát ra, trong mắt chớp động kinh dị, đáng chết, ngay cả mình cũng cảm giác bị đè nén, thế mà cô không có bị gì hết, điều này chứng tỏ gì? Chẳng lẽ thực lực của cô mạnh hơn anh không chỉ là một chút sao?

Hơn nữa... màu tím đang chớp động trong mắt cô là gì? Nhiệt huyết như vậy! Chẳng lẽ cô muốn đối kháng cùng với Dị Sư trước mắt này sao? Làm cái quỷ gì vậy?

“Trước rút lui đi.” Quý nhỏ giọng nói, đối chiến công khai với đối thủ thế này rất bất lợi.

Trong lúc Quý đang nói, không khí bỗng nhiên bị đè nén lần nữa, kèm theo đó là giọng nói của Cầu Đông vang lên “Muốn đi!? Không có dễ thế đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 18: Bạch Ưc chết

Edit: Mị Mị Beta: Sakura Trước mắt có nhìn cũng không thấy bóng của địch nhân, hơn nữa hơi thở của hai người cũng được che dấu rất kỹ, nếu không phải lúc này bọn họ phát lực thì có khả năng mình cũng không cảm nhận được, bây giờ vẫn cứ dựa vào lực lượng còn thừa lại mới cảm giác được sự tồn tại của họ.

Cầu Đông không hề thả lỏng chút nào, mới tiến vào cảnh giới Dịch Sư chưa tới một năm nên hắn vẫn hoàn toàn chưa nắm hết được toàn bộ lực lượng của cơ thể. Hơn nữa, trong chiến đấu, tuyệt đối không được phép coi thường bất kỳ một đối thủ nào, đây tuyệt đối là vấn đề cần phải đề ý.

“Em không nói mình sẽ chạy!” Mặc Hi cười nhẹ nói, Dịch Sư đây! Rốt cuộc là trình độ thế nào đây? Thật mong đợi! Cho dù hôm nay có rút lui, Bạch Úc sẽ biết điều mà phòng bị, hơn nữa với tình hình trước mắt thì người đàn ông này sống chết cũng không rời khỏi bên cạnh cô ta, nếu là như vậy, không bằng làm đến cùng. “hắn, em phụ trách, anh phụ trách giết cô ta! Đối với anh rất đơn giản nha!”

“Em?” Quý còn muốn khuyên bảo gì đó, nhưng vừa nhìn đến ánh mắt của Mặc Hi thì biết có nói gì cũng chẳng thay đổi được, im lặng một lát “Được rồi, được rồi, em đã có lòng tin, thì anh có gì không dám! Ha ha!”

“Hai con kiến hôi không biết sống chết!” Cầu Đông cười khinh thường một tiếng, trong tay liền lóe ra ánh sáng màu xanh lục!

“Hành động!” Mặc Hi ra lệnh, thấy Quý theo đó không nhúc nhích, nhất thời con ngươi lạnh lẽo “Trước không cần lo cho em! Hắn chết hay không, không quan trọng, Bạch Úc chết là được.”

Ý nghĩa lời này thế nào sao Quý còn không hiểu được chứ, chỉ cần Bạch Úc chết rồi, thì bọn họ sẽ hoàn thành nhiệm vụ, cũng không cần phải liều mạng với người đàn ông này.

“Anh biết rồi, em yên tâm!” lời Quý vừa dứt, liền chuẩn bị hướng về phía Bạch Úc.

“Mơ tưởng!” Làm sao Cầu Đông để Quý toại nguyện được, sau khi nói xong, liền thấy trước mặt Bạch Úc xuất hiện một bức tường đất, vừa vịn cần được một kích của Quý.

“Hừ hừ! Muốn chết!” Thấy trên bức tường đất để lại một vết sâu, Cầu Đông cười lạnh một tiếng, bụi đất trên mặt đất bắt đầu động đậy, trong nháy mắt đã tạo thành mấy mũi chông đất, bao quanh Quý.

Đang trong lúc Cầu Đông chuẩn bị đuổi theo truy kích, mắt chợt lóe, trước mặt hắn liền xuất hiện thêm một tường đất khác, mà đúng lúc này một đạo lôi điện trắng tím cũng vừa đánh lên.

“Nói rồi! Chú là đối thủ của tôi!” một tiếng cười nhẹ vang lên, không có dị năng quỷ dị của Quý không chế, Mặc Hi hoàn toàn hiển lộ ra trước mắt của Cầu Đông

Mà cũng trong lúc này, ánh mắt vốn dĩ đang khinh miệt của Cầu Đông khi nhìn thấy ánh sáng màu tím lóe ra trong tay của Mặc Hi bỗng nhiên trừng lớn. “Dị... Dịch Thánh?”

“Đúng!” Thừa dịp trong nháy mắt Cầu Đông ngây người, công kích của Mặc Hi đã đến trước mặt, đập thẳng lên người hắn.

Cảm giác tê dại trong nháy mắt khiến cho Cầu Đông tức giận, đáng chết! Sao có thể là Dịch Thánh? Nếu thật sự là Dịch Thánh, thì mình đã sớm đi đầu thai rồi! Chớp mắt quay lại đã thấy trên người Bạch Úc lúc này đã xuất hiện vết thương, đang sợ hãi chạy trốn ra ngoài.

“Đáng chết! Đồ ngu! Không được rời khỏi cạnh tôi!” Cầu Đông nguyên rủa một tiếng, rồi lập tức làm cho xung quanh Bạch Úc xuất hiện tường đất phòng ngự giúp cô ta, đồng thời công kích cũng hướng về phía Quý trong không khí.

“A!” Nhưng trong lúc hắn bận tâm đến Bạch Úc thì công kích của Mặc Hi lần nữa ập tới, trong không khí chớp động ánh sáng lôi điện trắng tím, phát ra tiếng vang “xoẹt xoẹt...” do ma sát của năng lượng trong lôi điện với không khí, công kích cứ được tăng thêm uy lực quả thực đã khiến cho Cầu Đông bị thương, da trên người đã bị cháy nám đen!

“Hình như chú quên mất, tôi nói, tôi mới là đối thủ của chú!” bên tai truyền tới tiếng cười bình tĩnh của Mặc Hi.

“A a! Tao muốn giết chết mày!” Bởi vì phải phân tâm bảo vệ Bạch Úc nên tay chân hắn bị bó buộc, Cầu Đông bị nghẹn khuất hét lên, khí thế trên người phát ra hết sức, cho dù thế nào, hắn cũng là cường giả cấp Dịch Sư, khí thế áp bức hoàn toàn có thể khiến đối phương gặp bất lợi hơn nhiều.

Nhưng tất cả những gì diễn ra trước mắt vẫn khiến cho hắn không thể tưởng tượng được, Mặc Hi trước mắt, vẫn đứng như vậy, trên mặt vẫn nụ cười như vậy, con ngươi màu tím chớp động tia bốn cột, sau đó nghe cô khinh thường nói “Đây là khí thế của chú? Hình như vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ! Lãng phí năng lượng nhiều quá đấy!”

So với khí thế của người đàn bà đi theo bên cạnh Phong Tiên Tuyết phát ra hôm đó mà nói, thì khí thế của Cầu Đông phát ra thật khiến cho Mặc Hi thất vọng.

“Mày... mày rốt cuộc là ai?” kinh hoàng qua đi, Cầu Đông bình tĩnh lại, hỏi, người trước mắt nhìn qua chỉ là một đứa con gái không lớn lắm, thật là quá quỷ dị. Đương nhiên, trong lòng có tình tào giống như trên mặt không thì không biết.

Con ngươi Mặc Hi quỷ dị lóe lên, câu hỏi, khiến cho người đàn ông kia đang nhìn Mặc Hi có chút xuất thần, không phải là ảo giác mà hoàn toàn là như thế, chỉ thấy môi hồng xinh xắn kia nói khẽ “Tôi à! Sát thủ tự do, Từ!”

“Từ...?”

“A a.. cứu mạng! Cầu Đông, chú đang làm gì vậy?”

Trong lúc Cầu Đông đang chuẩn bị muốn hỏi thêm gì đó liền bị một tiếng kêu thống khổ này làm cho tỉnh lại, chớp mắt nhìn lại liền thấy Bạch Úc đang từ giữa không trung va thẳng vào tường, lông vũ màu trắng bay tứ tán bốn phía, mà xung quanh Quý cũng phù hiện từng thanh kiếm trong suốt đâm thẳng về phía cô ta. Đương nhiên, công kích của Quý chỉ có Mặc Hi thấy được, bởi vì mới vừa rồi mặc dù cô đã bị giải trừ ẩn thân, nhưng Quý cũng có động chút tay chân, để cô có thể thuận tiện nhìn thấy trạng thái ẩn thân của mình

“Con mẹ nó! Mày cố ý!” Cầu Đông rống to một tiếng, lúc này mới đoán được là Mặc Hi cố ý dẫn dụ hắn nói chuyện để cho đồng bạn tranh thủ thời gian!

Chỉ thấy sau khi Bạch Úc đập vào tường cả người mềm nhũn trượt xuống đất, mà khi Bạch Úc đập vào tường không lâu, từ bức tường phía sau chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện mấy chông đất công kích về phía Quý, thậm chí sau khi phá giải công kích của Quý, tốc độ vẫn không giảm đâm thẳng tới.

“Xoẹt, xoẹt..!” Xung quanh vang lên tiếng va chạm của lôi điện, nguyên một mạng võng lôi điện tím trắng hướng về phía Cầu Đông bao quanh.

“Hừ!” hừ lạnh một tiếng, đã trượt chân một lần rồi làm sao có thể để tái phạm lần nữa, tay phải khẽ động, trong nháy mắt lôi điện bốn phía bị tường đất ngưng tụ chặn lại, ngay sau đó, mắt Cầu Đông mở lớn, hắn thật sự không thể tưởng tượng được, hắn lại cảm giác được năng lượng của tường đất càng ngày càng giảm xuống, có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nhưng không chờ hắn suy nghĩ, một quả cầu điện lớn bằng nắm tay đã xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, kèm theo tiếng cười thanh mỉa vang vọng bên ngoài tường đất.

Bốn phía bức tường một trận biến ảo, toàn bộ đều biến thành châm, chỉ chít, lao về phía thân thể nhỏ nhỏ của Mặc Hi! Cơ hồ không đến một giây sẽ xuyên suốt cơ thể cô.

Khóe miệng khẽ cong thành nụ cười tàn nhẫn, Cầu Đông đã dự kiến ra cảnh địch nhân trước mắt này sẽ bị xuyên thấu.

Nhưng là!

Cả người Mặc Hi lại tạo ra một thể tránh với độ cong vô cùng quỷ dị, bao quanh thân thể hiện ra một lưới điện, cứ như vậy không bị một chút xây xát nào mà lui về sau, lần nữa rơi xuống đất một cách an toàn, nháy mắt, lại đến trước mặt Cầu Đông.

Hắn con mẹ nó! Lại là Vô gia hủ! Vậy mà lại là song tu dị võ! Bằng không làm sao lại có tốc độ và sức chịu đựng cỡ đó! (thân thể của dị năng giả so với người bình thường cũng không tốt hơn nhiều lắm, cho nên có thể hành động trong tốc độ như vậy mà vẫn không thở gấp thì không có mấy người làm được).

Cầu Đông có chút uất nghẹn đón lấy công kích không ngừng ập tới của Mặc Hi, còn phải từng thời khắc chú ý đến Bạch Úc, nghĩ đến mình là cường giả Dị Sư thể mà lại bị hai tên tiểu bối thấp cấp hơn khiến cho chật vật như thế!

“A a! Tao muốn tui mày chết!” lại một lần nữa không cẩn thận bị lôi điện của Mặc Hi đánh bị thương, Cầu Đông rống to lên một tiếng, về mặt tràn đầy hung ác “Tụi mày cho là tao chỉ có như vậy sao? Sức mạnh của Dị Sư tui mày không tưởng tượng được đâu!”

“Ha ha, phải không? Cũng chỉ như thế thôi!” Mặc Hi một chút cũng không thêm đề ý, nếu nói cô không bị thương chút nào cũng không đúng, mới vừa rồi bụng bị đánh trúng khiến cho máu trong người cô nhộn nhạo, thiếu chút nữa thì phun ra ngoài.

Quanh thân Cầu Đông lóe ra ánh sáng màu lục, liền thấy mặt đất quanh thân của Bạch Úc đang vô cùng chật vật kia bỗng ngưng đọng, dĩ nhiên là nó đã được nâng lên cao, hoàn toàn bao quanh bảo vệ xung quanh cô ta, biến hóa như vậy khiến cho Mặc Hi và Quý cũng hơi sững sờ.

Mặc Hi cười ra tiếng “Chú không sợ làm cho cô ta nghẹn thở chết sao?”

“Hừ!” Về mặt lạnh lẽo của Cầu Đông nổi lên tia chế nhạo “Người có dị năng cũng không phải là người thường, hơn nữa chỉ cần như thế! Trong đoạn thời gian ngắn này đủ để tao cho mày bị chôn trong đất vĩnh viễn!”

Nói mấy chữ cuối cùng cơ hồ là vừa nghiêng răng vừa nói, có thể thấy rõ tâm trạng hắn lúc này.

Mà, sau đó sắc mặt Mặc Hi khẽ trầm tĩnh lại không ít, cặp con ngươi kia càng thêm nhiệt huyết. Phải biết rằng, thân phận của Từ ngay từ đầu đã khẳng định là một Dị năng giả, chiêu thức của Vô gia hủ không thể dùng được, dù sao chỉ cần có nhãn lực tốt một chút, thì có thể sẽ bị nhận ra ngay. Hơn nữa, khi dùng võ lực, khả năng khống chế dị năng cũng sẽ không rõ ràng, cho nên ngay từ đầu cô đã xác định sẽ dùng lôi điện để chiến đấu, dưới sự trợ giúp khống chế của đôi mắt tím cũng không tính là quá kém, điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, chiêu số công kích quá ít.

Dưới ánh mắt của hai người, cả người Cầu Đông dần dần lơ lửng, trên mặt là nụ cười tàn nhẫn chế nhạo, mà trần nhà biệt thự lúc đó dường như đang bị hòa tan, từng chút một biến mất không tung tích, mãi cho đến khi trên đỉnh đầu là bầu trời đêm bao la!

“Từ...” Quý đang chuẩn bị nói gì đó, lại bị Mặc Hi chặn lại, “Vẫn như cũ, anh phụ trách giết cô ta, những khác cứ để em nghĩ cách.”

“Em...” Quý không đường lựa chọn, tên này sao cứ ngoan cố như thế a! Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy, động tác trong tay không ngừng, từng đạo công kích hướng về phía quả cầu đất đang bao quanh Bạch Ưc.

Phòng ngự do Dị Sư tạo ra quả thật vô cùng mạnh, nhưng nó cũng cần phải có năng lượng mới duy trì được, chỉ cần làm năng lượng của quả cầu kia hoàn toàn bị hao tổn, sẽ không sợ không phá được nó!

“Hừ hừ! Xem ra chúng mày đã sắp xếp xong rồi a!” Đứng giữa không trung, Cầu Đông giống như một thiên thần nhìn xuống đám người Mặc Hi dưới mặt đất, rồi thấy hắn nhìn xung quanh xem xét, lúc này mới thấy một đạo ánh sáng màu xanh trong suốt vẫn sóng, mà vẫn sóng xanh này hoàn toàn bao trùm toàn bộ biệt thự, liền cười nói “khó trách đánh lâu như thế cũng không có một điểm động tĩnh, hóa ra là như vậy. Nhưng như vậy cũng tốt, miễn bị người khác quấy nhiễu! ha ha ha ha!”

“Tới đi! Sẽ cho chúng mày ngủ yên dưới lòng đất!” Cầu Đông cười hung ác, ánh sáng màu xanh quanh thân Cầu Đông phát tán rộng hơn, mà trong một khắc này Mặc Hi cũng cảm giác được nguy hiểm ập tới, mặt đất bắt đầu từng trận rung động.

Xem ra hắn đang muốn trong một chiêu này giải quyết mình a! Dùng được một chiêu như vậy! Nhìn đáng về tựa hồ quá phóng đại đi?

“Quý! Nếu thật sự không được phải chạy đi thật xa đấy!” Mặc Hi chuyển mắt nhìn về phía Quý cười nói, đến lúc này rồi mà khuôn mặt cô vẫn mang vẻ đùa giỡn thật khiến Quý không còn đường nào để nói, nhưng cũng bình tĩnh hơn không ít.

“Ha ha, em cũng quá xem thường anh rồi! Em, định dùng cái gì sao?” Quý cũng cười trả lời một câu, đột nhiên cảm giác được không khí xung quanh dần dần bị đè nén lại một cách quỷ dị còn có trên không trung dường như càng lúc càng bị gì đó bao phủ, con người lóe lên, nhất thời biết rõ ý nghĩ của Mặc Hi, ẩn tượng của hắn đối với một chiêu kia vô cùng sâu sắc đấy!

“Nhớ lời em nói đấy!” Biển tướng thừa nhận, mắt Mặc Hi nhìn về Cầu Đông đang lơ lửng giữa trời, rắc rối duy nhất của chiêu này chính phải có thời gian ngưng tụ, sau này cần phải tích cực nghĩ cách cải tiến!

Có chút nghĩ đến không đường lựa chọn, con người chớp động ánh sáng nhiệt huyết, vậy xem một chút đi, sau khi đột phá mình cũng chưa tìm được người để thí nghiệm, lần này, chú thật vinh hạnh nha!

Ngay sau đó, Cầu Đông đang lơ lửng trên trời cũng cảm nhận được cổ hơi thở dị dạng, hủy diệt, bá đạo! Không cách nào chống cự! hơi thở này ở khắp nơi, va chạm bóp nghẹt lấy tâm linh của hắn. đây là cái gì? Đáng chết! Tại sao luôn xuất hiện nhiều điều ngoài ý muốn quỷ dị như vậy!

Tâm tình xúc động càng khiến cho Cầu Đông muốn kết thúc trận chiến này càng sớm càng tốt, mắt nhìn chăm chăm Mặc Hi trên mặt đất như nhìn một người chết, “Tới đi! Tiếp nhận lễ vật tao đưa cho mày mang đi chết!”

Nói dứt lời, mặt đất giống như một nồi dầu đang sôi sục lên.

Mặt đất giống như nước không chút sức nặng, tạo ra những con sóng hùng dũng, bùn đất động thành những con thú hung ác, cánh tay, đầu lâu, đầu lao thẳng về phía Mặc Hi, thật giống như địa ngục nhân gian!

“Hà?” Mặc Hi chuẩn bị nhảy lên, lại phát hiện dưới chân đã bị mấy cánh tay nắm chặt giữ lại, cô cúi đầu nhìn xuống, nhưng cánh tay này đều được tạo thành từ bùn đất, đang nắm lấy cổ chân của cô.

“Ha ha.” Con người lóe lên, được cái này mất cái kia, tuyệt chiêu quy mô lớn như vậy, chẳng những lực khống chế phải tốt mà còn phí rất nhiều năng lượng chỉ làm được một lần mà thôi!

Đang trong lúc Mặc Hi bị cố định, bùn đất phía trước trong khắc này đã dâng lên cao, giống như sóng thần ập về phía Mặc Hi, nếu dính một chiêu này, chỉ sợ cả người sẽ bị chôn vùi mất.

Điện quang bao quanh người Mặc Hi lóe ra, dưới chân cũng thế, đánh xuống dưới, phá tan bùn đất đang nắm giữ chân cô, làm cho chúng lần nữa dung nhập vào bùn đất thành một thể. Sau một khắc, cả người Mặc Hi cũng biến mất, đạo sóng bùn đất kia liền ập vào hư không, nhập vào trong nước bùn dưới đất. Công kích bùn đất này, cứ tiếp tục ngưng tụ lại và gia cố thêm cứng rắn rồi cố định cô, hết lần này đến lần khác, dưới sự phá hoại của lôi điện, nó lại vỡ ra và hòa nhập vào bùn lỏng dưới đất, nếu nó không được gia cố cứng lại thì không cách nào chế trụ được Mặc Hi, và ngược lại, cô cũng không cách nào chế trụ được nó khi nó ở dạng bùn lỏng, và hậu quả của việc này chính là chiến đấu kéo dài.

Một khắc này, biển bùn cũng kịch liệt bị thay đổi, mặt đất giống như địa ngục đáng sợ mà tức tối, từng con sóng cao hóa thành từng bầy thú không ngừng nhảy chồm lên, đuổi theo thân ảnh chột ần chột hiện của Mặc Hi. Chỉ thấy dưới chân Mặc Hi điện quang chột lóe, không ngừng chớp động, né tránh được công kích của Cầu Đông chỉ trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Nói qua nói lại thì thực sự không có chiến đấu trực tiếp, nhưng tiêu hao thể lực nhiều như vậy vẫn khiến trán Mặc Hi xuất hiện mồ hôi, cơ mà khỏe miệng cô đang mỉm cười rõ rệt.

“Oanh long...”

Bầu trời đã bị mây đen bao phủ, dày đặc và sôi sục giống như đang ở trước mắt, trong đó lò mờ lấp lánh cái gì đó, một cổ hơi thở hủy diệt ập đến bốn phía, áp lực, vô cùng áp lực, phía sau mây đen kia dường như tiềm ẩn lực lượng hủy thiên diệt địa. Đây là uy lực của thiên nhiên, là uy lực của tự nhiên mà loài người không cách nào phản kháng.

Đáy lòng Cầu Đông run rẩy, hắt ngược đầu nhìn bầu trời, trán đã xuất hiện mồ hôi lạnh, rõ ràng bầu trời đêm đang yên tĩnh thế nào lại đột nhiên xuất hiện mây đen dày đặc như thế? Hơn nữa, ngay cả dáng vẻ của một giọt mưa cũng không thấy, thậm chí so với sấm chớp tự nhiên thường ngày còn hùng dũng hơn, loại cảm giác kia giống như là...

Hình như biến hóa này nhằm vào mình!

Đáng chết! Thật là nhằm vào mình rồi!

Mắt Cầu Đông trừng lớn, toàn thân rét run, khiến cho lực không chế phía dưới bị giảm đi một chút.

Cuối cùng hẳn cũng phát hiện ra cảm giác dị dạng này là cái gì rồi, nếu thật sự là sấm chớp tự nhiên, tuyệt đối sẽ không cho mình có cảm giác như vậy, loại cảm giác đáy lòng lạnh run kia. Không sai! Toàn bộ biến đổi trên trời kia, dường như vì mình mà đến!

Đây là chuyện gì?

Uy năng của thiên địa?

Chẳng lẽ xung quanh còn có những Dị năng giả cường đại khác, hoặc là nói... Dị Vương?

Mà, ngày trong lúc đó, Mặc Hi trên mặt đất cũng bất chợt dừng lại, mắt nhìn về phía Cầu Đông trên trời, mang theo ý cười!

Trong nháy mắt này, Cầu Đông cũng cảm giác được, từ khi hẳn bắt đầu nghĩ đến chuyện kia cũng đã phân tâm chú ý đến đám Mặc Hi, dù sao bọn họ cũng là địch nhân mà hẳn muốn giết chết, cho nên biến hóa của Mặc Hi cũng làm hẳn hoàn hồn trong nháy mắt, tiếp đón hẳn chính là chuyện khiến hẳn chấn kinh.

Chỉ thấy lôi điện tím trắng dưới chân Mặc Hi lóe lên, lúc sáng lúc tối, thế mà cô lại cũng có thể lơ lửng giữa không trung, trong tay tứ tán ra lôi điện màu tím, trên mặt vẫn duy trì nụ cười, ngạo nghễ, bá đạo, uy nghiêm! Người cô nhỏ bé, nhưng khiến người đối diện lại tự nảy sinh cảm giác hèn mọn! Tình cảnh trước mắt khiến cho Cầu Đông thật sự cảm thấy người đứng trước mặt mình là một cường giả Dị Thánh!

Chính là lúc này!

Chỉ trong nháy mắt Cầu Đông thất thần, mắt Mặc Hi lóe lên, nụ cười mông lung! Để mình nhìn xem! Bây giờ trình độ của mình đến cỡ nào rồi!

“Oanh long!”

Tiếng vang thật lớn trên bầu trời dường như khiến cho mặt đất rung động, lôi điện màu tím trắng ập xuống, tựa như phá vỡ bầu trời! Giống như thiên thần phẫn nộ, uy hiếp hủy diệt tất cả.

Mặt đất dao động càng mạnh, nếu vừa rồi nói mặt đất giống như địa ngục thì bây giờ dưới uy năng của trời đất đã hoàn toàn bị quên lãng, đó chính là uy năng không cách nào so sánh a! Sự phẫn nộ của thần!

“!” Cầu Đông giống như bị ngu người, đạo tia chớp kia cơ hồ là tới trong nháy mắt, đội thẳng lên người hẳn, bao trùm không thấy thân ảnh, đồng thời thấy ngay tại đó ánh sáng màu lục phát tán rộng rãi.

“Ha ha...” Mặc Hi đang cười, nhẹ tựa như đang trào phúng lại vô tình, cảm giác cả thiên hạ này giống như là của duy nhất một mình cô, thật chân thật. Một lần này càng thêm rõ ràng... ở lãnh thổ này, cô chính là chúa tể! Trong con người có chút mê ly sâu kín, lại như vô tình, thương xót, cao ngạo. Đây giống như loại cảm giác thương xót của các vị thần đối với nhân loại.

Linh hồn màu tím càng phát sáng chói mắt, chẳng qua là giờ phút này Mặc Hi không chú ý, bây giờ cô lại vô tình bày ra trạng thái không linh, nhưng tất cả trước mắt đều nhìn thấy rõ ràng, thậm chí so với lúc trước còn rõ ràng hơn, ngoài ra... cô cảm giác được chỉ cần cô đưa tay bóp một cái thì người đang vùng vẫy chống đỡ trong lôi điện kia liền chết.

Không sai! Một khắc này! Mặc Hi cảm giác... mình chính là thần tối cao!

Đây là chuyện gì? Giống như một cái vung tay với Bạch Ưc ở Hợp Thiên lâu hôm đó, giống như bàng quan nhìn mình thay đổi, nhưng, hết lần này đến lần khác không cách nào tránh khỏi, lại càng cảm giác thấy mình vốn là...

“A a a a !” tiếng la hét tức tối xen lẫn thống khổ, khiến cho Mặc Hi nâng mắt.

Chỉ thấy trong không trung, Cầu Đông uất nghẹn đón chặn từng đạo lôi điện oanh kích, mà con người nhìn về phía Mặc Hi, tràn đầy tàn nhẫn.

“...” Đưa tay, một ngón tay nhẹ nhàng điểm, trên bầu trời xuất hiện từng đạo lôi điện bỗng nhiên càng trở nên kịch liệt, dường như sôi sục, sôi sục hi vọng Mặc Hi phóng thích chúng nó.

“Oành..ù..ù..!”

Mười đạo lôi điện xuất hiện giữa không trung, đập thẳng xuống, thế nhưng bao quanh người Cầu Đông, lôi điện xuất hiện bốn phía bỏ về phía thân thể hẳn, tất cả lôi điện tựa như một đội quân đặc chủng, chỉnh tề, dẫn theo nồng đậm sát khí cùng hủy diệt, có chiến thuật và quy luật tấn công Cầu Đông!

Mà Mặc Hi lúc này dừng lại giữa không trung, ngón tay huy động tùy ý, tựa như cấp trên đang chỉ dẫn toàn chiến cục, cao cao tại thượng, khiến người kính sợ!

Dưới chân luôn có lôi điện tím trắng chớp động, có thể thấy cô vừa khống chế lôi điện vừa khống chế được năng lượng của bản thân mình.

“Tù! Nhiệm vụ hoàn thành rồi! Đi thôi!” Đột nhiên, một tiếng gào lên để cho Mặc Hi đang trầm mặc bỗng giật mình, nhưng vẫn giữ nguyên khống chế lôi điện, đột nhiên cảm thấy có cảm giác không thoải mái, điện quang dưới chân lóe lên rồi bị dập tắt, cô bị rơi xuống!

“Đáng chết!” Quý nhìn cô rơi xuống, vô cùng sùng sốt, vốn dĩ nhìn thấy Mặc Hi cường đại như vậy khiến cho hắn cảm thấy kính sợ, nhưng cũng không quên nhiệm vụ của mình, cuối cùng cũng giết chết Bạch Úc, lại không nghĩ đến kết quả lại thế này.

Thân thể động đã đón được Mặc Hi đang rơi xuống, cảm xúc mềm mại khiến cho Quý run khẽ, sau đó cả người Mặc Hi theo hắn đồng dạng biến mất, Quý đã dùng tới dị năng của mình.

“Đi mau.” Mặc Hi tựa vào lòng Quý, thân thể truyền tới cảm giác suy nhược khiến cô cắn răng chịu đựng, nhưng vẫn không bỏ khống chế lôi điện trên bầu trời, chỉ là so với lúc này không chỉ kém hơn một chút. Cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian để bọn hắn đào thoát mà thôi.

Quý cũng không chần chừ, lập tức ôm Mặc Hi chạy trốn ra ngoài.

Cơ hồ là sau mười giây, lôi điện trên bầu trời cũng mất đi uy lực, tiêu tán trong không khí, mây đen cũng dần tản ra, trên bầu trời dần xuất hiện thân ảnh chật vật của Cầu Đông.

Quần áo tối tã, dính đầy máu tươi, tóc cháy đen bị rơi trụi, trên mặt cũng bị nám đen, dính đầy bụi đất, hình ảnh chật vật có chút khoa trương. Con người âm độc quét qua mặt đất, lúc nhìn đến mặt đất trống rỗng ngoài xác của Bạch Úc ra, cơ mặt dường như co quắp, cuối cùng tràn đầy hung ác và tức tối.

“A a a !Tao muốn giết tui mày! Phốc!”

Tiếng rống giận vang vọng khắp trời, lại phun ra một ngụm máu lớn, thân thể lung lay muốn rơi.

Một bên khác, cuối cùng cũng an toàn rời khỏi, dừng lại một chỗ, Quý liền để Mặc Hi xuống, nhìn cả người cô tựa vào tường, trong tay liền xuất hiện một lọ thuốc đưa cô, lo lắng hỏi “Ồn chứ?”

Trận chiến này, không sai biệt lắm là nhờ cô cố gắng, mà hắn lại chỉ đối kháng với một dị năng giả trung cấp nhỏ nhỏ, hơn nữa còn là một đứa nhỏ chưa có kinh nghiệm. Một đêm này, cô lại lần nữa cho hắn thấy được cô cường đại và tiến bộ. đây là tiến bộ kiểu gì? Nhớ lại lần đầu gặp cô, đứng trước mặt dị năng giả cao cấp đã bị thương, mà bây giờ lại có thể đối kháng với cường giả cấp Dị Sư! Thậm chí! Trong một khắc đó, hắn lại sản sinh ảo giác rằng cường giả Dị Sư ở trước mặt cô không chịu nổi một kích.

“Uh” trả lời một tiếng, Mặc Hi nhận thuốc của Quý, há miệng nuốt vào.

Bây giờ cô rất không khỏe, đáng chết! Thế quái nào lại tiến vào trạng thái đó chứ! Mới vừa rồi trong đầu cô đã nghĩ lại toàn bộ, một khắc kia, cô có thể biến thành một loại người, không, phải nói là trở nên vô cùng cường đại! Thần! Đó là cảm giác thuộc về Thần! Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Đồng thời, trong lúc bình tĩnh lại, cô cũng phát hiện linh hồn trong mi tâm lóe ra tia sáng mờ mờ, dường như khi chiến đấu cô đã phí không ít năng lượng và khí lực. Mà vừa rồi cũng là nhờ nó, bù đắp vào vô cùng tích cực! Tia sáng này Mặc Hi vẫn không rõ là cái gì, từ khi cô ra đời đến nay, nó đã xuất hiện và theo cô, giống như là một phần thân thể cô, mà bây giờ hết thấy cô đều có thể dựa vào nó mà lấy được.

Thân thể khẽ khôi phục! Lúc này rơi xuống, dĩ nhiên là do năng lượng trong cơ thể cô đã bị cạn kiệt, nếu không phải nhờ Quý hô lên, còn thật không biết mình sẽ thế nào!

“Đủ rồi! Nhiệm vụ hoàn thành, em đi trước!” Mặc Hi nói với Quý đang quan tâm nhìn mình, liền chuẩn bị xoay người rời khỏi.

“Chờ một chút!” Quý hoảng hồn, đưa tay giữ Mặc Hi lại, nhưng bị cô tránh ra, không đường lựa chọn, hắn đành nói “Dáng vẻ em thế này sao về được? Trước theo về nhà anh đi.”

Con người màu tím của Mặc Hi lóe lên, hấp dẫn lấy tinh thần của Quý. Chỉ thấy cô khẽ tiến lên, đưa tay chạm đến lồng ngực của hắn, đôi môi hơi tái nhợt của cô khẽ cong thành nụ cười, thanh âm mềm mại nhưng vẫn đặc biệt ôn nhuận, nghe ở bên tai, vang trong lòng, làm hắn khẽ run.

“Đến nhà của anh? Anh muốn làm gì em sao?”

Cả người chấn động, Quý lại bị hành động lẳng lơ và ngôn ngữ ám chỉ làm cho ngu người, đợi đến lúc hoàn hồn, Mặc Hi đã rời đi, chỉ vọng lại tiếng cười chưa dứt.

“...” Quý bật cười, nụ cười kia có chút dịu dàng lại có chút xấu hổ nói không thành lời, trong tay lại xuất hiện một điều thuốc, ngửa đầu chuẩn bị hút, động tác lại đột ngột dừng lại, hắn đang nhớ lại đêm đó, cử động của cô trên lan can bằng vàng.

Tay cầm điều thuốc khẽ buông xuống rồi lại giơ lên, sau đó lại rũ xuống, cuối cùng thờ dãi một tiếng rồi vứt nó ra xa.

Thật sự là bị cô xoi tái rồi...

Bóng của Quỷ cũng biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 19: Chất vấn

Edit: Mị Mị Beta: Sakura Từ ngày Mặc Hi giết Bạch Ưc đến nay đã một tuần lễ, hiện tại cô vẫn đến học viện Andara học tập bình thường, ngày đó năng lượng bị tiêu hao quá độ nên mới thế, chứ thật ra cũng không bị thương gì quá nặng, cho nên trong quá trình học cũng không lộ ra sơ hở gì.

“Nghe nói hôm nay thành chủ thành Lâm La tới đây! Nghe nói là vì chuyện Bạch Ưc bị giết.”

“Đúng vậy, đúng vậy! cũng không biết là chuyện thế nào, Bạch Ưc kia mới bao nhiêu tuổi a!”

“Hong nhan bạc phận! Bất kể là ai!”

“...”

Bên tai truyền tới tiếng bàn luận của các học viên qua đường, chuyện Bạch Ưc bị giết trong thời gian này đã bị truyền ra, cũng là đề tài nóng hổi nhất hiện nay.

“Hừ! Ác có ác báo!” Đối với các bàn luận này, vẻ mặt của Lạc Nguyệt vô cùng khó chịu.

Ở bên cạnh cô là thủ tịch sinh tràn đầy sức sống Mặc Hi, ngồi trên ghế dài, Thanh Dực đang nằm trong lòng cô dường như đang ngủ, mà lúc này trong tay cô đang cầm một quyển sách để lật xem. Quyển sách này vốn được cầm từ thư viện của Andara, nếu không phải trong đoạn thời gian này, thầy quản lý thư viện quen mặt và cũng có một phần yêu quý Mặc Hi thì cũng sẽ không cho cô mang sách ra ngoài, nhưng cũng chỉ được trong ngày thôi, xé chiều phải đem trả về chỗ cũ.

Còn Lạc Nguyệt thì cả người nằm dài trên ghế, dựa vào người Mặc Hi, mắt đang nhắm một bên mắt của Mặc Hi, dưới ánh nắng chiếu xuống lộ rõ làn da nõn nà như ngọc, lông tơ trên mặt cũng bị ánh mặt trời ảnh hưởng mà phát ra ánh sáng màu vàng, đôi môi mềm mại hồng phấn đang cong nhẹ, đôi mắt đang xem sách trong sáng mà nhu hòa, khiến cho cả người không khỏi cảm thấy thật yên tĩnh. Cảnh đẹp như vậy, thỉnh thoảng được ngắm thỏa thích thật khiến người xem không thể chán ghét, vẫn kinh diễm như lúc ban đầu.

Khẽ thở nhẹ một hơi, liền nhìn Mặc Hi nói “Hi, cậu khỏe hơn chưa?”

Người khác không biết, nhưng không có nghĩa là Lạc Nguyệt mỗi ngày đều ở bên cạnh cô cũng không biết, từ ngày đó, Mặc Hi đi học cô liền lờ mờ phát hiện ra Mặc Hi không khỏe, chỉ nghe cô giải thích nói là do huấn luyện quá độ. Đối với câu trả lời như vậy, Lạc Nguyệt không một chút hoài nghi, dù sao Mặc Hi vốn chính là một người cuồng huấn luyện (đó là trong mắt Lạc Nguyệt), hơn nữa, Lạc Nguyệt tin tưởng Mặc Hi tuyệt đối, ngoài ra trên người Mặc Hi cũng không bị một vết thương nào.

“Ừ, đã không sao rồi!” Mặc Hi khép quyển sách trong tay lại, quay đầu nhìn cô cười nói. Hành động này khiến cho Lạc Nguyệt cười toét miệng, cuối cùng cũng không đọc sách nữa à!

Cả người nhay lên một cái thành tư thế nửa nằm nửa ngồi trên ghế dài, đôi mắt lấp lánh oán trách cùng với hưng phấn “Tớ nói cậu cũng thật là! Đã lợi hại như thế còn liều mạng tu luyện làm gì hả?”

“Ha ha.” Đối với câu hỏi này, Mặc Hi chỉ cười một tiếng, thậm chí chính cô cũng không hiểu rốt cuộc là vì sao lại muốn như thế.

“Được rồi! được rồi! Có hỏi cũng không tác dụng.” Lạc Nguyệt thất bại than thở một hơi, nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng đến sức sống và sự hưng phấn của cô, mấy câu bàn luận lúc này khiến cho cô cảm thấy nổi lên hứng thú.

“Cậu nói xem chuyện của Bạch Ưc bị giết là thế nào nhỉ? Nghe nói đáng về sau khi chết của cô ta thật sự rất thâm thúy! Toàn thân đều là máu nhé!”

Con người Mặc Hi chợt động, vốn một bộ dáng điềm tĩnh đột nhiên trở nên tò mò, “Muốn biết không?”

“Hả?” mắt Lạc Nguyệt mở lớn, cánh tay bất tri bất giác chụp vào người Mặc Hi, “Chẳng lẽ cậu biết được ẩn tình gì rồi?”

“Bởi vì a...” giọng nói Mặc Hi giảm dần, lộ ra chút thần bí, dưới ánh mắt khẩn trương của Lạc Nguyệt, cười nhẹ nói “Là do mình giết đấy.”

“Cái gì?”

Tiếng hét thất thanh của Lạc Nguyệt khiến không ít người chú ý, cô cũng phát hiện ra mình phản ứng hơi quá, trừng lớn mắt nhìn về phía mấy người đang nhìn mình hung ác quát lên “Nhìn cái gì mà nhìn! Nhìn gì mà nhìn! Hai người chúng ta nói chuyện làm ảnh hưởng mọi người đánh rắm sao?”

Thấy bộ dáng kia của Lạc Nguyệt, mọi người chỉ biết lắc đầu, quay đầu đi, tiếp tục làm chuyện của mình.

Về mặt hung ác của Lạc Nguyệt lúc này mới dịu xuống, nhích tới gần Mặc Hi, có chút khấn trương, lại cẩn thận xen lẫn chút lo lắng, lên tiếng hỏi “Cậu... cậu nói thật sao? Phải biết rằng ba cô ta hôm nay sẽ đến đây đấy?”

“Ha ha ha!” Mặc Hi bật cười ra tiếng, mắt cong như trăng non, dưới ánh mắt sừng sò của Lạc Nguyệt, cô cười nói “Cậu tin thật sao?”

“A a a !” lúc này Lạc Nguyệt mới biết Mặc Hi trêu chọc mình, thẹn quá hóa giận kêu to, hai tay chụp lấy vai Mặc Hi lay động “Cậu cố ý! Hừ hừ cậu cố ý mà!”

Thực chất trong lòng cô lại âm thầm thả lỏng, sau khi nghe Mặc Hi nói cô ấy giết Bạch Úc, thật sự Lạc Nguyệt không hoài nghi một chút nào, đây rõ ràng là một loại tín nhiệm mù quáng, cùng với cô cũng cảm thấy nếu là Mặc Hi thì cũng sẽ dám làm ra chuyện như vậy lắm.

[Âm ỉ chết đi được...]

Trong lòng Mặc Hi, Thanh Dục vốn đang nằm ngủ, lúc này bị đánh thức có vẻ hơi uể oải cùng với mệt mỏi, đôi mắt màu xanh đen của Thanh Dục nhìn Lạc Nguyệt có chút bức bối.

“Được rồi, là tớ sai. Ha ha” Mặc Hi cười xin lỗi một tiếng, chặn lại thế công của Lạc Nguyệt, nửa thật nửa giả như vậy để khiến người khác không hoài nghi, tay cũng nhẹ nhàng vuốt ve lông trên người Thanh Dục, an ủi tâm tình của nó.

Thanh Dục hưởng thụ sự vuốt ve của cô, nhắm mắt lại một lần nữa.

Gần đây hình như nó đặc biệt thích ngủ...

Không rõ nguyên nhân, thật giống như trước đây vài ngày, Thanh Dục luôn rơi vào tình trạng nửa mê nửa tỉnh, không có một chút sức sống, nhưng nhìn nó cũng không có chuyện gì không ổn, Mặc Hi cũng không quá mức đi truy cứu.

“Mặc Hi, Lạc Nguyệt Vô giả ban A năm 2, , Hắc Ảnh Dị năng giả ban A, An Diệc Kỳ, Khố Lạp ban A năm 3 bây giờ đến ngay phòng học số 7! Phải có mặt trong vòng 10 phút!”

Ngay sau đó, giọng một người đàn ông vang lên khắp học viện Andara, Mặc Hi và Lạc Nguyệt dĩ nhiên cũng nghe thấy.

Hai người nhìn lẫn nhau, rồi đứng lên, về mặt Mặc Hi không biểu hiện gì, còn về mặt Lạc Nguyệt thì biểu hiện sự nhàm chán.

“Đi thôi” nhìn Lạc Nguyệt mang một bộ dáng toàn thân uể oải, Mặc Hi cười nhắc nhở, cùng nhau đi về phòng học số 7.

“Rồi, rồi, rồi!” Lạc Nguyệt nhàm chán trả lời, ngáp một cái, vừa đi vừa nói “Cậu nói xem bọn họ gọi mình làm gì nhỉ?”

“Quên chuyện vừa rồi chúng ta mới bàn luận rồi sao?” biết Lạc Nguyệt là kiểu biết rõ còn cố hỏi, Mặc Hi vẫn trả lời một câu.

“A, a! Chuyện Bạch Úc bị giết à!” Lạc Nguyệt thoáng nghiêng đầu một cái, không có chút gì gọi là ngưng ngượng khi bị Mặc Hi nhìn thấu, sau đó cười nói “Như thế là ba của cô ta sắp đến đây rồi à! Xem ra chúng ta phải cẩn thận đề phòng rắc rối!”

“Ha ha, đúng vậy.”

“Hey! Nhớ rõ là chút nữa không được khai nội dung lúc này chúng ta đùa giỡn đấy!”

“Tớ biết rồi!” Mặc Hi không còn gì để nói, còn tưởng cô là đùa nhỏ sao?

“Biết là tốt rồi! hừ hừ! yên tâm đi! Tớ sẽ không để cho ông già kia bắt nạt cậu.”

“...” Còn thật sự mang bộ dáng của người lớn nữa à..

Dọc theo đường đi hai người cười đùa nói nói, lúc đến trước cửa phòng số 7, liền thấy đứng đấy là hai người đàn ông mặc đồ tây đen, vừa nhìn thấy hai người Mặc Hi, một người trong đó đưa tay chặn lại ngăn hai người trước cửa “Người rảnh rồi miễn vào.”

“Người rảnh rồi?” Lạc Nguyệt hừ lạnh, không một chút nào là tính tình hiền thực “Chúng tôi bị gọi đến đấy.”

“Mời chờ.” Mặt mũi người đàn ông đó vẫn lạnh lùng như cũ, rồi gõ tay lên cửa, cung kính nói “Đại nhân, người ngài tìm đã đến.”

“Đề họ vào đi.”

“Mời.” người đàn ông kia buông tay xuống, mở cửa, nhìn hai người Mặc Hi và Lạc Nguyệt nói.

Mặc Hi và Lạc Nguyệt cũng không khách khí trực tiếp bước vào, liếc mắt nhìn lần lượt từng người đứng trong phòng, không khí thật im lặng đến khó chịu.

Chỉ thấy mình và Lạc Nguyệt là người đến trễ nhất, trong phòng, An Diệc Kỳ, Khó Lạp, Phiêu Linh còn có Hắc Ảnh đều đã có mặt. Đối diện bọn họ có ba người, một là Kiểm Hoa, chính là thầy giáo kiểm tra học sinh mới để nhập học, một thiếu niên khác là người Mặc Hi cũng nhận ra, đó chính là anh trai của Bạch Ưc, còn lại chính là một người đàn ông đứng bên cạnh anh trai của Bạch Ưc, và không khí trầm lắng buồn tẻ này nhờ hắn mà có.

Một thân đồ tây đen, tuổi tầm hơn ba mươi, mặt chữ điền, lúc này đang nhìn về phía Mặc Hi với ánh mắt sắc như dao, nếu là người bình thường, chỉ sợ dưới ánh mắt này đã sợ hãi ngã nhào ra đất rồi.

Nhưng, Mặc Hi và Lạc Nguyệt đâu phải là người bình thường, đối với ánh mắt của người đàn ông này, hai người đều lộ ra vẻ mặt thông dong, đi tới bên cạnh đám người An Diệc Kỳ, im lặng không nói.

Mà An Diệc Kỳ vừa nhìn thấy Mặc Hi tới liền vui mừng mở miệng, đã nhiều ngày không gặp cũng không được nói chuyện, hôm nay khó được một lần, dĩ nhiên phải cao hứng rồi, thậm chí quên mất tình huống bây giờ là gì, lớn tiếng mừng rỡ kêu lên “Mặc Mặc!”

“...Ha ha.” Đối với hành vi không nhìn thời điểm của An Diệc Kỳ, Mặc Hi chỉ biết cười trừ, tính cách như vậy, thật sự sau này không biết phải thế nào! Khó trách An Dĩ Mẫn vô cùng quan tâm hắn, hy vọng hắn có thể cứ tiếp tục sống vui vẻ không lo lắng như vậy, rồi lại lo lắng nếu hắn cứ như thế thì sau này đơn độc một mình làm sao gánh vác được tất cả, trong lòng mâu thuẫn như vậy thật sự rất khó chịu.

“Cháu chính là Mặc Hi!” ngay lúc đó, người đàn ông lên tiếng, ngay từ đầu hắn đã chú ý đến cô, không chỉ vì cô là người bị nghi ngờ nhiều nhất, mà vì có một loại cảm giác không giải thích được.

“Phải!” đối với câu hỏi của người đàn ông nọ, Mặc Hi gật đầu trả lời, mặt vẫn cười bình thản.

Nhưng, đối với sự bình thản của Mặc Hi, trên mặt người đàn ông nọ vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, trong nháy mắt không khí xung quanh lại trở nên lạnh lẽo hơn không ít, khiến lòng người phát rét.

“Bạch thành chủ, đây là học viện Andara, dù sao lệnh ái cũng là học viên của Andara, chúng tôi mới phá lệ cho ông đến đây kiểm tra học viên của chúng tôi, nhưng cũng không thể hiểu là ông có thể tùy ý không tôn trọng họ.” Kiểm Hoa lên tiếng, mặc dù hắn chỉ là Dị Sư, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ sợ người đàn ông nọ.

“Yên tâm, tôi cũng không muốn vu oan giá họa.” người đàn ông bình tĩnh nói, mặc dù trong lòng hắn vô cùng buồn tẻ, nhưng vẫn biết cái gì nên làm và cái gì không nên.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của người đàn ông vẫn không rời khỏi người Mặc Hi dù chỉ một lần, sau đó bình thản nói tiếp “Cháu biết vì sao tôi tìm cháu rồi chứ?”

“Chuyện Bạch Ưc bị giết.” Mặc Hi không chần chờ, nói rõ nguyên nhân, từ đầu tới cuối đều không một chút khác lạ.

“Ha ha ha!” người đàn ông nghe xong liền cười lớn, dường như rất vui vẻ “Không tệ a! Thật sự là không tệ! quả nhiên là đứa nhỏ thông minh! Dừng khí và tâm thái đều rất tốt! Tốt!”

Mặc dù đang cười, nhưng trong mắt hắn Mặc Hi tìm cỡ nào cũng không ra chút ý cười, có chăng cũng là càng thêm lạnh lẽo xen lẫn sát ý. Bị địch nhân chú ý là rất đáng sợ vì hắn hiểu thế nào là kiên trì.

“Vây...” tiếng cười đột nhiên dừng lại, ánh mắt như lợi kiếm nhìn thẳng vào mắt Mặc Hi, rồi cười nói “Cháu có gì để nói hay không?”

Không thật sự tàn ra khí thế, nhưng lại khiến cho bốn phía tràn đầy áp lực, tình hình như thế này rất dễ khiến người có tâm thần không vững lộ sơ hở.

“Người chết không thể sống lại, thỉnh bớt đau buồn.” Mặc Hi cười an ủi một câu, cô vốn dĩ không phải loại người lương thiện gì, giết thì thế nào? Không có chứng cứ chứng minh cô làm, chẳng lẽ cô đi thừa nhận? Hơn nữa, người trước mắt cũng có thể coi là kẻ thù của cô đi.

“Ha ha! Nhưng tôi nghe nói cháu cùng với con gái tôi có quan hệ kém nhất đấy!”

“Cháu không hiểu.”

“Phải không? Cháu chính là người bị nghi ngờ nhiều nhất đấy!”

“Nghi ngờ chứ không phải là thật.”

“Hay là cháu không biết con gái tôi từng thuê sát thủ giết cháu?” chủ đề được chuyển, người đàn ông nói ra một tin tức khiến mọi người chấn kinh.

“Biết.” Mặc Hi cũng không giấu giếm, cô trả lời.

“Vây! Cũng chỉ còn cách là vì cháu ôm hận trong lòng nên đã bỏ tiền ra thuê lại sát thủ để ám sát con gái tôi!” giọng nói lạnh lẽo xen lẫn sát ý khiến lòng

người run sợ.

“Ha ha...” Mặc Hi ngược mắt cười một tiếng, thuần tịnh ôn nhu, “Bạch thành chủ võ đoán rồi!”

“Võ đoán cũng có nguyên nhân, hơn nữa những điều tôi nói không chừng là sự thật đấy.” đôi mắt kia quá thâm sâu, ngay cả hắn cũng nhìn không thấu.

“Bạch thành chủ cũng biết chuyện này không nên chỉ nói thôi!” Mặc Hi cười nói, cũng không trách người đàn ông này đang cứng rắn truy hỏi.

“Đừng quên rằng, tất cả những chuyện này đều chia mũi về phía cháu!” Sắc mặt người đàn ông càng tối lại, nói tiếp “Ân oán của cháu và con gái tôi, ai cũng biết, mà cháu lại có thể không cần ở lại trong trường, rồi chuyện con gái tôi thuê sát thủ giết cháu cũng bị cháu phát hiện, cũng chỉ có cháu là có khả năng thuê sát thủ để ám sát con gái tôi.”

“Ha ha, phân tích vô cùng thấu đáo, nhưng tôi vẫn chỉ có câu nói kia, không phải tôi.”

“Nếu như tôi nói đích thị là cháu?”

“Ha ha, đây là sự bá đạo của cường giả? Đối với lớp con cháu thì ý lớn hiệp nhỏ?” Mặc Hi nói, bình thản phản đối sự không công bằng của câu nói kia.

“Cho dù như thế thì cháu có thể làm gì?” người đàn ông cũng không che giấu, thành thật trả lời, đây chính là đạo lý, là quy tắc không thay đổi của thế giới này.

“Đủ rồi! Ông già kia! Phải hay không phải! Có ai nói chuyện như ông sao?” ngay sau đó, An Diệc Kỳ cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng, nội dung câu nói khiến người đàn ông khẽ nhún mày.

Khuôn mặt Lạc Nguyệt cũng mang vẻ tức giận, nghe An Diệc Kỳ nói xong cũng lên tiếng “Con mẹ nó! Ông đừng cho mình là cái rắm gì thành chủ đây rồi muốn làm gì thì làm! Bà đây xem thường ông! Thật sự là có cái dạng gì con gái thì có lão cha y như thế!”

“...” Hiển nhiên, người đàn ông có chút nổi giận.

Mặc Hi không còn gì để nói, hai người này tại sao lại không biết kiềm chế tức giận vậy? Chuyện tình thế này cơ bản cô ứng phó rất tốt, nhưng cho dù nói thế nào đi nữa, hai người họ bảo vệ cô làm cho trong lòng cô rất ấm áp.

“Các cháu...” mắt người đàn ông nheo lại, quét qua nhìn hai người An Diệc Kỳ và Lạc Nguyệt, mặc dù hắn đều biết rõ bối cảnh của hai đứa nhóc trước mắt này không đơn giản, nhưng nghĩ mình đường đường là một thành chủ, hơn nữa còn là một cường giả cấp Đế Vương lại bị hai đứa tiểu bối này nhục mạ, còn gì mặt mũi.

“Bạch thành chủ! Nếu thăm vấn đã rõ ràng, mời ngài trở về đi! Một lần này học viện Andara đã vì ngài mà phá lệ rồi.” ngay sau đó Kiếm Hoa mở miệng nói, ý tứ chính là đuổi khách.

...

Tiếp tục im lặng.

“Vây nhờ anh chuyển lời với Phó viện trưởng lời cảm ơn của tôi.” Không dây dưa quá nhiều, người đàn ông phong độ cười nói, liền xoay người rời đi.

“Ba ba! Sao cứ thế mà đi? Hung thủ giết Tiểu Úc còn chưa bắt được mà!” thiếu niên vừa thấy thế đã hét lên, mắt nhìn Mặc Hi tràn đầy ác độc.

Trong lòng của hắn, chỉ có Mặc Hi trước mặt là có khả năng giết Bạch Úc nhất, hắn vẫn nhớ kỹ gương mặt sắc bén của cô ở Hợp Thiên lâu.

“Đủ rồi, trở về với ba.” Người đàn ông cũng không nhìn tới thiếu niên, nghiêm nghị nói một tiếng, ánh mắt lướt qua mặt hi một cái.

“Ba... con, con biết rồi!” còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn đến ánh mắt của người đàn ông kia, liền nuốt lời trở về, đi theo phía sau người đàn ông.

“Đa!” mọi người cũng trả lời một tiếng, đều tự mình rời đi.

“Mặc Mặc!” An Diệc Kỳ chạy tới bên cạnh Mặc Hi, vui mừng kêu lên, ánh mắt vô cùng nồng nhiệt.

Lạc Nguyệt trừng mắt liếc hắn một cái rồi hừ lạnh, mà An Diệc Kỳ cũng không thèm nhìn cô một lần. Mặc Hi buồn cười nhìn hai người, cười nói “Kỳ không lên học tiếp à?”

“Ách...lên.” kỳ thật hắn muốn nói có lên hay không cũng không quan trọng, nhưng vừa nghĩ đến trước giờ Mặc Hi không bỏ học một ngày nào, hơn nữa cô cũng không thích người yếu, thế là chuyển mệnh.

“Vây mau đi đi.”

“Được...” cuối cùng tự thở dài một hơi, rồi xoay người rời đi.

Khổ Lạp cũng nhìn hai người Mặc Hi gật gù đầu rồi đi theo An Diệc Kỳ, Phiêu Linh thì không làm gì, cũng yên lặng đi theo.

Hắc Ảnh nhìn Mặc Hi một cái, thấy Mặc Hi cười với mình một tiếng, mới xoay người đi.

Trên đoạn đường trở về của hai người Mặc Hi và Lạc Nguyệt, vừa đi, Lạc Nguyệt đột nhiên lên tiếng “Hi, tớ nói này! Kỳ thật tớ thấy An Diệc Kỳ không phải chỉ yêu thích cậu bình thường đâu! Tại sao cậu cũng không cảm động tí gì vậy?”

“Xùy..!” Mặc Hi bật cười ra tiếng, gõ cái đầu nhỏ đang kê gần mặt mình, cười nói “Hắn chỉ là đứa nhỏ thôi!” Ở trong mắt cô, hắn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

“Đứa nhỏ? Dừng! Chẳng lẽ cậu không phải?” Lạc Nguyệt có chút bất mãn với câu trả lời của Mặc Hi, rõ ràng chỉ ứng phó cho qua chuyện.

“Ừ, ha ha. Câu trả lời này không đủ thuyết phục sao?” Mặc Hi không còn gì để nói, chẳng lẽ cô ấy muốn truy tận nguồn à.

“À...” Lạc Nguyệt cũng không nói tiếp, rồi lại lên tiếng lần nữa

“Nói ra thì, ông già họ Bạch lúc nãy thật đáng giận! Lại còn xảo quyệt!”

“...” Nói tới vấn đề này, Mặc Hi hơi trầm ngâm, sau đó mới cười “Như vậy thì sắp có chỗ để huấn luyện rồi.”

“Hả?”

“Không có gì.”

“Cái gì mà không có gì a? Mau nói vừa rồi là cậu có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ đấy. Ha ha.”

“Mặc Hi.”

“...”

Hai người trên đường đùa giỡn, mà lúc này, tại nơi của Bạch thành chủ và con trai hắn.

“Ba! Sao ba có thể cứ thế mà bỏ qua cho họ vậy? Bọn họ chính là hung thủ giết Tiểu Úc !” Thiếu niên lớn tiếng kêu lên, giọng nói bi phẫn! em gái của hắn a! là đứa em gái hắn cưng chiều và yêu thương nhất!

“Mình! Nhìn lại bộ dáng hiện tại của con xem! Thành cái dạng gì rồi!” người đàn ông nghiêm khắc nói, không để ý tới vấn đề hắn vừa hỏi.

“Nhưng...! Cha! Tiểu Úc! Thủ của Tiểu Úc thì sao? Mối thù của Tiểu Úc ấy!” Bạch Minh hơi có chút mất bình tĩnh, vẫn cứ không quên vấn đề này.

Người đàn ông nhìn hắn, ánh mắt sắc bén khiến hắn không khỏi có chút tránh né, trong lòng run rẩy. Lúc này liền nghe người đàn ông nói “Tâm tư của con, ba biết, nhưng vẫn không nên vì một đứa con gái đã chết mà tâm tình rối loạn như vậy! chuyện báo thù đừng nhắc lại nữa, tất cả phải cần có chứng cứ, hơn nữa chuyện lần này cũng không nhất định là do con bé tên Mặc Hi kia làm.”

Câu đầu tiên của người đàn ông nói làm cho hắn khẽ run rẩy, nghe đến câu sau thì hắn lại khẽ mím môi, giọng điệu đã hơi bình tĩnh lại rồi “ Vì sao ba nhận định như vậy? Kết thù với Tiểu Úc cũng chỉ có cô ta.”

“Con bé kia rất bình tĩnh, ngay cả ba cũng không nhìn thấu.” Nghe người đàn ông nói xong làm cho Minh có chút kinh dị, tiếp đó liền nghe hắn nói tiếp “Sát thủ lần này ba nghe Cầu Đông nói đó là một thiếu nữ tên Từ và một thiếu niên tên Quý, ba đã tìm hiểu tình báo trong tổ chức Liên minh sát thủ, tên Quý kia cũng được coi là một sát thủ tự do khá nổi danh, còn Từ thì mới đăng ký làm sát thủ tự do thôi, ngay cả người của Liên minh sát thủ cũng chưa có ai từng thấy qua hình dáng của cô ta. Trở thành cộng tác với Quý, Tiểu Úc chính là nhiệm vụ đầu tiên của bọn hắn kể từ khi hợp tác với nhau.”

Thấy Bạch Minh im lặng, người đàn ông nói tiếp “ Liên minh sát thủ không bảo hộ sát thủ tự do, nhưng cũng sẽ không tiết lộ tài liệu cá nhân. Mặc Hi vừa rồi không đơn giản, thực lực không cần nói, ngay cả tính cách bình tĩnh kia không phải ai cũng so được. cô ta là người của An Dĩ Mẫn, nếu muốn trở mặt thì đối với ai cũng không tốt. Hoặc là sau này không nên đụng tới cô ta nữa, hoặc là giết cô ta từ trong trứng nước.

“Vậy ý của phụ thân là?” cứ trong trường hợp thương lượng chuyện quan trọng, Bạch Minh đều không ý thức được đổi thành gọi Phụ Thân.

“Nếu không phải cô ta giết thì không sao, còn nếu có liên quan đến cô ta, vậy thì giá gì cũng phải tiêu diệt.” người đàn ông bình tĩnh nói, chuyện giết người đối với những người có lực lượng như bọn họ cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn, “Chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm cho ra sát thủ tự do tên Từ! Cô ta! Có thể dẫn phát ra uy lực của thiên nhiên!”

“Đạ!” đối với chuyện này, Bạch Minh cũng biết, lúc Cầu Đông báo cáo hắn cũng ở đó.

Q.3 - Chương 20: Rung động bốn phương

Edit: Mị Mị Beta: Sakura “Nhiệm vụ, hoàn thành.” Trong đêm tối giết người, một giọng nói nhẹ nhàng tùy ý vang lên.

“Từ! Anh thấy thật sự em không phải tiến bộ theo kiểu bình thường!” Một giọng nói khác cũng vang lên, trong nội dung chứa ý tứ không còn gì để nói xen lẫn nghi ngờ “Nói đi, đẳng cấp hiện giờ của em là bao nhiêu rồi?”

“Chuyện này, em cũng không rõ lắm.” Hai người cùng nhau vừa đi vừa nói chuyện trong đêm tối kia chính là Mặc Hi và Quỷ.

“Không rõ lắm?” Quỷ đứng lại, dựa vào trên vách tường, ngõ hẻm này không có một bóng người, nhếch mắt lên nhìn cô bé trước mặt.

Một năm rồi, suốt một năm rồi, sự phối hợp của hai người không nói là hoàn mỹ thì cũng là tuyệt hảo. mà trong một năm này cũng để cho Quỷ thấy được thiên phú của Mặc Hi cỡ nào, bất tri bất giác, nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, cô bị hai tên dị năng giả cao cấp đánh trọng thương. Lần thứ hai gặp lại, cô vẫn thần bí như vậy, trong nhiệm vụ đầu tiên của hai người cô tận lực kháng cự được cường giả Dị Sư sơ cấp! Mà bây giờ! Cô đã có thể đối chiến không chết với Dị Sư trung cấp, còn nếu là Võ Sư, trong một lần thực hiện nhiệm vụ cô đã giết chết một Võ Sư trung cấp!!

Một năm a! Chỉ có thời gian một năm! Sao cô có thể tiến bộ nhanh như vậy! quan trọng nhất là đối với khả năng khống chế dị năng của cô, nếu so với lúc trước, hẳn chỉ thấy cô có khả năng khống chế không tệ, không làm năng lượng bị lãng phí, có thể làm được như vậy đã vô cùng khó khăn rồi, nhưng vì sao lại không hoàn mỹ? bởi vì chiều thức công kích của cô quá ít, mà bây giờ, cô đã nắm giữ được đa số! Đây là tốc độ học tập gì vậy chứ?

Người so với người thật là tức chết mà!

Mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng Quỷ cười vẫn rất vui vẻ, thật giống như người tiến bộ là hẳn vậy.

“Dạ, em cảm thấy ánh sáng biểu trưng đẳng cấp không có, có hơi chút đặc thù.” Đối với người bạn cộng tác nhiều năm này của mình, Mặc Hi cười trả lời, còn nửa năm nữa là tốt nghiệp rồi!

Bây giờ Mặc Hi đã là thủ tịch sinh năm 3, ba năm làm thủ tịch sinh, ngày nghỉ của nửa năm này cô đều dùng để giết người.

“À.” Không nói tiếp về vấn đề này, có một số việc hỏi cũng không tốt, mà cho dù có hỏi cũng chưa chắc nhận được câu trả lời. hai người cứ như vậy mà hợp tác cùng nhau, Mặc Hi cũng chưa từng hỏi đến vấn đề cá nhân của hắn, hắn cũng không hỏi lại lịch của cô.

“Em có biết tên của em bây giờ đã rất nổi danh!”

“Hả?” Mặc Hi ngẩn người, sau đó cười cười, chỉ là nụ cười hơi nhếch khóe môi, vô cùng kiêu mị “A, biết rồi!”

Có thể không biết sao? Bây giờ người thế giới ngầm đều đang tìm cô.

Một thiếu nữ sát thủ tự do, tất cả đều bị ấn. chỉ biết tên cô là Từ, hai mắt màu tím. Mà câu nói của cô để lại “giết người tùy tâm trạng.” cũng thành thương hiệu của Từ.

Dường như nhiệm vụ nào mà cô nhận đều hoàn thành một cách hoàn mỹ.

Nụ cười kia làm cho Quỷ rung động, hình như càng ngày cô càng có thể làm rung động tâm can người khác. Ngày càng mạnh hơn.

Cái này giống như loại sinh ra có uy thế làm cho người ta tin phục.

“Bởi vì tâm tính của em giống như có cừu oán với Bạch gia Bạch thành chủ, liên tiếp nhận những nhiệm vụ liên quan đến bọn họ, Bạch thành chủ Lâm La cũng đã phát hành lệnh bắt, mặc dù tổ chức sát thủ không biểu hiện ra ngoài, nhưng bọn họ cũng đã chú ý tới em, thậm chí tìm anh phát ra ý tứ muốn mời em gia nhập chính thức vào tổ chức sát thủ, những người khác thì chưa rõ! Hơn nữa... nếu như bọn họ biết được năng lực của em, chỉ sợ...” thấy Mặc Hi không thêm đề ý, Quỷ có chút buồn bực, giọng nói cũng hơi hơi cao lên. Cô không cần bất kỳ một trợ giúp nào cũng có thể tự dẫn phát ra uy lực của trời đất, đủ để khiến bất cứ ai cũng điên cuồng! Nhất là những cường giả kia. Không có được năng lực đó, thì sẽ hủy diệt nó! Càng là cường giả thì càng khó có thể tiếp nhận những trường hợp có khả năng vượt xa mình, lại không phải là nguyên nhân cô gắng tu luyện.

Trong mắt Mặc Hi thoáng tia kinh dị, mình không khăn trương, hẳn gặp cái gì chứ? Nhưng mà, sự quan tâm của hắn thì cô hiểu, “Em biết! Chẳng qua là chuyện này có gặp cũng không giải quyết được gì!”

“...” Quả thực, lo lắng cũng không dùng được, thế mà hắn lại làm ra chuyện thiếu cân nhắc như vậy.

“Ha ha!” Mặc Hi bật cười, lợi và hại của chuyện này sao cô lại không hiểu, chẳng qua là cô có thói quen tinh táo suy nghĩ từng vấn đề, liền cười nói “Cũng đúng lúc, gần đây em muốn nghỉ ngơi một chút, xem như tránh gió đi.”

“Hả? Em không có ý định nhận nhiệm vụ nữa à?” Quý sùng sốt, lập tức hỏi.

“Vâng.”

“...” Trong lòng Quý khẽ có chút thất vọng, nhưng ý định này của Mặc Hi tuyệt đối chính xác, cho nên hắn cũng không nói gì, cuối cùng cười một tiếng “Ừ, vậy cũng tốt! Em định tiềm ẩn khoảng bao lâu?” Bởi vì, chỉ cần Mặc Hi không làm nhiệm vụ, Quý không có một chút biện pháp nào để tìm được cô.

“Này...” Mặc Hi trầm ngâm một hồi, con ngươi màu tím chớp động, hiện ra nụ cười tự tin “Đại khái 3 -4 năm gì đó!”

“Cái gì?!” Kinh ngạc rộng to, nắm lấy một tay của Mặc Hi, liền thấy khuôn mặt Quý có nét kinh hoàng và phức tạp, thật vất vả mới khôi phục được như cũ, ho khan một tiếng “Ngại quá, thất thố rồi.”

“Ha ha ha!” Mặc Hi rất không cho hắn mặt mũi cười to, cho tới bây giờ, Quý vẫn rất chú trọng phong độ của mình, có thể thấy hắn như thế này thật sự rất khôi hài.

Sau khi chờ Mặc Hi cười đủ, Quý mới nói tiếp “Sao lại lâu như thế?” 3,4 năm a! đó là thời gian dài!

“Dạ! Em muốn tập huấn đặc biệt.” Mặc Hi thành thật trả lời, cô đã an bài tốt kế hoạch cho 3 -4 năm tới rồi.

“...”

Mặc dù không nhìn thấy mặt cô, đã hơn một năm rồi, vẫn không được nhìn thấy gương mặt cô, nhưng Quý đoán cô không lớn, cỡ tuổi này cô có thực lực thế này, đã là kinh thế hãi tục. Cô nói, cô muốn tập huấn đặc biệt! Tập huấn đặc biệt a! nghe những lời này, trong lòng Quý có chút bẽ tắc, chua xót. Trong mắt không kiềm chế được toát ra ý đau lòng.

Ánh mắt đó cũng bị Mặc Hi phát hiện, trong lòng khẽ dâng lên cảm giác kỳ quái, trong đầu linh quang chợt lóe, chợt nghĩ đến một điều.

“Ha ha! Vậy hi vọng lần sau gặp mặt, em sẽ càng mạnh hơn!” đang trong lúc Mặc Hi suy nghĩ này nọ, Quý đột nhiên lên tiếng lần nữa, trong nháy mắt hoảng hốt và chấn động tiêu tán đi.

“Hả? à! Anh cũng vậy, không nên bị em bỏ quá xa nha!” Mặc Hi trả lời, khích khích hắn một chút.

“Đương nhiên!” Quý kiên định gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc “Chúng ta là cộng tác đấy!”

“Dạ! Cộng tác!” Mặc Hi tùy ý cười một tiếng.

Cô đưa tay ra, Quý cũng cười theo, vươn tay.

Hai tay nắm chặt!

Hai nụ cười, tự tin giống nhau!

Một lát sau, cả hai buông tay ra, Mặc Hi cười trêu Quý một tiếng, xoay người vẫy tay rời khỏi “Hẹn gặp lại, Tiểu Quý! Hy vọng lần sau gặp lại, cùng sẽ trở thành Dị Sư! Ha ha!”

Tiểu Quý...

Lần nào cũng như vậy, mỗi lần chia tay đều gọi một tiếng như thế, khiến cho mình không có biện pháp phản bác, đến cuối cùng lại tạo thành thói quen.

Trên mặt Quý hiện ra chút nhu hòa, híp mắt lại, môi thoáng hiện nụ cười. thế nhưng mình lại cảm giác xung hô như vậy rất thoải mái... thật sự là thích chịu ngược a...

Mà lúc này, giống như bọn họ phỏng đoán, từng thế lực của thế giới ngầm đều chú ý tới Mặc Hi, thậm chí không ngừng truy tìm.

Bên trong tổ chức sát thủ, một người đàn ông ngồi trên ghế, nhìn tài liệu trong tay.

Chỉ thấy trên tài liệu viết một chữ Từ rất to và rõ ràng.

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa vang lên.

Người đàn ông ngừng đầu, thu mắt từ đồng tài liệu kia về, cả người ngồi thẳng dậy, tựa vào ghế sofa, “Vào đi.”

Cửa được mở ra, tiến vào chính là một người phụ nữ khoảng chừng 24-25 tuổi, khuôn mặt tinh mỹ cộng với trang phục nghề nghiệp cô mặc để lộ ra thân hình bốc lửa. Chẳng qua là giờ phút này trên khuôn mặt tinh mỹ tràn đầy vẻ cung kính, đi đến trước mặt người đàn ông, cúi thấp người ngang thất lưng “Đại nhân.”

“Ừ, có chuyện gì nói đi.” Người đàn ông gật đầu, cho cô ta đứng dậy.

“Dạ!” người phụ nữ đứng dậy, bắt đầu báo cáo “Đại nhân, sát thủ tự do Từ đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“Lại hoàn thành.” người đàn ông giống như đã đoán được từ trước, khoe miệng khê cong thành độ cung, “Tên Từ này thật sự quá thần bí! Cô đã phát ra tin tức chúng ta muốn cô ấy gia nhập tổ chức chưa?”

“Dạ rồi! nhưng mà đến bây giờ vẫn chưa có câu trả lời.”

“Vậy sao? Vậy thì không cần phải để ý đến nữa, giết ai tùy tâm trạng, lời này thật hợp với ý tôi, ha ha!” người đàn ông đột nhiên nghĩ đến trong đoạn thời gian này, Từ toàn tiếp nhận nhiệm vụ có tính chất công kích đến Bạch thành chủ Lâm La, thật là một người có dũng khí mà, lại nói tiếp “Mặc dù là một thiên tài khó gặp, nhưng cũng không cần phải .... Phí nhiều thời gian và công sức như thế.”

Lại liếc nhìn về phía người phụ nữ kia lần nữa, phẩy phẩy tay, “Không có việc gì khác thì đi xuống đi, về sau cứ lưu ý một chút tới sát thủ tự do Từ này là được.”

Liên minh sát thủ có quy củ của liên minh sát thủ, nếu sát thủ tự do không nguyện ý, bọn họ cũng không miễn cưỡng.

“Dạ...” người phụ nữ trả lời, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Đình!”

Ngay lúc đó, một tiếng vang nhẹ truyền vào trong tai người đàn ông, hắn chuyển mắt nhìn về phía máy tính bảng.

Vốn dĩ người đàn ông này rất ít khi dùng đến máy tính bảng, bởi vì đối với cường giả, cái gì của người bình thường bọn hắn không thèm để ý lắm. Đương nhiên, cũng không bao gồm toàn bộ.

Sẽ là cái gì đây? Người đàn ông có chút nghi ngờ, máy tính bản này rất ít khi xuất hiện tin báo, hắn chỉ dùng tới nó khi cần tính toán, hoặc xem chút tin tức này nọ.

Điểm ngón tay lên màn hình...

“Cái gì?”

Mắt người đàn ông mở lớn, sự kinh hoàng trong mắt vẫn chớp động không tiêu tan, bật mạnh từ sofa đứng lên. Giọng nói kinh hoàng và vang dội, khiến cho người phụ nữ đang đi tới cửa giật mình đứng lại, chớp mắt nhìn người đàn ông, trong mắt cũng tràn đầy nghi ngờ và kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người đàn ông này thất thố như vậy.

“Đại nhân?” thấy người đàn ông thật lâu sau vẫn không hoàn hồn, người phụ nữ cẩn thận gọi.

“Hả? a...” người đàn ông cả kinh, đột nhiên bưng tỉnh.

Tiếp đó nhìn vào tài liệu trong máy tính bảng, bộ dáng tập trung mười phần, khiến ai cũng không dám quấy rầy.

Người phụ nữ có chút ngượng ngùng, không biết bây giờ nên làm thế nào, cuối cùng vẫn lựa chọn giống như lúc đầu, chậm rãi dời chân chuẩn bị rời khỏi phòng.

“Chờ một chút!”

Đang lúc người phụ nữ chuẩn bị rời đi một lần nữa, giọng nói người đàn ông đột nhiên truyền tới, đột nhiên và vội vàng, khiến cho người phụ nữ cảm thấy khẩn trương. Cô đứng lại cẩn thận nhìn người đàn ông “Đại, đại nhân? Xin hỏi ngài còn chuyện gì sao ạ.”

“Có! Đương nhiên là có!” Sắc mặt người đàn ông phức tạp, có chút kích động, có chút kinh nghi, có chút tức tối, khiến cho người phụ nữ kia không biết cuối cùng là người đàn ông kia gọi cô lại làm gì, thật sự cô đoán không ra nên càng thấy khẩn trương.

“Mời đại nhân nói.” Người phụ nữ lại lên tiếng nhắc nhở lần nữa, bởi vì người đàn ông hình như lại thất thần rồi! điều này càng khiến cho người phụ nữ nghi ngờ, rốt cuộc là chuyện nghiêm trọng cỡ nào mới khiến cho người đàn ông này biến thành như thế!

“Hả? à!” quả nhiên lại thất thần rồi, người đàn ông nghe người phụ nữ gọi lần nữa mới thanh tỉnh lại, sắc mặt cũng trầm lại, vô cùng nghiêm túc “Nghe đây! Kể từ giờ nếu thấy sát thủ tự do Từ tiếp nhận bất cứ nhiệm vụ nào, hãy cho người tiềm phục tại hiện trường, phải dùng hết mọi thủ đoạn, bắt cho được cô ta về đây!”

“Hả?” người phụ nữ kinh ngạc hô lên.

“Hả cái gì mà hả! không nghe rõ tôi nói gì sao?” Sắc mặt người đàn ông trầm xuống, có dấu hiệu phát hỏa, không khí trong phòng cũng biến lạnh trong nháy mắt.

Người phụ nữ rung mình một cái vì rét, vội vàng nói “Dạ! Em hiểu rồi! Em đi làm ngay đây ạ!”

Có thể nào cô cũng không nghĩ đến, chuyện khiến cho người đàn ông nọ thất thố và nghiêm túc như vậy lại liên quan đến Từ? Tên Từ kia quan trọng đến vậy sao? Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng vẫn cung kính nói “Vâng, em đi trước!”

“Đi đi!”

Giống như được phóng thích, người phụ nữ khom người rồi vội vàng xoay người rời khỏi căn phòng.

Bên trong phòng, người đàn ông ngồi xuống lại sofa một lần nữa, tiếp tục nhìn chăm chăm vào thông tin trên máy tính bảng:

Sát thủ tự do, Từ.

Nữ.

Có đôi mắt tím

Dị năng – Lôi điện màu tím

Ánh sáng dị năng là màu tím của Cấp bậc Dị Thánh mới có.

Không cần tác động bên ngoài và phụ trợ vẫn có thể tự do dẫn động uy năng của trời đất!

Một năm trước chỉ có thể ngăn cản cường giả Dị Sư sơ cấp, một năm sau đã có thể giết chết cường giả Vô Sư trung cấp và Dị Sư sơ cấp.

Ánh mắt người đàn ông lóe ra, bất kể tin tức này là thật hay giả, đều nhất định phải biết cho rõ ràng, bởi vì có một thông tin trong đó quá quan trọng!

Thế nào mà hắn lại không hề chú ý tới việc này đây! Đáng chết! Khốn kiếp! Hắn (cô) nếu biết thế nào sẽ phát cho sát thủ liên minh đây!

Từ! thật xem thường cô ta rồi!

Thành Đế Do, trong phòng làm việc của An Dĩ Mẫn.

“Ông chủ! Ngài tìm tôi sao?” một người tiến vào, tuổi tầm 25-26, mày dài mắt to, vô cùng suât, làn da không nói quá trắng nhưng nõn nà. Búi tóc gọn gàng, để lộ cái trán sáng bóng, cho người đối diện cảm giác rất có sức sống. giờ phút này trên mặt tràn đầy vẻ nghi ngờ và nghiêm túc, chính là bồi bàn của phòng huấn luyện, cũng là người đã từng bị Mặc Hi đã thương qua, Lany!

“Cậu lại đây xem thông tin này một chút.” Sắc mặt An Dĩ Mẫn âm u, lạnh lùng nói.

Về nghi ngờ trên mặt Lany càng nặng hơn, chuyện có thể khiến cho An Dĩ Mẫn toát ra thần sắc như vậy cũng không có nhiều a! không chần chờ, đi tới bên cạnh An Dĩ Mẫn nhìn về máy tính bảng của hắn.

Mà! Ngay lúc vừa nhìn vào, cặp mắt nhất thời mở lớn, xoay đầu, chần kinh nhìn An Dĩ Mẫn “Đại nhân... này, đây là?”

“Không biết ai phát ra! Nhưng những điều này hoàn toàn phù hợp...” An Dĩ Mẫn nói một nửa xong dừng lại, nhưng Lany hiểu được ý tứ phía sau hắn muốn nói gì.

Chóp mắt, Lany kiên định nói “Không sai, hoàn toàn phù hợp, chính là người mà ba năm trước tôi gặp được!”

“Ha ha!” An Dĩ Mẫn cười một tiếng, trầm tĩnh nói “Tôi vốn nghe sát thủ tự do Từ này chuyên đối phó với Bạch thành chủ Lâm La, còn cảm thấy có chút đề ý, không ngờ lại thật là người nọ!” Nghĩ đến người nọ, hắn đã bỏ thời gian ra tra xét không ít, lại không có chút manh mối nào, thế nhưng bây giờ bắt đầu nổi lên mặt nước rồi! Chẳng qua lần này động tĩnh cũng quá lớn đi.

“Đại nhân.. này...” Lany có chút không biết làm thế nào cho phải.

An Dĩ Mẫn khẽ nhắm mắt, rồi lại mở ra, uy nghiêm “ Bất kể tin tức này là do ai phát ra, và với mục đích gì! Việc này cũng không cần chú ý, cái quan trọng bây giờ chính là tìm được sát thủ tự do Từ này!”

“Dạ!” Lany gật đầu.

“Chỉ sợ người truyền ra tin tức này không chỉ truyền tới mỗi chỗ chúng ta a! Đại lục này, sợ là vì thiếu nữ Từ này một lần nữa lại dậy sóng trở lại.” An Dĩ Mẫn có chút cảm thán nói.

Trong mắt Lany thoáng qua vẻ khiếp sợ “Thật sự khoa trương như thế sao?”

“Ha ha!” An Dĩ Mẫn lại bật cười “ Tùy ý dẫn phát uy năng trời đất, thiên phú như vậy không phải muốn tìm hiểu là tìm hiểu được! hơn nữa... tốc độ tu luyện của cô ta vô cùng kinh hãi thế tục! Chỉ trong vòng một năm đây! Lại có thể phát sinh chuyện như vậy, cậu có thể tưởng tượng được không? Hoặc là cậu không muốn nhận được năng lực như vậy?”

“Ách... “Lany im lặng, hẳn muốn lấy được, nhưng chỉ sợ không chỉ mình hẳn muốn lấy được.

“Tốt lắm, đi xuống đi, phải chú ý kỹ chuyện này đây.”

“Dạ!”

Chờ cho đến khi thân ảnh Lany rời đi, An Dĩ Mẫn ngồi trên ghế xoay ra sau, nhìn ra ánh sáng đêm bên ngoài, một hồi lâu, lại nặng nề thở một hơi “Thôi tiết lại muốn thay đổi nữa rồi...”

Mà, trong đêm này, dường như tất cả những thế lực nổi danh đều nhận được tin tức này, và tất cả đều đồng loạt phát ra tin tức muốn tìm cho được sát thủ tự do Tử. Cả đại lục cuối cùng lại sôi sục.

Bên trong thành Lâm La, tại một biệt thự, Bạch Minh và ba của hắn đang nhìn chăm chăm vào thông tin trên màn hình trước mặt.

“Ba ba, làm như vậy có được không?” Bạch Minh có chút chần chừ nói.

“Hừ! Nếu cô ta dám chống đối với nhà chúng ta, cần phải hiểu được rằng đó là cái giá phải trả.” Người đàn ông, cũng chính là Bạch Bình lạnh lùng nói, có thể thấy chuyện lần này là do một tay bọn hắn tạo thành.

“Nhưng mà, như vậy thì mọi người biết rồi, nếu lỡ Tử bị người khác bắt mất thì sao?” Bạch Minh có chút không rõ, “Có năng lực như vậy, bị chúng ta bắt tới tra khảo vào nghiêm cứu không phải tốt hơn sao ạ?”

“Không sai, con có thể nghĩ tới chuyện này rất không sai.” Trên mặt Bạch Bình hiện ra nụ cười, rồi giải thích “Một năm này chẳng lẽ ba không muốn bắt cô ta sao? Nhưng hết lần này đến lần khác vẫn bị lọt lưới. Nếu cô ta đánh du kích với chúng ta, vậy chúng ta sẽ thất bại, ở Thủy lam tinh bị nhiều người đuổi bắt như thế, nhìn xem cô ta còn chỗ nào để trốn thoát.”

“Tử! Để xem như thế này có xuất hiện hay không!” ánh mắt Bạch Bình lóe lên.

Nhưng là...

Có chút chuyện chính là ngẫu nhiên như thế.

Đang trong lúc bọn hắn muốn bắt Mặc Hi, lại vừa lúc Mặc Hi cũng quyết định cho mình một kế hoạch huấn luyện khác, thân phận Tử biến mất trong chớp mắt, để mọi người giống như đang truy tung một người chưa từng xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 21: Quay lại

Edit: Lele Beta: Sakura 【 Học viện Andara 】, mỗi lần Mặc Hi xuất hiện đều dẫn tới không ít người quan sát cùng oanh động.

Một thân y phục màu vàng đại biểu cho thân phận học trưởng năm 3 khiến người khác chú ý, với lại vốn dĩ bản thân Mặc Hi cũng đã thu hút người khác rồi.

Một đường đi tới, bên đường tiếng bình luận của học viên dần dần xôn xao:

“Móa! Cô gái kia là ai ah! ? Xinh quá! Trang phục của học trưởng năm 3? Sao trước kia tớ chưa từng thấy qua cô ấy nhỉ?”

“Đúng vậy! Chuẩn! Xinh quá! Thế nhưng mà lại có cảm giác không được tới gần.”

“Ah! Tớ biết cô gái này! Cô ấy à! Chính là người có thể cùng với học trưởng năm 5 Phong Tiên Tuyết sánh ngang vị trí hoa khôi, Mặc Hi!”

“À! Vậy sao trước giờ không thấy qua?”

“Nghe nói sau khi cô ấy đoạt được vị trí học trưởng năm 3, nửa năm rồi không thấy xuất hiện.”

“Mặc Hi? Đến tên gọi cũng thật dễ nghe 〜〜!”

“Lần này xuất hiện hình như càng đẹp hơn rồi! Hơn nữa càng khiến người khác ần ần có cảm giác xấu hổ, sao lại có cảm giác như vậy nhỉ?”

“...”

Một đoạn quá khứ kia khiến ai gặp được Mặc Hi trở lại, đều không tránh khỏi nhắc tới sự việc nổi bật trước kia của cô, trong nháy mắt, tin Mặc Hi quay lại trở thành tiêu đề nóng hổi nhất, một người truyền một người, học viện hơn phân nửa học sinh ai cũng biết.

“Cái gì ? Mặc Hi cô ấy trở lại rồi! ?” Ở nơi nào đó trong biệt thự, An Diệc Kỳ túm lấy áo của Khố Lạp lớn tiếng hô, cái hình dạng kia khiến Khố Lạp vốn dĩ mang sắc mặt vui mừng đến báo tin bị dọa đến nhảy dựng.

“Nói nhanh! Cô ấy đang ở đâu! ?” Cũng đã 15 tuổi rồi, gương mặt trẻ con của An Diệc Kỳ cũng đã rút bớt vài phần rõ ràng, càng thêm tuần tú, phải biết là hấn ở trong trường cũng khiến không ít nữ sinh yêu thích. Chỉ là, nhìn dáng vẻ của hấn bây giờ, tựa hồ cái tính cách vừa hấp tấp vừa tùy tiện kia vẫn không có thay đổi.

“Ừ... đúng, tớ cũng chỉ nghe mấy học viên khác nói như thế, bây giờ tất cả mọi người đều đang bàn tán chuyện này.” Khố Lạp chưa kịp nói hết, An Diệc Kỳ đã gấp rút chạy ra ngoài.

“Móa! Có cần phải gấp đến mức thế à?” Khố Lạp nói không nên lời, thế nhưng vừa mới chớp mắt xong lại nhìn thấy Phiêu Linh cũng bộ dạng gấp rút như thế chạy ra ngoài làm hấn cũng há hốc cả miệng, “Làm, làm cái gì vậy trời! Linh, cậu cũng không phải có hứng thú với Mặc Hi đi à nha?”

Phiêu Linh chưa trả lời thì bóng dáng của hấn ở trước mặt Khố Lạp cũng đã biến mất rồi. Không có ai trả lời, Khố Lạp cũng đành chạy đuổi theo bọn họ.

Dị Năng Giả lớp A năm 3 năm 4 với Hắc Ảnh, Lala nghe được tin tức này xong cũng cùng nhau lũ lượt kéo đến Võ giả lớp A năm 3. Nhắc tới mới nói, Lala vốn yếu đuối như vậy, trong một năm nay cùng với quyết tâm, nỗ lực thế nhưng lại có thể trực tiếp nhảy từ lớp thiên phú bậc trung lên lớp A, thật khiến người khác không thể không bội phục.

Ở chỗ nào đó trong biệt thự.

“Cái gì ! Trở về rồi! Trở về rồi! Không được! Tớ cũng muốn đi!” Vồn Đan Thử đang luyện đỡ khí kim thuật cũng hô to một tiếng, cũng mặc kệ cái khí luyện kim kia mới hoàn thành được một nửa, người đã rất nhanh chạy ra ngoài, tốc độ kia, một chút cũng không kém trận lốc là bao.

Mấy người đều đi tới võ giả lớp A năm 3.

Mà giờ khắc này Mặc Hi cũng đang cùng một người gặp mặt.

Dưới tán cây trên con đường nhỏ, một thân trang phục học trường màu xanh, hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng, không cần nhìn đến sắc thái khuôn mặt tinh tế vốn cũng nhỏ nhắn xinh đẹp, chỉ vừa nhìn dáng đứng trầm tĩnh xa xăm kia cũng đã khiến người khác không nỡ dời đi ánh mắt.

Mái tóc màu đen bị gió nhẹ nhàng thổi qua, Mặc Hi cũng ngừng lại bước chân. Nhìn người trước mắt cô, nở nụ cười chứa đầy thuần khiết, đôi lông mày hơi nhíu lại, hiện ra chút thanh mị, giọng nói bình tĩnh thanh mảnh mang hơi thở của thượng vị giả, “Phong Tiên Tuyết.”

Đối thủ của cô, Phong Tiên Tuyết...

“...” Con người màu lam của Phong Tiên Tuyết thoáng thâm lại, giọng nói lạnh như băng cũng dĩ vãng có chút biến hóa nhỏ xa xa tương vọng lại, “Cô, đã mạnh hơn nhiều rồi...”

Cô, vẫn như thế muốn mạnh mẽ...

Khóe miệng Mặc Hi cười cũng càng xán lạn rồi, “Cô cũng vậy.”

Trên mặt Phong Tiên Tuyết không hề biến hóa, nhưng trong lòng lại vạn ngàn suy tư, trong nửa năm này, cô ấy... đã làm cái gì? Vì sao...Khí tức này, không hề có chút gượng ép, lại có thể phát ra uy thế chỉ có thượng vị giả mới có mà cha cô đã từng nhắc đến...

Cho tới bây giờ, cô vẫn chưa rời vị trí học trưởng năm 5 chính là vì cô ấy! Vì có thể quyết đấu một trận với cô ấy! Thế nhưng lại không có nghĩ đến Mặc Hi vậy mà vừa biến mất lại chính là biến mất nửa năm, muốn tìm cũng không biết tìm ở đâu, cô cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội gặp lại, thế nên vẫn luôn đứng chờ ở chỗ này.

Con người băng lạnh màu xanh khẽ động, trong miệng rõ ràng nói ra hai chữ, “Ước chiến.”

Quả nhiên...

Mặc Hi sớm đã nghĩ đến Phong Tiên Tuyết tìm mình cũng chỉ có chuyện này, cười nói, “Bây giờ vẫn chưa xứng.”

Sắc mặt Phong Tiên Tuyết không hề thay đổi, nhưng nhìn cô đứng đó không hề có chút động tác nào lại biểu hiện cô rất bất mãn với câu trả lời của Mặc Hi.

Tất nhiên Mặc Hi cũng nhìn ra được, nói tiếp, “Nhưng mà, năm nay tôi định chọn sẽ đối chiến với học trưởng năm 7, đến lúc đó, mong chúng ta có thể đối chiến.”

Đây có tính là tự khảo nghiệm chính mình không?

Con người của Phong Tiên Tuyết nhìn chăm chú Mặc Hi thật sâu, gật đầu, xoay người rồi khỏi.

Cô không hề hoài nghi Mặc Hi có thể nói dối, dù sao chính cô cũng có thể nhảy cấp đến năm 7, thực lực của Mặc Hi tuyệt đối cũng có thể.

Mà tiếp ngay sau đó, một thân hình xinh xắn dần dần xuất hiện trước mắt Mặc Hi, sau đó là cả một đám.

Mặc Hi hơi ngậy người, sau đó mỉm cười đứng dậy, dáng vẻ tùy ý ảm áp tự nhiên, dáng vẻ như thể người bình thường tuyệt đối khó có thể gặp được.

“Mặc Hi! !”

Một tiếng kêu to, hấp dẫn tất cả sự chú ý của mọi người, bước chân Phong Tiên Tuyết đang rời đi cũng hơi khựng lại, liền thấy bóng ảnh xinh xắn nọ lướt qua người mình, chạy tới trước mặt Mặc Hi.

“Đáng chết! Cậu nói đi lại có thể đi lâu như vậy!” Lạc Nguyệt kích động kêu lên, đôi mắt mèo chớp động chứa đựng phần khích pha ít hờn dỗi, ánh ánh chút nước mắt.

“Xin lỗi.” Chân thành nhận lỗi, Mặc Hi thật sự xin lỗi mình! Trong cuộc sống của cô, mọi người đều là một phần không thể thiếu được!

“Cậu! Cậu! Cậu! Ai muốn lời xin lỗi của cậu chứ! !” Lạc Nguyệt ngừng cười, bĩu môi, ” Đừng tưởng rằng nói mấy câu này thì tớ sẽ tha thứ cho cậu!”

“Mặc Mặc!”

“Hi! !”

Vừa lúc đó, lại một lần nữa truyền tới hai giọng nói, tất nhiên một giọng là của An Diệc Kỳ lẫn trong đám người kia, còn một giọng thì...

Mọi người chuyển mắt đi nhìn, liền thấy một thân hình rất nhanh đã đến trước mặt Mặc Hi, một thân áo choàng màu đen cùng với tên hiệu dính trước ngực khiến ánh mắt mọi người không khỏi giật giật một trận, hẳn ở【 Andara】cũng là một trong số những người có danh tiếng, nhưng mà rốt cuộc thuộc loại tốt hay xấu thì cũng không biết được.

Muốn hỏi người này là ai? Chính là người một đường vội vàng đi tới, Đan Thử.

“Cậu trở lại rồi à!” Đan Thử đứng trước mặt Mặc Hi, trên mặt nở nụ cười thuần lương vô hại, con ngươi đen nhánh khóa chặt lấy Mặc Hi, ánh mắt sáng rọi chớp động.

“Ừ, trở về rồi.” Mặc Hi cúi đầu cười nói, nhìn dáng vẻ hài tử trước mắt thật khiến người khác không nhận được yêu thích, gờ tay ra vuốt ve trên đầu hắn, hành động kia giống như trưởng bối thương yêu tiểu bối.

Nhất thời Đan Thử từ lông mày đến đôi mắt đều tít cười, hơi cúi người xuống để cô dễ dàng vuốt ve hơn. Cuối cùng cũng có thể lại cảm nhận cảm giác đó thêm một lần nữa, nhưng mà... vẫn cảm thấy có cái gì đó không giống, vì cái gì... tìm giống như đập nhanh hơn...

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt tất cả mọi người đều hơi sững sờ, sắc mặt An Diệc Kỳ cứng đờ lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt Lạc Nguyệt quét qua trên người Mặc Hi với Đan Thử, ánh mắt tà ác lại một lần nữa chớp động, con ngươi Hắc Ảnh lóe lên, có phần rõ ràng nhìn về phía Đan Thử, Khố Lạp và Lala với một đám người thì mê muội khó hiểu, lúc đó ở bên ngoài có tiếng kêu gào:

“Còn làm cái gì! ? Đó không phải là học sinh yêu của Thạch Nhất đại sư luyện kim à? Từ lúc nào lại trở nên ngoan ngoãn như vậy rồi! !”

“Dựa vào ! Mị lực của Mặc Hi cũng lớn thật đó! ?”

“Hâm mộ ah...”

Giọng nói của bên ngoài không ngừng vang lên, Khố Lạp có chút lo lắng nhìn An Diệc Kỳ, chỉ thấy sắc mặt hắc sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Cút! ! Im miệng hết cho tôi!” Cuối cùng, núi lửa cũng bộc phát, An Diệc Kỳ gào thét một tiếng, khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ. Tay Mặc Hi cũng ngừng vuốt ve Đan Thử, nhìn về phía An Diệc Kỳ.

“...” Mặt An Diệc Kỳ bị Mặc Hi nhìn tới đỏ cả mặt, làm gì còn cái vẻ đáng sợ lúc nãy nữa, khẽ chớp mắt nhìn Đan Thử đang đứng bên cạnh cô, cẩn thận hỏi: “Mặc Mặc, cậu ấy là ai?” Dựa vào cái gì có thể được cô ấy đối đãi ân cần như vậy! !

“À, cậu ta à.” Mặc Hi cười nhạt một tiếng, “Cậu ta là Đan Thử.” Nói xong, ánh mắt nhìn lướt qua Hắc Ảnh.

Đan Thử? Đan Thử... Viên! ! (phát âm gần giống nhau)

Hắc Ảnh cũng không phải dạng ngu, vừa nghe Mặc Hi nói ra tên gọi, lại cộng thêm hành động đó với ánh mắt này, dĩ nhiên đoán được chàng thanh niên này là ai, không nghĩ đến cậu ta cũng tới【 Andara】, hơn nữa có vẻ hòa nhập cũng không tệ. Tốc độ đi tới vừa nãy của hắn không phải ai cũng làm được.

“Mọi người vẫn khỏe chứ!” Được Mặc Hi giới thiệu, Đan Thử cũng quay người lại, nở nụ cười xán lạn với mọi người, nụ cười kia thật khiến người khác muốn tức giận cũng khó...

“...” Mà An Diệc Kỳ có cảm giác tức giận của mình giống như đánh lên một tấm bông, chả có chút xú tác động nào, thật là ghen khuất mà.

“Ha ha! Cũng tốt, mọi người đều ở đây cả, tớ mời mọi người cùng đi ăn cơm” Mặc Hi nói, hiện tại cô chính là người có lỗi, đương nhiên phải bày tỏ thái độ một chút. Mặc dù mời đi ăn cơm là một chuyện khá bình thường, nhưng ít nhất cũng cho mọi người một lý do tụ tập cùng nhau, cho người muốn tha thứ cô với người không biết nên tha thứ cô như thế nào một cơ hội.

“Hừ hừ! Cậu đợi đấy! Tớ nhất định sẽ chọn những món đắt nhất, ăn cho cậu nghèo chết luôn!” Quả nhiên, vừa nghe Mặc Hi nói xong, Lạc Nguyệt đã kêu đi, cả người đều đưa thật dễ thương.

“Ha ha! Tớ chờ!”

“Hừ! Cứ đợi đi, xem chút nữa cậu còn cười nổi không! ?”

“Ha ha! Cậu thật đáng yêu!” cũng nửa năm rồi...

“Móa! Hi! Cậu cố ý! ?” Mặt Lạc Nguyệt hồng hồng, đây là lần đầu tiên Mặc Hi nói rõ ra như thế.

“Đúng vậy.” Cô không sợ chết trả lời.

“Cậu! !

Mọi người cũng đi theo, Hắc Ảnh liếc qua Phong Tiên Tuyết, người vừa mới rời đi nhưng lại đứng lại, trong mắt người đó ảm ảm chút xúc động, sau đó cũng không dừng lại, đi theo mọi người.

Nhiều bạn sao....

Nhìn bóng bọn họ rời đi, trong lòng Phong Tiên Tuyết có một chút rung động, trong đầu cô hiện lại cảnh ban nãy, tiếng cười vui vẻ, rộn ràng xung quanh Mặc Hi, sắc mặt mọi người mừng rỡ cùng những lời nói quan tâm ân cần...

Cô, vậy mà... lại có chút ước ao...

Phong Tiên Tuyết hơi cúi đầu, trong con ngươi băng lãnh lóe lên ánh sáng âm u, rồi lại trầm xuống suy tư, sau đó lại lạnh như băng, thậm chí càng thêm lạnh giá, rồi đóng băng, tiếp tục bước đi.

Cô không cần những thứ đó, mà cũng chẳng bao giờ có thể có được những thứ đó...

Buổi chiều, sau khi cùng mọi người ăn cơm xong, Mặc Hi cũng trở về nhà, người đầu tiên cô nhìn thấy là Thiên Nhu với khuôn mặt đầy ảm áp.

“Về rồi à!” vẫn là giọng nói mềm mại dịu dàng đó, giống như nửa năm này Mặc Hi vốn không có rời đi, chỉ là sự vui mừng trong con mắt kia Mặc Hi vẫn có thể nhìn thấy được.

“Vâng! Em về rồi.” Mặc Hi trả lời, vẫn tự nhiên như vậy.

Hai người cùng đi vào phòng, Thiên Nhu báo cáo một ít tin tức, “Mới đây, , Mặc đại nhân gửi đến tin tức, nói em trai của em, Mặc Vọng thiếu gia đi kiểm tra thử dị năng, được biết là dị năng thuộc hệ đặc biệt.”

“Vậy à?” Mặc Hi hơi sững sờ, sau đó nhớ tới hai người Mặc Phàm với Chu Tiểu Trúc đang ở thành Đế Do, nở nụ cười đứng dậy, nụ cười thuần khiết vui vẻ, “Là thật à? Nếu vậy ba với mẹ nhất định sẽ rất vui.”

“Đúng vậy, còn đặc biệt mở tiệc, chỉ có lưu đoạn Tv chiếu lại, Hi có muốn xem không?” Thiên Nhu lên tiếng hỏi, nhìn dáng vẻ tươi cười của Mặc Hi mà thấy đau lòng, rõ ràng có chút bị mọi người lãng quên nhưng lại không hề buồn bã, lại còn nghĩ tới tâm tình của bọn họ.

“Vâng, cũng được.” Mặc Hi cười đáp, ngồi ở trên sofa.

Thiên Nhu đi mở đoạn lưu trên Tv, một lúc sau, màn hình hiện lên trước mặt Mặc Hi, chiếu ở bên trong là cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm đứng ở trên đầu, trong lòng Chu Tiểu Trúc ôm một bé trai hơn một tuổi, trên mặt hiện lên vẻ hết sức mãn nguyện, còn Mặc Phàm đứng bên cạnh tỏ vẻ bất mãn nhưng cũng không có cách nào khác.

“Ha ha! Vẫn là đáng yêu này.” Nhìn cảnh này, Mặc Hi nở nụ cười đi, giọng nói mềm mại kia khiến Thiên Nhu không thể không liếc mắt nhìn, chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp vô cùng kia tràn đầy thỏa mãn cùng cao hứng, không có chút ghen ghét hay thất vọng gì cả.

“Hi...” Thiên Nhu không khỏi phát ra âm thanh.

“Gi thế?” Mặc Hi chuyển con mắt, nghi hoặc hỏi.

Thiên Nhu đi tới bên cạnh người cô, trong con ngươi xinh đẹp hiện lên ôn nhu cùng với đau lòng. “Em có cảm thấy buồn không?” Gần đây đám người bọn họ căn bản không hề hỏi han gì cả...

Nghe thấy lời này, đầu tiên Mặc Hi có chút sững sờ, sau đó bật cười, nụ cười kia... đẹp đến mức khiến cho Thiên Nhu càng thêm đau lòng.

Nụ cười thỏa mãn, không hề mang dục vọng, vô cùng tiêu sái, Mặc Hi quay đầu lại, nhìn về đám người Mặc Phàm ở bên trong TV, giọng nói nhẹ nhàng. “Trước giờ em đều bận rèn luyện bản thân mà không quan tâm nhiều đến bọn họ, bọn họ lại vì không quấy nhiễu em nên mỗi ngày đều cô đơn một mình. Bây giờ có Mặc Vọng ở cạnh bọn họ cũng tốt, bọn họ cũng rất vui đúng không? Chỉ cần như vậy là đủ rồi!”

“Hơn nữa... Thực tế bọn hắn cũng đâu có quên em.” Dưới ánh mắt sững sờ của Thiên Nhu, ánh mắt Mặc Hi càng thêm nhu hòa, “Mặc Vọng, là đừng quên, không được quên đi. Với lại... Tên của em là Mặc Hi, mà tên của bé em là Mặc Vọng, ghép lại không phải là hi vọng sao? Ha ha.”

“Ừ!” Thiên Nhu gật đầu, lực đạo có chút mạnh.

“Ha ha.” Mặc Hi cười cười, nhìn khuôn mặt đầy ắp tươi cười của Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc bên trong TV, đó chính là thứ mà cô muốn giữ gìn...

Còn có...

Bên trong đầu lại lần nữa hiện ra bóng dáng đám người Lạc Nguyệt, còn có Thiên Nhu... Bọn họ... cũng là những người cô muốn lưu giữ và bảo vệ.

Cho nên, cô nhất định phải mạnh mẽ.

Tiến bộ từng ngày, tích lũy từng ngày, để có thể bảo vệ tất cả bọn họ.

Nghĩ đến điều này, nụ cười của Mặc Hi càng đậm, hai bàn tay đan chéo nhau chống dưới cằm, dựa người vào sofa.

Trong mắt Thiên Nhu loáng qua kinh dị, ở khắc này, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao ánh mắt đầu tiên khi cô nhìn thấy Mặc Hi lại cảm thấy hình như Mặc Hi lại có chút thay đổi, đúng vậy! Cô ấy lại thay đổi rồi, càng ngày càng trưởng thành, tỏa ra hơi thở thuộc về thượng vị giả cũng rõ ràng, có cảm giác chỉ cần hơi thở này của cô hơi nhẹ phát tán ra thì đến An Dĩ Mẫn cũng khó có thể so sánh được, không phải vì bản lĩnh trình độ mạnh mẽ mà là cảm giác đến từ tận sâu trong đáy lòng, không có lấy một chút phản kháng, là hơi thở hấp dẫn người khác nguyện ý tin phục.

Hơn nữa... thậm chí Thiên Nhu còn có cảm giác, bởi Mặc Hi vì có lý do riêng nên cố ý che giấu đi, chỉ cần cô nguyện ý phát ra, tuyệt đối sẽ không kém bất cứ ai...

Cô chủ nhò của cô... Thật khiến người khác tự thấy hổ thẹn ah...

“Nhắc đến mới nhớ, sao lại không thấy Thanh Dực đâu?” Bình thường lúc nào Thanh Dực cũng ở trong lòng Mặc Hi mới đúng, Thiên Nhu vừa rót trà vừa hỏi.

“Nó ah! Nói cái gì cần đi nghỉ ngơi, liền đi vào trong không gian khế ước, vẫn luôn không thấy có động tĩnh gì.” Mặc Hi cũng không rõ, nó nói đi nhưng cũng đi hơn năm rồi.

“Phải không? Chắc là muốn đột phá rồi?” Nghĩ đến con mèo nhỏ lúc nào cũng vui vẻ nín chặt ở trên người Mặc Hi đòi ăn dĩa năng thạch kia, Thiên Nhu có chút buồn cười nói.

“Chắc vậy, thôi. Chị lưu đoạn video này gửi em, em về phòng trước.” Thấy TV đã phát xong, Mặc Hi dặn lại một câu, rồi thuận đi lên trên lầu.

“Ừ” Thiên Nhu trả lời, nhìn theo bóng lưng của Mặc Hi, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 22: Dã ngoại sinh tồn

Edit: Lele Beta: Sakura Mặt đất âm u, cây cối vừa cao vừa xấu xí rậm rạp xung quanh gần như che chắn toàn bộ ánh nắng mặt trời chiếu xuống. Trên mặt đất cỏ dại lan tràn, thậm chí đem cả một con sâu dài hơn 10cm ẩn sâu không dấu vết, nó khẽ động đậy rồi lại im lặng như cũ.

Bên bờ sông, có một đám thú thân hình dài gần một mét, cao nửa thước đang bò tới uống nước, có bốn chân nhưng đã bị thoái hóa, đầu nhìn giống hươu nhưng cũng không phải hươu. Đó chính là dị thú cấp e, Tử Giác Lộc.

“Trệ trệ trệ...”

Một tiếng động nhẹ vang lên, liền thấy đám thú kia dựng đứng lỗ tai lên, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn về phía rừng rậm, toàn thân căng cứng nhìn bốn phía chung quanh.

Thế nhưng sau một hồi cảnh giác quan sát, bọn chúng không phát hiện thấy có gì bất thường liền cúi đầu tiếp tục uống nước sông.

Ngay lúc này, kinh biến nổi lên, mười đạo cầu lửa nhỏ màu đỏ đột nhiên xuất hiện, tốc độ cực nhanh bay tới hướng đám Tử Giác Lộc, dừng ở trên người bọn nó nổ tung, da thịt hỗn độn, bầu không khí căng thẳng hẳn lên.

Chỉ thấy trên thân đám Tử Giác Lộc hiện lên những vằn nước màu xanh nhạt lẫn lẫn dao động, nhưng mà sau khi chúng nó chịu một kích này, thân thể khó có thể khôi phục lại như ban đầu.

“Lâu! !” Một tiếng hú lên, bước chân Tử Giác Lộc lui dần về đằng sau, có dấu hiệu muốn chạy trốn.

“Hừ hừ! Muốn chạy?” Ngay sau đó, một giọng nói thiếu niên vọng đến, từ trong bụi cỏ nhảy ra một thiếu niên, toàn thân mặc bộ quần áo mạo hiểm màu đen, ánh lửa màu cam trong tay chớp động, một tường lửa cao 2m chặn đứng hướng chạy trốn của đám Tử Giác Lộc, da lông của chúng đều bị lửa đốt cháy.

“Lâu lâu! !” Bên trong con người màu nâu của Tử Giác Lộc hiện lên vẻ tức giận điên cuồng, bọn chúng chỉ là đi tới uống nước, không có làm ra bất cứ chuyện gì, vì cái gì sinh vật kia muốn công kích bọn chúng, còn làm bị thương đồng bạn của bọn chúng! !

“Ồ? Lại tức giận nữa kia đấy? Chỉ là một đám dị thú nhỏ nhỏ mà dám tròng mắt nhìn ta?” Trên mặt thiếu niên hiện lên vẻ chế nhạo, ngọn lửa màu cam trong tay lại lóe lên, từng đạo hỏa diễm từ bốn phía xuất hiện bao vây đám Tử Giác Lộc lại.

“Lâu! !” bên trong con người Tử Giác Lộc là thần sắc bị thương, kịch liệt kích động muốn đào thoát khỏi khốn cảnh, nhưng cũng vô ích, cuối cùng vẫn ở bên trong ngọn lửa kia ngã xuống đất.

“Ha ha ha! Mọi người xuất hiện đi! Tớ đã đánh bại hết tụi nó rồi. “Thiếu niên đắc ý hét lớn.

“Oa! ! Cát Ly thật lợi hại!” Một giọng nói của cô bé vang lên, một cô gái cũng mặc bộ mạo hiểm màu đen y chang thiếu niên kia vui vẻ chạy tới trước mặt hắn, âm thanh chứa đầy kích động cùng với sùng bái khiến thiếu niên kia sắc mặt càng hiện lên vẻ đắc ý, nhưng vẫn cố tỏ ra khiêm tốn nói “Không có gì cả, kỳ thật việc này cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, ha ha!”

“Stop! Dừng vội đắc ý!” Lại là một âm thanh của một cô bé, chỉ là giọng nói này vốn dĩ hắn cũng không muốn nghe thấy, lúc nhìn thấy chủ nhân của giọng nói kia, những lời muốn phản bác đều bị nghẹn lại, có chút ngượng ngùng cười nói, “Ha ha, là bạn Lạc Nguyệt à.”

“Stop!” Lại là một tiếng hừ lạnh, đúng vậy, vị đang đứng trước mắt này đúng là Lạc Nguyệt, bên cạnh cô còn có Mặc Hi cùng với Lala, ba mỹ nữ đứng chung một chỗ, uy thế cực lớn đấy.

“... Hừ! Bạn dựa vào cái gì mà nói Cát Ly đắc ý? Đó là thực lực vốn có của Cát Ly. Còn bạn? Chỉ là một Võ giả vô dụng mà thôi!” Cô bé vừa xuất hiện lúc này chứng kiến cảnh thiếu niên ăn nói khập nhệ với Lạc Nguyệt thì sinh lòng khó chịu, lớn tiếng kêu lên.

“Aha Haaa...! Võ giả vô dụng?” Lạc Nguyệt cũng không giận, ngược lại còn nở một nụ cười, con người ánh lên vẻ tà ác, “Nếu không chúng ta thì thí một chút, xem rốt cục đến cùng ai là người vô dụng! ?”

“... Bạn... bạn...” Nhất thời cô bé kia không biết nói thế nào, muốn cô đánh nhau với Lạc Nguyệt, cô còn chưa có bản sự đó đâu, cô không phải không biết những chuyện Lạc Nguyệt đã từng làm ra lúc còn ở năm 3, ai mà biết Lạc Nguyệt kia định ra tay như thế nào.

“Thế nào? Sợ?” Chế nhạo một tiếng, khuôn mặt Lạc Nguyệt đầy vẻ xem thường.

“Bạn! !” Sắc mặt cô bé kia đỏ bừng bừng, tất nhiên là do bị ghen tức.

“Được rồi! Các em ở chỗ đó làm cái gì! Mục đích đi thực tập ở bên ngoài chính là muốn toàn đội đoàn kết với nhau!” Ngay lúc đó, một giọng nói đầy nghiêm túc mạnh mẽ vang tới, phá vỡ chiến tranh của hai người, một người con trai tầm 27, 28 tuổi bước tới, điểm bất đồng duy nhất giữa anh ta với mọi người chính là quần áo của anh ta không phải là quần áo mạo hiểm mà là bộ đồ nhẹ nhàng đơn giản.

“Ừm! Cát Ly, giết được Tử Giác Lộc cũng không tệ nhưng em vẫn quá đắc ý đến khinh suất rồi, tùy tiện như vậy nhảy ra, khinh địch cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.” Anh ta nhìn qua mấy con Tử Giác Lộc nằm chết dưới đất, lại tiếp tục nói, “Tử Giác Lộc chỉ là dị thú cấp e loại trung cấp nên tất nhiên không chịu nổi một kích. Được rồi, đi thu hoạch dị năng lại, hôm nay lập trại ở chỗ này.

“Á! ! Thầy! Hạch dị thú cấp e kia lấy làm cái gì? Nhỏ như vậy.” Ngay lúc ấy, có người hỏi to.

“Mặc kệ nhỏ hay không nhỏ, dùng được hay không dùng được, đó là nhiệm vụ!” Thầy giáo nghiêm túc nói, nhất thời khiến tất cả mọi người không dám nói lại cái gì.

Thấy đáng về mười mấy người vẫn có chút không tình nguyện, thầy giáo có chút không tình nguyện nói, ” Trong lần dã ngoại thực tập này, các em chính là đội ưu tú nhất cho nên càng không thể khiến mọi người thất vọng! Đến chỗ này không phải vì hưởng thụ mà là vì học tập, vì sinh tồn! Các em đã hiểu chưa?” Sao hẳn lại không hiểu tâm lý cao ngạo của đám học trò thiên tài này, chỉ là chí khí thì được nhưng kiêu ngạo thì tuyệt đối không được!

“Hiểu ạ...” Mọi người hưởng ứng, nhưng là có bao nhiêu thật tình thì không biết.

“Này, Hi, LaLa các cậu làm cái gì vậy!” Vào lúc này, mọi người nghe thấy giọng nói quen thuộc của Lạc Nguyệt, chuyển mắt nhìn đi thì thấy Mặc Hi với LaLa mỗi người đang đứng trước một con Tứ Giác Lộc, cầm con dao nhỏ bắt đầu rạch lấy dị năng hạch.

“Lấy dị năng hạch ah.” Mặc Hi cười nhẹ trả lời, đáng tuổi cười thuần khiết phối hợp với cái đầu Tứ Giác Lộc đang chảy máu kia lại lộ ra vẻ mỉa mai.

“...” Lạc Nguyệt không lời, thấy Mặc Hi đã quay đầu đi tiếp tục công việc, đầu nhao lên một cái, kêu lên, “Đã biết, đã biết, tớ cũng đến.”

Nói xong, cũng xoay người đến trước xác của một con Tứ Giác Lộc khác, cũng dùng con dao nhỏ bắt đầu đi rạch nó.

Mặc Hi đem viên tinh thể màu xanh biếc chỉ lớn hơn đầu móng tay một chút đến bên bờ sông rửa sạch.

Mọi người nhìn hành động này của ba cô gái cảm thấy trong lòng đột nhiên có chút buồn bực, trên mặt cũng có chút hơi nóng, ba người bọn họ tuyệt đối không kém bất cứ ai trong số bọn họ, có lẽ có thể nói, ba người bọn họ mới là người có tư cách kiêu ngạo nhất trong nhóm đoàn đội này, thế nhưng bọn họ lại là người tiên phong đi làm chuyện này. Không có ai nói chuyện, vẫn còn một con Tứ Giác Lộc, đám người bọn họ còn chưa kịp phản ứng trước mặt bọn họ rốt cuộc là chuyện gì thì đã có một người đi tới bắt đầu làm việc với nó rồi.

Trong khoảnh khắc ấy, trên mặt thầy giáo hiện lên vẻ tươi cười thâm thúy, ba người bọn họ thật không có ai đơn giản cả! Thực lực cường đại lại không hề kiêu căng thì càng có năng lực nhẫn nhịn vượt qua mọi gian khó vất vả, quả thật chính là kiểu học sinh khiến tất cả thầy cô đều mong ước và yêu thích, hơn nữa cũng cần cảm ơn bọn họ vì đã tác động đến ý thức của tất cả mọi người trong đoàn đội. Đặc biệt là... Mặc Hi!

Ánh mắt thầy giáo nhìn về phía Mặc Hi đang ngồi bên bờ sông.

“Được rồi, bây giờ từng người tự phân công làm việc, người đi dựng lều, người đi làm cơm đi!” Thầy giáo mở miệng nói, hóa giải mọi người đang đứng đó không biết làm gì.

“Vâng!” Mọi người trả lời xong liền bắt tay vào làm.

Chỉ là có người thấy phiền phức rồi, “Thầy! Làm cơm gì ạ? Lần này chúng ta đi vốn không có mang theo đồ để nấu cơm!”

“...” Sắc mặt thầy giáo lạnh lẽo, “Trên lớp dạy các em đều là dạy không à? Cái gì trên mặt đất kia?”

“Trên mặt đất?” Mọi người ngây ra, ngay lập tức liền hiểu ý của thầy giáo, gật đầu nói, “Biết rồi ạ”.

Nói xong từng người bắt đầu đi làm việc của mình.

Mà thầy giáo đứng nhìn học trò của mình làm thì cảm thấy không biết nên khen hay nên mắng nữa. Nhìn một Dị năng giả hệ Mộc đang dựng lều ở kia, trong tay lóe ra ánh sáng màu cam sáng rực, trên mặt đất liền mọc ra mấy thân cây, chỉ là khả năng khống chế vẫn chưa đủ, vốn muốn biến thành hình dạng phòng ở, vậy mà không biết sao lại không theo ý mình, biến thành đám cỏ lộn xộn.

Ngán ngẫm...

Người đi làm cơm thì đi cắt lấy thịt con Tứ Giác Lộc cũng khiến cho máu tươi bắn đầy mình, con Tứ Giác Lộc kia thì biến dạng hoàn toàn.

Dị năng giả hệ Mộc với Dị năng Giả hệ Hỏa ở cùng nhau...

Dị năng giả hệ Hỏa: “Này! Nhanh cho cây mộc dài ra đi.”

Dị năng giả hệ Mộc: “Ai chả biết, không thấy tớ đang cho nó mọc ra đấy à?”

Ánh sáng màu cam khê chớp, trên mặt đất liền xuất hiện cây cỏ. Ngay lúc ấy, Dị năng giả hệ hỏa khê động ánh sáng màu cam, trong không khí xuất hiện mấy hỏa cầu bay về phía đám cây cỏ kia, đúng là muốn đốt nó thật (các chú ấy định nhóm bếp) nhưng mà hai bên vừa gặp nhau trong nháy mắt liền biến thành năng lượng tiêu tán trong không khí.

“Không đỡ được! Sao lại như vậy! Có mà không dùng được là thế nào!” Hai người sững sờ, Dị năng giả hệ Hỏa thì liền chửi ầm lên, “Được rồi, tớ trực tiếp dùng hỏa là được.” Nói xong, trong tay lại lóe lên ánh sáng màu cam.

“Đoàng! !”

Một tiếng nổ lớn xuất hiện hấp dẫn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tình cảnh trước mắt khiến mọi người không ai nhịn được cười.

Chỉ thấy hai người kia vừa mới còn đang người tranh người nhao giờ đang ngồi bệt dưới đất, toàn thân lấm lem đầy bụi, nhìn đáng về thì cũng không bị

thương nặng lắm nhưng cái tướng mạo hiện giờ thì thật là buồn cười.

“Ha ha ha ha!”.

Tiếng cười vui vẻ âm âm lan ra.

Thầy giáo cũng không nhịn được giật giật khóe miệng, đám trẻ con này! Cảnh tượng này khiến hắn lại nhớ về quá khứ học trò của mình, đương nhiên hắn không có thâm hại như vậy .

Nghiêm mặt lại, giọng nói lạnh lùng quát, ” Trật tự.”

“...” Tiếng cười của mọi người ngưng lại, nhìn về phía thầy giáo.

Bị nhiều đôi mắt nhìn như thế, thầy giáo cũng cảm thấy kì kì, từ lúc nào tụi nhỏ lại ngoan như thế rồi hả? Ho khan một tiếng rồi bắt đầu nói chuyện, ” Lúc tôi dạy trên lớp các em không để ý phải không?”

Không ai trả lời vì đúng thật là những khóa học kia bọn họ đúng là không để ý gì cả, thời gian học cái đó thả bọn họ để đi luyện tập nâng cao thực lực còn hơn, chỉ cần đến lúc đi thi về với chút rồi được thông qua là được rồi.

Điểm này tất nhiên thầy giáo cũng biết liền nói , “Nhìn mấy thứ này giờ các em làm đi! Dựng lều thì có thể dùng năng lượng Mộc được à? Em tưởng em là Dịch năng cao cấp hay Dịch sư thế? Còn các em nữa, nhóm lửa thì không cần đi chặt củi à? Có thể biến ảo ra cây cối xong dùng hỏa đốt nó đều là năng lượng, không biết hồi cái lại còn cùng lúc phát động dịch năng! Không biết mộc với hỏa là tương khắc sao? Không có nổ chết các em là còn may đấy. Còn em! Lột da cắt thịt cũng không biết làm à? Em không phải là Dịch năng giả hả? Không biết dùng dịch năng sao? Làm máu bắn tung tóe như vậy là muốn dẫn địch thủ tới hả? ”

“...”

“...”

Im lặng, vẫn là im lặng đi, bọn họ đúng là hơi... kém thật.

“Được rồi, mặc kệ thế nào mà nói, ít nhất các em hiểu được thế nào là đoàn kết cũng là chuyện tốt rồi”. Khẩu khí của thầy giáo cũng hòa hoãn lại, nở nụ cười, “Vậy bây giờ lại bắt đầu lại lần nữa đi! Nếu các em không muốn buổi tối không có chỗ ở”.

“Vâng! !” Mọi người đồng ý một tiếng, lại bắt đầu làm tiếp tục làm việc.

“Không hiểu gì thì hỏi thầy.” Thầy giáo để lại một câu khiến không ít người muốn, nhưng bởi vì lòng tự trọng nên vẫn không có ai động.

Lũ nhóc này...

Mặc Hi đứng nhìn từ đầu đến cuối cũng không nói một câu, ai bảo bọn họ là trẻ con, à là một đám trẻ con thiên tài chứ.

Sau khi rửa sạch tay, Mặc Hi mang miếng dịch hạch lớn hơn móng tay cái kia đến trước mặt thầy giáo, mỉm cười gọi một tiếng, “Thầy”

“À? Ha ha, cảm ơn Mặc Hi rồi.” Thầy giáo cầm lấy miếng dịch hạch, lại cười nói, ” Về sau cũng không cần phải đưa ngay cho thầy, các em từng người tự đi sẵn, đợi đến lúc kết thúc rồi đưa cho thầy là được.”

“Vâng” Mặc Hi gật đầu rồi xoay người đi đến bên cạnh cậu bạn đang cắt lấy thịt Tứ Giác Lộc, nhìn máu tươi trên mặt đất bên dưới chân ra kéo bùn đất lấp lên trên, khiến cậu bạn giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đến là Mặc Hi thì có chút ngại người, ” Mặc... bạn Mặc Hi?”

”Ừ.” Mặc Hi cười cười, đứng ở bên cạnh, nhìn “Tác phẩm” của hắn .

Cậu bạn cũng nhìn lại tác phẩm mình tạo ra này giờ, có chút ngượng ngùng cười khô. Trong lòng thầm mắng sao mình lại đi làm cái việc này! Tự làm mất thể diện, lại còn mất thể diện trước mặt Mặc Hi nữa chứ! !

“Ha ha.” Ngay lúc ấy, cậu bạn liền nghe thấy tiếng cười của Mặc Hi, giật mình ngẩng đầu lên, đập vô mặt chính là khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Mặc Hi, ánh mắt bỗng đại ra, sau đó liền thấy Mặc Hi chỉ vào con Tứ Giác Lộc nói” Thực ra cũng không cần phải gọt da đâu, cứ tưởng tượng nó cũng chỉ là con vật bình thường vẫn hay ăn ở nhà, rồi từ phần giữa mà làm, bỏ những thứ không cần thiết đi là có thể nướng.”

“Ah...” Cậu bạn kinh dị kêu một tiếng, rồi vội vàng gạt đầu, ánh cam trong tay khẽ chớp liền biến thành lưỡi dao sắc bén, hướng phần bụng nó cắt đi.

“PHỐC...”

Máu tươi bắn ra, nhất thời bắn ướt toàn thân cậu bạn đang không có chút chuẩn bị tâm lí kia choáng nặng.

“Ha ha ha! Đồ ngốc! !” Vừa lúc Lạc Nguyệt với LaLa cũng đã đi tới bên cạnh Mặc Hi, cửa nhìn thấy cảnh tượng này không nhịn được cười to lên.

“...” Mặt cậu bạn kia càng ngày càng ngượng lên, nếu là bị như thế này trước mặt người khác thì thôi đi, hết lần này tới lần khác lại ở trước mặt ba người

họ, ba cô gái đều là đại mỹ nhân đó! Được ba mỹ nữ vây quanh đó là chuyện nam sinh nào cũng muốn, cứ coi như là toàn thân đầy máu thì làm sao?

”Cậu đi tắm rửa chút đi, ở đây để tớ tới lo.” Mặc Hi mở miệng nói, giải vây cho cậu bạn đang ngượng ngùng với có hơi thất thần kia, cậu bạn khẽ gật đầu, “Ha ha, cảm ơn.”

“Không sao.” Mặc Hi cười nhẹ nói, xong cũng không nhìn tới cậu bạn nữa, bắt đầu làm tiếp công việc dang dở của cậu bạn.

“Này! Hi! Bẩn lắm đó!” Lạc Nguyệt vừa nhìn thấy Mặc Hi định làm thật liền hét lớn, nói ra nếu để cô làm, cô khả năng còn cảm thấy không có cái gì, nhưng nhìn đến dáng vẻ của Mặc Hi thì không biết vì cái gì mà cô cảm thấy không nỡ, không nên làm việc đó. Tựa như cô ấy không nên đụng tới công việc vừa hên mọn vừa dơ bẩn như vậy.

LaLa cũng bước lên, cô là người của Mặc Hi, tất cả những thứ cô có đều do cô ấy cho, cô đang ở bên cạnh cô ấy thì làm sao có thể để cho cô ấy làm những việc này được!

“Ha ha! Coi như là chơi đùa đi! Chúng ta cùng nhau làm.” Mặc Hi nháy nháy mắt, không sai! Cô đúng là coi lần đi mạo hiểm này chỉ là đi dã ngoại thôi, nó khiến cô có chút nhớ tới khoảng thời gian thoải mái lúc trước.

“...” Lạc Nguyệt và LaLa đều hơi trầm mặc.

“Được rồi, lại đây cùng nhau làm đi! Hoặc là đưa hai con Tứ Giác Lộc khác tới cùng xử lí với tớ, hoặc là đi nhóm lửa đi”. Mặc Hi vừa nói vừa mang con Tứ Giác Lộc đã xử lí xong kia đến bên bờ sông rửa sạch.

Lạc Nguyệt và LaLa hai mắt nhìn nhau, cũng không nói lời nào, mỗi người mang một con tới bên cạnh Mặc Hi, nhìn theo động tác của cô rồi cũng làm theo. Thực ra mà nói Mặc Hi cũng không quá quen với việc này, lúc quay sang nhìn động tác thành thạo của LaLa, cười khen, ”LaLa cũng không tồi nha.”

“... Bởi vì... bởi vì ở trong nhà đều là tớ làm cơm đấy.” Đối với lời khen của Mặc Hi, sắc mặt LaLa cũng khó có thể giữ vững vẻ lãnh đạm.

“Gi?” Lạc Nguyệt kinh ngạc kêu lên, bỗng nhớ tới LaLa vốn là con nhà nghèo, bởi vì từ lúc Mặc Hi đưa cô ấy vào đội, mà cô cũng thật lòng coi cô ấy là bạn bè nên cũng không chú ý quá nhiều.

“Ha ha, xem ra tớ phải nhìn theo cậu học tập rồi” Nói xong lại chuyển con mắt nhìn Lạc Nguyệt, khuôn mặt nhỏ hơi ngẩng lên giờ, “Chúng ta làm theo LaLa đi.”

“Ha ha ha! Ủ!” Đối với điểm này, Lạc Nguyệt cũng không cự tuyệt, vốn ba người ở cùng một chỗ làm việc cũng là chuyện vô cùng thú vị rồi.

“Tớ... tớ biết rồi.” LaLa có chút thẹn thùng nhưng cũng không biểu hiện ra ở trên mặt. Những ngày này, cô cũng không phải chỉ rèn luyện nâng cao thực lực không mà còn rèn luyện giữ vững tâm thái đối mặt với cuộc sống.

Nói xong cũng tiếp tục động tác trên tay, những cũng rõ ràng chậm lại rất nhiều để Mặc Hi với Lạc Nguyệt có thể làm theo kịp.

Một bên làm việc, một bên Mặc Hi chuyển đầu đi nhìn thì thấy không ít học sinh đang đứng không biết làm gì ở một chỗ, bèn kêu lên, ”Các cậu đi tìm ít củi khô hoặc chút đồ gì có thể ăn được về đây, nhưng mà phải cẩn thận chút! Tốt nhất mọi người nên đi cùng nhau, đừng tùy tiện đi một mình hoặc đi về phía vực thẳm, nếu lạc đường hay gặp phải dị thú cường đại thì không hay.”

“Ừ!” Mấy người ta nhìn người người nhìn ta rồi gật đầu đồng ý, bắt đầu đi ra phía bên ngoài, dáng vẻ là chiếu theo lời Mặc Hi đi làm.

Tình hình như vậy đều ở trong mắt của thầy giáo, ánh mắt dừng lại trên người Mặc Hi có chút sâu thẳm. Cô ấy, tựa như rất có hơi thở của người lãnh đạo, hành động tùy ý phân phó kia trong mắt người khác thế nhưng lại không mang chút vẻ cao cao tại thượng nào, thậm chí có cảm giác như điều đó là việc đương nhiên.

Sau khi xử lí xong ba con Tứ Giác Lộc, ba người đi đến bãi đất trống, một lúc sau, đám người đi kiếm củi với đồ ăn cũng trở lại, trên tay cầm rất nhiều đồ ăn.

Mang tới trước mặt Mặc Hi, Mặc Hi, ”Cảm ơn rồi, bỏ xuống dưới đất là được rồi.”

Mấy cậu bạn nghe vậy liền bỏ bó củi xuống đất, Mặc Hi sắp xếp chúng lại rồi nói, ”Dị năng hóa cho mỗi lửa đi.”

“Ừ.” Một Dị năng hệ Hỏa đứng trong số đó gật đầu, trong tay lóe lên hào quang, đồng củi liền bốc cháy.

“Được rồi, có thể rồi.” Mặc Hi cười mỉm với cậu bạn kia rồi quay ra nói với Lạc Nguyệt với LaLa, ”Chúng ta đi nướng hươu thôi.”

“Ha ha ha! Được! Xem ai nướng ăn ngon hơn!” Lạc Nguyệt rất đồng ý kêu lên, cũng bắt đầu sửa sang lại đồng lửa, LaLa cũng làm theo.

Đợi đến lúc ba con hươu đều được treo lên trên đồng lửa, ba người Mặc Hi cũng cảm thấy vui vẻ nhẹ nhàng, ba người nhìn nhau cười.

“Ha ha! Xem tớ đi! Thế nào? Làm cực tốt nhé!” Lạc Nguyệt vui vẻ cười nói, bộ dạng cực đáng yêu.

“Ừ! Nhưng mà đừng có đập tắt mất lửa nhé.” Mặc Hi cười nhẹ nói móc.

“Stop! Tớ không có vô dụng như thế nhé! ? Nhìn đi!”

“Ha ha!”

“Nè, cậu đừng có cười như thế được không! Không khéo cậu cũng

không làm được tốt như tớ đâu nhé?” Lạc nguyệt khó chịu rồi.

“Tớ chờ xem!” Khuôn mặt Mặc Hi rạng rỡ cười nói.

“Hừ hừ! Cậu chống mắt chờ mà xem!”

“Ha ha!”

“...”

Hai người vui vẻ nói cười với nhau hấp dẫn sự chú ý của mọi người, tâm tình cũng theo đó vui vẻ hơn lên, bên làm việc bên cũng bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau, hiệu suất làm việc cũng cao hơn nhiều, Kết quả trước mắt khiến nét mặt thầy giáo cũng hiện lên nụ cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 23: Nghĩa vụ bảo hộ

Edit: Lele Beta: Sakura Sau lát sau, mùi thịt lan tỏa ra khắp nơi, hầu như ánh mắt của mọi người đều tập trung vào ba con hươu đã chuyển sang màu vàng óng đang nằm trên đồng lúa kia, một ngày một này bọn họ còn chưa ăn qua cái gì cả! Hơn nữa bởi vì cả nhóm đang ở cùng nhau, bình thường nhìn tới cảnh tượng này bọn họ cũng chẳng để ý gì cả nhưng không biết vì sao bây giờ ai nhìn cũng cảm thấy thèm thường muốn ăn.

Mặc Hi cười cười, cầm con dao đã rửa sạch từ trước cắt lấy một miếng thịt xuống, cầm ở trên tay khẽ thổi nhẹ vài hơi rồi mới cho vào miệng. Dưới ánh nhìn của mọi người, mặt cô hơi nhấp nháy, ánh mắt có chút ngượng ngùng nói, ” Ha ha, vị cũng không ngon lắm ”

“Ha ha ha ha!” Nhìn thấy dáng vẻ này của cô, ai cũng bật cười.

“Hắc hắc! Đến lượt tớ!” Lạc Nguyệt vừa nghe thấy cũng miễn cưỡng cố gắng cắt lấy một miếng thịt ở trên con hươu mình đang nướng xuống, cũng thổi nhẹ vài hơi rồi mới cho vào miệng, khẽ chớp mắt, giọng nói nhỏ , ” Vị nhạt lắm, có hơi cháy.”

Trong khoảnh khắc mọi ánh mắt đều tập trung nhìn về phía LaLa, LaLa bị nhìn đến xấu hổ, Trên mặt cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, cắt một miếng thịt trên con hươu mình nướng rồi đưa cho Mặc Hi.

“Cảm ơn!” Mặc Hi cười cảm ơn một tiếng rồi bỏ miếng thịt vào trong miệng, ánh mắt chợt sáng lên đầy vẻ kinh ngạc, ” Ồ, vị thơm quá! Cậu làm thế nào vậy?”

“Bởi vì tớ có bỏ vào một ít trái cây” LaLa giải thích, ánh mắt ần ần vẻ mừng rỡ.

“À! Thế mà tớ lại không nghĩ ra.” Mặc Hi chợt nhớ đến mấy bạn học có hái về một ít trái cây, trái cây trong rừng thường hơi chua, hương liệu như vậy đem nướng cùng rất tốt. Nhìn mọi người cười một vòng, thuận tiện nói, ” Ừm, con gái bọn tớ ăn con của LaLa nướng, còn con của tớ với Lạc Nguyệt dành cho mấy bạn nam nhé.”

“Hả?” Mọi người không nghĩ tới Mặc Hi lại nói như thế, nói thật trong trường hợp thế này, đám nam sinh lại không hề có ý kiến không vui gì cả, dù sao đồ cũng là do Mặc Hi và Lạc Nguyệt tự mình nướng, hơn nữa hiện tại bọn họ cũng rất đói.

“Ý này không tồi!” Lạc Nguyệt là người đầu tiên nhất trí, vừa nói xong liền chạy tới trước con hươu của LaLa, nhìn dáng vẻ giống như muốn ăn sạch nó.

“Ha ha.” Mặc Hi cũng không lãng phí thêm thời gian, LaLa tất nhiên cũng ở trong đó.

Nhắc đến cũng khéo, cả đội tổng cộng gồm có 18 người, con gái chiếm 6 người cho nên hai con kia để cho đám con trai cũng vừa vặn.

“Mọi người mau lại đây đi.” Mặc Hi nhìn trước mặt mấy cô bé còn đang đứng lưỡng lự gọi rồi quay qua cười với mấy cậu bạn nam, ” Các cậu không nhanh coi chừng nó, cẩn thận hai con hươu đều cháy mất đấy! Các cậu không có đồ mà ăn đâu!”

Một câu nói nhắc nhở, mấy người bọn họ nhìn nhau, có người đứng lên mở đầu, mấy người khác cũng đứng dậy làm theo. Con gái thì đi đến ngồi bên cạnh đám Mặc Hi, sau một lúc mấy cô bé lúc đầu còn ngại ngần câu thúc cũng đã cười cười nói nói hòa nhập với nhóm Mặc Hi, cùng nhau ngồi một chỗ ăn thịt hươu.

Đám con trai bên kia nhìn thấy con gái có người làm mở đầu rồi, cũng bắt đầu cầm con dao nhỏ đi cắt lấy miếng thịt bỏ vào miệng, lông mày chột nhần lên, đúng là vị rất khó nuốt! Nhưng hần cũng ngại nói ra, dù sao đồ là do đích thân Mặc Hi làm đấy. Ăn xong miếng thứ nhất, cái bụng đang trống rỗng cũng không cho phép hần tiếp tục rụt rè, lại bắt đầu cắt miếng tiếp theo.

Đã có người đầu tiên thì cũng sẽ có người thứ hai thứ ba, nhưng vẫn có một ít đệ nhất tự có thứ hai đệ tam cái, nhưng là vẫn có một ít thiếu niên có giữ lấy về quý tộc, không hề mong muốn đi làm cái việc này, mặc dù nhìn mọi người ăn rất vui vẻ cũng có chút động dấy.

“Rất tốt.” Trong lúc này, giọng nói của thầy giáo vang tới, chỉ thấy trên mặt thầy hiện lên vẻ tươi cười nói, “Có lẽ hôm nay là ngày nhân hạ cuối cùng của các em, cố gắng ăn cho vui vẻ, từ ngày mai chúng ta sẽ đi về phía vực thẳm, lúc đó không phải muốn ăn là ăn được đâu, nói không chừng tính mạng sẽ càng thêm nguy hiểm.”

Thầy học sinh của mình giống như không hề để ý lời nói cả mình, sắc mặt thầy giáo trầm xuống, “Các em phải hiểu oai thế của Andara, các em, thầy sẽ không nhúng tay vào. Nếu các em tự mình chuốc phải phiền phức dẫn đến mất mạng thầy cũng không giúp đỡ các em. Cho dù các em thật sự mất mạng, gia tộc các em cũng không dám làm gì Andara! Bởi vì kể từ lúc đưa các em tới đây chính là đã chấp nhận hiện thực này!”

“...” Hút khí, lúc này tâm tình của mọi người buồn bực chìm hẳn xuống. Đúng vậy, nếu nguyên nhân bọn họ chết là do bọn họ thì gia tộc bọn họ cũng không thể làm gì được Andara, nếu là như vậy thầy giáo cũng không cần phải để ý tới an toàn của bọn hần.

“Tất nhiên các em đều là một đám nhân tài rất ưu tú cho nên thầy cũng hi vọng các em đều có thể còn sống trở về mà có thể làm được tốt hơn thì càng tốt. Nên bây giờ, các em nên quên hết bản thân tính khí cao ngạo cho thầy. Nếu bây giờ các em có thể làm được, điều đó chứng minh các em có thể sống sót vượt qua hoạt động dã ngoại sinh tồn lần này.” Thầy giáo khích lệ xong cũng cười nói tiếp, “Haha! Nói ra thầy cũng đói lắm rồi, thầy đến ăn cùng với các em.”

Nói xong cũng đi tới gia nhập với đám nam sinh, không khí ngay theo đó có chút chìm lắng xuống bởi vì thầy giáo gia nhập khiến đám nam sinh có chút không được tự nhiên.

“Thầy! Em đâu có nói mời thầy ăn thì phải?” Ngay lúc này, Mặc Hi đột nhiên cười mở miệng khiến mọi người sững sờ.

“À? Mặc Hi, em cũng quá nhỏ mọn đi?” Thầy giáo nhìn về phía Mặc Hi, bắt đầu dĩ kêu lên, con mắt chớp chớp cực long lanh.

Mặc Hi khẽ nở nụ cười thuần khiết, thay mọi người giáo hoạt nói ra tiếng lòng, “Ai bảo thầy vừa mới nói sẽ không phụ trách trách nhiệm đâu? Đau lòng chúng em quá.”

Bộ dạng này của Mặc Hi rất ít khi gặp được, nhưng cũng không thể không nói khiến tâm tình mọi người cũng nhẹ nhàng hơn

“Được rồi! Được rồi! Vì một bữa bụng no! Thầy sẽ cố gắng quan sát các em thật chu đáo.” Thầy giáo mạnh mẽ nói, có câu nói này của thầy giáo, tất cả mọi người cũng không khỏi thở nhẹ một hơi, không khí cũng dần chuyển biến trở lại như cũ. Thầy giáo cũng tiếp tục nói, “Vậy bây giờ thầy có thể được ăn rồi chứ?”

“Ha ha! Em cũng không ngăn cản nữa.” Mặc Hi cười trả lời, cũng không tiếp tục ngó ngang chuyện ở bên kia nữa.

Thầy giáo cũng không khách khí bắt đầu ăn, những học sinh khác cũng vì những lời nói lúc này của thầy nên cũng bắt đầu động tay đi ăn.

Ban đêm, đồng lửa cũng đã tắt, mọi người cũng nằm trên chiếc chiếu làm bằng cây cối phủ kín trên mặt đất ngủ thiếp đi

“Lúc này là em cố tình nói như vậy đúng không?” Giọng nói của thầy giáo khẽ truyền vào tai Mặc Hi khiến Mặc Hi không biết đang ngủ hay đang tu luyện mở hé ra con ngươi, vừa mở mắt nhìn thấy thầy giáo đang ở bên cạnh, cô cũng nhìn ra thầy dùng phương pháp đặc thù chỉ để hai người nghe thấy.

“Vâng.” Mặc Hi cũng không giấu giếm bởi vì chuyện lúc này vốn thầy cũng đã hiểu rõ rồi, nếu không cũng sẽ không phối hợp theo cô.

Ánh mắt thầy giáo thâm thúy, một lát sau khóe miệng nở một nụ cười, “Lúc tên Âu Cuồng kia ca tụng em, thầy còn không tin tưởng lắm! Không nghĩ tới còn rất lợi hại nữa! Thầy cũng hơi xem nhẹ em rồi!”

Buổi sáng, chỉ bởi một câu nói kia của Mặc Hi, không khí buồn bực bao trùm mọi người trong nháy mắt cũng tiêu tan khiến tâm lý mọi người cũng thêm bình tĩnh một chút không thể không khiến thầy giáo bội phục, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ 13 tuổi. Đương nhiên, đứa trẻ có năng lực như vậy cũng không phải chỉ có Mặc Hi, trong một vài gia tộc cũng có bồi dưỡng như vậy.

“Thực ra thầy giáo cũng là nói cho qua đúng không?” Mặc Hi cười nhẹ nói, lúc con ngươi của thầy giáo khẽ hạ xuống, cô nói tiếp, “Em đi ngủ trước, thầy cũng sớm đi nghỉ đi.”

Nói xong lại nằm xuống dưới chiếu cỏ, lưu lại một mình thầy giáo đang im lặng ngồi đó.

“Đáng chết! Còn muốn tiếp tục như vậy bao lâu nữa!” Không khí yên tĩnh bị một tiếng chửi bới phá vỡ của một nam sinh toàn thân y phục cũng không

tính là quá xác xơ với dơ bẩn lắm, sắc mặt hơi tái nhợt.

Ở cùng chỗ hán cũng có mấy nam sinh nữ sinh nữa, nhìn qua sắc mặt bọn họ cũng không khá hơn là bao.

Mấy người này đúng là đồng đội trong nhóm mạo hiểm của Mặc Hi đang dần dần tiến sâu vào trong khu rừng của dị thú, nguy hiểm của bọn hán cũng càng ngày càng cao lên. Tuy rằng đến bây giờ cũng chưa có ai mất mạng nhưng bị thương thì không tránh được. Đến bây giờ bọn họ cũng đã đi được hơn nửa tháng, nhiều người cũng đã dần quen với cuộc sống cần cẩn thận này, không thể không nói cũng đã có rất nhiều tiến bộ lớn.

“Sao giờ này Mặc Hi còn chưa trở lại?” Đột nhiên một giọng nói cẩn trọng nhỏ xíu của một nữ sinh truyền đến.

Sau lần đầu tiên nhận nhiệm vụ dò đường với lục soát, từ những lần sau cũng đều là nhóm ba người Mặc Hi làm nhiệm vụ đó.

Bởi vì lời nói này, cả tiểu đoàn có chút trầm xuống, sau đó nghe một người cười nói, ” Haha, Mặc Hi lợi hại như thế, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Ha ha! Đúng vậy! Nhất định không có bất kỳ chuyện gì đâu!” Lại thêm một người nói, giọng điệu lộ ra vẻ tự tin.

“Ừ!”

Cảm xúc khẩn trương cùng sợ hãi trên khuôn mặt mấy người cũng phai nhạt không ít, không biết vì cái gì từ sau lúc đó, Mặc Hi trở thành trụ cột của cả đội.

Ở trên cây, Thầy giáo nhìn dáng vẻ hiện tại của bọn họ lại bỗng nhớ tới khuôn mặt dù có chuyện gì xảy ra cũng không thay đổi sắc mặt của Mặc Hi.

Mà ba người Mặc Hi được bọn họ quan tâm này giờ phút này đang ở một chỗ nào đó sâu bên trong rừng rậm.

Phía trước là mười bốn con dị thú cấp d- Chuột Xanh Hắc Giác (xanh ở đây là xanh biếc) , Chuột Xanh Hắc Giác cả thân chỉ lớn 10cm, dị thú hệ Thổ, trên đầu sinh cặp sừng màu đen, thích sống kiểu bầy đàn.

Mười bốn con Chuột Xanh Hắc Giác đang thản nhiên ăn một cái xác vừa mới chết không lâu mà không biết rằng bọn chúng đang nằm trong ánh mắt của những người thợ săn

“Trệ! !”

Một âm thanh quý dị vang lên, liền thấy trên thân một con Chuột Xanh Hắc trong số đó lóe ánh sáng màu vàng đất rồi biến mất, thân hình nó bị cố định trên mặt đất, máu bắn tung ra mới mong lung nhìn rõ cố định trên thân nó là một vật thể mảnh mai trong suốt, dưới ánh nắng phản xạ có thể nhìn ra đó là một mũi tên trong suốt.

“Trệ!”

“Trệ trệ trệ!”

Ngay lúc hơn mười con Chuột Xanh sững sờ phản ứng lại, lại thêm mấy tiếng kêu thảm nữa vang lên, năm con hắc giác bỏ mạng.

“Chít...chít! !” Chuột Xanh Hắc Giác kinh hoàng! Kêu to lên, trên thân hiện lên một tầng màu vàng sáng rực, cả thân hiện ra một tầng bùn đất hình dạng áo giáp, chạy trốn loạn lên.

Thế nhưng mà!

Còn không chờ chúng nó ngưng kết thành công, thân hình đột nhiên bị cố định trên mặt đất, dòng máu màu đỏ tuôn ra.

Những mũi tên trong suốt kia giống như phù chú từ thần, trong chốc lát tước đi mạng sống của mười bốn con Chuột Xanh Hắc Giác

“Oa ah! LaLa càng lúc càng lợi hại!” Một giọng âm thanh ngân dài, một bóng nữ mặc quần áo mạo hiểm màu đen, mái tóc đuôi ngựa xuất hiện bên cạnh xác mười bốn con Chuột Xanh Hắc Giác, đó đúng là Lạc Nguyệt.

Giờ phút này LaLa cũng từ trên thân cây nhảy xuống, sắc mặt tỉnh táo, con ngươi khẽ động biểu hiện tâm tình cũng không giống như biểu hiện ở trên mặt. Không sai, giết chết mười bốn con Chuột Xanh Hắc Giác kia đều là một mình LaLa làm, đó cũng là nguyên nhân Mặc Hi để nàng có cơ hội biểu hiện bản thân.

“Ok, rất tốt!” Bóng ảnh Mặc Hi cũng xuất hiện, đi đến trước mặt LaLa, đưa tay ra nắm lấy tay cô, đôi mắt khẽ chớp, cười nói, ” Vất vả rồi.”

Cô nhớ rõ Thiên Nhu từng báo cáo rằng LaLa mỗi ngày đều chăm chỉ rèn luyện, tốc độ bắn tên cùng với lực đạo lúc này độ chuẩn xác cực tốt! Cố gắng như vậy có thể nói so với Mặc Hi còn liều mạng hơn nhiều, mà kết quả ngày hôm nay có được cũng chính là kết quả của mọi nỗ lực của cô ấy.

“Không.” Sắc mặt LaLa không có bao nhiêu biến hóa, nhưng cũng rõ ràng thở nhẹ ra một hơi, lên tiếng trả lời. Không khổ cực! Không khổ cực chút nào cả, cảm giác được bản thân mình mạnh mẽ lên, cảm giác được sự cần thiết của bản thân mình thì cô cảm thấy không khổ cực gì cả.

“Ha ha.” Mặc Hi cười nhẹ, rồi bỏ tay của cô, tiếp theo lại bày ra một dáng cười dào dạt vui vẻ, ”Được rồi, hôm nay đến đây thôi, trước tiên bắt giết một con mèo nào đó, chúng ta không thể ăn mấy con này được.”

“Stop! Quỷ nó mới ăn!” Nhìn đồng Chuột Xanh Hắc Giác trên mặt đất, miệng Lạc Nguyệt không khỏi co rúm lại, gần như trong nháy mắt xanh mặt lại.

“Vây, đi thôi.”

Đoạn thời gian chờ đợi này thật ra nói dài cũng không dài, nói ngắn nó cũng không ngắn, mọi người đang ngồi xỏm đợi chờ cuối cùng cũng nhìn thấy bóng ba người Mặc Hi, còn có thêm ba cái xác dị thú, tâm tình đang treo cao rốt cục cũng đặt được xuống.

“Chúng tớ trở về rồi.” Thân hình mọi người chậm rãi đến gần, còn có giọng nói trong trẻo mang tiếng cười của Mặc Hi.

“...” Mặt của mọi người gần như đều hiện ra vẻ tươi cười, giống như xúc động lo lắng sợ hãi với khiếp đảm lúc này chưa từng xuất hiện qua.

Biến hóa như vậy đều ở trong mắt của thầy giáo, khoe miệng nhin không được giương lên nụ cười tán thưởng.

Không tệ lắm, không biết từ lúc nào Mặc hi đã trở thành trung tâm của cả đoàn này, nói cao hơn thì chính là trụ cột chống đỡ.

Rừng rậm thì um tùm trùng trùng điệp điệp, mặt đất thì khắp khuỷu lỗ chỗ, từng hồi âm thanh dã thú gầm gào vọng khắp mọi nơi.

Trên mặt đất là những vũng máu tanh hôi nồng nặc từ xác của những con dị thú đã chết ở đằng kia bay ra.

“Dị năng Thổ xử lí giúp đi.” Giọng nói thanh đạm, Mặc Hi lau một trán đầy mồ hôi thuận tiện đi luôn sang bên cạnh.

“Ừ!” Một nam sinh đồng ý, ánh cam lóe rọi trong tay, mặt đất liền khẽ di động, từng lớp sóng đất đánh về phía xác lũ dị thú, nhẹ nhàng chôn vùi vĩnh viễn chúng dưới lòng đất.

“Hi? Vẫn khỏe chứ?” Lạc Nguyệt nhìn Mặc Hi hỏi thăm, mười ngày nữa lại trôi qua, càng đi sâu vào bên trong đối thủ cũng càng lúc càng mạnh, bọn họ coi như cũng ăn không ít chặt vật, quần áo mạo hiểm trên người cũng có chút tồi tàn.

“Ừm. Không cần lo lắng.” Mặc Hi cười nói, so với lúc mới bắt đầu cũng tiến bộ hơn rất nhiều rồi nhìn sang mấy bạn học bên cạnh. Từ mấy ngày trước tổ đi dò xét cũng không còn là ba người bọn họ nữa, hầu hết ai cũng phải đi làm qua nhiệm vụ này rồi. Cả đoàn cũng bị chia thành hai tổ, một tổ do thầy giáo theo sát, tổ còn lại chính nhóm Mặc Hi bây giờ.

Lúc mới phân có người còn rất bất mãn, dù sao đi theo thầy giáo vẫn là an toàn hơn. Nhưng đã an bài như vậy rồi, nếu ai không phục thì tự mình một tổ, mọi người cũng chỉ đành thỏa hiệp. Từ lúc phân ra, đại bộ phận dị thú đều là do ba người Mặc Hi ngăn cản, thậm chí có lúc bọn họ còn là vật ngăn chân khiến Lạc Nguyệt khó chịu mắng nửa sống nửa chết, cũng khó tránh khỏi cãi nhau, tới giờ phút này mọi người cũng đã ăn ý hợp tác với nhau, xác suất bị thương cũng giảm xuống nhiều.

“Như vậy là được rồi, tất cả mọi người vẫn tốt cả chứ?” Đánh giá thoáng qua bốn phía, phát hiện sắc mặt mọi người mặc dù có chút mệt mỏi nhưng vẫn còn coi được, Mặc Hi lên tiếng khẽ hỏi nhẹ một câu, giọng nói thanh đạm kia luôn khiến tâm tình mọi người có thể buông lỏng.

“Ừm!”

“Ừm!”

“Tớ không sao!”

“...”

Mọi người ai cũng trả lời khiến sắc mặt Mặc Hi cũng nhẹ giãn ra, ngược nhìn sắc trời một chút, “Những người khác cũng nên trở về rồi chứ.”

Nhóm của bọn họ cũng chia thành hai tổ nhỏ, một tổ chuyên dò đường một tổ đánh giết, rõ ràng Mặc Hi thuộc tổ thứ hai.

“Cứu mạng ah! Cứu mạng ah! Nhanh chút đến cứu người ah! ” Ngay lúc ấy, một âm thanh kinh hoàng truyền đến, một nam sinh chạy vọt về, trên người quần áo máu tươi lẫn lộn cho thấy tin tức hãn mạng về tuyệt đối không hay ho gì.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nam sinh kia vừa chạy tới, Mặc Hi liền đến trước mặt. Thiếu niên mới vừa ra hiện, Mặc Hi liền đứng nhanh trước mặt của hắn khiến hắn suýt phanh không kịp.

Nếu bình thường Mặc Hi đứng trước mặt hắn gần như vậy, hắn có lẽ mừng đến không khép được miệng, nhưng mà đang trong tình hình này hắn cũng chả có tâm tình mà nghĩ nhiều như thế, toàn thân run lẩy bẩy, ”tớ...Chúng tớ gặp phải bầy sói! Tất cả bọn chúng đều là Sói Xanh!”

“...”

Cả nhóm đứng chết lặng, đàn sói! Đó tuyệt đối chính là biểu tượng của sự tử vong! Không ngờ bọn họ lại đụng phải!

Không ai nói chuyện, bởi vì bọn hắn cũng không biết nên làm gì trong lúc này, đó là cả đàn sói đấy! Là dị thú Sói Xanh! Không phải chỉ bằng thực lực

của mấy người bọn họ thì có thể đối phó được! Xác suất thắng lợi căn bản chính là không tồn tại!!

Cho nên... Bọn họ cần nhanh chóng lùi về.

“Bọn họ giờ ở đâu?” Thế nhưng mà ngay lúc này một giọng nói bình tĩnh, thanh đậm vang bên tai mọi người.

Tất cả mọi người đều kinh dị nhìn cô! Mặc Hi!

“Ah! Ah! ?” Nam sinh kia giật mình sững sờ, nhìn thấy bình tĩnh trong con ngươi của Mặc Hi không khỏi giờ tay chỉ về hướng lúc nãy hắn vừa chạy về.”
Đều đang ở đằng trước.”

Vừa mới dứt lời liền thấy bóng hình Mặc Hi vừa động, trong nháy mắt đã đi hơn trăm thước.

“Hi! ! Đợi đã nào...! Tớ...” Lạc Nguyệt hét lớn, tất cả mọi người đều biết cô muốn nói điều gì, chỉ là lại bị Mặc Hi ngăn cản, ” Tất cả mọi người đều đứng ở đây đi, không được lại đây!”

“Hi! !” Con ngươi Lạc Nguyệt trừng lên, còn muốn nói điều gì, đột nhiên ngây ngẩn cả người. Hoặc là phải nói, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Bởi vì, ở đằng trước, lúc Mặc Hi quay người lại, trong con ngươi là một mảnh đen kịt, ” Đều đứng hết ở chỗ này, tớ không thích nói thêm lần thứ hai!”
Giọng nói bình thản nhưng cũng rất lạnh lẽo, khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh lùng thiếu đi một phần trần tục vốn có, tăng lên vẻ uy nghiêm cao ngạo.

Tất cả mọi người không dám có chút hành vi nào động chạm đến uy nghiêm đó, Mặc Hi lúc này giống như một vị Đế Vương khiến tất cả mọi người đều thần phục!

Đợi lúc mọi người bình tĩnh lại, bóng ảnh của Mặc Hi đã biến mất.

Con ngươi của Lạc Nguyệt trầm lại. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại.

Cô ấy.....đến cùng có bao nhiêu cường đại.....

Trong dĩ vãng chỉ là tản ra một cỗ khí thế nhàn nhạt nhưng hiện tại cô ấy chỉ khẽ liếc mắt thôi cũng khiến người khác mất đi sự đề phòng vốn có! Chỉ hơi nhẹ nhàng khẽ phát tán ra uy thế của bản thân...cũng khiến người khác phải ngước nhìn.

Hi! Tớ cũng sẽ cố gắng phấn đấu nhiều hơn! Chúng mình là bạn bè mà! Cho nên tớ không thể để cậu bỏ xa quá như vậy được! Tớ cũng có lí do bất buộc để bản thân phải cường đại lên!!!!

Dùng toàn lực nhanh chóng khai triển ra, bây giờ Mặc Hi có thể dùng tinh diện rà soát ở phạm vi 200m, trong lòng chỉ nghĩ đến LaLa hiện tại đang ở trong đội còn lại kia.

Cô ấy là người của cô! Cho nên, cô có trách nhiệm bảo vệ cô ấy!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 24: Cứu ai là quyền tự do của em

Edit: Sakura Chưa đến một phút thì đã ngửi thấy mùi máu tươi còn có âm thanh chém giết.

Dừng ở một gốc cây thì thấy cảnh tượng trước mắt.

Liếc nhìn lại đều là đàn sói xanh đang bao vây bốn người, hai nữ hai nam, chỉ thấy trong đó có một thiếu nữ sợ đến nỗi ngồi run rẩy ở dưới đất, hai thiếu niên thì cả người đầy máu cùng giúp đỡ nhau. Trước mặt bọn hắn là một thiếu nữ, bên trên tóc đen đã nhiễm máu tươi, mấy mảnh vải của quần áo mạo hiểm băng bó vài vết thương kinh người. Khuôn mặt đáng yêu đã tái nhợt nhưng vẫn lạnh nhạt cắn răng chống đỡ, ánh sáng màu cam trong tay chói lọi chớp động, mũi tên trong suốt như được tắm trong máu mà phóng ra. Cô đang thủ hộ bọn họ.

Mà trên mặt đất có mấy chục thi thể sói xanh, nhìn miệng vết thương thì đa số là có mũi tên tạo thành, nhưng số lượng tử vong không thể bằng với số lượng sói xanh còn sống, tình huống như thế thì mọi người đều hiểu chỉ không đến một phút, bốn người kia sẽ thành thức ăn trọng bụng sói xanh.

Vẫn là mặt lạnh tâm nóng.

Trong lòng Mặc Hi thâm than, mặc dù LaLa giả trang rất thành công, người ra vẻ lãnh đạm nhưng tâm của cô ấy chưa từng thay đổi, bằng không chỉ cần

cô cứ trốn ở trên cây cao công kích thì người dễ dàng chạy trốn nhất là cô.

Thật ra đã sớm nghĩ đến điểm này nên Mặc Hi mới không do dự đến đây.

“Vù vù...” thở gấp nhưng hào quang trong tay càng lúc càng sáng, cô muốn dọa bọn chúng. Nếu cô ngã xuống thì bọn nó sẽ vọt lên.

“Bạn LaLa!!!” Trong đó có một thiếu niên hỏi thăm” Có sao không?”

“Không sao.” Đối với sự hỏi thăm của hắn thì LaLa vẫn lãnh đạm, cũng không có quay đầu lại chỉ bình tĩnh đáp nhưng âm thanh kia đã bán đứng cô.

“...”

“Hu hu tớ không muốn chết.” Một trong hai thiếu nữ khóc lên, tiếng khóc kinh hoàng làm cho cả ba người lạnh lòng.

“Im miệng!!!” Lala quát lên nhưng lại làm cho thiếu nữ kia khóc càng to, càng nói càng mất đi nhuệ khí, “Hu hu, dù sao đều phải chết, tớ khóc thì sao? Ai cần bạn lo. Hu hu.. tại sao. Tại sao lại ở nhóm này. Nếu không phải tại Mặc Hi muốn chúng ta làm dò đường gì đó, Nếu ở cùng một nhóm với thầy giáo, nếu...”

Bốp!!!

Một cái tát làm cho thiếu nữ dừng khóc, ngốc lảng nhìn Lala, mặc khác hai thiếu niên cũng nhìn cô, ánh mắt rất kinh ngạc.

Chỉ thấy Lala đã lạnh như băng, ánh mắt tức tối, khuôn mặt tái nhợt vì giận dữ mà đỏ lên, bờ môi bị cắn ra vết máu mờ mờ, “Bạn không được nói linh tinh về Đại nhân. Nếu không tớ sẽ giết bạn!!!” Giọng nói lạnh lẽo nhưng ai cũng biết cô nói là sự thật.

Giờ phút này, cô cũng biết mình không sống nổi.

Đầu óc mơ hồ làm cho Lala hiểu rằng mình sắp hôn mê. Nhưng đây là sự lựa chọn của cô ta, tất cả đều là lỗi của cô ta, không ai có thể sỉ nhục Đại nhân. Không ai có thể đẩy trách nhiệm lên người đại nhân được.

“Bạn... bạn đánh tôi!!!” Cuối cùng thiếu nữ cũng tỉnh táo lại rồi kêu gào lên. Dù sao cũng sắp chết rồi còn sợ cái gì. “Giết tôi???Ha ha!!! Bạn nhìn đáng vẻ này của bạn xem. Giết tôi!!! Thế để tôi giết bạn trước đi đỡ phải bị sói ăn.”

Nói xong thì trong tay hiện lên ánh sáng màu cam làm cho hai thiếu niên cả kinh.

“Bạn làm gì thế.” Một thiếu niên trong đó kêu lên, chuẩn bị ngăn thiếu nữ lại, thế như trong nháy mắt đột nhiên xuất hiện một ánh sáng trong suốt, thiếu niên bị té trên mặt đất rồi phun ra một ngụm máu tươi.

“Hừ hừ! Không biết tự lượng sức mình.” Thiếu nữ đã đánh xong rồi hung ác nhìn Lala.

Nói ra thì chỉ có mỗi thiếu nữ này không bị sói công kích vì cô ta được bảo vệ ở bên trong cho nên hiện giờ cô ta là người có thực lực nhất.

“Ha ha ha. Chết đi.” Thiếu nữ kêu to làm cho đầu óc Lala càng choáng váng.

“Ah!!!” Trước mắt xuất hiện một bóng người rồi liền nghe thấy tiếng kêu thống khổ của thiếu nữ kia.

“Ảo giác...” Đôi mắt của Lala mê mang nhìn bóng người trước mắt, trong miệng lầm bầm nói. Cô... sao lại ở đây. Thế nhưng mà khi nhìn thấy bóng ảnh xoay người lại thì ngạc nhiên, đây không phải là ảo giác. “Đại nhân.”

“Bạn Mặc Hi.” Mặc khác hai thiếu niên cũng thấy bóng người đột nhiên xuất hiện, đúng là Mặc Hi.

“Rõ ràng bạn có thể đi mà.” Không thèm ngó ngang tới người khác đang kinh ngạc hô hoán, Mặc Hi bình thản nói với Lala.

Lala run nhẹ, con ngươi chớp động hiện lên áy náy.” Thưa... thưa không..”

Còn chưa nói xong thì đã bị Mặc Hi dành trước.”Được rồi, bây giờ rồi đi đã.”

“...” Bởi vì Mặc Hi đến, trong lòng lala hiện lên tia hi vọng, cố gắng chống đỡ mình rồi mờ to mắt.”Đi? Đại nhân...”

“Các bạn đi rồi thì tớ dễ làm việc hơn.” Mặc Hi bình thản nói làm cho Lala im miệng. Cô... như thế không khỏi làm cho người khác tin nhiệm.

“Vâng.”

Nghe thấy hai người đối thoại thì hai thiếu niên không thể hiểu nổi nhưng lại hi vọng xem Mặc Hi cứu bọn họ như thế nào.

Mặc Hi nhìn một vòng rồi nhìn về phía đàn sói, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng quét qua mỗi con sói làm cho chúng không khỏi lùi một bước rồi lại nghe thấy cô nói.” Thà bọn hắn đi, tôi ở lại.”

“...”

Các làm như vậy khiến hai thiếu niên chấn động, thiếu chút nữa té ngã xuống mặt đất. Không phải bạn Mặc Hi ngu chứ? Sao lại thương lượng với sói?

Trong đôi mắt của Lala chỉ có tín nhiệm cùng với tín ngưỡng.

Ngay lúc hai thiếu niên đang tuyệt vọng thì lại nghe thấy Mặc Hi lên tiếng, sau khi cô nói xong thì không khí cũng ngưng trọng theo.

“Không có nghe thấy tôi nói sao?”

Giọng nói lạnh lẽo có hơi xa cách, trong nháy mắt khí thế hủy diệt và bá đạo cả người phát tán bốn phía. Không hề có tư cách phản kháng, tuyệt vọng, sợ hãi, phục tùng, bài xích hiện trong lòng tất cả mọi người.

“...” Thiếu niên mở to mắt, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, hai đùi run rẩy, khí thế này làm cho hắn có ý nghĩ phục tùng.

“Hú hú!!!”

Đàn sói cũng run rẩy phát ra tiếng kêu bi thương.

Bọn nó không sợ chết khi đối chiến với nhân loại nhưng đối với khí thế này thì khác, đây là tư duy của dã thú, cái khí thế thượng vị giả làm cho bọn nó run sợ nhưng không thể lùi bước.

“Thả bọn họ đi.” Mặc Hi lại nói một câu, con ngoroi nhìn thẳng về phía trước tựa hồ như nhìn thấu qua đàn sói.

Trầm mặc..

Một trận im lặng, hai bên đều không có tấn công.

“Hú!!!”

Ngay sau đó có một tiếng sói ngâm truyền đến, tiếp theo đó toàn bộ đàn sói đều không ngừng “hú hú” liên tục gầm rú, tại trong ánh mắt của tất cả của mọi người cuối cùng lui sang hai bên mở ra một con đường bằng phẳng. Biến hóa như vậy khiến cho hai thiếu niên kinh dị không thốt lên lời, vậy mà.. vậy mà thực sự mở ra.

“Đại nhân...” Lala gọi một tiếng làm cho hai thiếu niên kia hoàn hồn.

“Đi trước đi, tớ về sau.” Mặc Hi quay đầu lại bình thản nói, đột nhiên người động phát rồi biến mất. Tiếp theo đó liền nghe thấy “Ồ” một tiếng kêu thống thống.

Chuyển mắt nhìn thì đã thấy trong tay Mặc Hi nắm lấy thiếu nữ vừa mới định động thủ với Lala.

Chỉ thấy Mặc Hi cười âm u, “Tôi không có nói bạn có thể đi.”

“Ah...” Đôi mắt thiếu nữ mở to, lời nói này ai nghe thấy cũng hiểu ý tứ trong đó, sợ hãi kêu lên, “Mặc... Mặc Hi... bạn... bạn có ý gì?”

“Ha ha...” Cười nhẹ một tiếng, tay tùy ý vung lên đã quật ngã cô ta xuống đất, cười nói, “Khí thế vừa rồi đâu rồi?”

Vừa mới...?

Lala tròn mắt, đã hiểu nguyên nhân Mặc Hi làm như thế, vừa rồi thiếu nữ kia muốn giết mình. Mà Đại nhân làm như thế vì mình sao? Há miệng rồi cuối cùng không nói ra lời nào. Cô hiểu Mặc Hi làm như thế có lý do của mình, hơn nữa việc này cũng không cần cô lên tiếng, nếu cô lên tiếng cầu tình... Không, cô sẽ không. Đi theo Mặc Hi đã được một thời gian đương nhiên cũng hiểu mấy đạo lý.

Hai thiếu niên cũng nhìn ra, một người trầm mặc, một người lại kêu lên, “Bạn Mặc Hi, bạn làm như thế, bạn ấy ....”

Mặc Hi đảo mắt rồi cười lên, “Không muốn đi sao?”

Cô không rảnh đi quan tâm đến người không có liên quan đến cô.

“...không.” trong lòng thiếu niên đã nhanh chóng quyết định, nhìn thiếu nữ trên mặt đất rồi lên tiếng đáp.

“Đi thôi.” Mặc Hi không thèm nhìn hắn ta mà chuyên hướng tới Lala.

Lala gật đầu rồi xoay người tới con đường mà đàn sói mở ra, mà hai thiếu niên kia cũng không chần chừ vội vàng đi theo, đồng thời nghe Mặc Hi nói một câu, “Hi vọng các bạn và Lala có thể an toàn cùng nhau tới mục đích.”

Cùng nhau..

Hai thiếu niên kia đang định chạy trốn chết thì lại vội vàng đi bên cạnh Lala đang bị thương.

“Đừng mà... Mang tớ với, đừng bỏ tớ lại mà.” Thiếu nữ té trên mặt đất sợ hãi mà kêu to, chỉ là không ai ngó ngang đến.

“Đi đi.” Đàn sói cũng không tấn công mà Mặc Hi cũng không có hành động gì, cô thật không hiểu Mặc Hi đang làm gì.

“Không phải là mày dẫn tao đến đây sao. Sao giờ lại không ra?” Mặc Hi lên tiếng, nhìn đàn sói hành động thì ánh mắt lạnh băng một cái. “Không ra thì tao đi là được.”

“Hú hú” Lại một tiếng gầm lên, đàn sói im lặng cúi đầu giống như nghênh đón Vương của bọn nó.

Dưới ánh mắt của Mặc Hi và thiếu nữ thì thấy một bóng ảnh thon thả bước ra đến khi người nọ hoàn toàn hiện ra trước ánh mắt của mọi người, Mặc Hi đảo mắt thoáng qua một tia kinh dị, mà thiếu nữ kia trợn to mắt lên, không phải bởi vì cô nhận ra người này mà bởi quần áo trên người hắn đó là đồng phục của Andara.

“Phiêu Linh.” Mặc Hi nhẹ nhàng kêu tên người trước mắt.

Tóc đen không dài không ngắn, khuôn mặt coi như tuần tú, thần sắc lãnh đạm, thiếu niên như vậy đáng lẽ phải nhiệt huyết sung mãn, nhưng kỳ lạ là làm cho người ra xem nhẹ, đúng là Phiêu Linh hàng ngày đi bên cạnh An Diệc Kỳ.

Quả nhiên không sai. Từ khi bắt đầu cô đã quan sát đàn sói muốn giết đoàn người Lala thì rất đơn giản, nhưng lại bọn nó lại kìm hãm. Thậm chí để cho một người chạy thoát đúng là rất kỳ quặc rồi. Hơn nữa lúc cô tới thì cô cũng phát hiện ra một cổ hơi thở đó thuộc về loài người, mà người này cố ý để cô phát giác ra. Hết thấy không cần nói thì ra là cố ý an bài, vì cô mà bày ra.

Khi cô để cho bọn Lala đi trước mà đám sói cũng để yên thì đã chứng thực được ý nghĩ của cô. Chỉ là, người này lại là Phiêu Linh, điểm này làm cho cô kinh ngạc.

Chỉ thấy trong lòng hắn đang vuốt ve một con sói trắng muốt, lông màu bạc, đôi mắt cũng màu bạc vô cùng xinh đẹp và cao quý, giờ phút này đang cẩn thận nhìn Mặc Hi. Vừa rồi cô ta phát tán ra hơi thở làm cho nó bận tâm, hiện nay hoàn toàn tiêu tán, mặc kệ như thế nào, uy nghiêm của nó bị xâm phạm, tuyệt đối không cho phép.

“Hú hú” Há miệng gầm lên một tiếng, con người màu bạc cao ngạo nhìn Mặc Hi

“Há??” Mặc Hi sửng sò, nhưng cũng đã hiểu con sói bạc kia muốn gì.

[Hừ! Một con sói con mà cũng dám thị uy chủ nhân của ta.]

Ngay lúc này, Mặc Hi bỗng nhiên cảm giác được trong ý thức của mình xuất hiện một giọng nói đã lâu, trên mặt cũng không tự giác toát ra tia kinh i, [Thanh Dực! Em đã tỉnh]

Ngủ là ngủ liền một năm

[Vâng! Chủ nhân, em muốn ra]

[uh]

Một tia sáng màu bạc chớp động, Thanh Dực xuất hiện trong lòng Mặc Hi, vẫn là hình dạng con mèo nhỏ nhưng hơi thở đã khác xưa.

Chỉ thấy Thanh Dực vừa hiện ra, Phiêu Linh và con sói con đã chú ý đến nó, con người màu xanh đen của Thanh Dực cũng nhìn sói con màu bạc hiện lên tia sáng âm u, miệng hống lên.

“Rống!!!”

Tiếng gầm rú non nớt lại chấn động tâm linh, vang lên bầu trời làm cho cây cối lay động phát ra tiếng vang rè rè. Chỉ thấy đôi mắt Thanh Dực híp lại, uy nghiêm, bạo ngược, hung thần, cường đại như nào, giờ phút này nó không hề giống một con mèo nhỏ mà là hung thú mang hình dáng con mèo nhỏ.

“Hú...ô” Cả người con sói bạc run rẩy nằm xuống, bên trong con người tràn đầy sợ hãi cùng với không cam lòng.

“Ah ô” tất cả sói xanh bị ngấm một tiếng, cúi người xuống.

[Haha! Chủ nhân! Em lợi hại đi.]

Ở trong ý thức, Thanh Dực nào có một điểm uy nghiêm, giống như trẻ con đang tranh công.

[Tu vì tiến bộ.] Mặc Hi cười nhẹ xoa xoa lông của nó.

[Đúng thế. Mặc dù vẫn còn nhỏ yếu nhưng sẽ không yếu như trước.] Đang nói thì Thanh Dực giờ móng vuốt lên khoe.

“Ha ha” Mặc Hi cười nhẹ, sau đó nhìn về phía Phiêu Linh, con người dịu dàng trong nháy mắt đã thu liễm.

Phiêu Linh an ủi con sói trong lòng rồi ngẩng đầu lên, từ từ nói, “Muốn bàn với bạn mấy chuyện.”

“Nói đi.” Mặc Hi trả lời dứt khoát, cô nhìn ra Phiêu Linh không hề có ý thương hại cô.

“Năm nay bạn định tranh chức hội trưởng năm 7.” Phiêu Linh hỏi nhưng thực ra là trần thuật nói.

“Đúng vậy.” Cái này cũng không phải là bí mật, cô đã nói qua với bọn Lạc Nguyệt.

“Tôi hi vọng bạn lấy được hội trưởng năm 7, 3 năm ngày nghỉ có thể...?”

Hành tẩu trong rừng rậm đến chỗ tập trung đồng thời nói chuyện phiếm với Thanh Dục.

|Chủ nhân! Một năm này chị làm gì thế? Sao cảm giác chị mạnh hơn trước vậy. |

|Haha. Giết người. |

|A... em biết rồi chủ nhân đi làm sát thủ. |

|Uh. |

“Hả?” Đột nhiên cảm giác thấy phía trước có ánh chớp động rồi thấy bóng đám người Lạc Nguyệt và thầy giáo, hai bên nhìn thấy đối phương đều dừng lại.

“Hi!” Lạc Nguyệt gọi to, người đã đến bên cạnh Mặc Hi, thần sắc kinh hoàng cũng đã buông lỏng, con người đảo quanh trên người Mặc Hi, cuối cùng thở ra một hơi, “Bạn không sao chứ?”

Mặc Hi cười cười, “Bạn thấy tớ có bị sao không?”

“Stop” Lạc Nguyệt nói một câu, nhìn Mặc Hi có vẻ không có chuyện gì bởi vì cô như thế nên cô mới có thể đùa giỡn với cô ấy.

Sau đó thầy giáo đi tới chỗ cô nhìn cô một cái rồi nói, “Nghe nói em bị đàn sói bao vây, sao lại không có chuyện gì vậy.”

“Vậy thầy có biết bọn Lala chạy thoát như thế nào không?” Mặc Hi nhìn về phía hắn, hỏi ngược lại.

“Hả? Có liên quan sao?”

“Ha ha, trở về rồi nói.” Không có trả lời thầy giáo mà Mặc Hi nói với mọi người rồi đi về phía trước.

Về chỗ tập trung, hai đội tụ tập lại, điểm lại thì tổng cộng thiếu hai người, một là thiếu nữ mà Mặc Hi cố giữ lại trong đàn sói, còn lại là nam sinh trong đội ngũ của thầy giáo.

Thấy bọn Mặc Hi trở về thì mọi người đều thả lỏng một hơi, chỉ có thiếu niên trở về cùng với LaLa lại hốt hoảng, thiếu nữ kia không có trở về.

Cùng Lạc Nguyệt ngồi trên mặt đất, lúc này Lạc Nguyệt thấy Thanh Dục trở về thì bắt đầu vui vẻ nói chuyện phiếm với Mặc Hi.

Lúc này thầy giáo đứng bên cạnh nhìn mấy đứa trẻ rồi bình thản nói, “Bây giờ chúng ta tập chung lại báo cáo tình hình xem nào.”

Mọi người đều mở to mắt nhìn chăm chăm vào thầy giáo.

Đội ngũ của thầy bắt được một viên dị năng thạch cấp b, bốn viên dị năng thạch cấp c, 12 viên dị năng thạch cấp e, chết một người.” Thầy giáo bình tĩnh báo cáo, tiếp theo nhìn về phía Mặc Hi, “Em báo cáo tình huống tổ chiến của em đi.”

Mặc Hi cũng không có chần chừ đứng lên, dị năng thạch của nhóm do cô quản lý, cười nói, “Một viên dị năng thạch cấp b, tám viên cấp c, và 21 viên cấp e, số người chết – 1.”

Mặc Hi báo cáo chiến công làm cho người của tổ thầy giáo kinh ngạc, bọn hắn khó khăn lắm mới lấy được một viên dị năng thạch cấp b, nhưng bọn họ lại nhiều dị năng thạch hơn.

Kỳ thật cũng không đáng ngạc nhiên, dù sao nhóm của bọn hắn không có được sự trợ giúp của thầy giáo đôi khi cố ý chế tạo phiền toái cho bọn hắn, mà Mặc Hi tự thân làm đó.

“Vậy nói nguyên nhân cái chết của người kia.” Thầy giáo gật đầu rồi bèn nhón nhìn về phía Mặc Hi.

Mặc Hi tựa như không phát hiện ra ánh mắt như thế của thầy giáo, quay đầu nhìn về phía thiếu niên chạy thoát trở về, cười hỏi, “Vậy bạn nói đi, vì sao gặp phải đàn sói.”

“A??” Thiếu niên la lên một tiếng, thấy tất cả mọi người đều nhìn vào mình thì sắc mặt hơi tái nhợt rồi nói quanh co.” Tự dung gặp phải.”

“Tự dung gặp phải?Ha ha.” Mặc Hi cười nhẹ, “Được rồi, không có gì.”

Nói xong, chớp mắt nhìn về phía thầy giáo hỏi đáp,”Cô gái kia bị đàn sói giết.”

“Bị đàn sói giết?” Thầy giáo nhíu mày, “Em có thể cứu ba người bọn họ sao lại không cứu cô bé kia?”

“Cứu ai là quyền tự do của em”

Gần như phản xạ có điều kiện, Mặc Hi bình thản nói.

“...” Tất cả mọi người đều trầm mặc, nhưng hai thiếu niên kia vẫn còn nhớ khi đó Mặc Hi cố ý ngăn trở thiếu nữ kia chạy trốn.

“Các em là một đoàn thể.” Thầy giáo nghiêm túc nói.

“Em biết rõ.” Mặc Hi bình tĩnh đáp lại, trong đó thật hay giả không ai biết.

“...” Thầy giáo im lặng, hẳn làm gì bây giờ? Hẳn không có chứng cứ nói Mặc Hi cố ý giết cô bé đó hơn nữa nếu Mặc Hi không đi cứu người thì chỉ sợ không chỉ là chết một mình thiếu nữ kia. Nhưng hẳn thân là thầy giáo phải biết rõ tình huống.

“Các em nói đi, rốt cuộc chuyện thế nào?” Chuyển đầu nhìn về phía ba người Lala, bọn hắn là đương sự thì biết rõ chuyện còn có nguyên nhân tại sao bọn họ thoát được.”Các em trốn như thế nào?”

“...” Hai thiếu niên không có nói ra bởi vì sợ nói sai.

“Là lúc chúng em bị thương thì Hi kịp thời cứu bọn em.” Lala tinh táo nói.

“Vậy cứu như thế nào? Các em nói.” Thầy giáo lại hỏi, chỉ định hai thiếu niên.

“...”Hai thiếu niên chần động nhìn nhau rồi lại nhìn nhìn Mặc Hi, thấy từ đầu đến cuối Mặc Hi vẫn bình thản tươi cười, thấy cô không khác gì lúc bình thường làm cho người ta tự giác nở nụ cười. Nhưng từ sau khi thấy Mặc Hi lúc đó đã hình thành bóng ma trong lòng bọn hắn.

“Không thấy thầy nói gì sao?” thầy giáo thấy bọn họ trầm mặc, sắc mặt lạnh lùng hơn đồng thời không khí ngưng trọng lên.

“Vâng...” Một thiếu niên trong đó lên tiếng đáp, liếc nhìn Mặc Hi.”Đúng... đúng là bạn Mặc Hi đến đúng lúc chúng ta gặp nạn. Sau đó... sau đó đàm phán với đàn sói để chúng ta đi.”

“Đùa cái gì thế? Không thế nào?”

“Lừa người thì đừng có lừa kiểu đó?”

“...”

Không có đội thiếu niên nói xong thì mọi người nhao nhao nghị luận.

“Im ngay!” Thầy giáo quát một tiếng làm cho mọi người im bật, đồng thời hỏi thiếu niên kia.”Em nói là Mặc Hi đàm phán với đàn sói?”

“Đúng...đúng thế.” Thiếu niên nhớ lại thì trong lòng run rẩy,”Cái... kia... khi đó Mặc...Mặc Hi khiến cho người ta có cảm giác rất mạnh.” Vô cùng... đáng sợ.

“Uh” thầy giáo gật đầu, đôi mắt mang đầy hàm ý nhìn qua Mặc Hi rồi lần nữa hỏi,”Vậy tại sao cô gái kia không về cùng với bọn em.”

“...” Trầm mặc, điểm này thiếu niên cũng không có trả lời mà cũng không dám trả lời.

Thầy giáo nhìn về phía Mặc Hi.

“Là em không cho bạn ấy đi đấy.” Mặc Hi cũng không có phủ nhận mà trả lời lấy, trên khuôn mặt thanh đạm, nụ cười vẫn thuần thiết như thế, “Em đã nói cứu ai là quyền tự do của em”

“Em có biết hiện tại dáng vẻ của em như thế nào không? Em không để ý tới tính mạng đồng bạn, như thế là hủ bại. Cho dù em cường đại thì cũng chỉ là rác rưởi.” Thầy giáo lãnh đạm nói làm cho Lạc Nguyệt trừng mắt lên, cũng làm cho lala mặt kệ vết thương đứng phất dậy, khuôn mặt trang nhã nói:”Không được vũ nhục đại...Hi.”

“...”. Thầy giáo nhìn thấy Lala như vậy thì sắc mặt âm trầm, ngay cả hai thiếu niên kia cũng không nói gì vì bọn họ vẫn còn nhớ hành động của Lala sau khi thiếu nữ kia vũ nhục Mặc Hi, cũng giống như bây giờ.

“Con mẹ nó! Rốt cuộc thầy có hiểu không?” Lạc Nguyệt trừng mắt lên kêu gào,”Nếu không phải Hi cứu bọn hắn, thì kết quả thầy nhận được chỉ là một

người chết sao? Mẹ nó, rác rưởi? Thầy nói Hi là rác rưởi, các người mới là rác rưởi.”

“Im ngay.” Sắc mặt thầy giáo âm u, đương nhiên hẳn biết rõ nói như thế là quá đáng, nhưng như vậy là tốt cho Mặc Hi. Nếu bây giờ cô bé không quan tâm tới tính mạng của đồng bạn thì sau này cô ấy cũng không có kết quả tốt.

Không ngó ngang tới hai người Lạc Nguyệt và Lala mà nhìn vào Mặc Hi, “Em có gì giải thích không?”

“Giải thích?” Mặc Hi cười nhẹ, con người trong treo mà thần bí nhìn thầy giáo, khiến cho thầy giáo có cảm giác bị nhìn thấu, rồi nghe thấy cô ấy nói. “Đồng bạn của em sẽ do em lựa chọn, thương hại đồng bạn em thì em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đó.”

Giọng nói thanh đậm như giăng lấy một sự thật, không ai hoài nghi lời nói của Mặc Hi thật hay giả.

“...”

Trầm mặc, mọi người im lặng, không ai biết tại sao lại im lặng, chỉ là bọn hắn cũng không biết phải nói gì hoặc không dám nói.

“Đây là giải thích của em?” Sắc mặt thầy giáo đen thui, giọng điệu cứng rắn.

“Không, em không cần phải giải thích.” Mặc Hi bình tĩnh nói, “Bạn ấy bị đàn sói giết chết, sao em cần phải giải thích?”

“Vậy em không muốn cứu bạn ấy?”

“Đó là lỗi của em sao?” Mặc Hi nói một câu làm cho trong lòng thầy giáo chấn động, nhìn lại thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười, nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo vô tình như vậy, “Thầy giáo không rõ quy tắc của thế giới này sao? Ai quy định ai nhất định phải cứu giúp ai?”

“Em...” thầy giáo cảm thấy lạnh cả người, vậy mà hắn không biết phản bác thế nào.

“Ha ha, hơn nữa thầy giáo cũng đã từng nói, cuộc dã ngoại sinh tồn này phải tự bảo vệ chính mình. Con người nheo lại, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười sáng lạn.

Chỉ lần này mọi người cũng nhận ra mặt khác của Mặc Hi.

Một cỗ uy hiếp lan tràn trong lòng mọi người.

Năm ngày sau, hoạt động dã ngoại sinh tồn cũng kết thúc, tổ của Mặc Hi đứng thứ 2 bởi vì bọn họ có người chết.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 25: Hi vọng bạn đọc hết sức

Edit: Sakura Ngày 16 tháng 11 năm 3021.

Học kỳ đã kết thúc như vậy, hôm nay toàn trường oanh động vì hôm nay là ngày cử hành trận chiến hội trường hội học sinh năm 7, tuyệt đối rất hấp dẫn đó, năm 7 ah. Hội trường năm cuối đó là đại biểu thực lực cùng với danh dự.

Hơn nữa trận chiến hội trường năm 7 là mỹ nữ đệ nhất Phong Tiên Tuyết chọn chiến.

Trước sân đấu mọi người đến tập nập hô to, tiếng kêu gào vang khắp nơi. Mặc Hi và Lạc Nguyệt ngồi một chỗ nhìn trên đài.

“Hi! Bạn nói xem trận này ai thắng?” Lạc Nguyệt ăn hoa quả rồi hỏi Mặc Hi ở bên cạnh.

“Phong Tiên Tuyết” Mặc Hi trả lời một cách dứt khoát.

“Ồ? Tại sao?”

“Bạn ấy thắng cũng vì có thực lực.” Mặc Hi nháy mắt, mặc dù sắc mặt bình thản nhưng giọng điệu lại vô cùng khẳng định.

“Nha...” Lạc Nguyệt hơi nghĩ nghĩ một chút rồi sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, trừng to mắt, “Không phải là Hi cũng muốn tranh chức hội trường năm 7 sao?”

“Có” Mặc Hi gật đầu, mắt nhìn lên trên đài, khoe miệng cong lên, đây chính là lý do Phong Tiên Tuyết phải thắng.

“Aaaaa... đây không phải là nói nếu Phong Tiên Tuyết thắng thì Hi phải đánh với bạn ấy à.”

“Đúng vậy”

“Không tin sao?”

“Bạn nói xem?”

“A ha ha ha, đó là chắc chắn đó, nhất định Hi sẽ thắng.”

“...”

Nghe đối thoại của Mặc Hi và Lạc Nguyệt thì An Diệc Kỳ rất khó chịu, ánh mắt nhìn Lạc Nguyệt tràn đầy bi phẫn. Đã bao lâu rồi hắn chưa được nói chuyện với Mặc Mặc rồi.

Con mắt nhìn về phía Hắc Ảnh ở bên cạnh còn có Lala và Đan Thử nữa. Bọn hắn giống như là bảo tiêu canh giữ bên cô. Mà đáng cười nhẹ nhàng cùng với ánh mắt bình thản nhìn lên đài, chỉ tùy ý như vậy làm cho mình có một cảm giác xấu, không dám phiền cô.

Tay nắm nhẹ, hắn đã 15 tuổi rồi, đã không còn là đứa bé nữa trước kia nữa, bây giờ hắn hiểu rõ cảm giác trong lòng mình, hắn thích cô, rất thích, thích đến mức nào hắn cũng không rõ. Chỉ biết là cô liếc nhìn hắn thì cũng đã rất tốt rồi. Thế nhưng mà, cũng bởi vì tuổi tăng lên mà hắn hiểu được rằng cô không thích hắn, thậm chí còn không bằng Hắc Ảnh.

Thậm chí thường xuyên cảm thấy cô coi như một đứa trẻ.

“Nhóc con hư hỏng, nói thật ra con không xứng với cô bé, muốn bảo vệ nó phải tranh thủ cố gắng, mạnh mẽ lên, càng thêm mạnh mẽ. Ba cũng muốn cô bé thành con dâu của ba đây này. Nhưng ba vẫn khuyên con một câu, nên bỏ cuộc thôi.”

Lại câu nói này hiện lên trong đầu hắn, ánh mắt của An Diệc Kỳ càng sáng chói thêm, mình sẽ cố gắng, cố gắng mạnh mẽ. Mình không bỏ cuộc được, không thể bỏ được.

“Haiz!” Khó Lạ nhìn An Diệc Kỳ rồi lại than thở, hồng nhan họa thủy a. Hồng nhan họa thủy a! Sao hắn không hiểu tâm trạng của An Diệc Kỳ chứ, chỉ là cô bé này không phải là ai cũng với tới được.

Đối với Mặc Hi thì hắn đã không thể dùng lễ thường để lý giải rồi.

“Bây giờ mời hai vị tuyển thủ của chúng ta lên đài.” Sau khi giọng nói của Kiếm Hoa vang lên thì âm thanh náo loạn ở dưới đài cũng im bật.

Một bóng người xuất hiện ở trên đài, mặc một trường bào màu tím đỏ là màu sắc thần bí mà huyết lệ, thiết kế tinh mỹ, thiếu niên thoát nhìn có 20 tuổi, tóc ngắn màu đen, gương mặt củ ấu rõ ràng khoe miệng hiện lên nụ cười tự tin, thiếu niên ưu nhã mà tuấn mỹ là hội trưởng năm 7 Hám Minh Hoa.

“Hoan hô”

Hám Minh Hoa lên đài làm cho mọi người dưới đài đứng dậy, hội trưởng năm 7 đó. Đây tuyệt đối là thần tượng đáng giá kính ngưỡng, hơn nữa Hám Minh Hoa là người tình trong mộng của các thiếu nữ học viện Andara.

Không hề ngó ngang tới huyền ảo ở dưới đài, ánh mắt Hám Minh Hoa tập chung nhìn về phía đối diện.

Khi mọi người chăm chú thì chỗ đó có một người đang đi đến, cả người mặc quần áo chiến đấu màu lam bình thường, tóc dài màu đen khẽ tung bay ở phía sau lưng, dung nhan xinh đẹp mà lạnh như băng, con ngươi màu lam băng lãnh, cánh môi hồng nhạt mím lại, cô đã 16 tuổi càng trở nên xinh đẹp lãnh diễm, dáng người đã phát dục hết, lồi lõm rõ ràng đều hấp dẫn ánh mắt mọi người. Đi đến trên đài, đầu tiên không phải là nhìn Hám Minh Hoa mà chuyển hướng xuống dưới đài quét một vòng thẳng đến khi nhìn thấy Mặc Hi rồi mới thôi.

“Tiên Tuyết...!” Hám Minh Hoa nhìn Phong Tiên Tuyết lãnh diễm trước mắt này, ánh mắt bình thản hiện lên tia dịu dàng, nhẹ nhàng gọi tên.

Tiếng gọi nhẹ nhàng này ai cũng nhận ra thâm tình trong đó. Không sai, mọi người đều biết rõ Hám Minh Hoa yêu Phong Tiên Tuyết say đắm, đó là một trong những nguyên nhân không có một chàng trai nào dám thích Phong Tiên Tuyết.

Đối với tiếng gọi của Hám Minh Hoa thì Phong Tiên Tuyết không hề có biểu hiện gì, đôi mắt màu lam đóng băng nhìn về phía hắn, giọng nói lạnh như băng vang lên, “Tôi sẽ đoạt được Hội trưởng hội học sinh năm 7.” Lời nói lạnh như băng không hề có điểm giả dối, chỉ là tuyên cáo.

Hám Minh Hoa cười cười phối hợp với ánh mắt dịu dàng càng làm cho người ta mê muội, làm cho tất cả cô gái ở dưới đài thét lên, “Chỉ cần em muốn, anh sẽ đưa cho em”

“Không cần.” Không hề do dự, giọng nói của Phong Tiên Tuyết càng lạnh hơn. Cô kiêu ngạo đấy, cô không cho phép không công mà hưởng, hơn nữa sao có thể đoạt một cách vớ vẩn như thế.

Nói xong thì Phong Tiên Tuyết nhìn về phía Kiếm Hoa ở bên ngoài. Hiểu rõ ánh mắt của cô, mắt Kiếm Hoa lóe sáng lên, miệng hô, "Chiến đấu bắt đầu."

"Oa!!!."

Thuận theo một tiếng này thì dưới đài náo nhiệt hẳn lên.

"Đến đây, đến đây. Đại chiến hội trường năm 7 đó. Đặt cược đi, đồ xem ai thắng." Một tiếng nói quen thuộc vang lên sau đó mọi người đều hòa theo.

"Tớ mua Hám học trường, tớ mua Hám học trường."

"Phong mỹ nhân là nhất, đặt cược thôi."

"Phong Tiên Tuyết nhảy cấp khiêu chiến năm 7, thực lực không thể bằng Hám học trường được, tớ mua Hám học trường."

"Đúng vậy, tớ mua Hám học trường."

"..."

Từng giọng nói vang lên, rõ ràng người mua Hám Minh Hoa nhiều hơn Phong Tiên Tuyết.

Phong Tiên Tuyết không hề để ý đến chuyện này cho đến khi có một giọng nói vang lên.

"Mua Phong Tiên Tuyết" giọng nói kia cũng không lớn nhưng Phong Tiên Tuyết luôn chú ý tới Mặc Hi mà nói thì nghe rất rõ, chuyển mắt nhìn thấy Mặc Hi đang cười với mình.

Nhìn 3 giây thì thấy Mặc Hi bật ra tiếng cười nhẹ, cái nụ cười ấy làm cho Phong Tiên Tuyết cảm giác mình bị nhìn thấu cho nên sau đó quay đầu đi.

Trong lòng hiện lên khác thường, tựa như có chút buồn bực, cô ấy dám dùng mình đánh cược, mặc dù cược mình thắng nhưng đó là lợi dụng mình kiếm tiền mà.

Nhìn Phong Tiên Tuyết ở trên đài, Mặc Hi dưới đài cảm thấy vui vẻ, hình như khi đó cô cảm giác được Phong Tiên Tuyết tức giận, mặc dù ngay cả Phong Tiên Tuyết cũng không hề biết, như vậy thật là thú vị. Cô ấy sống trong hoàn cảnh như thế nào mới tạo thành tính cách như vậy, tiềm ẩn cảm xúc và tư tưởng của mình.

"Hi! Bạn cười cái gì thế?" Lạc Nguyệt lại bắt đầu lái nhái.

"Không có, xem đầu đi." Mặc Hi tùy ý trả lời, ánh mắt nhìn về phía Lạc Nguyệt chính là ôn hòa đấy.

Dưới đài ồn ào, trên đài lại an tĩnh. Hám Minh Hoa nhìn Phong Tiên Tuyết, cả hai người đều không có động.

Thời gian qua đi, Phong Tiên Tuyết mở miệng nói trước, "Tôi sẽ không lưu tình." Giọng nói vô tình giống cô.

"Uh, anh biết." Hám Minh Hoa dịu dàng cười nói, không hề thay đổi. Cho dù cô giết hấn thì hấn cũng không có một câu oán hận nào. Trận đấu này hơi kỳ quặc bởi vì hai người không hề chính thức quyết đấu.

Nghe những lời này thì đôi mắt Phong Tiên Tuyết tối sầm lại, ánh sáng màu vàng chói rọi trong tay cô hiện lên biểu hiện ra Dị năng giả cao cấp, vậy mà cô đã là Dị năng giả cao cấp. Mọi người ở dưới đài nhìn thấy ánh sáng này đều ngạc nhiên nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, nếu không phải là Dị năng giả cao cấp thì sao phân cao thấp với hội trường năm 7.

"Dị năng giả cao cấp sao..." ánh mắt Mặc Hi chớp động trong đó có hứng thú. Cô còn nhớ rõ trận chiến kia, đột nhiên khí tức tăng mạnh thì ra nói biểu hiện bây giờ của cô ấy không phải là toàn bộ thực lực.

"Rất lợi hại, Dị năng giả cao cấp." Lạc Nguyệt cũng hô to một tiếng sau đó lại nói, "Nhưng mà ba năm trước Hi đã là Võ giả cao cấp, chắc bây giờ lợi hại hơn rồi." tện bây giờ Lạc Nguyệt không thể đoán được thực lực của Mặc Hi.

Vừa hiện ra thì không khí xung quanh Phong Tiên Tuyết đã bắt đầu trở nên lạnh như băng. Gần như đóng băng tất cả làm cho mọi người không hề hoài nghi uy lực của nó, chỉ thấy trên đài cao kia ánh sáng màu lam hiện lên uy hiếp.

Hám Minh Hoa xuất hiện ánh sáng màu vàng cam trong tay, trình độ nồng đậm hơn Phong Tiên Tuyết nhiều. Đôi mắt nhìn về Phong Tiên Tuyết, hẳn biết nếu mình không ra tay thì cô ấy sẽ tức giận.

Đất đai bắt đầu bốc lên, thực vật màu xanh lục hùng dũng mà ra, vung lên mấy móng vuốt sắc bén như mã quỷ, tùy ý vỗ xuống mặt đất tạo lên tiếng vang, tâm linh tỉnh mạch.

Cuối cùng hai người cũng bắt đầu chiến đấu, băng quyết chiến với mộc. Mọi người dưới đài tập chung nhìn, đây mới là cuộc chiến của Dị năng giả cao cấp. Đó là trình độ cao mà bọn họ muốn với tới bởi vì chỉ có đến Dị năng giả cao cấp thì mới xem như tiếp xúc đến lực lượng cao cấp của thế giới này.

"Lạnh, xạ." Đôi môi kiều diễm lạnh như băng nói ra từ này, không gian lạnh như băng mờ trong nháy mắt ngưng tụ thành từng băng lăng sắc nhọn bắn tới

Hám Minh Hoa.

Cuối cùng băng lăng mọc thành đàn từ bốn phương tám hướng bay ra, làm cho tất cả mọi người ở dưới đài im lặng.

“Mộc, toàn” Hám Minh Hoa không hề bối rối, một tay giơ lên, tất cả sợi mây đều vây quanh hắn, “Cạch cạch” băng lăng bị đánh rơi xuống mặt đất mà Hám Minh Hoa ở bên trong không hề bị thương.

“Kính, phản,”

Mặt kính tỏa sáng, chỉ chiếu rọi một mình Hám Minh Hoa, tất cả trước mắt chỉ có mình hắn.

“Băng, vi sát.” Không hề cho hắn có thời gian phản ứng, mặt băng biến ảo, không đếm rõ, xem không hết, băng kim hùng dũng mà ra như thể muốn xuyên thấu Hám Minh Hoa, nếu thật xuyên thấu thì chỉ sợ Hám Minh Hoa không chết thì cũng bị thương nặng.

Con người tối lại, Hám Minh Hoa hợp hai bàn tay lại, ánh sáng màu vàng cam lóe ra, “Mộc, Thuần!” “Thăng”

Đầy mây trên mặt đất đang làm đúng bốn phận của nó dùng tính mạng bảo hộ Hám Minh Hoa, mà giờ phút này dưới chân Hám Minh Hoa mọc ra một gốc cây, đột nhiên lớn lên dài chừng 10 m mà Hám Minh Hoa đứng ở phía trên nhìn Phong Tiên Tuyết dưới mặt đất, muốn trốn tất cả thể công của cô ấy đưa ra.

“Trời ạ! Đây là Dịch năng giả cao cấp sao? Đây là chiêu thức của Dịch năng giả cao cấp sao? Rất đẹp mà?”

“Oa rất lợi hại” Phong học tử cổ lên.”

Bởi vì cao trào trong nháy mắt mà tiếng kêu gào càng to.

Đám người Mặc Hi cũng trầm mặc nhìn tất cả trước mắt, lực khổng lồ của bọn họ xác thực để cho bọn hắn kiến thức một phen.

Quả nhiên, Andara có chỗ tốt của nó, nhân vật như vậy không phải ai cũng bồi dưỡng ra được, hai người tuyệt đối là thiên tài.

Mặc Hi không hề tự phụ, sau khi tiếp xúc với một ít cường đại thì cô càng phát hiện thế giới này rất rộng mà mình chỉ là hạt gạo nhỏ trong thế giới này thôi. Đương nhiên cô cũng không hề tự ti, cô có lòng tin, có trả giá tương ứng thì có hồi báo tương đương, cô sẽ chạy càng xa hơn.

Nhìn Phong Tiên Tuyết ở trên đài cùng với Hám Minh Hoa, Mặc Hi cười cười, bọn hắn đều chưa dốc hết toàn lực, chiêu thức mà Phong Tiên Tuyết vừa mới dùng là chiêu thức lúc mình chiến đấu cùng với cô ấy lần đầu tiên gặp mặt., mà Hám Minh Hoa rõ ràng có thể tiến công nhưng lại luôn phòng thủ.

“Thật chà ra gì, sao bọn hắn không đánh thật.” Đột nhiên bên cạnh truyền tới làm cho Mặc Hi liếc nhìn hóa ra giọng nói của Lạc Nguyệt, thật ra Lạc Nguyệt là cô bé cẩn trọng, cô ấy như vậy thì Mặc Hi càng yên tâm.

“Hử”

Một tiếng hô lớn sau đó trên đài xảy ra biến hóa mới, chỉ thấy Phong Tiên Tuyết hình như muốn hạ sát thủ rồi, ánh sáng màu vàng trong tay chói rọi, con người băng lam nhìn Hám Minh Hoa đã bị oanh kích ở trên đài. Băng lăng xung quanh bắt đầu ngưng kết, sau khi ngưng kết xong thì không khí cũng càng rét thêm.

“Phong Tiên Tuyết này sao lại để ra sơ hở thế? Hơn nữa Hám Minh Hoa thấy cơ hội như thế cũng không công kích chị ấy.” Lạc Nguyệt bên cạnh bắt đầu bày tỏ ý kiến làm cho Mặc Hi rất hài lòng.

“Chị ấy có ý đấy.” Mặc Hi đáp, nhìn Phong Tiên Tuyết trên đài chỉ cảm thấy xung quanh cô ấy được băng lăng bao vây nhìn rất xinh đẹp càng phát ra băng thanh lãnh diễm của cô.

“Có ý?” Lạc Nguyệt sững sờ chuyển đầu nhìn về phía Mặc Hi.

“Uh bởi vì chị ấy muốn Hám Minh Hoa công kích.” Mặc Hi nở nụ cười, Phong Tiên Tuyết là một cô bé muốn kiên cường, cô không cho phép chính mình không công mà hưởng thắng lợi, cho nên mới bức Hám Minh Hoa công kích. Chỉ là nhìn dáng vẻ của Hám Minh Hoa thì chắc ý định của cô ấy sẽ thất bại, cái ánh mắt dịu dàng kia ai cũng nhìn ra thâm tình ở trong đó.”Hám Minh Hoa sẽ không công kích đâu.”

“Hả?” Lạc Nguyệt hơi mơ hồ mà gật đầu.

Quả nhiên đến khi chiêu thức của Phong Tiên Tuyết ngưng kết thành công thì Hám Minh Hoa không hề hành động. Biến hóa như thế làm cho con mắt Phong Tiên Tuyết sắc lạnh mà tỉnh mạch,”Anh muốn chết?”

“Không” Hám Minh Hoa lên tiếng trả lời, đôi mắt càng sáng rọi lên nhiều.”Em đang quan tâm đến anh?”

“...” Không có trả lời, không biết trả lời thế nào và cũng không muốn trả lời. Chàng trai trước mắt này đối với mình rất tốt, Phong Tiên Tuyết cảm giác được thế nhưng cô không hiểu và cũng không muốn hiểu.

“Vậy chớ trách tôi.” Lạnh như băng lên tiếng, Phong Tiên Tuyết giơ tay lên, thuận theo động tác này, băng lăng bao quanh cũng trong nháy mắt đứng lên,

xoay tròn lẫn nhau, nhan sắc lạnh như băng kia, sừng nhọn sắc bén, số lượng ngưng tụ, giống như sợi mây kia nhưng có lực công kích đáng sợ hơn nhiều.

Một ngón tay chỉ về phía Hám Minh Hoa, âm thanh lạnh như băng đồng thời vang lên, "Băng, vì liễu."

Giống như nước lại như đao kiếm bén nhọn phóng về phía Hám Minh Hoa, vọt qua không khí truyền đến tiếng vang bày ra uy lực của nó.

Hám Minh Hoa cũng bắt đầu có hành động, tay đưa ra trước mặt, cây cối bắt đầu kết hợp, cùng với giọng nói trầm thấp của hắn. "Kim cương mọc lỗi."

"Rống!" một tiếng gầm rú điếc tai, chỉ thấy mấy cây cối trước mặt hắn ngưng kết thành cự nhân, mà tiếng rống kia là do nó phát ra.

"Móa! Chiêu số gì thế?"

"Ôi mẹ ơi. Chuyện gì thế này?"

Lại một trận tiếng than vang lên, chỉ vì Hám Minh Hoa ngưng kết ra chiêu thức làm chấn động nhân tâm rồi. Cự nhân cao 4m, hiệu quả thị giác tuyệt đối kinh người đấy.

"Đặc sắc" Mặc Hi tán dương một câu, nhìn chiêu thức chiến đấu của hai người kia, nói ra thì, nếu không có lúc trước làm sát thủ tu luyện dị năng thì trình độ không chế dị năng của Mặc Hi không thể sánh bằng hai người kia, nhưng bây giờ thì hơi kém một chút. Chóp mắt nhìn lại cự nhân gỗ kia, nếu như cự nhân này trưởng thành hơn một tí nữa, thuận theo lực lượng tăng trưởng chỉ sợ sẽ là chiêu thức đáng sợ.

"Dị năng giả a thật sự rất đẹp." Lạc Nguyệt nhẹ nói, dù sao ai cũng đều muốn trở thành Dị năng giả đấy.

"Rống" cự nhân gỗ ở trên đài lại gầm rú, con người đồ dẫn nhìn Phong Tiên Tuyết, sau đó cong người bao vây Hám Minh Hoa ở bên trong. Đồng thời băng lăng kinh khủng kia xoay đến, vây vòng quanh cự nhân gỗ giống như con ốc, xoay tròn dần theo gió tuyết, gần như nhìn không ra cự nhân và Hám Minh Hoa ở bên trong có kết cục như thế nào, chỉ thấy cảnh cây bị gió tuyết cắt xuống rồi hóa thành năng lượng biến mất trong không khí.

".."

Dưới đài im lặng tập chung nhìn về phía giữa đài, muốn biết kết cục của cự nhân và Hám Minh Hoa.

"Oanh"

Một tiếng vang lớn, chấn động lòng người, tròng mắt lên để cố nhìn thấy tất cả.

Vỡ tan, tất cả đều vỡ tan, cây roi băng giống như lưỡi hái từ thần vực lên, mà giờ phút này cự nhân cũng rất chặt vật, thân hình phá thành mảnh nhỏ sau đó hóa thành cây cối.

Này... coi như là hòa sao?

Nhìn xem dáng vẻ của hai người thì không suy nhược lắm, Phong Tiên Tuyết vẫn lãnh đạm không bị tương mà Hám Minh Hoa không còn nụ cười dịu dàng nữa mà khuôn mặt hơi tái nhợt còn lại thì không sao cả.

"Quả nhiên là hội trưởng. Dị năng giả cao cấp a." Dưới đài, không biết ai cảm thán một tiếng, chính xác đây là Dị năng giả cao cấp, đây là cường giả. Đối với bọn họ mà nói, thế công vừa rồi là không thể cam tường nổi, thế nhưng đối mặt với việc này thì hai người ở trên đài vẫn bình thản như thế.

Ngay lúc mọi người nhận thấy trận chiến này còn phải kéo dài thì dị biến nổi lên, vừa mới rồi băng lăng bị nổi tung thành những mảnh nhỏ không có biến mất mà giờ khắc này đột nhiên bay lên, vô số tinh phiến* (mảnh vỡ trong suốt) làm cho mọi người choáng váng và đã có người tưởng tượng ra sau đó sẽ phát sinh chuyện gì.

"Băng, phiêu toái."

Âm thanh lạnh như băng vang lên, tình cảnh như bị quay chậm

Cự ly ngắn, tốc độ nhanh, gần như là vừa mới nổ tung liền xuất hiện công kích liên tiếp, không đến một giây vô số băng lăng xoay tròn lao về phía Hám Minh Hoa, biến hóa như vậy thì Hám Minh Hoa có thể thoát không?

"A"

"Dừng mà"

Gần như trong nháy mắt mấy cô bé ở dưới đài gào lên, sợ hãi như thế.

Thế nhưng tiếng kêu của bọn họ không hề có tác dụng, băng lăng cũng không dừng đã đến gần Hám Minh Hoa.

Hám Minh Hoa và mọi người nhìn các mảnh băng vỡ tạo thành băng phiến đang lao đến, tình huống lần này của Hám Minh Hoa rất nguy hiểm.

"Tạch tạch"

Giống như tiếng thủy tinh vỡ vang lên chói tai như vậy, lòng mọi người cũng như bị xuyên qua.

Sau đó Mặc Hi cảm nhận được ánh mắt của Phong Tiên Tuyết, nhìn lại cô ấy rồi mỉm cười. Trận chiến này đã kết thúc đi, kết cục đã chú định rồi phải không? Chỉ là Phong Tiên Tuyết không nên làm cho nó tăng thêm một vòng huyết sắc. Đây là màu sắc bảo vệ tự tôn của cô ấy.

Quả nhiên băng linh tán hết thì Hám Minh Hoa vô cùng thê thảm, nửa quỳ trên mặt đất, quần áo rách tả toai, trên khuôn mặt trắng trẻo cũng có mấy vết thương nhỏ, máu tươi chảy ròng ròng.

Hoi run rẩy đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Phong Tiên Tuyết.

“Chịu thua.” Phong Tiên Tuyết lãnh đạm nói, cô không hề lưu tình bởi vì cô không mong lưu tình, biết rõ Hám Minh Hoa sẽ không chết.

“Ha ha” Hám Minh Hoa mỉm cười, gật đầu nói “Thiên Tuyết vẫn lợi hại như thế. Xem ra anh càng phải cố gắng mới được.”

Nói xong đảo mắt nhìn về phía thầy giáo, sau đó tươi cười, “Em chịu thua, Xin nhường vị trí hội trưởng năm 7.”

“Oa”

Học sinh dưới đài vỡ òa, có người mừng có người nể, nhưng đương sự không hề ngó ngang tới.

Trận chiến này có hơi tùy tiện rồi, chỉ vì Hám Minh Hoa không công kích nhưng không ai hoài nghi thực lực của Phong Tiên Tuyết, bọn họ rất cường đại.

“Bây giờ thầy tuyên bố chức hội trưởng hội học sinh năm 7 do bạn Phong Tiên Tuyết đảm nhiệm.” Thầy giáo không hề do tuyên bố, tất cả theo quy củ, Hám Minh Hoa đã chịu thua thì chức hội trưởng này thuộc về Phong Tiên Tuyết.

“Chúc mừng” trên đài Hám Minh Hoa thật lòng nói với Phong Tiên Tuyết, vết thương trên người vẫn còn đỏ máu.

“Bạn đã nói, tại buổi tranh hội trưởng năm 7 sẽ đánh với tôi một trận.” Giọng nói lãnh đạm mà kiên định.

“Cái gì?”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Aa, Phong Tiên Tuyết khiêu chiến Mặc Hi.”

“Cái gì Mặc Hi đã nói tại buổi tranh chức hội trưởng năm 7 sẽ cùng chiến với Phong Tiên Tuyết? Không phải đâu? Sao hai người có thể là đối thủ?”

“....”

Bởi vì một câu nói của Phong Tiên Tuyết mà dưới đài như bị nổ tung, toàn bộ nhìn về Phong Tiên Tuyết và Mặc Hi, trình độ huyền ảo này còn hơn cả lúc Phong Tiên Tuyết chiến đấu với Hám Minh Hoa.

Hám Minh Hoa cũng bởi vì một câu nói của Phong Tiên Tuyết mà nhìn về phía Mặc Hi dưới đài, kinh ngạc vì dung mạo của cô bé đó, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc thoáng qua mà thôi. Cũng đã nghe đồn về Mặc Hi, đồn rằng cùng sánh vai với Phong Tiên Tuyết mỹ nhân đệ nhất, bất kể là dung mạo hay thiên phú đều ngang bằng, hẳn không thể không thừa nhận, Mặc Hi này không đơn giản.

Dung mạo kia không hề kém Phong Tiên Tuyết, hơi thờ thẩn thiết bình thân kia làm cho người ta yêu thích, nhìn như một người xinh đẹp nhưng thực tế làm cho người khác khó có thể nhìn thấu, hoàn toàn nhìn không thấu, tựa như bây giờ, Hám Minh Hoa không biết Mặc Hi suy nghĩ gì. Hơn nữa có một cỗ hơi thở thần bí, vây quanh cô là khí tức bình thân giống như một thượng vị giả, tất cả đều nằm trong bàn tay cô, như vậy để cho người ta tin phục mà không dám xâm phạm.

Lúc này Mặc Hi cũng nhìn về phía Hám Minh Hoa, hình như thấy hắn hơi thất thần, nở nụ cười hời hạo, trong nháy mắt Hám Minh Hoa ngốc lăng rồi quay đầu ra chỗ khác.

Nhìn ánh mắt không hề chớp của Phong Tiên Tuyết, thì đứng dậy, trên mặt nở nụ cười, con ngươi đen như mực nhìn vào Phong Tiên Tuyết đồng thời nói.”Uh. Tôi Mặc Hi, chọn chị khiêu chiến, đoạt chức hội trưởng năm 7.”

“Oa” Mọi người tập chung nhìn về bóng người nhỏ nhỏ đứng thẳng, với ánh mắt nghi ngờ, chế nhạo, cảm thán, chán kinh.

Thầy giáo kia cũng sửng sốt, rồi phẫn.”Bạn Mặc Hi bây giờ mới là học sinh năm 3, khiêu chiến hội trưởng năm 7 phải có tu vi cao cấp mới được, em...”

Còn chưa nói xong thì đã bị giọng nói lạnh như băng của Phong Tiên Tuyết ngăn cản, “Tôi nhận.”

“Sax...” Thầy giáo lại kinh dị, nhủ mảy một cái rồi nói, “Không cho phép phá hoại quy củ của Andara. Hết thầy phải dựa theo quy củ.”

“Thầy giáo...” Vừa mới nói xong thì Mặc Hi mở miệng nói, “Em có tu vi cao cấp.”

Từng thông tin báo ra làm cho tất cả mọi người chấn kinh, hưng phấn và mong đợi.

Trên đài vs dưới đài, Phong Tiên Tuyết vẫn lạnh như băng, khuôn mặt Mặc Hi tươi cười, giống như lạnh băng hàn tuyết cùng với gió mát mùa thu, hai cô gái đã thừa nhận đối phương.

“Ngày mai tôi sẽ dốc toàn lực ứng phó.” Phong Tiên Tuyết nói

“Uh. Tôi mong chờ.” Mặc Hi đáp

“..” Hơi trầm mặc, khuôn mặt Phong Tiên Tuyết trong nháy mắt hơn biến đổi, “Hi vọng em cũng dốc toàn bộ thực lực.”

“Ha ha ha” Nhìn dáng vẻ vận vẹo của cô ấy thì Mặc Hi cười to, nhưng ở đằng kia con người màu lam càng thêm tỉnh mạch, cười nói, “Tôi sẽ xuất ra tất cả thực lực của Vô giả.” Chỉ là Vô giả mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 26: Chịu trách nhiệm sống chết

Ngày 17 tháng 11 năm 3021

Đã đến thời gian mà mọi người mong đợi nhất, mọi người rất muốn nhìn hai vị mỹ nhân đệ nhất của Andara quyết đấu đây, mà hai mỹ nhân này lại là tranh chức hội trưởng năm 7 khiến mọi người càng không cho phép mình đến trễ.

“Bạn nói xem lần này ai thắng?”

“Sao mình biết được. Dù sao cũng được xem hai người đẹp quyết đấu là vui rồi.”

“Trời ạ! Người đẹp bây giờ đều biến thái như thế sao? Đây chính là chức hội trưởng năm 7 đấy.”

“Mặc Hi, Phong Tiên Tuyết, Mặc Hi, Phong Tiên Tuyết aaaa. Thật không biết ủng hộ ai.”

“...”

Hai nhân vật chính còn chưa xuất hiện thì phía dưới đài đã đông nghịt người đàm luận.

ở chỗ khác, đám người Mặc Hi, Lạc Nguyệt, An Diệc Kỳ, Hắc Ảnh đang đứng cùng một chỗ, Đan Thử đi đến trước, đưa một đôi bao tay màu đen cho Mặc Hi, rồi cười nói, “Hi! Cái này là tờ đặc biệt làm cho bạn. Tờ cũng không biết là đẳng cấp gì nhưng dù sao hiệu quả cũng khá.”

Con người lóe lên, Mặc Hi cũng không chán chừ đeo găng tay vào, trong nháy mắt truyền tới cảm giác tăng phúc làm cho Mặc Hi hiểu rõ tác dụng của đôi găng tay này, rồi giương mắt lên nhìn ánh mắt mong chờ của Đan Thử, cười nói, “Rất tốt, cảm ơn.”

“Ha ha ha, Hi vui là tốt rồi.” Được Mặc Hi khen ngợi thì Đan Thử cười rạng rỡ.

Mọi người nhìn nhìn thì cũng hiểu rõ cái bất phàm của đôi găng tay kia, ở trong Andara không ai biết Luyện kim đại sư Đan Thử, không sai, Đan Thử nhỏ tuổi đã lấy được danh hiệu đại sư, chỉ bởi vì trình độ thuật luyện kim của hắn rất cao làm ra cái gì đều tốt.

Ngay sau đó trên bầu trời truyền tới giọng nói của thầy giáo, “Mời hai em Mặc Hi và Phong Tiên Tuyết lên đài.”

Mọi người đều im lặng nhìn về phía Mặc Hi.

“Vậy tớ đi trước.” Mặc Hi cười nhẹ nhàng với mọi người rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

“Hi! Mặc dù rất không muốn bạn rời đi nhưng nhất định phải thắng đấy. Bạn là bạn thân nhất của tớ cho nên đừng làm mất mặt tớ nhé.” Lạc Nguyệt trầm mặc một lát rồi đột nhiên gào to.

Đôi mắt Mặc Hi loáng qua ôn hòa, cười nhẹ rồi gật đầu, “Uh tớ hiểu, nhất định sẽ.”

“Ha ha ha, vậy thì tốt rồi.” Lạc Nguyệt cũng thả lỏng một hơi, trên mặt cũng nở nụ cười, thật ra cô hiểu rõ, sẽ có ngày phải tách ra, coi như là Mặc Hi không rời đi thì cô cũng có lý do phải rời khỏi đây, hai đứa là bạn bè mà. Tách một thời gian cũng không sao. Đúng vậy, hai đứa là bạn thân cả đời này.

“Hi hãy cô lên.” Sau đó Lala cũng lên tiếng

“Ha ha ha! Cố gắng lên.” Khó Lạp cũng nói theo.

Hắc Ảnh,” Bạn nhất định sẽ thắng.”

Phiêu Linh,”Cố lên.”

An Diệc Kỳ, “.. Mặc Mặc, em muốn làm cái gì thì làm đi.”

Nhìn đám người trước mắt, bọn họ là một đoàn thể.

Mặc Hi tươi cười rạng rỡ, rồi đeo găng tay màu đen vào, duỗi tay ra, tại trong ánh mắt nghi ngờ của mọi người thì nói ra ,”Nào ước định đi. Mặc dù đối thủ rất cường đại nhưng tớ nhất định sẽ thắng.”

Mặc Hi rất ít làm mấy hành động trẻ con này, nhưng hành động làm cho trong lòng mọi người ấm áp.

“Ha ha ha, được.” Lạc Nguyệt đưa tay ra để lên tay cô .

Tiếp theo là Lala, Hắc Ảnh, An Diệc Kỳ, Khó Lạp, Phiêu Linh, bảy người cầm tay nhau cùng cười rạng rỡ.

“Chúng ta mãi mãi là bạn bè.” Mặc Hi nghiêng đầu nhẹ nhàng cười nói, ánh mắt ôn hòa nhìn tất cả mọi người.

“Uh, mãi mãi.” Lạc Nguyệt cũng cười.

“Uh”

“Ha ha ha! Nhất định.”

“Được.”

“...”

Bảy cánh tay cầm chặt sau đó buông ra. Mặc Hi xoay người, “Vậy tớ đi trước.”

....

Lên đài chiến đấu, Phong Tiên Tuyết đã xuất hiện, đứng một mình, tóc đen bay lên nhìn cô ở dưới đài.

Tại trong ánh mắt mong chờ của mọi người, đột nhiên Mặc Hi xuất hiện, mặc một bộ quần áo chiến đấu màu trắng, cùng Phong Tiên Tuyết xa xa mà trông, ánh mắt sáng rọi cười nói,”Tôi đến.”

“Uh” Phong Tiên Tuyết gật đầu nhìn cô, “Tôi sẽ không lưu tình, có lẽ sẽ có người chết.”

“À” Mặc Hi bình thản gật đầu,”Tôi hiểu nhưng mà tôi sẽ không để mình chết.”

Phong Tiên Tuyết trầm mặc, Mặc Hi cũng không hề nói chuyện, hai người nhìn nhau, cuối cùng trận chiến này cũng đã đến.

Ánh mắt mọi người khóa chặt lại, hai người đứng cùng một chỗ tuyệt đối làm cho người ta không rời mắt, mà sau đó đám người Lạc Nguyệt cũng đã đến dưới đài, nhìn hai người ở trên đài, người này có thể để Mặc Hi nói là đối thủ cường đại thì tuyệt đối sẽ không đơn giản, cho nên muốn thắng cũng không dễ dàng.

“Vậy hai em đã chuẩn bị kỹ chưa?” giọng của thầy giáo lại vang lên lần nữa, thấy hai người Mặc Hi và Phong Tiên Tuyết gật đầu rồi nói tiếp,”Cuộc chiến tranh đoạt chức hội trưởng hội học sinh năm 7 bắt đầu.”

Âm thanh xuyên qua toàn trường, mang theo nhiệt huyết dâng trào.

Gần như là trong nháy mắt, Mặc Hi đã chuyển động, cho tới bây giờ cô không thêm chú ý đến cái gọi là lễ nghi tôn trọng chiến đấu, người thắng lợi chính là người thắng lợi, vậy cần gì phải nói chữ, trong khoảng thời gian đó cũng không biết bị giết chết mấy lần rồi.

Mà Phong Tiên Tuyết cũng nghĩ như Mặc Hi, gần như thầy giáo vừa nói xong thì hào quang trong tay cô lóe lên, xung quanh người đã vây toàn băng tinh kính diện, tất cả đều là hình ảnh của cô làm cho người ta không biết người thật ở chỗ nào.

“Oa”

Biến hóa như thế làm cho mọi người ở dưới đài sững sờ, sau đó bộc phát ra từng đạo âm thanh, ai cũng không nghĩ đến hai người vậy mà động thủ luôn, hơn nữa lại dùng là tuyệt chiêu.

“Kính, xạ.” trong nháy mắt giọng nói lạnh như băng vang lên, băng tinh kính diện phản xạ ánh sáng chói rọi làm hoa mắt Mạc Hi, giờ tay lên diệt băng lăng, sau đó người rơi xuống đài.

Khóe miệng cong lên, bây giờ Phong Tiên Tuyết đã trưởng thành, vậy mà đã biết dùng âm thanh mê hoặc người rồi, không sai, câu nói vừa rồi của cô ấy chỉ vì khiến cho Mạc Hi chú ý đến cái chiêu thức gương kia, sau đó vô thanh vô tức phát động công kích lên người cô.

Cô ấy như thế càng khiến Mạc Hi cố gắng thêm, muốn thắng mà chỉ dùng tới vũ lực thì hơi khó khăn.

Nghĩ thì nghĩ nhưng Mạc Hi cũng đã có hành động, biến mất, vô giả mà không đến gần được Dị năng giả thì vô cùng bị động đấy, nếu Vô giả mà đến được gần Dị năng giả thì Dị năng giả sẽ vô cùng nguy hiểm.

Tốc độ này...

Phong Tiên Tuyết được băng kính bảo vệ xung quanh cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, cô hơi bận tâm đến tốc độ của Mạc Hi, ánh màu vàng trong tay chớp động, trong không khí hiện lên băng hàn mây mờ, ngay cả mặt đất của bắt đầu đóng băng.

Tại nơi đây.

Phát hiện thấy bóng mờ ở đằng kia trong nháy mắt phiêu động, ánh mắt Phong Tiên Tuyết lạnh lẽo, chỉ thấy chỗ kia xuất hiện một cái băng roi vung qua, chớp lấy bóng ảnh của Mạc Hi, băng roi cầm trong tay vung về phía băng kính kia.

“Cạch cạch”

Đồng thời cả băng roi và băng kính đều vỡ vụn. bóng người Mạc Hi lại lần nữa xuất hiện đánh vỡ băng kính còn thừa, liếc một cái thấy Phong Tiên Tuyết, cùng lúc đó thấy được hoàng quang không ngừng lấp lánh trong tay cô, trong linh hồn truyền đến cảm giác nguy hiểm làm cho Mạc Hi định cho Phong Tiên Tuyết bỏ cuộc thì đột nhiên lui lại.

Mà gần như sau khi Mạc Hi lui lại, thì chỗ vừa rồi đột nhiên hàn khí bay lên, băng tường bốn phía nổi lên rồi nổ tung.

Rất nhiều mảnh vỡ bay tán loạn trên mặt đất.

Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt, chưa đến một phút mà lại xảy ra nhiều chuyện kinh hiểm như thế.

Lại nhìn hai người đều không hề bị thương, lần nữa trở lại vị trí cũ đối lập nhau.

“Này cũng quá mãnh liệt đi. Tớ thấy hai cô gái này còn mạnh hơn Hám Minh Hoa học trưởng.”

“Quá biến thái rồi. đây còn là con gái sao?”

“Móa! Tớ hâm mộ các bạn. Thần tượng của tớ.”

“...”

Dưới đài cũng vì tràng chiến này mà nhiệt huyết sôi trào, không ai hoài nghi thực lực của hai người này nữa.

“Hai đứa bé này không phải vật trong ao.” Người đàn ông cười nói, nhìn khuôn mặt hóa ra là phó viện trưởng.

“Vâng” Kiếm Hoa bên cạnh hắn cũng gật đầu.

Đám người Lạc Nguyệt trầm mặc trước tình trạng này, vừa rồi Phong Tiên Tuyết biểu hiện cường đại hơn hôm qua nhiều, chính mình còn kém cô ấy quá xa.

“Em rất lợi hại.” trên đài Phong Tiên Tuyết lãnh đạm nói.

“Chị cũng thế.” Mạc Hi cười nói, rồi khen Phong Tiên Tuyết, “Chị quả nhiên đã trưởng thành, chiêu số giờ này chị sợ cũng chưa đến một nửa thực lực của chị đi.”

Đôi mắt băng lam hơi thâm trầm, Phong Tiên Tuyết cũng không hề kiêu ngạo mà gật đầu, cái gật đầu làm cho mọi người ở dưới đài nổ tung.

Thực lực cô vừa mới biểu hiện ra còn chưa đến một nửa, không phải là lừa người chứ. Rốt cuộc Phong Tiên Tuyết có thể làm đến trình độ nào, sao lại cường đại như thế? Tất cả học viện đều kinh ngạc vì cái gật đầu này.

Mạc Hi cũng bởi vì cái gật đầu này của Phong Tiên Tuyết mà cười càng thêm chói lọi, đây mới là Phong Tiên Tuyết, nếu không bởi thế thì cô cũng không còn thấy thú vị nữa, mặc dù kết quả như vậy sẽ khiến cô thắng càng thêm gian nan.

“Vây màn nóng người đã kết thúc.”

“Tôi đã nói sẽ dốc toàn lực ủng hộ em.” Phong Tiên Tuyết lại bày tỏ lần nữa, sau khi nói xong thì không khí lạnh thấu xương thậm chí còn xuất hiện

băng mỏng, cái này Phong Tiên Tuyết vẫn chưa dùng tới dĩ năng chỉ đơn giản là hiệu quả do hơi thở phát tán ra mà thôi.

Mà nhìn lại ánh sáng chớp động trong tay Phong Tiên Tuyết thì toàn trường đều im lặng. Màu vàng đậm thậm chí còn có màu xanh lơ mờ. đây là đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho Phong Tiên Tuyết muốn đột phá Dị sư, cô mới có bao nhiêu tuổi chứ? Dị sư 16 tuổi? Thế giới này điên rồi.

“A đây là thực lực chân chính của chị sao?” Mặc Hi không hề ngạc nhiên, cô đã sớm nghĩ đến Phong Tiên Tuyết tuyệt đối không đơn giản, cũng không có vô lễ. Mặc Hi giải trừ trọng lực ở cổ tay, ánh mắt lóe lên, “Vậy chúng ta hãy chiến đấu kịch liệt đi.”

Trận chiến đấu này không hề đơn giản, vũ lực đơn thuần muốn thắng Phong Tiên Tuyết, nói thật Mặc Hi cũng không nắm chắc lắm, nhưng mà thì sao chứ? Nếu không thắng thì ở lại vậy, dù sao 3 năm nữa cái đáng học thì phải học.

Cho nên chiến đấu hôm nay, Mặc Hi chỉ coi như là trận đấu đơn giản, đơn thuần khuyên tận hết thầy chiến đấu kịch tình.

Hình như cảm giác được suy nghĩ của Mặc Hi, Phong Tiên Tuyết hơi trầm xuống, cô thật sự rất hâm mộ cô ấy, luôn tiêu sái, muốn làm những việc mình muốn làm.

Giờ phút này thật ra cô rất muốn nói với cô ấy, cô cũng muốn vậy nhưng như vậy thì không được, cô có trách nhiệm của cô nên không cho phép cô làm như vậy. Sắc mặt vẫn lạnh như băng, Phong Tiên Tuyết gật đầu, “Tôi sẽ không lưu tình, sống chết, chính em nắm lấy.”

Nói xong thì không khí toàn trường thay đổi. trong lòng mọi người đều khẩn trương, mọi người cảm giác được đây sẽ là trận đấu đặc sắc làm cho mọi người chấn kinh.

Nơi nào đó, Hám Minh Hoa nhìn hai người trên đài, khóe miệng hiện lên nụ cười khô, Phong Tiên Tuyết, hóa ra em đã cường đại đến thế sao? Ngày hôm qua em không bày ra chân chính thực lực. Mặc Hi có thể là đối thủ của em thì cô bé đó phải xuất sắc như thế nào.

Mặc Hi nhìn Phong Tiên Tuyết cường đại như vậy, trên mặt vẫn nở nụ cười nhạt, tựa hồ không hề lo lắng và khiếp đảm, thậm chí bên trong ánh mắt còn phát ra cuồng nhiệt,

Thật là người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên a.

“Băng thiên tuyết địa,” trên đài Mặc Hi và Phong Tiên Tuyết chiến đấu tiến vào giai đoạn cao trào, Phong Tiên Tuyết lạnh như băng lên tiếng, ánh sáng vàng kim trong tay chói lóa.

Bông tuyết trắng xoáy tròn dần theo gió bão xuất hiện, mặt đất đóng băng, không khí đóng băng, ngay cả phòng hộ màu lam cũng đóng băng theo, nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục bằng không tất cả mọi người đều không theo dõi được .

“..” Gió tuyết đột đầu thổi vào người, chỉ cảm thấy lạnh lẽo cùng với lực đạo, cái này tuyên bố cho Mặc Hi biết bông tuyết này không chỉ xinh đẹp mà mỗi bông còn mang theo lực công kích, thân thể cô tiếp xúc lấy bông tuyết có thể cảm thấy uy lực của bông tuyết này.

Không hề do dự, tinh điện lực bao quanh người, đang lúc động thì phát hiện ra người mình bị cố định, cúi đầu nhìn xuống thì thấy mặt đất đóng băng . Sai sót dẫn đến hậu quả nghiêm trọng đây, cho dù bây giờ Mặc Hi giải quyết được đám băng dưới chân thì bông tuyết kia đã công kích đến trước mặt cô.

“Hi!

“Mặc Mặc”

“A”

Mọi người dưới đài nhìn thân người nhỏ nhỏ của Mặc Hi giống như bị cự thú phong tuyết nuốt chửng, nhất thời gào lên, đám người Lạc Nguyệt cùng với An Diệc Kỳ muốn đi lên đài nhưng không thể.

Không rõ tình huống dưới đài, đôi mắt băng lam của Phong Tiên Tuyết nhìn về phía tiếng nổ mạnh, hoàng quang trong tay bay múa, dưới ánh mắt sợ hãi của đám người Lạc Nguyệt lại một lần nữa chỉ vào chỗ xa xa nào đó, “Thuần, kính”

“Oanh”

Chuyện thế nào vậy?

Chỉ nghe thấy tiếng vỡ vụn, Mặc Hi xuất hiện lúc nào, mà Phong Tiên Tuyết vừa kịp thời khởi động băng thuần bao quanh mình bằng không hậu quả không chịu nổi.

Sững sờ, kinh nghi, biến hóa như thế nào cho hô hấp của mọi người dừng lại.

Không biết tại sao Mặc Hi có thể trốn được một kích này? Tất cả mọi người đều mê hoặc nhìn Mặc Hi, chỉ thấy cô chân không mà đứng thì đã hiểu.

Không sai, trong lúc nguy hiểm thì trong nháy mắt Mặc Hi bỏ giày ra né tránh rồi công kích Phong Tiên Tuyết, lại không nghĩ rằng Phong Tiên Tuyết cũng phát hiện ra. Mặc dù biện pháp này làm cho mọi người khó thở lên lời nhưng không thể không nói thật sự rất hữu hiệu.

Không có đình chỉ, Mặc Hi nắm chặt bàn tay nhỏ lại xoay dẫn tĩnh điện lực phóng tới Phong Tiên Tuyết.

Phong Tiên Tuyết cũng không giống như Dị năng giả khác thấy Võ giả cận thân mà hoảng sợ, mặt đất đóng băng không ngừng xuất hiện băng tường ngăn cản thể công của Mặc Hi, hai bài tay cũng vươn về phía Mặc Hi, "Băng, kết."

Rét lạnh, trong nháy mắt rét lạnh ăn mòn tới tận xương, không khí lạnh như băng làm cho Mặc Hi cảm thấy đây không phải là ảo giác, không, không phải là ảo giác mà là thật, từ mới bắt đầu gặp mặt đã bị năng lượng của Phong Tiên Tuyết bao trùm, mặt đất đóng băng và không khí lạnh như băng cũng đều là như thế.

"Há?" Trong hàn khí và mặt đất đóng băng toàn bộ tập chung lại, vậy mà giống như xâm nhập qua tĩnh điện lực tiến vào cốt tủy lạnh đến nỗi cơ thể mất đi cơ năng.

Tại bên ngoài mọi người một màn như thế, chỉ thấy hàn khí dựa theo tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy xâm nhập vào người Mặc Hi mà cả người Mặc Hi dần dần bị đóng băng, tiếp theo đó toàn thân bị băng tĩnh trong suốt bao quanh.

Chiêu số như thế làm cho mọi người chấn kinh, Phong Tiên Tuyết biểu hiện ra thực lực cường đại hoàn toàn vượt qua sự thừa nhận của bọn hắn.

"Phong Tiên Tuyết rất lợi hại" Dưới đài, giọng nói của Lạc Nguyệt hơi thâm trầm, cho tới bây giờ Phong Tiên Tuyết biểu hiện ra cường đại hơn rất nhiều so với hôm qua, hơn nữa khả năng khống chế dị năng ngay cả võ giả như cô cũng không thể tưởng tượng ra.

"Mặc Mặc.." An Diệc Kỳ khẩn trương, nhìn băng cầu trên đài, lông mày đã nhíu lại, không ngừng bảo mình rằng cô ấy sẽ không gặp chuyện gì cả.

Bởi vì chiêu này của Phong Tiên Tuyết mà làm cho tràng chiến đấu im lặng một hồi, mọi người nhìn băng tĩnh xung quanh Mặc Hi thì tất cả cảm xúc đều có nhưng quan trọng nhất là kết cục của Mặc Hi thế nào, phải chăng cô ấy sẽ thoát hoặc thất bại.

Chỉ là đối với Phong Tiên Tuyết ở trên đài mà nói, từng giây từng phút trôi qua đều sẽ không lãng phí, hoàng quang trong tay không có tạm dừng qua, sắc mặt cũng tái nhợt đi, với khống chế tuyệt chiêu này thì thoát nhìn đơn giản nhưng từ khi mới bắt đầu bố trí rồi đến bây giờ phát động thì tiêu hao năng lượng và tinh thần rất lớn.

Con người băng lãnh chăm chú nhìn Mặc Hi trong băng tĩnh, ánh sáng trong tay chớp động. Tự thấy băng tĩnh dần dần biến hóa, chỉ thấy bông tuyết ở bên trong phiêu động, mắt nhìn cảm thấy xinh đẹp, giống như quả cầu thủy tinh tuyệt đẹp, thế nhưng mà tất cả mọi người đều biết rõ đây không phải là quả cầu thủy tinh bên trong cũng không phải là búp bê mà bông tuyết kia cũng không phải là bông tuyết bình thường. Từ khi thấy công kích của Phong Tiên Tuyết thì mọi người đều hiểu bông tuyết kia mạnh hơn lưỡi dao nhiều.

Chết... cũng không thể trách tôi.

Thì thầm trong lòng, Phong Tiên Tuyết khống chế lấy bên trong quả cầu thủy tinh, chỉ có cô biết rõ nhất mỗi khi bông tuyết xinh đẹp đâm vào thân thể Mặc Hi là thành một vết thương mà cô cũng biết Mặc Hi là Võ giả, một Võ giả lợi hại, cường độ thân thể tuyệt đối là tốt nhất cho nên cô không hề lãng phí một giây nào.

Tất cả đình chỉ trong nháy mắt, kịch liệt chiến đấu trong thời khắc này yên tĩnh lại, mọi người nhìn Mặc Hi trong băng tĩnh hình như không còn tính mạng.

"Hi!" trong lòng Lạc Nguyệt chấn động nhìn tất cả trước mắt, tay cầm tay Lala. Ngay sau đó đột nhiên thấy được cái gì làm cho cô ngạc nhiên.

"Há? Phong Tiên Tuyết cũng phát hiện ra cái gì, trước mắt xuất hiện một băng tường, cả người lui về phía sau, gần như đồng thời, mọi người đều nghe thấy "Oanh" một tiếng, khối băng bắn ra lại nhìn thấy Mặc Hi đang phá băng mà ra. Thấy Mặc Hi hiện tại thì tất cả mọi người đều hít một hơi.

Lạc Nguyệt càng chấn động mạnh hơn, trừng to mắt lên, rất tức giận, những người khác cũng không kém cô bao nhiêu.

Trang phục chiến đấu màu trắng không hề thay đổi nhưng lại đổi màu, màu đỏ hồng khiến ai cũng có thể đoán ra rốt cuộc tại sao, lúc đầu chỉ có một vết tiếp theo đó phủ cả trang phục, rút cuộc chảy bao nhiêu máu chứ.

Mà sao Mặc Hi lại thương nặng như thế? Trong trí óc mọi người đều hiện ra cảnh băng cầu vừa rồi, nhìn thấy dáng vẻ Mặc Hi thì vết thương có vẻ mới, chỉ có bị lúc băng cầu vừa rồi thôi.

Không sai, vết thương của Mặc Hi là vừa mới bị, tại bên trong băng cầu bị bông tuyết cắt vào trong nháy mắt đã bị đóng băng nên cũng không thấy máu, thế nhưng thuận theo Mặc Hi phá băng mà ra thì cả người đã khôi phục lại cơ năng nên để cho toàn bộ vết thương dày đặc gần như không có khe hở đều chảy máu.

"Vù vù..." thổi ra một hơi, Mặc Hi ngẩng đầu lên toàn cho tất cả mọi người đều sửng sốt, vậy mà cô vẫn cười, trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt, môi trắng bệch về lên nụ cười, "Ha ha ha thống khoái."

Cả người Mặc Hi đứng thẳng, đôi mắt nhìn Phong Tiên Tuyết cười nói, "Quả nhiên chị rất tuyệt."

Cảm giác đau đớn này đã bao lâu rồi mới thấy. hơn nữa đã rất lâu rồi không dùng tới lõi điện chi lực kích thích cơ năng toàn thân, cảm giác như thế khiến cho Mặc Hi cảm thấy nhiệt huyết, quả nhiên Võ giả chiến đấu là máu kết hợp cùng với kích thích.

"Còn tuyệt chiêu gì mang hết ra đi." Mặc Hi cười nói, giờ phút này nụ cười trên khuôn mặt cô thiếu đi nét bình thản lúc trước, giống như đứa trẻ tìm được

đồ chơi thú vị, không sai, giờ khắc này thần sắc của Mặc Hi làm cho mọi người hoảng hốt, đột nhiên phát hiện ra Mặc Hi chỉ là đứa trẻ mười ba tuổi mà thôi. Mà hình như bọn họ cũng quên mất, tại sao chứ? Bởi vì bình thường Mặc Hi biểu hiện ra không giống như một đứa trẻ.

Mắt của Phong Tiên Tuyết cũng sáng rọi nhưng chỉ thoáng qua mà thôi. "Không muốn chết."

"Ha ha" Mặc Hi sững sờ rồi nói cười, "Chị rất đáng yêu."

"..." trong không khí lạnh dần, nếu như hiện tại Mặc Hi công kích thì hiệu quả sẽ rất cao nhưng cũng chỉ trong nháy mắt càng lạnh hơn rồi.

"Băng, đột thứ." Phong Tiên Tuyết vừa nói xong thì Mặc Hi cũng chuyển động, chỗ mà Mặc Hi rời đi đã xuất hiện một thanh băng đâm từ dưới đất lên, tiếp theo toàn trường đều hít vào một hơi

"Hitz khazzz"

Chiêu thức của Phong Tiên Tuyết ngày càng lợi hại và lăng liệt hơn, Phong Tiên Tuyết như vậy làm cho mọi người cảm giác được rằng cô sớm có thể lấy được chức hội trưởng năm 7 thậm chí có tư cách tốt nghiệp rồi nhưng lại luôn yên lặng đứng ở Andara.

"Cạch"

Một tiếng vỡ tan, thân ảnh Mặc Hi không ngừng chớp động, đột nhiên biến mất, cô không giống như Vô gia mà giống Dịch giả không gian hơn.

"Hàn, lãnh khốc."

"Kính, toái liệt."

"..."

Tránh né, công kích liên tục.

Thời gian đã qua, ai cũng không làm gì được ai, mọi người cũng không hề cảm thấy nhàm chán, thậm chí có thể nói tất cả mọi người đều mê mẩn xem, Phong Tiên Tuyết tinh diệu không chế dịch năng, công kích và tốc độ của Mặc Hi làm cho mọi người kinh thán, đều làm bọn họ xem mê mẩn, xem khẩn trương mà kích động.

"Vù vù"

Lại qua một chiêu, Mặc Hi đứng thẳng thở ra một hơi, trên trán đã xuất hiện lấm tấm mồ hôi, mặt máu làm cho cô càng dễ mệt mỏi, lõi điện chỉ lực kích thích toàn thân.

Phong Tiên Tuyết cũng không tốt lắm, sắc mặt cũng tái nhợt, hơi thở cũng gấp gáp, không ngừng sản xuất năng lượng, tràng cảnh này làm cho cô tiêu hao càng nhiều.

Còn không được sao? Vậy thì...

Đôi mắt băng lam tức khắc đóng băng, thân đứng thẳng tắp, không khí đông lạnh lại không ít, biến hóa như vậy cũng để Mặc Hi chú ý tới, nhìn cô thấy cô định dùng một chiêu phân thắng bại sao? Ha ha rất hợp ý mình.

Hai người cũng biết đối phương tiêu hao quá nhiều rồi, nếu Mặc Hi không có lõi điện chỉ lực kích thích chỉ sợ là đã ngã xuống.

Ánh sáng màu vàng chói lọi, trong không khí đều là bông tuyết, trên mặt đất cũng bắt đầu đóng băng, xung quanh người Mặc Hi cũng xuất hiện băng kính, một chiêu như thế.

Lại là chiêu kia, vây mình ở tầng tầng băng gương, dùng lại chiêu số đã dùng qua thì công dụng chỉ có chính là tranh thủ thời gian,

Gần như chưa tới 10 giây, Mặc Hi từ trong băng gương xuất hiện, mọi thứ trước mặt đã chứng thực ý nghĩ của cô, phong tuyết bay múa, Phong Tiên Tuyết mặc một bộ quần áo chiến đấu màu lam đứng thẳng giữa không trung giống như một nữ thần, thật hư không mà đứng? Dưới chân cô là một trụ băng, như chiếu cố nhìn Mặc Hi dưới mặt đất.

"Oa" dưới đài ồn ào hết lên, trận chiến này làm cho mọi người nhiệt huyết sôi trào. Cho nên mọi người kích động đứng dậy.

"Sống chết tự gánh lấy." giữa không trung Phong Tiên Tuyết nói ra lời này làm cho Mặc Hi bật cười, "Chị đã nói lời này rất nhiều lần rồi. Chị sợ em chết sao?"

"..." hoàng quang trong tay chói lọi xen lẫn màu xanh lá lơ mờ, cả tràng cảnh bắt đầu sôi sục lên, phong tuyết bay múa, mặt đất chấn động, không khí lạnh thấu xương.

Con người Mặc Hi bình tĩnh, tập trung tinh thần cảnh giác xung quanh, đột nhiên người biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 27: Chì thua!

Edit: Sakura Nhưng chưa đến một giây thì Mặc Hi đã lại xuất hiện, giờ khắc này cô bị gió tuyết bay vây, rõ ràng là bị ép hiện ra.

“Ồ trong gió tuyết thì em không dùng được tốc độ đâu.” Giữa không trung, Phong Tiên Tuyết lãnh đạm lên tiếng, ở bên dưới đều bị cô khống chế hết, coi như chỉ là một bông tuyết cũng đều nhiễm năng lượng của cô, cho nên trong nháy mắt cô có thể phát hiện ra Mặc Hi.

“Ha ha.” Đối với việc này thì Mặc Hi chỉ cười nhẹ, người vừa động thì đã bị ngăn cản thật sự rất nghẹn khuất.

Mà ngay tại lúc đó, gió tuyết trong không khí tăng lên, bao vây Mặc Hi giống như công kích bằng cầu lúc trước, nhưng sao Mặc Hi vẫn không nhúc nhích cứ bị nó vây công? Người động một cái thì thân đã ở chỗ khác, nhưng như vậy cũng không thể kháng cự được với công kích của gió tuyết, không ngừng chớp động, không ngừng đá kích, trong mắt mọi người thì Mặc Hi hoàn toàn vây vào thế bất lợi, giống như bị đùa giỡn.

“Rống”

Một tiếng gầm rú rung trời, chỉ thấy gió tuyết trong không khí xoáy thành hình con rồng, tập kích về phía Mặc Hi, tốc độ kia gần như trong nháy mắt sẽ tới.

“oa” uy lực cùng với tạo hình như thế làm cho mọi người kinh ngạc mà kêu lên.

Mặc Hi cũng không thể tránh được, tình diện chỉ lực xoáy mạnh oanh kích xuống.

“Hả?” nắm tay như đâm vào hư không, tạo ra tiếng vang dội thê nhưng điều này chứng minh Mặc Hi đã trúng kế rồi.

Người hơi nghiêng mà sau đó băng long tiêu tán thành bông tuyết ngay lập tức bao quanh Mặc Hi rồi đóng băng.

“...” Sau khi thấy cái này thì mọi người hình như đã nghĩ đến kết cục rồi, Phong Tiên Tuyết muốn dùng tuyết chiêu.

“Hi.” Mọi người dưới đài cũng đang rất hồi hộp và lo lắng.

“Tiêu” trên không trung, đôi môi trắng nhạt Phong Tiên Tuyết lạnh lùng nói ra từ này, Mặc Hi đang bị đóng băng trên mặt đất tự dưng biến mất thế mà không ai nhận ra.

“Liệt” mặt đất vỡ tan.

“Chấn.” Hình như càng nói càng mất sức, hoàng quang phát sáng, mà trên mặt đất Mặc Hi đã bị tòa núi băng ngăn lại.

“Quấn.” cây roi băng như bím tóc linh động quấn quanh Mặc Hi, gai băng nhọn đâm xuyên qua người Mặc Hi để cố định.

Máu đỏ tanh nồng cùng với băng tinh trong suốt hòa hợp lại, máu chảy từ cổ tay xuôi qua băng tinh nhỏ xuống mặt đất, nhìn yêu điểm chói lọi.

Lại nhìn Mặc Hi, trên khuôn mặt đã tái nhợt và đầy vết thương cùng phối hợp với cả người đầy máu bị băng tinh cố định, giống như búp bê yếu ớt thế nhưng mà đôi môi tái nhợt kia lại hiện lên một nụ cười bình thản lại tự tịn đến thế.

Yếu ớt mà quyền rũ, giờ phút này cô thật đẹp.

“Ừng ục” dưới đài có thể nghe rõ tiếng nuốt nước bọt, dù bọn hắn biết không nên như thế nhưng khi nhìn thấy Mặc Hi hiện giờ thì không nhịn được mà YY.

“A...” An Diệc Kỳ cũng nuốt nước bọt, sau đó cúi người xuống giơ tay lên cho mình một cái tát, mình đang suy nghĩ cái gì thế. Đáng chết! Bây giờ Mặc Hi đang rất nguy hiểm mà.

Cái tát này rất vang lăm cho mọi người để mắt tới nhưng cũng không có miệt mài theo đuổi, giờ này bọn hắn quan tâm chính là biến cố trên đài này.

“Ha ha, thật thú vị.” Mặc Hi nhẹ nhàng nói, giờ phút này cô rất bất lợi, trên người truyền đến đau xót kích thích lấy thần kinh của cô, đây là đối thủ a. lúc này mới đúng là đối thủ. Phong Tiên Tuyết ! Chì thật tuyệt.

Cho tới bây giờ Mặc Hi chưa tìm thấy đối thủ, thế nhưng bây giờ lại có, Phong Tiên Tuyết, người này là một trong những kẻ quý tài. Không chế dị năng đáng sợ.

Chiến đấu như thế mới càng thú vị, mới làm cho mình càng trưởng thành hơn.

“Kịch.”

“Ah.” Mảnh gai băng văng lên, băng núi bao vây Mặc Hi cũng đột nhiên hợp lại. Người Mặc Hi nho nhỏ bị băng núi che khuất, mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu thống khổ làm cho mọi người cả kinh.

Còn chưa hết chỉ nghe thấy Phong Tiên Tuyết nói “Bạo”

“Ầm ầm”

Tiếng nổ mạnh làm rung động tâm linh thấy thiếu nữ quay đầu đi, toàn bộ khối băng vỡ vụn, nếu người ở chỗ này thì sẽ như nào? Không ai dám tưởng tượng ra.

“Diệt... vù vù” giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm rung động lòng người, uy lực dường như tập trung vào một chỗ, gió tuyết mang theo tuyết hình thành một quả cầu cao hơn 3m, trong đó có con lốc đang xoay tròn, năng lượng tràn đầy làm cho mọi người đoán chắc rằng nếu như đánh xuống thì Mặc Hi sẽ như thế nào?

“Dừng tay.”

“Dừng.”

Mọi người đồng thanh la lên, thế nhưng không thể ngăn cản được tuyết cầu đang lăn về phía Mặc Hi, dưới ánh mắt sợ hãi của mọi người nó bạo nổ, thời gian chưa đến một giây.

“Ầm ầm”

Trên không trung vang dội lên âm thanh quái dị, tuyết cầu nổ toàn trường đóng băng hết thấy đều yên tĩnh.

Phong Tiên Tuyết đang ở trên không trung thờ đốc, cả người run lên, con ngươi màu băng lam nhìn dưới đất.

“...” Ánh mắt của Lạc Nguyệt thoáng qua có giọt nước, đang ngốc lăng mà đứng, mọi người cũng không tốt hơn.

“A, đếm ngược 10 giây, nếu bạn Mặc Hi không có xuất hiện thì coi như Phong Tiên Tuyết thắng.” Tất cả mọi người đều yên tĩnh, giọng nói thầy giáo vang lên sau đó đếm ngược.

“10”

“9”

“8”

...

“2...1 vậy người thắng lợi trong trận chiến này là ...”

“Ah”

Thầy giáo bị tiếng hét của mọi người át đi, chỉ thấy mọi người ngạc nhiên nhìn lên không trung.

Giữa không trung có gì?

Chỉ thấy người trong lòng mọi người nghĩ rằng không chết thì cũng bị thương nặng đang đứng ở không trung, một tay bắt lấy cổ họng của Phong Tiên Tuyết, cả người đều chật vật nhưng cũng không ảnh hưởng tới phong độ của cô, chiến đấu đã nghịch chuyển.

“Cũng không phải có mỗi chị bay được.” Mặc Hi nháy mắt, khuôn mặt tái nhợt mang theo máu hiện lên vui vẻ lại thánh thiết như thế.

Chiều đó nhìn như rất uy lực nhưng vẫn có khe hở mà tại thời khắc đó Mặc Hi phóng thích ra mắt tím mới tìm được điểm đó nên giảm thiểu nguy hiểm.

“Aaaaaa” biến cố này lại nhắc lên hồi phong ba.

“Em...A” Phong Tiên Tuyết mở to mắt, kiểu gì cô cũng không nghĩ đến Mặc Hi sẽ xuất hiện trước mắt thậm chí hư không mà đứng.

“Chị thua rồi.” tay bóp chặt lại, Mặc Hi nói. Sau đó cả người chảy máu, giờ phút này năng lượng trên người chỉ có cô biết rõ có nghiêm trọng thế nào, tay vừa dùng lực ném Phong Tiên Tuyết ra ngoài.

“Hử”

Tiếng kêu gào điên dại, dẫn theo khí uy hiếp, trận chiến đấu này phát sinh ra biến hóa hoặc phải nói, hiện giờ xuất hiện một sinh vật làm cho tất cả mọi người chấn kinh,

Thân thể cao lớn màu bạc, con người màu lam, hai cánh cực lớn, tứ chi cực mạnh, còn có răng sắc bén, rồng, lại là rồng. Sinh vật tuyệt đối cường đại. Rồng a!!!

“Trời ạ! Tôi không có hoa mắt chứ? Rồng? Lại là rồng? Móa?!”

“Mẹ ơi, rồng đó! Phong học tử cũng quá biến thái đi.”

“Rồng đã xuất hiện, chỉ sợ Mặc Hi muốn thắng cũng không thể.”

“Trời ạ! Tôi muốn điên rồi, rồng đó!!!”

“...”

Dưới đài ồn ào, rồng xuất hiện làm cho bọn họ không thể tin được, rất ít người thấy rồng thật.

Ai cũng không có chú ý tới, khi nhìn thấy ngân long thì đôi mắt đen nháy của Hắc Ảnh co rút lại, tay cũng không tự chủ nắm lại.

“Rồng a! Đáng tiếc là đang ở thời kỳ ấu niên, thực lực cũng hơi kém.” Phó viện trưởng ở nơi nào đó cũng hơi ngạc nhiên rồi cười nói.

“...” Kiếm Hoa đứng ở một bên không có trả lời, trận chiến đấu này cũng đủ để chấn kinh rồi, hai cô gái này làm cho người khác quá ngạc nhiên. Ở trong Andara không ai có thể vượt qua hai cô gái thiên tài này.

“Rồng rồng.” Ngân long đột nhiên xuất hiện tiếp được Phong Tiên Tuyết không khỏe, con người màu lam phấn hận nhìn Mặc Hi rồi gầm rú lên một tiếng.

“Phốc!” gió mạnh kịch liệt bị ngân long rồng ra làm cho Mặc Hi đang bị trọng thương phun ra một ngụm máu rồi từ trên không trung rơi xuống đất.

“Vù vù” Phong Tiên Tuyết dựa vào người ngân long mà đứng dậy, ngân long nhìn về phía cô rồi gầm rú lên, bên trong con người màu lam tràn đầy thương yêu.

“Tôi không sao.” Phong Tiên Tuyết lên tiếng nói, dịu dàng nhìn về phía ngân long, ngay cả biểu lộ ngoài mặt cũng thoải mái hơn nhiều.

“Rồng...” Ngân long rồng nhẹ, tiếp theo đó nhìn về phía Mặc Hi đã ngã xuống mặt đất, trong con người màu lam hiện lên tia thị sát sáng rực, băng tuyết xung quanh bắt đầu biến lạnh.

“Đáng chết! Cái này là thế nào? Rõ ràng là Hi thắng, bây giờ lại cùng sinh vật cấp ss để chiến đấu.” Lạc Nguyệt tức giận kêu to, lại không có ai ngó ngang đến cô. Bởi vì dị thú khế ước cũng là một lực lượng của mình, thật ra Lạc Nguyệt cũng hiểu.

“Tiểu Hàn.” Phong Tiên Tuyết biết rõ ngân long muốn làm cái gì, gọi nó một tiếng, ý tứ rất rõ ràng.

“Rồng” Ngân long rồng một tiếng, gập đầu, đôi mắt màu lam thoáng qua tia giảo hoạt, khi Phong Tiên Tuyết không để ý thì có mấy cái băng chùy bay về phía Mặc Hi, tốc độ kia chỉ sợ Mặc Hi đang bị trọng thương mới té ngã không thể ngăn cản được.

“...” tất cả mọi người đều tròn to mắt, bị cái này đâm xuống không chết cũng trọng thương.

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Chỉ thấy xung quanh Mặc Hi bỗng nhiên bị một tầng năng lượng mỏng màu đen bao vây, mặc dù mỏng nhưng lại rất kiên cố, mấy cái băng chùy đều bị ngăn cản.

“Hả?” Phó viện trưởng vừa thấy cái năng lượng màu đen kia thì cũng ngạc nhiên, vậy mà ông cũng không biết cái năng lượng kia xuất hiện như thế nào, hoàn toàn không nhìn ra đó là năng lượng gì.

Đứa bé Mặc Hi này rất thần bí...

“Rồng” Ngay sau đó lại có một tiếng gầm rú, phương hướng phát ra không phải là ngân long mà là từ phía Mặc Hi truyền đến, tiếng kêu còn hơi non nớt nhưng lại chấn động tâm linh, trong đó rõ ràng có ý tức tối và sát phạt. tựa hồ chui vào trong lòng mọi người.

“Phốc” đồng thời cùng với Mặc Hi, Phong Tiên Tuyết cũng phun ra một ngụm máu tươi, đôi mắt băng lam hơi kinh dị nhìn về phía Mặc Hi.

|Đáng chết! Con bò trùng đáng chết kia dám thương chủ nhân!Rồng?! Cái rầm rầm. Cái này mà gọi là rồng? Ta nhỏ vào, tức chết ta.|

Mặc Hi hốt hoảng khi nghe Thanh Dực nói, rồi không thể bật cười, nhìn con mèo đen nho nhỏ xuất hiện ở bên người, “Chị không sao.”

|Không sao cái gì?Nếu không phải vừa nãy em giúp thì chủ nhân sẽ thế nào? Tuyệt đối bị thương nặng. Chủ nhân lại không thể sử dụng Thần lôi chỉ lực.|

“...” Mặc Hi im lặng, quả thực nếu bị băng tinh đánh vào thì cô sẽ bị thương nặng, mặc dù bây giờ cô cũng bị thương nhiều chỗ rồi.

Bỗng nhiên cảm thấy có năng lượng truyền vào trong cơ thể mình, Mặc Hi phát hiện móng vuốt của Thanh Dực đặt lên người mình rồi rút năng lượng vào.

Có thể truyền năng lượng? Mặc Hi hơi kinh dị nhìn, “Tại sao?”

[Bởi vì chủ nhân là chủ nhân của em mà.] Thanh Dực đáp lại, kỳ thật nó cũng chỉ là từ trong truyền thừa mà biết đến, đạo lý trong đó cũng không thể dùng ngôn ngữ để giải thích được.

“Được rồi, chị không sao nữa.” Mặc Hi lên tiếng nói rồi lay động đứng dậy, lõi điện lực trong người ghé qua. Đau đớn kịch liệt làm cho Mặc Hi hơi run run, hình như bị gãy xương rồi, cả người đau nhức, nhưng bây giờ không phải là lúc nghỉ ngơi.

Giương mắt lên nhìn Phong Tiên Tuyết, hai người đều không khỏe, Mặc Hi nhìn thăm hơn nhiều, mà Phong Tiên Tuyết suy yếu bỏ vì năng lượng và tinh thần tiêu hao.

“Rống.” sau đó Phong Tiên Tuyết và ngân long đều chú ý tới con mèo nhỏ màu đen bên cạnh Mặc Hi. Con vật nho nhỏ gần như làm cho mọi người xem nhẹ nó, thực sự khó có thể tưởng tượng nổi nó ngăn cản được một kích của ngân long kia, hơn nữa còn gầm rú ra. Mà ngân long cũng gầm lên, bên trong con mắt băng lam hiện lên tia chế nhạo.

Đám người Lạc Nguyệt ở dưới đài cũng trợn trừng mắt lên, bọn hắn luôn nhận định Thanh Dực chỉ là dị thú cấp f, không hề nghĩ đến thời khắc mấu chốt sẽ phát ra bản lãnh như thế.

“Rống rống” Thanh Dực giương nanh múa vuốt, con người hít lại, tiếng kêu gào rung động tâm linh, uy nghiêm, bạo ngược, cường đại giống như con sói bạc của Phiêu Linh lúc ở dã ngoại sinh tồn, chỉ là lần này hung tàn hơn bởi vì nó vô cùng tức giận.

Mà ngân long ở đối diện cũng bởi vì tiếng gầm rú này làm cho hơi sợ hãi, cảm giác như thế để nó càng tức giận hơn, vậy mà nó cũng sợ con mèo nhỏ này? Đáng chết! Long tộc là cường đại nhất thế giới! Tôn nghiêm của Long tộc không cho phép xâm phạm.

Mặc Hi cũng nghe thấy tiếng gầm rú của Thanh Dực sau đó nó nói: “Con bò trùng đáng chết. Tao muốn mày chết không yên. Không nhìn lại mình xem là cái gì mà dám xem mình là rồng? Coi như là rồng thật cũng phải nể mặt tao ba phần đấy.”

Làm cho ngân long gầm rú không biết cái gì.

Cuối cùng hai con thi nhau gầm rú hoặc phải nói là mắng nhau, ngân long ngửa cổ gào lên, mở cánh ra bay đến chỗ Thanh Dực.

[Hắc hắc, trùng kế rồi. Chủ nhân! Chị đánh cô gái kia là được, con bò trùng này để em. Trạng thái này của em thì lực công kích yếu nhưng lực phòng ngự thì rất mạnh đó nha.]

[Ha ha coi chừng.] Mặc Hi rất tin tưởng Thanh Dực, bởi vì cô cũng không rõ thực lực của Thanh Dực, nhưng quan trọng rất là từ tư tưởng của Thanh Dực toát lên vẻ vô cùng tự tin.

“Đến a, con bò trùng! Ha ha đến đây đi!” Sau đó Thanh Dực không hề sợ ngân long mà còn mở miệng khiêu khích, đương nhiên vào trong tai mọi người chỉ là tiếng gầm rú mà thôi.

Mà sau đó Mặc Hi cũng biến mất ngay tại chỗ.

Phong Tiên Tuyết cũng phát hiện ra âm mưu trong đó, nhưng cô không nói chuyện, trận chiến này vốn thuộc về cô và Mặc Hi, hơn nữa dị thú khế ước của người giao đấu cũng là một dạng biểu hiện thực lực.

Hoàng quang trong tay đã nhạt đi nhiều, nhưng Phong Tiên Tuyết vẫn kiên trì, quan sát kỹ xung quanh mình, tốc độ của Mặc Hi không thể xem thường.

“Oành”

Băng tường trước mắt bị phá, Phong Tiên Tuyết run rẩy cả người, mà Mặc Hi cũng xuất hiện, con người băng lam nhú lại, xem đến cùng lộc tử thù thủ a/

“Băng, thiểm” băng tinh chuyển động trong không khí, chớp động sáng lóa mắt người.

“Đâm”

Băng tinh lao về phía Mặc Hi. đâm thủng. mọi người đều dừng lại hô hấp, sau đó thấy băng đâm qua người Mặc Hi? Chuyện là thế nào? Một hơi nghẹn tại họng, cảm giác như thế gần như làm cho mọi người không thở nổi.

Cái gì?

Trong lòng Phong Tiên Tuyết cả kinh, thế nhưng mà đã không kịp nữa rồi, bị một kích đánh vào người, đau đớn kịch liệt làm cho cô hít thở không thông.

phun ra một bùm máu, nhưng mà còn chưa có hết, nắm tay như hạt mưa rơi xuống người Phong Tiên Tuyết, Mặc Hi cũng phải thừa nhận áp lực, xương đầu và cơ bắp bắt đầu co rút lại.

“Vù vù” người dừng lại, giờ phút này Phong Tiên Tuyết hoàn toàn không có lực phản kháng, từng quyền của Mặc Hi rơi xuống, người đang bay ra khỏi đài lúc đó con người màu lam nhìn về hướng Mặc Hi.

“A...” Mặc Hi cùng đồng thời ngã xuống đất, cả người đau đớn nhìn phía thầy giáo, gian nan cười nói, “Ra ngoài sân đấu rồi, có thể thông báo kết quả rồi.”

“A”

“Rống” Thầy giáo chuẩn bị thông báo thì đã bị tiếng gầm rú này át đi.

Chỉ thấy con mắt ngân long tức tối, mình mới rời khỏi một lúc mà đã để Tiểu Tuyết bị thương như vậy, thật đáng chết, nó muốn giết chết cô gái này.

Nó không hề truy đuổi Thanh Dực nữa, mà bay về phía Mặc Hi, hai cánh mang theo gió tuyết làm cho Mặc Hi run nhẹ, nhưng trên mặt cô vẫn nở nụ cười, bởi vì đã phân bại thắng thua, cô không có khả năng chết được.

“Rống” Thanh Dực cũng gầm rú lên, cả người nhảy căng lên người con ngân long.

Thế nhưng mà ngay sau đó dưới người ngân long đột nhiên xuất hiện một trận pháp màu bạc, mà ngân long cũng kêu lên tiếng không cam lòng mà biến mất ở giữa không trung, Thanh Dực cũng bởi thế mà rơi xuống đất.

[Đáng chết! Đột nhiên biến mất làm cái gì hại ta rơi xuống đất. Chủ nhân! Chị không sao chứ?]| Thanh Dực chửi một tiếng, rồi tự động nhảy lên người Mặc Hi, mà giờ khắc này Mặc Hi mới chú ý đến nó. Chỉ thấy trên lông màu đen của Thanh Dực còn lần băng lạnh, lộ ra vài vết thương nhỏ như thế cũng để cho Mặc Hi lau mắt nhìn rồi, dưới công kích của ngân long mà chỉ có thương nhẹ thế thì không thể không nói, quá cường đại rồi.

Mà giờ này toàn trường lại trầm mặc lần nữa, trận chiến này thật là để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng bọn hắn, lúc này giọng nói của thầy giáo cũng vang lên, “Phong Tiên Tuyết bị thua, chức hội trưởng hội học sinh năm 7 thuộc về Mặc Hi.”

Tiếng nói vang toàn trường, sau đó im lặng.

“Hú!!!” dưới đài sôi sục thét vang cả bầu trời.

“Hi! Giỏi quá” Lạc Nguyệt đi lên đài rồi ôm lấy Mặc Hi mà hô hoán.

“A ... đau.”

“Ah ah xin lỗi, xin lỗi.”

“Ha ha không sao.”

“Ha ha ha”

Phong Tiên Tuyết nhìn đám người Hắc Ảnh, Lala, An Diệc Kỳ đều đi lên đài vây quanh Mặc Hi, con người băng lam yên lặng.

“Không sao chứ?” bên cạnh nghe thấy tiếng gọi, thì thấy vẻ mặt Hám Minh Hoa đau lòng.

“...” Phong Tiên Tuyết nhìn hắn một cái rồi nhìn chỗ khác, cố gắng chống đỡ cơ thể, đau đớn này không là cái gì cả, so với huấn luyện thì không coi là gì hết.

Môi mấp máy lại nhìn Mặc Hi rồi để lại cho Hám Minh Hoa một bóng lưng mỹ lệ.

Mặt trời đã khuất, mấy ngày sau khi trận chiến tranh chức hội trưởng năm 7 kết thúc, giờ phút này ở cổng trường Andara thấy Mặc Hi, Lạc Nguyệt, An Diệc Kỳ, ... Mỗi người mang theo nụ cười lại hơi miễn cưỡng. Không khí có chút trầm mặc.

“Hi! Nhớ kỹ đừng quên tớ nhé” Chung quy là Lạc Nguyệt mở miệng trước, nụ cười hơi ngượng.

“Uh, tuyệt đối sẽ không quên đâu.” Mặc Hi trả lời, có thể để cho cô nói “tuyệt đối” thì đó là thật tâm.

Lạc Nguyệt hiểu tính cách Mặc Hi nên cũng nở nụ cười tươi rói, “A đi thôi, đi thôi. Dù sao tớ cũng không ở Andara quá lâu, miễn cho khi đó tớ không lỡ đi.”

“Ha ha “ Mặc Hi cười nhẹ, cô cũng không hỏi Lạc Nguyệt tại sao phải đi, đó là chuyện riêng của cô ấy, nếu muốn nói thì sẽ nói.

“Ha ha. Tớ cũng không biết nói cái gì. Dù sao lên đường cẩn thận.” Khó Lạp ga lạnh nói, con mắt hồi nhìn An Diệc Kỳ, hắn ta chưa nói lời nào.

“Cám ơn.” Mặc Hi cũng không quen Khó Lạp lắm, nhưng cũng cùng đoàn thể của bọn hắn.

“...” Lại một trận trầm mặc, Lạc Nguyệt lại nở nụ cười. “Vậy nói đến đây thôi. Tớ còn phải lên lớp. Hi cũng đừng trách tớ không tiễn bạn nhé.”

“...uh”

“Này này, các bạn không đi sao?” Lạc Nguyệt xoay người, đồng thời gọi bọn An Diệc Kỳ.

“...” Khó Lạp gật đầu nhưng không có động đậy mà nhìn An Diệc Kỳ.

“...” An Diệc Kỳ cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, sắc mặt hơi trầm tĩnh rồi lên tiếng, “Các cậu đi trước đi, tớ có chuyện muốn nói với Mặc Mặc.”

“Uh” Hiểu tính cách của An Diệc Kỳ, Khó Lạp gật đầu rồi đi. Bên cạnh hắn còn có Phiêu Linh.

“Này! Cậu nói gì mà người khác không được nghe.” Lạc Nguyệt nói nhưng mắt lại nhìn Mặc Hi, rồi xoay người rồi đi, ai cũng nhìn ra An Diệc Kỳ thích Mặc Hi.

Hắc Ảnh và Lala nhìn nhau không biết làm gì cho phải.

“Các bạn đi trước đi. Nhớ kỹ lời tớ nói.” Mặc Hi mở miệng, hai người gật đầu rồi rời đi.

Đợi đến khi tất cả mọi người đi rồi cả công trường chỉ còn lại Mặc Hi và An Diệc Kỳ.

“Định nói gì?” mắt nhìn An Diệc Kỳ, chỉ thấy tay hắn nắm nhẹ, xem ra trong lòng đang tranh đấu cái gì.

“Mặc Mặc...” đôi mắt An Diệc Kỳ nhìn cô, gọi một tiếng, tóc màu bạc dưới ánh mặt trời sáng chói.

“Hà?”

An Diệc Kỳ cắn cắn môi, con ngươi cũng hơi âm trầm, “Mặc Mặc! Em biết rõ anh thích em mà.”

“...” Đã đoán được An Diệc Kỳ sẽ nói điều này nhưng Mặc Hi vẫn bị ánh mắt nóng rực làm cho hơi run, hắn là một đứa trẻ đơn thuần, không bây giờ phải nói hắn đã là một thiếu niên rồi, hắn thích mình một cách thuần khiết, trong trắng.

Khóe miệng cong lên nụ cười dịu dàng, Mặc Hi gật đầu, “Uh Hi biết rõ.”

“Cái kia... vậy em định thế nào?” nhìn thấy nụ cười như vậy thì trong lòng An Diệc Kỳ chấn động, rất lo lắng khẩn trương hỏi, hôm nay hắn cố lấy hết dũng khí ra hỏi Mặc Hi vấn đề này, 3 năm, hắn đã đợi 3 năm, mặc dù bọn họ vẫn còn nhỏ, nhưng là nhưng là hắn sợ Mặc Hi bị người khác cướp mất nên muốn bày tỏ trước.

“Kỳ! Kỳ vẫn còn nhỏ... Kỳ...” còn chưa nói xong.

“Anh đã lớn rồi. Anh đã 15 tuổi rồi. Mặc Mặc! Anh có thể bảo vệ em đấy. Anh sẽ cố gắng trở lên mạnh mẽ. Anh...anh...” An Diệc Kỳ kích động nói to, sắc mặt bừng bừng, hắn sợ nhất là Mặc Hi coi hắn là đứa trẻ, mặc dù nhìn Mặc Hi trưởng thành hơn.

“...” Mặc Hi trầm mặc một lát, nở nụ cười dưới ánh mắt chờ mong và khẩn trương, không còn lối thoát của An Diệc Kỳ.

Giơ tay lên sờ khuôn mặt trắng nõn của hắn, cảm giác đó làm cho An Diệc Kỳ tham luyến, chỉ nghe thấy Mặc Hi nhẹ nhàng nói, “Kỳ! tình yêu không phải đơn giản như vậy, có lẽ bây giờ Kỳ hơi mê luyến Mặc Mặc, nhưng khi trưởng thành thì sẽ thích thích người khác.”

“Không” gần như phản xạ có điều kiện, An Diệc Kỳ tràn đầy kiên định, con mắt sáng ngời làm Mặc Hi choáng váng. “Anh chỉ thích Mặc Mặc, bây giờ sẽ không thay đổi, sau này cũng thế. Vĩnh viễn sẽ không đổi.”

“...”

Yên lặng một hồi, An Diệc Kỳ lại nắm chặt tay, đôi mắt sáng rọi dần dần nhạt đi thậm chí có chút tự giận. Cứ như thế cuối cùng sẽ bị ám ảnh, tu vi sẽ không tiến được nữa.

“Được rồi.” Đột nhiên Mặc Hi nói, một tiếng này làm cho Mặc Hi ngẩng đầu lên, thấy trên mặt Mặc Hi tràn đầy ý cười, “Nếu sau này Kỳ đánh bại Mặc Mặc thì Mặc Mặc sẽ kết giao với Kỳ, như thế nào?”

“À? Sao lại thế?” An Diệc Kỳ hơi thất vọng mà phàn nàn.

“Thế nào? Không muốn sao?” Mặc Hi chớp chớp mắt, chỉ cần An Diệc Kỳ nói không thì cô sẽ thu hồi lời nói lúc nãy về.

“Không! Anh đồng ý, rất đồng ý, yên tâm đi! Mặc Mặc! Anh nhất định sẽ cố gắng tu luyện, nhất định sẽ trở thành một người đàn ông có thể bảo vệ được em.” An Diệc Kỳ vội vàng nói, đôi mắt kia lại một lần nữa sáng lên.

“Ha ha” Mặc Hi cười một tiếng, gõ nhẹ vào đầu hắn, “Lại đàn ông nữa cơ đấy.”

“Hắc hắc...” bị Mặc Hi gõ một cái. An Diệc Kỳ càng vui vẻ

“VẬY Mặc Mặc đi trước.”

“... uh”

“Gặp lại.” hẹn gặp lại mọi người.

“...”

Mặc Hi cười cười, xoay người rời đi.

“Mặc Mặc! anh nhất định sẽ cô gắng đấy.” Phía sau truyền đến tiếng nói kiên định của An Diệc Kỳ.

“Uh biết rồi.” Quay đầu lại nhìn hán một cái rồi biến mất.

An Diệc Kỳ, hi vọng Kỳ sẽ càng thêm cường đại, Mặc Mặc có thể làm được cũng chỉ là việc này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 28: Nghiêm Mặc Phi 500 tuổi

Edit: Lele Beta: Sakura Ba ngày sau, đảo thiên, ngồi trên sofa trong biệt thự ở một nơi nào đó chính là Thiên Nhu, Mặc Hi, LaLa, còn có Đan Thử cùng với Hắc Ảnh.

Năm người ngồi tùm một chỗ trên sofa, Mặc Hi nhìn LaLa mở miệng hỏi, “Quyết định chắc chắn rồi sao?”

“Đừng vậy!” LaLa gật đầu, tay hơi nắm chặt, ánh mắt mang tinh quang nhìn Mặc Hi, “Con đường mà Đại nhân đã an bài, LaLa dù chết cũng sẽ đi đến cùng!”

“Bạn có thể tự mình quyết định.” Mặc Hi dịu dàng nói.

“Không!” LaLa theo phản xạ trả lời, kiên định nói, “Đi theo bước chân của Đại nhân chính là con đường mà LaLa chọn!”

“...” Đối với điều này Mặc Hi chỉ cười cười, chuyển đầu, tiếp tục nhìn về phía hai người Hắc Ảnh và Đan Thử, “Các bạn thì sao?”

Hắc Ảnh trả lời, “Tôi vẫn tiếp tục ở lại Andara.”

Đan Thử cũng nhếch miệng cười, “Đại nhân cũng không thể mang theo người nữa, tớ cũng ở lại Andara, ở chỗ đó cũng có rất nhiều tài liệu miễn phí cho tớ nghiên cứu! Ha ha ha!”

“Ừ.” Mặc Hi tỏ thái độ tán đồng với quyết định của bọn hán, rồi lại nhìn về phía Thiên Nhu.

“Chỉ định trở về thành Do, tiếp tục quản lý một số việc ở đó, nếu chị cũng đi theo như LaLa thì rất dễ bị người ta hoài nghi”. Thiên Nhu lên tiếng, đạo lý ở trong đó ai cũng hiểu cả.

“Thay em chăm sóc cha mẹ”.

“Chị hiểu.” Thiên Nhu gật đầu cười nhẹ.

“Ha ha.” Mặc Hi cũng nhẹ cười, ánh mắt biểu lộ sự hài lòng, lúc nào bọn hán cũng khiến người khác không cần phải lo lắng, rất đáng để tin nhiệm. Mặc Hi đứng dậy, “VẬY tớ đi nhé.”

“Ừ!” Máy người gật đầu đáp ứng.

“Lần sau gặp mặt hi vọng mọi người đều cường đại hơn nha!” Nháy mắt một cái, câu nói dí dỏm nhẹ nhàng và cũng đầy tin nhiệm.

“Vâng! !”

Lúc này bóng ảnh Mặc Hi cũng biến mất, hẹn ba năm sau gặp lại! Huấn luyện cũng bắt đầu.

Mười phút sau, bóng ảnh Mặc Hi xuất hiện ở bên bìa rừng dị thú, liếc nhìn qua thấy có một bóng người mặc đồ đen đang đứng cạnh đó liền cười nói, “Tớ đến.”

“Ừ!” Một tiếng đáp nhẹ vang lên, bóng người đó cũng ngẩng đầu để lộ ra khuôn mặt, người đó đúng là Phiêu Linh.

Hôm nay cùng đi tới đây chính là nội dung cuộc nói chuyện lúc Mặc Hi giành được chức hội trưởng năm 7, chỉ đi một người tới chỗ này rồi cùng hắn đi vào rừng dị thú, lần đi này tuyệt đối sẽ không khiến cô phải thất vọng mà hơn nữa đối với cô cũng có chỗ tốt, có quan hệ với thay đổi của bản thân cô.

Mà Mặc Hi cũng đồng ý không mang theo bất kì ai, đây chính là nguyên nhân cô không mang theo ai đến.

Một ngày sau, mọi người đều biết Mặc Hi rời đi, ngay tại thời điểm này LaLa và Phiêu Linh cũng rời trường không học nữa.

Một chỗ nào đó, vẫn là chỗ thâm sơn chưa có tên đó, một đám người đang đứng chính tề nghiêm túc ở đó .

Mười mấy người đều đồng bộ mặc trang phục màu đen, nhìn kiểu dáng cũng nhận ra là thuộc loại trang phục huấn luyện công nghệ mới hoặc là trang phục chiến đấu, một nửa diện mạo đều được che bởi một miếng mặt nạ, da không phải da, vải cũng không phải vải. Bên trong đôi mắt là một mảnh đen kịt, đồ dẫn không hề có cảm xúc.

Mười mấy người đó cứ đứng như vậy, khiến không khí xung quanh đều chìm trong bí bức, chứa đầy sát khí.

Ba năm đã qua rồi mà bọn họ gần như vẫn giống y hệt ngày đó, tựa hồ như vốn dĩ chưa từng xảy ra chuyện gì .

Mà cũng ở lúc này, phía trước sơn cốc đột nhiên mạnh mẽ rung động đang ở lúc này, trước mắt sơn cốc đột nhiên một trận động đất, phía trước mười người cũng hơi hơi run.

“Oanh long! !”

Cả sơn cốc chấn động, cây đổ đá lăn, trên không trung bỗng xuất hiện một khe nứt hẹp đen kịt, nhìn qua không thấy đáy, một cánh tay thon dài từ trong bóng tối vươn ra, vịn vào bên thành khe nứt.

Tiếp theo là thân, đầu, mái tóc đen đã dài đến ngang vai được gió nhẹ lùa qua khẽ bay bay.

“Hô...”Người vừa đến khẽ thở ra một hơi, tựa hồ có chút mệt mỏi, bộ trường bào mặc bên ngoài đều đã tả tơi, màu đỏ tanh nồng của máu hòa quyện với màu đen của y phục lộ ra vẻ yếu dị, y phục thuận theo gió bay bay, quần áo bên trong cũng bị lộ ra bên ngoài, phía trước ngực hiện một vết thương dài rõ rệt, có thể từ đó nhìn ra người này đã chịu qua một công kích trí mạng.

Khe không gian hẹp đằng sau cũng ở lúc này biến mất.

Mười mấy người đang đứng đó vừa nhìn thấy người này xuất hiện, đều chỉnh tề mạnh mẽ quỳ một chân xuống, thanh âm vang dội, “Chúc mừng Thiếu chủ xuất quan!”

Hai ngày sau, ở một chỗ khác, cũng cùng dạng là sơn cốc bí ẩn, nếu Mặc Hi nhìn thấy chỗ này, nhất định sẽ thấy rất quen thuộc, bởi vì cô đã đến chỗ này rất nhiều lần và cũng có rất nhiều kỉ ức được lưu ở đây.

Nước róc rách, núi xanh xanh, máy móc đầy trên mặt đất, so với dĩ vãng càng nhìn càng thấy khủng bố hơn nhiều, vết đỏ ám mờ trên bề mặt chứng rõ ràng là máu tươi lưu lại, mà bên trên các khí cụ đó cũng toát ra một cỗ cảm giác tang thương khiến người khác dễ dàng nhận thấy chúng được dùng để huấn luyện cũng được nhiều năm rồi.

Mà ở trên mặt đất với bên trên núi cốc, phòng ốc cũng được dựng lên, có hình có dạng, thoạt nhìn qua cũng thấy là một chỗ kín đáo.

Giờ phút này có hơn một trăm thiếu niên đang đứng ở chỗ bãi có khoảng trống rộng, mỗi người đều mang khuôn mặt trầm tĩnh, đứng nghiêm, con mắt nhìn thẳng về trước. Đứng trước mặt bọn họ có hai người, một cao một thấp, người cao khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, đôi lông mày hơi dựng có cảm giác uy hiếp, ánh mắt như quét qua mọi người, người còn lại có chút gầy, thoạt nhìn tầm mười sáu tuổi, khuôn mặt bình thường, hơi tái nhưng lại có một đôi mắt ôn nhuận khiến cho khuôn mặt cũng sáng sủa hơn nhiều.

Đứng là Phật Nhận với Phật Dược!

Bên trong con người Phật Nhận thoáng qua một tia lửa nóng, hét lớn, “Các anh em! Sự trưởng thành của mọi người chính là thành công lớn nhất!”

“...” Mọi người trầm mặc, ánh mắt cũng lạnh lùng nhìn hai người Phật Nhận và Phật Dược.

“Rất tốt!” Biểu hiện như vậy khiến Phật Nhận phải khen một tiếng, tiếp theo khuôn mặt cũng tươi cười nói, “ Trong ba năm này các người đều đã thành công trở thành một Võ giả xuất sắc, cuối cùng cũng đến lúc chúng ta đại triển Hồng đồ!”

Lửa nóng lan tỏa! Gần như trong đôi mắt của tất cả mọi người đều lóe ra tinh quang, bọn hắn chờ mong nhất chính là câu nói này! Bọn hắn ở chỗ này huấn luyện là vì cái gì? Chính là vì chiến đấu, vì mở ra tương lai rộng mở.

Nhìn ánh mắt của bọn hắn, Phật Nhận chỉ cười cười, nhưng mà sắc mặt cũng rất nhanh trầm xuống, đầy sát khí, “Tôi cũng nói lại một lần, chủ nhân của các người không phải là tôi, sự trung thành của các người đều phải hướng về chủ nhân. Nghe rõ ràng rồi chứ?”

“Vâng! !” Hùng sáng trả lời, bọn hắn nhớ kỹ cũng từng có một người nói một câu hoài nghi về chủ nhân mà từ trước giờ họ chưa từng gặp mặt, cuối cùng có kết cục thật bi thảm. Hơn nữa từ chỗ Phật Dược nghe được, sự cường đại của chủ nhân bọn họ không cách nào có thể tưởng tượng được, cho nên bọn hắn thần phục. Dù sao, từ lúc bọn họ là thủ hạ của Phật Nhận thì suy cho cùng cũng đã là thủ hạ của người kia rồi vì Phật Nhận cũng là người của người kia.

“Tốt!” Phật Nhận hét lớn một tiếng, “Hôm nay, chúng ta từ chỗ này đi ra ngoài chính là để cho tất cả mọi người đều biết đến uy danh của dong binh đoàn Lôi Phật! Nghe rõ chưa?”

“Rõ! !” Tiếng hô vang trời.

Phật Nhận và Phật Dược liếc mắt nhìn nhau, không nói thêm lời nào nữa.

Đại nhân! Không bao lâu nữa! Chúng tôi tuyệt đối sẽ không để người phải thất vọng! !

Rừng dị thú.

Chỉ thấy hai bóng ảnh không ngừng chuyển động trong khu rừng dị thú được gọi là rừng dị thú Hải Dương, mà không đứng, phải là bốn bóng ảnh, nhìn sơ có hai bóng lớn, hai bóng còn lại thì là một đen với một trắng không đứng, hoặc phải nói bốn cái bóng, hai cái hơi cao lớn, mặt khác hai cái, một đen một trắng, nhỏ bé nhanh nhẹn.

Hai bóng lớn chính là Mặc Hi và Phiêu Linh, con hai bóng bé xinh kia là Ngân Lang, dị thú khế ước của Phiêu Linh với Thanh Dục.

Đi liên tục ba ngày liền, Mặc Hi không hề có chút phản nản, không ngừng đuổi theo bên cạnh Phiêu Linh. Ba ngày này cũng khiến Mặc Hi chấn kinh với thực lực của Phiêu Linh, hành động tự nhiên nhẹ nhàng giống như không hề có trọng lực, thực lực như vậy so ra cũng không kém cô là bao, mỗi bước đi cũng là hơn trăm mét, mà đó còn chưa biết có phải là cố ý như vậy để cho Mặc Hi có thể đuổi kịp hay không.

Hơn nữa dị thú gặp phải trên đường đi đều là do một mình Phiêu Linh giải quyết hết, khẽ nhấc tay một cái, cây cối từ trên mặt đất mọc lên, linh hoạt y như thể chân tay của mình khiến cô giật mình. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một Dị năng giả hệ Mộc lại có thể làm cho cây cối trưởng thành trong nháy mắt như vậy, hơn nữa thao tác cũng không hề kém Phong Tiên Tuyết chút nào.

Xem ra đúng là cô đã xem thường hắn rồi, vẫn luôn yên lặng đi theo bên cạnh An Diệc Kỳ hóa ra lại là một cao thủ như vậy.

Hoặc cũng phải nói thêm rằng hắn ẩn giấu cũng vô cùng sâu.

“Đến rồi.” Phiêu Linh bất ngờ dừng lại, nhẹ nhàng nói.

Trong khoảnh khắc, Mặc Hi cũng dừng lại, chờ hành động tiếp theo của hắn.

Dị năng mà Phiêu Linh sử dụng có màu cam đậm, điều này rõ ràng không hề phù hợp với thực lực mà hắn đã bày ra.

Bàn tay khẽ lật, thực vật ở mặt đất trước mặt bắt đầu sinh trưởng, vươn lên uốn lượn quấn lấy nhau, chậm rãi hình thành hình dạng của một loại trận pháp.

【 Truyền tống trận 】 ngay lúc này, trong đầu Mặc Hi đột nhiên vang lên tiếng kinh hô của Thanh Dục.

【 Truyền tống trận là cái gì? 】 Mặc Hi tò mò truyền âm hỏi.

Thanh Dục bất ngờ hiện ra, nhảy vào trong lòng Mặc Hi, nhìn truyền tống trận sắp hình thành trước mắt, 【 Truyền tống trận là một loại trận pháp dịch chuyển từ chỗ này đến chỗ khác, nếu trận được bày bố tốt còn có thể đi từ tinh cầu này sang tinh cầu khác, chỉ có điều chất lượng của trận truyền tống trước mắt rất kém, chỉ có thể truyền tống trong một phạm vi nhỏ mà thôi, nhưng cũng được tính là trận truyền tống rồi 】

Từ tinh cầu này đi sang tinh cầu khác! ?

Nghe được tin tức này cũng đủ để Mặc Hi chấn kinh rồi, thế giới này còn có trận pháp truyền tống cường đại như vậy?

Con người tối lại, 【 Thanh Dục! Sao em lại biết rõ việc này? 】

【 Ah! ? Cái này em cũng không biết ah! Em chỉ biết là đã nhìn qua, trong kí ức cũng hiện ra thông tin này】

“Đi thôi!” Mặc Hi còn định hỏi thêm thì Phiêu Linh lại tiếp tục vang lên, truyền tống trận dùng cây cối làm đã hoàn thành, tản ra ánh sáng mờ mờ.

“Ừ.” Mặc Hi gật đầu, bàn tay vừa vuốt ve Thanh Dục đồng thời cũng bước vào Truyền Tống trận, một tia sáng loáng qua, bóng của hai người liền biến mất ở trong không khí.

Cây cối cao lớn, dòng sông phẳng lặng êm đềm, bãi cỏ trải rộng bằng phẳng, trên mặt đất còn trồng cả dưa và cây ăn quả, còn có thêm cả một ngôi nhà bằng gỗ. Vừa mới hiện ra, cảnh tượng trước mắt khiến Mặc Hi có chút sửng sốt. Thời đại này mà vẫn còn khung cảnh giống như người cổ đại lúc đi ẩn cư như vậy.....

Ở dưới chân có điêu khắc một trận pháp, xung quanh trận pháp có năm viên tinh thạch sáng rực, từ màu sắc có thể rõ ràng nhìn ra mỗi viên đều thuộc một hệ khác nhau trong Ngũ Hành, hơn nữa năng lượng đang dao động cũng với kích cỡ của nó cũng cho thấy chúng đều là hạch dị thú cấp a, nói cách khác chúng đều là hạch dị thú cấp Vương trở lên.

Người sống ở đây rốt cục là ai? Có thể có được hạch dị thú như vậy thì thực lực ít nhất cũng phải ở cấp Dị vương đỉnh phong.

Phiêu Linh dẫn đầu đi ra khỏi truyền tống trận, Mặc Hi cũng theo đi ra, vừa hít vào một hơi không khí bỗng cô giật mình phát hiện nồng độ năng lượng tụ tập ở đây cao hơn bên ngoài rất nhiều, phải biết rằng bởi vì là hải dương dị thú nên nồng độ năng lượng tụ tập đã là rất cao rồi, vậy mà chỗ này đã cao lại còn cao hơn rất nhiều!

【 Chủ nhân, ở đây có bố trí trận tụ năng lượng! 】 Thanh Dực lại lần nữa truyền âm tới.

【 Trận pháp tụ năng lượng? 】 nguyên nhân tại sao Thanh Dực lại hiểu rõ vấn đề này cô cũng không đi tìm hiểu nữa, vốn dĩ Thanh Dực cũng rất thần bí, cái gọi là kí ức truyền thừa bên trong lại bao hàm quá nhiều bí mật.

【 Vâng, là trận pháp tụ tập năng lượng, làm như vậy có thể khiến tốc độ tu luyện được đề cao không ít. 】 Thanh Dực gật đầu giải thích.

“Linh, về rồi à.” Lúc này có một giọng nam truyền tới, nhưng lại không nghe ra được là từ đâu truyền tới, chỉ cảm thấy như phía nào cũng có.

Phiêu Linh đang đi ở phía trước, quay đầu nói với Mặc Hi nói, “Đi thôi.”

“Vâng.” Mặc Hi gật đầu, đi theo cạnh người hấn.

Đi thẳng tới một chỗ ở bên bờ sông, lúc này Phiêu Linh mới mở miệng nói, trong giọng nói chứa đầy tình cảm khó thấy, “Con đã về.”

Lúc này Mặc Hi mới chú ý ở bên sông đúng là có một người, nhìn bóng lưng thì là một ông già, bờ lưng cong cong đang ngồi câu cá, có lẽ đã ngồi ở chỗ này từ rất sớm rồi.

Thế nhưng mà, vừa mới này Mặc Hi vậy mà lại không phát hiện ra ông ta, rõ ràng là có để ý qua bờ sông rồi nhưng lại không hề cảm giác thấy có ông già này đang ngồi. Nếu không phải Phiêu Linh mở miệng nói chuyện với ông, chỉ sợ cô cũng không phát hiện ra đang có người khác ở đây. Loại cảm giác này cực giống với Phiêu Linh, không bị người khác chú ý tới, rất dễ bị lừa dối, chỉ là đối với lão già này thì cái cảm giác này càng đậm, gần như khiến người khác hoàn toàn không nhận ra sự hiện hữu của ông.

“Ha ha.” Ông lão cười nhẹ mấy tiếng, quay mình lại, khuôn mặt cũng hiện ra, khuôn mặt của một người đã sống cả trăm năm. Lúc ông nhìn thấy Mặc Hi, con ngươi vốn chỉ khẽ mở đột nhiên trũng lớn giống như không thể tin được điều đang nhìn trước mắt, chứa đầy vẻ kinh hi cuồng nhiệt.

“Con tìm được người giống như trong sách từng nhắc qua liền dẫn tới đây để thầy chứng thực.” Ít khi thấy Phiêu Linh lại nói nhiều như vậy, giọng nói mặc dù bình thản nhưng Mặc Hi vẫn có thể nghe ra được tình cảm ở trong đó.

Giống trong sách? Đề ông lão này chứng thực?

Dù Mặc Hi nghi hoặc nhưng cũng không lo lắng, cô tin tưởng không bao lâu nữa thì cô cũng sẽ biết.

Nhẹ nhàng nở nụ cười, cô đưa tay về phía ông lão, “Chào ông”

Ông lão khẽ rung mình hoàn hồn, cũng đưa tay ra bắt tay với Mặc Hi. Mà lúc cô đụng vào tay của ông lão liền cảm thấy có một cỗ lực lượng thông qua chỗ tiếp xúc ở bàn tay xâm nhập vào trong người, mặt cô khẽ nhăn nhưng nghĩ lại cũng biết hẳn là do ông ấy làm ra.

“Cô bé, đừng phản kháng, ông không có bất kỳ ác ý nào.” Còn không đợi Mặc Hi kịp làm gì, ông già đã lên tiếng, cũng khiến Mặc Hi bỏ ý định phản kháng, ngược lại cô muốn xem ông đến cùng là muốn làm cái gì.

Năng lượng không ngừng lưu chuyển trong người cô, năng lượng này rất ôn nhuận, không có chút xâm hại nào nhưng cũng cực kỳ nồng đậm. Năng lượng kia vừa vận chuyển hết một vòng bỗng đột nhiên đánh úp về phía mi tâm linh hồn của Mặc Hi.

Đáng chết! !

Tâm thần Mặc Hi liền động, mi tâm linh hồn là chỗ bí ẩn nhất của cô, làm sao có thể để người khác tùy tiện đi vào, không cần biết tại sao ông già này lại có thể làm được như thế, bất kể lí do tại sao cũng chính là xâm phạm bí mật cùng là điểm mấu chốt của cô.

“Trệ trệ!”

Linh hồn mi tâm chợt mở ra, điện quang màu tím lóe lên trong con ngươi của Mặc Hi, va chạm dày đặc với nhau, khí thể vốn được thu liễm bộc phát tuôn ra, phong động cũng bất ngờ ùn kéo đến, chấn động tâm hồn con người, trên bầu trời âm vang. “Oanh long!” Giữa trời nắng, một tiếng sét âm vang!

“A...!” Lão nhân kêu lên một tiếng, năng lượng mãnh liệt rút khỏi, cả người cũng bị đẩy lui về sau mấy bước.

“Rống! !” Thanh Dực đang nằm trong lòng Mặc Hi cũng cảm nhận được ông già kia dám trêu chọc khiến cô tức giận cũng đồng thời gầm lên một tiếng. Tiếng rống kết hợp sức hủy diệt cùng với hung tàn, áp chế tất cả mọi thứ, không khí chung quanh đều bị lấp đầy bởi khí thế của nó.

“Quả nhiên là cô.” Phiêu Linh đang đứng bên cạnh cũng bị khí thế khổng lồ này đè ép đến tái cả mặt, trong miệng dờ dẫm nói, “Sát thủ tự do giết Bạch Ưc, Từ.”

“...” Mặc Hi cũng không biết vì sao mà bản thân lại có thể dễ dàng bị chọc giận đến xuất ra cả tử nhân, có thể là bởi vì chưa từng có người nào có thể xâm nhập vào linh hồn của cô, cái loại cảm giác bị xâm phạm kia khiến cô không khỏi không giận dữ. Đẳng nào cũng đã bị phát hiện, Mặc Hi cũng không thu hồi tử nhân nữa, tử nhân được mở, khí thế cũng theo đó vọt ra, giờ phút này về khuyên thành khi không có ý thu liễm khí thế của Mặc Hi càng được phát ra rục rồ. Không cho phép xâm phạm, chỉ có thể đứng từ xa nhìn lại, giống như một vị thượng giả nắm trong tay sinh tử của tất cả mọi người, lạnh lùng mà chứa đầy uy nghiêm.

“Các người muốn thế nào?” Dưới ánh mắt của tử nhân, Mặc Hi càng thêm tỉnh táo nhìn thấu hết thảy, lúc Phiêu Linh nói câu nói kia, trong ánh mắt không có bất kỳ ác ý nào nên Mặc Hi mới có thể bình tĩnh như thế nói chuyện với hắn như thế, nếu như thật sự bọn hắn đánh nhau, Mặc Hi cũng không nắm chắc có thể đào thoát được không, dù sao ông già này cũng khiến người khác phải thận trọng đề phòng, cảm giác ở trong thế bị động như vậy thật sự khiến cô rất không thoải mái nhưng cô cũng áp chế được xuống.

“Ha ha ha ha! Quả nhiên ah... Quả nhiên ah... Ha ha! Khục, khục, ha ha!” Phiêu Linh không nói thêm gì nữa mà ngược lại ông già đứng bên cạnh lại hưng phấn đến cười ngaoác cả miệng như bị điên cấp độ cao vậy.

Đưa tay ra tiếp xúc với hư không, trong miệng lẩm bẩm, “Khí thế này, hơi thở này, quá tuyệt vời! Thật quá tuyệt vời!”

“...” Mặc Hi có chút nhàu mày, thật sự ông già này rất khiến người khác không nắm bắt được, cô đứng là nhìn không thấu.

“Khục!” Ho một tiếng, ông già cũng phát giác bản thân có chút thất thố, bên trong con ngươi nhìn Mặc Hi không giấu nổi sự cuồng hỉ, cẩn thận nói, “Thật sự ông không có ác ý nào cả, thật xin lỗi vì xâm phạm cháu!” Vừa rồi xâm nhập vào linh hồn của Mặc Hi cũng là bởi vì bị kích động quá mà quên mất chừng mực, mà cũng vì vậy mà ông mới cảm nhận được hơi thở vừa nghiêm mà lại mang tính hủy diệt ở cự ly gần như vậy, tâm khí cũng khó nén nổi mất bình tĩnh.

“...” Trầm mặc một hồi, khoe miệng Mặc Hi cũng dâng lên nụ cười ôn hòa, “Vậy có phải đến lúc nên nói ra mục đích của các người rồi không? Nghe nói chỗ này có liên hệ với bản thân cháu nên cháu mới tới đó!”

Khí thế xung quanh bỗng nhẹ nhàng tiêu tán đi, lực khống chế như vậy khiến kinh hi trông đôi mắt của ông càng sâu thêm vài phần.

“Đúng! Đúng! Là thân thể của cháu!” Ông già vui mừng đầy mặt kêu lên.

“Ừm, rồi sao nữa?” Mặc Hi vươn tay vuốt ve Thanh Dực, lúc này Thanh Dực cũng bình tĩnh nằm xuống.

【 Phi! Ông già đáng chết! 】 Thanh Dực nói thầm một tiếng, trắng mắt liếc.

Cũng bởi vì hành động này khiến ông già chuyển chú ý lên nó, cái liếc nhìn này lại khiến con ngươi lão càng mở to hơn, “Linh thú! ?”

【 Cái rắm! Lão tử là thần thú! 】 Thanh Dực gào lên, nghĩ kiểu gì mà dám mang một thần thú lưng lầy như nó đi so với những con linh thú nhỏ bé kia, chúng có thể so được hay sao?

“Ngạch... Không biết nó... nó nói cái gì vậy?” Ông già có chút ngượng ngùng, tựa hồ giống như lời mình vừa nói đã chọc giận con mèo nhỏ kia, nhưng ông lại nghe không hiểu nó đang gào cái gì nên chỉ có thể đi hỏi Mặc Hi.

Bởi vì có quá nhiều kinh hi đến khiến ông không có chút phong thái nào của một cao thủ cả.

“Không có gì, ông có thể tiếp tục nói tiếp chủ đề ban nãy.” Mặc Hi cười nói, một khuôn mặt thanh đạm tràn đầy tươi cười, khiến người hoàn toàn đoán không ra ý nghĩ của cô.

“Được rồi!” Ông già gật đầu, hít sâu mấy hơi, sắc mặt cũng bình tĩnh trở lại, vẫy tay nói, “Chúng ta đi vào trong phòng ngồi rồi nói.”

“Vâng ạ!” Mặc Hi gật đầu rồi cùng lão nhân bước đi, Phiêu Linh cũng đồng thời bước theo bên cạnh bọn họ.

Lúc ở bên ngoài nhìn vào, ngôi nhà bằng gỗ khiến người khác cảm thấy rất mộc mạc và giản dị, nhưng khi bước vào căn nhà lại khiến Mặc Hi cảm thấy có chút lạ lẫm. Vốn dĩ cô nghĩ dựa vào thực lực của lão nhân với Phiêu Linh thì mức sống với điều kiện sinh hoạt tuyệt đối sẽ không tệ nhưng cảnh bãi trí trước mắt khiến cô có cảm giác như lạc bước vào thời cổ đại, một bộ bàn ghế gỗ trên bày một bình đồ pha trà, cách bài trí nhẹ nhàng mà linh hoạt.

“Ha ha, để cháu cười chê rồi! Ngồi đi!” Ông già cười nhẹ rồi cũng ngồi xuống một cái ghế trong đó, nói tiếp, “Người tu luyện vốn cũng không cần phải có quá nhiều đồ đạc.”

“Ha ha, phòng ở cũng không tệ.” Mặc Hi không hề kiêu ngạo mỉm cười rồi cũng ngồi xuống theo, lời của ông lão cũng khiến cô liên tưởng tới một chút chuyện, chính là có vẻ như ông già này dùng cả cuộc đời của mình chỉ để đi tu luyện vậy.

Sau đó này, Phiêu Linh bưng lấy hai chén nước trà đặt ở trước mặt Mặc Hi và ông lão, ông lão cũng là nói, “Linh, cùng ngồi.”

“Vâng!” Phiêu Linh đáp ứng một tiếng, rồi ngồi vào một chỗ, cho tới bây giờ, hẳn ngoại trừ tại Mặc Hi toát ra từ nhân nói một câu kia, rồi lại khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, chuyện gì cũng không để ý.

“Vây bây giờ chúng ta nói chuyện!” Ông già hiền lành nói.

Mặc Hi cười nhẹ, cầm cốc nước lên từ từ uống, ra hiệu ông già nói tiếp.

“Ha ha, không biết cháu đã từng nghe qua tên của ông chưa.” Ông lão cười cười rồi nói tiếp, “Tên của ông là Nghiêm Mạc Phi.”

“Phụt!” Một ngụm nước trà bị phun ra.

Mà người vừa tự mình giới thiệu bản thân tên Nghiêm Mạc Phi nhất thời cũng bị sững sờ, bị phun ra đầy mặt. May mà sau lúc đấy Phiêu Linh cũng rất khéo hiểu lòng người mà đưa cho ông một miếng khăn giấy.

“Khục, khục khục, thật xin lỗi!” Mặc Hi ngượng ngùng nói xin lỗi, sắc mặt cũng có chút quái dị, “Nghiêm Mạc Phi? Người nói rằng ở lực lượng cơ bản trên thế giới này là lực lượng ngũ hành, các lực lượng khác đều là phụ thuộc vào nó mà sinh ra, là lực lượng mạnh mẽ nhất trên thế giới này?”

Nghiêm Mạc Phi, người này Mặc Hi từng ở trong bản luận” Khái quát dị năng” xem qua, cũng là người đã nêu ra nhận định này.

“Ha ha ha! Không ngờ còn có người nhớ đến ông.” Hình như Nghiêm Mạc Phi rất vui nhưng lại lẫn một chút thương cảm trong đó, nói: “Không sai, ông chính là Nghiêm Mạc Phi đó.”

“...” Hơi trầm mặc một chút rồi ông nói: “Nghiêm Mạc Phi đó là người 500 năm trước, làm sao chứng tỏ được người đó là ông?”

Cứ theo tu vi tăng lên thì có thể sống càng lâu, nhưng lại không có người nào có thể sống quá 500 năm mà, đương nhiên tu vi cấp Đế thì không biết, dù sao đó là cấp bậc trong truyền thuyết, chẳng lẽ ông già trước mắt này có tu vi cấp Đế?

“Đây cũng là một chuyện ông muốn cho cháu biết.” nói đến đây thì con ngươi của ông lão chớp động và hưng phấn.

Bình tĩnh ngồi ở bên cạnh ông chính là một cô gái mặc áo trắng, tóc đen bị gió thổi qua, phía trên dung nhan tuyệt mỹ được phủ lên một nụ cười nhàn nhạt, trong tay cầm một quyển sách, lật từng trang giống như tinh linh gió, nhẹ nhàng ôn nhu.

Bên người cô có một con mèo đen nhỏ to bằng lòng bàn tay, con ngươi xanh đen chớp động ánh sáng chói lóa.

Nghiêm Mạc Phi và Phiêu Linh đứng ở chỗ xa nhìn thấy cảnh tượng này đều hơi trầm mặc, đứng thẳng ở trong gió.

Trên khuôn mặt tang thương của Nghiêm Mạc Phi hiện lên nụ cười, hơi cảm thán, “Đây chính là thuần tịnh tiên thiên linh thể. Quả nhiên rất dễ dàng dung nhập với tự nhiên, chỉ cần nhìn cô thì cũng khiến thể xác và tinh thần đều thoải mái.”

“Vâng.” Phiêu Linh dờ dẩn gật đầu.

“Linh!” Nghiêm Mạc Phi gọi Phiêu Linh một tiếng, quay đầu nhìn hẳn, “Con có thể hận thầy? Nếu không phải thầy...”

“Không.” Phiêu Linh cũng nhìn về phía Nghiêm Mạc Phi, khuôn mặt dờ dẩn hiện lên dáng cười, khiến cho cả khuôn mặt sáng bừng lên, “Nếu không phải là thầy thì không có con – Phiêu Linh.”

Nghiêm Mạc Phi nhìn gương mặt non nớt này có hơi trầm mặc nhưng cuối cùng cũng cười một tiếng. “Ha ha, Phiêu Linh, sau này con muốn làm gì thì làm, dù sao thầy...”

“...” Phiêu Linh nhìn ông già, tay trong tay áo hơi nắm chặt, chớp mắt nhìn về phía Mặc Hi, trong đôi mắt đen nháy hiện lên tia sáng rọi.

Giờ phút này Mặc Hi ở trên đồng cỏ cũng khép sách lại, ở chỗ này đã mấy ngày rồi, ngày đó ông lão đã nói rất rõ ràng.

Ông, Nghiêm Mạc Phi, có thể nói ra khái niệm này là vì một quyển sách.

Nội dung bên trong quyển sách kia khiến cho hắn rất lâu mới hoàn hồn lại, sách giảng giải tu luyện có thể nói là văn sở vị văn, thể nhưng ông vẫn nhìn ra sự cường đại của nó cho nên ông mới tu luyện theo.

Lúc mới bắt đầu tu luyện theo truyền thống thì đã là Dị sư rồi, ông dần dần tìm hiểu sau đó một năm khiến thực lực của ông tăng lên không chỉ một lần làm cho ông kinh ngạc và rất vui mừng.

Dùng toàn bộ thời gian để tu luyện, nhưng càng về sau thì càng khó tiến thêm một bước, thậm chí có ngày nổi điên chạy ra ngoài giết người, đợi khi bình tĩnh lại thì ông mới biết được hắn cũng bị người của Liên Minh Dị năng truy sát, khi trốn tránh truy sát ông dùng dị năng làm cho tất cả mọi người chấn kinh và cũng khiến cho người ta sinh ra lòng tham lam, bắt chước truy sát ông, cho đến một ngày nhận được Hắc Viêm ma thánh trợ giúp mới thoát được, rồi ẩn cư tại rừng dị thú này rồi tiếp tục tìm hiểu nghiên cứu trong quyển sách đó.

Bởi vì ông cảm giác được ông tu luyện rời khỏi quỹ đạo cho nên chỉ cần ông sử dụng dị năng quá mức thì sẽ mất đi lý trí, sau khi kết thúc đó là lúc thống khổ đau đớn, ông cứ sống như thế mấy trăm năm.

Ông luôn tìm kiếm phương pháp, Phiêu Linh chính là đứa trẻ ông kiếm về, thấy thiên phú của hắn khá tốt nên lấy hắn làm thí nghiệm, để hắn tu luyện theo phương pháp của quyển sách kia, sáng tạo thành một Phiêu Linh cường đại như bây giờ, nhưng cũng làm cho hắn mất đi một số thứ, ví dụ như cảm xúc của hắn, cảm xúc của hắn dao động rất nhỏ dường như không có, như một người máy.

Tiên thiên linh thể là một thể chế được giảng giải trong sách, trời sinh thể chế linh hồn thuần tịnh, càng thêm trong sáng cùng với câu thông năng lượng ở bên ngoài, cái thân thể này là trăm năm khó được, nhưng tuyệt đối là tu luyện kỳ tài, Nghiêm Mạc Phi luôn tìm người như thế nhưng lại bị Phiêu Linh phát hiện ra Mặc Hi.

Khi Nghiêm Mạc Phi đưa quyển sách kia cho Mặc Hi thì Thanh Dực nhìn nội dung đó lại tuôn ra một câu,

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 29: Sự tức giận của thần

Edit: Lele Beta: Sakura Theo lời Thanh Dực, phương pháp tu luyện lực công kích này rất cường đại, rất sắc bén nhưng cũng rất có khó khăn, với trình độ hiện nay của nó cũng có thể nói rằng nếu Mặc Hi muốn tu luyện cũng sẽ không có bất kỳ điều xấu gì, hoặc nên nói là Mặc Hi vốn nên tu luyện bản thư này, ít nhất ở bên trong kí ức của nó nói cho nó như vậy.

Có Thanh Dực ở bên cạnh chỉ dạy, tốc độ tiếp thu nội dung trong sách của Mặc Hi cũng nhanh hơn nhiều.

Điều khiến cô thêm ngạc nhiên chính là phương pháp tu luyện hấp thu năng lượng trong sách lại giống y hệt phương pháp cô tu luyện, đều là vận chuyển từng vòng từng vòng một trong thân thể.

Có cảm giác càng ngày càng huyền ảo, kiểu như tất cả đều đã được an bài từ trước.

【Chủ nhân? Xem xong rồi?】 Thanh Dực vừa thấy Mặc Hi buông sách xuống liền nhảy một phát đến bên cạnh cô, tung tăng hỏi.

“Ừ.” Mặc Hi gật đầu, ôm lấy nó, giương mắt nhìn về phía hai người Nghiêm Mạc Phi và Phiêu Linh đang đứng xa xa ở đằng kia.

Nhắc mình lên, trong chớp mắt cô đã đứng trước mặt bọn họ.

Nghiêm Mạc Phi vừa nhìn thấy cô, trong con ngươi lóe chờ mong, “Thế nào? Có cảm giác gì không?”

“Vâng, rất tốt!” Mặc Hi cười nhẹ, nhìn quyển sách trước mắt nói, “Về sơ lược thì cũng hiểu, nếu tu luyện cũng không có bất kỳ vấn đề gì cả, hấp thu năng lượng cùng vận chuyển cũng rất thuận lợi.”

“Quả nhiên!” Nghe lời này của Mặc Hi, Nghiêm Mạc Phi kinh hi kêu lên, “Quả nhiên là Tiên Thiên Linh Thân Thể, thật muốn nhìn một chút nếu cháu sử dụng phương pháp ghi trong sách thì có thể xuất ra được chiêu pháp cường đại như thế nào!”

“Ha ha.” Đối với sự kinh hi của Nghiêm Mạc Phi, Mặc Hi cũng chỉ cười đáp lại, sau đó đôi mắt cũng hơi cau lại, “Lại nói, nếu như dựa theo phương pháp ghi trong sách này thì năng lượng lúc tu luyện ra có thể biến ảo ra bất kỳ năng lượng nào trong Ngũ Hành, hơn nữa, đẳng cấp với sắc thái cũng có thể huyền hóa ra được.” Điều này là Mặc Hi với Thanh Dực từ trong sách tìm hiểu ra, lúc mới vừa nghe có loại năng lực này thật khiến cô có chút chấn kinh, quyển sách này thật sự là điều vô cùng nghịch thiên trong thế giới Thủy Lam Tinh này, phá vỡ toàn bộ nhận thức vốn có từ trước đến nay.

Nghiêm Mạc Phi nghe xong, con ngươi cũng sâu lại “Không sai! Cũng bởi vì ngày xưa ta sử dụng cái này nên mới bị đám liên minh Dị năng kia truy tới cùng, quyết không tha, ngươi có thể ở trong vài ngày mà phát hiện được điểm này cũng thật không phải là điều dễ dàng.

“Thực lực chân chính của Phiêu Linh là như thế nào?” Mặc Hi rất hiếu kỳ, nếu từ nhỏ đã tu luyện công pháp này, vậy Phiêu Linh rốt cục có bao nhiêu cường đại.

“Phiêu Linh tu luyện loại công pháp này thì không thể dùng đẳng cấp trong Thủy Lam Tinh để tính toán được, nếu hắn liều mạng dùng toàn lực thì có thể so sánh với Dị sư đỉnh phong, nhưng mà đẳng cấp với màu sắc lúc huyền hóa ra thì chỉ có thể trong cấp đỉnh phong.” Ông lão sâu sắc giải thích, nhìn thấy ánh mắt Mặc Hi có chút kinh dị liền chuyển hướng nói với Phiêu Linh, “Linh, làm mẫu các loại công kích Ngũ Hành cho Mặc Hi xem.”

“Vâng.” Đờ đờ trả lời, sắc mặt Phiêu Linh bình thản, giơ tay ra, ánh sáng màu cam thẫm lóe lên rồi dần nhạt đi cho đến lúc chuyển thành màu hồng đỏ, rồi lại nhạt đi biến ảo không ngừng rồi lại về màu cam ban đầu, đưa mắt nhìn về phía Mặc Hi nói, “Biến ảo đẳng cấp ánh sáng.”

Mặc Hi gật đầu, ra hiệu hẳn tiếp tục.

Phiêu Linh cũng tiếp tục thao tác của hắn, trong tay xuất hiện một quả cầu lửa nhỏ, sau đó biến mất, rồi lại xuất hiện một quả thủy cầu, rồi lại biến mất, tiếp theo là thổ, kim, mộc, tất cả đều làm mẫu qua một lần rồi mới thu tay về. Không thể không nói, cái này nếu như bị người ngoài biết được, chỉ sợ đều sẽ phát cuồng lên.

Sau đó giọng Nghiêm Mạc Phi lại vang lên, “Linh thiên về Mộc, bởi vì bản thân hắn đặc tính của mộc tương đối nặng, hoàn toàn đều dựa theo lời của ta tu luyện, ta cũng không biết là đúng hay là sai. Nhưng tham lam cũng không tốt cho nên chuyên về một điểm vẫn tương đối tốt.”

“Ừ!” Mặc Hi cũng hiểu điểm này, giống như là dù cô biết rõ phương pháp tu luyện này nhưng trong tiềm thức cô vẫn thiên về tu luyện lôi điện, quan điểm của Thanh Dực cũng là như thế.

Lôi điện, mới là gốc rễ, mới chân chính là căn nguyên thật sự của cô.

“Về phương pháp tu luyện này cháu vẫn nên cùng Linh thảo luận! Nếu so ra, Linh từ nhỏ đã tu luyện loại công pháp này vẫn thấu triệt hơn ông nhiều, nhưng mà có chắc chắn hay không thì ông cũng không biết, cháu hoàn toàn có thể dựa theo suy nghĩ của mình.” Nghiêm Mạc Phi lên tiếng, con người nhìn Mặc Hi có chút thâm trầm.

“Vâng cháu hiểu.” Mặc Hi gật đầu, vẫn bình tĩnh như cũ. Kỳ thật cô cảm giác được Nghiêm Mạc Phi đối với cô thực ra là có mục đích, nhưng đó là sự tình sau này, bây giờ cô muốn thành thạo công pháp “tu chân cơ sở” này hơn, luyện công pháp này cũng bằng với việc cô lại có thêm một năng lực khác để bảo vệ mình, cô cũng rất mong chờ lợi ích mà bộ công pháp này có thể đem đến.

“Vậy các cháu cứ trò chuyện đi! Ta đi trước.” Nghiêm Mạc Phi vừa nói xong bóng hình cũng đã biến mất.

Đối với tốc độ như vậy, Mặc Hi cũng đã thấy qua mấy lần rồi, cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên nữa.

Quay đầu nhìn Phiêu Linh cười nói, “Tâm sự thôi.”

Phiêu Linh gật đầu.

Hai người cùng đi đến bên sông, Mặc Hi mượn ra hai cái ghế, một cái đưa cho Phiêu Linh, rồi ngồi xuống dưới cái còn lại, bỏ Thanh Dực đang nằm trong lòng ra khỏi, “Tự mình đi chơi đi.”

【Vậy em đi sẵn thú, lúc nữa em về】 Thanh Dực hơi có chút buồn bực, nói với Mặc Hi một câu rồi liền chạy ngay ra ngoài.

Bên sông, Mặc Hi ngồi ở trên ghế, nhìn khuôn mặt đờ đẫn của Phiêu Linh nhẹ nhàng mở miệng, cười nói “Nói đi, Nghiêm Mạc Phi muốn có được cái gì?”

“...” Phiêu Linh chuyển con mắt nhìn về phía Mặc Hi, ánh nhìn như vậy, biểu lộ đờ đẫn, nhưng cũng chăm chú, cuối cùng bình thản nói, “Bởi vì thầy tu luyện không thích hợp nên bị tẩu hỏa nhập ma, sinh mệnh đã không còn giữ được bao nhiêu, muốn từ đó tìm được phương pháp có thể tiếp tục được sống.”

“Ha ha! Hóa ra là như vậy.” Mặc Hi cười nhẹ, càng là người sống lâu thì sẽ càng sợ hãi khi đối mặt với tử vong, Nghiêm Mạc Phi cũng không ngoại lệ.

“Từ đâu mà cậu lại phát hiện thân thể của tớ không giống bình thường?”

“Đối với cậu có cảm giác lạ, rất thuần tịnh. Rất giống trong sách.”

“Ah, thế cậu phát hiện ra từ hôm nào?”

“Lần đầu nhìn thấy cậu.”

“...” Trầm mặc, khoe miệng Mặc Hi kéo căng, đây là lần đầu tiên Phiêu Linh nói nhiều như vậy, mặc dù lời thoại có chút bị đờ nhưng mà kì thực ra, nói chuyện phiếm kiểu này với nhau cũng không tệ lắm.

Con người nháy nháy rồi cười nói, “Vì sao cậu lại ở Andara, hơn nữa lúc nào cũng bên cạnh An Diệc Kỳ thế?”

Đối với vấn đề này, Phiêu Linh không hề có bất kỳ chần chờ nào, bình thản nói, “Thầy nói đi trải nghiệm nhiều thì tu vi mới có thể tiến bộ, đi ra ngoài muốn ăn cơm nhưng lại không có tiền, An Diệc Kỳ giúp tớ cho nên tớ đi theo bảo vệ cậu ấy.”

“Phụt.” Mặc Hi phì cười thu hút ánh mắt của Phiêu Linh, khuôn mặt Mặc Hi tràn đầy vui vẻ, “Chỉ bởi vì như vậy?”

“Ừ!”

Nhìn đôi con mắt đờ đẫn của Phiêu Linh, ở giây phút này, Mặc Hi chợt phát hiện hắn thật đơn thuần, không khỏi nhẹ nhàng nheo lại mắt mày, thuần tịnh ôn nhu.

Con mắt khinh nhu cười đến mắt của Phiêu Linh choáng váng hết cả, hắn không nhận được mở miệng hỏi, “ Buồn cười lắm à?”

“Không.” Mặc Hi nhẹ đáp, nhẹ nhàng cười nói, “Như vậy rất tốt.”

“...” Phiêu Linh không biết nói gì.

Mặc Hi cũng không nói gì nữa, nhìn mặt hồ phẳng lặng ở trước mắt, lúc sau nói, “Ba năm này thỉnh được chỉ giáo nhiều hơn.”

“Hả?” Phiêu Linh nhìn về phía Mặc Hi, thấy Mặc Hi đang duỗi tay tới, có chút sững sờ.

Mặc Hi cũng không có dòn dập, nhàn nhạt tươi cười.

“Ừ.” Gật đầu, Phiêu Linh cũng đưa tay ra bắt, cảm giác mềm mại trong tay khiến hắn sững sờ.

Sau đó bỏ ra.

“Rống! !” Tiếng gào đầy dục vọng điếc cả màng nhĩ vang lên, dị thú thực lâm ở vực thẳm, cả người trên dưới hùng hực hỏa diễm đang trùng trùng lớn đôi con người mộng đại nhìn về đám nhân loại nho nhỏ cả gan dám đâm chọc hắn.

Cả thân cao 3m, gầm lên một tiếng dị thường hung ác mãnh liệt, vừa thấy hình dạng kia, mọi người cũng thừa biết là dị thú gì, dị thú cấp c+, Liệt Diễm cuồng sư! Loại dị thú này có thể đấu với dị thú có tu vi cao cấp đỉnh phong! Thế nhưng mà đứng trước mắt hai người cũng chẳng cần phải động thủ để làm gì.

Chỉ thấy đó là hai người cũng không lớn lắm, một nam một nữ, nam khoảng chừng 15 tuổi, một thân quần áo màu đen, khuôn mặt đờ đẫn, mà nữ thì thoát nhìn chỉ là một cô bé 13 tuổi, khuôn mặt lại vô cùng tuyệt mỹ, khuôn mặt tràn đầy vẻ tươi cười, mặc bộ quần áo trắng, trong tay ẩn hiện ánh sáng màu cam nhàn nhạt.

Đúng là Mặc Hi và Phiêu Linh.

Vừa thấy cái ánh sáng màu cam kia, bên trong con mắt to của Liệt Diễm cuồng sư toát ra vẻ cười chế nhạo, đạt đến tu vi này, nó và các loại dị thú khác cũng đã đại khái có trí tuệ rồi, cũng hiểu được chớp sáng màu đỏ đại biểu cho cái gì.

Dĩ vãng cũng từng có một con người cũng nho nhỏ như vậy, đến tay nó cũng không chịu nổi qua một kích, hình dạng tử vong lúc đó nó còn nhớ kỹ, thật khiến nó hưng phấn!

“Rống! !” Lại là một tiếng gầm rú, trong đó hiện rõ sự khinh miệt, tình huống như vậy lại khiến Mặc Hi đang đứng phía trước, vẻ tươi cười càng lấp đầy khuôn mặt.

Trên mặt đất, cỏ cây trở mình vươn đến quần lấy khung chân của Liệt Diễm cuồng sư, hành động này càng khiến khinh miệt trong con mắt của Liệt Diễm cuồng sư càng thêm rõ ràng, đến nó cũng hiểu được hỏa khắc mộc, người trước mắt lại còn dùng cỏ cây đối phó nó? Không phải người ngu thì là cái gì?

Trên mặt con sư tử kia dĩ nhiên tràn đầy vẻ tươi cười đã được nhân tính hóa lên rất nhiều, nó đang nghĩ sẽ đùa giỡn thật tốt lũ nhân loại còn con này cho vui. á

Trên đuôi hỏa diễm mãnh liệt vừa tăng lên, cỏ cây đang quần lấy chân hắn liền bị thiêu hủy, thế nhưng mà còn không đợi Liệt Diễm cuồng sư hưng phấn, toàn thân hắn đột nhiên bị một trận mưa xối qua.

“Trệ...”||

Một tiếng vang, là tiếng nước cùng hỏa đang luân chuyển.

Liệt Diễm cuồng sư ngạc nhiên, mấy người kia ai cũng không gây quá nhiều tổn hại với nó, đối với nó rõ ràng là một sự vũ nhục. Nó giương mắt nhìn lên, thấy cô bé áo trắng kia đang cười đến không ngậm miệng được vào.

Đáng chết! Là cô ta! Con người đáng chết! !

“Rống rống! !” Liệt Diễm cuồng sư gào thét, nó muốn giết cô ta! Dùng móng vuốt sắc bén từng chút từng chút xé xác cô ta ra, nuốt vào trong bụng.

Hỏa diễm sôi sục khiến cây cối chung quanh cũng đều bùng bùng bốc cháy, Liệt Diễm cuồng sư há lớn miệng, hồng quang ẩn hiện bên trong.

Bóng ảnh Phiêu Linh vừa thấy vụt biến mất tại chỗ xa, loáng cái đã thấy đang đứng ở một thân cây khác rồi, hơi thở tiêu thất, căn bản không bị Liệt Diễm cuồng sư phát hiện.

Còn Mặc Hi thì khinh thường không thèm trốn đi, hào quang trong tay vừa lóe lên, cây cối trên mặt đất lại bắt đầu loạn động.

Vừa mọc dài vừa vung vẩy, nhằm hướng cuồng sư quất tới tấp. Công kích như vậy căn bản Liệt Diễm cuồng sư cũng không thèm để ý, chỉ cần hỏa diễm xuất hiện là chúng tự tiêu tán. Chỉ là cây cối không giới hạn như vậy cũng khiến nó có chút kích động, làm choáng váng đôi mắt của nó. Nhất là tốc độ của con người chết tiệt kia tựa hồ cũng không hề chậm.

Bốn vật thủy cầu loại nhỏ từ bốn phương quất tới Liệt Diễm cuồng sư khiến nó một trận chặt vật, càng bị thâm chính là trong thủy cầu kia thể nhưng còn ẩn giấu lưỡi dao sắc bén, cắt lên thân thể của nó.

“Rống! !” Hồn hên gầm rú, Liệt Diễm cuồng sư căn bản không tìm thấy bóng ảnh của Mặc Hi, có chăng cũng chỉ thấy công kích không ngừng, nó đứng nguyên tại chỗ gào thét.

Phong và hỏa kết hợp, nước đùa bờn, cỏ cây quần quanh, lưỡi dao sắc bén công kích.

Trong cả quá trình đó, Liệt Diễm cuồng sư giống như một con rối bị đùa bờn, tình huống lúc này của hai người bọn họ hoàn toàn đi ngược lại với tưởng tượng ban nãy của nó.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, đã qua 10 phút. Giờ phút này, Liệt Diễm cuồng sư đã chịu không nổi, thở hổn hển, toàn thân da lông lằng lộn không chịu nổi, đến mức muốn động phát hỏa diễm cũng không làm được. Nó phát hiện hình như lần này nó giống như giẫm phải thiết bản, lũ loài người đáng chết này căn bản đang đùa giỡn nó! Công kích nó nhưng lại không làm tổn thương đến nó, bọn họ đang tính toán cái gì? Không sai, công kích trước mắt mặc dù khiến toàn thân nó chặt vật nhưng thực tế lại không tổn hại bao nhiêu đến nó. Khuôn mặt nó có chút bị phẫn, xoay người lại muốn chạy trốn.

Thế nhưng mà cái đồng cỏ cây chết tiệt kia lại không muốn cho nó rời đi, cứ quần tới nó, hỏa diễm vừa đốt rụi nó thì ngay lập tức nó lại biến thành các thuộc tính khác trong ngũ hành khiến nó âm ỉ tức giận.

“Rống ô...” Cuối cùng, Liệt Diễm cuồng sư gầm rú một tiếng, bị thiết trong đó ai cũng có thể nghe ra được, thật có thể nói là đáng thương vô cùng.

Ở lúc này công kích bao quanh nó cũng đình chỉ thì bóng ảnh Mặc Hi xuất hiện trước mặt nó, nhìn bộ dạng lúc này của nó bật cười, đôi khi lũ dị thú này cũng thật thú vị.

“Rống! !” Ai biết được, lúc nó vừa nhìn thấy Mặc Hi xuất hiện liền gầm lên một tiếng, tức tối ngập trời, hỗn hợp hỏa diễm ngập trời tập cuốn lấy Mặc Hi, cái mặt tức tối gào thét cùng với thân hình cao lớn đến 3m của nó cũng bỏ nhào luôn về phía Mặc Hi.

Cái nhân loại đáng chết! ! !

Thế nhưng mà hỏa diễm lại chỉ đánh vào hư vô, Liệt Diễm cuồng sư cùng đồng dạng như thế, ở chỗ nào còn có bóng ảnh của Mặc Hi, hết thấy tiêu tán đều trong không khí, bóng ảnh của Mặc Hi với Phiêu Linh đều biến mất.

“Rống rống! !” trong không trung chỉ còn lại âm thanh gào rú của Liệt Diễm cuồng sư, nó không ngừng công kích tất cả mọi thứ chung quanh, nỗi si nhục của ngày hôm nay khiến nó hận không thể được!

Mà kẻ đang được Liệt Diễm cuồng sư nhớ thương, Mặc Hi, giờ phút này đang cùng Phiêu Linh trở về, trên đường về Mặc Hi cười hỏi Phiêu Linh, “Thế nào?”

“Uh, một tháng thời gian mà có thể nắm bắt đến trình độ như vậy đúng là biến thái.” Phiêu Linh đỡ đỡ trả lời, câu trả lời khiến người khác dở khóc dở cười.

Không sai, một tháng đã qua, hôm nay Mặc Hi đến đó cũng chỉ vì thực tập xem thành quả của một tháng học tập vừa qua.

Đối với câu trả lời của Phiêu Linh, Mặc Hi cũng không tức giận, câu trả lời của hắn cũng không có bất kỳ ác ý gì, chỉ là đơn thuần trần thuật mà thôi.

Một lúc sau đột nhiên Phiêu Linh hỏi, “Vì sao không giết nó?”

Ý hắn nói là con Liệt Diễm cuồng sư kia.

“Ha ha.” Nghe thấy câu hỏi này, Mặc Hi có chút gian tà nở nụ cười, chớp mắt nhìn Phiêu Linh. Một tháng qua, đôi khi Phiêu Linh cũng sẽ chủ động lên tiếng hỏi một số câu bình thường như thế này, đây cũng là một dấu hiệu khá tốt. Mặc Hi cười nói, “Giữ nó làm vật thí luyện.”

Nụ cười kia có chút giảo hoạt, bày ra một vòng dí dỏm. Con người đen nhánh của Phiêu Linh nhìn cô một hồi rồi thu lại, cũng không nói nữa.

Cũng bởi vì ý nghĩ bất ngờ này của Mặc Hi mà cuộc sống từ nay về sau của Liệt Diễm cuồng sư bắt đầu chìm trong vận mệnh bị thâm vô cùng.

Ở bên này Mặc Hi với Phiêu Linh đang cùng nhau trở về thì ở một chỗ khác, đồng dạng cũng ở trong rừng dị thú, một đội nhân mã đang đi về phía trước, nhìn dáng vẻ của bọn họ, người nào cũng mặc trang phục thám hiểm, trước ngực đeo một huy chương màu bạc, sơ qua cũng biết là một đoàn dong binh, ở giữa huy chương màu bạc kia khắc một chữ “Phật”, là do lõi điện màu tím bỏ thành. Đó đúng là dong binh đoàn mới được thành lập, dong binh đoàn Lôi Phật.

Trước mắt dong binh đoàn cũng không phải thuộc loại tiếng tăm lừng lẫy nhưng từ lúc thành lập trong vòng một tháng tới nay lại liên tiếp nhận mấy nhiệm vụ liền, mỗi nhiệm vụ đều hoàn thành rất xuất sắc. Hơn nữa cả dong binh đoàn đều là võ giả nên cũng là một điểm hấp dẫn ánh mắt của người khác, nhưng mà cũng chỉ là hấp dẫn thôi bởi vì đối với loại dong binh đoàn mới thành lập người ta cũng chỉ để ý, nhóm ngó bàn luận mấy coi chứ cũng không được xem trọng lắm.

Mà này lần này, vừa nhận được nhiệm vụ tiếp theo là bọn họ lập tức xuất phát ngay, đi tới vùng đất vô cùng hung hiểm, dị thú thực lắm. Đối với chuyện này bọn họ không hề có một chút khiếp đảm nào cả, cái mà bọn họ truy cầu chính là rèn luyện, vì cường đại, vì trưởng thành, vì... đại nhân của bọn họ!

“Được rồi! Tạm dừng nghỉ ngơi!” Ở phía trước, một gã thiếu niên 18 tuổi hô to một tiếng, bước chân của tất cả mọi người liền dừng lại, bắt đầu nghỉ ngơi tại chỗ, từng phút từng giây thời gian đều rất trân quý.

Vị thiếu niên 18 tuổi này có làn da màu đồng cổ, lông mày rậm, mắt to, người này đúng là Phạt Nhận!

“Anh, cầm lấy.” Đứng bên cạnh hắn là một thiếu niên gầy gò, chính là Phạt Dược, đưa cho Phạt Nhận một bình nước.

“Ừ!” Phạt Nhận lên tiếng rồi cầm lấy, há miệng uống rồi chuyển đầu qua nhìn thân ảnh nhỏ nhắn nhỏ nhất trong đội kêu, “Tiểu thư LaLa, cô vẫn tốt chứ?”

Bóng ảnh xinh xắn kia, toàn thân là trang phục mạo hiểm màu lục, màu sắc trang phục này ở trong rừng thì đỡ bị chú ý hơn, mái tóc màu đen buộc gọn lên, mặt nhỏ nhắn, đôi mắt tinh xảo, cái mũi xinh xắn, miệng nhỏ mềm mại, là một cô gái nhu hòa xinh đẹp, người này đúng là LaLa.

Phạt Nhận vừa gọi, LaLa liền quay đầu, khuôn mặt vốn lãnh đạm thoáng hiện chút nhu hòa nhẹ nhàng nói, “Tôi không sao cả, đoàn trưởng không cần phải lo lắng cho tôi!”

“Khục.” Phạt Nhận ho khan một tiếng, trong cả đám nam tử dong binh đoàn chỉ có mỗi LaLa là con gái, lại là một cô gái xinh xắn, ôn nhu như thế, muốn người khác không quan tâm cũng không được, cho dù rõ ràng đã được chứng kiến qua năng lực của cô, cười nói, “Cô là người đại nhân an bài đến đây, tôi phải chiều...”

Còn chưa nói hết, LaLa đã cướp lời, sắc mặt kiên định mà nguội lạnh, “Đại nhân để tôi đến đây là vì muốn tôi trưởng thành nhanh hơn, càng thêm quen thuộc năng lực của chính mình, cho nên tôi không thể có bất kỳ buông lỏng nào, cùng mọi người giống nhau là một đoàn viên bình thường, đoàn trưởng không cần đặc biệt chiều cố tôi!”

Nhìn cô gái bướng bỉnh nhưng cũng rất kiên cường trước mắt Phạt Nhận chung quy cũng chỉ thư thái cười cười, người có thể theo bên cạnh đại nhân qua nhiên không có ai là không có khả năng cả, hào sảng cười cười, “Ha ha ha! Tôi hiểu! Thế LaLa càng cố gắng nhiều rồi!”

“Vâng!” Lạ Lạ gật đầu, kiên định nói.

Tình cảnh này đều lọt vào trong mắt các đoàn viên khác, với người gọi là đại nhân, bọn họ không hề có ấn tượng gì cả, chỉ là từ trong lời của Phạt Nhận và Phạt Dược sớm cũng nghe được giống hệt như thiên thần, hoặc phải nói trong mắt của bọn hắn đúng là nhân vật thần tiên nào đó.

LaLa đến đây từ nửa tháng trước, nghe nói là do vị đại nhân kia an bài đến lịch lãm rèn luyện, lúc mới đầu nhìn thấy cô, chỉ cảm thấy là một vị tiểu thư xinh đẹp, nhu nhược, cần được bảo hộ. Thế nhưng từ lúc nhìn thấy cô ở trong bóng tối bắn ra những mũi tên vô hình, bọn hắn thật sự bị chấn kinh, đây là cô nương chỉ mới 13 tuổi thôi sao? Thời điểm đối mặt với nguy hiểm không một chút bối rối nào cả, mặc dù phản ứng còn có chút non nớt, lần đầu giết người còn có chút chần chờ thì sau non nửa tháng đã bắt đầu có thanh có sắc rồi (cứng cáp, mạnh mẽ hơn), quá trình tiến bộ này bọn hắn tận mắt chứng kiến cả đấy.

Còn có sự kiên trì, không ngừng cố gắng của LaLa đều khiến bọn hắn đối với đại nhân càng thêm chờ mong, rốt cục người kia là dạng nhân vật như thế nào? Là Dị năng giả vô cùng cường đại? Một nam tử cao lớn uy nghiêm? Không hề hay biết....nhưng thật sự rất mong được gặp..

Ở trong một đám toàn là con trai, LaLa đưa bình nước lên uống, trong đôi mắt tràn đầy kiên định, cô tuyệt đối sẽ không để đại nhân phải thất vọng! Chỉ cần cố gắng cô sẽ trở nên cường đại!

Mỗi lần giương tay kéo cung, bắn ra mũi tên, tinh chuẩn sát diệt con mồi, LaLa có thể cảm giác được chính mình tiến bộ thêm một chút, đối với sau này càng càng thêm kỳ vọng. Nhất định phải cố gắng, một phần cố gắng một phần thu hoạch, tuyệt đối...

Dong binh đoàn Lô Phạt bắt đầu hành trình của họ!

Thời gian xói mòn.

Trên đồng cỏ, bé gái đó vẫn mặc quần áo màu trắng như cũ, không đúng, phải nói là thiếu nữ, một năm trôi qua, Mặc Hi bây giờ mới mười bốn nhưng lại có dáng dấp của thiếu nữ mười sáu rồi, nhìn từ xa giống y một tinh linh xinh đẹp, mái tóc màu đen nhẹ nhàng phiêu lượn, khuôn mặt càng làm cho người khác khó dời mắt đi được.

Ngón tay khẽ lật, lôi điện màu tím phát ra, biến hóa đa dạng khiến người khác giật mình vì khả năng không chế nhạy bén.

Phiêu Linh mặc bộ quần áo màu đen đứng ở một bên, Mười sáu tuổi rồi nhưng hắn vẫn giữ nguyên khuôn mặt đồ dẫn như cũ, khiến người khác lơ là không chú ý đến.

Một năm qua, hai người đã trưởng thành hơn nhưng nhìn cảnh tượng thực tế trước mắt thì giống như căn bản chẳng có gì thay đổi cả, một người vẫn luôn cố gắng tu luyện, một người thì vẫn đồ dẫn đứng như cũ, việc ai người ấy tự làm.

Nghiêm Mặc Phi ngồi ở bên sông nhìn giống như đang câu cá, nhưng trên thực tế, Mặc Hi ở đây một năm rồi mà chưa từng nhìn thấy ông câu nổi lấy một con cá, hoặc phải nói là căn bản trong con sông kia không hề có con cá nào.

Ông khẽ lắc người, giãn xương cốt toàn thân, nhìn Mặc Hi đang ở trên đồng cỏ, con mắt có chút động.

Một năm qua, từ ngày đầu gặp Mặc Hi, sau khi biết rõ người cô là Tiên Thiên Linh Thể, ông đúng là có nhen nhóm lên mục đích, một là muốn kéo dài tính mạng của mình, hai là vì muốn chứng kiến một kỳ tích, một kỳ tích mà từ trước tới giờ ông vẫn luôn truy cầu.

Cô gái này khiến ông thấy được hi vọng, đến bản thân ông cũng không biết đến cùng là hi vọng cái gì, mà cái này cũng không còn trở nên quan trọng nữa rồi, cô, thật khiến người khác không ngác nhiên thì không được, đây đúng là Tiên Thiên Linh thể sao?

Đột nhiên, đang đứng trên đồng cỏ, Mặc Hi bỗng chân động, lõi điện đang không chế trong tay trong nháy mắt biến mất, đôi con ngươi vẫn đang lấp lánh vui vẻ trong một khắc bỗng bật kín một tầng tỉnh táo cùng lo lắng.

Người vừa động đã rời đi ra phía ngoài hơn trăm mét.

Khiến ai cũng nghĩ ngay tới nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó.

“Sao vậy?” Phiêu Linh đuổi theo, dờ dẫm hỏi.

“Thanh Dực gặp nguy hiểm.” Giọng Mặc Hi có chút lạnh, địa vị của Thanh Dực trong lòng cô tuyệt đối không chênh lệch so với bất kỳ ai. Trong khoảnh khắc trong ý thức vang lên giọng nói cầu cứu của Thanh Dực, trong lòng Mặc Hi mạnh mẽ chấn động.

【 Chủ nhân! Nhanh đến giúp em! 】

Trong giọng nói tràn ngập thống khổ cùng gấp gáp khiến cô không khỏi kinh hãi, lần đầu tiên cô nghe thấy giọng điệu này của Thanh Dực.

Vì có khế ước giữa cô và Thanh Dực nên họ có thể ở trong một cự ly nhất định cảm ứng được nhau cho nên cũng không sợ sẽ tìm không thấy, người không ngừng di động hướng Thanh Dực đuổi tới.

Trong ý thức cũng đồng thời truyền âm, 【 Thanh Dực? 】

Không có hồi âm, đáng chết! Không có hồi âm, tựa hồ bị cái gì ngăn lại rồi.

Mặc dù trong lòng rất vội vàng, nhưng trên mặt Mặc Hi vẫn tỉnh táo và lãnh đạm như lúc trước, trong đầu cũng rất thanh tỉnh phân tích chuyện đang xảy ra.

Phiêu Linh cũng không hề nói cái gì, cố tăng tốc độ đuổi theo bên cạnh Mặc Hi, một năm thời gian đã đủ để Mặc Hi trưởng thành, mới đầu tốc độ của Phiêu Linh còn hơi nhanh mà đến bây giờ cũng chỉ có thể tận lực mới đuổi kịp cái bóng của Mặc Hi.

Nghiêm Mặc Phi nhìn hai người rời đi, cũng không có nói cái gì cả, lại quay đầu lại tiếp tục câu cá.

Rừng rậm đan xen, bất kể là cây cối hay chỉ là một con trùng nhỏ ở trên mặt đất cũng có thể trở thành một mối nguy hiểm, Mặc Hi một thân áo trắng đi trong rừng như vậy cực kỳ dễ bị chú ý, mỗi lần có dị thú ngăn cản, nếu là dị thú có thực lực thấp hơn thì đến góc áo của Mặc Hi cũng không bắt được, thực lực cao hơn thì vì Mặc Hi muốn nhanh chóng tới cứu Thanh Dực nên cũng chỉ đầu lướt qua rồi rất nhanh rời đi.

Dị thú trong rừng không ngừng rống liên hồi, chỉ vì cô.

Mặc Hi ngừng ngừng thuận theo con đường phía trước tiến tới, Phiêu Linh vẫn đi bên cạnh đột nhiên lên tiếng, “Sắp tới khu vực trung tâm rồi, đi đường vòng thôi.”

“Vì sao?” Mặc Hi hỏi lại, cô lơ mơ cảm giác được Thanh Dực đang ở phía trước, nếu đi vòng nhất định sẽ đi sai hướng.

“Khu vực trung tâm còn nguy hiểm hơn nhiều lần chỗ vực thẳm.” Phiêu Linh đáp, câu trả lời này khiến Mặc Hi kinh ngạc đến sửng sò.

Ai mà không biết dị thú thực lực càng đến gần vực thẳm thì đẳng cấp của dị thú cũng càng cao. Theo truyền thuyết ở chỗ sâu nhất còn tồn tại cả dị thú cấp Đế vương. Trong truyền thuyết chỗ vực thẳm đã nguy hiểm tới như vậy rồi mà chỗ trung tâm lại còn nguy hiểm hơn?

Hình như nhìn ra nghi vấn của Mặc Hi, Phiêu Linh dờ dẫm nói, “Chỗ sâu nhất ở dị thú thực lực là Lạp Nham Sơn, chưa hề có người nào chính thức tới qua, mà trung tâm thực lực được gọi là sự tức giận của thần, chỗ đó chính là thánh địa của thần, không cho phép bất cứ kẻ nào xâm nhập nếu không ắt sẽ bị thiên phạt.”

“Thiên phạt.” Từ này Mặc Hi nghe không nhiều lắm nhưng lại có ấn tượng rất sâu sắc, thiên phạt, vậy thì nó chính là một quy củ, phản bội lời thề sẽ bị thiên phạt, ai cũng biết điều này, tựa hồ đã thâm căn cố đế.

Mà, thiên phạt tuyệt đối đáng sợ hơn cả tu vi cấp đế rất nhiều, bởi vì, đó là quy tắc.

“Thông tin này có chính xác thật không?”

Phiêu Linh gật đầu, “Chuyện này phát sinh qua rất nhiều lần, thấy qua người bị như vậy cũng không ít, cũng bởi vì vậy nên chỗ đó mới bị gọi thành sự tức

giận của thần, không cho phép bất kỳ cái gì xâm phạm tới.”

Nghe điều này, trong lòng Mặc Hi âm thầm ghi nhớ lấy, không có nghĩ đến dị thú thực lâm này còn có một địa phương như vậy! Nhưng mà... Cho dù có là như thế, hơi thở Thanh Dực rõ ràng đang ở phía trước, cô không thể không đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 30: Một núi không thể chứa hai cọt

Edit: Sakura “Uh, tớ hiểu rồi, vậy chỗ đó phải biết có một phạm vi bao vây đặc biệt, chỉ cần không đi tới phạm vi đó là được.” Mặc Hi cười nói, ý tứ đã rõ ràng.

“Uh.” Phiêu Linh cũng nhìn ra, gật đầu, không có ngăn cản.

Không ngừng đi về phía trước, trong không khí có cảm giác áp lực bí ẩn, chỗ này có nhiều dị thú đã đi qua, dị thú mất cảm với nguy hiểm hơn người rất nhiều, cho nên dù cách xa kia chỗ Sự tức giận của thần còn có mấy địa phương gần thì bọn hắn đều không muốn đến.

Thậm chí, càng đi vào bên trong thì năng lượng bao quanh cũng càng mỏng, người hấp thu năng lượng cũng hơi ngừng lại một chút.

Mặc Hi trầm lặng, không phải bởi vì nguy hiểm mà là bởi vì cái trung tâm kia hấp dẫn, chỗ này rất hấp dẫn cô, càng đi vào trung tâm thì cảm giác hấp dẫn lại càng mãnh liệt, cái cảm giác này giống như lần đầu thấy Thanh Dực vậy... Đều có sự sắp xếp hoàn hảo!

Phiêu Linh linh mất cảm giác được sự khác thường của Mặc Hi, liếc nhìn lại thì phát hiện cô đã thi triển mờ từ nhãn, tìm trong suốt, tìm thần bí cao quý, tìm trầm lặng, uy nghiêm mà nhiếp hồn.

Không sai, với từ nhãn thì Mặc Hi nhìn rõ không khí bao quanh chỗ trung tâm nhanh chóng phiêu tán trong nháy mắt, thậm chí ngay cả năng lượng trong người mình cũng hấp dẫn đi.

Sao lại thế, vì cái gì trong lòng lại nổi lên sự mơ hồ.

“Một km nữa là tới rồi.” Phiêu Linh nói nhỏ.

“Uh.” Mặc Hi gật đầu, ngừng bước chân, dựa theo tốc độ của bọn hắn thì trong nháy mắt có thể tới, nhưng chỗ này cũng không phải là chỗ bình thường, nơi đây để người ta gọi là sự tức giận của thần thì không thể không coi chừng.

Đi trên đồng cỏ ẩm ướt, Mặc Hi cẩn thận cảnh giác bốn phía, không có dị thú, không hề có cái gì, chỉ có tốc độ lưu động năng lượng kia càng nhanh thêm.

“Đi thôi.” Mặc Hi nhẹ nói, cô cảm giác rất rõ Thanh Dực đang ở phía trước.

Phiêu Linh gật đầu, từ đầu đến cuối bộ mặt hắn chưa từng thay đổi, hình như hiện tại hắn tới không phải là chỗ tức giận của thần.

Đi hơn trăm mét, tay Mặc Hi hơi run rẩy, bây giờ cô có loại cảm giác mâu thuẫn, nhưng lý trí cũng cho biết rằng cô không thể, đến tận phía trước kia ai cũng không biết sẽ phát sinh cái gì.

Càng đi về phía trước, lý trí của Mặc Hi lại càng vùng vẫy, cỗ lực hấp dẫn này quá cường đại, tay bắt giác đặt lên ngực.

“Có sao không?” Phiêu Linh lên tiếng nói, trên mặt không có cái biểu lộ gì, nhưng trong đôi mắt đờ đẫn kia có sự lo lắng.

Mặc Hi gật đầu, nhưng bước chân vẫn chưa từng dừng lại, trong đôi mắt màu tím hiện lên tia hung ác, cô ghét cái cảm giác bị động này, vô cùng đáng ghét, nhưng cô phải tỉnh táo, tổng có một ngày, tổng có một ngày cô sẽ biết tất cả.

Lại đi tiếp trăm mét, giờ phút này năng lượng của bản thân đã không bị khổng chế về phía trước nữa, mà sau đó Mặc Hi đã thấy người cô muốn tìm.

“Thanh Dực! ?” Chỉ thấy tại trên mặt đất cách đây không xa có một con mèo nhỏ màu đen yếu ớt đang nằm ở đó, hình như cũng không có tức giận. Mặc Hi gọi nhẹ một tiếng, người lóe lên liền đến bên người nó ôm lấy nó, xem xét một phen mới phát hiện nó chỉ hôn mê mà thôi, không khỏi thả lỏng một hơi, vừa buồn bực vừa quay đầu nhìn về phía vực thẳm, rốt cuộc chỗ đó có cái gì?

“Trở về đi.” Phiêu Linh ở tại chỗ lên tiếng, hiện tại đã tìm được Thanh Dực thì không cần phải... phải mạo hiểm đi tiếp, phía trước rõ ràng cho hắn cảm giác nguy hiểm y hệt sự hủy diệt.

“... Uh.” Đáp ứng một tiếng, Mặc Hi liền xoay người rời khỏi cùng với hắn, ở đây nhất định tiềm ẩn cái gì đó, nhưng bây giờ cô không thể đến thăm dò được.

Hai người cùng lúc phi thân rời khỏi, không một ai biết, ở khu vực trung tâm bị xưng là khu vực sự tức giận của thần, ngay trung tâm tế đàn hư hư thực thực hơi động đây, làm cho năng lượng bao quanh dao động, dị thú ở trong vòng trăm dặm im miệng nằm sấp đấy, ánh mắt đầy sợ hãi.

Mặc Hi cách xa chỗ đó hàng trăm dặm hình như cảm giác được quay đầu lại xem xét, đôi mắt đã khôi phục lại màu đen nhánh, cuối cùng sẽ trở lại ...
Đi, nhanh chóng lên đường.

Sau khi từ chỗ sự tức giận của thần về, Thanh Dục lâm vào ngủ say đến bây giờ đã 3 ngày rồi mà vẫn chưa tỉnh, mặc kệ Mặc Hi gọi thế nào đều không phản ứng một chút nào, cho nên kể nó thôi, dù sao lúc trước nó đột phá cũng ngủ gần một năm. Hơn nữa kiểm tra thân thể của nó đều không có bất kỳ vết thương nào, nên đặt nó ở trên giường bên trong phòng.

Giờ phút này Mặc Hi đã đi tới ma thú thực lâm, một thân quần áo màu trắng nổi bật, để những người khác hoặc phải nói là thú liếc xem có thể thấy, sau đó liền chạy trốn.

“Tiểu sư tử, đừng trốn, chị đã phát hiện ra em rồi nha.” Nháy mắt, Mặc Hi nhàn nhạt nói, giọng điệu đùa giỡn.

Liệt Diễm cuồng sư ần núp tại nơi nào đó càng cúi đầu xuống, bên trong đôi mắt to có sự khiếp đảm, không dám phát ra một tiếng nào. Đánh chết nó thì nó cũng không ra!

“Còn không định đi ra sao? Hôm nay chị định tặng quà cho em, nếu em đã không ra thì không có quà đâu.” Mặc Hi lại lên tiếng lần nữa, Liệt Diễm cuồng sư đang trốn nghe thấy thể liền do dự.

“Xem ra em không muốn ra, ha ha, là muốn chị đánh em hả?” Giọng nói Mặc Hi bình thản, nhưng Liệt Diễm cuồng sư cảm giác được một trận áp lực bài xích bao quanh chính mình, rõ ràng, Mặc Hi sớm phát hiện ra nó.

“NGAO ô...” Một tiếng gầm rú, Liệt Diễm cuồng sư khổng lồ rời khỏi chỗ ẩn nấp, cái khuôn mặt nịnh hót mà chặt vật có thể nói là rất buồn cười. Làm cho khóe miệng Mặc Hi mở rộng ra một ít.

Thò tay ra, còn không có bất kỳ hành động nào, Liệt Diễm cuồng sư trước mắt đã nằm rạp trên mặt đất, hai chân trước ôm lấy đầu, hai đôi mắt to nhìn Mặc Hi ở trên cây phía trước, ánh mắt dường như đang nói, ta đã đi được rồi, sao mi có thể đánh ta.

“Xoẹt.” Mặc Hi cười một tiếng, “Chị đâu có nói là muốn đánh em.” Nói xong, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một viên tinh thạch đỏ lửa sáng rực cùng với sóng năng lượng dao động nhất thời để đôi mắt của Liệt Diễm cuồng sư sáng ngời, lộ ra khát vọng vô cùng.

“NGAO ô, NGAO ô.” Tiếng gầm rú vô cùng đáng thương kia, nếu như bị người khác nghe thấy thì không biết là có cảm tưởng gì, đây chính là dị thú cấp c ah, ngang với con người có tu vi cao cấp rồi, thậm chí còn cường đại hơn đại đa số người có tu vi cao cấp, mà lại toát ra biểu lộ mất thể diện như vậy.

“Muốn?” Mặc Hi nói cười, liền thấy Liệt Diễm cuồng sư trên mặt đất mãnh liệt gật đầu, trong đôi mắt càng hiện lên tia vui vẻ, nắm tay lại thì, cái viên dị năng hạch đã biến mất trong tay, cười nói: “Muốn thì hãy theo chị luyện luyện, luyện tốt rồi thì sẽ cho em.”

“NGAO ô...” Một tiếng gầm rú bi thiết, Liệt Diễm cuồng sư tràn đầy không cam lòng cùng với bi thiết, một năm, một năm này gần như cứ cách một thời gian cô sẽ đến tìm nó đánh nhau, vừa bắt đầu nó còn nghĩ sẽ giáo huấn cô thật tốt, lại không có nghĩ đến những ngày tới căn bản toàn bị cô giày xéo, lại không năng lực phản kháng, về sau cô còn cho nó một ít dị năng hạch cao cấp, vậy mà cái dị năng hạch kia có thể trợ giúp nó, hơn nữa... nó chỉ cần ăn vào là tu vi tinh tiến có thể báo cừu rồi, lại không có nghĩ đến ăn xong thì tu vi có tinh tiến nhưng ngênh đốn giày xéo càng thảm hơn, có thể nói từ khi nó gặp được Mặc Hi thì vẫn kéo dài cách sinh hoạt thông khổ và khoái lạc này cả một năm.

“Ha ha, đừng không cam lòng, nếu chị bắt nạt thì ngay cả dị năng hạch cấp b cũng không có.” Mặc Hi cười nói, một năm quen biết để Mặc Hi đã có thể đại khái từ thần sắc Liệt Diễm cuồng sư và con mắt lý giải đến ý nghĩ của nó, kỳ thật, một năm thời gian, Liệt Diễm cuồng sư không còn có tác dụng gì với cô nữa rồi, tựa như cô đã có thể bắt giết lấy dị năng hạch cấp b, vậy Liệt Diễm cuồng sư cấp c thì đương nhiên có thể giết chết dễ dàng.

Chỉ bởi vì một năm quen biết làm cho Mặc Hi có cảm tình với Liệt Diễm cuồng sư, không nói từ mới bắt đầu luôn luyện tập cùng với nó, sau đó chủ yếu là giày xéo nó, vì để cho nó có thể cùng luyện theo thì cho nó ăn dị năng hạch, đến bây giờ kỳ thật cũng chỉ vì cho nó tăng lên thực lực mà thôi, Liệt Diễm cuồng sư cũng làm cho Mặc Hi chú ý tới, đối đãi như bạn bè.

“Rống! !” gầm rú rung trời, dù nó biết rất rõ ràng không đánh được, dù biết rất rõ sẽ bị giày xéo thể thảm, nhưng vì thực lực, vì cường đại, vì viên dị năng hạch kia thì nó không thể không liều. Hơn nữa... Nếu nó không liều toàn lực thì hậu quả sẽ càng thể thảm hơn, nó đã thử qua không mong lại thử một lần.

“Ha ha! Rất tốt.” Mặc Hi cười tươi rói, màu vàng sáng rực trong tay chớp động, chứng tỏ là tu vi cao cấp, năng lượng bao quanh dao động, Thủy Quang chợt hiện.

“Rống!” Bên trong ánh mắt của Liệt Diễm cuồng sư hiện ra sợ hãi, trong nước bao hàm lấy ám khí hệ Kim mỗi lần đều khiến nó đau đớn không chịu nổi, còn có mặt khác, dưới mặt đất cỏ cây ai cũng không biết có thể đột nhiên mọc ra hay không, không phải do nó không cẩn thận.

Quả nhiên!

Mặt đất đây leo đồng thời vuron ra chỗ nó, mà Liệt Diễm cuồng sư cũng sớm có chuẩn bị nhảy lên một cái, hỏa diễm chất dẫn cháy từ trên xuống, thấy dây leo kia bị thiêu hủy nhưng nó không hề buông lỏng, buông lỏng một điểm thì hậu quả mà nó khó có thể thừa nhận đấy.

“Rống rống! !” Rống to, hỏa diễm từ trong miệng phun bắn ra chạm vào Thủy Long sau đó nhảy ra khỏi hiện trường.

Ầm——

Một tiếng vang lớn, quả nhiên tại chỗ nó vừa đứng, mặt đất sụp đổ. Nếu không phải nó chạy kịp thời thì chắc sẽ bị thương nặng rồi.

“Vù vù...” Trong miệng thở gấp, Liệt Diễm cuồng sư không ngừng chú ý lấy bên cạnh hết thấy.

Thấy biểu hiện lần này của nó thì Mặc Hi cũng hiện ra nụ cười hài lòng, tiếp theo đột nhiên một tiếng nói cười, “Coi chừng phía sau ah!”

“NGAO ô?” Nghe thấy lời này, Liệt Diễm cuồng sư quay đầu lại, phát hiện phía sau đều không có cái gì cả, tiếp theo trong nháy mắt cảm giác được nguy hiểm, đã không thể trốn được đành tận lực giảm thấp thương hại, ngọn lửa trên người đột nhiên lên cao.

“Rống rống! !” Thống khổ gầm rú, Mặc Hi tự nhiên cảm giác đạt được sự tức tối trên người Liệt Diễm cuồng sư, khoe miệng cười cười, ánh mắt vẫn hờ hững, “Phải biết rằng, bây giờ chị là địch nhân của em, em tin địch nhân? Mà lại không biết tiến công, như vậy chết rất nhanh! Chị cũng sẽ không lưu tình.”

“Rống!” Liệt Diễm cuồng sư lại gầm rú một tiếng, bị hờ hững trong mắt Mặc Hi làm cho sợ hãi, tiếp theo đó liền cảm giác được trong không khí có sát khí, dần dần cả người run rẩy, cô muốn giết mình? Đúng..., lúc trước cô cũng đã từng như vậy, chỉ cần... Chỉ cần mình cố gắng đi tiến công, biểu hiện tốt rồi, cô... Cô cũng sẽ không làm gì mình cả !

Đột nhiên, trong đầu hiện ra hình ảnh cũ, Liệt Diễm cuồng sư an tâm lại, khí thế cả người cũng phát ra, muốn sống thì phải toàn lực công kích! !

Ha ha... thấy biến hóa như vậy, Mặc Hi cũng nở nụ cười, tiểu sư tử này vẫn rất thông minh đó chứ.

“Rống rống! !” Gầm rú lấy, ngay lập tức Liệt Diễm cuồng sư chạy trốn, tốc độ còn nhanh hơn lúc trước, dĩ vãng nó chỉ có tu vi cao cấp, bởi vì Mặc Hi đến dạy dỗ và dị năng hạch đề tu vi của nó trưởng thành đến cao cấp đỉnh phong, tốc độ và tổng hợp năng lực đều tiến bộ không ít.

Xích hồng hỏa diễm hùng dũng dừng mà ra, Ngũ Hành chi lực cùng dạng tại hay tay Mặc Hi linh động tăng tăng chói mắt hiện hình.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, chiến đấu kịch liệt vẫn tiếp tục.

“NGAO ô...” Một tiếng gầm rú không khỏe bi thiết, chỉ thấy giờ phút này Liệt Diễm cuồng sư đã té trên mặt đất không đứng dậy nổi, cả người đã không còn sức lực nào, năng lượng cũng hao tổn hết, có thể nói vô cùng mệt mỏi, nó không hiểu tại sao lần này Mặc Hi lại tàn nhẫn như thế, nếu bây giờ ai muốn giết nó thì gần như không cần tốn quá nhiều sức.

“Ha ha.” Thấy ánh mắt ai oán của Liệt Diễm cuồng sư thì Mặc Hi muốn không cười cũng khó, cả người bay xuống đi tới bên thân thể nó, mở ra bàn tay dị năng hạch mà Liệt Diễm cuồng sư khát vọng đã lâu lộ ra, nhất thời dẫn tới ánh mắt của hấn sáng lóe không thôi.

“Đang ở trong tình huống cạn kiệt sức lực này ăn cái này mới càng dễ hấp thu cũng như càng dễ đột phá.” Mặc Hi thò tay vỗ vỗ nhẹ đầu to của Liệt Diễm cuồng sư, cười nói, như là an ủi đứa bé vậy. dị năng hạch trong tay đã ném vào trong miệng của nó.

“NGAO ô...” Một tiếng gầm rú cảm kích, Liệt Diễm cuồng sư bắt đầu hấp thu năng lượng dị năng hạch cấp b, năng lượng khổng lồ làm cho nó mừng rỡ không thôi, rất nhanh hồi phục trở lại, năng lượng cũng tăng trưởng rất nhanh, cái loại cảm giác này thực có thể nói là nhẹ nhàng muốn lên tiên, mà giờ khắc này ánh mắt của nó đều như thế, cảm giác thật là lâu không bị ăn đòn.

Mặc Hi dở khóc dở cười, như thế mà nó còn nghiện, muốn tiếp tục nữa.

Đột nhiên, năng lượng trong không khí dao động, Mặc Hi nở nụ cười tươi rói, chớp mắt nhìn về phía Liệt Diễm cuồng sư trên mặt đất, chỉ thấy giờ phút này sự thoải mái trên mặt nó đã biến mất chỉ còn lại sự thống khổ cùng với cuồng hỉ, nó muốn đột phá! !

Liệt Diễm cuồng sư hiểu điều này nên con người mang đầy cảm kích nhìn về phía Mặc Hi, nếu không phải cô thì chính mình không biết bao lâu mới có thể đột phá lần nữa.

Không sai, cấp tu vi ngang nhau, dị thú bình thường đều muốn cường đại hơn loài người, nhưng tốc độ tu luyện của bọn nó không thể bằng với con người được, thường thường muốn tăng lên một cấp đều thời gian gấp mấy lần thậm chí trăm lần, gần như đều tại trong chiến đấu, tàn khốc trong sống và chết mà trưởng thành.

“Rống rống! !” Thế nhưng mà, ngay tại này sau đó, một tiếng kêu gào tức tối vang lên, nhất thời làm cho Liệt Diễm cuồng sư hấp thu năng lượng loạn lên, trong ánh mắt hiện ra không cam lòng và sợ sệt.

Chính cái gọi là một núi không được phép hai hồ, mặc kệ ở đâu đều là cường giả vi tôn, dị thú thực lâm càng phải như vậy, tại mỗi một khu vực đều có lấy một người thống trị, mà khu vực Liệt Diễm cuồng sư thống trị đúng là chỉ có một dị thú cấp b, giờ phút này nếu nó phát hiện bên trong khu vực có dị

thú khác muốn đột phá b cấp, làm cho địa vị của nó khó giữ được, đương nhiên phải ngăn cản.

“Ha ha, an tâm đột phá là được rồi.” Ngay tại Liệt Diễm cuồng sư gần như tuyệt vọng sau đó, cái giọng điệu thông dong của Mặc Hi lại một lần nữa truyền tới, mà một tiếng này giống như giọng nói của thần, trong nháy mắt khiến trong lòng nó an tâm.

“Ồ ô...” Trong miệng gầm nhẹ lặp đi lặp lại, trong đó hiển lộ cảm động.

“Ha ha.” Mặc Hi cười nhạt, không thể không nói việc dị thú kỳ thực không hề khác con người là mấy, cùng có trí tuệ, biết cảm ơn, biết tức tối, vân... vân, mọi cảm xúc, chỉ khác hình thể.

“Rống! ! !” Sau đó một tiếng thú rống giống như vang lên tại bên tai, điếc cả tai, khu vực này đang trống thì xuất hiện từng đợt bóng cao lớn, đều là dị thú, đã hình thành một vòng tròn vây quanh Mặc Hi và Liệt Diễm cuồng sư.

Bên trong ánh mắt chớp động khát máu sáng rực của dị thú, hàm răng sắc bén bạo lộ ra bên ngoài.

“A.” Cười nhạt một tiếng, ánh sáng vàng trong tay Mặc Hi chớp động, nhất thời thấy trong đôi mắt của đám dị thú kia toát ra kinh hãi, rõ ràng đều là có trí tuệ.

Phanh —————

Một tiếng vang kịch liệt, trong nháy mắt ngưng kết hộ thuẫn bằng vàng trước mặt đã bị cái gì đó đánh, hộ thuẫn vỡ tan, sinh vật công kích kia cũng hiện hình.

Da lông màu đen, đôi mắt màu đen, nanh vuốt sắc bén, bốn chân trắng kiện, đúng là dị thú cấp b, Hắc Âm hung báo.

“Ha ha!” Trong tay ngưng tụ thành một lưỡi dao sắc bén bằng vàng, Mặc Hi cười nhẹ một tiếng, phi thân công kích tới Hắc Âm hung báo.

Không hổ là linh chủ một phương, rõ ràng đã dùng năng lượng sáng rực lửa gạt, vẫn một điểm đều không buông lỏng, trực tiếp đánh lên. Chỉ là cô cũng không phải tùy tiện có thể đánh lên đó.

“Rống!” Vừa thấy Mặc Hi đột nhiên biến mất, Hắc Âm hung báo gầm rú một tiếng, đồng thời cũng biến mất tại trong không khí.

“Keng! !” Trong không khí truyền tới một tiếng lợi khí đụng nhau tiếng vang, đồng thời nhanh chóng hiện ra tia lửa điện, tiếp theo Mặc Hi và Hắc Âm hung báo cùng nhau xuất hiện, chỉ vừa mới xuất hiện trong nháy mắt một người một thú lần nữa biến mất, lại là một tiếng, “Keng!” Lại xuất hiện.

“Keng keng! !”

“Keng keng!”

Tiếng vang trong không khí như va vào trong lòng các dị thú, không có một thú dám gầm rú, chỉ có kinh hoàng nhìn cái bóng ảnh kia trong không khí không ngừng hiện lại biến mất nhanh chóng.

“Rống! !” Hắc Âm hung báo gầm rú một tiếng, thấy bóng ảnh Hắc Âm hung báo hiện ra, chân đạp mạnh kích thích mấy khối đá vụn, lại nhìn một bên khác, Mặc Hi cũng xuất hiện, trên không trung một trời mình giảm bớt tấn công lực mà rơi xuống.

“Rống rống! !” Hắc Âm hung báo hiện hung quang, ánh mắt nhìn Liệt Diễm cuồng sư trên mặt đất đang tại đột phá gầm rú mấy tiếng, trong đó cười chế nhạo.

“Hống hống hống!” Liệt Diễm cuồng sư nhìn liếc Mặc Hi, tiếp theo gầm rú mấy tiếng với Hắc Âm hung báo, chịu đựng thống khổ, vẫn giữ kiên định.

“Rống! !” Không biết Liệt Diễm cuồng sư đạt cái gì, Hắc Âm hung báo tức giận rống một tiếng, tiếp theo ánh mắt khát máu đã lại một lần nữa nhìn chăm chú lên Mặc Hi, khí thế cuồng bạo phát ra bốn phía.

trong lòng Mặc Hi cười nhạt một tiếng, bây giờ như vậy dù là tăng thêm năng lượng đều không ảnh hưởng gì với cô, chớp mắt xem xét thấy dị thú bao quanh đang động đậy, nhìn thấy ánh mắt bọn nó thì đã biết rõ mục tiêu của bọn nó là Liệt Diễm cuồng sư ở trên mặt đất. Ánh mắt lạnh lẽo, Quả nhiên, thuận theo tu vi gia tăng, trí tuệ của dị thú cũng không sẽ kém loài người là bao, mà bây giờ Hắc Âm hung báo muốn lợi dụng mấy con dị thú đến giết Liệt Diễm cuồng sư, mà nó đến kiềm chế chính mình, không thể không nói, đây là biện pháp tốt. Chỉ là, sẽ thành công sao?

Đáp án tự nhiên là... Không có khả năng!

“A.” Mặc Hi cười lấy một tiếng, ánh mắt lạnh lùng chăm chú Hắc Âm hung báo đang chuẩn bị động thủ, khí thế cả người tán ra khắp nơi. Hủy diệt, bạo ngược, uy nghiêm không thể xâm phạm, bao quanh Hắc Âm hung báo, mặt bố khắp nơi, bên trong con người đã tính đều là sợ sệt và thần phục.

“Ai lại động một bước thì giết không tha.” Giết không tha, một câu bình thân gần như không mang theo một điểm cảm tình, làm cho không khí cũng lạnh lẽo theo, đôi mắt bình thân giống như thần nắm giữ lấy sự sống chết của tất cả mọi người và thú.

“Rống rống! !” Hắc Âm hung báo cũng bị cái khí thế kia lây nhiễm không thể phản kháng, thế nhưng mà đang nhìn đến ánh mắt vô tình của Mặc Hi đang chăm chú nhìn mình thì một cỗ tuyệt vọng từ trong lòng hiện ra, từ vong tuyệt vọng ngược lại khơi dậy ý chí muốn sống của nó, trong miệng rống to lặp đi

lập lại, lại không thấy một dị thú nào tiến lên trước, đều ngây người nguyên tại chỗ.

Nói ra thì dị thú miễn cảm với nguy hiểm hơn loài người nhiều, năng lực như vậy làm cho bọn nó càng hiểu được sự đáng sợ trong khí thế của Mặc Hi, cho nên càng thêm sợ hãi, cái uy thế kia... Giống như... Giống như... sự tức giận của thần, mặc dù... Cũng không mãnh liệt như vậy, hoặc phải nói chỉ là một tia nhưng lại làm cho bọn nó không dám hành động một chút nào.

“Trê...” ở bên trong cảm xúc sợ hãi của Hắc Ám hung báo, Mặc Hi không có nhân hạ, điện quang màu tím trắng trong tay đã lóe ra, người động một cái thì đã đến trước mặt Hắc Ám hung báo, lưỡi dao sắc bén bằng vàng đâm vào người của nó, xoáy dẫn lõi điện chỉ lực xâm nhập trong đó.

Bây giờ Mặc Hi chỉ dùng vũ lực mà có thể kích sát dị thú cấp b, nếu sử dụng dị năng thì càng không nói chơi, càng huống chi chỉ dùng khí thế, lúc Hắc Ám hung báo đã mất ý chí tranh đấu và tâm lý tuyệt vọng hoảng loạn, đột nhiên một kích sát thì đương nhiên là có thể.

“Rồng! ! !” tiếng rồng điếc cả tai vang vọng vào tận bên trong rừng, sau đó tiêu tán bi thương.

Nó chết, Mặc Hi không chút nào do dự dùng lưỡi dao sắc bén cắt đầu Hắc Ám hung báo, cầm viên dị năng hạch màu đen đi, tiếp theo liếc mắt quét qua dị thú đang bao quanh, “Rời đi.”

“Oanh ầm ầm!” Không giống với yên tĩnh lúc đến, Mặc Hi nói xong, dị thú nhất thời giống như đạt được đặc xá rồi bốn phương tám hướng chạy đi, chỉ sợ chính mình chạy chậm, thì kết cục của Hắc Ám hung báo sẽ rút xuống người mình.

Mà khi bấy dị thú tán đi, khí thế trên người Mặc Hi cũng thu liễm hết lại, cô vẫn cái áo trắng như tuyết, tóc đen như thác nước, hơi thở trong veo, cười đến bình thản. Gió tay lên bỏ thì thể Hắc Ám hung báo ở dưới mặt đất vào trong giới chỉ không gian, liếc nhìn về phía Liệt Diễm cuồng sư đã đột phá thành công.

Giờ phút này nó thay đổi khá nhiều, ngọn lửa trên người nó càng thêm thiêu đốt mãnh liệt, tứ chi tráng kiện hơn, bên trên có lân phiến đỏ lửa bao quanh, chân đạp hỏa diễm giống như trôi nổi ở giữa không trung, nanh vuốt sắc nhọn, đều thể hiện nó không giống ngày xưa, đúng là hình thái dị thú Ma Diễm cuồng sư cấp b, mặc dù chỉ là một chữ chênh lệch nhưng thực lực lại long trời lở đất.

Mặc Hi nhẹ nhàng cười cười, nhìn Ma Diễm cuồng sư trước mắt, rõ ràng thấy sợ sệt trong mắt nó, không sai, đó là sợ sệt.

Vừa mới Mặc Hi phát tán ra khí thế, nó có thể cảm giác thấy, cái khí thế kia khiến nó không dậy nổi một tia phản kháng nào, hơn nữa thấy Mặc Hi dễ dàng giết chết Hắc Ám hung báo một phương lĩnh chủ này, lưu loát đoạt lấy dị năng hạch của nó, làm cho nó không thể không kinh, một khắc này, nó mới biết được những ngày trước Mặc Hi đã thủ hạ lưu tình với nó như thế nào.

“Thế nào? Tiểu sư tử sợ chị rồi hả?” Mặc Hi mới chuẩn bị đến gần, thì thấy Ma Diễm cuồng sư lui về phía sau một bước thì ngừng lại, nhạt cười nói.

Ma Diễm cuồng sư không trả lời, đứng yên không nhúc nhích, mắt chớp động, hình như đang tránh né cái gì đó.

Mặc Hi không có nói tiếp, xoay người rời khỏi, cô cũng hiểu Ma Diễm cuồng sư sợ cái gì, cô cũng không để ý, cô có cảm tình với nó, thời gian một năm đã đủ để nó rời đi, mấy ngày này quả thật nó làm cô vui khá nhiều, trợ nó đột phá chính là báo đáp lại nó.

Ngay lúc Mặc Hi quay người nhanh chóng biến mất thì đột nhiên phía sau truyền tới một trận xé gió nóng rát, cùng với một tiếng gầm rú, “Rồng ô...”

“Hả?” Mặc Hi hơi sững sờ, Tụu thấy đứng ở trước mắt mình ma diễm cuồng sư, bởi vì cái kia trong nháy mắt chạy như điên để cái kia trên đường đi bãi cỏ tận thành tro tẫn.

“NGAO ô!” Ma Diễm cuồng sư lại gầm rú, con người đỏ lửa nhìn Mặc Hi tôn kính cùng với kiên định, thân thể to lớn nằm xuống ngay tại Mặc Hi đang bị mê hoặc, thấy Mặc Hi đều không có hành động gì, không khỏi ngẩn đầu nhìn Mặc Hi, ánh mắt hết sức là cầu khẩn.

Ánh mắt Mặc Hi lóe lên, liền nghĩ đến cái gì, khóe miệng cũng cong cong lên, nhìn nó dưới mặt đất, “Em muốn đi cùng chị?”

“NGAO ô!” Gật đầu, chỉ thấy Ma diễm cuồng sư thực sự gật đầu, mắt nhìn tay của Mặc Hi, “Rồng rồng” kêu mấy tiếng rồi cúi đầu cắn xé bàn tay của mình chảy máu.

“Chị hiểu ý của em, chị không cần khế ước, em nguyện ý thì hãy đi cùng chị, theo đó tự do.” Mặc Hi thò tay vuốt ve cái đầu to lớn của Ma Diễm cuồng sư, cô biết rõ, dù không chế đỉnh khế ước nhưng Ma Diễm cuồng sư sẽ không rời bỏ cô, bởi vì dị thú chỉ cần nhận định chủ nhân cũng sẽ không phản bội, nhất là tự chủ nhận định chủ nhân.

“Rồng A...!” Ma Diễm cuồng sư gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt – trông mong nhìn Mặc Hi, cái ánh mắt kia dường như rất cảm động, nước mắt mờ mờ lung.

“Haha!” Không phải do Mặc Hi, chỉ có thể nói Ma Diễm cuồng sư này thật sự khác loài, thần sắc nhân tính hóa cũng quá hài hước rồi, vỗ đầu nó, xoay người an vị lên lưng nó, cười nói, “Đi thôi, đi trở về.”

“Rồng! !” Ma Diễm cuồng sư gầm rú một tiếng, hỏa diễm trên sống lưng bởi vì Mặc Hi ngồi trên đi liền đã khổng lồ chế tán khai, lân phiến đỏ lửa bạo lộ ở bên ngoài, dưới chân đạp lấy hỏa diễm xích hồng, như thể trôi nổi ở giữa không trung, nhanh chóng chạy ra khỏi trung tâm khu rừng.

Nhưng mà cô không biết vừa rồi cô mới biểu hiện ra khí thế đã bị không ít cường giả bí ẩn chú ý.

Ở ngoài ngàn dặm, ở bên trong học viện dị võ Andara, lại một lần nữa trình diễn cảnh tiễn biệt, mà nhân vật chính là người quen của Mặc Hi.

Tổng cộng năm người, trong đó An Diệc Kỳ, Khó Lạp, Hắc Ảnh, Đan Thử đã học năm thứ 5, còn có một khác có một thiếu niên, mà bọn hắn đưa tiễn chính là một thiếu nữ, 14 tuổi, người đã phát dục hoàn toàn có lồi có lõm, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, chỗ cần lớn thì lớn, làn da không trắng lấm nhưng lại tràn đầy khỏe mạnh và hoang dã, tóc màu đen bị buộc thành một bả đuôi ngựa, như đôi mắt y hệt mèo, sống mũi xinh xắn, cộng thêm cái miệng nhỏ anh đào kia, nghiêm nhiên một người đẹp hoang dã quyến rũ, người đó đúng là Lạc Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 31: Muốn ta thần phục? Chết đi

Edit: Mị Mị Beta: Sakura Giờ phút ly biệt này cũng giống như lần chia tay Mặc Hi, vô cùng buồn bã, dù sao mọi người cũng đã quen biết khá lâu.

“Này! Cậu định cứ đi như vậy hả?” Vẫn là An Diệc Kỳ lên tiếng, dù sao thì mấy nam sinh có mặt ở đây ai cũng không thích nói chuyện, nếu không muốn nói là không biết làm cách nào để lên tiếng.

“Ừ!” Lạc Nguyệt gật đầu, lúc này cô cũng không thèm ngó ngang đến giọng điệu ác khẩu của An Diệc Kỳ, nhẹ nhàng cười, đôi mắt màu đen chớp động tia thâm trầm, lộ ra có chút thành thực, nhanh chóng tán đi, khoe miệng cười thật to, vẫn là cô bé hoạt bát đã tính như trước “Nhà có một việc nên tớ phải về! Hắc hắc!”

“Nhà cậu thật rắc rối.” An Diệc Kỳ chép chép miệng, tiếp theo lại có chút làm nũng lên tiếng “Nhưng lần này đi trở về có khi nào quên hết đám tụ này không thể.”

Nhìn khuôn mặt tuần tú của An Diệc Kỳ hòa cùng với mái tóc bạc dưới ánh nắng mặt trời, cô gật đầu, môi vẫn nở nụ cười, lẩm liết nói “Nhất định sẽ không! Mọi người vĩnh viễn là bạn của tớ cho đến chết!”

“Ai chết cùng bạn! Thô tục quá!” An Diệc Kỳ nói móc không nề tình.

“Ha ha, sao cũng được.” Lại không nghĩ đến, Lạc Nguyệt không phản bác, thậm chí còn lẩm bẩm, điều này khiến cho An Diệc Kỳ sợ hãi, vừa định hỏi lại xem cô ấy nói gì, thì lại thấy cô bé đã nở nụ cười, nhìn mọi người một cái rồi lại nhìn về phía Lạc Nham đang đợi cô không xa “Vây, các cậu, tớ đi đây, tuyệt đối đừng quên tớ đấy!”

“Hả? À! Đi đường cẩn thận.” An Diệc Kỳ cũng không biết nói gì, chỉ chúc một câu rồi thôi.

“Ừ”

Hắc Ảnh. “Cẩn thận.”

Khó Lạp “Đi đường bình an nha.”

Đan Thử lấy từ trong lòng ra một vật đưa tới trước mặt Lạc Nguyệt, mặt nở nụ cười sáng ngời “Hắc hắc, người đẹp Lạc, cái này là lễ vật chia tay tớ cho cậu!”

“Hả” Lạc Nguyệt vừa đưa tay cầm lấy, liền thấy rõ là đôi bao tay màu đen, nhìn có chút quen mắt, cô lật qua lật lại xem vài lần rồi đột nhiên mở lớn mắt “Này là?”

“Không sai, đôi bao tay này giống với Hi đấy!” Đan Thử nói ra đáp án, nhất thời khiến cho Lạc Nguyệt cười hí hóp, đeo lên tay, “Cám ơn cậu.” Hi à! Có đôi bao tay giống với Hi nè...

Trong đầu hiện ra khuôn mặt tươi của Mặc Hi, cũng khiến cô cười theo, đã gần một năm rồi, không biết bây giờ cô ấy thế nào? Chắc càng thêm cường đại rồi, mình cũng phải cố gắng hơn nữa mới được.

Thiếu niên còn nhìn Lạc Nguyệt cũng không nói gì, chẳng qua là lấy một phong thư trong tay đưa cho cô.

Lạc Nguyệt nhìn phong thư, mắt chớp chớp rồi nói “Trương Ninh, cậu đừng có đưa thư tình cho tớ nha, nếu thật thì tớ không nhận đâu.”

“Ách...” bị Lạc Nguyệt nói như thế sắc mặt của thiếu niên thoáng chốc cứng đờ, trong con ngươi lóe lên vẻ thất vọng rồi lại biến mất, cười nhẹ “Không phải đâu, cậu yên tâm”

“A, thế thì còn được.” Lạc Nguyệt giả vờ không thấy nét thất vọng của Trương Ninh, đưa tay tùy ý nhận lấy phong thư, sau đó lại nhìn mọi người một lần

nữa, vẫy tay “Tớ đi đây! Hẹn gặp lại!”

“Ừ! Hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!”

“Đừng quên chúng tớ đây!”

“Thuận buồm xuôi gió nhé!”

Vừa nghe mọi người nói tạm biệt, Lạc Nguyệt đi thẳng, đến bên cạnh Lạc Nham, mới hô lên một tiếng “Ông nội!”

“Ừ.” Trong giọng nói của Lạc Nham có xen lẫn chút yêu thương, xoay đầu nhìn thoáng qua đám trẻ đứng ngay cửa học viện Andra, đưa tay vuốt đầu Lạc Nguyệt, khỏe miệng hiện lên nụ cười từ ái, “Bốn năm qua Tiểu Nguyệt rất vui nha!”

“Dạ! Rất vui!” Lạc Nguyệt gật đầu thật mạnh, cô sẽ luôn trân trọng cuộc sống trong bốn năm này, tuyệt đối sẽ không quên, tuyệt đối sẽ không.

“Tiểu Nguyệt, có một số việc, ông nội cũng không có cách nào khác.” Hai người cùng nhau đi tới, Lạc Nham lên tiếng nói.

Lạc Nguyệt ngược đầu, nhìn Lạc Nham cười một tiếng, “Cháu hiểu mà ông nội, thế giới này cường giả vi tôn, cháu muốn sống tốt hơn, muốn bảo vệ được những người cháu muốn bảo vệ khỏi những kẻ làm hại chúng ta, cho nên cháu phải tranh thủ, không có đường lui nữa rồi.”

Trong đôi mắt trong sáng tràn đầy kiên định.

Lạc Nham nhìn thấy ánh mắt như thế thì vô cùng sửng sốt, sau đó cũng cười theo cô, nụ cười kia có chút vui mừng xen lẫn đau lòng “Tiểu Nguyệt, cháu đã trưởng thành rồi.”

“Dạ! Cháu đã trưởng thành thật mà!” Lạc Nguyệt cười nhẹ, giờ phút này cô đã tiềm ẩn gương mặt đơn thuần khi đối mặt với đám người Mặc Hi đi, đối lấy là một gương mặt hơi có chút tính toán xen lẫn tàn nhẫn, cô phải cường đại, phải để người khác nhìn theo cô.

Một khắc này, thanh linh cô nhớ tới một bóng ảnh màu trắng, cùng với gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, với thực lực cường đại khiến người khác rung động, lúc nào cũng tươi cười thuần tịnh mà bình thản, nhìn mình với ánh mắt ấm áp, luôn khiến người khác tín nhiệm, khiến người khác yên tâm.

Mặc Hi...

Tớ nhất định sẽ kiên trì đến cùng, tớ nhất định sẽ cường đại giống như cậu.

“Tiểu sư tử, nên làm việc rồi.” bên trong Dị thú thực lâm, Mặc Hi mặc quần áo màu trắng nhảy xuống từ lưng của Ma Diễm Cuồng Sư, đứng trên một cành cây, cười nhẹ nói.

“Rống!” Ma Diễm Cuồng Sư đáng thương hê hê rống một tiếng, đang lơ lửng giữa không trung rồi đi vào sâu trong rừng cây.

Mặc Hi nhìn hấn một cái, rồi cũng đi về một hướng khác, không ngừng nhảy từ cành cây này qua cành cây khác, tốc độ nhanh vô cùng.

Một tháng rồi, vậy mà Thanh Dục vẫn chưa tỉnh, mà trong một tháng này Mặc Hi cũng không rảnh rỗi, không ngừng xâm nhập vào sâu trong Dị thú thực lâm, không ngừng chiến đấu, không ngừng đột phá.

“Xoẹt...” lại một dị thú nữa bị giết chết trong lõi điện, Mặc Hi không chút do dự móc lấy dị năng hạch trong đầu của dị thú nọ bỏ vào nhẫn không gian, những ngày liệp sát dị thú vừa qua, Mặc Hi cũng không nhớ nổi mình đã thu hoạch được bao nhiêu dị năng hạch để cho vào nhẫn không gian nữa.

Chớp mắt nhìn qua một ... phương hướng khác, không biết Tiểu sư tử kia thế nào rồi.

Mà đang trong lúc Mặc Hi nghĩ tới, đột nhiên phía sau vang lên một tiếng rống rền trời, xen lẫn ý thống khổ cùng bi thiết ai nghe cũng hiểu được, về mặt Mặc Hi biến đổi, đó là tiếng gào của Tiểu sư tử.

Cô không nghĩ thêm gì khác, thân chợt động, đã gần đến chỗ phát ra tiếng rống.

Bên này Mặc Hi đang gấp rút chạy tới, Ma Diễm Cuồng Sư bên kia đã gặp nguy hiểm vô cùng, Ma Diễm Cuồng Sư đang đứng trên mặt đất, cả người có chút run rẩy, con người mở lớn chớp động sợ hãi lại có chút kiên định, trên lưng vốn dĩ được bao trùm ngọn lửa thì lúc này đã xuất hiện một vết thương lớn, máu tươi tràn ra ngoài.

Đối diện nó là một con dị thú khác, quanh thân được phủ một lớp lông trắng như chỉ bạc, một con hồ ly, trong đôi mắt sắc mảnh của nó là con người màu đỏ, vô cùng mỉa mai, phía sau lưng là 7 cái đuôi, chỉ cần cử động nhẹ một chút là bụi bay mù mịt. bộ dáng này, chính là một dị thú cấp A+, Thất Vỹ Ngân Hồ.

Đối với ngân hồ, muốn phân loại thực lực thì dựa vào số đuôi nó có được, số đuôi càng nhiều thì thực lực càng cao, mà con này có bảy cái đuôi, tức là ở cấp A+, tương đương với Dị vương đỉnh phong của loài người.

Chân trước của Thất Vỹ Ngân Hồ khẽ cong lại, khuôn mặt nhìn Ma Diễm Cuồng Sur lại tràn đầy vui vẻ, há miệng cười nói “Tiểu sư tử, chỉ cần mi thần phục ta, cho ta biết một ít chuyện, ta tuyệt đối sẽ không khiến mi chịu thiệt thòi đâu!”

Không sai, dị thú đạt đến cấp A đều có thể nói tiếng người.

“Rống, rống, rống.” Ma Diễm Cuồng Sur khẽ rống vài tiếng, đôi mắt tràn đầy bi thiết, cho dù chết nó cũng sẽ không phản bội.

“Hừ!” Nó chỉ hừ lạnh một tiếng đã chấn Ma Diễm Cuồng Sur phun ra một búng máu tươi, lại nghe Thất Vỹ Ngân Hồ nói tiếp “Thế nào? Không muốn? Ma Diễm Cuồng Sur đáng chết, mi có biết thần phục loài người là nỗi sỉ nhục của dị thú không hả?”

“Rống rống!” Nghe lời này, Ma Diễm Cuồng Sur khẽ cúi đầu, những chỉ trong nháy mắt, lại ngẩng lên nhìn Thất Vỹ Ngân Hồ rống lên vài tiếng, bộ dáng kia giống như đang nói, ta làm gì không cần mi quản.

“Hừ!” Lại một tiếng hừ lạnh, khiến cho không khí xuất hiện từng làn sóng chấn động, có thể thấy được Thất Vỹ Ngân Hồ thực sự tức giận rồi, mà lần này càng mãnh liệt hơn lần trước, nó làm cho Ma Diễm Cuồng Sur lại phun tiếp một ngụm máu tươi, cả người lung lay muốn ngã, đây chính là sự khác biệt của thực lực.

“Bốn vương nói lần cuối cùng, thần phục ta, cho mi được sống.” Giọng nói Thất Vỹ Ngân Hồ thâm trầm uy nghiêm, nhìn chăm chăm vào Ma Diễm Cuồng Sur.

“Rống, ô...” Nó rống lên một tiếng bi thương, Ma Diễm Cuồng Sur bất khuất không sợ chết.

“Đây là do mi muốn chết!” Con người màu đỏ của Thất Vỹ Ngân Hồ lóe lên vẻ giết chóc, trong không khí xuất hiện một ngọn lửa, biến thành một con rồng cuộn cuộn gào thét hướng thẳng về phía Ma Diễm Cuồng Sur.

“Rống ô!” Biết rõ không có cách nào tránh được, Ma Diễm Cuồng Sur chợt nhớ đến những lời Mặc Hi từng dạy, cho dù sắp chết cũng phải đánh cược một lần, con người đột nhiên hiện ra quyết tâm hẳn phải chết, ngọn lửa trên người cũng trở nên sôi sục.

“Hả?” Biểu hiện của Ma Diễm Cuồng Sur như vậy cũng khiến cho Thất Vỹ Ngân Hồ sững sốt, so với loài người thì trong dị thú chú trọng đẳng cấp thực lực hơn, dưới tình huống đối mặt với đẳng cấp cao cách xa như Thất Vỹ Ngân Hồ mà Ma Diễm Cuồng Sur còn dám phản kháng, phải nói rằng Ma Diễm Cuồng Sur đã khiến cho Thất Vỹ Ngân Hồ kinh ngạc một chút, nhưng cũng chỉ giật mình một chút mà thôi, càng như vậy càng không thể tha thứ cho nó.

Âm.

Một tiếng nổ kịch liệt vang lên, bụi đất tán đi, chỉ thấy cả người Ma Diễm Cuồng Sur chập vạt không chịu nổi, nằm chổng ngược trên mặt đất không cách nào đứng dậy nổi, ánh mắt lơ đãng, có thể thấy được, vừa rồi khi ngăn cản được chiêu kia nó đã sử dụng hết toàn bộ thực lực.

“Ha ha! Không tệ! Lại còn dám phản kháng, nhưng mà chỉ có thế mà mi đã nghĩ mình thoát chết sao?” Thất Vỹ Ngân Hồ chế nhạo nói, từng lưỡi phong đao đã nổi lên bốn phía xung quanh nó. Ngân hồ nhất tộc, dị năng song hệ Phong- Hỏa.

Vèo –

Mười đạo phong đao bắn thẳng về phía Ma Diễm Cuồng Sur đang nằm trên mặt đất không chút lưu tình, dẫn theo hơi thở của tử vong.

“Ồ!” Ma Diễm Cuồng Sur rên nhẹ một tiếng, đã nhìn thấy cái chết của mình hiện ra trước mắt.

“Xoẹt!”

Tiếng va chạm quái dị vang lên, một vệt ánh sáng màu trắng xuất hiện giữa không gian va chạm cùng với phong đao, ma sát ra tia lửa, sau đó đột nhiên nổ tung, rồi tự mình tiêu tán đi.

Giờ khắc này đôi mắt của Ma Diễm Cuồng Sur cũng mở lớn, nhìn về phía trước đột nhiên hiện ra một bóng ảnh màu trắng, tóc đen khẽ lay động, trong tay lóe ra ánh sáng màu vàng.

Không phải Mặc Hi thì là ai?

“Hửm?” Thất Vỹ Ngân Hồ phía trước cũng chú ý đến bóng người nhỏ nhắn đột nhiên xuất hiện này, đôi mắt đỏ khẽ chớp, dường như nghĩ ra gì đó rồi hí hí mắt cười, liền mở miệng nói “Con nhóc! Đúng là mi rồi! Một tháng trước vừa phóng ra hơi thở kia.”

Đối với chuyện Thất Vỹ Ngân Hồ có thể nói chuyện Mặc Hi cũng đã sớm có hiểu biết, cho nên cũng không có bất kỳ kinh ngạc nào, nhưng nội dung nó nói lại khiến cho trong lòng cô khẽ dao động, trên mặt vẫn cười, vẫn là nụ cười bình thản “Ngân hồ tiên sinh, tôi nghĩ ngài nhầm rồi, nhìn một chút, tôi chỉ là một Dị năng giả cao cấp mà thôi, làm sao có thể phóng thích trút giận chứ?” Vừa nói còn vừa cố ý vung vẩy ánh sáng màu vàng trong tay.

“Ha ha, nhóc con, nói dối là không nên nha.” Huyết quang trong mắt Thất Vỹ Ngân Hồ chớp động, tà liếc về phía ánh sáng trong tay Mặc Hi một cái, “Nếu thật sự là Dị năng giả cao cấp thì mi có thể ngăn cản được một kích vừa rồi của ta sao?”

“Ha ha, vậy ngài đã biết rõ còn cố hỏi làm gì chứ?” Mặc Hi cười nhạt lên tiếng, cũng không hoảng sợ, nói cười phản đối.

“Hừ hừ! Loài người bọn mi chỉ biết khua môi múa mép.” Giọng điệu Thất Vỹ Ngân Hồ trầm xuống, cả người căng lên, nói tiếp “Chỉ cần mi theo ta, ta liền bỏ qua cho con sư tử này, đương nhiên, mi không có lựa chọn, cho dù mi không muốn, ta cũng sẽ đánh bại mi và bắt về.”

Mặc Hi khẽ chớp mắt, từ yêu cầu này cô đã biết mục đích nói chuyện từ đầu tới giờ của Thất Vỹ Ngân Hồ căn bản chính là mình, nhưng mình có gì để bọn họ để ý chứ nhỉ?

“Vậy tôi có thể hỏi Ngân Hồ tiên sinh bắt tôi là vì cái gì được không?”

“Hừ! Chuyện này mi không cần biết, con nhóc, đừng trì hoãn thời gian nữa, nếu mi đã tự đến thì đừng nghĩ tìm cách thoát đi được.” Thất Vỹ Ngân Hồ vừa nói xong, trong không khí đã nổi lên áp lực.

Phải bắt được con nhóc trước mắt này về để nghiên cứu cho kỹ, nó đã tìm cô hơn một tháng nay, nhớ lại khí thế kia của một tháng trước, khí thế giống như thiên phạt, cho dù một chút thôi cũng khiến cho bọn nó sợ hãi, hơn nữa còn có tia chớp màu trắng cô vừa mới sử dụng, việc này càng làm tăng thêm kiên định cho dự định ban đầu của nó.

Chiến hay không chiến?

Phải chiến!

Ánh sáng kiên định trong đôi mắt màu đỏ kia đủ để khiến Mặc Hi hiểu rằng, con Thất Vỹ Ngân Hồ này sẽ không dễ cô đi, đã như vậy thì nhất định phải chiến rồi, nhưng mà con Thất Vỹ Ngân Hồ trước mắt này lại là Di vương đỉnh phong nha, cô phải chiến như thế nào đây?

“Có thể đứng dậy không? Nếu đứng được thì hãy trở về trước cho chị.” Cô quay đầu nhìn Ma Diễm Cuồng Sư nói, trận chiến này cô nắm phần thắng tuyệt đối không tới 20%, nhưng vẫn phải chiến, có một chút hy vọng cũng phải tranh thủ, có lẽ do cuộc sống vừa qua quá yên bình nhạt nhẽo, cho nên ngày hôm nay cứ coi như là một trận rèn luyện, ngay từ đầu xác định đến địch thủ thực lâm này không phải là muốn rèn luyện sao, vì sống còn mà chiến, không phải là vì muốn nhanh chóng trưởng thành sao?

Nghĩ đến đây, trong mắt Mặc Hi đã ngưng tụ tràn đầy chiến ý mãnh liệt.

“Rống! Rống!” Ma Diễm Cuồng Sư đứng lên, nhìn Mặc Hi rống vào tiếng, rõ ràng là không muốn.

“Một câu nói đừng để tôi nói hai lần.” con người Mặc Hi lạnh lẽo, khẩu khí có chút trầm xuống.

“Ồ rống” mắt Ma Diễm Cuồng Sư mở lớn, cuối cùng cũng thỏa hiệp, hạ giọng gầm nhẹ, rồi xoay người rời khỏi.

Đối với việc Ma Diễm Cuồng Sư rời đi, Thất Vỹ Ngân Hồ cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi không quan tâm tới nữa, ngay từ đầu mục đích của nó là Mặc Hi, con tiểu sư tử kia căn bản không đáng chú ý.

“Ha ha, con nhóc, xem ra mi rất tốt với con sư tử kia nha, chẳng qua tình cảm như thế không biết đối với mi là tốt hay xấu, nếu không phải vì con sư tử kia, căn bản mi sẽ không phải tới đây, và sắp trở thành tù binh của ta.” Thất Vỹ Ngân Hồ cười nói, ý tứ là trào phúng hay là tán thưởng không ai biết, cũng không để ý.

“Ha ha, chuyện này không cần mi nhiều lời.” Mặc Hi cũng không bất kỳ thay đổi, chớp mắt một cái, đột nhiên nhìn về phía sau người nó, trong mắt thoáng nét kinh ngạc “Thật to ...”

“Hả?” cơ hồ là phản ứng theo bản năng, Thất Vỹ Ngân Hồ quay đầu lại, trong lòng sợ hãi và cẩn thận, đến khi nhìn thấy phía sau cái gì đều không có, lúc này mới hiểu được mình bị chơi xỏ, nó có nghĩ thế nào cũng không nghĩ được tình hình thế này rồi mà Mặc Hi vẫn có thể làm ra chuyện như vậy. Phải nói chính xác là, cô đã chọc giận nó.

“Rống!” ngửa đầu rống dài một tiếng, sau đó đã nhìn thấy Mặc Hi cách xa chỗ cũ cả trăm thước, trên khuôn mặt hồ ly tràn đầy chế nhạo, thân khẽ động, đã đến trước mặt Mặc Hi, thấy trên mặt Mặc Hi không một chút kinh hoàng hay kinh ngạc, dường như đã sớm nghĩ đến kết quả này.

“Hừ hừ! Loài người mi thật sự đã chọc giận ta, mi cho là như vậy thì có thể thoát khỏi ta? Quá ngây thơ rồi!” Giọng nói Thất Vỹ Ngân Hồ trầm xuống mang theo tức giận, đôi mắt màu đỏ tựa như dẫn theo ngọn lửa, phong đao đã nổi lên xung quanh “Chẳng lẽ mi không biết ta là song hệ Phong – Hỏa sao? Lại dám trước mặt ta mà so tốc độ?”

“Ngây thơ? Mi là người đầu tiên nói ta như thế, à, không đúng, thú mới đúng.” Dường như cô không cảm giác được giờ phút này mình đang gặp nguy hiểm, Mặc Hi cười nhạt ra tiếng, trong tay liền xuất hiện ánh sáng màu vàng, đầy mây trên mặt đất điên cuồng sinh ra.

“Hừ!” Hồ ly cười chế nhạo một tiếng, nó không hề ngó ngang đến những thứ khác, vô số phong đao đã động lại trong không khí, bắn nhanh về phía Mặc Hi.

Phong đao dày đặc, uy lực trong đó cũng không phải kiểu phong đao sơ giai có thể so sánh được, bất kể tốc độ hay là năng lượng ẩn chứa trong nó.

Bóng ảnh Mặc Hi thoáng động, không ngừng né tránh, chỉ trong chớp lát cây cối trong vòng một trăm mét đã bị san thành bình địa.

“Loài người, không phải ta đã nói rồi sao? Không nên biểu hiện cái mi cho là tốc độ trước mắt ta.” Vừa mới xuất hiện ở một nơi khác, phía sau đã vang lên tiếng cười của Thất Vỹ Ngân Hồ, mắt cô híp lại, còn chưa kịp né tránh đã cảm giác được một đạo đao phong kịch liệt đập thẳng vào lưng, làm cho

cô chấn động phun một ngụm máu tối, cả người rơi thẳng xuống đất, kích khởi tầng tầng bụi đất.

“Khụ khụ!” trên mặt đất, vang lên tiếng ho khan kịch liệt của Mặc Hi, máu tươi cứ thế trào ra, quần áo màu trắng cô đang mặc cũng nhiễm bẩn.

Đáng chết! Đây là thực lực của Dịch vương đỉnh phong sao? Chỉ một chiêu cũng đã khiến mình bị thương!

“Ha ha! Loài người, tức giận sao? Đứng trước thực lực cường đại hơn tuyệt đối thì mi quá mềm yếu!” giọng nói chế nhạo của Thất Vỹ Ngân Hồ lần nữa truyền tới tai Mặc Hi, mục đích muốn đã kích tâm linh của cô, nhưng mà Mặc Hi đâu dễ dàng bị đã kích đến như vậy, và cũng là loại người không biết phản kháng dù chỉ một chút sao?

“Ha ha!” Mặc Hi cũng bật cười, cười đến tự đắc. con ngươi rét lạnh, nhìn về phía Thất Vỹ Ngân Hồ “Cho dù như thế thì sao? Ta còn chưa chết! Và ta cũng sẽ không để mình chết! Ta tuyệt đối không chết!”

Dường như là cảnh báo cho chính mình, con ngươi Mặc Hi chớp động, linh hồn bên trong cũng lóe lên. Con ngươi đen nhánh dưới ánh mắt của Thất Vỹ Ngân Hồ chớp động điện quang, sau đó tản rộng ra, biến thành con ngươi màu tím, màu tím thâm bí, màu tím cao quý mà uy nghiêm.

“Cái gì?” Thất Vỹ Ngân Hồ khó tin, khẽ kêu lên, đôi con ngươi kia thay đổi dưới ánh nhìn chăm chú của nó, đã khiến cho nó kinh ngạc, sao có thể, sao có thể? Làm sao có thể? Đây chính là ánh sáng của Dịch thánh! Cô ta làm sao có thể là Dịch thánh chứ?

Trong lúc chiến đấu, cái không nên nhất chính là thất thần, mà Thất Vỹ Ngân Hồ đã phạm sai lầm này, cho nên, dĩ nhiên là phải nhận lấy hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Điện quang lóe lên, năng lượng trong không khí dường như cũng bị lôi điện màu tím trắng thiêu đốt hơn phân nửa, từng đạo lôi điện từ bốn phương tám hướng ập thẳng về phía Thất Vỹ Ngân Hồ, cho dù lúc này Thất Vỹ Ngân Hồ đã hoàn hồn thì cũng đã bị mất đi thời cơ.

“Xoẹt. xoẹt!”

Là âm thanh quái dị của dòng điện.

“Rống!”

Là tiếng gào thét khỏ của Thất Vỹ Ngân Hồ.

Hai âm thanh hòa cùng nhau một lúc, Mặc Hi cũng không dám buông lỏng chút nào, lại điều khiển thêm một đạo lôi điện từ trên trời đánh xuống, lại tới thêm đạo thứ hai, thứ ba...

Từng đạo lôi điện này so với tuyệt chiêu của cô thì không sánh được nhưng uy lực cũng mười phần khủng bố.

“Rống rống!” Lại một lần nữa, tiếng rống của Thất Vỹ Ngân Hồ lại xuất hiện, sau đó liền nhìn thấy chỗ Thất Vỹ Ngân Hồ như đang bị Mặc Hi ngược đãi kia xuất hiện một con lốc, xoay tròn bốn phương tám hướng, và dĩ nhiên lôi điện của Mặc Hi cũng bị hủy tán đi.

Khói bụi tản ra, bóng ảnh của Thất Vỹ Ngân Hồ xuất hiện, chẳng qua là giờ phút này nhìn nó có chút chật vật, bộ lông màu trắng bạc dơ bẩn không chịu nổi, phía trên có vài chỗ bị cháy đen, trong đôi mắt màu đỏ tràn đầy tức giận và khát máu, quét nhìn bốn phía, nhưng lại không thấy bóng Mặc Hi đâu.

Ở đâu?

Đỉnh —

Mặc Hi xuất hiện, trong tay chớp động chủy thủ bằng lôi điện màu vàng, va chạm cùng với lớp phòng hộ bên ngoài của Thất Vỹ Ngân Hồ, sau đó cô liền nhìn thấy ánh mắt màu đỏ tức giận xen lẫn hung phấn của Thất Vỹ Ngân Hồ, giống như nó đang nói, mi nhất định phải chết!

“Rống!” Rống lên một tiếng, từ trong miệng Thất Vỹ Ngân Hồ bắn ra một đạo công kích kết hợp giữa phong và hỏa.

Sắc mặt Mặc Hi lãnh đạm, trong tình huống nguy hiểm lại tránh được một lần nữa, chủy thủ trong tay không do dự đâm về phía phát ra tiếng rống.

Đỉnh —

Lại một tiếng vang, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh của Thất Vỹ Ngân Hồ ở phía sau, một nhát chủy thủ vừa rồi của cô chính xác đã cán được móng vuốt của Thất Vỹ Ngân Hồ đang vung về phía cô.

Đỉnh, đỉnh đỉnh —

Va chạm không ngừng, cả người Mặc Hi không ngừng lui về sau, sắc mặt càng ngày càng trầm xuống.

Thất Vỹ Ngân Hồ không ngừng tấn công, con ngươi màu đỏ tràn đầy vẻ khát máu.

“Hự!” Có lúc bị phong đao cắt trúng người, Mặc Hi khẽ hừ một tiếng, cả người lại chớp động tránh được, giờ phút này có thể nói cô đang trong tình trạng vô cùng đáng thương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã chi chít vết thương lớn nhỏ, cạn có sâu có, cả khuôn mặt dường như bị máu tươi che kín, nhìn

qua nếu không cứu kịp lúc, về sau chỉ sợ là bị hủy dung thôi.

Mà các vết thương trên thân thể lại càng đáng sợ, quần áo màu trắng lúc này dường như đã biến thành vải rách, trắng và đỏ xen lẫn, cổ tay và cổ chân bị bại lộ bên ngoài, đều tràn đầy vết thương. Giống như một em bé chuẩn bị bị mổ xẻ.

“Phu phù...” cô há miệng thở dốc, lời điện chạy qua khắp cơ thể, thống khổ được thay bằng một thân cơ năng không biết mệt mỏi. giương mắt nhìn về phía Thất Vỹ Ngân Hồ ở đối diện, mặc dù cũng có chút thở dốc, nhưng vẫn tốt hơn cô nhiều, cô khẽ cắn răng, đây chính là sự khác biệt sao? Đây chính là thực lực của Dĩ vương sao? Người đạt đến Dĩ vương không nhiều cũng không ít, quả nhiên cô cảm thấy mình vẫn không được!

“Ha ha ha! Loài người, mi chịu hết nổi rồi sao! Nhìn dáng vẻ của mi bây giờ đi, thật sự đáng thương! Chịu thua đi! Thần phục đi! Như thế, nói không chừng ta sẽ tha cho mi được sống!” Thất Vỹ Ngân Hồ cười to ra tiếng, trong mắt nó Mặc Hi trước mắt căn bản đã giống như cung hết đà mà thôi.

Thần phục?

“Ha ha ha! Buồn cười quá! Buồn cười!” Vốn dĩ còn mệt mỏi, lúc này Mặc Hi đã đứng thẳng lên, con ngươi màu tím hết sức ngạo mạn xen lẫn bi phẫn, giống như đang nhìn xuống thần dân chúng sinh bên dưới, hai chữ thần phục đã khiến cho linh hồn trong cô bị kích thích phát tán ra ánh sáng rộng rãi, giống như hai chữ này của Thất Vỹ Ngân Hồ đã xâm phạm đến quyền uy của nó, chỉ nghe Mặc Hi lãnh đạm nói “Thần phục? Chỉ có mọi người thần phục ta, còn muốn ta thần phục sao? Đi chết đi!”

Âm ầm! Khí thể phát tán ra, dẫn theo hơi thở hủy diệt, uy nghiêm, không thể xâm phạm, lừng văng trong không khí, chậm rãi xâm nhập vào tim của Thất Vỹ Ngân Hồ, khiến chân nó không kiềm được lui về sau một bước, ánh mắt đỏ hồng chớp động, không sai, chính là khí thể này, cho dù chỉ một chút thôi, nhưng cũng rất giống thiên phạt, là khí thể khiến cho người ta không dám nảy sinh cho dù chỉ một chút ý chí phản kháng!

“Loài người! Mi nên cảm thấy vinh hạnh, để ta sử dụng chiêu này, này coi như ta thừa nhận mi!” Thất Vỹ Ngân Hồ đột nhiên lên tiếng nói, có thể phát tán ra khí thể như vậy, Mặc Hi đáng để nó công nhận, ngay từ đầu nó nghĩ muốn giết Mặc Hi cơ bản nó sẽ không tốn bao nhiêu công sức, nhưng không nghĩ tới, nó vẫn phải dùng tới chiêu này, coi như một chiêu này là thể hiện ra sự tôn kính của nó đối với Mặc Hi.

Lời vừa dứt, năng lượng đậm đặc phát tán ra từ cơ thể của Thất Vỹ Ngân Hồ, không khí bắt đầu dao động, phong kết hợp với hỏa, đột nhiên Mặc Hi cảm giác được cảnh vật xung quanh bị biến đổi, trước mắt vẫn là ở sau trong thực lâm, nhưng cũng không phải là thực lâm, dưới ánh nhìn của tử nhân, rõ ràng cô nhìn ra được ở đây chỉ còn tồn tại hai loại năng lượng phong và hỏa.

Áo giáp sao?

Không! Mặc Hi mỉm cười nói lớn, này phải gọi là ... Vực! Là Vực chân thật! Mà trong thế giới vực này, người bố trí ra nó chính là thần.

Thần thì sao? Cho dù là thần đi nữa thì tính mạng của ta chỉ có thể do ta tự khống chế!

Con ngươi màu tím hết sức trong trẻo lạnh lùng, cho dù là Vực, ta cũng phải phá đi ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 32: Tiểu hồ ly, mi đáng chết.

Edit: Mị Mị Beta: Sakura Ánh sáng trong linh hồn lóe ra càng kịch liệt, điện quang trong đôi mắt màu tím cũng dao động càng ngày càng nhanh, mặc dù lúc này bầu trời ở đây vẫn trong sáng nhưng bên ngoài thì mây đen đã bắt đầu ngưng tụ, rõ ràng Mặc Hi muốn sử dụng tuyệt chiêu kia.

“Hả?” Trong không khí đột nhiên truyền tới tiếng kêu nhẹ của Thất Vỹ Ngân Hồ, nhưng không biết rốt cuộc nó đang ở vị trí nào, lại nghe giọng nói của nó vang lên một lần nữa “Mi đang chuẩn bị tuyệt chiêu sao? Ha ha! Thú vị a thú vị! Vậy bản thân ta muốn nhìn xem tuyệt chiêu của mi cường đại thế nào!”

Nói xong, giọng nói biến mất, cũng không thấy nó xuất hiện nữa.

Đây là khinh thường, tuyệt đối khinh thường!

Đồng ý cho cô thời gian để ngưng tụ tuyệt chiêu, không ra mặt ngăn cản, Mặc Hi lại lần nữa cảm giác được bi ai của kẻ yếu, nhưng cô không bỏ cuộc, thế giới này chính là cường giả vi tôn, cô sẽ không khóc nháo, không hô hoán, bởi vì đây chính là do tài nghệ của cô không bằng người, cái bây giờ cô nên làm nhất là nắm chặt thời cơ, nắm chặt quyền khống chế tính mạng của mình trong tay.

“Oanh!” Bầu trời bao la bên ngoài đã truyền tới tiếng vang kịch liệt, vang dội tới tận đây, làm cho không gian bị chấn động nhẹ, kết quả như vậy cũng đủ để cho Thất Vỹ Ngân Hồ ẩn trong bóng tối cảm thấy rét run ở trong lòng, quả nhiên, thật giống, mặc dù uy lực và khí thể này không sánh bằng lúc trước,

nhưng thật sự là rất giống!

Thuận theo năng lượng ngưng tụ giữa không trung, đầu tiên là từng trảng gào rú của các loại dị thú bên trong thực lâm, sau đó lại an tĩnh, an tĩnh đến đáng sợ, có chăng thì chính là năng lượng ngưng tụ giữa không trung vẫn không ngừng tăng cường, từng đạo lôi điện màu trắng tím dần hình thành.

Phiêu Linh và Nghiêm Mạc Phi đang ở nhà, vốn dĩ trong tay Nghiêm Mạc Phi đang cầm cần câu cá bên bờ sông, lại đột nhiên run lên, đồng thời mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phương hướng của Mạc Hi, ánh mắt vô cùng âm u, trong miệng lầm bầm “Đây là... cái cảm giác này... nhưng lại có chút giống có chút không. này rốt cuộc là cái gì...”

Nhanh chóng buông tay, rồi chuyển người, tiếp tục câu cá.

Phiêu Linh ở bên khác cũng giống như có cảm giác quay đầu nhìn về phía Mạc Hi, cảm giác này hình như là Mạc Hi? Là vì cái gì cô phải làm như thế?

Sắc mặt lẫn ánh mắt đều ngây ra, cả người mặc quần áo màu đen thoáng động, giống như chuẩn bị hướng về phía Mạc Hi mà đi tới, nhưng đúng lúc này lại nghe tiếng của Nghiêm Mạc Phi bên tai “Linh, chỗ đó ít nhất là chiến đấu của dị thú cấp A+ đấy!”

Ý của ông là Linh bây giờ còn chưa đủ tư cách đi đâu.

“Dạ” Phiêu Linh hờ hững trả lời một tiếng, tốc độ của bản thân cũng không thay đổi, đã biến mất.

“...” Ông lão cũng không quay đầu, im lặng, biểu hiện trên không trung kia rõ ràng chính là do Mạc Hi làm ra, thật khiến người khác nhìn không thấu mà.

Ngẩng đầu, ở đây trời quang, nhưng vẫn bị tiếng vang kịch liệt của sấm sét bị ảnh hưởng, kia là khí thế làm rung động tâm linh.

Mà bọn họ đều không phát hiện, Thanh Dực đang nằm trong nhà gỗ mí mắt cũng nhẹ nhàng cử động, sau đó lại tiếp tục yên lặng.

Bên này Phiêu Linh không ngừng gấp rút lên đường, mà bên kia Mạc Hi bị vây trong vực đang không ngừng chịu kịch liệt thống khổ, năng lượng trong cơ thể vẫn không ngừng tuôn ra, chịu đựng lấy thống khổ, cùng liên kết với năng lượng có tính hủy diệt trên thiên không, một lần này, không thành công thì thành nhân!

“Loài người! Chuẩn bị xong rồi sao?” Giọng nói của Thất Vỹ Ngân Hồ xuất hiện, giờ phút này giọng nói của nó đã giảm đi vài phần tùy ý, nhiều hơn vài phần ngưng trọng.

“A.” hơi nhếch miệng, cô mất máu nhiều quá dường như muốn ngã, cảm thụ được cảm giác bá đạo của một người đứng trên đỉnh cao thế giới, cô vẫn cười, cho dù bị bắt, hay là chết, cô cũng muốn chiến đấu đến phút cuối cùng.

“Khụ!” lại phun ra một búng máu tươi, cô cười nói “Thiên lôi, phạt!”

Oanh long —

Tiếng động rung trời chấn động cả mặt đất, năng lượng hủy diệt được ngưng tụ trong đám mây đen đậm đặc cuối cùng cũng hiện hình, lôi điện màu trắng tím âm âm phóng xuống, oanh kích tại chỗ.

Ngay cả bên trong Vực cũng bị chấn động, bước chân Mạc Hi hơi bất ổn, máu đọng trên khuôn mặt tái nhợt cũng đã khô lại, lúc này cô lại bị chấn động phun thêm một ngụm máu tươi, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, bởi vì Vực không ổn định mà phải thừa nhận thêm áp lực của năng lượng truyền tới.

Oanh ừ ừ ——

Đạo thứ nhất xuất hiện, đạo thứ hai, đạo thứ ba, lôi điện không ngừng phóng xuống, mỗi lần kích xuống Vực là mỗi lần Vực bị chấn động, mà Mạc Hi cũng liên tục thừa nhận áp lực do năng lượng trong Vực không ổn định, máu tươi trong miệng trào ra càng nhiều, các miệng vết thương trên mặt, trên người vốn dĩ đã khô bây giờ lại bị nứt ra một lần nữa, máu tươi từ đó tràn ra, làn da của cô bây giờ tái nhợt giống như không còn chút máu.

“Ha ha! Lợi hại a! Lợi hại! Loài người kia, mi thật sự khiến ta giật mình rồi! Nhưng mi cho rằng như vậy là có thể đánh bại được ta sao? Vậy mi đã quá khinh thường tu vi cấp Dị vương rồi. Hãy buông tay chịu trói đi!” Giọng nói của Thất Vỹ Ngân Hồ mặc dù có chút buồn bực nhưng vẫn mười phần tự tin.

“Ha, khụ khụ!” Cả người Mạc Hi lại lao đảo, ho khan cố kiềm chế ngụm máu trong miệng muốn trào ra. Cô ngẩng đầu, con ngươi màu tím có chút bất định, sau đó lại thấy cô cười nói “Không! Tôi chưa bao giờ xem thường!”

Đây là tu vi cấp Vng a! Thế lực khiến người kích động! Cấp Vương!

Mạnh mẽ khống chế tâm thần, không để năng lượng đang ngưng tụ trên bầu trời bị tiêu tán, bên trong thân thể Mạc Hi bày ra một tuyến chảy năng lượng xuôi về phía linh hồn, dưới áp lực bên ngoài, nó càng vận động nhanh chóng, loại cảm giác vừa hư không vừa thống khổ, nhưng cảm giác vận chuyển nhanh chóng kia khiến cho cô có tư vị nói không nên lời, sau đó nghe cô nói “Thiên lôi, ngưng!”

Không có công kích, không có công kích tiếp theo, Thất Vỹ Ngân Hồ cũng không thừa dịp này đi công kích Mạc Hi, mà là từ từ đi cảm giác áp lực tiềm ẩn trên bầu trời.

Mà giờ khắc này, Mặc Hi lại đang nhắm mắt, khóe miệng vẫn treo nụ cười nhẹ, giống như đang nghĩ đến chuyện tốt đẹp nào đó, vẫn thuần tịnh và không nhiễm bụi trần như vậy, giống như... hoàn toàn sáp nhập với tự nhiên, sáp nhập toàn bộ.

“Hả? Đây là cái gì?” Trong tối, Thất Vỹ Ngân Hồ đột nhiên kêu lên, không phải vì biến hóa của Mặc Hi, mà là đột nhiên nó cảm giác chỗ đứng của mình bị phát hiện, bị dòm ngó, nếu là như vậy...

Đột nhiên con người màu đỏ mờ lờn, cũng không cần nghĩ gì tiếp theo liền điều động năng lượng trong Vực cho chấn động, hình thành nên con lốc xen lẫn ngọn lửa hướng về phía Mặc Hi mà tới, cảm giác vô cùng nguy hiểm đã làm cho nó không thể bảo đảm lời nói của nó lúc nãy rồi.

“Cái gì?” Tất cả mọi việc diễn ra trước mắt lại khiến Thất Vỹ Ngân Hồ la lên tiếng, chỉ thấy công kích vừa rồi chưa chạm đến Mặc Hi đã thấy thân hình cô khẽ động, nhẹ nhàng như liễu, liền thoát hiểm, đó là cái gì? Trong Vực của mình làm sao cô ta được điều đó chứ? Vừa rồi cô ta rõ ràng chỉ như tên hết đà mà!

“Khả năng thiên địa?” Ừ! Thất Vỹ Ngân Hồ đột nhiên nghĩ đến điều này, nhưng đáp án này nó không muốn tin tưởng, uy năng thiên địa a, đây chính là một lĩnh vực ít người hiểu đến nhất cho dù chỉ một chút, chỉ cần có người hiểu được, vậy việc giết người không còn là việc gì khó khăn nữa. Nhưng nào đâu chỉ khó khăn? Coi như tu vi cấp Thánh để hiểu được khả năng của thiên địa nay đã ít lại càng ít hơn, truyền thuyết, chỉ cần hiểu thấu khả năng thiên địa, đó chính là đã mở ra được con đường rộng mở, tu vi càng thêm thuận lợi, cho dù là cấp Đế trong truyền thuyết cũng có thể.

Một khắc này, Thất Vỹ Ngân Hồ càng xác định ý nghĩ bắt sống Mặc Hi, bất kể là cỗ khí thể rất giống thiên phạt kia hay là những dòng lôi điện trắng tím, nếu muốn dựa vào đây để hiểu thấu được khả năng của thiên địa thì phải bắt sống được cô ta để tra khảo cho ra khẩu quyết trong đó.

Gió lửa bên trong Vực càng thêm mạnh mẽ, đang trong lúc Thất Vỹ Ngân Hồ chuẩn bị động thủ, thì thấy Mặc Hi mở mắt, nhìn như tùy ý nhưng lại vô cùng nhanh chóng, trong miệng tái nhợt cũng nhẹ nhàng nói ra mấy chữ “Thiên lôi, diệt.”

Một lần này vẫn không có tiếng vang, yên tĩnh đến đáng sợ, nhưng hết lần này đến lần khác chính là cứ yên tĩnh như vậy mới càng tạo ra áp lực, càng làm cho đáy lòng rét run.

“Rống!” cũng không muốn nghĩ thêm gì khác, Thất Vỹ Ngân Hồ rống to một tiếng, toàn bộ năng lượng trong Vực ngưng tụ lại quanh thân thể nó, kỳ thật nó không cần biệt khuất như vậy, nếu ngày từ đầu nó muốn giết Mặc Hi thì cơ bản nó không cần tốn bao nhiêu sức lực và thời gian, nhưng hết lần này đến lần khác nó đều chỉ muốn bắt sống cô, muốn như vậy thì phải khống chế tốt năng lượng, để còn lưu cho cô một hơi thở, bên cạnh đó còn phải ngăn cản công kích của cô.

Trên trời, thuận theo câu nói vừa dứt của Mặc Hi, chỉ thấy ánh sáng lóe lên, giống như đang phá vỡ không gian, một mảnh vụn vụn.

“...”

Hai đạo năng lượng đụng nhau, không có bất kỳ tiếng nổ mạnh nào, vẫn yên lặng như vậy, nhưng lại càng cảm thấy kinh khủng.

Ngay lúc này, Phiêu Linh bên ngoài còn cách mấy trăm thước là tới được chỗ Mặc Hi bỗng nhiên dừng lại, tiếp theo trong mắt toát ra ý cười, cả người liền thối lui nhanh chóng về phía sau.

Đồng...

Tiếng vang như có như không, không khí và năng lượng trong Vực dao động, sau đó dao động ngày càng bộc phát mạnh mẽ tán rộng ra bốn phương tám hướng, giống như tất cả sẽ bị hủy thi diệt tích trong một khắc này.

“Hự, khụ!” trên mặt đất, một chỗ bị bụi đất che lấp lúc này lại động dậy, bên trong vang lên tiếng ho khan như có như không, sau đó liền thấy bóng Phiêu Linh xuất hiện rõ ràng, khóe miệng hần bị dính máu tươi, tình hình này chỉ sợ là lúc này sau khi hần đã lui về sau, nhưng vẫn bị dư chấn làm nội thương, khiến cho hần bị phun ngụm máu, bị thương không nhẹ.

Cổ cũng không làm được gì khác, hần đành đứng yên, nhìn trước mắt một mảnh đất trống, con người đen nhánh chuyển động, sau đó liền hướng thẳng về nơi phát sinh đi đến.

Mà giờ khắc này, hai người dẫn phát ra hết thấy đang lơ lửng giữa không trung, rồi lại đồng thời rơi xuống, chỉ thấy cả người Mặc Hi không còn chút sức lực, quần áo màu trắng trộn lẫn với máu bây giờ như vải rách.

Một bên khác, bộ da lông của Thất Vỹ Ngân Hồ cũng bị nhiễm đầy máu, có nơi bị nám đen, nhìn rất chật vật, khóe miệng cũng bị nhiễm máu tươi, nhưng mà hình như tinh thần vẫn còn tốt, rơi tự do gần xuống đất thì thay đổi thân mình nhẹ nhàng tiếp đất, không hề bị va chạm.

“Hự!” nhưng Mặc Hi thì không tốt được như vậy, từ trên trời rơi xuống, cô lúc này không một chút năng lượng cũng như khí lực, cho dù thân thể mạnh mẽ vẫn bị va chạm khi rơi xuống đất phát ra chấn động, nho nhỏ thịt vụn xen lẫn máu tươi bị phun ra, tình hình này chỉ sợ nội tạng bên trong đã bị phá hủy, xương cốt thì không cần nói tới.

Đã đến đây, Mặc Hi cũng không nhắm mắt lại, mạnh mẽ chống đỡ chính mình, trông mắt có chút mờ mịt nhìn Thất Vỹ Ngân Hồ ngoài trăm thước, ha ha, cuối cùng vẫn thua sao? Thực lực đúng là cách biệt, cho dù sử dụng toàn lực, cũng không làm nó bị thương nặng lắm, thế mà mình bây giờ một chút lực phản kháng cũng không có, dường như đã trở thành người tàn phế.

Linh hồn bên trong cũng có chút âm đạm, chột lóe chột tắt, giống như nó cũng đang miễn cưỡng để chống đỡ.

“Hừ hừ! Loài người kia! Hết chịu nổi rồi sao? Nếu không phải mi còn chút tác dụng, thì chỉ cần dựa vào việc mi làm Bồn vương bị thương, thì Bồn vương đã nuốt mi vào bụng rồi! Thất Vỹ Ngân Hồ trầm thấp nói, từ việc nó xưng Bồn vương cũng biết nó đang thực sự rất tức giận.

“A, hự!” vốn dĩ cô muốn cười, nhưng lại phun ra một búng máu, đáng thương không lời nào diễn tả được.

“Hừ!” Nhìn thấy bộ dáng đỏ của Mặc Hi, Thất Vỹ Ngân Hồ hừ lạnh một tiếng, liền hướng về phía cô chuẩn bị mang cô rời đi, tràng chiến đấu này gây ra động tĩnh quá lớn, khó tránh có thể tạo điều kiện cho kẻ thù tìm tới báo thù.

Dường như có loại cảm giác muốn đột phá, nhưng không biết phải làm thế nào.

“Suru!”

Đang trong lúc Thất Vỹ Ngân Hồ muốn mang cô rời đi thì đột nhiên xuất hiện mấy dây mây màu lục phát tới, Thất Vỹ Ngân Hồ không phí chút sức lực nào đã đánh tan đám dây mây đó, sau đó liền nhìn thấy một bóng ảnh xuất hiện bên cạnh Mặc Hi, chính là Phiêu Linh.

Sau khi nhìn thấy toàn bộ vết thương trên mặt cũng như trên người Mặc Hi, tay Phiêu Linh run nhẹ một chút, ôm lấy Mặc Hi, động tác kia chính hấn cũng không ý thức được rằng đang vô cùng nhẹ nhàng và ôn nhu.

“Hừ! Dám tranh người trong tay Bồn vương sao?” Thất Vỹ Ngân Hồ vốn dĩ đang vô cùng tức giận, sau khi nhìn thấy Phiêu Linh thì làm sao bỏ qua cơ hội giết người trút giận lúc này chứ? Mặc Hi không thể giết, nhưng người trước mắt này có gì không thể giết! Vừa vặn coi nó như chỗ trút giận.

“Rống!” Rống lên một tiếng, Thất Vỹ Ngân Hồ biến mất tại chỗ, trog lòng Phiêu Linh tự nhắc phải cẩn thận, tay ôm Mặc Hi đứng lên, trong chớp mắt, đã thấy mặt đất chỗ hấn vừa đứng trũng một đạo phong dao làm kích khởi bụi đất.

“Hự!” nhưng hấn thoát được kích thứ nhất lại không thoát được kích thứ hai, chưa chờ Phiêu Linh phản ứng lại, thân thể đã bị đánh ra xa, cả người Mặc Hi cũng bị rơi xuống đất, ngã xuống một lần nữa khiến cho ý thức Mặc Hi có xu hướng dần dần mất đi.

“Loài người. Mi đến quả thực không đúng lúc a!” Thất Vỹ Ngân Hồ từ từ đi tới nhìn xuống Phiêu Linh phía dưới, trên mặt mang theo hưng phấn và nụ cười chế nhạo, năng lượng dần ngưng tụ trong không khí.

“Hự, khự khự!” Phiêu Linh nhìn con dị thú cường đại kia đang đi gần tới mình, sắc mặt vẫn lạnh nhạt không biểu tình, cho dù giờ phút này hấn đang đối mặt với sự sống chết của mình.

Đang trong lúc Thất Vỹ Ngân Hồ chuẩn bị động thủ, đột nhiên bên tai liền truyền tới tiếng kêu nhẹ “Dừng tay, dừng tay...”

“Hà?” chớp mắt nhìn lại, liền nhìn thấy đôi mắt màu tím của Mặc Hi đang nhìn bọn họ, đôi môi tái nhợt không chút máu bị cắn nát, rõ ràng lúc này là do cô nói. Về mặt Thất Vỹ Ngân Hồ chế nhạo “Mi cho rằng mi có năng lực ngăn cản ta sao? Hay là mi nghĩ ta sẽ nghe lời mi! Ha ha !”

“Nếu, nếu mi dám động thủ, nếu ta không chết, chắc chắn sẽ diệt toàn tộc của mi!” cả người không còn chút sức lực, Mặc Hi cũng hiểu được, cô nói như vậy cũng vô dụng, đây là sự bi ai của kẻ yếu, nhưng cô phải nói, hoặc là bây giờ Thất Vỹ Ngân Hồ giết cô, hoặc là nó sẽ lưu về sau một mầm họa, đây là cô đang ép nó!

Đôi mắt màu tím thần bí cứ thế nhìn nó chằm chằm, khiến cho Thất Vỹ Ngân Hồ có cảm giác, nếu lần này nó bỏ qua cho cô, nói không chừng cô nói được làm được, cảm giác biệt khuất trong lòng nó vô cùng không thoải mái, dường như ngay từ đầu cảm giác biệt khuất này đã theo nó “Ha ha ha! Tốt! Rất tốt! Loài người kia! Đây là do tự mi tìm! Muốn chết thì Bồn vương thành toàn cho mi!”

Trong đôi mắt màu đỏ tràn ngập lửa giận, đáng chết, đáng chết, cô dám uy hiếp nó sao? Cũng không nhìn lại xem tình hình bây giờ ai là người thắng?

Sau khi cười to ra tiếng, Thất Vỹ Ngân Hồ chuyển thân nhìn về phía Mặc Hi, năng lượng tụ tập trong không khí càng thêm mãnh liệt, rõ ràng Thất Vỹ Ngân Hồ muốn đem lửa giận trong lòng nó phát tiết trong chiêu này, kết hợp phong hỏa, giữa không trung xuất hiện một quả cầu phong hỏa vô cùng kích thích mắt người, thuận theo tiếng rống của Thất Vỹ Ngân Hồ, nó liền rơi xuống Mặc Hi đang nằm trên mặt đất.

“!” Bản thân đối mặt với tử vong, về mặt Phiêu Linh không chút thay đổi, nhưng lúc này nhìn thấy Mặc Hi sắp phải chịu thương tổn, hấn lại trừng lớn mắt, trong đó tràn đầy sợ hãi.

Tử vong là gì?

Cảm thụ sự hủy diệt của năng lượng kia, công kích trong mắt mặt hi dường như chậm đi nhiều, giống như ống kính quay chậm, từng chút tiến về phía trước, để cô cảm nhận rõ sự uy hiếp của tử vong, tử vong...

Không! Làm sao cô có thể chết được! Không thể! Tuyệt đối không thể!

Trong con ngươi màu tím lại phát ra ánh sáng, linh hồn bên trong cũng phát ra ánh sáng, cả hai dường như đang liên kết lại với nhau, cùng nhau dao động, cùng nhau phát sáng, khát vọng sống mãnh liệt cùng với không cam lòng kích khởi ra năng lượng.

Trong một khắc này, Mặc Hi đột nhiên cảm giác được gì đó, muốn nắm bắt nhưng lại lờ mờ không rõ.

“Xoẹt xoẹt!”

Chỉ thấy mặt đất chỗ Mặc Hi đang nằm xuất hiện lồi điện màu trắng tím, nó phát ra trực tiếp từ cơ thể cô, cho dù khiến người hoảng sợ nhưng theo đó cũng không cách nào kháng cự lấy công kích của Thất Vỹ Ngân Hồ, phong hỏa cầu kia chỉ trong một giây nữa thôi sẽ chạm vào Mặc Hi.

[Chủ nhân, gọi em về đi!]

Đột nhiên, trong ý thức cô truyền tới giọng nói vừa quen thuộc vừa vội vàng.

Thanh Dực...

Dưới ánh mắt sợ hãi của Phiêu Linh, và dưới ánh mắt dường như vừa tức tối vừa xen lẫn nho nhỏ hối hận của Thất Vỹ Ngân Hồ, cuối cùng quả cầu phong hỏa kia cũng rơi xuống người Mặc Hi.

“Rống rống!” truyền vào trong tai là tiếng nổ mạnh vang dội, không phải là tiếng từ vọng mà là tiếng dã thú gào thét.

Vô cùng tức tối, vô cùng bạo ngược, vô cùng cuồng bạo, vô cùng uy nghiêm...

Bụi đất tán đi, liền nhìn thấy Mặc Hi đang nằm trên mặt đất được một vòng năng lượng màu đen bao vây, mà trước người cô lúc này lại là một con... mèo nhỏ đen nhánh?

Thất Vỹ Ngân Hồ kinh ngạc đến mức suýt nữa ngã nhào, âm thanh gào rống mới vừa rồi là phát ra từ con mèo nhỏ này? Nhìn đôi mắt màu xanh đen pha lẫn màu đồng đang nhìn mình, trong đó lộ rõ tức tối và khát máu, thật khiến đáy lòng Thất Vỹ Ngân Hồ rét run.

“Tiểu hồ ly đáng chết! Mi đáng chết! Đáng chết!” Liên tục nói ra hai từ đáng chết, tiếng trước nặng hơn tiếng sau, có thể thấy được nó đang vô cùng tức giận.

Tiểu hồ ly...

Xung hồ này phát ra từ con mèo nhỏ trước mặt thật có chút không thích hợp, nhưng Thất Vỹ Ngân Hồ lại không một câu phản kháng, chỉ bởi vì từ cơ thể con mèo nhỏ kia đang phát ra khí tức cổ xưa bạo ngược, khí thế kia cho dù là mấy lão quái ở sâu trong thực lâm cũng không thể sánh được.

Biết nói rồi? Mặc Hi nằm trên mặt đất nghe Thanh Dực phát ra tiếng có chút kinh nghi, xem ra nó đã đột phá a.

“Chủ nhân, em có cái này cho chị.” Ngay sau đó, Thanh Dực quay đầu nhìn Mặc Hi, nhìn nó bây giờ đã thành thực hơn nhiều. Dưới ánh mắt nghi ngờ của Mặc Hi, chỉ thấy chân trước của nó khẽ gác lên trán Mặc Hi, điểm giao nhau phát ra ánh sáng màu đen hơi mờ mờ.

“Ách!” trong đầu cô đột nhiên truyền tới một đồng thông tin, đó là? Tiên? Thần?

Biết! Mình biết rồi! Chính là cái này!

Mặc Hi cuối cùng cũng tìm được nguyên nhân, từ đoạn thông tin Thanh Dực truyền tới cho cô, cô mới tìm được nguyên nhân để đột phá! Cuối cùng cũng nhắm mắt lại, khóe miệng lại hiện lên nụ cười nhàn nhạt, như vậy thoải mái, như vậy tự nhiên, điện quang bao quanh thân thể càng thêm sáng rõ.

Thanh Dực bên ngoài cũng cảm giác được Mặc Hi biến hóa, trong đôi mắt màu đen hiện ra vẻ an tâm và vui mừng, chủ nhân của nó quả nhiên không phải ai cũng so sánh được, lại muốn đột phá rồi!

Thu chân trước về, ánh mắt Thanh Dực chuyển về nhìn thẳng vào Thất Vỹ Ngân Hồ đứng phía trước, trong ánh mắt lúc này lại chỉ có lạnh lùng và khát máu.

“Tiểu hồ ly, dám làm thương chủ nhân của Bồn tôn, mi chuẩn bị tốt để lãnh hậu quả chưa?”

Trong lòng Thất Vỹ Ngân Hồ cả kinh, nhưng chỉ trong nháy mắt, cho dù thế nào nó cũng đã sống không biết bao nhiêu năm tháng rồi, làm sao có thể bị một con mèo nhỏ đang đứng trước mặt này dọa nạt, hơi thở kia quả thực đáng sợ, nhưng nhìn lại tu vi thì căn bản không có gì đặc biệt! Trên mặt nó lại hiện ra vẻ chế nhạo “Hừ hừ. Con mèo đen nhỏ! Mi có biết mi đang nói chuyện với ai không? Mi cho rằng mình có thể thương hại được Bồn vương sao?”

Một bên xưng Bồn tôn, một bên xưng Bồn vương, điều này cho thấy hai thú không ai có ý tứ lùi bước.

“Ha ha ha! Tốt! Rất tốt!” đột nhiên Thanh Dực ngửa mặt lên trời cười dài, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt như điện, bắn thẳng về phía Thất Vỹ Ngân Hồ, “Dám đứng trước mặt Bồn tôn xưng vương, chỉ cần điều này thôi cũng có thể bắt thầy mi thành vạn đoạn rồi.”

Thất Vỹ Ngân Hồ lại bị giọng điệu bá đạo kia làm cho hơi kinh sợ, sau đó dường như nó muốn nói thêm điều gì, lại cái gì cũng chưa kịp ra khỏi miệng, bởi vì cảnh tượng trước mắt khiến nó kinh ngạc mở lớn hai mắt.

Chỉ thấy xung quanh người Thanh Dực xuất hiện năng lượng màu đen, sau đó trong năng lượng có chút biến hóa, vốn dĩ thân thể chỉ như bàn tay lúc này lại lớn lên gần ba thước, tứ chi cường cứng, nanh vuốt sắc bén như dao, trên trán mọc ra sừng nhọn gần nửa thước, đen nhánh như mực, dường như còn

có năng lượng xoay tròn quanh nó, trên sống lưng Thanh Dực lúc này xuất hiện đôi cánh màu đen, nhìn sắc bén như cương thép, chớp động bóng loáng, đuôi dài hơn một thước, đầu đuôi cong lên bén nhọn như vậy.

“Rống!” Một tiếng rống chấn rung cả trời đất.

Vốn dĩ nhìn chỉ như một con mèo nhỏ không lực sát thương, giờ phút này lại biến thành hung thú uy nghiêm tuyệt thế, đôi con ngươi màu xanh đen nhìn chăm chăm Thất Vũ Ngân Hồ, khiến cho nó lui về sau vài bước, trong lòng nó đột nhiên sinh ra cảm giác thần phục.

Làm sao.. làm sao có thể, cảm giác này...

Trong lòng Thất Vũ Ngân Hồ run rẩy, không thể thần phục thì chạy trốn, trong lòng nó lúc này đang nghĩ dường như mình đã chọc tới người không nên chọc rồi, không nói đến hơi thở vừa rồi của con nhóc kia, bây giờ ngay cả con thú gọi cô ta là chủ nhân cũng kinh khủng như thế, hơi thở kia đã quá xa xưa, quá cường đại.

“Hừ hừ! Tiểu hồ ly, bây giờ mới muốn chạy thì đã quá muộn.” Thanh Dực cười lạnh một tiếng nói, vươn thân thể vừa mới trở nên khổng lồ của mình, trong đôi mắt lóe ra tia sáng lạnh.

“Mi... Mi rốt cuộc là cái gì?” Thất Vũ Ngân Hồ mạnh mẽ ép mình trấn định, nhưng giọng nói vẫn không nhịn được run rẩy đã bán đứng sự thật trong lòng nó, quả là phong thủy thay phiên luân chuyển a, lúc đầu kiêu ngạo như vậy giờ phút này lại trở thành con mồi.

“Cái gì?” Thanh Dực cười, thân thể động, đã biến mất.

Trong lòng Thất Vũ Ngân Hồ cả kinh, cũng không nghĩ gì khác, liền chuẩn bị phi thân rồi đi.

Nhưng mà... đơn giản như thế sao?

Bình—

Một tiếng vang thật lớn, Thất Vũ Ngân Hồ đã bị một bàn chân đầy móng vuốt đè xuống mặt đất, hết lần này đến lần khác chỉ nhìn thấy một bàn chân màu đen và móng vuốt nhưng lại không thấy những bộ phận khác.

Sau đó, liền nhìn thấy Thanh Dực lặng lẽ hiện ra, giống như đi ra từ trong không khí, nhìn xuống Thất Vũ Ngân Hồ đang bị mình đè dưới đất, uy nghiêm hùng dung “Tiểu hồ ly, ta đã nói, sẽ đem mi bằm thây vạn đoạn đúng không?”

“Rống ô!” Giờ phút này Thất Vũ Ngân Hồ đã sợ hãi đến không nói nên lời, chỉ có thể dùng tiếng rống nguyên thủy nhất để biểu hiện cảm thụ của mình. Thật đáng sợ, làm sao mình không cảm giác gì được đã bị đánh ngã rồi chứ? Chẳng lẽ hung thú trước mắt này đã có tu vi cấp Hoàng rồi sao?

“Hừ!” Không thèm để ý đến sự cầu khẩn của Thất Vũ Ngân Hồ, Thanh Dực giơ lên một chân khác, năng lượng xung quanh móng nhọn như ẩn như hiện, dưới ánh mắt sợ hãi của Thất Vũ Ngân Hồ mà đồ ập xuống.

“Rống rống!” Nó tru lên thống khổ, lẳng vẳng thật lâu trong dị thú thực lâm, mãi lúc sau tiếng vang mới dần tiêu tán.

Đoạn tứ chi, phá nội tạng, cắt kinh mạch.

Thanh Dực móc lấy dị năng hạch của Thất Vũ Ngân Hồ bị hành hạ tới chết, ném vào nhãn không gian sau đó cũng không ngó ngang gì tới, một đường đi thẳng tới chỗ Mặc Hi đang nằm giống như ngủ say, một mảng lớn năng lượng màu đen xuất hiện dưới lưng của Mặc Hi, nhẹ nhàng nâng cô lên đặt lên lưng của nó, rồi nhìn về phía Phiêu Linh “Có thể tự đi được không?”

“Được!” Phiêu Linh gật đầu, miễn cưỡng đứng lên, nhưng vừa đứng lên lại ngã xuống.

Bỗng cả người thoáng nhẹ, đã thấy bị Thanh Dực ngoạm trong miệng, hóa ra là Thanh Dực mang hấn theo, trên không trung chạy như điện trở về. Hấn cũng không nói gì, tự điều chỉnh năng lượng để khôi phục.

Có muốn nói cũng không có biện pháp, Thanh Dực là thần thú, hơn nữa còn là thần thú chí cao, trừ chủ nhân của mình ra, ai cũng không thể cười trên lưng của nó, cho nên nó trực tiếp dùng miệng ngoạm về.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 33: Chủ nhân muốn tỉnh

Edit: Mị Mị Beta: Sakura Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, từ khi Thanh Dực mang theo Mặc Hi quay về đã qua một năm, nhưng kể từ đó tới giờ vẫn không thấy Mặc Hi tỉnh lại, quanh người lúc nào cũng được đồng điện bao quanh, lúc mạnh lúc yếu, mọi người cũng không biết nguyên nhân gì, nghe Thanh Dực nói là Mặc Hi muốn đột phá, cho nên cũng không dám quấy rầy, và điều này kéo dài tới một năm.

Bên ngoài bãi cỏ, là một con mèo đen nhỏ đang đánh đầu với một con sư tử khổng lồ toàn thân là lửa, nhưng quý dị con sư tử kia đang bị ngược đãi, nhìn đôi mắt nước mắt mông lung kia thật sự rất khôi hài.

“Rống rống!” Sư tử một bên vừa chạy trốn một bên vừa nhìn con mèo nhỏ hạ giọng kêu gào, một năm qua, nó cũng đã bị hành hạ một năm, còn thống khổ hơn việc tự mình ra ngoài đi săn.

“Thế nào? Chịu hết nổi rồi sao?” Cả người con mèo nhỏ dừng lại, đôi mắt màu xanh đen chớp động nhìn nó, há miệng nói “Nếu không phải mi quá yếu thì sao chủ nhân lại bị thương nặng như thế hả? Làm sao thiếu chút nữa bị giết chết rồi! Há?” Nói ra một tràng này, cho dù đã qua một năm, ý tức giận trong mắt nó vẫn không giảm, nếu không phải hôm đó nó cảm giác được Mặc Hi gặp nguy hiểm mà chủ động tỉnh lại trước, hậu quả kia thật sự là không dám tưởng tượng đến, cho nên đối với chuyện này, Ma Diễm Cuồng Sư là người khởi xướng cũng sẽ không được khách khí.

Không sai, con mèo đen nhỏ trước mắt này chính là Thanh Dực, mà con vật bị nó dày xéo chính là Ma Diễm Cuồng Sư.

“Rống rống!” Ma Diễm Cuồng Sư cúi đầu, hạ giọng rống nhỏ lại, đối với lần đó, nó cũng hiểu là lỗi của nó.

“Rống! Ngẩng đầu lên cho ông, con mẹ nó! Nếu không phải chủ nhân nhận mi rồi! Chỉ cần bộ dạng này của mi thì ông đã sớm xé mi làm đôi! Bây giờ! Lập tức! Tiếp tục huấn luyện cho ta!” Thanh Dực rống giận một tiếng, làm cả sân cỏ bị chấn động lung lay.

“Ô ô!” Ma Diễm Cuồng Sư còn có thể nói cái gì, chỉ đành nhanh chóng chạy đi, nhưng lại không có mang theo bộ dáng đáng thương như lúc này nữa rồi.

Nghiêm Mặc Phi cũng không thay đổi, vẫn cứ ngồi bên bờ sông câu cá, ánh mắt liếc nhìn thoáng qua hai thú, sau đó lại tiếp tục nhìn về phía trước, kể từ lần ngoài ý muốn của một năm trước, Phiêu Linh cũng trở nên vô cùng siêng năng, rất có tâm theo đuổi lực lượng, này cũng không biết là tốt hay hại.

Mọi việc diễn ra ở đây vẫn cứ không thay đổi, mà thế giới bên ngoài thì không chỉ phát sinh một hai chuyện.

Trung ương thành thuộc Thủy Lam Tinh, chấp pháp bộ Liên minh Dị năng giả trong một năm này đã tuyên bố Thiếu chủ lên nhậm chức, nghe đâu vị Thiếu chủ kia chính là con trai của Bộ trưởng Bộ chấp pháp, tuổi nhỏ, 22 tuổi đã thông qua luyện ngục, trở thành Dị năng giả cấp Vương, tốc độ tu luyện yêu nghiệt như vậy thật khiến người khác xấu hổ, này vừa ra làm quan đã được bổ nhiệm vị trí cao nhưng ai cũng không dám phản đối.

Mỗi lần nhậm chức, nhân vật có máu mặt trong Thủy Lam Tinh đều trình diện, chứng kiến thực lực của Thiếu chủ Bộ chấp pháp Liên minh Dị năng giả, Lãnh Nặc Nho đã được mọi người biết đến.

Trung ương thành, bên trong Liên minh dị năng, tại một tòa nhà cao tầng, một gã đàn ông, thân mặc bộ quần áo dài màu trắng, bên trên có vài lần vân màu đỏ lộ rõ ra vẻ máu tanh, phía sau lưng có gắn cái mũ trùm đầu che được hơn nửa khuôn mặt, chẳng qua là lúc này hắn không đội lên, mái tóc được nuôi dài đến bả vai, xoay lưng lại đứng đối diện với cửa sổ sát đất, được ánh mặt trời chiếu xuống lộ ra vẻ ôn nhu nhàn nhạt. lúc này người đàn ông đang cúi đầu, xem một quyển sách trong tay, dường như là tạp chí, bởi vì phía trên còn có ảnh, thấy không rõ lắm về mặt, chỉ thấy được sống mũi cao thẳng cùng với cánh môi trắng nhạt, giờ phút này người đàn ông dường như tìm được việc gì đó rất hứng thú, khẽ nhẹ nhàng nhướn mày, môi mỉm cười ôn nhu.

Chi ——

Ngay sau đó, cánh cửa bị bật mở, nụ cười trên môi người đàn ông tiêu tán, lộ ra có chút lạnh lùng, đồng thời cất tạp chí kia đi, ngẩng đầu nhìn người đàn ông tiến vào không gọi cửa kia.

Chỉ thấy hai người đàn ông cùng mặc một loại quần áo, nhưng mà so với hắn thì người kia cao lớn hơn, bước đi đến trước mặt người đàn ông trong phòng, ngồi xuống sofa trong phòng, hai người im lặng một hồi, liền nghe người đàn ông cao lớn mở miệng nói “Tiểu Nho.”

“Bộ trưởng, có chuyện gì không?” Người được gọi là Tiểu Nho bình thản hỏi, hắn chính là ngôi sao mới của Liên minh dị năng, thiếu chủ Lãnh Nặc Nho của Bộ chấp pháp, mà trước mắt hắn đúng là cha của hắn, Lãnh Danh Nhiên.

“...” sắc mặt Lãnh Danh Nhiên trầm xuống, cũng chỉ lóe lên rồi biến mất, sau đó giọng điệu nhẹ nhàng nói “Đã lâu như thế, con vẫn không muốn tha thứ cho cha sao?”

Giọng điệu nhẹ nhàng này nếu bị người ngoài nghe thấy chắc chắn sẽ mở lớn mắt mà nhìn, Bộ trưởng Bộ hình pháp của Liên minh dị năng, ai không biết ông lạnh lùng và vô cùng tàn khốc, nhưng giờ phút này trước mặt Lãnh Nặc Nho lại như thế, thậm chí có chút nhẹ giọng nhẹ từ.

“Bộ trưởng quá lời rồi.” Nói xong về mặt Lãnh Nặc Nho vẫn bình thản.

“Tiểu Nho!” Cuối cùng Lãnh Danh Nhiên cũng không chịu được cách nói chuyện như người xa lạ của Lãnh Nặc Nho, vỗ bàn đứng lên, cái bàn kia dưới một chương này bị vỗ nát, chỉ nghe ông nói “Bây giờ con có cái gì không tốt, có tiền có thế, thực lực cường đại, con còn bắt nạt chuyện gì?”

Mà, nói xong lời này, trên mặt Lãnh Danh Nhiên hiện ra chút hối hận, đang định giải thích thì lại nhìn thấy Lãnh Nặc Nho cuối cùng cũng nâng đầu.

Tóc nâu đen mềm mại, ánh mắt cũng là màu râm nắng, vốn dĩ là nhan sắc vô cùng ám áp giờ phút này lại rất lạnh lùng, đôi môi đẹp màu lợt nhạt mím lại,

rõ ràng là một thiếu niên rất đẹp, nhưng bởi vì ánh mắt của hắn mà làm cho hắn trở nên lạnh lùng chết chóc, nếu Mặc Hi có ở đây, và nếu Mặc Hi nhớ kỹ, tuyệt đối sẽ vô cùng vui vẻ gọi hắn là anh Nho!

Không sai! Lãnh Nặc Nho mà mọi người biết đến cùng với Phương Nặc Nho lúc Mặc Hi 9 tuổi nhận biết thực sự giống nhau như đúc, hoặc là nói ngay cả tên cũng giống nhau, chỉ khác họ mà thôi, những thứ khác cơ bản là cùng một người.

Chỉ thấy Lãnh Nặc Nho nhàn nhạt nhìn ông, rõ ràng là cười nhưng lại lộ vẻ lạnh lùng xa cách “ Ông muốn tôi làm cái gì?”

“...” Đôi mắt hai người Lãnh Danh Nhiên cùng với Lãnh Nặc Nho đều có màu r ám nắng, lúc này nghĩ gì không ai rõ, cuối cùng Lãnh Danh Nhiên thở ra một hơi, giọng nói hơi chút cứng nhắc “ Không có gì, bây giờ ta đến hỏi con, nhiệm vụ được giao có gì tiến triển chưa?”

“Chưa.” Không chút do dự, Lãnh Nặc Nho đáp.

Đối với câu trả lời như vậy Lãnh Danh Nhiên dường như đã sớm đoán được, cũng không nói gì, con người vừa chuyển liền nhìn thấy tạp chí Lãnh Nặc Nho đặt trên bàn, ông nhìn xem nội dung trong đó rồi nói “ Cô bé gọi Mặc Hi có thực lực và thiên phú cũng rất tuyệt đỉnh, hơn nữa lại là con gái nuôi của An Dĩ Mẫn ở thành Đế Do, bây giờ đã là Hội trưởng hội học sinh năm 7 của học viện Andara rồi, đến năm nay mới mười lăm tuổi, thực lực đã là Võ sư.”

Lãnh Danh Nhiên nói bình thản, nhưng cánh tay để phía dưới của Lãnh Nặc Nho lại âm thầm nắm chặt, trên mặt vẫn một vẻ bình thản.

Dường như cũng không phát hiện đến sự thay đổi của Lãnh Nặc Nho, Lãnh Danh Nhiên nói tiếp với giọng điệu trầm thấp “ Trước kia con cũng có chút quen biết với cô bé, hơn nữa cô bé cũng đối xử rất tốt với con, nếu muốn ra ngoài một chút thì cũng có thể đi tìm cô bé, và nắm cô bé đó trong lòng bàn tay là tốt nhất, như vậy sẽ có thêm một đả thủ cũng như gián điệp vô cùng tốt, đến lúc đó cũng dễ dàng đoạt được thành Đế Do, đối phó một cô bé mà thôi, không khó đúng không? Hiểu chưa?”

“...” Lãnh Nặc Nho im lặng, không trả lời.

Không gian dần rơi vào im lặng đến buồn tẻ, hai người đều không nói chuyện.

Mãi cho đến khi Lãnh Nặc Nho mở miệng, giọng nói trầm thấp đến đáng sợ “Không nên đánh chủ ý lên cô ấy.”

Lãnh Danh Nhiên nhăn mày lại, có chút hận rèn sắt không thành thép “ Lòng dạ đàn bà!”

Đối với lời phê bình như vậy, Lãnh Nặc Nho cũng không trả lời, đôi mắt màu r ám nắng nhìn hắn, tỏ rõ ý kiên định của bản thân.

“Hừ!” Lãnh Danh Nhiên hừ lạnh một tiếng, rồi nói tiếp “ Chỉ cần con biết đều nghe lời một chút, thì yêu cầu của con trai, người làm cha như ta đây dĩ nhiên sẽ không tùy tiện ngăn cản có đúng không?” Nói xong, nhìn Lãnh Nặc Nho thật lâu một cái rồi mới xoay người rời đi.

Cạch –

Tiếng đóng cửa vang lên, Lãnh Nặc Nho nhìn bóng người Lãnh Danh Nhiên biến mất mới thu hồi ánh mắt, thân thoảng động, liền dựa cả người lên ghế sofa, trong mắt có chút suy nghĩ dăm chiêu.

Kể đến, hắn lại nhìn về tạp chí đang nằm trên mặt bàn, ngón tay thon dài khẽ động, liền nhìn thấy tạp chí tự động rơi vào tay hắn, vừa mở ra nhìn, trong đó đang viết về cuộc chiến của Mặc Hi với Phong Tiên Tuyệt, bộ dáng khắp người là máu nhưng trên môi vẫn treo nụ cười tuyệt mỹ, trong lúc chiến đấu, một tay cô bắt được cổ Phong Tiên Tuyệt, vẻ mặt toát ra vẻ vô cùng tự tin, cô, đã trưởng thành không ít rồi.

Khóe miệng Lãnh Nặc Nho hiện lên nụ cười ôn nhu, sau đó trong đôi mắt màu r ám nắng lại lạnh lẽo chỉ trong nháy mắt “Không ai có thể làm em bị thương! Không ai! Anh tuyệt đối sẽ không để người khác làm em bị thương.”

Bên trong căn phòng, vang lên lời thề kiên định, khí thế trong phòng càng thêm áp lực.

Rầm rầm rầm —

Vỡ vụn, cái bàn bị vỡ thành bụi phấn, đây chính là Dị giả cấp Vương!

Lại hai tháng trôi qua, hôm nay trong học viện Andra rất náo nhiệt, bởi vì hiệu trưởng hàng năm không thấy mặt nay đã trở về rồi, đương nhiên, không ai biết có thể hay không hắn đột nhiên xuất hiện cũng có thể đột nhiên biến mất không tung tích lần nữa.

Các nhân vật cao tầng đều xuất hiện trên Đảo Thiên, chỉ để gặp mặt hắn.

Bên khác, sát thủ tự do Quý, bởi vì là cộng tác với Từ mà cơ hồ là bị toàn bộ nhân vật cao tầng của Thủy Lam Tinh truy đuổi khiến cho hắn trốn tránh khắp nơi, chỉ cần biết ba ngày sau hắn sẽ có mặt ở một thành thị nào đó, thì đến lúc đó hắn lại biến mất không hay biết, biến hóa như vậy để mọi người hàng năm đều theo đuổi hắn mà vẫn không thấy được bóng dáng Từ đâu, càng làm dấy lên hy vọng của mọi người, cho dù thế nào đi nữa, thì hấp dẫn của Từ thật sự khiến người khác điên cuồng, ngay cả Liên minh dị năng cũng tham gia vào đó một chân, chẳng qua là từ đó đến giờ đã gần ba năm nhưng vẫn không thấy bóng dáng Từ đâu, sát thủ tự do Từ giống như đã bị bốc hơi trong nhân gian.

Trong giới dong binh đoàn gần đây cũng có một đoàn dong binh quật khởi và vô cùng nổi tiếng, chính là binh đoàn Lôi Phạt!

Lôi Phạt, cái tên đầy bá khí, và người trong đó cũng giống như tên, bên trong binh đoàn này Võ giả chiếm 80% số lượng, nhưng phải nói là bọn họ vô cùng cường đại.

Binh đoàn Lôi Phạt này, ba năm trước đây mới thành lập, thế mà đến bây giờ đã có quy mô hơn ngàn người và đạt binh đoàn cấp A rồi, chỉ trong thời gian ngắn như thế mà làm được vậy thì phải nói là một truyền kỳ, trong đó, các thành viên trong binh đoàn Lôi Phạt từng người đối với ngoại giới cũng là truyền kỳ.

Đoàn trưởng, Phạt Nhận, 20 tuổi, Võ sư đỉnh phong, thực lực cường đại, các kỹ xảo Võ giả đều được hần vận dụng một cách thuần thục.

Phó đoàn trưởng, Phạt Dược, 18 tuổi, không có bất kỳ thực lực, lại là một gã Dược sư, không, phải nói là một gã Độc Dược sư, đây chính là ngoại giới gọi hần, một tay sử dụng độc dược khiến lòng người không lạnh mà run, bên cạnh đó trong diện trị thương và chế thuốc gia tăng tu vi cũng rất tinh thông.

Đoàn viên, Tu La, danh hiệu này là ngoại giới đặt cho cô, bởi vì không ai biết tên cô là gì, chỉ biết cô vĩnh viễn luôn tiềm ẩn chỗ sâu nhất, bắn ra những mũi tên vô hình khiến lòng người sợ hãi, tàn nhẫn, tinh chuẩn, mạnh mẽ, tên của nó là mũi tên tu la.

Đoàn viên, Huyết Lang, mặt có vết sẹo do đao gây ra, Võ giả, tu vi không tính là cao nhất, nhưng hần là người ngoan độc nhất, giết người không nháy mắt, trên chiến trường có thể phát huy thực lực lên đến 200%.

Đoàn viên, Thần Côn, trên mặt lúc nào cũng treo nụ cười, Dị năng giả, hệ đặc chất – Quang, lần nào cũng mang bộ dáng cười cười vô hại, nhưng thực tế thì người sẽ không biết mình đã bị hần ám hại khi nào.

Những thành viên khác đều không thể nói hết, tổng một câu thì binh đoàn Lôi Phạt này chính là nói được làm được, càng ngày càng cường đại, đủ khiến người khác nghe đến trong lòng đều ngưng trọng.

Thành Đế Do, đường Lâm An, bên trong một biệt thự thuộc khu quý tộc, có một đứa bé khoảng chừng ba tuổi đang đùa giỡn trong sân cỏ, không cẩn thận làm chính mình bị té ngã, liền gục mặt trên mặt đất lớn tiếng khóc lên “Oa oa! Ba ba, mẹ ô, Tiểu Vọng đau quá! Ô...”

“Oa oa! Ba ba mẹ! Chị ơi! Ô ô!”

“Khóc khóc khóc! Mỗi ngày chỉ biết khóc!” Sau khi nghe tiếng quát liền nhìn thấy đi ra một thiếu nữ khoảng chừng 20 mười tuổi, mặc một thân váy đen, tóc dài đến bả vai, làn da trắng nõn, thân hình mảnh mai nhưng đôi mắt rất kiều mị, cái mũi nhỏ, đôi môi đầy đặn, nhìn thế nào cũng là một người đẹp.

Chính là Mặc Vân Vân.

Vừa thấy Mặc Vân Vân đi đến, đứa nhỏ đang gục mặt khóc trên mặt đất liền nín khóc, đôi mắt to nháy a nháy, vươn tay nhìn cô nói “Chị ơi ôm một cái, ôm em một cái, Tiểu Vọng đau quá! Ô ô!”

“Đau cái đầu mi!” Mặc Vân Vân đi đến bên cạnh bé, đưa tay gõ lên đầu bé một cái, cũng không có dùng sức, rồi mới ôm bé lên, nhìn nhìn một chút đầu gối của bé, liền trừng mắt nói “Nhìn đi, một chút da cũng không bị trầy mà đau cái rắm!”

“Ô ô, chị ơi!” đứa trẻ nghe thế liền tỏ vẻ đáng thương kêu lên.

Bị đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn chăm chăm, Mặc Vân Vân thở dài một tiếng, nhưng vẫn thả cậu bé xuống đất “Biết rồi, biết rồi, tự mình đi vô nhà, nếu không dừng nghĩ đến được ăn! Thật không biết sao em và cô ấy là hai người hoàn toàn khác biệt vậy không biết?” một câu nói cuối cùng nghe không rõ ý tứ.

“Ô ô chị ơi~”

“Kêu nữa thì sẽ không cho ăn cơm!”

“Chị ơi~”

“Con mẹ nó, không nghe bà nói gì đúng không?”

“Ô ô...”

“...” cuối cùng, Mặc Vân Vân vẫn phải kéo Tiểu Vọng đứng lên, bực bội nói “Đặt tên này cho em thật thích hợp mà, Mặc Vọng, chị xem cơ bản chính là ma vương thì có!” (từ Mặc Vọng với Ma vương phát âm hơi giống nhau.)

“Hi hi, chị tốt nhất!” Mặc Vọng dường như nghe không hiểu ý tứ của Mặc Vân Vân, đáng yêu kêu lên.

Mặc Vân Vân nhìn bé, nhìn một lúc, đột nhiên im lặng một hồi lâu mới lên tiếng “Tiểu ma vương, em có biết mình hạnh phúc lắm không?”

“Hạnh phúc?” Mặc Vọng nháy mắt mấy cái, không rõ ý tứ của Mặc Vân Vân là gì.

“Đúng vậy! Hạnh phúc!” Mặc Vân Vân dường như đang nghĩ tới gì đó, nhìn về một hướng khác, rồi nói với Mặc Vọng “Nơi đó là nơi chị gái của em đang học đấy, cô ấy từ lúc còn nhỏ như em cái gì đều biết và gánh vác giúp đỡ, bây giờ em được ăn ngon, mặc quần áo tốt, chơi vui vẻ, tất cả đều là

công lao của cô ấy, thậm chí cô ấy cũng không được hưởng thụ sự yêu thương của những đứa trẻ cỡ tuổi cô ấy đáng ra phải nhận được, cô ấy cũng chỉ lớn hơn em có 12 tuổi, năm nay cũng chỉ mới 15 tuổi a!”

“Chị ơi, Tiểu Vọng chỉ có mỗi chị là chị thôi!” Mặc Vọng nhìn Mặc Vân rồi lại nhìn xung quanh, ánh mắt khá ái ngại nói không nên lời.

Bốp ——

Mặc Vân lại vỗ xuống đầu Mặc Vọng một cái, dường như thật sự tức giận, trừng mắt nói “Chị ruột của em tên là Mặc Hi, nghe cho rõ! Sau này gặp cô ấy phải biết điều một chút cho chị! Bằng không bà diệt mi!”

“Ô.. Chị bắt nạt người khác!” Mặc Vọng lại bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu làm nũng của mình, chẳng qua lần này hình như không thành công lắm, bởi vì bé nhìn thấy khuôn mặt Mặc Vân tràn đầy tức giận, cuối cùng cũng chỉ đành thỏa hiệp nói, “Biết rồi”

Mặc Hi? Ba ba nói, mẹ cũng nói, An baba cũng nói, bây giờ ngay cả chị cũng nhắc tới chị ta, vì sao trong miệng mọi người chỉ có chị ta! Không được! Người ta mới là bảo bối được mọi người yêu thương nhất, Mặc Hi kia không phải chị gái mình, chị ta là bại hoại, chị ta về nhất định sẽ dành hết mọi thứ của Tiểu Vọng! Chị ta mới không phải là chị gái của Tiểu Vọng, nếu là chị gái thì phải yêu thương Tiểu Vọng!

Mặc Vân Vân tự nhiên sẽ không biết được trong đầu Mặc Vọng đang suy nghĩ gì, thấy bé đáp ứng xong cúi đầu bộ dáng yếu đuối, liền cười nói “Lúc này mới ngoan, tốt lắm, chị mang em đi ăn ngon!”

Bên trong thành Lâm La, biệt thự thành chủ, khuôn mặt Bạch Bình cung kính khom người tiễn một người đàn ông mặc bộ trường bào màu trắng có vân đỏ đi ra ngoài, đi theo bên cạnh còn có con trai hần, Bạch Minh.

Chỉ thấy Bạch Bình tiễn thân ảnh kia tới cửa, mới nghe người nọ lên tiếng “Bạch thành chủ không cần khách khí, đưa đến đây là được rồi.” giọng nói không rõ là cung kính hay khách khí, hay là lạnh lùng.

“Ha ha! Vậy mời sứ giả đi thông thả, chuyện vừa rồi nhất định thành Lâm La sẽ làm được!” Bạch Bình cũng không câu nệ liền dừng bước, nhỏ giọng nói.

“Đó chính là tốt nhất, tạm biệt!” người nọ nói xong, thân ảnh lóe lên, liền lơ lửng giữa không trung, hiển nhiên người nọ chính là một cường giả cấp Sur trở lên.

Đội bóng ảnh người nọ hoàn toàn biến mất, nụ cười trên mặt bạch bình tiêu tán trong nháy mắt, Bạch Minh bên cạnh lúc này cũng lên tiếng hỏi “Cha! Như vậy có được không?”

“Hừ! Tốt hay không tốt cũng vậy, bây giờ cả Thủy Lam Tinh này đã loạn thành một bầy rồi! liên minh dị năng giả, ta đã sớm nghĩ ra bọn họ có dã tâm, lần này thật sự cũng triển khai nanh vuốt rồi!” Bạch Bình lạnh lùng nói, giọng điệu không rõ ý tứ.

“Chỉ là nhà mình. . . . .”

“Ba biết con muốn nói cái gì, yên tâm đi, lực lượng tiềm ẩn của Liên minh Dị năng giả tuyệt không đơn giản, cái chúng ta cần làm là bây giờ nên ôm cây đại thụ này, cho dù thế nào, so với việc bị diệt mất vẫn tốt hơn.” Bạch Bình một câu ngăn ý Bạch Minh muốn nói, liền xoay người trở vào nhà.

Bạch Minh cung kính đi theo phía sau lão.

Âm mưu, dường như đang dần lộ ra.

Lại nửa năm trôi qua, từ khi Mặc Hi rời khỏi học viện Andara đã hơn hai năm rưỡi, qua nửa năm nữa thì ngày nghỉ của Mặc Hi sẽ kết thúc.

Bên trong Dị thú thực lâm, cây cối cao lớn, con sông trong suốt, sân cỏ bằng phẳng, còn có rau cỏ hoa quả, hơn nữa còn có một ít nhà gỗ, hai năm rưỡi trôi qua, mọi vật ở đây vẫn không thay đổi, Nghiêm Mạc Phi vẫn một thân quần áo màu đen ngồi câu cá bên bờ sông, Thanh Dục và Ma Diễm Cuồng Sur vào rừng đi săn, Phiêu Linh cũng đi vào rừng tu luyện, nhìn qua lại thì cũng chỉ có một mình ông ngồi đây an nhàn câu cá, lộ ra có chút cô lương.

Đang lúc này, cả người Nghiêm Mạc Phi thoáng động, xoay đầu nhìn về phía trong căn phòng, năng lượng xung quanh thế nhưng lúc này lại hướng về đó tụ tập.

Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ... mất Nghiêm Mạc Phi thoáng chớp, liền nghĩ đến Mặc Hi đang nằm trong nhà gỗ sống cuộc sống như thực vật mấy năm qua, cũng chỉ có khả năng là cô.

Trong lòng có chút khó chịu, chân chừ, cuối cùng cũng xoay người lại, tiếp tục tĩnh tâm câu cá, miệng lầm bầm nói “Tu luyện phải tĩnh tâm”

Nhưng ông thật sự không tĩnh tâm được hay không, điều này thật khó biết được.

Năng lượng tụ tập càng lúc càng nhiều, một lát sau không gian xung quanh như bị hút cạn năng lượng, căn nhà gỗ kia dường như không chịu được áp lực của năng lượng quá nhiều mà bị lay động, tình hình này dường như tính mạng lâu nay của nó sắp kết thúc rồi.

Mà để ông già ngạc nhiên chính là, như vậy còn chưa có dừng lại, năm khóa dị năng hạch trong truyền tống trận kia cũng bị hấp thu năng lượng.

“A!” tiếng thét của thiếu nữ vang lên, năng lượng trong không khí đột nhiên rung động, giống như tán rộng ra bốn phương tám hướng, lôi điện màu trắng

tím đột nhiên xuất hiện, nhà gỗ kia cuối cùng cũng bị kết thúc tính mạng, dưới sự cuồng bạo của lôi điện nó đã bị biến thành tro.

Thuận theo nhà gỗ biến mất, thân ảnh Mặc Hi cũng hiện rõ ra, trôi lơ lửng trong không khí, cả người được lôi điện trắng tím bao quanh, năng lượng và không khí xung quanh giống như cũng đang bị đốt diệt.

Này...

Cảm giác cuồng bạo do lôi điện kia truyền tới, uy nghiêm, hủy diệt, về mặt Nghiêm Mặc Phi sợ hãi, cảm giác này càng thêm rõ ràng! Làm sao có thể! Làm sao có thể! Làm sao hơi thở giống như thiên phạt vậy chứ?

Bên trong thực lâm, Ma Diễm Cuồng Sur và Thanh Dực cùng nhau đi săn lúc này đột nhiên dừng lại, lý do dừng lại là do trước mắt nó xuất hiện một dị thú cấp A, một con Địa Hành Long cấp Vương, nó vừa vung đuôi một phát đã khiến cho Ma Diễm Cuồng Sur ngã lăn ra đất.

“Rống rống!” Ma Diễm Cuồng Sur bị rơi xuống đất liền lập tức đứng dậy, tránh được một kích tiếp theo của Địa Hành Long đang đánh tới, nhìn Thanh Dực đứng đối diện lớn giọng gào lên, nội dung chính là lão đại! anh đứng đó phát ngốc làm gì thế! Tiểu đệ ta lại phải liều chết nữa à!

“Biến, im lặng cho ta, chủ nhân tỉnh rồi! Thật sự tỉnh rồi!” đầu tiên Thanh Dực mắng Ma Diễm Cuồng Sur một câu, sau đó tỉnh tể cảm thụ, cả mặt mèo đều cười lên, lớn tiếng kêu gào.

“Rống! rống!” Thật hả? chủ nhân tỉnh rồi? Chủ nhân thật sự tỉnh rồi hả? nghe Thanh Dực nói xong, Ma Diễm Cuồng Sur lớn tiếng rống lên, có thể thấy được trong đó vô cùng vui mừng.

“Đó là đương nhiên, lão đại mi lừa mi làm gì!” Nghe đây cho ta, sau khi trở về liền xin lỗi chủ nhân, nếu chủ nhân khó chịu, ta sẽ không hạ thủ lưu tình!” Thanh Dực cúi đầu nhìn Ma Diễm Cuồng Sur, khuôn mặt lạnh lẽo.

“Rống rống!” Ta biết rồi! ta nhất định sẽ xin lỗi! Trong lòng Ma Diễm Cuồng Sur cả kinh, cẩn thận rống lên biểu đạt ý tứ.

Đang trong lúc bọn họ người nói một câu kẻ rống một câu, lại quên mất địch nhân Địa Hành Long đang chăm chăm như hổ nhìn mồi mà nhìn họ, chỉ thấy miệng lớn của Địa Hành Long phát ra nụ cười gian manh như nhân loại, sau khi thấy hai con thú kia vẫn không chú ý, cười to nói “Ha ha! Đi chết đi cho Bồn vương!”

“Hả?”

“Rống!”

Hai con thú sừng sốt, mặt đất nhốn nháo, khiến cho dưới chân bọn họ bị chấn động, sau đó rơi xuống!

“Ha ha ha! Dám giương oai trước mặt Bồn vương! Ta sẽ chôn các ngươi dưới đất!” Địa Hành Long lớn tiếng cười nói, cả người bao quanh ánh sáng màu vàng đậm đặc.

Mặt đất chấn động, vài phần chung mới yên tĩnh lại, trong lòng Địa Hành Long còn đang cảm thấy may mắn, con Ma Diễm Cuồng Sur kia không nói làm gì, nhưng con mèo đen kia thật quá quý dị, nếu không phải thừa dịp bọn hắn không chú ý mà đánh lên, chỉ sợ người chết bây giờ là nó rồi! Còn may...

“Tiểu Trùng! Rất tốt! Dám làm người ta dơ bẩn thế này!” Đang trong lúc Địa Hành Long cảm thấy may mắn, lại nghe giọng nói giống như truyền tới từ địa ngục.

Dường như là phản xạ có điều kiện, nó nhảy lên một cái, rồi xoay người liền nhìn thấy Thanh Dực và Ma Diễm Cuồng Sur đang an toàn đứng trước mặt mình, mặc dù bộ lông hơi dơ bẩn, lộ ra có chút chật vật, nhưng không hề có một giọt máu nào! Thế mà một chút thương tích cũng không có?

“Làm sao có thể?”

“Hừ hừ! Tại sao không thể?” Sau khi Thanh Dực dùng móng vuốt cào cào bộ lông, lại lộ ra một đồng đất bụi, nhất thời khiến nó bức bối ra mặt “Tiểu Trùng, vốn dĩ Bồn tôn còn muốn tha chết cho mi, nhưng mà mi lại dám làm vẻ ngoài sắp đi gặp chủ nhân của ta dơ bẩn thế này! Vậy thì không trách Bồn tôn được rồi!”

Nói xong, liền thấy Thanh Dực biến mất.

“Rống rống!” Một tiếng gào thét thống khổ vang lên, chỉ thấy Thanh Dực đã xuất hiện trên lưng của Địa Hành Long, móng vuốt bén nhọn trào qua.

Xoẹt—

Một trận tia lửa lóe ra.

“Hả? Không nghĩ đến trên người Tiểu Trùng này lại còn mang theo một lớp vỏ rùa à!” Thanh Dực cũng không vội vàng, bất kể Địa Hành Long lắc lư như thế nào đều không khiến hắn lay động, trên móng vuốt xuất hiện một tầng năng lượng màu đen, người lại biến mất, sau đó lại xuất hiện, sau đó lại biến mất, rồi lại xuất hiện, cứ như vậy không biết đến bao nhiêu lần.

Ma Diễm Cuồng Sur không nhìn thấy rõ mọi việc như thế nào, đã thấy Thanh Dực trên sóng lưng của mình, còn vang lên tiếng găm cắn cái gì đó giống như cứng rắn lắm, cả người không lý do thoảng rùng mình một cái, ngay cả ngọn lửa trên người cũng cháy mạnh hơn, sau đó liền nghe Thanh Dực nói “Mi khăn trương cái gì, mau đi! Trở về gặp chủ nhân!”

“Rống rống!” Dạ dạ! Ma Diễm Cuồng Sur vội vàng trả lời, ngay lập tức chạy đi giống như chạy trốn, đi qua chỗ Địa Hành Long, vô tình tạo con gió quét qua, chỉ thấy Địa Hành Long vốn dĩ cả người còn nguyên vẹn lúc này lại phân liệt trong nháy mắt, biến thành đồng thịt vụn.

“Ưc ực.” Ma Diễm Cuồng Sur nuốt nuốt nước miếng, trong lòng thâm nghĩ, tuyệt đối không nên chọc giận vị hung thú trên lưng này!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 34: Ra khỏi thực lâm

Edit: Mị Mị Beta: Sakura “Rống rống! chuyện gì thế này! Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Tại sao không khởi động vậy?” Một tiếng rống giận kịch liệt vang vọng khắp Dị thú thực lâm, hỏi giọng nói này của ai à? Thì đó chính là Thanh Dực.

Chỉ thấy nó đứng ngay cửa vào truyền tống trận, lại phát hiện chỗ đó không còn hoạt động, dĩ nhiên là không dùng được nữa! Rốt cuộc chuyện này là sao!?

Phiêu Linh vừa đi huấn luyện trở về cũng không biết nguyên nhân, Ma Diễm Cuồng Sur thì vừa nghe cái giọng gào thét tức giận của Thanh Dực thì đã chạy trốn biến bóng, để tránh trường hợp Thanh Dực nóng giận liên lụy đến mình, nó rất sợ hãi Thanh Dực và đã thành bóng ma khắc sâu trong lòng nó rồi.

Kỳ thật cũng không trách được nó tại sao phải nóng giận như thế, dù sao hai năm qua, cho dù biết Mặc Hi có đột phá nhưng nó vẫn rất lo lắng, bây giờ cuối cùng Mặc Hi cũng tỉnh lại rồi, tất cả cảm xúc đều tụ lại với nhau, thế mà giờ phút này lại không có biện pháp giúp cô, không tức giận mới là lạ. Đang trong lúc Thanh Dực bộc phát sự tức giận khắp nơi, thì một giọng nói quen thuộc đã lâu đột nhiên vang lên trong ý thức của nó.

[Thanh Dực, hỏa khí có chút lớn quá! Ngay cả ý thức truyền âm đều quên luôn rồi à?]

“Chủ nhân?” Thanh Dực la lên một tiếng, sau đó nhớ tới câu nói vừa rồi Mặc Hi truyền tới, nhất thời có chút xấu hổ, truyền âm nói [Em không phải là vì muốn sớm gặp được chủ nhân nên quên hết sao? Chủ nhân, chị đột phá thành công không?]

[Ừ! Những thông tin em cho chị rất cường đại cũng rất thực dụng, làm sao em có vậy?]

[Ha ha ha! Vậy thì tốt! Em cũng không biết, chỉ biết là lần đó đi tới chỗ tối đen kia, sau đó tỉnh lại thì có, hơn nữa cảm giác giống như mấy thứ đó vốn nên cho chủ nhân biết!]

[...] khẽ im lặng một lúc rồi Mặc Hi mới nói [Chị hiểu rồi, bây giờ nói cũng không rõ lắm, gấp mặt nói sau đi.]

[Nhưng sao truyền tống trận không hoạt động!] nhắc tới chuyện này, Thanh Dực liền lo lắng.

[Ha ha, bởi vì sau khi chị đột phá liền hút hết năng lượng xung quanh kể cả năng lượng của dị năng hạch trong truyền tống trận luôn, cho nên nó mới không còn năng lượng để hoạt động, nhưng mà một lát nữa là sửa xong thôi.]

[Vậy em chờ chủ nhân.]

Bên ngoài, Phiêu Linh và Ma Diễm Cuồng Sur đột nhiên nhìn thấy Thanh Dực đình chỉ việc phát tiết nóng giận thậm chí còn đứng yên cười hớ hớ liền có chút nghi ngờ, đương nhiên, nghi ngờ chính là Ma Diễm Cuồng Sur, Phiêu Linh vẫn là khuôn mặt không cảm xúc.

Thật sự không nhìn được lòng hiếu kỳ, đồng thời thấy tâm tình hiện tại của Thanh Dực không tệ, liền cẩn thận từng li từng tý sáp lại gần, “Rống rống!” Lão đại! Có chuyện gì mà vui vẻ như thế?

“Hừ hừ!” Khóe miệng Thanh Dực nhếch lên cười nói “Chủ nhân tỉnh rồi, bây giờ đang tu sửa truyền tống trận.”

“Rống rống!” Ma Diễm Cuồng Sur cũng vui vẻ rống lên hai tiếng, chỉ cần chủ nhân không có chuyện gì, cái mạng nhỏ của nó cũng an toàn hơn một tí.

Phiêu Linh vừa nghe xong thông tin này, sắc mặt cũng nhu hòa không ít.

Bên trong truyền tống trận, Mặc Hi khẽ xin lỗi nhìn về phía Nghiêm Mặc Phi, “Cháu không cố ý.”

“Không sao.” Nghiêm Mặc Phi mạnh mẽ áp chế cảm giác mừng như điên trong lòng, Mặc Hi trước mắt, thật khiến ông chấn kinh không thôi, không nói đến dung nhan tuyệt thế của cô, mà là cả người linh khí, loại cảm giác đang đứng bên cạnh mình, nhìn ông cười nhẹ, chỉ như thể thôi mà có thể khiến cho tâm trạng ông yên tĩnh thoải mái, ngay cả tâm ma dục vọng đang ngo ngoe kia cũng được áp chế tốt, ông lên tiếng nói “Sửa chữa tốt rồi, chỉ cần để dị năng hạch vào là được, nhưng mà ông không có...”

Lời còn chưa nói xong, trong tay Mặc Hi đã xuất hiện một đồng dị năng hạch cấp dị sư, thời gian trước của cô giết không ít dị thú, những dị năng hạch không dùng tới đều được cô cho vào nhẫn không gian, ngay cả chính cô cũng không nhớ số lượng chính xác là bao nhiêu.

“Ha ha, vậy là được rồi!” Nghiêm Mặc Phi cũng không do dự, cầm lấy dị năng hạch cô đưa bắt đầu bố trí.

Mặc Hi nhanh nhẹn đứng trên cỏ, cảm thụ không khí xung quanh, cảm thụ năng lượng trong cơ thể, cảm thụ cảm giác hết thảy đều được nắm trong lòng bàn tay.

Hơn nữa trong đầu có chút thông tin về phương pháp “Tu Chân”, chiêu số và thông tin khổng lồ trong đó khiến cô giật mình, ngay cả chính cô cũng không biết hiện tại mình mạnh bao nhiêu, nếu nói lúc trước khi chiến đấu với Thất Vỹ Ngân Hồ thì thực lực của cô là Dị sư đỉnh phong, vậy bây giờ cô tuyệt đối có thực lực của cấp Vương đỉnh phong. Thậm chí có thể cao hơn! Chỉ cần vận dụng tất cả thông tin đang có trong đầu một cách thành thạo, tuyệt đối cô sẽ càng thêm cường đại.

Đây là lực lượng a...

Nhưng mà cho dù như thế, Mặc Hi cũng không có bất kỳ điểm tự phụ nào, cô cũng hiểu, so với lứa tuổi của cô thì thành tựu đã rất lớn, nhưng ai cũng không biết có thể mình chưa kịp trưởng thành đã bị giết chết hay không, giống như cuộc chiến với Thất Vỹ Ngân Hồ kia, nếu không phải có Thanh Dục xuất hiện kịp thời ngăn cản... hậu quả cô thật sự không dám tưởng tượng.

“Ngưng, Kiểm!”

Bên trong Dị thú thực lâm, là một câu nói của thiếu nữ bình thản vang lên.

Oanh oanh oanh—

Từng tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, cảnh vật trước mắt biến thành một mảnh hỗn độn.

Chỉ thấy người tạo ra hết thảy là một thiếu nữ khoảng chừng 15, 16 tuổi, một thân quần áo màu trắng nhàn nhã, nhưng vẫn không cách nào che dấu dáng người quyến rũ, mái tóc đen dài đã đến thắt lưng, hư không mà đứng.

Nhìn dung nhan này, dưới ánh nắng mặt trời chiếu xuống càng lộ ra vẻ mộng ảo, một đôi mắt thâm sâu, trong trẻo mà thần bí, đôi môi mềm mại như cánh hoa đang khẽ nhếch lên độ cong, thuần tịnh tuyệt mỹ, không giống người phàm, là hình ảnh của nữ thần hoàn toàn trái ngược với vẻ thâm sâu của cánh rừng này.

Muốn biết thiếu nữ này là ai ư? Chính là Mặc Hi đã 15 tuổi rồi.

Chỉ thấy ánh sáng trong tay Mặc Hi thay đổi từ đỏ, cam, vàng cho đến tím, từng thứ một đều rõ ràng hiện ra một lần, mỉm cười thần bí.

“Chủ nhân, chị thật sự lợi hại!” Thanh Dục cũng hư không mà đứng bên cạnh, vừa nhìn thấy Mặc Hi dừng lại liền nhanh chóng đi tới bên cạnh cô lớn tiếng cười nói.

“Ha ha, Thanh Dục cũng rất lợi hại mà!” Mặc Hi cười nói, đưa tay vuốt ve đầu nhỏ của Thanh Dục, mà Thanh Dục cũng rất hưởng thụ ừ ừ đầu vào tay cô, vô cùng khá ái.

Nhìn thấy cảnh này Ma Diễm Cuồng Sư thật sự không nói nên lời, cho dù đã thấy qua không dưới mười lần, vẫn không cách nào thích ứng được, bởi vì Thanh Dục khi bên cạnh Mặc Hi với Thanh Dục khi không có cô bên cạnh hoàn toàn là hai hình dạng khác nhau, nói rõ ra là như vậy, ở trước mặt Mặc Hi thì Thanh Dục biểu hiện giống như một con mèo nhỏ tranh thủ sự cưng chiều của chủ nhân, còn không có Mặc Hi ở bên cạnh thì nó chính là một con hung thú tuyệt thế vô cùng tàn ác đội lột da của một con mèo nhỏ!

“Ha ha, tốt lắm, chúng ta tiếp tục đi!” Mặc Hi rời tay, từ khi biết cô đột phá lại mất thời gian hơn một năm, cô liền bắt đầu nhanh chóng lên kế hoạch huấn luyện, thời gian ba năm không còn dư lại bao nhiêu, cho nên cô phải nhanh chóng thành thạo các thủ pháp công kích có trong đầu, phải càng thêm cường đại hơn.

Trước mắt là một đám dị thú cấp Sư, chỉ thấy bàn tay Mặc Hi lật chuyển, xuất hiện một thủ pháp, làm cho phía sau lưng cô hư không ngưng tụ ra hàng loạt đạo phi kiếm, chỉ chít, có màu trong suốt, còn dẫn theo lôi điện màu tím trắng.

“Kích!” ra lệnh một tiếng, phi kiếm hướng thẳng vào đám dị thú, kích khởi từng đạo tiếng vang cũng như bụn đất, một mảnh thi thể.

Các đạo phi kiếm kia sau khi trải qua một kích vẫn không biến mất, mà là chuyển động thuận theo ngón tay Mặc Hi điều khiển, tốc độ nhanh chóng, trong nháy mắt chém vào đám dị thú còn sống sót trước mắt, hoặc là cố định chúng trên mặt đất.

Một đám mười con dị thú cấp Sư cứ như thế bị tùy ý giết chết, thật sự khiến người khác chấn kinh, không nói đến thủ pháp công kích quý dị kia, mà nói đến sự dễ dàng của nó, và cũng biểu hiện rõ thực lực hiện tại của Mặc Hi.

Liên tục không ngừng chém giết, cho đến trời tối mới trở về nhà của Nghiêm Mạc Phi.

Nửa tháng sau, ba người Mặc Hi, Phiêu Linh, Nghiêm Mạc Phi tính luôn cả Thanh Dục, Ma Diễm Cuồng Sư, Ngân Lang Vương cùng nhau đứng ngay cửa truyền tống trận.

“Ha ha, đến lúc phải đi.” Khó có được cơ hội thấy Nghiêm Mạc Phi rời khỏi chỗ ngồi bên sông, nguyên nhân chính là Mặc Hi quyết định rời đi.

“Dạ!” Mặc Hi gật đầu, nhìn Nghiêm Mạc Phi cúi người, mới nói, “Thật xin lỗi cháu không giúp gì được cho ông.”

Sau khi Mặc Hi đột phá từ một tháng trước, mọi người cùng nhau bàn cách trị bệnh cho Nghiêm Mạc Phi, bởi vì nhờ có những thông tin kia nên Mặc Hi mới biết đích xác nguyên nhân tạo thành Nghiêm Mạc Phi như vậy, nhưng mà thời gian đã qua quá lâu, tâm ma đã thành thâm căn cố đế, cô cũng không có cách nào khác để giải quyết.

“Ha ha! Ông trải qua thời gian lâu như thế rồi, cũng không có trông chờ vào vận may đó!” Nghiêm Mạc Phi thoải mái nói, nhưng trong đôi mắt già nua kia vẫn chợt lóe lên ý tiếc nuối rồi biến mất, dùng ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn Mặc Hi “Có vài chuyện ông phải nói cho cháu biết trước khi cháu rời đi.”

Mặc Hi ngược mắt, ý chờ Nghiêm Mạc Phi nói.

Nghiêm Mạc Phi khẽ ngẩng đầu nhìn trời một chút, im lặng một hồi, mới nói “Lúc trước cuốn sách mà ông đưa cho cháu xem kỳ thật không chỉ dừng lại ở một quyển kia, còn có một quyển viết về cái gọi là trận pháp, cũng chính là những cái giống như ông làm truyền tống trận và tụ linh trận, nhưng mà đã bị Liên minh Dị năng giả đoạt đi rồi, nhớ lấy, đám người Liên minh Dị năng giả kia không phải như bề ngoài thân mật mà bọn hắn biểu hiện đâu, dã tâm của bọn họ vô cùng lớn, chỉ đang chờ bố cục hoàn thành mà thôi, cho nên...”

Nói đến đây, khuôn mặt Nghiêm Mạc Phi chợt nghiêm túc, nhìn thẳng vào Mặc Hi “Cháu tuyệt đối đừng để bọn họ phát hiện cháu nhận biết ông, cũng không được để bọn hắn phát hiện ra năng lực cường đại của cháu, trừ khi nào thực lực của cháu đủ mạnh, bằng không nhất định phải tiềm ẩn, nghe Linh nói cháu có hai thân phận, một là Võ giả, một là sát thủ Tử.”

“Nếu ông đoán không sai, bây giờ bên ngoài chỉ cần là tổ chức có chút thế lực đều tuyệt đối đang truy tìm thân phận Tử kia của cháu, năng lực của cháu đều khiến bọn họ muốn chiếm cho bằng được!”

Khi Nghiêm Mạc Phi nói xong, cả không gian đều rơi vào không khí im lặng.

Mặc Hi cũng vì những câu nói này mà khơi gợi sợ hãi, cho tới bây giờ cô đều xem thấp tất cả, lúc trước thực lực chưa cao, cho nên có một số việc cũng không cách nào tiếp xúc tới, mà bây giờ thuận theo thực lực gia tăng, tầm nhìn cũng rộng hơn, và theo đó cũng biết được nhiều chuyện vô cùng kinh hiểm.

“Cảm ơn ông!” Mặc Hi chân thành nói cảm ơn, mặc kệ lúc trước là Nghiêm Mạc Phi cũng có chút mục đích nhưng không quá nặng, trải qua đoạn thời gian quen biết tới nay, cô thật sự cảm tạ ông lão nổi danh trăm năm này, nếu không có bọn họ, thì thời gian ba năm qua của cô căn bản không cách nào trưởng thành đến bước này.

Cũng không cách nào biết được tất cả, quả nhiên, cường giả vi tôn, làm từng bước một, tuyệt đối không được buông lỏng dù chỉ một chút.

“Ha ha! Cái gì mà cảm ơn! Hy vọng ông lão ta sẽ sống lâu tới lúc có thể chứng kiến được huy hoàng của cháu! Con nhóc! Cố gắng nha! Ông già ta sẽ chăm chú theo dõi cháu!” Nghiêm Mạc Phi bỏ đi về nghiêm túc lúc này, nhìn có chút tức cười, khiến cho không khí nhất thời buông lỏng.

“Vậy chúng cháu rời đi trước!” Mặc Hi gật đầu, cũng bình thản cười nói, đối với Nghiêm Mạc Phi, cô thật sự tôn kính từ trong lòng.

Nghiêm Mạc Phi gật đầu, liền nhìn Mặc Hi đi vào trong truyền tống trận.

Đang trong lúc chuẩn bị khởi động, Nghiêm Mạc Phi lại lên tiếng “Chờ một chút!”

“Dạ?” trong mắt Mặc Hi thoáng qua vẻ nghi ngờ.

Tiếp theo liền thấy hắc đầy Phiêu Linh đi vào trong truyền tống trận, còn không chờ Phiêu Linh nói gì, liền nhìn thấy truyền tống trận đã bị Nghiêm Mạc Phi khóa chế cho khởi động, đồng thời nghe ông cười nói “Linh, đi theo bên cạnh cô ấy, cùng cô ấy trải nghiệm và tu luyện, lão già như ông cũng không cần cháu lúc nào cũng ở bên cạnh! Con nhóc, nhất định phải đối tốt với Linh đấy!”

“...” Thấy... Phiêu Linh nhìn thấy khuôn mặt của Nghiêm Mạc Phi từ từ biến mất, trong lòng xuất hiện cảm giác nói không nên lời, yên lặng thì thầm.

Mà Nghiêm Mạc Phi cũng đứng nhìn truyền tống trận đưa đoàn người biến mất, cuối cùng cười nói một câu “Linh a! Có lẽ bản thân cháu không cảm giác được, nhưng tình cảm cháu đối với Mặc Hi, thầy nhìn thấy trong mắt! Cho dù thế nào, cuộc sống sau này đều có thể thay đổi! Nếu đã muốn thì hãy ở bên cạnh cô ấy nhé!”

Sau khi Mặc Hi quyết định rời đi, mặc dù Phiêu Linh không có bất kỳ động tác nào, nhưng Nghiêm Mạc Phi vẫn rõ ràng phát hiện ngón tay hắc đầy run rẩy, còn có đôi mắt vốn dĩ không nên có dao động.

Dị thú thực lâm vốn dĩ cách học viện Andara không xa, cho nên từ lúc Mặc Hi và Phiêu Linh đi ra cho đến lúc đến thành trên La An Đào Thiên cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Ở trong dị thú thực lâm đã lâu, lại lần nữa tiếp xúc vùng đất phồn hoa này có cảm giác là lạ .

Hai người đi lại trên đường phố phồn hoa, Thanh Dực vẫn là bộ dáng con mèo nhỏ được Mặc Hi ôm trong lòng, mà Ma Diễm Cuồng Sur cũng biến nhỏ thân thể lại, biến thành một con chó nhỏ béo tròn màu đỏ, lúc này đang mang bộ mặt vô cùng ủy khuất.

Nó khác với Thanh Dực, hình thái vốn dĩ của Thanh Dực chính là nhỏ nhỏ thế kia, còn nó thì từ hình thái lớn biến nhỏ, làm cho nó có cảm giác vô lực, cho nên các loại dị thú cũng không có con nào muốn biến nhỏ lại, nhưng mà ý của Mặc Hi thì nó cũng hiểu được, hình thái vốn dĩ của nó quá hấp dẫn ánh mắt người khác, cho nên đành phải nghe theo lời chủ nhân.

Nhưng mà Mặc Hi cũng quên mất, cho dù không có Ma Diễm Cuồng Sur thì dung mạo của cô cũng đủ để khiến mọi người chú ý.

Nụ cười nhẹ nhàng, thuần tịnh xuất trần, một thân quần áo màu trắng nhàn nhã bao lấy thân hình có lỗi có lỗi, đi kèm với khuôn mặt linh khí tuyệt mỹ không giống phàm nhân.

Dung mạo và dáng người của Mặc Hi ở tuổi 15 bất tri bất giác đã hình thành, khiến lòng người dao động.

“Này, này, nhìn cô gái kia kìa...”

“A!”

“Kêu gì mà giống quý vậy? Lỡ dọa đến người ta thì làm sao!”

“Thật là đẹp, ơ... nhìn hơi quen, giống như đã nhìn thấy ở đâu rồi!”

“A! Cô gái này nhìn thật giống Yêu linh trong {Song Sinh} quá đi!”

“Đúng rồi! Yêu linh! Thật là giống! Chỉ khác đây là một thiếu nữ a!”

“Người nhìn! Mảnh hình kia! Thật giống nhau như đúc! Chính là cảm giác này!”

“Tôi vẫn thấy cô bé này đẹp hơn, Yêu linh kia quá nhỏ!”

“...”

Từng cuộc đàm luận truyền vào tai, từ đó Mặc Hi nghe được một thông tin, chính là bộ phim { Song Sinh} đã được chiếu rồi, đồng thời nghe một bài hát rất hay đang truyền tới, giọng hát nam dịu dàng từ tính mà quen thuộc kia, hơi chút ưu thương, thâm tình, âm áp đi vào lòng người, khiến cho Mặc Hi vừa nghe đã biết đây là bài hát do mình viết cho {Song sinh}, mà người biểu diễn chính là Thần.

Khẽ chớp mắt, liền nhìn thấy trên tòa nhà cao phía trước là một mảnh hình lớn, giờ phút này trên đó xuất hiện từng đoạn phim, một thân hình mặc trường bào màu xám tro, thiếu niên tuấn mỹ trong tay cầm kiếm, tóc đen bay bay, ngón tay khẽ động, ánh sáng màu máu xuất hiện, yêu nghiệt trước mặt hắn bị toàn diệt, mà thiếu niên lúc này nghiêng đầu, nhìn về phía đối diện mỉm cười, thâm tình dịu dàng, cảnh dừng lại, bên cạnh xuất hiện ba chữ được viết đặc biệt lớn [Lạc Khất Liễm] ‘

Cảnh phim lại chuyển, là một cô bé nhỏ người dơ bẩn, ngây ngốc ngờ ngác, tiếp đó lại thay đổi, biến thành một thiếu nữ áo trắng khả ái, khẽ mỉm cười, hai má đỏ hồng, đơn thuần khiến người người yêu thương, đang vui vẻ chạy trốn, trong miệng hôn hờ kêu gọi “ Khất Liễm ca ca!”. Tình cảnh nụ cười ngọt ngào lại dừng lại lần nữa, bên cạnh cũng hiện ra dòng chữ viết tên của cô [Ngốc Ngốc]

Mặt cô xanh tươi, là cảnh phim lần đầu tiên ngốc ngốc gặp yêu linh, một thân quần áo màu trắng cô đơn đứng bên cạnh nó, đột nhiên chớp mắt, cảnh môi mềm mại khẽ động “Người... có thể thấy được ta.”

Gió nhẹ khẽ thổi qua làm cho tóc hai người lay động.

Nói xong một câu, thời gian dường như dừng lại, tiếp theo lại tan vỡ, cảnh phim chia ly, hỏa diễm bộc phát, một mảnh đại chiến, Lạc Khất Liễm chiến đấu tiêu sái phong tư, Ngốc Ngốc ở một bên lo lắng, đơn thuần trợ uy cho hắn, lúc hắn bị thương liền lên tiếng nói “ Ngốc Ngốc muốn cùng sống cùng chết với Liễm ca ca, không rời không bỏ!”

Bốn mắt nhìn nhau, Lạc Khất Liễm ôn nhu cười một tiếng, tình cảnh dần mơ hồ.

Lại là mặt cô xanh tươi, bên cạnh mặt hồ như tấm gương, phía trên là đóa u lan hoe sắc, trăng cảnh xinh đẹp tuyệt trần, một yêu linh một thân áo trắng đứng chân không trên cành cây, lạnh nhạt nhìn Lạc Khất Liễm đang đối diện phía dưới, giọng nói vẫn lạnh lùng như ngày thường không cảm xúc “Muội của Ngốc Ngốc.”

Lạc Khất Liễm lại mỉm cười ôn nhu, ngẩng đầu nhìn cô chăm chú, trong mắt dường như chỉ có cô “Vây cũng giống như Ngốc ngốc ta giúp muội,” “Đúng a! Sau này gọi muội là Triệt.” Trong suốt, không có bất kỳ tạp chất nào.

“Triệt. . . . .”

“Đúng, Triệt!”

Sắc mặt Yêu linh vẫn thanh đạm lạnh nhạt, tuyệt đối không giống với người dưới nhân gian, tình cảnh này dừng lại, bên cạnh xuất hiện ba chữ [Yêu linh, Triệt]

Đón lấy từng cảnh phim xuất hiện, làm dao động lòng người, nét ưu mỹ trong đó khiến người động dung thương cảm, từng tình cảnh xuất hiện qua vẫn là màn xuất hiện của Mặc Hi là khắc sâu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 35: Trở lại học viện Andara

Edit: Mị Mị Beta: Sakura Một thân quần áo màu trắng không thay đổi, đôi chân trần đang từ từ hạ xuống, tóc đen bay nhẹ phiêu phiêu phía sau, cô đi vào mặt hồ như tấm kính, ánh sáng màu tím nhạt vây quanh, từng bước chân tạo nên những vòng nước lăn tăn lan rộng.

Cảnh phim này đều khiến cho lòng người cảm giác thương cảm, thương cảm đến lòng chua xót, Yêu Linh đang cúi đầu lúc này hơi thờ lại biến đổi, chính là không có bất kỳ thay đổi nào nhưng lại rõ ràng làm người ta cảm giác có sự khác biệt.

Cả người phát ra hơi thở kia! Tuyệt vọng, hít thở không thông, áp lực, bị thống...

Quá phức tạp, quá sâu sắc, quá rung động! Quá thương cảm!

Nhìn thân thể nhỏ nhắn khẽ run nhẹ, dường như mọi người cũng đồng cảm được với tâm trạng hiện tại của Yêu Linh.

Một ít thiếu nữ có mặt tại đây đã không kiềm chế được mà chảy nước mắt, cho dù đã xem qua không dưới 3 lần, nhưng cảm giác thương cảm trong lòng vẫn không thay đổi.

Một đoạn thời gian trôi qua, nhưng mọi người lại cảm giác giống như rất lâu, khuôn mặt nhỏ cúi xuống cuối cùng cũng ngẩng lên, tái nhợt, con ngươi phức tạp khiến người xem không hiểu rõ, sao lại mỹ lệ đến thế, tất cả đều không thể nào so được, ôn nhu như vậy, thương tâm như vậy, thư thái như vậy, và thỏa mãn ... như vậy!

Mặt hồ yên ả, phản ánh màu tím nhạt trong suốt, nhưng mọi người không để ý đến cảnh đẹp này mà để ý tới Yêu Linh áo trắng làm người ta không thể mở mắt ra được, một hành động, một ánh mắt cũng có thể tác động đến tâm thần của mọi người.

“Tích. . . . .”

Một giọt lệ trong suốt rơi xuống mặt hồ, tạo thành từng vòng tròn lăn tăn, mở rộng ra.

Tiếp theo giọt thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Nước mắt kia, dường như không ngừng, dưới cái ngẩng đầu nhẹ nhàng, nhìn bầu trời mà chảy ra, từ gương mặt như ngọc chảy từng giọt từng giọt một.

Đôi mắt kia, nháy mắt cũng không, động cũng không, giống như đang cười, vì sao, nước mắt lại không ngừng .... Chính là không ngừng. . .

Dưới dung nhan tái nhợt, môi bị cắn cằn đỏ tươi, hơi sưng lên, hình như chỉ hơi run nhẹ, hiện lên sự khổ sở, thỏa mãn, và nhu tình.

Mãi cho đến một tiếng nhẹ vang lên, thương cảm, nhẹ nhàng mà hồ hững “Khất Liễm ca ca ...”

Tình cảnh dừng lại chỗ này, sau đó tối sầm, xuất hiện hai chữ 【 Song Sinh 】.

MV kết thúc! Mọi người từ trong yên lặng vẫn không cách nào hoàn hồn.

“ A! Tôi nghĩ ra rồi, phim này được chiếu từ vài năm trước, vậy nếu dựa vào tuổi của Yêu Linh này với thiếu nữ lúc này cũng vừa vặn, thiếu nữ lúc này nhất định là Yêu Linh kia! Trời ạ! Trên thế giới này làm sao có cô gái đẹp đến như vậy! Cô gái kia đâu rồi?”

Một tiếng la vang lên, làm cho mọi người hoàn hồn, sau đó nghe xong nội dung, chẳng lẽ người đóng Yêu Linh kia vừa mới ở đây, không biết khi cô trưởng thành sẽ như thế nào?

“Ở đâu! Ở đâu! Tại đây sao! ?”

“Thật sao? Ở đâu thế?”

“A! Tôi cũng vừa mới nhìn thấy! Lúc đầu tôi còn thấy mình bị ảo giác đấy.”

“.....”

Từng trận huyền não, chẳng qua là chỗ đó làm gì còn bóng hình của Mặc Hi nữa.

Hỏi hai người bọn họ đã đi đâu sao? Từ lúc nhìn thấy MV kia xong, Mặc Hi và Phiêu Linh đã nhân cơ hội mọi người còn ngây người chưa hoàn hồn mà rời đi rồi.

Nhìn cánh cổng to lớn của học viện Dĩ – Võ Andara trước mắt, Mặc Hi quay đầu nhìn Phiêu Linh cười nói “Đi thôi.”

Đang chuẩn bị bước vào bên trong, lại thấy Phiêu Linh cũng không động, khẽ nghi ngờ hỏi “Sao vậy?”

“Tớ đã nghỉ học.” Phiêu Linh hồ hững nói, con người đen nhánh hồ hững nhìn về phía cô “Một mình rời đi sẽ bị học viện khai trừ.”

“Như vậy à...” Mặc Hi cũng hiểu Phiêu Linh chưa tốt nghiệp cũng không phải là Hội trưởng hội học sinh lại ba năm không trở về học viện, thân phận học viên nhất định đã bị loại trừ, mà học viện Andara đối với trường hợp này cũng rất nghiêm khắc, trừ học viên và nhân viên học viên, còn lại tuyệt đối không cho phép tiến vào bên trong học viện.

“Vậy trước tiên cậu tới biệt thự của tớ ở Đảo Thiên ở tạm đi, tớ cũng sẽ trở lại chỗ đó, mang theo tiểu sư tử tớ đó luôn.”

“Ừ” Phiêu Linh gật đầu không do dự, rồi xoay người rời khỏi, Ma Diễm Cuồng Sur cũng đành phải đáng thương hể hể đi theo sau hần.

Nhìn hình ảnh đó, Mặc Hi cũng phải phì cười, từ nhãn không gian lấy thẻ học sinh, đó là một thẻ bài màu tím, phía trên có 7 lá cây chính là Hội trưởng hội học sinh năm 7.

Đi tới cửa phòng bảo vệ ngay cổng ra vào, thuận theo thực lực tăng lên, chỉ cần một cái liếc mắt Mặc Hi cũng đã nhìn ra tu vi của người đàn ông trung niên trước mắt chính là cao thủ cấp Vương, đồng thời đối phương cũng nhìn thấy Mặc Hi, sau khi nhìn thấy dung nhan của Mặc Hi, trong mắt hần thoáng qua tia kinh diễm, dung nhan như vậy cho dù tu vi cao thâm như hần vẫn không khỏi bị mê hoặc trong chốc lát, không những dung nhan mà còn có khí chất, nhưng việc hần thì hần vẫn phải làm, nghiêm túc lên tiếng “Học viện Dĩ – Võ Andara không phải ai cũng vào được.” ý tứ chính là muốn Mặc Hi rời đi.

“Chào bác, cháu là học viên của học viện Andara.” Mặc Hi bình tĩnh cười nói, dưới ánh mắt nghi ngờ của đối phương cô nộp thẻ học viên lên trên bàn trước mặt hần.

Người đàn ông trung niên nhìn tấm thẻ phát ra ánh sáng màu tím kia có chút chấn động, sau đó nhận lấy, từ từ xem xét, rồi mới đặt nó lại trên bàn, lấy một vật giống như máy tính bảng, rồi lại dùng tấm thẻ của Mặc Hi quét qua máy tính bảng một lần, trên máy tính liền xuất hiện một khoản thông tin.

Nhìn thông tin này, lại nhìn về thiếu nữ đang đứng trước mặt, nụ cười nhẹ nhàng cũng giống như trong hình, cả con người cũng trong trẻo giống nhau, chẳng qua là hơi thở bây giờ khiến người khác nhìn không thấu, 13 tuổi hội trưởng năm 7, đi ra ngoài hơn 2 năm, đến bây giờ so với tuổi của người thật thì vừa vặn.

Người đàn ông trung niên giao lại thẻ bài cho Mặc Hi, nói “Bạn Mặc Hi, tiến vào học viện mời tuân thủ quy định mặc đồng phục.”

“Dạ, cảm ơn.” Mặc Hi cầm lại thẻ bài của mình, rồi nhìn người đàn ông kia cười một tiếng, xoay người hướng vào cửa lớn mà đi.

“Chờ một chút.” Đang trong lúc đó, người đàn ông trung niên đột nhiên kêu lên lần nữa.

“Dạ?” Mặc Hi xoay người, khẽ hỏi.

Ánh mắt người đàn ông rơi vào con mèo đen nhỏ được Mặc Hi ôm trong tay, ánh mắt khẽ thâm trầm, nếu lúc này không vừa vặn nhìn thấy nó, thì ngay từ đầu hần đã không cảm giác được chút hơi thở nào của con mèo nhỏ này “Học Viện Andara không cho phép mang theo sủng vật!”

[Con mẹ nó, mi mới là sủng vật!] vốn dĩ Thanh Dực đang khép mắt ngủ thì nghe được lời này khiến nó tức giận gào lên, đương nhiên là gào lên trong tư tưởng, từ lúc đi tới đây, nó được Mặc Hi dẫn dò là không được phép lên tiếng nói chuyện.

“A! Nó không phải sủng vật, là dị thú khế ước của cháu!” Mặc Hi giải thích, thấy người đàn ông trung niên có vẻ không tin lắm, liền cười nói tiếp “Bác có thể nhìn tài liệu của cháu, bên trong có thông tin cháu có dị thú khế ước, hơn nữa cũng nói rõ thông tin của nó!”

Mặc Hi tin tưởng, trong trận chiến Hội trưởng hội học sinh năm 7 của hai năm trước, Thanh Dực ra trận tuyệt đối gây sự chú ý, cũng tuyệt đối được đưa vào tài liệu kỷ lục.

Quả nhiên, người đàn ông trung niên gõ một hồi lên máy tính bảng, rồi lên tiếng “Vào đi.”

Mặc Hi gật đầu, cô cười nhạt tiến vào.

[Học viện Di – Võ Andara] ta về rồi đây, hơn 2 năm rồi, không biết bọn họ thế nào rồi. nhớ tới vài tên bạn, khỏe miệng Mặc Hi cũng hiện lên nụ cười rạng rỡ, xen lẫn nhu hòa và tuyệt mỹ.

Người đàn ông trung niên trong phòng bảo vệ nhìn bóng người Mặc Hi dần đi xa, cho đến khi không thấy nữa mới thu hồi tầm mắt, kẻ đó lại tiếp tục nhìn thông tin trên máy tính bảng.

Mười ba tuổi có thực lực cấp Sur, hơn hai năm trôi qua rồi thì trình độ của cô đã tiến đến bậc nào đây? Thế mà... ngay cả mình cũng không nhìn thấu cô ta! Thiếu nữ này, rất đáng sợ, thậm chí còn làm cho hấn ần ần có cảm giác nguy hiểm, nhưng rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ 15 tuổi thôi mà!

Đối với ý nghĩ của người đàn ông trung niên thì đương nhiên Mặc Hi không biết, dựa theo thời gian này, là lúc đang vào học, vậy chắc Nguyệt cũng sẽ ở đạo thất hoặc là phòng huấn luyện, nghĩ lại, nếu tính theo cách tiến lên từng cấp từng cấp thì bây giờ cô ấy là học viên năm 5, bọn Hắc Anh là năm 7.

Ha ha , đi xem bọn hấn một chút, muốn đi tới cửa còn phải mặc đồng phục học sinh a, nhưng mà..

Con người đen nhánh lóe ra vẻ giảo hoạt, quần áo hội trưởng kia cho cô lúc 13 tuổi, nếu như bây giờ đi nói, cô bây giờ 15 tuổi rồi nên mặc nó không còn vừa nữa, ừm, cứ nói như vậy, không mặc cũng có lý do chính đáng không phải sao?

Quần áo của hội trưởng năm 7 có màu tím cũng quá bắt mắt đi, Mặc Hi cũng không muốn bị nhiều người chú ý tới.

Nghĩ xong, Mặc Hi liền đi về phía trước, học sinh bên đường đi ngang qua thấy cô đều đột nhiên dừng lại, cảm giác giống như vừa bị ảo giác.

“Trời ơi! Đó thật là người sao?” Cho dù là nữ sinh cũng bị mê hoặc, mãi cho đến khi Mặc Hi biến mất mới la lên, sau đó là từng trận la hét nối đuôi nhau.

“Trời ạ! So với bạn ấy, hoa khôi tân nhiệm năm nay căn bản là cò khô bên đường rồi!”

“Ài! Hoa khôi? Chờ một chút! Tớ chợt nhớ ra gì đó, để tớ nghĩ!”

“Nghĩ cái gì? Nghĩ tới người đẹp vừa rồi! Hắc hắc! Người đẹp như vậy không phải bạn có thể nghĩ nha!”

“Con mẹ nó! Rốt cuộc bạn ấy là ai thế! Là học sinh của trường ta sao? Sao trước giờ không thấy qua? Nếu không phải thì căn bản là không được tiến vào đây mới đúng!”

“À!” Đang trong lúc đó, một tiếng kêu to vang lên, khiến cho tất cả âm thanh im lại, mọi người chuẩn bị chửi mìn thấy quỷ hay sao mà kêu gào cái gì thì lại nghe hấn đột nhiên nói tiếp “Tớ nhớ ra rồi! Tớ nhớ rồi! ha ha ha ! Tớ nhớ ra cô gái vừa rồi là ai rồi!”

Một câu này đã khiến cho đám người đang chuẩn bị phóng hỏa và giáo huấn hấn xui xuống, toàn bộ đều vây vòng một chỗ, hỏi tới tấp, “Ài? Bạn ấy là ai? Cậu biết cái gì?”

“Đúng vậy. nói nhanh đi.”

“Con mẹ nó! Mi nói nhanh một chút coi.”

Người nọ cũng cả kinh, sau đó mới nói “Chính là hoa khôi Mặc Hi rồi đi hơn 2 năm trước! Ngang hàng với hoa khôi Phong Tiên Tuyết, sau khi thi đấu với chị ấy tranh đoạt vị trí Hội trưởng năm 7 xong liền biến mất hơn hai năm! Còn là Mặc Hi đóng vai Yêu Linh trong [Song Sinh] đó! Con mẹ nó! Thần tượng của tớ, tớ muốn đuổi theo cô ấy! A a a.”

Nói xong, liền để lại mọi người tiêu thụ thông tin... , chạy theo hướng Mặc Hi vừa rời khỏi.

“Mặc Hi? Hội trưởng hội học sinh năm 7?”

“Yêu Linh [Song Sinh]! Chờ chút! Yêu Linh!”

“Thần tượng! A! Thần tượng của tớ! chờ tớ một chút!”

Sau khi lâm bảmi tiêu thụ, cuối cùng cũng làm mọi người nhớ ra ký ức được khắc sâu, đều giật mình, từng người đều đuổi theo hướng Mặc Hi vừa rời khỏi.

Mà nguyên nhân khiến cho phong ba đang nổi lên giờ phút này đang hướng đến phòng số 6 đi đến vì cô hỏi từ một học viên năm 5 mới biết được bọn họ đang huấn luyện ở phòng số 6.

Giờ phút này đám An Diệc Kỳ năm 7 vẫn không biết được tin tức Mặc Hi đã về, nhưng bọn họ không biết không có nghĩa là người khác không biết, chẳng hạn như vị Đại Sur luyện kim – Đan Thử!

Nói về tình báo bên trong học viện Andara này của hấn tuyệt đối kinh người, cho nên lúc vừa biết được tin tức Mặc Hi trở về, hấn liền chạy thẳng về phòng số 6.

Hai năm a! Không đúng! Là hai năm hơn sáu tháng, lại lâu như thế ! Cậu ấy vừa đi chính là lâu như thế!

Vừa nghĩ tới sẽ được gặp Mặc Hi thì khuôn mặt như ánh mặt trời của Đan Thử hiện ra nụ cười đơn thuần ôn nhu, Hi!!

Mặc Hi đi tới phòng huấn luyện số 6 khiến cho bọn người trong đó cả kinh, vốn dĩ ở phòng huấn luyện này trách nhiệm rất nặng nề, ngay cả thầy giáo đang huấn luyện bọn họ cũng như thế, hẳn hoàn toàn không có phát hiện Mặc Hi đi tới gần.

“Vị này...” Thầy giáo có chút không chắc chắn được thân phận của Mặc Hi là gì, dù sao nếu là học viên của học viện Andara, thì bên trong học viện đều phải mặc đồng phục, mà Mặc Hi thì cái gì cũng không mặc, chỉ mặc váy màu trắng nhẹ nhàng, thanh thoát.

“Chào thầy, em là học sinh ở đây, đến tìm một người bạn.” Mặc Hi lễ phép khom người nói, tự nhiên hào phóng lại có biểu hiện tôn kính khiến cho người khác không thể sinh ra tức giận.

Khuôn mặt của thầy giáo cũng bớt căng thẳng đi không ít, nhưng giọng điệu cũng nghiêm túc hơn “Em nói em là học viên, vậy đồng phục học sinh đâu? Thẻ học viên đâu?”

“Bởi vì em rời khỏi trường một đoạn thời gian, cho nên đồng phục cũ bây giờ mặc không vừa nữa ạ.” Mặc Hi bình thản trả lời, trong tay cũng xuất hiện thẻ học sinh đưa cho thầy giáo.

“Hả?” vừa nhìn qua thẻ học sinh màu tím trong suốt kia đã chứng tỏ hết thảy, phía trên là 7 phiến lá cây, quả nhiên! Chứng tỏ của Hội trưởng hội học sinh năm 7! Thiếu nữ trước mắt này! Nhìn qua khoảng chừng tầm 15,16 chữ bao nhiêu?

Thầy giáo có chút chấn kinh, hơn nữa hẳn thật sự vẫn còn nhớ loáng thoáng, Hội trưởng năm 7 này là Võ giả chứ nhỉ?

Đang trong lúc thầy giáo kinh ngạc, Mặc Hi cũng đã liếc mắt nhìn về phía các học viên, mỗi người bị ánh mắt của cô lướt qua đều không khỏi đỏ mặt, nhưng đến khi ánh mắt đen nhánh kia rời khỏi lại cảm thấy có chút tiếc nuối.

Không có... không thấy Nguyệt, vậy Nguyệt đi đâu rồi sao?

“Ách... bạn này.” Đang trong lúc Mặc Hi nghi ngờ, giọng nói của thầy giáo lại vang lên.

“Dạ, thưa thầy.” Mặc Hi chuyển mắt nhìn về phía hắn, liền thấy hắn trả thẻ học viên lại cho mình, đồng thời nói “Này, em là...”

“Hi!!” đang lúc thầy giáo muốn nói này đó, một tiếng kêu to đột nhiên vang lên, cũng lẫn át luôn lời nói của hắn.

Chớp mắt nhìn lại, liền thấy một gã mặt áo dài màu đen, tóc ngắn đen nhánh, khuôn mặt khá ái, còn có nụ cười đơn thuần, chính là Đan Thử gấp gấp từ lúc nhận được tin đến giờ, chớp mắt cái nữa đã thấy hắn chạy đến trước mặt Mặc Hi, đôi mắt nhìn Mặc Hi rõ ràng có hưng phấn lẫn cuồng nhiệt.

Mắt Mặc Hi sáng lên “Đan Thử.”

“Ha ha ha! Tớ biết Hi nhất định sẽ nhận ra tớ đầu tiên mà!” nghe Mặc Hi gọi tên, Đan Thử liền cao hứng cười to ra tiếng, “Hi! Tớ nhớ cậu quá!”

Tớ rất nhớ cậu...

Một tiếng nhớ cậu cùng với ánh mắt nhìn mình không một chút tạp chất, trong nháy mắt Mặc Hi liền cảm giác ấm áp, cũng cười theo “Ừ! Tớ cũng nhớ cậu!”

Câu nói đơn thuần, nhưng nghe vào tai người khác chưa chắc đã giống nhau, bên trong nhóm học sinh năm 5 kia bất kể là nữ sinh hay là nam sinh đều có chút thất vọng, âm thầm, nam sinh dĩ nhiên là vì Mặc Hi, còn nữ sinh thì cũng vì Đan Thử.

Đan Thử a! Chính là nhân vật vô cùng nổi danh trong học viện Andara này, khuôn mặt khá ái như ánh mặt trời, lại là một thiên tài luyện kim tuyệt thế, ai cũng muốn nhận được vật phẩm do hắn chế luyện, thậm chí có thể dựa vào vật thể đó mà chiến đấu được với Dị năng giả cao cấp, nhân vật như vậy dĩ nhiên sẽ được nữ sinh hâm mộ.

“Hi đến đây là tìm Lạc Nguyệt phải không?” Đan Thử cũng không ngu nếu không muốn nói là hắn vô cùng thông minh, bằng không sẽ không làm được hết thảy như vậy giờ, khi biết Mặc Hi đến đây hẳn đã biết Mặc Hi muốn gì.

“Ừ.”

“Nếu thế, Hi theo tớ đến đây, ở đây không tìm được Lạc Nguyệt đâu.” Biết rõ chỗ này không nói rõ được, chuyện Lạc Nguyệt rời đi nhất định phải nói rõ với Mặc Hi, còn có... chuyện gần đây đang phát sinh. Nghĩ đến đây, mắt Đan Thử khẽ trầm xuống.

Mặc Hi cũng nhạy cảm phát hiện ra gì đó, gật đầu nói “Tốt” nói xong, liền xoay người nhìn thầy giáo đang đứng bên cạnh không cách nào chen miệng vào nói “Vậy em xin phép đi trước, hẹn gặp lại thầy.”

Nói xong, liền truyền âm cho Đan Thử “Gặp nhau ở phòng học số 5.” Cả người chợt động, thân ảnh liền biến mất trong tầm mắt của mọi người. tốc độ như vậy nhất thời khiến cho toàn trường kích động thét chói tai.

Phòng học số 5, chỉ trong nháy mắt Mặc Hi đã đến nơi, đó là công pháp cô kết hợp giữa Thiên lôi thiểm và thông tin từ trong đầu cô được. Thuận đi, cũng không chỉ người có dị năng không gian mới làm được, giống như bây giờ, Mặc Hi cũng có thể làm được.

Chỉ cần hiểu quy tắc không gian và tần suất, cộng thêm không chế năng lượng, cô có thể làm được giống như thuận đi.

Không tới vài giây sau, thân ảnh Đan Thử cũng đi tới, thấy phương pháp hần xuất hiện cũng khiến cho Mặc Hi kinh ngạc một hồi, chỉ thấy Đan Thử đang đứng yên giữa không trung mà đến, phía sau lưng là một đôi cánh màu xanh trong suốt, khẽ động vài cái đã đến trước mặt Mặc Hi.

“Hắc hắc, tới đến rồi.” Đan Thử vừa rơi xuống đất, đôi cánh màu xanh phía sau lưng cũng biến mất.

“Ừ, ngồi đi.” Mặc Hi cũng không hỏi thăm vấn đề của đôi cánh, dù sau chuyện này nói sau cũng được, bất kể nghề nghiệp nào cũng có trăm chuyện kỳ lạ, Dị năng giả có ngàn vạn năng lực, vật phẩm luyện kim cũng thế, chỉ cần anh có năng lực sáng tạo ra.

“Dạ!” Đan Thử cũng không khách khí ngồi xuống lan can bên cạnh Mặc Hi, gió nhẹ lướt qua, bên cạnh lại ngồi một dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, thời gian a... thật sự là bất tri bất giác lại thành quá khứ, thử nghĩ lại xem trước kia mới bao lâu? Bây giờ bọn họ đều lớn...

Dường như phát hiện Đan Thử dăm chiêu, Mặc Hi cũng nhìn qua, vừa đối mắt với hắn, bốn mắt đen nhánh nhìn nhau, Mặc Hi liền nhìn thấy qua có một tia si mê thoáng qua trong đôi mắt đối diện, sau đó lại có chút chật vật thu hồi, động tác dễ thương như vậy khiến cho Mặc Hi cười nhẹ ra tiếng nói “Không định nói chuyện sao? Nguyệt làm sao?”

“A! ừ ! ừ!” Đan Thử hoàn hồn, vẻ mặt thay đổi bất chợt, cuối cùng cũng khôi phục bình thường, nhưng mà mắt không dám nhìn Mặc Hi, mà giống như đang trầm ngâm nhìn về phía xa, giọng nói cũng chậm chậm truyền vào trong tai Mặc Hi “Bạn ấy đi đã hơn một năm rồi.”

“Đi?” Mặc Hi sửng sốt. Mà lúc này Thanh Dực mới tỉnh, vừa nghe đoạn đối thoại cũng khẽ ngược đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 36: Cái gọi là nguồn gốc

Edit: Mị Mị Beta: Sakura “Ừ, bạn ấy đã đi hơn một năm rồi, gia tộc có chút vấn đề, tớ đã điều tra ra được là trong gia tộc bạn ấy phát sinh tranh đoạt địa vị, hơn nữa, tình huống của Lạc Nguyệt cũng không tốt lắm.” Đối với người bên cạnh Mặc Hi thì hắn đều tương đối lưu ý, cho nên sau khi nghe Mặc Hi hỏi xong, dĩ nhiên là hắn sẽ nói ra những gì hắn đã điều tra được.

“À, gia tộc sao?” cô vẫn còn nhớ kỹ mỗi lần Lạc Nguyệt nhắc tới gia tộc thì vẻ mặt cô ấy đều rất âm trầm, xem ra cần phải đi thăm cô ấy một chút mới được.

“Ừ!”

“Vậy những người khác đâu? Tất cả mọi người thế nào?”

“Ha ha, bọn họ a, mỗi ngày đều giống nhau, nhưng mà dường như Hắc Ảnh gần đây có chút vấn đề.”

“Hắc Ảnh?”

“Dạ, hiệu trưởng Andara trở về rồi, lại gọi Hắc Ảnh tới gặp ông ta, về sau cứ mỗi tháng đều gọi cậu ấy vào gặp mặt một lần.”

“Hắc Ảnh... Thay đổi cụ thể thế nào?”

“Càng lúc càng lạnh lùng, thậm chí dường như có chút căm hận, lại càng thêm nỗ lực huấn luyện.”

“...”

Hai người nói chuyện với nhau một lúc, mãi đến khi thấy một bóng ảnh xuất hiện trên đường nhỏ mới dừng lại, chỉ thấy đó là một gã thanh niên mặc đồng phục màu đen của học viện Andara, mái tóc biến vàng do ánh nắng nhưng mềm mại, thân cao, mặt mũi tuấn tú, đối với ánh mắt thiếu nữ thì kiểu người này rất mị lực, đi trên con đường nhỏ giữa rừng, hơi thở lạnh lùng càng làm mị lực của bản thân hắn tăng lên, chẳng những khiến cho các nữ sinh bên đường không chán ghét mà càng thêm mê luyện.

Trên mặt Mặc Hi vẫn mang nụ cười nhàn nhạt, nhưng con ngươi lại hơi trầm xuống, dường như Hắc Ảnh hơi khác với trước kia.

Không sai, thiếu niên tuấn tú này chính là Hắc Ảnh.

“Đi thôi, mời vừa nhắc tới hần liền thấy hần, có vài chuyện nên hỏi trước vẫn hay hơn.” Mặc Hi nhìn Đan Thử bên cạnh cười nói, cả người lại biến mất một lần nữa.

Đan Thử cũng không do dự, cả người vừa nhảy lên, phía sau lưng đã xuất hiện đôi cánh màu xanh trong suốt, tốc độ nhanh như gió.

Hắc Ảnh đang đi trên đường dường như phát hiện ra gì đó nên dừng lại, chuyển đầu, liền nhìn về phía lan can giờ đã không còn bóng người, con người đen nhánh thoáng qua một tia thất thần, là ảo giác sao? Vừa rồi mình chợt nhìn thấy cô ấy...

Chỗ đó, chính là nơi lúc trước cô hay thích ngồi, đã hơn hai năm rồi, còn mấy tháng nữa, cô chắc cũng sắp về rồi...

Nghĩ đến đây, hơi thở lạnh băng kia dường như cũng giảm đi không ít.

“Hình như tính cảnh giác đã thấp xuống không ít nha.” Đột nhiên, tiếng nói thiếu nữ xen lẫn ý cười vang lên phía sau lưng hần, cho dù giọng nói cô gái kia vô cùng quen thuộc, giọng điệu nói chuyện cũng có cảm giác quen thuộc, Hắc Ảnh vẫn mạnh mẽ cứng người lại, trên dưới cả người dấy lên một ngọn lửa màu đen.

Chẳng qua là ngọn lửa màu đen như vậy lại bị dễ dàng phách tan, bả vai của hần bị vỗ một cái, Hắc Ảnh xoay người lại, lại không thấy một bóng người.

Ai? Thực lực như vậy, nếu muốn giết mình không phải là...

Ngọn lửa màu đen hùng dũng tuôn ra, đồng thời tăng cường cảnh giác xung quanh, nhưng kết quả cuối cùng lại khiến cho Hắc Ảnh thất vọng rồi. Không có... cảm giác gì đều không có, lại hoàn toàn không cảm giác ra người ở nơi nào, là ai?

Cả người lại bị vỗ một cái, cho dù Hắc Ảnh có phản kháng cỡ nào đi nữa, vẫn cứ bị trêu chọc, thậm chí người nọ còn nheo mắt của hần!

Đây là thực lực cỡ nào! Mình lại bị động đến vậy!!

Trong con người vốn dĩ lãnh mạc của Hắc Ảnh lúc này nổi lên chút bức mình xen lẫn không cam lòng. May chỗ này không có ai, bằng không nhất định cũng sẽ bị dọa.

“Này! Ảnh! Không nên phóng hỏa nữa, lỡ gây cháy lớn sẽ bị trường chú ý đấy!” đang lúc đó, Đan Thử xuất hiện giữa không trung, nhìn Hắc Ảnh cười nói.

“Là cậu? Không đúng! Không phải cậu.” nghe giọng nói của Đan Thử, Hắc Ảnh hơi sững sờ, ngọn lửa bắn ra bốn phía cũng ngừng lại, chẳng qua bao quanh thân thể cũng không có tán đi, Đan Thử còn không có thể làm được đến thực lực này.

“Ha ha, lại tức giận như thế, cậu nên vui mới đúng.” Đan Thử roi nhẹ nhàng xuống đất, cánh màu xanh cũng biến mất, nhìn Hắc Ảnh nói, vẻ mặt kia dường như có chút ai oán. Phải biết rằng, vừa thấy cậu đến, bạn ấy lại chơi cùng với cậu như vậy, biểu hiện tương đối nhiệt tình và quan tâm a...

Vui?

Hắc Ảnh vừa nhìn thấy vẻ mặt của Đan Thử thì khẽ nhú mày, hần dường như biết gì đó.

“Ha ha.” Cũng ngay vào lúc này, âm thanh của thiếu nữ kia lại lần nữa xuất hiện, mà chỉ trong nháy mắt này Hắc Ảnh lại cảm giác được có người vô vô đầu tóc của mình.

Biến hóa như vậy lại khiến trong lòng Hắc Ảnh nổi giận, sắc mặt trầm xuống, chỗ đó... không phải ai cũng có thể đụng tới...

Ngọn lửa màu đen lại lần nữa hùng dũng tuôn ra, thế tới muốn hủy diệt người nọ, cho dù người nọ là một thiếu nữ.

“Xem ra trong mấy năm này cũng không phải không có tiến bộ nha.” giọng nói của thiếu nữ lại xuất hiện lần nữa, cảm xúc trên đầu cũng không có biến mất, nói rõ ra là cô không né tránh, chẳng qua giọng điệu nhẹ nhàng như vậy nói cho hần biết công kích của hần không hề có tác dụng với cô, trong lúc Hắc Ảnh bị chấn kinh, lại nghe cô nhẹ nhàng gọi lên một tiếng “Ảnh”

Àm—

Dường như có gì đó trong đầu vừa bị tan vỡ, Hắc Ảnh thoáng trông rỗng, ngọn lửa trên người đều rút lui, xoay người lại, liền nhìn thấy giữa không trung một thiếu nữ hư không mà đứng, tay vẫn đặt trên đầu mình, cười nói tự nhiên.

Dung nhan tuyệt xinh đẹp dưới ánh nắng mặt trời dường như có chút hư huyền.

“Hi.” trong miệng không tự giác lên tiếng, trên khuôn mặt vốn dĩ lạnh lùng lúc này lại có chút buồn cười lại dễ thương, khiến cho Mặc Hi buồn cười ra tiếng.

Cũng chỉ trong nháy mắt, Hắc Ảnh đã khôi phục lại như thường ngày, mặt mũi lần nữa lạnh lùng lại, không phản kháng cái tay Mặc Hi đang đặt trên đầu kia, nhẹ nói “Hi”. Một lần này giọng nói rõ ràng là giọng nói bình thường hàng ngày của hần, vừa cung kính xen lẫn tình táo.

“Ừ.” Mặc Hi trả lời một tiếng, cũng thu tay về, hạ xuống đứng trên mặt đất.

Thay đổi như vậy khiến cho Hắc Ảnh nhớ tới, cô vừa trêu chọc mình, hừ không mà đứng, đây chính biểu hiện của cấp Sur, nhưng mình cũng cấp Sur mà... vậy mà cô đùa bỡn mình nhẹ nhàng như chơi, chỉ có thể nói... thực lực của cô mạnh hơn cả cấp Sur. Quả nhiên mình vẫn không đủ.

“Đi thôi! Chúng ta đi nói chuyện một chút.” Từ khi nhìn thấy Hắc Ảnh lần đầu tiên, Mặc Hi liền phát hiện ra hắc không giống như trước nên mới cố ý trêu chọc hắc, lúc trước hắc cũng lãnh mạc nhưng sẽ không giống như bây giờ, giống như Đan Thử nói, tràn đầy căm hận “Đan Thử, đi trụ sở của cậu đi.”

“Uh được.” Đan Thử lên tiếng, liền dẫn Mặc Hi và Hắc Ảnh đi về phía trước, quyết định của Mặc Hi tuyệt đối chính xác, muốn nói gì ở học viện Andara này, thì chỗ ở của Đan Thử là lựa chọn sáng suốt nhất vì đó là một nơi đặc thù, không có giám thị và quy củ, tồn tại độc lập.

Qua một thời gian, ba người đã an vị trên bàn trà của phòng khách, Mặc Hi nhìn Hắc Ảnh trực tiếp lên tiếng “Nói đi, trong hai năm này xảy ra chuyện gì?”

“...” Hắc Ảnh không một chút khác thường, ngược mắt nhìn cô, nói “Không có chuyện gì đặc biệt lắm, mỗi ngày đều học tập.”

“Vậy gặp mặt hiệu trưởng là có chuyện gì?” Mặc Hi lại hỏi, trên mặt vẫn nụ cười nhàn nhạt, cứ bình thản và nhẹ nhõm như vậy giống như thượng vị giả nắm hết thầy trong tay.

“Hắc... nhận ra phụ thân của ta, đàm luận một chút chuyện của ông.” khẽ dừng lại, Hắc Ảnh đáp.

“Như vậy à.” Mặc Hi cười một tiếng, im lặng một hồi, mới đột nhiên nói “vậy... Hắc Ảnh muốn giết cái gì đây? Hoặc là nói anh có cừu hận với ai lớn như vậy?”

“...” cuối cùng, Hắc Ảnh cũng có biến hóa nho nhỏ, sắc mặt đầu tiên là cứng đờ, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng vẫn bị Mặc Hi phát hiện, chỉ nghe hắc thản nhiên nói “Không có, tôi không có cừu hận gì.”

Đừng nói là Mặc Hi, ngay cả Đan Thử vẫn ngồi bên cạnh từ đầu tới giờ không lên tiếng cũng thấy rõ Hắc Ảnh miệng và tâm không đồng nhất, trong lòng khẽ thở dài một hơi. Hắc Ảnh à, anh cũng biết rõ đại nhân ghét nhất đúng là người mình còn giấu giếm mình rồi mà, có một số việc cô sẽ không hỏi, nhưng nếu cô hỏi nhất định cô có lý do của mình, chuyện như vậy còn cố ý giấu giếm, đại nhân sẽ rất không thoải mái.

Đương nhiên, hắc chỉ nói thầm trong lòng vậy thôi, đối với chuyện trước mắt hắc cũng không thể chen miệng.

Quả nhiên, giống như suy nghĩ của Đan Thử, ánh mắt Mặc Hi trở nên lạnh lùng, về mặt theo đó vẫn là một mảnh ôn hòa “Ảnh, nói dối không phải là chuyện tốt, có một số việc tôi sẽ không hỏi, nhưng có một số việc, phải biết cho rõ ràng.” Phải biết rằng, đáng về bây giờ của anh rất uy nghiêm, căm hận cũng đã tứ tán khắp nơi trong mắt của anh rồi.

“... Tôi .... Không nói dối.”

Không khí đột nhiên trầm xuống, Đan Thử và Hắc Ảnh phát hiện con ngươi Mặc Hi đã biến thành màu tím trong suốt, trong đó lờ mờ chớp động điện quang, nhìn lâu, thậm chí có thể bị trầm mê trong đó.

Đan Thử đột nhiên hoàn hồn, hai mắt của đại nhân dường như càng thêm lợi hại.

Trong lòng Hắc Ảnh cũng chấn kinh.

“Ảnh, nếu muốn biết thì tôi có rất nhiều cách, đừng quên rằng, chúng ta là kẻ ước chủ bộc, tôi cũng không muốn cưỡng chế, cho dù không dùng tới nó, tôi cũng có cách khác để biết được.” Mặc Hi lạnh nhạt nói, trên mặt cũng ít đi nụ cười thuần tịnh hàng ngày, giờ phút này cho dù cô không có một động tác gì cũng khiến người ta không nảy sinh nổi cảm giác phản kháng.

Hắc Ảnh vẫn im lặng, cho dù trên mặt không có một điểm thay đổi, nhưng bàn tay để dưới bàn đã khẽ bóp chặt.

Không gian lại im lặng lần nữa, mỗi người ai cũng không nói chuyện.

Thời gian trôi qua, áp lực trong không khí cũng biến mất, cũng để Đan Thử và Hắc Ảnh có dũng khí nhìn Mặc Hi lần nữa, hai người đều nghi ngờ, nhưng trong lúc này, đầu óc của Hắc Ảnh lại một mảnh trống không.

Chỉ thấy con ngươi Mặc Hi nhìn về phía Hắc Ảnh đã khôi phục thành màu đen nhánh, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười thuần tịnh của lúc trước. chẳng qua là không giống, cô nhìn bọn họ với nụ cười cũng không có gì thay đổi, nhưng là không giống, đó chính là trước khi vào cửa, nụ cười kia là chân thật, tràn đầy tình cảm, ôn nhu mà chân thành. Còn bây giờ, hai mắt nhìn mình... không còn có... một chút tình cảm nào.

“Đại đại nhân...” một khắc này, Hắc Ảnh đột nhiên vội vàng lên tiếng, không phải là “Hi”, ngay chính hắc cũng không biết vì sao, là bởi vì trong ánh mắt kia không hề có chút tình cảm ôn nhu, khiến hắc sợ mình bị cô cự tuyệt.

Mặc Hi khẽ chớp mắt, nhìn người trước mắt có chút kinh hoàng thất thố, lạnh nhạt lên tiếng “Ảnh, tôi cũng không muốn ép anh, nhưng anh biết đáng về của mình bây giờ ra sao không? Anh như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ sinh ra tâm ma.”

Nếu có tâm ma, chỉ sợ sau này tu vi sẽ không tăng tiến, hơn nữa nếu không thắng được nó có thể sẽ biến thành ác ma giết người không lý trí.

Sau khi nhận được thông tin từ Thanh Dục, Mặc Hi càng cẩn thận tìm hiểu cách tu luyện, chỉ cần thất thố một chút, có thể về sau để lại sai lầm lớn, không cách nào khôi phục.

“Còn có, anh là người của tôi, nhưng anh lại giấu giếm tôi, xem ra trong những năm này, thời gian dường như đã làm phai nhạt đi một vài thứ.” Nói đến đây, đột nhiên Mặc Hi nhớ tới lúc trước quen biết với Hắc Ảnh, thời gian quả thực rất nhanh, một đứa nhỏ bây giờ đã trưởng thành rồi.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Mặc Hi xuất hiện nụ cười có chút âm áp, mà từ đầu tới giờ Hắc Ảnh vẫn chú ý tới đây liền có chút hy vọng, lên tiếng nói “Đại... đại nhân, tôi biết sai rồi.”

“Sai?” Mặc Hi hoàn hồn “ Sai ở đâu?”

“Tôi không nên giấu giếm đại nhân.” Hắc Ảnh nói nhỏ, những lời lúc này của Mặc Hi đã làm hắn tỉnh giấc, đoạn thời gian này dường như mình vẫn chìm đắm trong cừ hận, mà hắn càng sợ chính là Mặc Hi sẽ bỏ rơi hắn.

“...” nhìn khuôn mặt tuấn tú kia, cho dù đã trưởng thành, những vẫn là bóng dáng của hắn lúc trước, hắn, từ đó tới giờ vẫn luôn theo bên cạnh mình. . .

“Vậy anh nói một chút, cuối cùng phát sinh chuyện gì, hoặc là nói anh biết cái gì?”

Thấy Mặc Hi khôi phục bình thường, Hắc Ảnh mới thả lỏng một hơi, giống với hắn còn có Đan Thử, mặc dù bọn họ không có tiếp xúc quá nhiều, nhưng dù sao mọi người cũng là chỗ quen biết đã lâu, hơn nữa đều là người đi theo bên cạnh Mặc Hi, nếu Mặc Hi thật không muốn Hắc Ảnh nữa, quả thực hắn có chút khó sở, sau đó liền nghe Hắc Ảnh nói “Hiệu trưởng phát hiện năng lực của ta là Hắc Long Hắc Viêm, rồi gọi tôi nói cho tôi biết, chuyện tình của cha tôi.”

Mặc Hi gật đầu, ý bảo hắn nói tiếp, Hắc Ảnh nói chuyện luôn luôn nói tới trọng điểm.

“Ông ta kể cho tôi một chuyện của cha, cũng nói với tôi... nguyên nhân cha tôi chết.” Nói đến đây, hơi thở Hắc Ảnh khẽ phát lạnh, Mặc Hi cũng chấn động, tiếp theo chính là trọng điểm.

“Ông là bị gia tộc Phong thị giết chết, Phong thị cũng giống như Hắc Viêm đều có truyền thừa, chúng ta là Hỏa, bọn hắn là Băng, hai bên không hòa hợp.”

“Phong thị, Băng...” trong đầu Mặc Hi đột nhiên hiện ra một bóng ảnh, cũng không giấu giếm hỏi “ Là gia tộc của Phong Tiên Tuyết đúng không?”

Ánh mắt Hắc Ảnh trầm xuống, gật đầu.

Đáp án như vậy không chỉ Mặc Hi mà Đan Thử cũng vô cùng sửng sốt, khó trách Hắc Ảnh vẫn luôn có cảm giác bài xích với Phong Tiên Tuyết, cuối cùng lại có nguyên nhân như vậy, còn có nguồn gốc như vậy.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt Mặc Hi có chút hiểu rõ “ Máu chó là anh muốn báo thù.”

Hắc Ảnh mỉm cười nói, giọng nói dứt khoát: “ Đúng vậy!”

“Ha ha.” Lúc này, Mặc Hi bật cười, khiến cho Đan Thử và Hắc Ảnh đều nhìn về phía cô, chỉ thấy cô dừng lại “ Ý anh muốn một mình đi báo thù đúng không? Nếu không thừa nhận, nói tôi nghe xem nào.”

Quả thật như vậy, Hắc Ảnh đành im lặng. từ sau khi nghe được tin tức này, hắn quả thực là tức giận lên tới đỉnh đầu, hắn muốn báo thù, muốn đi giết hết gia tộc Phong thị, cùng lắm hắn chỉ có một người mà thôi, cũng sẽ không liên lụy đến bất cứ ai.

Đột nhiên, trên đầu truyền tới cảm xúc, làm cho Hắc Ảnh ngược mắt, liền phát hiện Mặc Hi đứng trước mặt hắn, tay vò đầu hắn, cười nhẹ, trong đó có chút không biết nói gì xen lẫn ôn nhu, nụ cười như vậy khiến cho Hắc Ảnh cảm thấy âm áp, con người khẽ xuất thần “ Ảnh, phải biết rằng anh không chỉ một người, gia tộc Phong thị cũng không phải là nơi chỉ cần một mình anh là có thể bị tiêu diệt, càng thêm không đáng vì nó mà bị cừ hận che kín hai mắt.”

Lại cười một tiếng, tươi tắn rạng rỡ “ Quên rồi sao? Tôi đã nói, người của tôi, bất kể chuyện gì tôi cũng sẽ không để các anh một mình, chỉ cần các anh thật lòng với tôi một ngày, tôi liền sẽ bên cạnh bảo vệ các anh một ngày. Gia tộc Phong thị kia là địch thù với anh thì nó cũng là kẻ thù của tôi, nhưng mà bây giờ anh còn không được đâu, trước mắt phải cố gắng tu luyện đi.”

Kỳ thật, Mặc Hi muốn nói, ân oán đời trước tại sao luôn để đời sau trả, như vậy căn bản không đáng, nhưng cô lại biết rõ quy tắc của thế giới này, nếu Hắc Ảnh muốn báo, cô sẽ giúp hắn, cường giả vì tôn, chỉ cần anh có thực lực, anh muốn làm gì cũng không ai có thể gò bó anh.

“Đại nhân, tôi...” Hắc Ảnh hiểu rõ uy lực của gia tộc Phong thị, cũng bởi vì như vậy nên hắn mới nghĩ chỉ cần một mình hắn hành động, không muốn liên lụy đến bất luận ai khác.

“Tôi biết anh muốn nói cái gì.” Mặc Hi lạnh nhạt cắt đứt lời hắn định nói, “Anh nên hiểu được thực lực hiện tại của anh muốn đối phó với gia tộc không lồ như vậy là bé nhỏ không đáng kể, hơn nữa điều đầu tiên bây giờ anh nên làm là chỉnh trang lại tâm trạng, hoặc là ... anh quên mất những gì tôi đã nói?”

Mặc Hi nói... Mỗi câu hắn đều nhớ kỹ, nhưng mà...

“Ảnh, không nên để tôi thất vọng.”

Đôi mắt đen nhanh của Hắc Ảnh chấn động rồi hần mỉm cười nói.

“Dạ!”

Hai ngày, tin tức Mặc Hi về đến học viện Andara đã loan truyền khắp nói, mà cô cũng thành tiêu điểm đàm luận bên trong học viện Andara, bắt kể là thành tích 13 tuổi liền thành Hội trưởng năm 7, hay là hoa khôi học viện, hơn nữa còn là Yêu Linh nổi tiếng trong phim [Song Sinh], Mặc Hi tuyệt đối khiến mọi người tò mò, hơn hai năm qua, lần này cô trở về với bộ dáng thế nào đây?

Nhân vật được mọi người mong đợi nhất, Mặc Hi, giờ phút này đang ở một nơi thoáng mát thoải mái phơi nắng, ngồi cùng với cô còn có 4 vị nam sinh, chính là Đan Thử, Hắc Ảnh, An Diệc Kỳ và Khổ Lạp.

Năm người ngồi cùng một chỗ, nhớ lại lúc trước cũng như vậy, chỉ khác là bây giờ mọi người đều đã lớn, Mặc Hi vẫn mặc một bộ quần áo màu trắng thanh thoát thoải mái, Đan Thử là một thân áo dài màu đen, những người khác thì mặc đồng phục màu đen.

Trong năm người, An Diệc Kỳ vẫn khiến mọi người chú ý nhất, với một đầu tóc màu bạch kim dưới ánh nắng chiếu xuống đẹp mắt như vậy, thân thể thon dài, khuôn mặt tuấn tú, cộng với nụ cười cuồng ngạo kia, hần như vậy cũng khó trách các nữ sinh đều yêu thích hần.

Nói về những người khác, kỳ thật cũng không tệ, Khổ Lạp có khuôn mặt hình quả dưa, một khi cười lên, nhìn rất ôn hòa, vừa nhìn liền nghĩ hần là một nam sinh ôn nhu biết cách quan tâm, hơn nữa kết hợp với ngũ quan tuấn mỹ, lực hấp dẫn cũng rất lớn.

Mà Đan Thử với Hắc Ảnh thì càng không cần nói, hai người đều là người nổi tiếng trong học viện, một là Đại Sư luyện kim, một là cường giả có thực lực cường đại, hơn nữa gần đây còn được hiệu trưởng nhìn trúng, mặt mũi hai người đều vô cùng tuấn mỹ, làm sao có thể thiếu hụt người yêu mến.

Năm người tụ tập cùng một chỗ, cho dù không làm gì cũng là một phong cảnh vô cùng xinh đẹp.

“Mặc Mặc.” mọi người đứng đây đã một lúc khá lâu rồi, Đan Thử và Hắc Ảnh dĩ nhiên không còn gì muốn nói, một vài điều cần nói thì cũng đã nói rồi, mà hơi thở của Hắc Ảnh bây giờ cũng đã từ từ hồi chuyển, người kêu lên tên tự nhiên này là An Diệc Kỳ.

“Hở?” trên lan can, Mặc Hi chuyển mắt nhìn về phía An Diệc Kỳ cơ hồ không có bao nhiêu thay đổi, như vậy kỳ thật cũng không sai, hơn nữa tu vi tăng tiến cũng không tệ, đã là cao cấp đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể trở thành cường giả cấp Sư rồi.

Bị đôi mắt đẹp nhìn, sắc mặt An Diệc Kỳ dần dần đỏ lên, hần đã 17 tuổi, không còn là trẻ con như trước kia muốn nói gì thì đều lớn mật nói, thuận theo tuổi tác lớn lên hần cũng hiểu được không ít chuyện, tỷ như giữa nam và nữ, bọn họ bây giờ... đều đã trưởng thành, này phải hay là không...

“Khụ.” Ho khan một tiếng, sắc mặt An Diệc Kỳ lần này đỏ thật sự, mới vừa rồi hần đã nghĩ tới vài chuyện không nên nghĩ, đôi mắt có chút mơ màng, hơn hai năm rồi, hơn hai năm không gặp, lần này gặp lại, tim càng kích động kịch liệt, một chút cũng không thay đổi, vẫn như vậy.

“Kỳ muốn nói gì vậy?” thấy bộ dạng đó của An Diệc Kỳ, Mặc Hi cảm thấy buồn cười, vẫn giống như một đứa nhỏ.

“A!” An Diệc Kỳ hoảng hốt tỉnh lại, nhưng mà lúc nào ở trước mặt Mặc Hi hần đều không có khả năng tự chủ, cười hớ hớ che giấu ngượng ngùng, nhỏ giọng nói “Lần này Mặc Mặc về có đi nữa không?”

“Chuyện này...” Mặc Hi cũng không kinh ngạc, vấn đề này cô đã sớm nghĩ qua, cười nói “Còn nửa năm nữa, trong đoạn thời gian này Mặc Mặc muốn về thăm ba mẹ một chút. Sau đó sẽ về tham gia lễ tốt nghiệp, tiếp theo liền rời khỏi học viện Andara.”

“Rời khỏi học viện Andara? Mặc Mặc lại muốn đi đâu?” Cơ hồ là hỏi theo phản xạ không điều kiện, mỗi lần, lần nào cũng muốn rời đi, thời gian rời đi cũng càng ngày càng dài. Hần... thật không nỡ xa cô.

Cánh tay đột nhiên bị An Diệc Kỳ cầm lấy, Mặc Hi hơi kinh ngạc, sau đó nhìn thấy bộ dáng lo lắng của hần liền cười nói “Kỳ nghĩ Mặc Mặc sẽ đi đâu chứ? Rời khỏi học viện Andara đương nhiên là về nhà mà.”

“Về nhà? Nhà nào?” Gần như là một câu hỏi ngu ngốc.

Cô đưa tay gõ lên trán An Diệc Kỳ một cái, có chút không đường lựa chọn nói “Nhà Mặc Mặc, cha mẹ Mặc Mặc ở đâu thì ở đó chính là nhà Mặc Mặc.”

“A... à à, hắc hắc, hắc hắc hắc, Kỳ hồ đồ một chút.” Bị Mặc Hi gõ một cái, An Diệc Kỳ chẳng những không có một chút tức giận ngược lại càng cao hứng cười khúc khích, nói đến cha mẹ Mặc Hi thì không phải ở gần nhà hần ở thành Đế Do sao? Nếu như vậy, chờ hần tốt nghiệp rồi, cũng có thể gặp mặt Mặc Hi hằng ngày.

Nhìn An Diệc Kỳ chỉ cần đối mặt với Mặc Hi liền biến thành bộ dáng ngu ngu không phải mình, Khổ Lạp chỉ biết cầm nín, hần một chút cũng không thay đổi mà.

Đối với suy nghĩ của hần thì dĩ nhiên An Diệc Kỳ không biết, cho dù biết được, hần cũng không có phản ứng khác, bởi vì Mặc Hi đang ở trước mặt hần, hơn nữa, không biết là cố ý hay vô tình, An Diệc Kỳ vẫn cứ nắm tay của Mặc Hi không thả, cho đến...

“Mời Hội trưởng Mặc Hi năm 7 nhanh chóng đến phòng hiệu trưởng ngay bây giờ, mời Hội trưởng Mặc Hi năm 7 nhanh chóng đến phòng hiệu trưởng ngay bây giờ.”

Giọng nói vang vọng truyền khắp học viện Andara, cũng truyền vào tai mỗi người.

Mặc Hi chớp mắt, liền nhìn mọi người nói “Hiệu trưởng tìm mình, đi trước nhé.”

“Ách.. ừ.” An Diệc Kỳ tiếc nuối thả tay. Ba người kia cũng gật đầu. Liền thấy thân ảnh Mặc Hi chột động, chân vừa đạp hư không, cả người đã biến mất.

“Chân đạp hư không?” Khó Lạp có chút kinh dị kêu lên tiếng, sau đó len lén nhìn An Diệc Kỳ một cái.

Quả nhiên, lúc An Diệc Kỳ nhìn đến một màn này, trong mắt thoáng qua tia mắt mát, đã sớm biết cô có thiên phú vô cùng cường đại, dù mình đã cố nỗ lực thế nào, vẫn không có biện pháp so sánh với...

Nhưng... tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, trong sách viết, chỉ cần không ngừng kiên trì, cô gái được theo đuổi nhất định sẽ cảm động!

Khoảnh khắc này, An Diệc Kỳ lại nghĩ đến những điều trong sách vở viết, không sai, để cho Mặc Hi vui vẻ, trù tu luyện ra hẳn còn thường xuyên đọc những cuốn sách tư vấn tình cảm, chủ ý muốn tìm mọi cách để làm cho Mặc Hi vui vẻ.

Giờ phút này Mặc Hi đã đến cái gọi là phòng hiệu trưởng, trước cửa đứng một người, vừa thấy Mặc Hi tiến đến, liền lạnh giọng hỏi “Hội trưởng năm 7 Mặc Hi?”

“Đúng vậy.”

“Để cô bé tiến vào.” Bên trong truyền tới giọng nói cũng không già lắm, thậm chí giống như người trẻ tuổi.

“Dạ.” Người đàn ông đáp, liền đưa tay mở cửa phòng, đồng thời nói với Mặc Hi “Mời vào.”

Mặc Hi cũng không chần chờ đi vào trong phòng, liếc mắt liền thấy phong cách bày biện trong đó, rất lớn lại có chút xa hoa, đang ở trong phòng là một người đàn ông trung niên, người này rất tuấn mỹ, không sai, chính là tuấn mỹ, lông mày đen rậm, gương mặt củ ấu, cương nghị. Lúc này đang nhìn Mặc Hi cười dịu dàng.

Mặc Hi cũng cười nhẹ, đây là nụ cười đầu tiên khi cô tới đây, tiêu sái bình tĩnh đến trước mặt ông, khẽ khom người “Chào hiệu trưởng.”

“Ha ha ha! Tốt tốt!” đối với Mặc Hi, dường như hiệu trưởng rất nhiệt tình, cười nói “Bạn Mặc Hi thật sự vô cùng xuất sắc, thầy vừa trở lại trường đã nghe thành tích của em”

“Ha ha, hiệu trưởng quá khen.” Gặp biến không kinh, đối với những lời khen ngợi có chút quá nhiệt tình của hiệu trưởng, Mặc Hi chỉ bình thản trả lời, lại mờ ám mang theo nho nhỏ kinh hi và hưng phấn, bao nhiêu đó thôi cũng không thoát qua khỏi ánh mắt của hiệu trưởng. Cũng chỉ như vậy thôi, đáy mắt hiệu trưởng loáng qua tia sáng âm u, khoe miệng cười cũng đậm dần.

“Đến đến, bạn Mặc Hi ngồi xuống trước đi, kỳ thật thầy tìm em cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là rất vui khi thấy em có thiên phú và thành tích học tập như vậy, ha ha.”

“Cám ơn hiệu trưởng.” Một lần này, giọng nói Mặc Hi dường như khó che giấu được vẻ vui mừng khi được phát ra, thi lễ với hiệu trưởng rồi mới ngồi xuống ghế đối diện.

“Ha ha, không cần khách khí như thế.” Hiệu trưởng cười dài nói, khuôn mặt tuấn mỹ nhìn vô cùng hấp dẫn, sau khi nhìn Mặc Hi gật đầu, liền vui vẻ nói “Nói ra thì lúc bạn Mặc Hi 13 tuổi có thực lực cao cấp đỉnh phong, lấy cố gắng của em, hơn hai năm qua chỉ sợ thực lực đã tăng lên không ít đi.”

“Kỳ thật cũng không có gì, bây giờ là cấp Sur, em còn cần phải cố gắng hơn.” Mặc Hi gật đầu nói, nghe ra thì khiêm tốn, nhưng trong mắt thoáng qua nho nhỏ vẻ tự hào.

“À...” hiệu trưởng dường như có chút suy nghĩ cúi cúi đầu, sau đó lại cười một tiếng, “Bạn Mặc Hi thật sự khiêm tốn, cỡ tuổi này của bạn Mặc Hi có thực lực như vậy đã là thiên phú dị bẩm rồi, ha ha! Thật sự làm rạng rỡ học viện Andara của chúng ta mà.”

“Ha ha, hiệu trưởng quá khen.” Mặc Hi theo đó vẫn là khuôn mặt cung kính.

“Bạn Mặc Hi lại quá khiêm tốn rồi.”

“Ha ha, kỳ thật cũng không có gì mà.”

“Ha ha, thực lực như vậy ngay cả vài thầy giáo cũng không có đấy.”

“Ha ha...”

“...”

Mỗi người một câu nịnh nọt lẫn nhau, hiệu trưởng khẽ uống một ngụm trà, cuối cùng cũng bắt đầu chủ đề chính. Để chén trà lại trên bàn phát ra tiếng vang “cạch.” Tiếng động làm lòng cô có chút cảnh giác, sắc mặt theo đó cũng nở nụ cười, vẫn nụ cười ả ả vui mừng.

Liền nghe hiệu trưởng cười dài nói “Ha ha, nói ra thì thế này, bạn Mặc Hi, dường như quan hệ của em và bạn Hắc Ảnh rất tốt a.”

“A! Đúng vậy, chúng em là bạn.” Mặc Hi gật đầu, trả lời.

“Chỉ là bạn bè thôi sao? Về một ít chuyện của bạn Hắc Ảnh, thầy nghĩ thầy phải nói chuyện với em.” Nói đến đây, sắc mặt hiệu trưởng hiện lên kiêu như đã biết tất cả.

“Dạ? Mời hiệu trưởng nói.” Mặc Hi cúi người, cung kính nói.

Hành động khác thường như vậy dĩ nhiên cũng bị hiệu trưởng nhìn thấy, cười cười “Bạn Mặc Hi không cần khẩn trương, kỳ thật cũng không phải là chuyện đặc biệt gì, chỉ là thầy từng có đoạn thời gian quen biết cha của bạn Hắc Ảnh, bây giờ biết em ấy là con của bạn cũ thầy cũng cần phải chiếu cố một chút.”

“Dạ...” “Vậy thầy hy vọng bạn Mặc Hi cho thầy biết, bạn Hắc Ảnh có phải đã nhận em làm chủ rồi không?”

Hiệu trưởng hỏi, từ lần đầu tiên nhìn thấy Hắc Ảnh, kỳ thật ông muốn Hắc Ảnh nhận ông làm chủ, con trai của Hắc Viêm Ma Thánh từng một thời phong ba, có truyền thừa đã tinh giắc, thành tựu sau này nhất định rất lớn, có một người hầu cao thủ như vậy dĩ nhiên ông vô cùng vui thích, nhưng sau lại nghe hẳn nói hẳn đã có chủ nhân, tình hình vượt dự định như vậy làm cho ông nghĩ ngay đến đứa bé gái này, Mặc Hi. Khi nghe tới đây, đột nhiên Mặc Hi ngẩng đầu, bị ánh mắt lợi hại của hiệu trưởng nhìn chằm chằm có chút hoảng hốt, liền cười cười có chút miễn cưỡng

“Đừng vậy! Nghe Hắc Ảnh nói đó là kẻ ước bên trong truyền thừa.” “À...” đôi mắt hiệu trưởng âm u không rõ. Sau đó lại nở nụ cười ôn nhu, nhìn Mặc Hi an ủi nói “Ha ha, bạn Mặc Hi không cần khẩn trương, bởi vì là con trai của bạn cũ nên thầy có chút để ý, chỉ hy vọng sau này bạn Mặc Hi đối tốt với Tiểu Ảnh một chút, mặc dù là chủ tớ, nhưng vẫn hy vọng em đối với em ấy giống như với bạn bè, không nên ra lệnh tùy ý, em ấy muốn cái gì cũng không nên ngăn cản và can thiệp quá nhiều, em ấy cũng nên có tự do đúng không?”

“A, vâng! Em hiểu!” Mặc Hi cẩn nhẹ môi, gật đầu. “Ha ha, vậy hôm nay nói đến đây thôi, bạn Mặc Hi cũng muốn có nhiều thời gian ở bên cạnh bạn bè, thầy không quấy rầy nữa.” Hiệu trưởng ngưng đàm thoại của ông lại, ôn nhu cười nói.

“Dạ...” giọng nói Mặc Hi khẽ thấp xuống, gật đầu, đứng dậy cúi người chào hiệu trưởng “Vậy em xin phép ạ!” nói xong, liền xoay người rời khỏi. Mãi cho đến khi bóng ảnh của Mặc Hi biến mất sau cửa, về ôn nhu và nụ cười trên mặt của hiệu trưởng mới giảm xuống, khoe miệng nói lên nụ cười chế nhạo, “Ha ha, mặc dù so với một vài đứa nhỏ khác thì quả thật xuất sắc hơn không chỉ nửa điểm hoặc một điểm, nhưng cuối cùng vẫn là một đứa nhỏ mà thôi.”

Hiển nhiên, về ôn nhu mới vừa rồi căn bản là được ông nguy trang. Nhưng mà, chẳng lẽ chỉ có mình hắn biết nguy trang sao? Một bên khác, khi đã ra khỏi phòng của hiệu trưởng, Mặc Hi đi trên đường cũng nở nụ cười nhàn nhạt, tự tin, muốn đóng kịch? Ai không biết chứ? Rốt cuộc ai thua ai thắng đều có thể thấy rõ rồi. Cũng trong lúc nói chuyện đó, Mặc Hi nhất định cũng có chút tìm hiểu hiệu trưởng, mặc dù đang cười, nhưng trong mắt ông ta rõ ràng rất lạnh lùng.

Xem ra những thay đổi của Hắc Ảnh trong đoạn thời gian này là do ông ta giờ trò quý, hừ, Hắc Ảnh muốn làm gì hy vọng ta không cản lo? Nghĩ muốn bồi dưỡng Hắc Ảnh thành công cụ giết người sao? Đã tâm không tề a... nhưng mà áp lên sai người rồi.

Vừa đi bộ, Mặc Hi vừa đánh giá cái gọi là học viện đệ nhất này, bây giờ xác thật cô cũng chưa có đủ thực lực, nhưng mà, cũng không đại biểu rằng sau này sẽ vẫn như thế, trong lòng lơ mơ cảm giác được dường như sắp có chuyện lớn gì đó sắp xảy ra a. Cả người chột lơ, cô đã biến mất ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 37: Gia chủ chỉ tranh

Thời gian thoáng một cái đã ba ngày trôi qua, trong ba ngày này vào ban ngày thì Mặc Hi ở cùng với bọn An Diệc Kỳ, buổi tối trở về nhà riêng, mãi cho đến hôm nay, quyết định chuẩn bị trở về thành Đế Do thì cô mới nói chuyện này cho đám người An Diệc Kỳ, nhất là nói với Hắc Ảnh, bảo hắn phải cẩn thận hiệu trưởng.

Hắc Ảnh cũng không có bất kỳ nghi vấn nào, hắn cũng không phải người ngu, đồng dạng cũng có thể nhìn ra hiệu trưởng có mục đích, chẳng qua khi đó hắn bị cừu hận làm đầu óc mê muội, cho dù biết hiệu trưởng có mục đích cũng cam tâm tình nguyện đi theo bị lợi dụng, lúc này nghe Mặc Hi dặn dò hẳn dĩ nhiên sẽ nghe lời, hắn có niềm tin mù quáng và tuyệt đối với Mặc Hi, cho dù không phải thật chỉ cần Mặc Hi nói là thật, thì hắn cũng sẽ xem nó như

thật.

Thế là hôm nay một lần nữa dưới ánh mắt lưu luyến không rời của đám người An Diệc Kỳ, cô bắt đầu hướng về thành Đế Do.

Trên đường, cô với Phiêu Linh cùng nhau đi, đồng thời mua vài vật dụng hàng ngày, trên Đảo Thiên này không được dùng xe bay, nhưng khi ra khỏi đảo sẽ khác.

Khi vừa tới cửa khẩu của Đảo Thiên, Mặc Hi dừng bước, lần trước cũng ở nơi này, khi cô chuẩn bị rời khỏi đảo, Mặc Hi đã đưa xe bay màu bạc của mình cho Thiên Nhu, bởi vì khi cô vào Dị thú thực lâm sẽ không cần dùng, dĩ nhiên Phiêu Linh cũng không có xe.

Mặc Hi chớp mắt, nhìn về phía Ma Diễm Cuồng Sur có hình dáng viên cầu nhỏ dưới mặt đất, cười nói, “Tiểu sư tử, em có tu vi cấp Sur thì bay được nhỉ.”

“Rống rống.” Ma Diễm Cuồng Sur vội vàng gật đầu, đoạn thời gian này Mặc Hi không ngó ngang gì tới nó khiến cho nó vô cùng ủy khuất.

“Ha ha, vậy thì tốt, lộ trình này đành phó thác cho em nha, khôi phục nguyên hình đi.” Mặc Hi cười nói, không sai, cô đã tính toán đoạn đường này để cho Ma Diễm Cuồng Sur làm công cụ giao thông.

“Rống rống!” Ma Diễm Cuồng Sur không một chút dị nghị về yêu cầu này, thậm chí nó còn cao hứng, nó đã thần phục Mặc Hi nên đối với việc Mặc Hi muốn cưỡi nó thì nó sẽ không có gì phải dị nghị, hơn nữa Mặc Hi chịu cưỡi nó là cũng đã thừa nhận nó.

Vô cùng hưng phấn, ngọn lửa quanh thân Ma Diễm Cuồng Sur bùng lên hùng dũng, từ một con tiểu thú như hình cầu chỉ trong chốc lát lại biến thành một dị thú Ma Diễm Cuồng Sur cấp B uy phong lẫm lẫm, nó hưng phấn rống to lên một tiếng, đến mức khiến cho người đi đường hoảng sợ la hét rối loạn.

Mặc Hi tung mình an vị trên lưng nó, đưa tay gõ lên đầu hấn một phát, bắt đầu cười nói “Hưng phấn cái gì mà quá vậy, khiến mọi người chú ý, bay lên đi.”

“Rống Rống!” Ma Diễm Cuồng Sur rống nhẹ vài tiếng nịnh hót, ngọn lửa dưới chân bùng lên, nâng cơ thể hướng thẳng lên không trung.

Lúc này Mặc Hi mới nhìn Phiêu Linh dưới mặt đất cười nói “Lên đi.”

Cả người Phiêu Linh cứng đờ, giống như đang suy nghĩ, mãi tới lúc Ma Diễm Cuồng Sur và Mặc Hi đã lên tới không trung thành một vệt sáng màu đỏ, hấn mới biến mất tại chỗ.

Thấy được hình ảnh này xung quanh lại vang lên từng trận ồn ào, cường giả cấp Sur đó, nhìn bóng dáng đã biến mất trên bầu trời, mọi người chỉ có thể cảm thán lại thêm cảm giác hâm mộ.

Mà lúc này Mặc Hi lại có chút dở khóc dở cười, mặc dù bản thân Ma Diễm Cuồng Sur quả thật rất lớn, ngồi 4, 5 người cũng không vấn đề gì, nhưng mà cô có nghĩ thế nào cũng không ngờ Phiêu Linh lại lên ngồi chứ, này không hợp với tính cách của hấn.

“Linh, sói của cậu đâu?”

“Trong không gian khế ước.” Ngây ra trả lời, đáp án chân thật.

“Vì sao không gọi nó ra cho cậu cười.”

“Bạn bảo tớ lên đi.”

“...” có chút không biết nói gì, Mặc Hi đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó liền phì cười, bây giờ cô mới phát hiện Phiêu Linh rất đáng yêu, cô gọi hấn lên đi là ý bảo hấn tiến lên không trung rồi cùng đi. Mà dường như hấn lại hiểu thành lên ngồi chung trên lưng tiểu sư tử với cô “Ha ha ha, cậu thật dễ thương.”

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đang cười rạng rỡ kia, Phiêu Linh cảm thấy không cách nào dời mắt rời khỏi nơi đó được, sau đó dường như nghĩ tới cái gì, mặt mũi có chút cứng ngắc “Biết rồi.” Hấn chuẩn bị đi xuống.

“Ai, không cần.” Mặc Hi đưa tay kéo hấn lại, nhìn vành tai đỏ hồng của hấn liền cảm thấy buồn cười, mặc dù sắc mặt vẫn bộ dáng đờ đẫn, nhưng Mặc Hi ngoài ý muốn cảm thấy hấn như đang hờn dỗi, cười nói “Ngồi ở đây đi, dù sao chỗ ngồi cũng rộng.”

“...” Về mặt Phiêu Linh không thay đổi, cũng không có hành động gì khác, xem ra là đồng ý.

“Ha ha.” Cười ra tiếng một lần nữa, Mặc Hi buông tay hấn ra, sau đó trong tay cô xuất hiện một tấm bản đồ, nhìn bầu trời trong xanh một chút rồi vỗ vỗ đầu Ma Diễm Cuồng Sur “Bay hướng nam đi.”

“Rống rống” Ma Diễm Cuồng Sur gật đồng đầu ý.

“Dựa theo lộ trình này đến thành Đế Do sẽ không tốn quá nhiều thời gian, trước đó tới thăm Nguyệt một chút, nếu biết mình trở về mà không gặp cô ấy, chỉ sợ cô ấy lại muốn tức giận, ha ha.” Nghĩ đến bộ dáng căng tràn sức sống của Nguyệt trước kia, đột nhiên Mặc Hi muốn gặp xem trải qua mấy năm này cô ấy đã thay đổi ra hình dáng gì rồi.

Cũng vừa vận nhận được tài liệu của Đan Thử, phương hướng của gia tộc Lạc Nguyệt với thành Đế Do cũng không quá xa, cho nên không có gì phiền phức.

Trong lòng, Thanh Dực đang nhai từng ngụm dị năng hạch, nghe Mặc Hi nhắc đến Nguyệt, nó quơ quơ đầu, nghĩ đến bộ dáng của con nhóc kia.

Sau đó lại nhàm chán nhai dị năng hạch, mà hắn lại quên mất, trong mắt nó thì con nhóc kia chỉ là đứa trẻ nhưng con bé lại là bạn của Mặc Hi đấy. . Thành Ngân Danh, muốn biết ở đây nổi tiếng nhất là gì, thì đó chính là gia tộc Lạc thị, nếu mang gia tộc Lạc thị này ra so với một vài gia tộc cường đại khác thì có thể không là gì, nhưng ở bên trong thành Ngân Danh này, gia tộc Lạc thị còn cường đại hơn thành chủ, nghe đâu ngay cả thành chủ cũng là người của bọn họ, đương nhiên này chỉ là lời đồn.

Gần đây gia tộc Lạc thị lại phát sinh đại sự, đại sự gì? Chính là tranh đoạt trong gia tộc, nghe nói là chi thứ tranh với chi thừa kế, người thừa kế là một cô bé, hơn nữa hiện tại người ủng hộ cô ta quá ít, cho dù thực lực không tệ nhưng cũng không ít nguy hiểm.

Mà chi thứ là một bé trai, thực lực có thể thấp hơn cô bé kia một chút, nhưng nghiệp một nỗi là người ủng hộ hắn lại vô cùng nhiều, dĩ nhiên điều này đã đưa đến cục diện bế tắc như hiện nay.

Trong phòng của gia chủ Lạc thị, giờ phút này không khí có chút buồn bực, ngồi xung quanh bàn hội nghị, thượng vị là một người đàn ông trung niên, sắc mặt ông lúc này có chút phẫn hận, đang nhìn về phía các chỗ ngồi phía dưới, ghế ngồi ngay bên tay trái của ông là một thiếu nữ 15,16 tuổi, dáng người đầy đặn đã tính, mái tóc đen nhánh được buộc thành đuôi ngựa phía sau đầu, làn da cũng không coi là trắng nhưng lại lộ ra vẻ khỏe khoắn đàn hồi, đôi môi hồng nhỏ nhắn, mắt giống như mèo, mũi cao nhỏ, tất cả đều bày ra vẻ đẹp diễm lệ của cô.

Nếu có Mặc Hi ở đây, tuyệt đối chỉ cần một cái liếc mắt sẽ nhận biết cô ấy là ai, chính là cô bé đã làm bạn với cô suốt một đoạn thời gian qua – Lạc Nguyệt.

Vị trí quan trọng bên phải là một thiếu niên 17, 18 tuổi, nhìn qua khá tuấn tú, tóc đen cắt ngắn đơn giản, trên mặt luôn mang theo nụ cười tự đắc, xem ra rất tự tin, nhìn một cái về phía Lạc Nguyệt, khoé miệng càng kéo rộng ra, xen lẫn vài tia chế nhạo, trong mắt lại lộ rõ dục vọng. Từ một điểm này cũng có thể nhận biết hắn là kiểu người nhìn không giống như vẻ bề ngoài hắn có.

Mà lúc này Lạc Nguyệt cũng chú ý tới ánh mắt của thiếu niên, đôi mắt như mèo mỉm cười híp lại, xẹt qua ánh sáng lạnh lùng.

Biểu hiện của Lạc Nguyệt như vậy càng làm cho dục vọng nơi đáy mắt và nụ cười của thiếu niên ngày càng rõ, đây không phải là dục vọng đối với người yêu, mà là nhục mạ!

“Lần này, các người lại muốn nói cái gì?” người đàn ông ngồi ở chính vị buồn bực lên tiếng, cho dù biết rõ bọn họ muốn nói cái gì, vẫn hỏi một câu này.

“Gia chủ, vị trí gia chủ kế nhiệm tiếp theo có phải đã có quyết định rồi hay không.” Quả nhiên, một người đàn ông trung niên ở phía bên cạnh thiếu niên lên tiếng hỏi, vẻ mặt nhìn như cung kính, giọng nói lại không có một chút cung kính đáng có. Ông làm gia chủ mà để đến nông nỗi này thì cũng thật uất ức, chính là có giận nhưng cũng không dám nói gì, ai bảo người ta có thực lực cơ chứ.

Người đàn ông khẽ hít một hơi, bình tĩnh nói “Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi vẫn còn đang cân nhắc.”

“Gia chủ, lần này cân nhắc cũng quá lâu đi, ngài làm như vậy các thành viên trong gia tộc đều cảm thấy bất an.”

“Đúng vậy! Gia chủ, có cân nhắc đi nữa cũng phải có cái giới hạn thời gian, nhất là chuyện quan trọng như vị trí gia chủ kế nhiệm.” Lại một lời tiếp một lời

“Gia chủ, mời ngài ra quyết định đi, như vậy tất cả mọi người đều yên lòng.”

“Gia chủ, mời ra quyết định.”

Từng giọng nói vang lên, cũng đều truyền tới từ phía bên thiếu niên kia, mà bên phía Lạc Nguyệt vẫn giữ im lặng, sắc mặt người đàn ông cũng càng lúc càng xuống sắc, vỗ mạnh tay lên bàn, đồng thời hét lên như thiên lôi giáng xuống “Đây là các anh đang ép tôi thoái vị sao?”

“Không dám.” Các giọng nói đồng thời vang lên, bình tĩnh, thậm chí mang theo chút chế nhạo.

Không dám? Các anh còn có cái gì không dám?!

Trong lòng người đàn ông cả giận nói, nhưng chung quy cũng ngồi trở lại, đưa mắt nhìn qua nhìn về phía Lạc Nguyệt, giờ phút này trong lòng ông mới dâng lên cảm giác áy náy, ông làm cha không tốt, ngay cả vị trí gia chủ cũng không giữ lại được cho cô, cho dù rõ ràng cô có thực lực như vậy.

Dường như cảm giác được ánh mắt của người đàn ông đang nhìn mình, Lạc Nguyệt cũng nhìn về phía ông, nhưng trong mắt lại không hề có chút tình cảm nào.

Người đàn ông khẽ nắm chặt bàn tay, sau đó chuyển mắt, nhìn qua mọi người một lượt “Không phải các anh muốn tôi quyết định vị trí của gia chủ sao? Tốt! Bây giờ tôi sẽ nói, tôi quyết định đem vị trí gia chủ truyền lại cho con gái của ta Lạc...”

“Gia chủ, mời ngài hãy suy nghĩ sâu hơn, Nguyệt tiểu thư là con gái, hơn nữa tuổi còn quá nhỏ.” Lời còn chưa nói xong, đã bị cắt ngang che đi.

“Đúng vậy! Gia chủ, gia chủ mới là toàn bộ hy vọng của Lạc gia chúng ta, quyết định như vậy chỉ sợ không ổn cho lắm.”

“Già chủ, mời suy nghĩ sau xa.”

“Mời cân nhắc từ tế hơn.”

Một tiếng lại tiếp một tiếng, người đàn ông chịu đựng cơn giận, cười lạnh như băng “Tất cả mọi người muốn tôi suy nghĩ sâu xa, cân nhắc từ tế, tôi đây liền tiếp tục cân nhắc, mọi người chắc cũng không có ý kiến gì nữa phải không? Vậy giải tán thôi.” Nói xong không cho bất kỳ ai có cơ hội nói chuyện, liền xoay người rời đi trước.

Người đàn ông rời đi rồi, chỉ còn lại hai phe đối lập của Lạc Nguyệt và thiếu niên kia, lúc này liền nghe thiếu niên kia đắc ý cười một tiếng “Ha ha.” Đôi mắt chuyển dời nhìn về phía Lạc Nguyệt từ đầu tới cuối không nói lời nào, cười nói “Em họ Nguyệt nhi, sao không nói lời nào vậy? Có phải bị gì không thoải mái hay không?”

Lạc Nguyệt không trả lời, đứng dậy cũng trong yên lặng, chuẩn bị rời khỏi.

“Ha ha, em họ à, không cần phải đi nhanh như vậy, nếu thật sự có cái gì không thoải mái, anh nguyện ý đứng ra, kiểm tra toàn thân cho em nhé?” thiếu niên nói tiếp, trong lời nói có ý lảng mạ rõ ràng.

Không khí đột nhiên chấn động một trận, chỉ thấy trên mặt Lạc Nham đang đứng bên cạnh Lạc Nguyệt tràn đầy sát khí nhìn thiếu niên, mà thiếu niên thì một chút cũng không kinh sợ, đúng lúc này một ông già bên cạnh hắn cũng phát động khí thế, mở miệng chế nhạo “Lạc Nham, cho dù là tu vi cấp Vương cũng không phải chỉ có một mình ông.”

Con người Lạc Nham lại càng thâm hơn, nhưng sau đó lại nghe Lạc Nguyệt nói nhẹ một tiếng “Đúng, được rồi, chúng ta đi.”

“Tiểu Nguyệt!” Lạc Nham chuyển mắt nhìn lại, kêu nhẹ một tiếng, thủ nghĩ cũng đủ thấy đoạn thời gian này Lạc Hàm kia đã lên tiếng vũ nhục Lạc Nguyệt không biết bao nhiêu lần, đến cả hắn cũng không chịu đựng nổi, thế nhưng cô không thêm để ý tí nào.

“Đi thôi.” Khuôn mặt Lạc Nguyệt lạnh lùng, xoay người rời khỏi. Cô biết nếu so với lão già bên cạnh Lạc Hàm thì thực lực của Lạc Nham vẫn thấp hơn một chút, nếu thực sự động tay thì phần thua sẽ về Lạc Nham.

“...” tâm trạng Lạc Nham chìm trong buồn bực, cuối cùng vẫn thu hồi khí thế đi theo Lạc Nguyệt, nhìn thân ảnh thẳng tắp phía trước, trong mắt Lạc Nham tràn ngập đau khổ, rõ ràng Lạc Nguyệt của lúc trước vô cùng hoạt bát yêu đời, bây giờ lại thành thực, thật sự khiến người khác đau lòng.

Lạc Hàm đứng nhìn bọn họ rời đi, đưa lưỡi ra liếm liếm đôi môi, mặt đầy vẻ âm ngoan, Lạc Nguyệt, sớm muộn gì người cũng sẽ phải nằm dưới thân ta mà cầu xin tha thứ.

“Tiểu Hàm, sau này chú ý một chút, thô nóng này cũng sẽ cản người.” Lão già bên cạnh Lạc Hàm nén giọng giáo huấn, nhưng điệu bộ cũng không có ý quở trách.

“Ha ha, tôi biết rõ mà.” Lạc Hàm nở nụ cười, chớp mắt nhìn về phía ông lão kia, nói tiếp “Nhưng thô thì vĩnh viễn vẫn là thô, cái răng nhỏ kia có thể làm được gì chứ? Có đúng không?”

“Ha ha.” Đối với lời nói và thái độ tàn nhẫn của Lạc Hàm, ông già cười lớn, nhìn ra được ông ta cũng đồng ý với suy nghĩ của Lạc Hàm.

Sau mấy ngày gấp rút lên đường, cuối cùng Mặc Hi và Phiêu Linh cũng tới được biên giới trên không của thành Ngân Danh, trên tuyến đường thiên không cũng không có xe bay, bởi vì còn ở biên giới nên cũng không có bao nhiêu người.

Mặc Hi nhìn dải đất phồn hoa cách không xa ở phía trước một chút, lấy ra điện thoại di động, gọi thẳng tới nhà báo trước cho Lạc Nguyệt một chút, cô có hơi nhớ giọng nói hoạt bát vui vẻ của Lạc Nguyệt.

Nghĩ đến đây, Mặc Hi nhẹ nhàng cười, nhún số.

Một chút thời gian trôi qua, liền kết nối được, Mặc Hi đang chờ nghe thấy tiếng Lạc Nguyệt lớn giọng oán trách, nhưng chuyện xảy ra không như nguyện, bên đầu dây kia truyền đến lại là một giọng đàn ông, “alo.”

Giọng nói hơi khinh khỉnh và cười lạnh kia khiến cho sắc mặt Mặc Hi nhất thời trở nên lạnh lùng, gằn giọng hỏi “Anh là ai?”

“Ha ha, cô quản tôi là ai làm gì? Ô, ở trên điện thoại của Tiểu dã miêu lưu tên cô là Hi. Ha ha, nghe giọng nói thế này chắc cũng là người đẹp nha.”

“Nguyệt đâu?” cũng không tính toán giọng điệu của người đàn ông này làm gì, giờ phút này Mặc Hi đã lờ mờ phỏng đoán ra chuyện gì đó.

“Ha ha ha ha! Bé tiểu dã miêu kia lúc này đang trên đường chạy trốn sinh tử nha! Người đẹp...”

Còn không đợi người đàn ông nọ nói xong, Mặc Hi liền tắt điện thoại, khoe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong mắt lại như hàn băng.

“Làm sao vậy?” Phiêu Linh ở phía sau lên tiếng hỏi.

“Nguyệt đang gặp nguy hiểm.” Mặc Hi trả lời một tiếng, liền nhắm mắt lại, linh thức mở rộng, cảm giác bao trùm hết thảy trong vòng trăm dặm. Dựa theo

giọng điệu của người đàn ông kia, tuyệt đối là người quen biết với Lạc Nguyệt, vậy nên chắc chắn là đang ở không xa trong thành Ngân Danh này.

Vào lúc này, Mặc Hi đột nhiên mở mắt, cô cảm nhận được, phải nói là trùng hợp, Lạc Nguyệt lại đang chạy tới bên này.

“Linh, chờ giết người.”

“Ừ.” Không có bất kỳ câu hỏi nào, Phiêu Linh đáp ứng một tiếng, thờ ơ mà lãnh đạm.

Ngay lúc hai người vừa nói xong, liền nghe một tiếng gáy vang dội, chính là Băng Viêm Thiên Hạc dị thú khế ước với Lạc Nguyệt.

Mặc Hi vỗ vỗ đầu của Ma Diễm Cuồng Sur “Tiểu sư tử hãy đi giúp tiểu Thiên Hạc giết người đi, không cần lưu tình.” Nói xong, thân người đã nhảy xuống lưng nó, đứng giữa không trung.

“Rống.” Ma Diễm Cuồng Sur hưng phấn rống vang một tiếng, liền bay hướng về phía Thiên Hạc, phải biết rằng mấy ngày nay trên đường chỉ có việc chạy đi đã khiến nó nhàm chán không biết bao nhiêu, ngay lúc này có thể mở ra một tràng đại sát dĩ nhiên rất hợp ý nó. Trong lòng nó đang nghĩ, chủ nhân thật sự là một người quá hiểu tiếng lòng của người khác mà!

Nếu Mặc Hi biết được suy nghĩ của nó không biết phải nói gì nữa.

“Đi thôi.” Mặc Hi chuyển đầu nhìn Phiêu Linh nói, chân đạp vào hư không hướng thẳng về phía Lạc Nguyệt. Phiêu Linh cũng đi theo sau.

“Đáng chết.” Trong rừng cây, Lạc Nguyệt thầm mắng một tiếng, nhanh chóng chạy trốn. Cho dù Tiểu Lam đã giữ chân được mấy đối thủ rồi, nhưng vẫn có người đang đuổi theo, có thể nào cô cũng không nghĩ đến Lạc Hàm lần này lại xuất ra hết tiền vốn, cử ra ba Dị năng giả cấp Sur và mười Dị năng giả và Võ giả cao cấp. Hoàn toàn là muốn đuổi tận giết tuyệt mình mà.

Không! Hoặc là trước tiên hấn sẽ không giết mình. Nghĩ đến ánh mắt của Lạc Hàm, sắc mặt Lạc Nguyệt càng thêm rét lạnh, cho dù có chết cô cũng sẽ không bao giờ để cho hấn được như ý.

Không! Không đến đường cùng tuyệt đối không được bỏ cuộc, tuyệt đối không thể chết!

Không ngừng chạy trốn, phía sau là từng đạo công kích dị năng, cứ tiếp tục như vậy trước sau gì cũng bị đuổi kịp.

Trong lúc Lạc Nguyệt vừa chạy vừa suy nghĩ, cây cối bốn phía bên cạnh bất ngờ hung hăng bay thẳng tới, bao vây cô bên trong, cũng chỉ trong nháy mắt này đám cừu đang đuổi theo cô đã vọt tới.

“Ha ha, tiểu thư, không chạy nữa sao?” dẫn đầu là một người đàn ông, trôi lơ lửng giữa không trung, ánh mắt nhìn Lạc Nguyệt tràn đầy ý bốn cọt, giống như mèo đang vờn chuột.

“...” Lạc Nguyệt không trả lời, há miệng thờ đốc, các vết thương trên người đau đớn khiến cho đầu óc cô choáng váng.

“Không được sao, người đâu, bắt cô ta lại.” Người đàn ông cười nói, ra lệnh một tiếng, người bên cạnh nhận lệnh liền đi về phía Lạc Nguyệt.

Trốn không thoát sao? Trong lòng Lạc Nguyệt lạnh lẽo, phải biết rằng thực lực hiện tại của cô là võ giả cao cấp đỉnh phong, nhưng người trước mặt là một Dị sư, hơn nữa còn có mấy người có thực lực không phân cao thấp với cô.

“Ha ha ha!” Lạc Nguyệt nhìn người đang tiến tới phía cô bỗng nhiên cười to ra tiếng, khiến cho mọi người đột nhiên sùng sốt, thừa dịp trong nháy mắt này, chủy thủ đang được cầm trong tay cô hướng về cổ mình đâm tới, tuyệt vọng cười nói “Muốn bắt tôi? Vậy thì mang xác của tôi về đi.”

Mọi người hoàn hồn, lại không cách nào ngăn cản kịp, căn cứ theo thực lực cao cấp đỉnh phong của Lạc Nguyệt, nếu cô muốn tự sát thì đương trường không có một người nào ngăn cản nổi.

Nhưng mà!

Có biến!

Lạc Nguyệt phát hiện tay mình bị cản lại, khoảng cách không tới 1mm từ mũi dao tới cổ, tay của mình đã bị một bàn tay nõn nà, thon dài lại mềm mại như cỏ non giữ lại, hoàn toàn không thể cử động.

Chuyện gì vậy!?! Là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ngư Lô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 38: Kinh sợ nối tiếp kinh sợ

Edit: Mị Mị Beta: Sakura Đón lấy hết thầy lại càng khiến cô kinh hãi con người mờ lớn hết cỡ, nhất thời quên mất nên nhìn xem ai đang giữ tay mình.

Máu đỏ, mùi máu tanh nồng lớn vòn trong không khí, mới vừa rồi người đàn ông cầm đầu vẫn còn đứng đó nói cười đắc ý, mà giờ phút này đầu đã lìa khỏi xác. Chỉ thấy cái đầu rơi xuống đất kia, mắt vẫn còn tràn đầy nghi hoặc, thân thể lúc này cũng ngã xuống đất, máu đỏ chảy thành dòng.

Những người khác cũng hoàn toàn chưa kịp phản ứng thì trên người đã thấy xuất hiện từng đạo vết thương, sau đó cũng đồng loạt ngã xuống đất, mất mạng.

Cổ họng Lạc Nguyệt khê thít chặt, mới vừa rồi mấy cường giả này còn bức bách mình tới nỗi sắp tự sát, vậy mà lúc này chưa tới 3 giây đầu rơi xuống đất mất đi sự sống, hơn nữa căn bản cái gì cô cũng không nhìn thấy, thế mà bọn họ đã chết ... đã chết!

Thân không khỏi chấn động, ngay cả cánh tay giữ lấy tay mình rồi đi cũng không phát hiện, chỉ nghe thấy một giọng nói mềm nhẹ của thiếu nữ vang lên “Sợ không?”

Sợ không?

Không! Không sợ! Từ khi quyết định phải kiên cường, phải đấu tranh giành lấy vị trí gia chủ này cô đã không sợ bất cứ gì rồi, ngay cả cái chết cô còn không sợ thì còn gì để cô phải sợ.

“Không! Tớ không sợ!” Lạc Nguyệt kiên định nói, ánh mắt lạnh như băng nhìn tất cả diễn ra trước mắt, nhưng lại nhìn thấy cảnh này làm cho mặt nạ lạnh lùng của cô vỡ tan. Chỉ thấy hư không xuất hiện một con mèo đen nhỏ, đứng giữa không trung, con người màu xanh đen, trên móng vuốt vẫn còn dính máu, lác lác, dường như có chút chán ghét, đồng thời nó còn nâng mắt lên, nhìn về phương hướng của mình, ánh mắt kia giống như nịnh hót cùng với mong đợi.

“Thanh... Thanh Dực!” Lạc Nguyệt cảm thấy giống như mình xuất hiện ảo giác, cơ hồ có chút ngu ngốc kêu lên một tiếng. Làm sao lại là Thanh Dực, làm sao nó lại xuất hiện ở đây, nhìn dáng vẻ những người này là do nó giết sao? Làm sao có thể?

Nghe tiếng hô này, Thanh Dực quét mắt về phía Lạc Nguyệt một cái, ánh mắt kia căn bản là đang chê cười cô.

“Con mẹ nó! Mèo chết tiệt kia lại dám xem thường tao!!” lần này đã bị Lạc Nguyệt nhìn ra được, cảm giác quen thuộc đã lâu khiến cho cô gần như theo phản xạ tự nhiên mắng ra khỏi miệng.

“!” con người Thanh Dực khê động, nếu không phải Mặc Hi dặn nó không được nói chuyện, nó phải mắng cho bằng được con nhóc xem thường hình tượng uy nghiêm của thần thú là nó đây, cho dù không cần động tay chân, nhưng theo như tình hình trước mắt là Thanh Dực có khả năng giết chết cấp Vương đỉnh phong thì chỉ cần khí thế thôi cũng đủ cho Lạc Nguyệt không ngán cản nổi rồi.

Dưới khí thế này, Lạc Nguyệt cảm giác mình giống như một con thuyền nhỏ trên biển rộng lớn, tùy thời đều có thể bị tiêu diệt, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt, máu trên miệng vết thương chảy ra càng nhiều.

“Thanh Dực.” Một tiếng hô nhẹ kêu lên, trong đó có ý cảnh cáo rõ ràng, nhưng đến khi Thanh Dực thu hồi khí thế trong nháy mắt, ánh mắt nó lại trông mong nhìn về phía Mặc Hi ở sau lưng Lạc Nguyệt, bộ dáng thật đáng thương lại khả ái.

{Chủ nhân, là do cô ta mắng em trước.}

{Biết rồi, lại đây đi.}

Thanh Dực hưng phấn, bóng ảnh chợt lóe, liền biến mất, xuất hiện một lần nữa dĩ nhiên là ở trong lòng Mặc Hi.

Mà Lạc Nguyệt giờ phút này cả người cứng đờ, vừa mới... người thần bí phía sau lưng vừa mới gọi con mèo đen rất giống Thanh Dực kia cũng là Thanh Dực, con mèo đen kia thật sự là Thanh Dực, vậy... cô gái đứng phía sau mình .... Giọng nói này là...

Nghe đến đây, Lạc Nguyệt khê run rẩy, cô không dám nghĩ, cô sợ thất vọng.

“Nguyệt không có ý định nhìn tớ sao?” đang lúc trong lòng lạc Nguyệt không ngừng do dự, trước mặt đột nhiên hiện ra một bóng hình cùng với tiếng cười ôn nhu.

Ngẩng đầu, liền thấy dưới ánh nắng xuất hiện một gương mặt tuyệt mỹ, rất đẹp, nhưng này không quan trọng, quan trọng là, khuôn mặt này, chính là khuôn mặt cô muốn nhìn đến nhất.

“Hi?”

“Ha ha, thế nào, mới hơn hai năm không gặp liền quên mất tớ rồi?” Mặc Hi cười nhẹ, có chút đùa giỡn nói.

“Hi... Hi...” trong miệng Lạc Nguyệt lẩm bẩm, sau đó liền mạnh mẽ ôm chặt lấy Mặc Hi, máu trên người cô lây dính sang bộ váy màu trắng của Mặc Hi, đồng thời làm cho Thanh Dực đang ở trong lòng Mặc Hi phải nhảy ra ngoài, đứng giữa không trung tức giận nhìn chằm chằm Lạc Nguyệt đang độc

chiếm Mặc Hi, nhưng khi nhìn đến gương mặt cô đầy nước mắt, cuối cùng cũng im lặng. Được rồi, được rồi, bốn thần thú đại nhân đây có hiểu biết, không tính toán với cô lần này.

Kỳ thật nó muốn tính toán cũng phải xem Mặc Hi có để cho nó tính toán hay không đã.

“Hi! Mặc Hi! Thật sự là cậu! Thật sự là cậu! Ô ô!” rõ ràng đã quyết định kiên cường, cho dù là huấn luyện cực khổ cỡ nào, cho dù có nghe bao lời nói khó nghe đi nữa, hay là ngay cả lúc buộc phải tự sát như lúc này cô đều không khóc, lúc này lại gục lên vai Mặc Hi lớn tiếng khóc, giống như muốn phóng thích tất cả ủy khuất, tất cả thống khổ ra, miệng lớn tiếng nói “Tớ cứ tưởng rằng mình sẽ không bao giờ được gặp lại cậu nữa... khụ khụ, Hi! Rất nhớ cậu, ô, tớ rất nhớ cậu!”

Thật giống như chúng ta cùng trải qua đoạn thời gian vui vui thích thích trước kia, tớ rất nhớ bạn!

“Ừ, ừ, mình biết, yên tâm đi, không có chuyện gì.” Mặc Hi nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng của Lạc Nguyệt, trong mắt thoáng qua vẻ đau lòng, đoạn thời gian này chắc cô ấy đã chịu không ít thống khổ, bằng không cũng sẽ không đáng vẻ trưởng thành như bây giờ.

Nghĩ đến gương mặt lạnh mạc của Lạc Nguyệt khi đó, Mặc Hi biết, cô ấy đã chôn kín con người chân thật của mình đi, giờ phút này cô lại có thể lần nữa biểu hiện con người thật của mình ra trước mặt Mặc Hi, trong lòng Mặc Hi như có tia nước ấm chảy qua, cô đã nói, Lạc Nguyệt là một trong những người cô phải bảo vệ và canh giữ!

“Rống rống!”

“Tuu tuu!”

Vào lúc này, hai âm thanh của dị thú vang lên, cũng khiến cho Lạc Nguyệt đang gục trong lòng Mặc Hi giật mình lại, nhớ tới hành động vừa rồi của mình liền có chút xấu hổ, dùng tay áo lau nước mắt, sắc mặt có chút hồng hào lại, trừng mắt nhìn Mặc Hi nói “Quên chuyện vừa rồi đi đó, nhất định phải quên!! Nhớ đấy!”

“Ha ha!” thấy bộ dáng khả ái này của Lạc Nguyệt, Mặc Hi cười nhẹ ra tiếng, thấy Lạc Nguyệt càng thêm xấu hổ vì mình cười, cuối cùng cũng gạt đầu “Tớ nhất định sẽ cất kỹ trong lòng! Haha.”

“Cậu!” Lạc Nguyệt kêu to, nhưng trong mắt lại không hề có ý phẫn nộ, khoe miệng khê gọn nụ cười. Có thể gặp lại cậu lần nữa quả thật rất tốt.

Giờ phút này, Ma Diễm Cuồng Sur và Băng Viêm Thiên Hạc cũng đã xuất hiện trên bầu trời, hai dị thú đồng thời đáp xuống mặt đất, mà khi Lạc Nguyệt nhìn thấy Ma Diễm Cuồng Sur cũng la lên thất thanh “Ma Diễm Cuồng Sur, dị thú cấp B!”

“Rống rống!” vừa thấy Lạc Nguyệt kinh ngạc, Ma Diễm Cuồng Sur rất là ngao mạn rống lên, đang thấy tâm tình vô cùng sáng khoái thì chớp mắt liền nhìn thấy Thanh Dực đang nhìn mình vừa cười như không cười, nhất thời khí thế liền xẹp xuống, sau đó cẩn thận nhìn Mặc Hi, nịnh hót rống một tiếng “rống rống!” ý là ta đã giúp giết sạch mấy người kia rồi!

“Ha ha, làm không tệ.” Mặc Hi lên tiếng khen ngợi, nhất thời khiến cho Ma Diễm Cuồng Sur cười híp mắt.

Thanh Dực lại lần nữa nhảy vào trong lòng Mặc Hi.

“Tiểu Lam, không sao chứ?” vừa nhìn bộ dáng này, Lạc Nguyệt liền biết con Ma Diễm Cuồng Sur này nhất định là thủ hạ của Mặc Hi, chuyển ánh mắt quan tâm nhìn về phía Băng Viêm Thiên Hạc quan tâm hỏi.

“Tuu tuu.” Băng Viêm Thiên Hạc gáy lên một tiếng, bộ dáng lúc này so với lúc Mặc Hi gặp ở đấu tràng thật sự rất khác biệt, vẻ ngao mạn khi đó đã được mài luyện.

“Em cực khổ rồi, về nghỉ ngơi đi.” Lạc Nguyệt cười nhẹ nói, dưới chân Băng Viêm Thiên Hạc liền hiện ra một trận đồ màu bạc, bóng ánh nó đã biến mất.

Làm xong mọi chuyện, Lạc Nguyệt mới xoay đầu nhìn về phía Mặc Hi, cứ nhìn như vậy, lời gì cũng không có, là cô thật sự không biết mở miệng thế nào, có quá nhiều chuyện nhưng không biết bắt đầu từ đâu, đoạn thời gian này cô đã trải qua quá mệt mỏi.

Mặc Hi cũng hiểu được, liền lùi từ không gian ra một cái bàn và ba cái ghế, bố trí xong đâu đấy rồi mới nhìn Lạc Nguyệt nói “Lại đây ngồi đi.”

Lạc Nguyệt gạt đầu đến ngồi bên cạnh Mặc Hi, có chút không rõ vì sao cô lại lấy ra ba cái ghế, sau đó liền nghe cô nói tiếp “Linh, cũng lại đây ngồi đi.”

Linh? Lạc Nguyệt cả kinh, theo phương hướng Mặc Hi nhìn lại, liền thấy Phiêu Linh mặc một bộ trang phục màu đen đang đứng ở đó, nếu Mặc Hi không lên tiếng cô thật sự còn không phát hiện ra, Phiêu Linh vẫn vậy, vẫn khiến cho người khác không cách nào chú ý tới, nhưng mà làm sao hần lại ở cùng một chỗ với Hi nhỉ? Mặc dù nghi ngờ, nhưng Lạc Nguyệt cũng không hỏi. Cho dù khi đối mặt với Mặc Hi, Lạc Nguyệt cảm thấy không nhất thiết phải giấu kín mình nữa, nhưng cuối cùng vẫn có chút không được tự nhiên, giống như bây giờ, cô không có biện pháp nào để đùa giỡn vô tư như trước đây nữa.

Phiêu Linh chợt động, người đã đến bên cạnh Mặc Hi, ngồi xuống.

Ba người cùng ngồi xuống ghế, Mặc Hi liền nhìn Lạc Nguyệt mở miệng “Có gì cứ nói đi, thế cục gia tộc của bạn thế nào rồi? Bạn lại có phiền phức gì?”

Lạc Nguyệt nhìn cô, con ngươi rung rung, nói trắng ra là cảm động, thật ra, nhìn Lạc Nguyệt hoạt bát, sáng sủa vậy thôi chứ bạn bè thì không có nhiều, bạn bè cùng giới thì dường như chỉ có một mình Mặc Hi, bởi vì cô không thích chơi với mấy người biểu hiện trong và ngoài không giống nhau, cũng bởi vì cô thấy chỉ cần có Mặc Hi là đủ. Gật đầu, cô lên tiếng “Gia tộc đang tranh đoạt vị trí gia chủ, vốn dĩ nó là của tớ, nhưng mà đối phương thực lực quá lớn, bức bách cha tớ giao vị trí gia chủ cho hắn nhưng cha tớ không chịu, cho nên vẫn kéo dài đến bây giờ.”

“Những người đuổi giết bạn khi này là của đối thủ?” Thực tế có thể đoán ra rõ ràng được, nhưng Mặc Hi vẫn hỏi một câu.

“Ừ.” Lạc Nguyệt gật đầu, rồi nói tiếp, “Bọn hắn là người của anh họ tớ, cũng chính là người muốn tranh đoạt vị trí gia chủ với tớ.”

“Vậy phải thế nào bạn mới có thể thắng anh ta?” Mặc Hi hỏi tiếp, cô biết Lạc Nguyệt không phải là kiểu người ham mê quyền thế, cho nên trong chuyện này nhất định phải có lý do, nếu cô ấy muốn cô sẽ giúp.

“Thực lực, cường giả.” Chỉ hai từ, khẩu khí Lạc Nguyệt hơi trầm xuống “Bởi vì ông nội của Lạc Hàm là cường giả cấp Vương, mạnh hơn ông nội tớ, hơn nữa hầu như toàn bộ trưởng lão trong gia tộc đều đứng về phía họ, cho nên tớ nghĩ cơ hội thắng lợi của tớ rất nhỏ.”

“Cũng có thể nói cách khác là chỉ cần bên cạnh bạn có cường giả đối kháng được với bọn họ thì bạn có thể thắng?”

“Ừ, cha tớ đã bị bọn hắn ép thỏa hiệp, mở một tràng thi đấu vào ba ngày sau, hai phương cử ra năm người, ai thắng ba tràng, thì người đó thắng.” Nói đến đây Lạc Nguyệt khẽ cảm thấy mất mát, bên bọn họ căn bản là không ai có thể sánh được với đám người bên Lạc Hàm.

“Mấy người bên cạnh Lạc Hàm có thực lực thế nào?” nói lâu như thế, trên mặt Mặc Hi vẫn là vẻ phong đạm vân khinh như khi mới gặp, vẻ mặt như vậy lọt vào trong mắt Lạc Nguyệt khiến cho cô cảm giác có chút yên tâm, cô ấy luôn như vậy, luôn khiến người khác cảm thấy tin tưởng, quả nhiên mình không thể như cô ấy được ...

Đối với câu hỏi của Mặc Hi, Lạc Nguyệt nhắm tính xong vẫn thực tâm trả lời “Ông nội Lạc Hàm là cường giả cấp Vương đỉnh phong, đại trưởng lão là cường giả cấp Vương trung giai, có ba trưởng lão là cấp Vương sơ giai, ngoài ra còn có bốn trưởng lão là cấp Sư đỉnh phong, đây là những người mạnh nhất trong đám bọn họ.”

Mặc Hi gật đầu, trong mắt thoáng qua nụ cười, “Nếu bạn đấu với Lạc Hàm thì ai sẽ thắng?”

“Tớ!” không chút do dự, lạc Nguyệt kiên định trả lời, niềm tự tin này cô vẫn có.

“Vậy là được rồi.” Mặc Hi tỏ vẻ nhẹ nhõm, khiến cho Lạc Nguyệt ngây ra một lúc, liền thấy sắc mặt Mặc Hi đột nhiên có chút hiểu rõ “Nguyệt, nếu cậu muốn thì tớ sẽ giúp cậu, nhưng cậu phải tin tưởng tớ, tớ cũng sẽ tin nhiệm cậu.”

“Cái gì? Ý của cậu là gì?” Lạc Nguyệt có chút nghi ngờ.

“Có một vài chuyện hy vọng khi cậu nhìn thấy cũng không nên để lộ ra, bằng không tớ sẽ gặp phiền phức.” Mặc Hi cười nhẹ nói, kỳ thật cô rất tin tưởng Lạc Nguyệt, từ khi Lạc Nguyệt gục vào lòng cô khóc, cô biết Lạc Nguyệt là người có thể tin tưởng tuyệt đối, nói như vậy cũng chỉ để cho trong lòng cô ấy có điều chuẩn bị mà thôi.

Mặc dù không rõ vì sao Mặc Hi lại nói vậy, nhưng Lạc Nguyệt cũng nghe ra được tính nghiêm trọng trong đó, kiên định gật đầu “Yên tâm đi, Hi nói, Tớ tuyệt đối sẽ giữ bí mật.”

“Ha ha, tớ tin tưởng, vậy cậu nhìn nhé, không nên kinh ngạc, không nên hét chói tai đấy!” Mặc Hi có chút đùa giỡn cười một tiếng, đưa tay ra trước mặt Lạc Nguyệt, sau đó dưới ánh mắt nghi ngờ của Lạc Nguyệt, ánh sáng màu đỏ đột nhiên hiện ra!

“À!” đã được Mặc Hi nhắc nhở, nhưng Lạc Nguyệt vẫn kêu ra tiếng, vô cùng khó có thể tưởng tượng được.

“Đã nói không được kinh ngạc, không được la hét mà.” Mặc Hi nói những lời này rõ ràng là cố ý, chỉ thấy ánh sáng trong tay không ngừng biến hóa, đến cuối cùng 7 màu đều xuất hiện.

Lạc Nguyệt đã kinh ngạc tới mức mắt tròn to hết cỡ, liền nghe Mặc Hi nói tiếp “Nhìn tiếp nhé!”

Ánh sáng màu xanh chói mắt trong tay của Mặc Hi đột nhiên đổi bằng một ngọn lửa hùng dũng, còn chưa chờ cho Lạc Nguyệt hoàn hồn liền biến thành thủy, sau đó thành thổ, mộc, kim, lần lượt thay đổi.

Giờ khắc này Lạc Nguyệt đã tròn mắt há hốc mồm

Đây là có chuyện gì? Dĩ năng giả toàn hệ ngũ hành? Còn ánh sáng kia, thế nào có thể... từ sơ cấp đến Dĩ Thánh đều có?

Mặc Hi thu tay về, thấy bộ dạng đờ đẫn của Lạc Nguyệt cũng không quá rầy, cứ để chính cô tự mình hồi phục, kỳ thật lúc Phiêu Linh nhìn thấy cô làm như vậy phản ứng của hắn cũng không khác gì Lạc Nguyệt lúc này, nếu không phải vì bản thân cô có cách tu luyện khác với người ở Thủy Lam tinh, thì hiện tại cô cũng không tốt hơn Lạc Nguyệt bao nhiêu.

Quả nhiên, một đoạn thời gian qua đi, cuối cùng Lạc Nguyệt cũng khôi phục lại tinh thần, sắc mặt biến đổi lại tràn đầy nghiêm túc, nhìn về phía Mặc Hi, “Hi, mặc dù tớ không biết có chuyện gì, nhưng tớ cũng hiểu được tầm quan trọng của nó, năng lực của cậu như vậy tuyệt đối không được để người khác

phát hiện, nếu không chắc chắn sẽ bị mọi người đuổi theo!”

“Ừ, tớ biết.” Mặc Hi cười nhẹ, biểu hiện của Lạc Nguyệt làm cô rất hài lòng, câu đầu tiên cô ấy hỏi không phải là làm cách nào được như vậy mà là an nguy của cô, điều này còn bảo cô làm sao có thể không cảm động.

“Vậy quyết định thế này đi, tớ và Linh sẽ cùng tới gia tộc với cậu, cứ nói ngày xưa tớ thiếu nợ ân tình của cậu, lần này nguyện ý trở thành thành viên của gia tộc cậu, trợ giúp cậu tranh đoạt vị trí gia chủ.”

“Hả?” Lạc Nguyệt sững sốt, “Cậu với Linh cùng giúp tớ? Nhưng tròng so đấu kia, cho dù các cậu có trợ giúp ... thì đám người của ông nội Lạc Hàm họ..”

Kỳ thật cô muốn nói chính là, thực lực của Mặc Hi và Linh chỉ sợ không đủ, chẳng qua là khó mở miệng nói trực tiếp.

“Yên tâm đi, tớ nói được sẽ làm được.” Mặc Hi cười nhạt nói, thấy Lạc Nguyệt còn muốn nói gì đó, đành không còn đường lựa chọn phải mở miệng “Tu vi của tớ bây giờ là cấp Vương, Thanh Dực cũng vậy, mà Linh là cấp Sư trung giai. Thực lực như vậy có đủ không?”

“...” Không nói đến vấn đề đủ hay không đủ, chỉ mới nghe tin tức như vậy, Lạc Nguyệt đâu còn tâm tư quản nó đủ hay không, chỉ có thể mở to mắt mà nhìn về phía Mặc Hi, có thể nào cô cũng không nghĩ ra tu vi của Mặc Hi đã là cấp Vương, trong nhận thức của cô, Mặc Hi cao lắm cũng khoảng cấp Sư thôi.

Dường như cảm thấy không đủ rung động, Mặc Hi nói tiếp “Hiện tại cậu có tu vi cao cấp đỉnh phong đúng không? Nhân lúc còn chút thời gian tớ giúp cậu thăng lên cấp Sư.”

“Hả?” đến lúc này thì Lạc Nguyệt đã hoàn toàn không còn gì để nói nữa rồi, muốn tăng lên tu vi là có thể tùy tiện tăng lên như vậy sao? Nhưng mà khi nhìn thấy nụ cười bình thản kia của Mặc Hi, không biết vì sao, Lạc Nguyệt không hoài nghi một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 39: Đánh chết hai người.

Một ngày trôi qua, Lạc Nguyệt chưa trở về, người đuổi theo giết cô cũng không thấy về, kết quả như vậy thật khiến cho đám người Lạc Hàm rất khó chịu, phải biết rằng đây chính là một chi đội ngũ có sức chiến đấu không tệ, mười người kia không tính là gì, nhưng quan trọng là trong đó có Dị năng giả cấp Sư đấy, mặc dù cường giả cấp Sư không ít nhưng tuyệt đối không nhiều, ba cường giả cấp Sư vừa đi không trở về đối với đám người Lạc Hàm là một tổn thất lớn.

Nhưng mà Lạc Nguyệt đã chết, chủ vị của nhà này dĩ nhiên sẽ thuộc về hắn.

Đang trong lúc Lạc Hàm cùng với ông nội hắn – Lạc Sơn thương thảo kế sách, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Lạc Hàm với Lạc Sơn ngẩng trao đổi ánh mắt một cái, Lạc Hàm liền tùy ý nói một tiếng.

Người nọ đẩy cửa bước vào, sắc mặt có chút không tốt, khẽ khom người đối với hai người Lạc Hàm nói “Thiếu gia, đại nhân.”

“Có chuyện gì thì nói đi.” Lạc Sơn vừa nhìn sắc mặt của đối phương cũng đã biết nhất định không có tin gì tốt.

“Dạ!” Người đến đáp một tiếng rồi nói tiếp “Bẩm đại nhân, tiểu thư Lạc Nguyệt trở về rồi, hơn nữa còn dẫn theo hai người lạ trở về.”

“Cái gì?” Lạc Hàm kinh ngạc hô lên một tiếng, liền đứng dậy, vốn dĩ người hắn phái ra không trở về, thì Lạc Nguyệt cũng nên bỏ mạng chứ, lại không nghĩ đến cô ta lại có thể trở về! Còn mang theo hai người về? Chẳng lẽ chuyện lần này có liên quan đến hai người kia?

Lạc Sơn cũng nghĩ đến điểm này, cũng đứng dậy, nhìn thoáng qua Lạc Hàm “Đi, đi xem một chút.”

Lạc Hàm gật đầu, theo Lạc Sơn ra bên ngoài.

Chờ sau khi Lạc Hàm với Lạc Sơn đi tới chủ phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một con sư tử màu đỏ to lớn đang ung dung nằm ngoài sân, chính là dị thú Ma Diễm Cuồng Sư cấp B, chuyện này đều khiến trong lòng hai người cả kinh, sau đó đến gần, thấy trong chủ phòng có đứng vài người, Lạc Nguyệt và Lạc Nham đang nói chuyện, bên cạnh cũng có hai người đang đứng, đều mặc trường bào màu đen, cái mũ che kín nửa gương mặt, lại còn đeo mặt nạ, rõ ràng muốn người ta không biết được thân phận của bọn họ.

Đám người Lạc Nguyệt cũng chú ý thấy hai người bọn họ đến, vốn dĩ đang nói chuyện bỗng dừng lại, chớp mắt nhìn về phía họ.

“Ha ha, hai ngày này Tiểu Nguyệt đi đâu vậy? Sao bây giờ mới về?” Lạc Sơn khẽ mỉm cười, rồi cùng với Lạc Hàm đi đến bên cạnh họ nhìn như từ ái quan tâm hỏi.

Đối với bọn họ, về mặt của Lạc Nguyệt lúc nào cũng chỉ lạnh mặc, hờ hững nói “Gặp mấy người bạn, liền cùng nhau nói chuyện một chút.”

“Hả?” trong một khắc này, Lạc Sơn phát hiện hơi thở trên người Lạc Nguyệt có sự thay đổi, sắc mặt trầm xuống, cũng chỉ lóe lên rồi tắt, cười nói, “A Tiểu Nguyệt đột phá rồi, thiên phú thật sự rất tuyệt, tuổi nhỏ đã đến cấp Sư rồi.”

“Cái gì?” Lạc Hàm cả kinh, nhìn về phía Lạc Nguyệt, trong mắt thoáng qua một tia độc ác.

“Không có gì” nhàn nhạt trả lời, Lạc Nguyệt không thích cùng bọn họ làm bộ làm tịch.

Lạc Sơn cũng không thêm để ý, chớp mắt liền nhìn về phía hai người mặc quần áo kín đáo kia, cười nói “ Không biết hai vị là?” thân thể của hai người trước mắt này ông quả thật không nhìn thấu, ông phải cẩn thận mới được.

Đối với câu hỏi của Lạc Sơn, hai người đều không có một chút phản ứng, rõ ràng không cho ông chút mặt mũi.

Sắc mặt Lạc Sơn có chút không tốt, thử nghĩ xem ông là một cường giả cấp Vương đỉnh phong, hỏi khách khí như vậy, vậy mà hai người kia không đoái hoài gì tới hắn.

“Hai vị này là bạn của cháu, cũng là người ủng hộ cháu tranh đoạt vị trí gia chủ.” Lạc Nguyệt lạnh nhạt nói, một câu thốt ra làm cho có người vui người sợ

Vui đương nhiên là Lạc Nham mà sợ dĩ nhiên là hai người Lạc Sơn và Lạc Hàm

Sắc mặt Lạc Sơn trầm xuống “Tiểu Nguyệt, đây là chuyện của gia tộc, làm sao để người ngoài tham dự.” Nếu quả thật hai người này có ý định giúp Lạc Nguyệt, chỉ sợ vốn đảm bảo thắng lợi an toàn sẽ có sự thay đổi.

“A.” cười lạnh một tiếng, Lạc Nguyệt liếc xéo hắn cười nói “ Mỗi trực hệ của Lạc thị đều có quyền tiếp nhận vài người làm trưởng lão khách khanh, điều này chắc không cần cháu phải giải thích nhỉ, chỉ cần cháu đoạt được vị trí gia chủ, dĩ nhiên bọn họ sẽ trở thành công thần, đến lúc đó vị trí trưởng lão cũng nên thay đổi.”

Một câu nói này rõ ràng là uy hiếp, lúc trước Lạc Nguyệt đều không để ý đến sự miệt thị của hai người bọn họ, đó là bởi vì khi đó hậu phương của cô không có đủ thực lực để liều mạng với bọn họ, nhưng bây giờ có Mặc Hi và Phiêu Linh ủng hộ, dĩ nhiên sẽ không còn gì phải sợ hãi nữa, lại dám phái người theo giết cô, nếu họ đã bắt nạt, đương nhiên cô sẽ bắt nạt.

Không sai, hai người ăn mặc kín đáo trước mắt này chính là Mặc Hi và Phiêu Linh.

Nói xong, không thêm ngo ngoé ngàng gì tới sắc mặt âm trầm của Lạc Sơn, nhìn hai người Mặc Hi cười nói “Tới chỗ mình nói chuyện đi.”

Mặc Hi gật đầu, Phiêu Linh thì vẫn một bộ dáng yên lặng như cũ.

“Ha ha, đi!” Lạc Nguyệt cười ra tiếng, liền bắt đầu dẫn đường, đồng thời để lại cho hai người Lạc Sơn và Lạc Hàm một câu “ Hai vị, gặp lại ở đấu trường.”

Ma Diễm Cuồng Sư đứng ngoài sân cũng cuống cuống đi theo, đồng thời không quên liếc nhìn Lạc Hàm và Lạc Sơn một cái ánh mắt khinh bỉ.

“...” nhìn bốn người một thú rời khỏi, sắc mặt hai người Lạc Hàm và Lạc Sơn vô cùng khó coi, bọn họ có thể nào cũng không nghĩ ra, tất cả kế hoạch đang trên đường đi đến thành công, lại nửa đường nhảy ra tên Trình Giáo Kim.

Một bên khác, về mặt của Lạc Nham đi cùng với đám người Lạc Nguyệt tràn đầy vui vẻ, bởi vì những ngày tới, Lạc Nguyệt khó được toát ra nụ cười thanh thuần như lúc trước. Nụ cười đầy sáng rõ khiến lòng ông cũng thấy an tâm, chớp mắt nhìn về phía người đang không ngừng cùng cô nói chuyện kia, chiều cao với giọng nói như vậy thì chắc chắn là một cô gái, không biết là ai đây?

Đột nhiên, trong đầu ông hiện ra một bóng người, khuôn mặt lúc nào cũng mang nụ cười nhẹ, cô bé còn nhỏ tuổi nhưng lại có tất cả ưu điểm và uy nhiếp của một thượng vị giả.

Sẽ không đâu! Lạc Nham bị ý nghĩ này làm cho giật mình một chút, nhìn về phía người mặc đồ đen kia, ý niệm trong đầu vẫn không ngừng nảy nở.

Thời gian cứ trôi qua, thoáng chốc đã đến hai ngày sau, hôm nay chính là ngày tổ chức tràng thi đấu tranh đoạt vị trí gia chủ của hai phe phái trong Lạc thị.

Lôi đài màu vàng rộng lớn, xung quanh đã được đầy người vây kín, phía trước bình đài bố trí một dãy bàn, ngồi ở đó chính là cha của Lạc Nguyệt, cũng chính là gia chủ Lạc Ý. Bên cạnh còn có vài vị trưởng lão.

Trên lôi đài, hai đội người của Lạc Nguyệt và Lạc Hàm đứng đối đầu nhau, không khí nặng nề.

Keng—————

Một tiếng vang lên, sau đó là giọng của Lạc Ý hét to “Bắt đầu! Tuyển thủ đầu tiên của hai phương ra sân!” Nói xong, mắt nhìn về phía của Lạc Nguyệt, từ khi biết được Lạc Nguyệt tìm ra hai cao thủ làm hậu thuẫn, trong lòng hắn kích động lại tràn đầy áy náy, đến cuối cùng, hắn làm cha nhưng lại không giúp được gì.

Lời vừa dứt, tiếng hoan hô vang lên xung quanh, bên phía Lạc Hàm phái ra chính là Lạc Sơn, nhoáng một cái người đã lơ lửng giữa đài, khí thế cấp Vương được triển khai, mặc dù khí thế kia đã bị phòng hộ của gia tộc che chắn đi chút ít, nhưng vẫn khiến người khác cảm giác một trận khó chịu, đây chính là thực lực của cấp Vương đỉnh phong, mọi người vừa sợ hãi vừa ham muốn.

Vừa thấy Lạc Sơn ra tràng, sắc mặt Lạc Nguyệt cũng không có biểu cảm gì, thấp giọng nói “Trận đầu tiên chịu thua đi, dù sao thắng ba trận là được rồi.”

“Không.” Mặc Hi bên cạnh nghiêm mặt nói “Trận đầu tiên đã đưa Lạc Sơn ra trận chính là muốn đề sĩ khí của đối thủ, nếu trận đầu tiên không chiến mà bại thì sĩ khí của bên ta tuyệt đối sẽ xuống thấp, hơn nữa ... cho dù có thắng ba trận, cậu thành gia chủ nhưng Lạc Sơn không chết, lòng người lại theo lão thì lão cũng sẽ ép cậu thoái vị mà thôi.”

Lạc Nguyệt cả kinh “Ý của cậu là?”

Bên trong mặt nạ Mặc Hi nở nụ cười nhẹ, cười nói “Từ vong trong chiến đấu cũng là bình thường đúng không?” Nói xong, không thèm ngó ngang tới ánh mắt kinh ngạc của Lạc Nguyệt, bóng người đã xuất hiện trên đài.

“...” Hi, Lạc Nguyệt hoàn hồn, trong lòng thầm kêu một tiếng, cho dù Mặc Hi có nói với cô là thực lực cô ấy cũng là cấp Vương, nhưng cô không nghĩ rằng Mặc Hi có thể đối phó được với Lạc Sơn có thực lực cấp Vương đỉnh phong, nhưng bây giờ cô ấy đã lên tràng rồi, hơn nữa còn nói với cô những lời kia, thật sự khiến cho cô vừa lo lắng lại hơi mong đợi.

“Ha ha, vị tiểu thư này, chỉ cần cháu nguyện ý về bên phe ta, chỗ tốt lấy được tuyệt đối sẽ nhiều hơn con nhóc kia cho cháu.” Lạc Sơn cũng không vội vã động thủ mà lên tiếng nói, từ hình thể của Mặc Hi, hắn vẫn có thể nhìn ra được người đối diện này là một cô gái.

“Ha ha.” Đối với những lời của Lạc Sơn, Mặc Hi cười nhạt, lật tay xuất ra ánh sáng màu xanh, chính là ánh sáng cấp Vương.

Ánh sáng hiện ra, Lạc Sơn liền biết câu trả lời của Mặc Hi, sắc mặt thay đổi, giọng điệu tàn nhẫn “Nếu như đã không đồng ý, vậy thì đừng trách ta không khách khí.”

Nói xong, trong tay lão cũng xuất hiện ánh sáng màu xanh đậm, được bao quanh từng sợi roi đất, chính là biểu hiện của Dị năng giả hệ Thổ.

Phía sau mặt nạ hiện ra nụ cười đùa giỡn, sỡ dĩ Mặc Hi không ra tay đầu tiên chính là chờ xem Lạc Sơn biểu hiện ra đặc tính của lão, sau đó ... dùng đặc tính tương khắc để đối phó với lão, không thể không nói như vậy là có chút cố ý giở trò vô lại.

Nhẹ nhàng vẫy tay, trên từng sợi roi đất của Lạc Sơn đang khổng lồ chế liền hiện ra vô số dây leo màu xanh, hướng thẳng về phía hắn.

“Đáng chết! Thế quái nào lại đứng ngay Dị năng giả hệ Mộc.” Trong lòng Lạc Sơn cả kinh, trước mặt liền hiện ra một bức tường đất, nhưng mà hình như lão đã quên mất, Mộc sinh trường trong đất.

Mặc Hi cười một tiếng, trên bức tường đất lại xuất hiện vô số dây leo mọc ra, khoảng cách quá ngắn nên Lạc Sơn còn chưa kịp phản ứng đã bị dây leo trói lại và đâm phải.

“...” tất cả điều này chỉ phát sinh trong chốc lát, mà chỉ cần trong chốc lát này, Lạc Sơn đã ở thế bất lợi.

Nhìn thấy một màn này, Lạc Nguyệt vô cùng sửng sốt, sau đó lại bật cười ra tiếng, căn cứ vào tính cách tinh quái của cô ấy thì làm sao có thể không nghĩ ra được mục đích của Mặc Hi để cho Lạc Sơn ra tay trước, rõ ràng là cố ý mà.

Ánh mắt nhìn về phía lôi đài cũng an tâm nhiều hơn vài phần.

Mà trong một khắc này Lạc Nham cũng đã thoát ra khỏi đám dây leo, không nghĩ tới nghênh đón lão là một đạo rồng nước, bị nước nhấn chìm, nhìn bản thân hắn vô cùng chật vật giữa không trung.

“Dị năng giả song hệ! Lại có thể là Dị năng giả song hệ!” một chiêu này của Mặc Hi cũng khiến mọi người ở đương trường kinh hãi sửng sờ la lên, Dị năng giả song hệ không phải là không có, mà là ít lại càng ít, Dị năng giả song hệ tuyệt đối không phải ai cũng đều có phúc khí này.

Song hệ? Toàn hệ mới đúng! Trên mặt đất, khi nghe được những lời này Lạc Nguyệt đã âm thầm nói, giương mắt nhìn trận chiến trên bầu trời.

“Chấn Thổ Hải Lăng!” hét to một tiếng, ngay cả chiêu này đều phải dùng đến, rõ ràng là Lạc Sơn đang vô cùng tức giận.

Nhìn lại Mặc Hi, vẫn bộ dáng nhẹ nhàng thanh thoát, ngón tay lật động, hai con rồng gầm thét lao tới, một mộc một thủy, vừa vận tương trợ lẫn nhau, vô cùng uy lực.

Hoàn toàn chỉ công mà không có phương pháp đề phòng, nhưng mà cô đã xác định ngay từ đầu, bởi vì tốc độ của Mặc Hi thật sự khiến người khác chấn kinh, cô ấy là Dị năng giả Không gian sao? Làm sao có thể đột nhiên biến mất rồi lại xuất hiện, cho nên công kích của Lạc Sơn căn bản là không

cách nào đâm trúng cô.

Trận chiến trước mắt chưa tới 3 phút đồng hồ, Mặc Hi không bị sao dù chỉ một vết thương nhỏ, nhưng mà Lạc Sơn lại vô cùng chật vật, trên dưới ai cũng có thể thấy.

Mà mọi người có thấy cũng không nói nên lời.

Kinh hách, tuyệt đối là kinh hách...ác...h!

Người mạnh nhất trong gia tộc lại bị đánh cho uất nghẹn như thế.

“Cháu cho rằng như vậy là có thể chiến thắng ta sao? Thực lực cấp Vương đỉnh phong không có đơn giản như vậy!” Lạc Sơn trầm giọng nói, thực tế hơi thở đã có chút hỗn hển, nếu không phải Dị năng của đối phương vừa vận khắc chế mình, thì làm sao mình có thể chật vật như thế này, lớn giọng nói “Đến xem một chút, trong Vực của ta, cháu cao thâm hay là ta!”

Nói xong, ánh sáng màu xanh bùng phát ra, phát động là bài tẩy lớn nhất của cường giả cấp Vương, Vực!

Mà lúc này cũng không ai thấy được, phía sau mặt nạ Mặc Hi hiện ra nụ cười như ý, chờ ông đã lâu.

Trong mắt mọi người, Lạc Sơn và Mặc Hi đồng thời biến mất trên bầu trời, nhưng họ cũng hiểu được hai người kia đã vào trong Vực.

Bên trong Vực, Mặc Hi nhìn xung quanh, núi non trùng điệp, mênh mông bát ngát, mà Lạc Sơn đã sớm không thấy đâu, cho dù đã từng có kinh nghiệm trải qua tác dụng của Vực một lần, Mặc Hi vẫn khẽ cảm thán, Vực thật sự là thứ tốt, chẳng qua đường như phương pháp tu luyện của mình không có cái này.

“Cháu không có ý định triển khai Vực sao?” trong không trung truyền đến giọng nói của Lạc Sơn, Mặc Hi im lặng không nói, sau khi trầm mặc qua đi, liền nghe thấy tiếng cười tàn nhẫn mà hưng phấn của Lạc Sơn “Ha ha ha! Ta biết rồi! Cháu không có Vực! Chỉ sợ cháu còn chưa có lĩnh ngộ ra được vực đi! Cấp Vương mà không có Vực thì sao là cấp Vương!? Ha ha ha ! Chịu chết đi!”

Bên trong Vực, cả khu vực đều là roi đất, đang gầm thét lao tới.

Cấp Vương không có Vực thì sao coi là cấp Vương ư? Có lẽ lý luận của các ông là như vậy, nhưng mà căn bản tôi không dựa vào định luận này...

Trong lòng Mặc Hi nhàn nhạt cười nói, đồng thời nói trong ý thức { Thanh Dực, tới em! }

{Ha ha ha! Chủ nhân yên tâm! Tuyệt đối sẽ không để chị thất vọng! Thực lực của lão già này còn thua xa tiểu hồ ly kia!} Thanh Dực hưng phấn cười nói, vì muốn phối hợp tràng đùa giỡn này, khiến cho nó phải nhầm lẫn nằm trong không gian khổ ước vô cùng buồn bức, bây giờ có thể giết tên Lạc Sơn tuyên bố muốn giết Mặc Hi này, dĩ nhiên nó sẽ không nương tay.

Thanh Dực vô thanh vô tức xuất hiện, sau đó lại biến mất lần nữa.

Ánh mắt Mặc Hi cũng biến đổi, con ngươi trở thành màu tím, linh thức được phát tán ra, cho dù trong Vực, cũng không cách nào ngăn cản linh thức của cô.

Ngay từ đầu, kế hoạch của Mặc Hi chính là chờ Lạc Sơn triển khai Vực, sau đó sẽ giết lão trong Vực của lão, như vậy ai cũng sẽ không biết bên trong phát sinh chuyện gì, chỉ có thể chấp nhận thực lực Lạc Sơn không cao nên bị Mặc Hi giết chết, dù sao đi nữa thì bên trong Vực là nơi vô cùng nguy hiểm.

“Cái gì?” Ở chỗ tối, Lạc Sơn là lên, bởi vì lão cảm giác bị Mặc Hi phát hiện, cũng bởi vì đôi con ngươi màu tím của cô, con ngươi màu tím? Chờ một chút! Con ngươi màu tím... thật giống như đã nghe qua ở đâu đó...

“Tử! Cháu là tử! Sát thủ tự do Tử!!!” cuối cùng, nơi sâu nhất trong trí nhớ cũng bị đào ra, sát thủ tự do Tử là người mà tất cả mọi người đều muốn tìm ra a! Không nghĩ đến lại là cô bé đó !!

“Ach...” nhưng mà, đang trong lúc Lạc Sơn kinh hách, đột nhiên cảm giác cổ họng đau đớn, sau đó tầm nhìn trong mắt bị đảo ngược, đó là... một thi thể không đầu, nơi cổ còn đang phun ra từng tia máu, phía sau nó là... Một con mèo nhỏ màu đen? Đang nhìn mình, đôi con ngươi màu xanh tràn đầy vẻ kinh ngạc, thậm chí còn đang cười...

“Bịch!!”

Trên lôi đài, hai người vừa mới biến mất không tới một phút đồng hồ lúc này lại xuất hiện, nhưng mà giờ phút này, tràng cảnh hai người xuất hiện khiến cho toàn trường vang lên từng trận tiếng hoan hô, trên bầu trời, Mặc Hi vẫn không một chút thay đổi, mà phía dưới lại đang có một thi thể vô lực rơi xuống, từng tia máu đỏ tươi vẽ nên những đường cong vô cùng đẹp mắt trong không trung.

“Ông nội!” đầu tiên là sững sờ, sau đó Lạc Hàm kêu to, cả người hướng về phía trước phi tới, nhưng mà bị phòng hộ ngăn bên ngoài.

Một bên khác, Lạc Nguyệt nhìn Mặc Hi bình thản đáp xuống đất, trong lòng vừa an tâm lại kinh sợ, cô thật sự làm được, hơn nữa còn nhẹ nhàng như thế.

“Hò thẹn! Đối chiến trong Vực dễ xuất hiện điều ngoài ý muốn.” Mặc Hi nói như vậy chính vì lợi dụng sự ma sát của không khí trong Vực, “Có thể tuyên bố kết quả chưa?”

Một mảnh yên tĩnh, thực lực của Mặc Hi khiến bọn hắn chấn kinh, cũng để bọn họ không còn lời nào để nói, đám người vốn dĩ đứng bên cạnh Lạc Hàm cũng bắt đầu trầm tư, cường giả cấp Vương đình phòng thể nhưng không tới ba phút đồng hồ đã bị đả bại thảm hại, một lát sau, Lạc Ý mới trầm giọng nói “Trận đầu, Lạc Nguyệt thắng.”

Mặc Hi nhẹ nhàng xuống đài, đi tới bên cạnh Lạc Nguyệt, truyền âm nói “Đến cửa của cậu rồi, nhưng mà, Nguyệt, cậu lên đó đấu với Lạc Hàm tốt nhất là giết anh ta đi, lúc tới đến anh ta có nghe điện thoại tớ gọi cho cậu, trên đó có lưu tên tớ, chỉ sợ anh ta sẽ tìm ra được gì đó.”

“Ừ.” Lạc Nguyệt gật đầu, Mặc Hi không nói cô cũng sẽ giết, đoạn thời gian này cô đã chứng kiến tất cả, giết người, cường giả vì tôn, cô hiểu, từ lúc Lạc Hàm phái người theo đuổi giết cô cũng không hề có một chút lưu tình, cộng thêm việc Lạc Sơn đã chết, lưu lại Lạc Hàm cũng không có tác dụng gì.

Đột nhiên, Lạc Nguyệt nhớ lại khoảng thời gian trước ở học viện Andara, cô yêu cầu Mặc Hi đấu với mình, sau khi Mặc Hi tuôn ra sát khí, rồi còn nói muốn giết cô, nói rằng trong chiến đấu chỉ có sống và chết, nếu như trước mặt cô là kẻ thù vậy chắc chắn cô phải dốc hết toàn lực. Bây giờ nhớ lại khi đó, chắc chắn Mặc Hi muốn dạy mình tất cả những phép tắc sinh tồn trong thế giới này mà Mặc Hi đã sớm nhìn thấu, cũng bởi nhờ lần đó, cô mới trưởng thành được như hôm nay.

Nghĩ đến đây, mắt Lạc Nguyệt dần kiên định, bất kể Mặc Hi đối với kẻ thù tàn nhẫn cỡ nào, nhưng mà cô cũng hiểu được, cô là người của Mặc Hi và đối với người của mình thì cô ấy luôn đối đãi thật lòng. Mình cũng phải càng thêm cố gắng và cường đại, vì như vậy sẽ ít phiền toái hơn, vì có thể trợ giúp người mình muốn giúp, bảo vệ tất cả những gì mình muốn giữ.

Hơi thở của Lạc Nguyệt thay đổi chỉ trong nháy mắt, hai người Mặc Hi và Lạc Nham đều cảm giác được, có lẽ là điều đáng mừng, cho dù đối với cô hơi vội, nhưng mà thế giới này chính là như vậy, không ai có thể vĩnh viễn được bao bọc trong nôi, muốn sống tốt hơn thì nhất định phải hiểu rõ.

Ngay sau đó, giọng nói của Lạc Ý cũng vang lên “Trận thứ 2 bắt đầu!”

Người ra sân bên phía Lạc Hàm quả nhiên là Đại trưởng lão, chẳng qua là nhìn sắc mặt ông cũng không tốt, từ khi Lạc Sơn bại trận, ông ta biết Lạc Hàm đã muốn thua.

“Trận này, tôi đến.” Lạc Nham nói, thân thể nhoáng một cái đã ở trên đài.

Hai người đối đầu, không nói lời nào đã đấu với nhau, chẳng qua Đại trưởng lão rõ ràng có chút không tập trung, còn Lạc Nham lại ra tay rất ác liệt.

Kết quả cuối cùng là Lạc Nham thắng, đây là chuyện mà mọi người ở đây đều đoán được, cho nên cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, có chăng chỉ là không khí càng thêm trầm lắng, vốn dĩ ở đương trường có khoảng 80% số người ủng hộ Lạc Hàm, giờ phút này tất cả lại trầm mặc suy nghĩ, thậm chí có không ít người đều bắt đầu hướng tâm về phía Lạc Nguyệt.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, trận tiếp theo Phiêu Linh giành chiến thắng, cho nên tranh tranh giành vị trí gia chủ này đã được định đoạt, nhưng mà hai người ứng cử vị trí gia chủ Lạc Hàm và Lạc Nguyệt đều phải chiến với nhau một lần.

Lạc Nguyệt xoay người nhìn Mặc Hi cười một tiếng, liền bay lên lôi đài, hình ảnh chân cô đập vào hư không lên đài đều làm cho mọi người biết được Lạc Nguyệt đã thăng lên cường giả cấp Sur. Một thiếu nữ 15 tuổi đã là cường giả cấp Sur đấy, tuyệt đối là thành tích của thiên tài, cũng khiến mọi người càng thêm thần phục.

Mà mục đích Lạc Nguyệt hành động như vậy đúng là thế này, cô đứng giữa không trung, nhìn Lạc Hàm trên tức nói “Lạc Hàm, lên đài đi.”

“...” sắc mặt Lạc Hàm lúc xanh lúc trắng, làm sao hắn có thể là đối thủ của Lạc Nguyệt, đến bây giờ hắn cũng chỉ là một Dị năng giả cao cấp trung giai, đi lên cũng chỉ có phần thua, nhớ lại mới ngày trước đó còn phong quang vô cùng, giờ phút này lại tiêu điều ảm đạm như vậy, câu nói phong thủy luân chuyển quả thật dành cho trường hợp này của hắn mà.

Đột nhiên, hắn nhớ tới cuộc điện thoại hôm trước hắn nhận được, giọng nói truyền tới cũng là của con gái, mặc dù so với người mặc áo đen kia thật sự không giống lắm, nhưng mà thời gian quá trùng hợp, chẳng lẽ chính là cô gái có tên là Hi kia?

Nghĩ đến đây, đột nhiên ánh mắt Lạc Hàm nhìn về phía Mặc Hi.

Mặc Hi cũng cảm giác được ánh mắt của hắn, cô chỉ cười nhạt, quả nhiên giống như dự đoán, hắn đã hoài nghi.

“Lạc Hàm! Không nghe tôi nói gì sao?” trên không trung, Lạc Nguyệt nói lại lần nữa.

“Tôi chịu thua.” Lạc Hàm bình tĩnh nói, đi lên cũng thua không bằng trực tiếp chịu thua, hơn nữa có một số việc phải đi điều tra lại, nếu là người quen của Lạc Nguyệt, thì từ lúc Lạc Nguyệt trở về gia tộc đến nay đều bị bọn họ giam lỏng, cho nên tuyệt đối không phải người quen mới nhận biết gần đây, vậy cũng chỉ có trong học viện Andara hoặc là bạn bè có từ đoạn thời gian đó.

“Hừ! Chịu thua! Rất tốt! Vậy bây giờ tôi chính là gia chủ đương nhiệm! Ai có dị nghị gì không?” giữa không trung, Lạc Nguyệt lạnh lùng nói, quét mắt nhìn mọi người khắp đương trường một lượt.

“...” không ai trả lời, ai cũng đã cam chịu.

“Rất tốt!” Lạc Nguyệt sâu kín cười một tiếng, chân đạp hư không hạ xuống, tốc độ nhanh chóng, dưới ánh mắt sợ hãi của Lạc Hàm, cô đã đến trước mặt hắn, bàn tay nhỏ bé để trên cổ họng hắn “Anh cũng nên đi chết rồi.”

“Cô không ... Ách!” lời còn chưa nói xong, cổ họng đã bị bàn tay kia bẻ nát.

“Hít...” trong không khí truyền tới tiếng thở mạnh, sự tàn nhẫn của Lạc Nguyệt khiến lòng bọn hắn chấn kinh.

Nhìn một màn này Mặc Hi cũng hơi sùng sờ, sau đó cười lên. Vốn dĩ Lạc Hàm chịu thua không muốn chiến đấu cùng Lạc Nguyệt, Mặc Hi cũng không nói gì, cùng lắm thì tìm cơ hội giết hắn là được, cũng không nghĩ đến Lạc Nguyệt lại làm ra chuyện như vậy, không chỉ giết hắn, còn chấn nhiếp được cả gia tộc, phải nói, cô thật sự đã trưởng thành rồi.

Thuận tay vung thi thể của Lạc Hàm xuống đất, xoay đầu nhìn về phía Lạc Ý.

Trong lòng Lạc Ý chấn động, liền mở miệng tuyên bố “Gia chủ kế tiếp của Lạc gia chính là Lạc Nguyệt!”

Bóp bóp ____

Sau khi im lặng một khoảng thời gian, không biết ai đã vỗ tay đầu tiên, tiếp theo là liên tục không ngừng “Bóp bóp bóp”

Một tràng tranh đoạt vị trí gia chủ kết thúc, cũng không có bất cứ một ai dám có một chút dị nghị với Lạc Nguyệt, sự chấn nhiếp trước cái chết của Lạc Sơn với Lạc Hàm như thế là quá đủ.

Một ngày sau, bên ngoài thành Ngân Danh, Lạc Nguyệt nhìn hai người Mặc Hi, nói “Phải đi thật à?” Ánh mắt u oán, miệng vênh lên, tỏ rõ sự oán trách của cô, so với lúc trước quả thật không một chút thay đổi.

Mặc Hi cười nhẹ ra tiếng “Ừ! Năm năm rồi tớ cũng nên trở về thăm ba mẹ tớ một chút, chẳng lẽ cậu không cho phép tớ về nhà thăm ba mẹ mình sao?”

“Ách...” Lạc Nguyệt bị nói làm cho câm nín, sắc mặt vừa tức vừa buồn, cuối cùng cũng không biết thế nào cho phải, đành đưa cho Mặc Hi một tấm thẻ màu trắng “đây là thẻ xác nhận trưởng lão của nhà tớ, nhớ kỹ lâu lâu phải về thăm tớ đấy!”

“Ừ!” nhận lấy thẻ, Mặc Hi không chút khách khí bỏ vào nhẫn không gian, gật đầu “Nhất định! Tớ đi trước nhé!”

“Tại sao tớ thấy bạn một chút không nữ cũng không có vậy?” Lạc Nguyệt bực mình nói.

“Hả? Tớ đang mang mặt nạ nên làm sao cậu biết tớ có nữ hay không chứ?” Mặc Hi bật cười.

“Chính là giọng nói của cậu đấy!” Lạc Nguyệt kêu to.

“Ách.. được rồi!” Mặc Hi dường như có chút không đường lựa chọn, sau đó nói với giọng như muốn khóc “Nguyệt, tớ thật sự không nữ xa cậu.”

“...Tờm quá! Thôi, cậu đi đi! Đi nhanh đi!”

“Ha ha, lần sau gặp, rảnh thì gọi điện thoại nhé!”

“Ừ!”

Cuối cùng Mặc Hi cũng tung người ngồi lên lưng của Ma Diễm Cuồng Sư, rồi đi cùng với Phiêu Linh.

Nhìn bóng người của họ dần đi xa, giữa không trung, khóe miệng Lạc Nguyệt cũng khẽ gợn nụ cười nhạt, Mặc Hi... “Tiểu Nguyệt” ngay khi đó, giọng nói của Lạc Nham truyền tới, sau đó ông liền xuất hiện ở giữa không trung.

“Dạ!” Lạc Nguyệt lên tiếng.

Lạc Nham cũng theo phương hướng của Lạc Nguyệt đang nhìn nhưng đã không có bất kỳ bóng dáng nào ngoại trừ bầu trời bao la, nói tiếp “Tiểu Nguyệt, có một số việc ông biết không nên hỏi nhưng mà rốt cuộc người kia là...”

“Ông nội.” Lạc Nguyệt lên tiếng cắt ngang “Nên về thôi à!”

“Ách... ừ.” Hiểu được Lạc Nguyệt cũng không muốn cho mình biết, mặc dù Lạc Nham có chút tiếc nuối, nhưng vẫn xoay người đi theo cô.

So với cô gái hồi trước lúc nào cũng theo bên cạnh mình làm nũng gọi “Ông nội ơi, ông nội à!” thì bây giờ quả thật đã lớn, cũng có uy nhiếp đang có của một gia chủ nên có.

Q.3 - Chương 40: Vô xảo bất thành thư (ý nói ví von, sự việc vô cùng trùng hợp)

Edit: Mị Mị Beta: Sakura “Cái gì! Cái gì? Mặc Mặc sắp về đến à?”

Lúc này, ở thành Đế Do, bên trong một tòa biệt thự của khu Quý tộc trên đường An Lâm, truyền tới một giọng nói phụ nữ vừa kích động vừa hấp tấp.

“Đúng vậy, Hi nói không bao lâu nữa cô ấy sẽ tới.” Giọng nói của một cô gái trả lời, âm thanh nhẹ nhàng khiến cho lòng người ấm áp, ý vui mừng trong đó cũng không cách nào che giấu được.

“Tiểu Nhu à, mau lên, chúng ta ra ngoài mua thêm chút thức ăn, Mặc Mặc thích nhất là cơm do bác nấu, ả nha, A Phàm mau mau đi dọn dẹp phòng của Mặc Mặc lại một chút đi! Còn có, còn có...bác cũng không nhớ còn gì nữa, thôi đi mua thức ăn trước, đi.” Người phụ nữ nọ nói chuyện kích động đến nổi lẫn lộn, liền chuẩn bị ra khỏi cửa.

“Ha ha, bác gái không cần phải gấp như vậy.”

“Sao lại không gấp! 5 năm, 5 năm đã không gặp Mặc Mặc rồi! Không! Là 5 năm 6 tháng!” nói tới đây, giọng nói của người phụ nữ có chút ghen ngào.

“Ai nha! Nghe anh nói này Tiểu Trúc! Mặc Mặc cũng sắp về rồi sao em còn khóc cái gì! Nếu như bị Mặc Mặc thấy thì thật không tốt!”

“Không phải do em vui quá sao?”

“Ha ha! Vui vẻ thì cười, có ai lại khóc thế!”

“Hừ!”

Không sai, mấy người trước mắt này chính là Mặc Phàm, Chu Tiểu Trúc, còn có Thiên Nhu.

“Ha ha.” Thiên Nhu nhìn Mặc Phàm lúc này đang ôm an ủi Chu Tiểu Trúc liền cười ra tiếng.

Tiếng cười này nhất thời đánh thức hai người Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, Chu Tiểu Trúc đẩy đẩy Mặc Phàm hạ giọng quát “Cũng tại anh đó, để Tiểu Nhu chê cười.”

“Hắc hắc hắc!” Mặc Phàm cười cười, nhưng cũng không xấu hổ chút nào.

“Được rồi, Tiểu Nhu, đi thôi! Theo bác đi mua thức ăn.” Chu Tiểu Trúc vẫn không quên chuyện này, kéo tay Thiên Nhu đi ra ngoài.

“Ha ha, được rồi!” nhìn dáng vẻ của Chu Tiểu Trúc, Thiên Nhu cười nhẹ đồng ý, bọn họ thấy Mặc Hi trở về mà cao hứng như vậy cũng làm cô bị nhiễm theo.

Mặc Phàm nhìn hai người rời đi, lẩm bẩm nói “À, căn phòng Mặc Mặc còn một vài thứ chưa chuẩn bị!” nói xong, liền xoay người chuẩn bị đi.

Mặc Vân Vân nhìn hết thấy, nghĩ đến người sắp về đến, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười, nói tới gia đình Mặc Vân Vân thì vợ chồng Mặc Thiên trong một lần cãi nhau liền tách ra, cũng chuyển đi, bởi vì lúc nào bọn họ có mặt trong nhà cũng đại náo ầm ĩ thật khiến người khác khó chịu, cho dù là đám người Mặc Phàm cũng có chút không còn cách nào khác, có một lần gây nhau, đập phá đồ đạc nhưng không kiểm soát được lại trúng Mặc Vọng, cuối cùng bị Mặc Phàm bực phát lửa giận.

Đồng ý cho bọn họ đủ tiền cũng không ngó ngang gì nữa, mà sở dĩ Mặc Vân Vân còn ở đây là do Chu Tiểu Trúc yêu cầu, Mặc Thiên ly hôn với Lê Hà, Mặc Vân Vân cũng không muốn ở cùng ai, liền ở lại đây.

Mà tất cả mọi người ai cũng không chú ý tới một cái đầu nhỏ sau khi nhìn thấy một màn này thì trên mặt vô cùng tức giận, sau đó liền lên rồi rời khỏi biệt thự.

“Hừ! Cô ta trở về là tất cả đều không để ý đến Tiểu Vọng! Không để ý tới mình!”

“Tại sao lại về! Đồ đáng ghét! Đồ đáng ghét!”

Giữa không trung, Mặc Vọng đứng ở ván trượt bay miệng không ngừng lẩm bẩm, liếc mắt liền thấy trên tòa nhà cao phía trước có đề màn hình và áp phích, chính là [Song Sinh]

Một thân quần áo màu trắng, tóc đen, khí chất xuất trần cao ngạo, dung mạo xinh đẹp, đẹp đến mức người ta không dứt mắt ra được. Mặc Vọng cũng nhìn mê mẩn.

Bé vẫn nhớ, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc luôn vuốt ve bé với khuôn mặt đầy hạnh phúc nói “Tiểu Vọng nhìn xem, đây chính là chị gái của con nha, có phải rất đẹp không? Ha ha! Con nhìn thấy nhất định sẽ rất vui, Mặc Mặc nhất định sẽ rất thương con!”

“Vui về? Hừ! Minh mới không thèm!” Mặc Vọng hoàn hồn lại nhất thời kêu to, mà đúng lúc này, lại không thèm nhìn phía trước, một chiếc xe bay đang hướng về phía bé mà đến.

Tốc độ kia chỉ sợ là trốn không thoát, Mặc Vọng bị kinh hãi, cứ đứng đờ người tại chỗ.

Xoẹt_

Xe bay đột nhiên va vào nhau, mỗi bên nhanh chóng đánh lái sang hướng khác sau đó hạ cánh, làm cho mọi người kinh ngạc.

Người ngồi trong xe bay cũng không ra ngoài mà là lấy tốc độ nhanh hơn phóng về phía trước, những người khác cũng chỉ xem một chút rồi rời đi, kết quả như vậy quả thật khiến người khác cảm thấy rất kỳ lạ, không ai chú ý tới đứa nhỏ vừa nảy đứng trên ván trượt bay lúc này đang ở đâu, có lẽ có người chú ý tới nhưng không muốn đi tìm mà thôi.

Lúc này Mặc Vọng nhắm chặt hai mắt, vốn dĩ chuẩn bị ngênh đón lấy là một trận đau đớn không nghĩ tới lại là một mảnh ấm áp, còn có mùi thơm thoang thoang, rất thoải mái. Sau đó cảm giác được hai chân chạm đất, dưới chân thật sự là mặt đất, chuyện gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ mình đã chết? Đến địa ngục rồi? Không được a!!

Trong lòng Mặc Vọng nghĩ như thế nên mắt sáng chết cũng không dám mở ra.

“Ha ha.” tiếng cười nhẹ vang lên, sau đó là một giọng nói nhẹ nhàng nghe rất êm tai “Định không mở mắt sao? Đã không có chuyện gì rồi.”

Không có chuyện? Nghe giọng nói kia rất an tâm, Mặc Vọng có chút nghi ngờ mở hé mắt, liền nhìn thấy vô số tòa nhà cao tầng còn có vô số xe bay đang di chuyển, ế? Thật giống như không có chuyện gì!

Nghĩ đến đây, mới mạnh dạn mở lớn mắt, đánh giá tình hình xung quanh, không nhìn không biết, vừa nhìn một cái đã bị dọa nhảy dựng, chỗ bé đang đứng thế mà lại là đỉnh của một tòa nhà cao tầng, hết thảy dưới mắt đất giống như con kiến, mà xe bay xung quanh dường như có thể tùy thời đâm trúng bé, làm sao trước giờ bé lại không biết đứng trên đỉnh như thế này thật thú vị nhỉ?

“Lúc này cũng không phải lúc nhìn phong cảnh.” Đang trong lúc Mặc Vọng hào hứng nhìn xung quanh, giọng nói thiếu nữ lúc này lại vang lên, cơ hồ là xoay người lại theo phản xạ vô điều kiện, liền nhìn thấy khuôn mặt với nụ cười nhẹ, nụ cười kia nhẹ nhàng, thanh thoát, lại ấm lòng người, dưới ánh mặt trời, Mặc Vọng cứ nghĩ là mình vừa nhìn thấy thiên sứ, chắc chắn là lại gặp người trong một lát rồi.

“Nhóc con, hoàn hồn đi.” Mặc Hi không còn gì để nói đành gõ nhẹ một cái lên đầu nhỏ Mặc Vọng, cười nhẹ nói. Từ lúc vừa nhìn thấy Mặc Vọng kém xíu nữa là bị đụng xe cô liền không nhận được cứu bé là bởi vì tâm tình cô đang tốt và cũng một phần nó cho cô cảm giác vô cùng thân thiết, mà dáng vẻ này của nó cũng làm cô nhớ lại dáng vẻ lúc trước của An Diệc Kỳ, hình như lúc ấy An Diệc Kỳ cũng lái ô tô bay cười, mặc dù sau đó hấn đụng vào dải phân cách đường, nghĩ đến đây, nụ cười của Mặc Hi càng thêm vui vẻ.

“A, đau quá! Chị gái bắt nạt người khác~!” Mặc Vọng bị gõ nên hoàn hồn, sau đó đáng thương nói, chiêu số này bé vẫn hay dùng và hiệu quả a! Dường như ai cũng vui vẻ, bé thích chị gái trước mắt này, nên bé cũng muốn chị ấy thích bé.

Nhưng mà chị gái trước mắt sao lại có chút nhìn quen mắt thế nhỉ?

“Ha ha! Ranh con!” vừa nhìn thấy bộ dáng này của bé, Mặc Hi liền có chút dờ dạc cười, vừa nhìn là biết bé vẫn thường xuyên sử dụng chiêu này, bằng không sao lại thành thực như thế chứ? Thật sự nghĩ cô không nhìn ra được điểm giao hoát trong mắt bé sao? Nhưng mà cũng phải nói, cô thích nhóc con này, chẳng qua bây giờ không có thời gian, “Nhóc con, nhà em ở đâu? Chị đưa em về.”

Nhà? Em không thèm về nhà đâu! Hôm nay người xấu kia về đến nhà, ba mẹ, mấy chị cũng không ai để ý đến em!!

Nghĩ đến đây, Mặc Vọng vừa tức giận lại vừa đau lòng, tất cả đều bị Mặc Hi nhìn trong mắt, dường như có chuyện gì đó không cam tâm, chẳng lẽ cha mẹ bé không tốt với hần? Nhưng mà Mặc Hi cảm giác được bé là một Di năng giả đó, nếu là Di năng giả thì chắc chắn phải được ba mẹ cưng chiều trong lòng bàn tay mới đúng, hơn nữa nhóc con này là một tên vô cùng tinh quái.

Đang trong lúc Mặc Hi suy nghĩ, Mặc Vọng cẩn thận nhìn cô, sau đó đưa tay kéo vạt áo cô, để cho Mặc Hi xoay đầu nhìn bé, vừa mới nhìn tới bé thiếu chút nữa đã khiến cho Mặc Hi phì cười.

Chỉ thấy trong đôi mắt to của Mặc Vọng, đã mờ mờ nước mắt, đôi môi hồng hồng bị răng cắn lấy, bộ dáng vô cùng đáng thương, nếu bỏ qua vẻ khàn trương trong mắt kia thì sẽ tốt hơn, sau đó liền nghe bé đáng thương hề hề nói “Chị gái, ba mẹ không cần em nữa, em không có nhà, chị gái cho em theo chị với được không?”

“Nhóc con, tùy tiện nói ba mẹ như vậy là không được nhé! Lén bỏ đi đúng không? Ba mẹ của em lúc này nhất định sẽ vô cùng lo lắng.” Mặc Hi đưa ngón tay chỉ chỉ trán bé, cười nhẹ nói.

Lại không nghĩ đến vừa mới nhắc tới chủ đề này thì giống như Mặc Vọng có vẻ tổn thương, rằng căn môi càng chặt hơn, nước mắt trong mắt càng thêm nhiều, lần này có vẻ không giống như giả vờ, ngay cả Mặc Vọng cũng không biết là làm sao lại thế, đối mặt với giọng điệu và động tác của Mặc Hi như vậy, thật giống như tất cả ủy khuất trong lòng đều trào lên, nhỏ giọng nói “Bọn họ sẽ không thêm lo lắng đâu, sẽ không lo lắng, tất cả bọn họ đều thích người xấu, không yêu thương Tiểu Vọng nữa rồi, tất cả đều yêu người xấu.”

Mặc Hi khẽ giật mình, dĩ nhiên lần này cô phát hiện Mặc Vọng là đang đau lòng thật sự, xem ra chuyện có chút kỳ quái. Nhưng bây giờ phải làm sao đây, phải biết rằng cô còn phải nhanh chóng trở về nhà.

“Chị gái à, cho Tiểu Vọng theo chị với được không? Tiểu Vọng sẽ thật biết điều, Tiểu Vọng không muốn về nhà.” Ngay sau đó, Mặc Vọng lại ngẩng đầu lên, đáng thương nhìn Mặc Hi nói.

Thấy Mặc Hi dường như đang phan vân, bé lại rời tay, nước mắt rơi xuống như mưa “Chị gái cũng không thích Tiểu Vọng, không chịu coi như xong, Tiểu Vọng đi một mình vậy.” Nói xong, liền làm thế chuẩn bị rời đi.

Mặc Hi không nói lời nào, cho dù nhìn ra được Mặc Vọng đang cố ý làm như vậy để cô xem, những vẫn không ghét nổi, liền đưa tay kéo bé lại, cười nói “Chị có nói không đồng ý sao? Tên em là Tiểu Vọng à, vậy tới nhà chị trước nhé.”

“Thật!?” trong lòng Mặc Vọng vui mừng, nhưng trên mặt vẫn cố ý làm ra vẻ kinh ngạc lắm.

Cốc—

Gõ nhẹ lên đầu Mặc Vọng một cái, cười nói “Đừng có làm bộ làm tịch nữa!” nói xong, lại ngược mắt nhìn về một phía “Linh, đi thôi.”

Linh? Mặc Vọng xoay đầu, trừng mắt nhìn đầy kinh ngạc, chẳng lẽ từ đầu tới giờ đều có người đứng ở đó, tại sao mình không thấy nhỉ?

Không chờ bé bình tĩnh lại, liền cảm giác được ôm vào lòng, sau đó... lên không trung!?

“A!” giật mình la lớn một tiếng, cả người Mặc Vọng run rẩy, muốn chết sao!?

“Còn chưa chết được, kêu hét cái gì?” Dường như nhìn ra được ý nghĩ của Mặc Vọng, Mặc Hi ở bên cạnh lên tiếng nói.

“Hả?” Mặc Vọng sững sốt, dĩ nhiên liền thấy mình đang trôi lơ lửng giữa không trung, chớp mắt nhìn lại còn có thêm anh trai lúc nãy và một viên cầu màu đỏ.

Chớp mắt lần nữa nhìn xung quanh, là một chiếc xe bay, người đang lái xe bay cũng đang nhìn Mặc Hi rất kinh ngạc, dù sao dung nhan như vậy không làm người khác chú ý cũng khó.

“wow! Là bay! Thế nhưng có thể bay!” sau khi kinh ngạc qua đi, Mặc Vọng hưng phấn kêu to, rõ ràng vô cùng vui vẻ, xoay đầu nhìn về phía Mặc Hi, “Chị gái, làm sao chị biết bay vậy? Em cũng muốn biết bay!”

Mặc Hi cười một tiếng “Chỉ cần em cố gắng tu luyện là có thể bay được.”

“Cố gắng tu luyện?” Mặc Vọng gật gù đầu, nhưng người khác cũng nói với bé điều này, sau đó hỏi tiếp “Vậy phải cố gắng bao lâu?”

“Này phải tự bản thân em thôi.”

“Tại sao lại do em chứ?”

“Tự mình suy nghĩ đi.”

“Không, chị gái cho em biết đi!”

“Không biết.”

“Sao lại không biết chứ? Hiện tại chị gái đang bay mà!”

“...”

Trong một khắc này, Mặc Hi mới phát hiện, các câu hỏi của trẻ con thật khiến người khác cảm nín, hơn nữa... xung quanh xe bay cũng nhiều quá đi! Hơn nữa còn có tiếng ồn ào nghị luận...

Vốn dĩ Mặc Hi sợ Mặc Vọng là trẻ con sẽ không chịu được áp lực, nên mới bay chậm chậm, nếu bây giờ... “Linh, nhanh hơn chút nữa đi.” Nhìn Linh nói một tiếng, Mặc Hi liền bỏ trí xung quanh Mặc Vọng một tầng bảo hộ, cả người bỗng chốc tăng nhanh, trong nháy mắt liền biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

“Oa oa oa!” Mặc Vọng kêu to, tốc độ trong nháy mắt tăng nhanh khiến cho bé không thấy được gì xung quanh, ngay cả thời gian đều không định hình được.

Mà cảm giác như vậy cũng không đến vài giây liền kết thúc, bởi vì Mặc Hi đã về đến nhà, nhìn ngôi biệt thự 5 năm không thấy, trong lòng Mặc Hi cảm thấy vô cùng ảm áp, đây là cảm giác quen thuộc. “Ách! Chị gái à...” đến khi cảm giác trở lại bình thường Mặc Vọng mới nhìn Mặc Hi hô lên một tiếng, sau đó nhảy tung tăng chạy đến, “Đến nhà chị rồi à?”

“Ừ, đến rồi, ở đây.” Mặc Hi vừa nói vừa đưa tay chỉ về một hướng.

Mà tâm tình Mặc Vọng đang vui sướng nghe Mặc Hi nói thế liền xoay người nhìn theo hướng Mặc Hi chỉ, nhất thời giống như bị sét đánh, ngây người đứng yên tại chỗ.

“Hửm?” Mặc Hi khẽ nghi ngờ, bé sao thế nhỉ?

“Tiểu Vọng!” ngay trong lúc này, một giọng nói phụ nữ vang lên, vẻ vui mừng hiện rõ, còn có xen lẫn một chút nhẹ nhõm, sau đó liền thấy cửa mở ra, một cô gái mặc quần áo màu hồng chạy ra, nhìn thấy Mặc Vọng liền lên tiếng có chút ít quở trách “Em chạy đi đâu vậy? Có biết chạy loạn như vậy rất nguy hiểm, sẽ khiến người khác lo lắng biết không?”

“...” bị cô gái kia cầm tay, Mặc Vọng có chút hoàn hồn, nhưng mà về mặt thì vô cùng đặc sắc, lúc thì tức giận, lúc thì xấu hổ, lúc thì mơ màng, mắt nhìn về phía Mặc Hi, phải nói là vô cùng phức tạp và không xác định.

Cũng đúng lúc này, Mặc Vân Vân chuyển mắt nhìn về phía Mặc Hi đang đứng bên cạnh, không nhìn thì thôi, nhìn thấy rồi cũng ngu ngơ ngay tại chỗ.

Mặc Hi sâu kín cười một tiếng, nói “Chị họ.”

Tất cả những chuyện vừa mới phát sinh cũng đã khiến Mặc Hi hiểu được một chút ít, có một số việc phải nói là vô cùng trùng hợp, Tiểu Vọng? Vậy đứa trẻ này chính là Mặc Vọng rồi, mà bé từng nói người xấu cũng sắp trở về rồi, vậy “người xấu” này chỉ sợ là mình đi, thật sự là...

Vô xảo bất thành thư.

“A? A!” Mặc Vân Vân hoàn hồn, ánh mắt nhìn về phía Mặc Hi có chút câu thúc, cười nhẹ nói “A! là em..., ách... Mặc Hi sao?”

Kỳ thật cô cũng muốn gọi là em họ, những vẫn có chút không quen, cũng sợ Mặc Hi tức giận, cuối cùng thành gọi tên, dù đã 5 năm trôi qua, cô đã là một thiếu nữ 20 tuổi, nhưng khi đứng trước mặt Mặc Hi vẫn có chút cảm giác không rõ, không phải là sợ hãi, mà là.. tôn kính, đúng, chính là tôn kính, không dám đụng chạm vào cô.

“Ha ha, chị họ đối với em xa cách quá a.” Mặc Hi cũng không để ý, biểu hiện vẫn giống như lúc trước, thật giống như không rời đi một đoạn thời gian 5 năm, vẫn giống như ngày ngày vẫn về nhà.

Kỳ thật trong lòng cô cũng vừa cảm thán vừa mừng rỡ, nhưng mà thói quen luôn giữ tinh táo nên không biểu hiện ra ngoài.

“Ha ha! Hoan nghênh trở về.” Mặc Vân Vân nghe thế cũng hiểu được, dù sao đã là một người lớn, cũng không giống như lúc trước không hiểu chuyện, không để ý, cô khôi phục lại bình thường rồi cười nói.

Hoan nghênh trở về..

Nụ cười nơi khóe miệng của Mặc Hi càng rõ nét, gật đầu, “Dạ”

“Đều vào nhà đi! Tiểu Vọng, còn đứng đó làm gì? Mau vào trong đi.”

“... Dạ...”

“Ha ha, Linh, vào đi.”

Một lát sau mọi người đều đi vào trong phòng khách.

“Ha ha ha! Vậy nói ra là Tiểu Vọng và Mặc Mặc đều không ai nhận ra ai à!”

Đường An Lâm, trong biệt thự của khu quý tộc, ngôi nhà không tính là xa hoa nhưng tràn đầy không khí ảm áp thoải mái, lúc này cửa nhà rộng mở nhìn vào bên trong thấy đang ngồi mấy người, chính là đám người Mặc Hi.

Mà người nói chuyện kia chính là Thiên Nhu đã trở lại sau khi cùng đi mua thức ăn với Chu Tiểu Trúc.

“Ha ha, đúng vậy.” Mặc Hi cũng cười nhẹ trả lời, chuyện này phải nói là trùng hợp, nếu Mặc Vọng thật sự bảo người khác mang bé đi, chỉ sợ bây giờ mọi người đã phải rất hoảng hốt.

Nghĩ đến đây, Mặc Hi xoay đầu nhìn về phía Mặc Vọng, bộ dạng của Mặc Vọng không tính là đẹp, ngũ quan hoàn toàn di truyền từ Chu Tiểu Trúc và Mặc PHàm, nhìn qua có chút bình thường, nhưng cảm giác hẳn là con của hai người vô cùng rõ ràng, còn Mặc Hi từ nhỏ đã được năng lượng cải tạo, nói cô là con của Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm sinh ra, nếu là người không quen biết tuyệt đối sẽ không hề tin tưởng, và cũng bởi vì như vậy nên nhìn qua Mặc Vọng có cảm giác gần gũi hơn.

Giờ phút này Mặc Vọng vẫn còn trong cảm giác hờn giận, nghe Chu Tiểu Trúc cười, trên khuôn mặt như bánh bao kia xuất hiện vẻ xấu hổ, đồng thời cũng xoay đầu nhìn về phía Mặc Hi, bốn mắt nhìn nhau, Mặc Hi thấy vậy liền cười tươi ra tiếng, đối với người nhà, Mặc Hi vĩnh viễn yêu thương nhất, mà khi thấy Mặc Hi cười như vậy, Mặc Vọng liền cảm giác cả người ảm áp, tim trở nên đập kịch liệt, gương mặt đỏ bừng, rất là đáng yêu.

“Ha ha.” Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của bé, Mặc Hi lại cười to ra tiếng, Mặc Vọng nghe vậy cũng hoàn hồn, con người liếc xéo về phía Mặc Hi, nặng nề “hừ” một tiếng, liền quay đầu đi.

“Tiểu Vọng! Thái độ gì vậy? Phải lễ phép với chị gái nha!” Chu Tiểu Trúc nhìn thấy vậy, liền kêu lên.

“...” người xấu... Mặc Vọng không nói chuyện, chẳng qua là trong lòng nói thầm một tiếng, người xấu về, mẹ cũng không thương mình.

“Mẹ, không sao.” Mặc Hi cười nhẹ nói, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong mắt vẫn tràn đầy ôn tình “Chúng ta là người nhà, không cần cái gì lễ phép hay không lễ phép, con tin tưởng Tiểu Vọng sẽ thích con, bây giờ chẳng qua là đang hờn giận mà thôi.”

Chỉ có khi nào ở trước mặt người nhà, Mặc Hi mới gỡ bỏ đi vẻ mặt tinh táo đăm mực kia.

Tay Thiên Nhu cầm chặt cái thìa mỉm cười, cô, trong những năm này đi theo ở bên cạnh đám người Chu Tiểu Trúc, một phần là vì giúp Mặc Hi chiếu cố bọn họ, một phần cũng là để cho bọn họ không quên đi những ký ức về Mặc Hi, trong lòng cô, Mặc Hi thật sự khiến người khác yêu thương, bất kể có mấy cố gắng thế nào, cũng đều vì họ, mà bọn họ cũng phải giao ra mới được! Bằng không thật quá không công bằng.

Hoặc là nói, thân tình thì không thể nói công bằng hay không công bằng, nhưng Thiên Nhu cũng biết mình ích kỷ, cô không cho phép bọn họ sẽ quên đi Mặc Hi dù chỉ một lúc tạm thời nào đó.

“Ách... Mặc Mặc, mẹ... ý mẹ không phải như vậy, chỉ là phải...” Chu Tiểu Trúc cũng phát hiện ra mình nói nhầm nên trở nên có chút kinh hoảng. Kỳ thật cũng không trách Tiểu Trúc được, Mặc Hi vừa đi là 5 năm, 5 năm thật sự quá lâu, một lần nữa gặp lại cô, loại tâm tình này thật không có cách nào hình dung được, thậm chí Chu Tiểu Trúc còn len lén đi đến phòng rửa tay để lau đi nước mắt.

Nhìn lại Mặc Hi quá xuất sắc, quá hoàn mỹ, Tiểu Trúc ngồi ở trước mặt cô thật sự có chút không biết phải làm sao, sợ làm cô không được cao hứng, hơn nữa, cũng bởi vì đã nhiều năm không thấy, bà quen thiên vị Mặc Hi nên không có nghĩ đến biến khéo thành vụng. “Mẹ, mẹ à!” Mặc Hi thông minh như thế sao lại không nhìn ra được vấn đề của Tiểu Trúc chứ, cô bật cười rồi nói “Vừa mới nói xong mẹ lại cùng con so lễ phép nữa à!”

“A! mẹ... mẹ, Mặc Mặc, không phải mẹ...”

“Ha haha...”

Chu Tiểu Trúc còn chưa kịp lên tiếng, liền nghe tiếng cười vui vẻ của Mặc Hi, nhìn lại thấy cô đang nhìn mình cười xán lạn ảm áp.

Sau đó nghe cô nói “Mẹ vẫn rất đáng yêu! Hon nữa Mặc Mặc rất vui, mẹ chuẩn bị cho Mặc Mặc com nước phong phú như vậy! Bây giờ bụng con đói vô cùng, chúng ta ăn com được chưa vậy ạ?”

Một tiếng tự xưng Mặc Mặc, giọng điệu giống như làm nũng, nhất thời khiến cho Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm cảm thấy ảm áp, giống như trước kia, đúng vậy! Bất kể Mặc Mặc biến thành bộ dáng như thế nào, nhưng những khi ở trước mặt người nhà, cô vĩnh viễn đều không thay đổi, cũng vẫn là Mặc Mặc đáng yêu nghe lời.

“Ha ha! Tiểu Trúc, nói nhiều vậy làm gì, đến đến đến! Ăn com! Mặc Mặc à! hôm nay cha được hưởng ké phúc khí của con nha, có cơ hội ăn được bữa com ngon này! Ha ha ha!” Mặc Phàm cười nói, bộ dáng như vậy thật giống như lúc sinh nhật 1 tuổi của Mặc Hi.

“Ha ha!” Mặc Hi cũng cười ra tiếng, liền cùng bọn họ dùng com.

Lúc ăn, Mặc Phàm cùng với Chu Tiểu Trúc thay phiên nhau gấp thức ăn cho Mặc Hi, nhận lại được từ Mặc Vọng là vài tiếng hừ lạnh.

Đối với chuyện này Mặc Hi cũng chỉ cười cười cho qua, nhìn thấy Phiêu Linh ở bên cạnh chỉ ăn com trắng, có chút bất đắc dĩ, liền gấp cho hắn vài món ăn, cười nói “Linh ăn nhiều món ăn vào!”

Gật đầu, Phiêu Linh bắt đầu gấp món ăn, thật có chút giống như người rỗi nghe theo lệnh vậy.

Ngay sau đó giọng nói của Chu Tiểu Trúc cũng truyền tới “Mặc Mặc, vị này là?”

“Ha ha ha! Chẳng lẽ là bạn trai của Mặc Mặc sao?” lên tiếng ngay sau đó chính là Mặc Phàm, vài năm qua đã trưởng thành rồi.

“Ha ha.” Nghe xong câu này Mặc Hi cười nhẹ ra tiếng, mà Phiêu linh vốn dĩ đang ăn com cũng chấn động, sau đó lại tiếp tục ăn com, nhưng hai bên tai đã chuyển sang màu hồng.

“Chẳng lẽ không phải sao? Vậy không phải con rể của ba sao?”

“Ba, ba muốn con yêu đương sao? Bây giờ con mới có 15 tuổi nha.” Đòi này quả thật là 15 tuổi.

“Sớm yêu đương để ba mẹ còn được ôm cháu, hơn nữa chúng ta tin tưởng mắt nhìn người của Mặc Mặc.”

“Cháu ngoại... chỉ có mình ba nghĩ ra đến đó!” Mặc Hi cảm nín không còn lời gì để nói.

“Ha ha ha!”

“Ha ha!”

Một bữa cơm mà xuyên suốt trong đó là những tràng cười không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 41: Nhận chủ – gây họa thì đáng đánh

Edit: Mị Mị Beta: Sakura Dưới ánh mặt trời chiếu rọi khắp dương đài, bên cạnh gốc đại thụ cao lớn tươi tốt, cả sân gần như bị che phủ, mà ở đây lúc này có một người đang ngồi trên ghế, một thiếu nữ, quần áo màu xanh nhạt, trong tay đang cầm lấy một quyển sách, một con mèo đen đang cuộn tròn trong lòng, đúng là Mặc Hi.

Mái tóc dài màu đen, khuôn mặt nhỏ trắng nõn như ngọc thạch dưới ánh nắng chiếu xuống khiến cho người nhìn có cảm giác giống như ảo mộng.

Phía sau cô là Phiêu Linh đang đứng mặc quần áo màu đen, vẫn bộ dáng đờ đẫn như mọi khi.

Một lát sau, Mặc Hi chuyển đầu nhìn hấn, nhẹ nói “Linh, cậu không cần lúc nào cũng đứng sau mình, muốn làm gì thì cứ thoải mái là được rồi.”

Phiêu Linh gật đầu, nhưng cũng không có hành động gì khác. Trong lòng của hấn chỉ đang nghĩ, nếu có người công kích, hấn liền có thể canh giữ phía sau cô. Lý do rất đơn giản, đối với hấn lý do này rất bình thường và hiển nhiên, nhưng mà không một ai biết.

Lúc này, một bóng người duyên dáng yêu kiều tiến đến, trên tay bưng một khay chứa nước trái cây.

“Hi.” Kêu nhỏ một tiếng, Thiên Nhu liền đặt khay nước trái cây trên mặt bàn, sau đó nhìn cô cười nhẹ.

“Cám ơn.” Đối với sự dịu dàng của Thiên Nhu, Mặc Hi cũng cười cười đáp lại.

Thời gian giống như quay lại quá khứ, vẫn luôn tự nhiên như thế, cho dù đã 5 năm không gặp, hai người vẫn không có một chút lạ lẫm.

Thấy Mặc Hi buông quyển sách xuống uống một ngụm nước trái cây, Thiên Nhu lại lên tiếng lần nữa “Còn có một việc cần thông báo với Hi một chút.”

“Chị nói đi.” Mặc Hi tự nhiên biết rõ Thiên Nhu muốn nói chuyện gì. Nghĩ đến, khóe miệng cũng nổi lên dáng cười nhân nhật, trong đó có chút ít tán thưởng.

Nhìn cô cười như vậy, Thiên Nhu cũng hiểu rõ, nhưng vẫn nói “Chỗ Phạt Nhận đã làm ra thành tích rồi, mọi người đều có bước tiến rất lớn.” Thiên Nhu không có bận tâm đến sự tồn tại của Phiêu Linh, đã Mặc Hi có thể mang theo hấn bên cạnh tức là người một nhà, hơn nữa thiếu niên trước mắt này thật khiến người khác nhìn không thấu.

“Lôi Phạt...” Mặc Hi xoay đầu nhìn về phía bầu trời, cười nhẹ nói “Em biết rồi, bây giờ bọn hấn bên trong giới dong binh đoàn cũng coi như là nhân vật nổi danh.” Thiên Nhu cũng cười nhẹ không nói, bọn Phạt Nhận đã làm được, đã được Mặc Hi chấp nhận chỉ trong vòng 5 năm.

“Qua mấy ngày nữa đi nhìn bọn hấn.” sau khi Mặc Hi nói xong, liền cúi đầu nhìn Ma Diễm Cuồng Sur đang chơi đùa cùng với Mặc Vọng trong sân nhỏ.

Cô đứng đây, nhún người một cái đã rơi xuống bên cạnh Mặc Vọng đang chơi đùa trong sân nhỏ, đưa tay phui bụi bẩn bám trên quần áo của bé, cười nhẹ nói “Tiểu Vọng phải chú ý nha, bẩn quá người khác không thích đâu.”

“Hừ! Không cần chị lo!” Đối mặt với dáng vẻ tươi cười ấm áp, trong lòng Mặc Vọng lại trào lên từng trận kích động, lại vặn vẹo nói, chỉ là bước chạy đi kia có chút rối loạn.

Thật là một đứa nhỏ khác người, Mặc Hi cười nhẹ.

Thiên Nhu nhìn thấy hết thảy cũng buồn cười, nói ra thì, thủ đoạn của Mặc Hi cũng không phải nổi trội gì, cơ bản là cô không có làm gì, nhưng mà tiểu ma vương này lại chịu thiệt trong tay cô rồi, vừa bắt đầu còn đối với cô đáng ghét thà chết cũng không nói một lời, đến bây giờ thì cũng chỉ có Mặc Hi nói nó mới nghe vào, mặc dù biểu hiện bề ngoài vẫn không thêm để ý đến cô, nhưng thực tế lại dựa theo lời cô mà làm.

“Tiểu Vọng thích tiểu sư từ không?” Mặc Hi đứng bên cạnh cười hỏi.

Ánh mắt ai oán của Ma Diễm Cuồng Sư nhìn cô tự nhiên cô thấy rõ ràng, phải biết, nếu không phải Mặc Hi phân phó không được thương hại đến Mặc Vọng dù chỉ một chút, còn lâu nó mới chịu để cho thằng nhóc này chơi đùa như thế.

“Tiểu sư từ?” Mặc Vọng nghe Mặc Hi nói xong liền sững sờ, sau đó ôm bụng cười to lên, ngón tay nho nhỏ chỉ về phía Ma Diễm Cuồng Sư đang nịnh hót dưới chân cô cười to nói “Con này mà cũng gọi là sư từ sao? Rõ ràng là một con chó trại lông mà!”

“Rống! Uông uông uông!” Ma Diễm Cuồng Sư vừa mới chuẩn bị rống to một tiếng thì trong nháy mắt đã cảm nhận được áp lực từ phía Mặc Hi, liền chuyển tiếng gầm thành tiếng sủa của con chó nhỏ, âm thanh kia có thể nói là vô cùng ủy khuất, con người nhìn về phía Mặc Hi buồn bã gần như phát khóc.

Tiếng sủa của nó có nghĩa là, ta là dị thú, dị thú vĩ đại! Không phải chó! Không phải!

Thần sắc trên mặt Mặc Hi càng thêm sinh động, mỗi lần chứng kiến vẻ mặt nhân tính hóa của Ma Diễm Cuồng Sư là không nhịn được buồn cười. xoay đầu nhìn Mặc Vọng, rõ ràng nhóc con này vô cùng hứng thú với Ma Diễm Cuồng Sư, nếu những con chó bình thường khác bé sẽ không chơi vui vẻ như vậy, thì ra là bởi vì khuôn mặt nhân tính hóa của Ma Diễm Cuồng Sư khiến bé vô cùng yêu thích!

Cười nói “Tiểu Vọng! Chị không có lừa em nha.”

“Stop!” đối với lời nói của Mặc Hi, Mặc Vọng không cho là đúng.

“Tiểu sư từ, khôi phục hình dáng đi.”

“Rống rống!!” vô cùng hưng phấn, hỏa diễm quanh thân Ma Diễm Cuồng Sư đột nhiên vọt lên cao, vốn dĩ thân thể chỉ như con chó nhỏ lúc này liền biến thành mây m, hỏa diễm bộc phát, tư chi cứng rắn, lân phiến lửa đỏ, bộ dáng như vậy vừa xuất hiện, nhất thời dọa một đám người choáng váng.

Vì sao nói một đám người? Bởi vì dưới một tiếng gầm rú vô cùng hưng phấn của Ma Diễm Cuồng Sư, cho dù ở xung quanh biệt thự của Mặc Hi đang ở có năng lượng cách âm, nhưng người trong nhà vẫn nghe thấy mà bị chấn động chạy ra ngoài.

Cả người Chu Tiểu Trúc mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn được mặc phàm đỡ lấy, tay mặc phàm đỡ Chu Tiểu Trúc những vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, Mặc Vân Vân lại là mê ly, nhìn về Ma Diễm Cuồng Sư đang đứng bên cạnh Mặc Hi, ánh mắt mê ly, sau đó cũng khôi phục lại. Mà Mặc Vọng đang đứng ở trước mặt Ma Diễm Cuồng Sư, chugs kiến hết thấy càng khiến bé kinh hãi miệng mồm há hốc.

“Quái vật! Quái vật! Mặc Mặc, Tiểu Vọng, nhanh chạy vào! Nhanh lên!” sau khi bình tĩnh trở lại Chu Tiểu Trúc kêu to, trong giọng nói có bao nhiêu sợ hãi đều hiện ra bấy nhiêu.

Mặc Hi cũng biết đã để mọi người hiểu lầm rồi, cô đưa tay gõ lên đầu Ma Diễm Cuồng Sư một cái “Ai bảo mi rống chứ?”

“ô ô!” Ma Diễm Cuồng Sư ủy khuất thỉnh cầu.

Chỉ là Mặc Hi cũng không thèm ngó ngang gì tới bé, mà nhìn về phía đám người Chu Tiểu Trúc, tay vẫn để trên đầu Ma Diễm Cuồng Sư, cười nói “Chà mẹ, nó là dị thú của con, sẽ không gây tổn thương cho ai đâu.”

“ô ô!” cánh tay của Mặc Hi đang để trên đầu nó càng lúc càng dùng sức, nhất thời khiến cho cả người nó run rẩy, về mặt nhìn về phía đám người Chu Tiểu Trúc vô cùng đáng thương, không ngừng gật gật đầu.

“Ha ha ha ...!”

Không thể không nói, Ma Diễm Cuồng Sư rất có khiếu chọc cười, ngay cả Mặc Hi nhìn bộ dáng của nó cũng không nhịn được cười huống chi là đám người Mặc Phàm, vừa nhìn thấy thần sắc kia của nó, liền vang lên từng trận phi cười, về sợ hãi vừa rồi tiêu tán đi không ít.

Ma Diễm Cuồng Sư cũng lén thở ra một hơi, khí lực trên tay Mặc Hi thu về rồi, còn may, còn may...

“Đẹp! Quá đẹp rồi!” ngay sau đó, một giọng nói kích động vang lên, đúng là Mặc Vọng.

Lúc này Mặc Vọng nhìn biểu lộ của Ma Diễm Cuồng Sư có thể nói là khiến bé vô cùng kích động, có thể nào bé cũng không nghĩ đến, con chó nhỏ bị mình chơi đùa từ trước tới nay dĩ nhiên lại là một mãnh thú uy mãnh như vậy a! Thật là quá suýt!

Nhìn xong, Mặc Vọng liền chạy về trước, thò tay muốn sờ Ma Diễm Cuồng Sư.

Muốn sờ mà được sao? Dù Ma Diễm Cuồng Sư đã thu hỏa diễm quanh thân về, nhưng nhiệt độ trên người của nó người như Mặc Vọng cũng không thể chịu đựng nổi.

Cho nên Mặc Hi liền cản đường Mặc Vọng chỉ trong nháy mắt.

“Tránh ra! Tránh ra! Em muốn sư từ! Em muốn sư từ!” Mặc Vọng nóng vội, lớn tiếng kêu lên.

Biểu hiện như vậy khiến cho Ma Diễm Cuồng Sur rất hưởng thụ, vẻ mặt vô cùng kỳ lạ.

“Thật sự muốn?” Mặc Hi không ngó ngang đến Mặc Vọng đang vùng vẫy trong tay cô, một chút cảm giác cũng không có.

“Muốn! Muốn!” Mặc Vọng không chút do dự, lớn tiếng kêu lên.

“Tốt. Trước hết em không được động đây.” Mặc Hi nói xong liền thả hấn xuống, đang lúc Mặc Vọng muốn động liền phát hiện bản thân đã bị cái gì đó kiềm chế lại, căn bản không cách nào di chuyển.

“Hửm? Tại sao? Vì cái gì em không động đây được? Vì sao?” Mặc Vọng kinh ngạc, lớn tiếng kêu gào.

Mọi người tại tràng kinh ngạc nhìn Mặc Hi, nhìn xem cô đến cùng là muốn làm gì, mà ngoại trừ Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, những người còn lại đều có dự cảm, biết rõ Mặc Hi muốn làm gì đó.

“Tiểu sư tử.” Mặc Hi không ngó ngang tới Mặc Vọng nữa, cả người lơ lửng, đứng thẳng giữa không trung, biến hóa như vậy thật sự khiến mọi người không khỏi kinh ngạc mở to mắt, cô thò tay vuốt ve đầu sư tử, cười nói “Mi nhận em ấy làm chủ đi.”

“Rống rống!” Không được! Kiên quyết không được! Thay đổi thái độ ôn nhuận như lúc bình thường, Ma Diễm Cuồng Sur lớn tiếng gầm rú, ngay cả mặt đất đều chấn động, hại đến lòng Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm đều run rẩy.

Nếu nói nhận Mặc Hi làm chủ, Ma Diễm Cuồng Sur tuyệt đối sẽ gật đầu đồng ý 100 lần, bởi vì Mặc Hi có năng lực, bé cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng mà thẳng nhóc trước mắt này? Mặc dù bé không đáng ghét, nhưng mà thực lực hiện tại của nhóc làm nó không cách nào chấp nhận được, phải biết rằng, chỉ cần là dị thú đều có tôn nghiêm của chính mình, nó là dị thú đã trưởng thành hơn nữa lại có trí tuệ, mặc dù nó có chút bất đồng nhưng mà có vài quan điểm không cách nào thay đổi được, nó cũng rất coi trọng thực lực, thực lực của thẳng nhóc trước mắt này thật sự không thể lọt vào mắt nó, nó cũng có yêu cầu cho tôn nghiêm của nó.

Tay Mặc Hi nhẹ nhàng vuốt ve, cô cũng hiểu được điểm này, cười nhạt nói “Mi ký khế ước ngang hàng với em ấy, bây giờ bé còn nhỏ, sau này thực lực nhất định sẽ tăng trưởng, mi biết rõ tốc độ tu luyện và niên kỷ của nhân loại mà, hơn nữa, thường ngày không cần mi phải nghe lời em ấy, trước khi thực lực của em ấy chưa đến trình độ khiến mi hài lòng và tán thành, mi chỉ cần bảo vệ em ấy không chết những lúc gặp nguy hiểm là được.”

“Rống rống...” không muốn, không muốn! Ma Diễm Cuồng Sur vẫn không muốn như thế, chỉ là lúc nhìn đến ánh mắt của Mặc Hi, nhất thời có chút nhuuyến xuống.

“Thật sự là không muốn?” giọng nói Mặc Hi đột nhiên không có vui vẻ, thanh thanh đậm đậm, trong không khí dường như có chút áp lực.

Cũng không phải phát tán áp lực ra mà chỉ là thiếu đi chút dáng tươi cười thường ngày, Mặc Hi liền cho nó cảm giác một loại ức hiếp nếu kháng cự.

“Rống ô!” ta ..ta.. nhất thời Ma Diễm Cuồng Sur biểu lộ ủy khuất, lại không dám thể hiện từ chối kiên quyết như vừa rồi.

Mặc Hi không nói chuyện, có lẽ đám người Chu Tiểu Trúc chỉ cảm giác được Mặc Hi có chút bất đồng mà thôi, nhưng Ma Diễm Cuồng Sur lại thừa nhận áp lực vô cùng sâu sắc, dưới cái nhìn chăm chú của Mặc Hi, nó liền cảm thấy cả người mình sắp mềm nhũn tới nơi.

Nhu không được thì cương, vừa nhu vừa cương cùng lúc, không thể không nói, Mặc Hi có chút hèn hạ, nhưng ai bảo cô có thực lực, cô liền có tư cách này.

“Ô..ô..” Ma Diễm Cuồng Sur còn muốn tranh thủ thêm một chút nữa, biểu lộ càng thêm đáng thương.

“Rống.” Ngay lúc này, Thanh Dục trong lòng Mặc Hi đột nhiên rống lên một tiếng, đôi mắt xanh đen nguyên bản đang nhắm lúc này mở hé ra một chút, nhìn Ma Diễm Cuồng Sur trước mắt, ý tứ là, thẳng nhóc con, còn muốn chủ nhân nói lại lần nữa sao?

“Ô ô!” bị hai lão đại nhìn như vậy, Ma Diễm Cuồng Sur cảm thấy chính mình nếu không đồng ý thì chắc chắn sẽ chết rất thảm, cuối cùng chỉ có thể bi thảm kêu lên một tiếng, gật gật đầu.

Một khắc này, Mặc Hi cũng hiện ra dáng tươi cười, trong tay cô xuất hiện một vật sáng bóng rồi đẩy thẳng vào trong miệng Ma Diễm Cuồng Sur, cười nói “Thật nghe lời.”

“Ô ô!” miệng Ma Diễm Cuồng Sur ngậm miếng dị năng hạch, cảm thụ năng lượng trong đó, con người đầy lệ, thống khổ và khoái lạc cùng tồn tại a...

Mọi người tại tràng thấy Mặc Hi ném ra miếng dị năng hạch kia đều cả kinh, nhìn độ bóng loáng cùng với kích cỡ, căn bản chính là dị năng hạch cấp Vương a! đều nghĩ Mặc Hi làm như vậy thật lãng phí. Quá lãng phí a!

(mắt Ma Diễm Cuồng Sur đầy lệ : “cái con mẹ nó chứ lãng phí, cái gì gọi là lãng phí, đó là do ta bán thân mới được!”)

Mặc Hi đứng bên cạnh, ánh mắt ra hiệu nhìn Ma Diễm Cuồng Sur.

Giờ phút này trong lòng Ma Diễm Cuồng Sur ủy khuất, không biết lúc trước Mặc Hi không chịu ký khế ước với nó có phải là trong đầu đã có chủ ý tặng nó cho người khác rồi chưa nữa? Nếu thật là như vậy, nó đã bị tính toán ngay từ đầu. Ô ô, suy nghĩ một chút, lại sợ sệt Mặc Hi thần cơ diệu toán, lại vô cùng ủy khuất.

Trên thực tế thì nhận định này của Ma Diễm Cuồng Sur đã sai, một khắc đó Mặc Hi quả thực là không muốn trói buộc Ma Diễm Cuồng Sur, muốn nó nhận Mặc Vọng chỉ là đột nhiên nghĩ đến, dù sao bên cạnh có một đệ tử cấp Sur bảo vệ thì Mặc Vọng cũng an toàn hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không sao mà, nói để Ma Diễm Cuồng Sur chậm rãi tiếp nhận Mặc Vọng, chờ thực lực của bé đủ rồi mới phục cũng được, những lời này tuyệt đối là cái bẫy.

Dựa vào tính cách của Ma Diễm Cuồng Sur, chỉ cần quen biết lâu với Mặc Vọng chắc chắn sẽ sinh ra cảm tình, khi đó thì quản khi gió gì đến thực lực chứ? Nhưng mà, Mặc Hi cũng nhìn ra được, thiên phú của Mặc Vọng cũng không tệ, muốn trở thành một gã Dị năng giả cường đại cũng không khó.

Dưới ánh mắt của mọi người, Ma Diễm Cuồng Sur đi tới trước mặt Mặc Vọng, không tình không nguyện cúi thấp người xuống, trên chân trước làm rách một vết tràn ra máu tươi, thân phục hạ đầu.

Một cảm giác dị dạng nổi lên trong đầu Mặc Vọng, khiến bé không rõ, lúc này giọng nói của Mặc Hi cũng truyền tới “Muốn tiểu sư tử, thì làm tay của mình chảy máu rồi nắm lấy chân trước của bé đi.”

“Hà? Chảy máu!?” Mặc Vọng sửng sờ.

Ma Diễm Cuồng Sur có chút nóng nảy cử động.

Mặc Hi cũng biết Mặc Vọng có lẽ không hiểu, người đột nhiên biến mất, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của Mặc Vọng đã tiến sát bên cạnh bé, nâng tay bé lên, nhất thời lòng bàn tay của bé bắt tri bắt giác toát ra vết máu đỏ tươi, thậm chí hần cũng không thấy cảm giác đau, sau đó tùy ý Mặc Hi giro tay của bé tới trước mặt Ma Diễm Cuồng Sur.

Kỳ thật Mặc Vọng không phải không muốn phản kháng, mà là hoàn toàn không cử động được.

Ma Diễm Cuồng Sur vừa thấy Mặc Hi liền đáng thương hề hề, chán chờ rồi mới đưa chân trước của mình dính vào tay của Mặc Vọng.

Ngân quang lóe ra, tại hai tay hình thành một đạo đồ hình.

Khế ước thành lập!

Từ đó về sau, thời gian vẫn cứ từng ngày trôi qua, có chút bình thản nhưng cũng có không ít tiểu nhạc đệm thú vị.

Ngày 28 tháng 6, An Dĩ Mẫn đến ăn cơm, đều là quen biết, nên cũng không có mở tiệc tùng gì, buổi cơm như vậy càng khiến cho Mặc Hi vui vẻ, nguyên một ngày mọi người đều trôi qua trong sự vui vẻ.

Ngày 3 tháng 7, Mặc Hi đi tới huấn luyện tràng, luận bàn cùng với Khoát Hải, ngay từ đầu Mặc Hi nói thẳng là từ chối không tiếp, sau này vẫn đánh đập tàn nhẫn, Khoát Hải bại chỉ trong một chiêu, thực lực của Mặc Hi lại lần nữa khiến cho mọi người rung động.

Ngày 12 tháng 7, Mặc Hi đi dạo phố cùng với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, đột nhiên bị một đám người vây quanh xin chữ ký, không đường lựa chọn phải quay về.

Ngày 7 tháng 8, sau khi Mặc Vọng ký khế ước với Ma Diễm Cuồng Sur bị kích thích, liền yêu cầu Mặc Hi huấn luyện bé, cuộc sống bi thảm bắt đầu.

Ngày 13 tháng 9, cuối cùng Mặc Vọng không chịu được, khóc tố khổ, trong lòng để lại bóng ma, đối với chuyện này không một người nào quở trách Mặc Hi.

Ngày 21 tháng 10, Thán hẹn Mặc Hi đi quán bar, dẫn tới một tràng tin hot oanh động.

Ngày 4 tháng 11, cuộc sống dần dần bình thản, mỗi ngày cùng người nhà ăn cơm, vui đùa.

Chớp mắt đã 5 tháng trôi qua, đoàn tụ cùng với người nhà, Mặc Hi có chút không muốn thay đổi, mọi người cũng không nỡ, nhưng mà thời gian còn lại của Mặc Hi cũng không nhiều, cho nên lần nữa chia tách ra, dù sao chỉ cần lễ tốt nghiệp diễn ra xong, Mặc Hi sẽ hoàn toàn tốt nghiệp, thời gian sau đó sẽ có nhiều rồi.

Giờ phút này, ba người Mặc Hi, Phiêu Linh, Thiên Nhu đang ở bên trong một thị trấn không đặc biệt nổi danh, bởi vì đám người Phạt Nhận đang ở đây.

Trong khách sạn Thiên Hoa, Mặc Hi đứng ngoài lan can căn phòng đang ở, mắt nhìn hết thấy cảnh vật xa xa trước mắt, tay nhẹ nhàng vuốt ve Thanh Dực trong lòng, đôi mắt dường như vô cùng bình tĩnh, không gợn chút sóng.

“Thanh Dực, em nói xem cuối cùng thế giới này rộng lớn bao nhiêu?”

Thanh Dực mở hé mắt, mặt cười cười “Nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.” Bởi vì biết rõ xung quanh không có ai nên nó cũng không ngại mở miệng nói.

“Ha ha.” Mặc Hi cười nhẹ, giọng nói có chút phiêu chợt “Vậy em nói xem chúng ta có thể đi đến đâu?”

“Muốn đến đâu liền đến đó.” Thanh Dực không chút do dự trả lời, giọng điệu vô cùng tự tin.

“Con đường phía trước đến cùng là còn bao xa, càng đi tới càng có cảm giác càng xa a.”

“Mặc kệ bao xa, chúng ta đều sẽ không dừng lại, cho đến tận lên phía trước người khác.”

Nghe Thanh Dực trả lời, Mặc Hi cuối cùng cũng thu hồi tầm mắt, cúi đầu đối diện với ánh mắt của nó, sau đó phì cười, từ bên trong đôi mắt của đôi phượng, bọn họ đều thấy được kiên định và tự tin.

Cốc cốc —

“Vào đi.” Từ lúc Thiên Nhu đi đến trước cửa, Mặc Hi đã có thể cảm giác được rồi.

Thiên Nhu cũng không do dự đẩy cửa ra tiến vào, cùng đi với cô còn có một gã thiếu niên, khoảng chừng 18, 19 tuổi, dáng người khôi ngô, cả người phát tán khí thế thị huyết, lúc này ánh mắt của hắn đang nhìn Mặc Hi vô cùng nhiệt tình và vẻ kích động được kiềm nén.

Đi tới trước mặt Mặc Hi, người thiếu niên đột nhiên cúi xuống, dường như chuẩn bị quỳ xuống, giọng nói trầm thấp hữu lực “Đại nhân!”

Một đạo năng lượng vô hình nâng hắn lên, cho dù hắn cố gắng thế nào cũng không cách nào quỳ xuống được, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Hi.

“Ha ha, đứng thẳng lên đi.” Mặc Hi cười nhạt một tiếng, giọng nói nhẹ nhàng bình thản, lại có vẻ không giận mà uy, khiến cho thiếu niên không dám có một chút phản kháng.

Thấy thiếu niên đứng thẳng, Mặc Hi mới lần nữa lên tiếng, lần này lại gọi một cái tên đã lâu không xưng hô “Đại Lăng.”

“...” thiếu niên nghe vậy liền sùng sờ trong chốc lát, quả thật là danh tự này đã lâu hắn không nghe qua rồi.

Sau đó liền nghe Mặc Hi nói tiếp “Bây giờ anh gọi là Phật Nhận a, Phật Nhận, tên mới đại biểu cho bắt đầu mới, anh cũng đã làm được rồi, cảm ơn.”

“Đại nhân!” thiếu niên, cũng chính là Phật Nhận hô lên một tiếng, cung kính nói “Đó là việc chúng ta phải làm, đại nhân không cần phải nói cảm ơn.”

Chúng ta, nghe một từ này, dáng vẻ tươi cười trên mặt Mặc Hi càng thêm vui vẻ, Phật Nhận nói chúng ta mà không phải ta, chứng tỏ hắn cũng không kể công, mà là đang khái quát tất cả mọi người.

“Phật Nhận, anh làm rất tốt.” Mặc Hi cũng không có quá nhiều khách sáo, thật tình tán dương một câu, liền nhìn thấy bên trong mắt của Phật Nhận tràn đầy vui mừng.

Hắn cũng không cần nói rõ, chỉ cần một tiếng khẳng định của cô, mà điều này hắn vừa nhận được.

“Tốt rồi, bây giờ dẫn tôi đi xem dong binh đoàn Lôi Phật nổi danh đi.” Mặc Hi cười nói, con ngươi trong nháy mắt chuyển sang màu tím, mặt nạ đã xuất hiện che đi nửa khuôn mặt cô.

“Vâng!” Phật Nhận trả lời, trong lòng vô cùng kích động, từ lúc Thiên Nhu thông báo cho bọn hắn biết Mặc Hi đã trở về và sẽ tới thăm bọn hắn, bọn hắn đã vô cùng kích động, trong tay xuất hiện một la bàn tròn, dưới ánh mắt mong đợi của đám người Mặc Hi, liền đặt một chỗ được che giấu, miệng quát lên “Mở!”

Nhất thời trên la bàn lóe lên ánh sáng, sau đó liền phát rộng ra, mắt thường khó có thể thấy rõ, đúng là truyền tống trận lúc trước đưa bọn hắn đến trụ sở bên trong giếng nước, lúc này vừa thấy, Mặc Hi đại khái đã nghĩ đến cái gì rồi.

Nghiêm Mặc Phi đã nói lúc trước ông từng được Hắc Viêm Ma Thánh cứu trợ, mà Hắc Viêm Ma Thánh chính là cha của Hắc Ảnh, vậy cái này chỉ sợ là đã được Nghiêm Mặc Phi đồng ý.

Mặc Hi quay đầu nhìn lại, quả nhiên đã thấy Phiêu Linh xuất hiện ở đây, cô cười nói với hắn “Đi thôi.” Sau đó đi trước bước vào trong.

Biểu hiện của Phật Nhận và Thiên Nhu cũng giống nhau, chỉ nhìn thoáng qua Phiêu Linh sau đó cái gì cũng không nói, cách nghĩ của hắn và Thiên Nhu giống nhau, bọn hắn tuyệt đối tin nhiệm Mặc Hi, đã là người của Mặc Hi thì chính là người bọn hắn có thể tin tưởng, hoặc phải nói, người của Mặc Hi đều có cách nghĩ như vậy.

Mặc Hi sớm có chuẩn bị nên đã dùng năng lượng bao quanh thân thể, sâu kín khẽ động một thoáng đã tới trên bờ, mặc dù đã sớm có chuẩn bị nhưng đến khi chứng kiến mọi thứ ở đây thay đổi vẫn khiến cô có chút kinh dị.

Tại sân huấn luyện, đám người huấn luyện nhiệt huyết, xung quanh đầy đủ hoa quả dưa rau, phòng ốc san sát nhau, ở đây nghiêm nhiên như một thế ngoại đào nguyên, một thế giới tách biệt.

Mặc Hi xuất hiện tuyệt nhiên không kinh động đến bất luận người nào, bởi vì trước đó cô đã thu liễm tất cả hơi thở, nếu cô cố ý muốn ẩn tàng, những người ở trong sân này muốn phát hiện ra cô quả thật là rất khó.

Tiếng nước lại vang lên, thân ảnh đám người Phật Nhận, Thiên Nhu và Phiêu Linh cũng xuất hiện, tiếng động lần này cũng đã để mọi người cảm giác được, quay đầu nhìn lại liền thấy đám người Mặc Hi, bọn hắn nhận ra Thiên Nhu và Phật Nhận, nhưng mà Mặc Hi và Phiêu Linh thì chưa gặp qua bao

giờ.

Chỉ có điều tại đây không một ai dám xem nhẹ cô, là bởi khí tràng xung quanh cơ thể cô cũng như đôi mắt tím kia, cặp mắt kia bọn hắn chưa thấy qua, nhưng mà nghe nói đến quá nhiều, chủ nhân chân chính của bọn hắn chính là người có đôi mắt màu tím, mà ngoại giới cũng đều chấn động vì một người như vậy – sát thủ tự do Từ! Điều là người có đôi mắt màu tím, chẳng lẽ hai người họ là một người? Người mà mỗi lần nghe Phật Nhận nhắc tới như một thiên thần? Lại là một cô gái?

Không ai biết, nhưng đều cùng một nhận định khi nhìn thấy bốn người, tất cả mọi người đều trầm tư suy nghĩ.

Ngay lúc này, đột nhiên một thân ảnh yêu kiều xuất hiện, trên thân mặc trang phục huấn luyện màu đen ôm sát hiện ra bên trong là hình dáng có lõi có lõi, mái tóc dài màu đen bay múa giữa không trung, khuôn mặt khả ái lại lạnh như băng, nhưng cặp mắt cùng với hành động hấp tấp kia đều khiến cho mọi người biết được cô đang rất kích động.

Khi đi tới trước mặt Mặc Hi rồi, Lala không lên tiếng, mà cũng không biết nên nói gì, có quá nhiều điều để nói, lại không biết bắt đầu từ đâu.

“La la.” Mặc Hi khẽ gọi một tiếng, làm cho người Lala hơi chấn động, ngược mắt lên nhìn Mặc Hi, khẽ gật đầu, giọng nói có hơi chút khàn khàn “Đại nhân.”

“Ha ha, đã lớn rồi!” đối với Lala, Mặc Hi xem cô vừa như bạn bè lại vừa như em gái, thật sự là một cô gái khiến người khác yêu thương.

“Vâng.” Nghe Mặc Hi nói vậy, La la hơi có chút không còn gì để nói, nhưng mà cũng không có biểu hiện ra ngoài, chỉ lạnh nhạt cung kính trả lời.

“Đại nhân.” Lại một người nữa đi ra, một thân hình gầy yếu, quanh thân tỏa mùi thuốc, bộ dáng giống như tươi cười bình thường, nhưng điểm khiến ai cũng chú ý đó chính là con ngươi trong tròng mắt dưới làn da tái nhợt kia giờ phút này nhìn Mặc Hi hết sức nhu hòa còn có kích động, khẽ gọi “Đại nhân.”

“Ừ, Phật Dược.” Mặc Hi cũng gọi ra tên của hắn, khiến cho vẻ khảm trương trên mặt Phật Dược biến đổi thành tươi cười, vô cùng ấm áp.

Mọi người tại tràng nhìn thấy hết thảy, cũng dần dần hiểu rõ, người trước mắt này đúng là chủ nhân của bọn hắn, chủ nhân chân chính, cho dù so với tượng tượng cũng không quá giống, nhưng cũng không có bất cứ một ai dám xem nhẹ cô, bởi vì trước đó gần như đã bị Phật Nhận tẩy não hết rồi.

“Hắc! Ngài chính là lão đại chính thức của chúng ta sao?” Ngay lúc này một câu hỏi được hét lớn, Mặc Hi chuyển mắt nhìn theo phía phát ra âm thanh, liền thấy đó là một người đàn ông cao lớn, trên mặt có một vết sẹo bất mắt, trên người một áo ba lỗ, dường như các khoảng da thịt lộ ra bên ngoài của hắn đều chần chịt các vết sẹo do thương tích gây nên.

Tên còn lại mặc một thân áo sơ mi trắng, sắc mặt ôn hòa mang theo nụ cười có vẻ không hại người, nói gọn lại là khuôn mặt vô cùng tuấn tú.

Còn những người khác Mặc Hi cũng không để ý đến, không phải bọn hắn tầm thường mà là do hai người trước mắt này tương đối xuất sắc mà thôi, do cả ánh mắt của người đàn ông cường tráng kia, một ánh mắt lộ cả hung quang ra ngoài khiến cho Mặc Hi cảm thấy hứng thú.

“Huyết Lang, anh...” Phật Nhận nhíu mày, chuẩn bị muốn nói điều gì đó đã bị Mặc Hi ngăn cản.

“Hắc hắc, Đoàn trưởng không cần khảm trương, tôi chỉ cảm thấy rất ngạc nhiên về chủ nhân của chúng ta trong lời nói của người và phó đoàn trưởng thôi, không nghĩ đến lại là một thiếu nữ xinh đẹp như vậy!” Huyết Lang cười nói, mặc dù giọng điệu tùy ý, nhưng mà ý cung kính trong một tiếng đoàn trưởng và phó đoàn trưởng kia mọi người vẫn nghe ra được, chỉ là khi nhắc tới Mặc Hi với câu “thiếu nữ xinh đẹp” thì lại hơi nhấn mạnh, ai tại sân cũng hiểu được ý nghĩa trong câu đó.

Đối diện gần như tất cả mọi người, đại khái hơn ngàn người, không có một ai lên tiếng, đúng vậy, bọn họ tán đồng với hành động của Huyết Lang, đối với Phật Nhận, bọn hắn quả thực nguyện ý bán mạng, nguyện ý thân phục, bởi vì hắn có thực lực nên có tư cách đó, nhưng thiếu nữ trước mắt này, xem dáng vẻ bề ngoài như còn quá trẻ thì thực lực sẽ có được bao nhiêu chứ? Thật sự cô ta có tư cách để bọn họ thân phục sao?

“Cám ơn đã khen.” Mặc Hi nhàn nhạt nói, tay nhẹ nhàng vuốt ve Thanh Dược đang chuẩn bị muốn động thủ, bởi vì sát khí của Huyết Lang phát tán ra làm nó tức giận.

Nhìn thấy hành động của Mặc Hi như thế, lúc này Huyết Lang mới chú ý đến Thanh Dược trong lòng cô, ánh mắt loáng qua một tia thất vọng “Ha ha, sủng vật rất đáng yêu, rất tương xứng với cô.”

[Chủ nhân, tên này muốn chết.] lúc này phát ra sát khí hướng về Mặc Hi, lúc này lại bảo nó là sủng vật, lại còn dùng giọng điệu đó, Thanh Dược lạnh lùng nói trong ý thức với Mặc Hi, giọng điệu rõ ràng đang rất tức giận.

[Không cần để ý tới hắn.] Mặc Hi an ủi nó một câu, cô đương nhiên hiểu rõ lý do vì sao Huyết Lang làm như vậy, mà ngay lúc này, cô đột nhiên nhớ ra dường như đã quên thu hồi Thanh Dược lại, không nghĩ đến cô cũng có lúc ngớ ngẩn như thế, lúc đầu cô còn cho rằng chỉ có đám Phật Nhận ở đây, nên đã quên thu liễm đi một chút. Hiện tại lúc này cho dù ai có mặt tại tràng đều biết thân phận của cô đi chẳng nữa nhưng mà trong tay cô lại đang ôm một con mèo làm sủng vật như vậy, hơn nữa màu mắt bây giờ của cô còn là màu tím, bộ dáng thế này quả thật hơi ngốc ngốc.

Mặc dù nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Mặc Hi cũng không để ý lắm, đã muốn xem bọn hắn như người một nhà, thì có cái gì phải lo lắng chứ? Dùng người thì sẽ không nghi người, nghi người thì sẽ không dùng người.

“Huyết Lang đúng không?” đột nhiên Mặc Hi ngừng đầu nhìn hắn hỏi, giọng nói lạnh nhạt, cánh môi hồng xinh gọi lên chút tươi cười, ngay lúc Huyết Lang

đang có chút sững sờ lại lên tiếng “ Có vài lời nếu nói bậy sẽ gây họa đấy.”

“Hả? Ah ha ha ha! Gây họa? Huyết Lang ta không sợ nhất là gây họa, gây họa thì thế nào? Có thì đánh một trận, nếu có thua cũng chỉ đi cái mạng, có sao đâu?” sau khi kinh ngạc qua đi, Huyết Lang liền cười nói, trong đó không một chút giả tạo, rõ ràng, hẳn chính là một người không sợ chết.

Câu trả lời như vậy thật khiến Mặc Hi xem trọng hẳn thêm vài phần.

“Thế nào? Ý cô nói ta gây họa rồi phải không? Nói bậy? Vậy không phải nên đánh một trận sao?” Huyết Lang chớp mắt, câu nói vừa ra khỏi miệng đã hướng về phía Mặc Hi tung ra một quyền, lực đạo kịch liệt ngay cả trong không khí cũng nghe tiếng va chạm, hiển nhiên không một chút lưu tình.

Huyết Lang đang muốn thử thực lực của Mặc Hi.

Đáp án này mọi người tại đây dường như đều biết rõ, tất cả đều không động, Phạt Nhận biết rõ muốn bọn hắn tiếp nhận Mặc Hi, thì Mặc Hi phải biểu hiện ra thực lực của cô, mà hẳn tin tưởng Mặc Hi tuyệt đối.

Một đám xuất ra trong khoảng cách ngắn như vậy, Mặc Hi chỉ có thể ra tay, mà chỉ cần cô vừa ra tay là Huyết Lang có thể đại khái đoán được năng lực của cô, điều hẳn muốn đúng là như vậy.

Chỉ là không như hắn mong muốn, một quyền kia, Huyết Lang chỉ cảm thấy mình vừa đâm vào không khí, hắn liền liếc nhìn lại, Mặc Hi đã biến mất tại chỗ.

Tốc độ như vậy, thật khiến người người kinh hãi.

Ngay lúc này, Mặc Hi lại xuất hiện, vẫn tại chỗ cũ, giống như chưa từng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 42: Rung động + nanh vuốt của Liên minh dị năng

Edit: Mị Mị Beta: Sakura “Con mẹ nó! Đón thêm một quyền của ông đây!” Huyết Lang hét lên một tiếng, vung thêm một quyền, Mặc Hi lại biến mất lần nữa, rồi lại xuất hiện cách đó khoảng 1m, Huyết Lang cũng dừng động tác, lại tung thêm một quyền về phía cô.

Chỉ là từ đầu đến cuối Mặc Hi đều né tránh, khiến cho Huyết Lang không có chỗ phát tác, căn bản giống như đang bị Mặc Hi đùa giỡn, vô cùng ghen khuất.

“Con mẹ nó! Có bản lĩnh thì đừng trốn, dùng nắm tay đường đường chính chính đánh với tao!” Huyết Lang bực bội kêu lên một tiếng.

Vừa nói xong hắn đã hối hận, những biểu hiện của Mặc Hi trước mắt chứng tỏ cô là một Dị năng giả Không gian, bảo một Dị năng giả so nắm tay với mình, không phải là bảo cô ấy nhường mình thắng sao?

Cùng cách nghĩ với hắn còn có hơn một ngàn thành viên tại tràng.

Nắm tay Huyết Lang đang đi tới trước mặt Mặc Hi, ánh sáng bao bọc xung quanh nắm đấm đó đã cho mọi người biết rõ hắn đang dùng khí kinh, mà một khắc này, Mặc Hi vậy mà không động, dưới ánh mắt kinh sợ của mọi người, cô đưa tay ra...

“Đáng chết!” có thể nào Huyết Lang cũng không bao giờ nghĩ Mặc Hi vậy mà lại nghe lời hắn nói, một quyền này là hắn xuất toàn lực nên không thể thu hồi lại, chiến thắng như thế này cũng không về vang gì cả.

“...”

Yên tĩnh

Tất cả yên tĩnh!

Tình cảnh trước mắt khiến cho mọi người kinh hãi và sững sờ.

Nắm tay của Huyết Lang bị... một ngón tay trắng nõn cứ thế mà ngăn cản, ngăn cản một cách dễ dàng.

Như thế.... Áo giáp sao?

Ngay cả bản thân Huyết Lang cũng vô cùng sửng sốt, vẫn giữ nguyên dáng vẻ của một quyền này.

“Ha ha ha! Làm cái gì thế này? Tất cả mọi người đều là người một nhà!” ngay lúc này, một giọng nói ôn hòa vang lên, liền nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang mang theo nụ cười ôn nhu đi tới, thẳng đến bên cạnh hai người Mặc Hi, nhìn Mặc Hi gật gật đầu, sau đó vỗ bả vai Huyết Lang, cười nói “Huyết Lang, anh cũng thiệt là! Thế nào nói đánh liền đánh chứ? Quá mất cảm tình rồi! Á aaa!”

Lời vừa nói một nửa, liền nghe một tiếng giống heo bị chọc tiết vang lên, chỉ thấy cánh tay chuẩn bị đánh lên đã bị Mặc Hi nắm lên, vang lên một tiếng “răng rắc”, rõ ràng đã bị bẻ gãy.

Cô thuận tay quăng hẳn qua một bên, lại một lần nữa tung nắm đấm về phía Huyết Lang, một quyền vừa chạm, liền làm cho con người Huyết Lang mở lớn, như muốn lòi ra, cả người run rẩy, sau đó bị tống bay ra sau, miệng phun ra một búng máu trên không rồi về thành vòng cung rơi xuống đất giống như một dải hoa máu.

“...”

Im lặng, tất cả im lặng.

Huyết Lang toàn lực công kích cộng với sự hợp tác đánh lên của Thần Côn, nhưng chỉ một quyền liền tùy ý giải quyết hết thảy, vậy thực lực của Mặc Hi đã đến trình độ nào?

Cũng có vài người nghĩ đến, nhưng mà không dám thừa nhận, cô gái trước mắt này mới có bao nhiêu tuổi? Hay là cô ấy cố ý bảo trì nhan sắc cỡ tuổi này? Cũng có khả năng lắm!

Mặc kệ thế nào, thực lực của Mặc Hi cũng đủ khiến mọi người rung động, tất cả đều thần phục.

“Có muốn thử tiếp không?” Mặc Hi chuyển đầu, nhìn một ngàn người lạnh nhạt hỏi.

“...” không ai trả lời, câu trả lời mọi người đều hiểu.

Thân thể Mặc Hi chợt động, đã đến bên cạnh Huyết Lang và Thần Côn, khuôn mặt mỉm cười xen lẫn ôn hòa nhìn nhìn Thần Côn, sau đó nhìn về phía Huyết Lang đang ngã xuống khó ngồi dậy, lạnh nhạt cười nói “Anh nói xem, tôi có nên giết anh hay không?”

Giọng điệu lạnh nhạt, giống như đang nói đến không phải là chuyện giết người vậy, khiến cho tất cả mọi người chấn động, sau đó chỉ nghe giọng nói như sấm kèm theo vài búng máu bị trào ra của Huyết Lang “Muốn giết liền giết! Ngay từ đầu tôi đã nói, không phải chỉ một cái mạng sao? Thua chính là thua, chết cũng đã chết rồi!”

“Ha ha ha!” không nghĩ đến, sau khi Mặc Hi nghe hẳn nói xong liền cười ra tiếng, trong đó xen lẫn tán thưởng và tiêu sái, chớp mắt nhìn Huyết Lang cười nói “Rất tốt! Đã như vậy thì hiện tại mạng của anh đã là của tôi! Trừ khi tôi muốn anh chết! Bằng không phải sống cho tốt mà giết người cho tôi!”

“Hà?” Huyết Lang sững sờ, trong mắt lóe ra ánh sáng âm u, sau đó cười nói “Được.”

“Thiên Nhu.” Mặc Hi quay đầu nhìn Thiên Nhu gọi một tiếng.

Thiên Nhu cũng hiểu rõ liền đi đến bên cạnh Huyết Lang, ánh sáng màu lục của cấp Sur trong tay sáng lên, năng lượng màu vàng bao phủ toàn thân Huyết Lang chỉ trong chốc lát, rõ ràng trong những năm này, cô cũng không buông lỏng cho việc tu luyện.

Lúc này, Phật Nhận cũng đi tới bên cạnh Mặc Hi, ánh mắt kiên định, khẽ gọi “Đại nhân.”

Đương nhiên Mặc Hi hiểu rõ ý của hắn, cô đi tới đây là để thu phục đám người này, cô gật đầu sau đó thân thể dần dần lơ lửng giữa không trung, đến khi nhìn thấy người cuối hàng mới thôi, “Toàn bộ đứng vào hàng.”

Ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người liền xếp hàng chỉnh tề, ngoại trừ Thiên Nhu và Phiêu Linh.

Kiên định không dời, yên ổn, cung kính, mọi người vừa đứng, Mặc Hi có thể cảm giác được khí trong đó, không thể không nói, Phật Nhận huấn luyện thật sự rất tốt.

“Biết rõ tôi là ai không?” Mặc Hi nhàn nhạt hỏi.

“Chủ nhân!” tất cả mọi người đều lớn tiếng kêu lên, khí thế ngập trời.

“Ha ha.” Mặc Hi lại cười một tiếng, âm thanh không lớn, nhưng mà tất cả đều nghe được rõ ràng, chỉ thấy ánh mắt Mặc Hi chợt động, hơi thở quanh thân đột nhiên thay đổi.

Không hề thu liễm, không hề áp lực, không hề tiềm ẩn hơi thở.

Một khi phóng thích là bắn thẳng đến tâm linh.

Hủy diệt, uy nghiêm, hơi thở không cho xâm phạm, khiến cho tất cả mọi người đều có một cảm giác là muốn quỳ xuống thần phục.

Một khắc này, trong lòng Huyết Lang có chút ủy khuất, nếu Mặc Hi bộc lộ thực lực sớm một chút thì cho hán 100 cái can đảm cũng không dám đi tìm cô quấy rầy a!

Một khắc này, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía cô tràn đầy kính sợ, tràn đầy nhiệt huyết.

Chỉ thấy Mặc Hi đưa tay lên, rồi đột nhiên tháo mặt nạ trên mặt xuống, gương mặt vô cùng xinh đẹp lộ ra bên ngoài, lại một lần nữa khiến mọi người kinh ngạc sững sờ, vẻ mặt như vậy thật sự không giống người phàm a, cộng với hơi thở cường thế tuyệt đối kia, cô giống như một vị thần đang nhìn xuống mọi người.

Một khắc này, tất cả mọi người mới biết được, không phải suốt những ngày qua Phạt Nhận hình dung cô như thần, mà vốn dĩ cô là một thiên thần!

Tâm trí mọi người cùng vô cùng cường đại đẩy, dưới hơi thở của Mặc Hi áp xuống như vậy nhưng không một ai xuất thần, điều này khiến cho Mặc Hi vô cùng hài lòng.

“Mọi người có mặt ở đây, hoặc là đã nhận ra ta, hoặc là cũng đã nghe nhắc đến ta.”

Không sai, khi nghe Mặc Hi nói đến đây, gần như 80% mọi người tại tràng trong lòng đều đã chắc chắn thấy qua cô thông qua bộ phim Song Sinh đã phát tại Thủy Lam Tinh, đôi mắt màu tím kia cũng là một truyền kỳ, chỉ là mọi người không dám nghĩ đến mà thôi.

Giọng nói của Mặc Hi lại lần nữa truyền tới “Tên của ta là Mặc Hi, thân phận Vô giả.”

Mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Mặc Hi, Vô giả, hội trưởng hội học sinh năm 7 của học viện Andara, diễn vai Yêu Linh được hoan nghênh nhất phim Song Sinh, tuyệt đối là một nhân vật nổi danh, chỉ là con người của nàng màu đen mới đúng chứ.

Đương nhiên, những lời Mặc Hi nói không một ai hoài nghi, cô nói là cô thì nhất định là cô, ngoại trừ màu mắt kia, Mặc Hi quả thật là Mặc Hi.

“Mà tôi còn có một thân phận khác, hoặc có thể các anh cũng đã nghe nói qua, sát thủ tự do, Từ!”

Dù trong đầu đã sớm nghĩ đến điều này, nhưng lúc này nghe Mặc Hi thừa nhận vẫn khiến mọi người chấn kinh, sát thủ tự do Từ. Chỉ cần là người có thực lực thì ai cũng đều biết, thời gian kia đã oanh động như thế nào, chỉ bởi vì người này, Dị năng giả khủng bố, hai mắt màu tím, không có một ai dám hoài nghi thực lực của cô, cũng không có một ai thấy qua được diện mạo thực của cô, chỉ biết cô có một đôi mắt màu tím, dị năng là lôi điện.

Vô giả và Dị năng giả kết hợp, song tu dị – vô tại Thủy Lam Tinh là một cảm kỳ, bởi vì song tu tuyệt đối sẽ khiến đối phương tu luyện không ra trò cả hai lĩnh vực, hơn nữa là một chuyện thời nay còn mấy ai nguyện ý tu luyện võ lực nếu đã có dị năng? Dị năng cường đại hơn Vô giả không biết bao nhiêu lần, nó đã là quy tắc bất di bất dịch.

Chỉ là..

Quy tắc của thế giới như vậy nhưng hiện tại đã bị thiếu nữ mười mấy tuổi trước mắt này đánh vỡ.

Từ lúc Mặc Hi nói cô là Mặc Hi, mọi người đã biết rõ tuổi của cô quả thật chỉ mới mười mấy tuổi mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng tất cả mọi người có mặt tại tràng đều dâng lên từng trận lửa nóng, dưới sự dẫn dắt của một người như vậy, bọn hán có thể tiến xa đến đâu?

“Bây giờ các anh cũng đã biết hết thảy, tôi nghĩ tất cả mọi người đều hiểu rõ một điều rằng hiện tại không có lựa chọn nào khác, hoặc chỉ có chết.” Lúc này Mặc Hi tỏ ra cường ngạnh, thậm chí vô tình, nhưng thời điểm này chỉ có vô tình và cường ngạnh mới khiến cho bọn hán cam tâm tình nguyện đi theo cô.

“Cho tôi biết, các anh có phục không?”

“Có!” tiếng trả lời to rõ chinh tề.

Đột nhiên Mặc Hi đưa một ngón tay chỉ ra xa, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, liền nhìn thấy trên bầu trời lóe lên ánh sáng từ lôi, chỗ bị Mặc Hi chỉ tới chỉ còn lại một đống tro bụi, chỗ đó thật sự chỉ có tro bụi sao? Không! Tất cả mọi người đều biết rõ, chỗ đó vốn dĩ đang đứng một người đấy.

“Không cần giả bộ, các anh thật lòng hay giả tạo tôi đều thấy rõ, cho nên đây là kết quả.” Mặc Hi nhàn nhạt nói, quả thực, dưới cái nhìn của đôi mắt tím, biểu hiện của bọn hán là thật hay giả cô đều thấy rõ, mặc dù như vậy làm cho tinh thần có chút tiêu hao.

“Thề trung thành!” đột nhiên, một tiếng rống to vang lên, chính là phát ra từ Phạt Nhận đứng đầu hàng, lời vừa dứt, hán liền quỳ một gối xuống đất.

Phạt Dược và LaLa cũng làm theo.

“Dùng máu dẫn lôi thề, mạng ta dâng tặng cho người trước mắt, nhận Mặc Hi làm chủ, không rời không bỏ, trung thành không thay đổi, thề thành!” một câu vừa dứt, đưa mắt nhìn lại đã thấy Huyết Lang quỳ một gối xuống đất.

“Dùng máu dẫn lời thề, mạng ta dâng tặng cho người trước mắt, nhận Mặc Hi làm chủ, không rời không bỏ, trung thành không thay đổi, thề thành!” lại một câu vang lên, là Thần Côn mặc áo sơ mi trắng kia, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hòa.

Hồng —

Tiếng động kịch liệt vang lên, là tiếng vang của ngàn người đồng loạt quỳ xuống phát ra.

“Dùng máu dẫn lời thề, mạng ta dâng tặng cho người trước mắt, nhận Mặc Hi làm chủ, không rời không bỏ, trung thành không thay đổi, thề thành!”

“Dùng máu dẫn lời thề, mạng ta dâng tặng cho người trước mắt, nhận Mặc Hi làm chủ, không rời không bỏ, trung thành không thay đổi, thề thành!”

“Dùng máu dẫn lời thề, mạng ta dâng tặng cho người trước mắt, nhận Mặc Hi làm chủ, không rời không bỏ, trung thành không thay đổi, thề thành!”

“...”

Cũng không đặc biệt chỉnh tề, nhưng cũng không chênh lệch lắm, âm thanh làm chấn động màng nhĩ, chấn động cả một vùng.

Tại lúc này, dòng binh đoàn Lô Phạt nghênh đón chủ nhân chân chính của bọn hắn.

Một khắc này, Mặc Hi nhìn một đám người nhiệt huyết sôi trào, trong lòng cũng bình tĩnh và khó nói. Đường như, từ nay về sau, cô cứ như vậy được mọi người quý bái và thần phục.

Cho dù là cả thế giới này.. đều phải thần phục!

Cô, sinh ra chính là tồn tại trên vạn người!

“Rất tốt, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ cải tạo lại thân thể cho các anh một lần, bây giờ thì giải tán đi, trở về phòng tranh thủ nghỉ ngơi tu luyện, nếu ngày mai ai tới chậm sẽ bị phạt nha.”

Vừa thu lại khí thế, trong giọng nói của cô lại xen lẫn chút đùa giỡn, làm cho không khí vốn dĩ đang áp lực đột nhiên trở nên có chút ôn hòa lại buồn cười, gương mặt tươi cười của cô khiến cho mọi người cảm thấy trong lòng yên ổn.

Mọi người đều không có di chuyển, Mặc Hi cũng không có nói gì thêm, hạ người xuống đất, nhìn Phạt Nhận nói “An bài cho chúng ta cái phòng nha.”

“A! Dạ! Bên này!” Phạt Nhận nghe xong liền vội vã dẫn đường cho đám người Mặc Hi.

Mọi người đều đứng tại chỗ nhìn bọn hắn rời đi.

Bóng người không tính cao lớn kia, đã lưu lại trong lòng bọn hắn một vết tích không bao giờ có thể tẩy xóa.

Uy nghiêm đến mức này, cô chính là trời, là thần của bọn hắn!

Trên bầu trời, một chiếc xe màu bạc đang bay như mây trôi nước chảy, bề mặt bóng loáng, vững vàng mà nhanh chóng, đúng là chiếc xe màu bạc của Mặc Hi.

Ngồi bên trong xe chính là ba người Mặc Hi, Thiên Nhu và Phiêu Linh, và dĩ nhiên người lái xe là Thiên Nhu.

Lúc này bọn hắn đang hướng về phía học viện Andara, cô rời khỏi đám Phạt Nhận đã cách một ngày, trước đó, cô đã cải tạo thân thể lại cho ngàn người, còn giao cho bọn hắn một phương pháp tu luyện, Vô Tu, chính là một phương pháp tu luyện võ đạo trong tu chân vừa cực đoan lại cường đại, phương pháp tu luyện này chỉ giới hạn cho Vô giả, còn đối với Dĩ năng giả thì đã quá tuổi rồi vì cỡ tuổi này của bọn hắn, phương pháp tu luyện cũng như đan điền đã sớm định hình, bây giờ mà sửa đổi không những không có chút tác dụng mà ngược lại có thể còn mất luôn tính mạng.

Sau khi được Mặc Hi cải tạo lại thân thể, các kinh mạch đã được thông suốt, đối với phương pháp tu luyện của Mặc Hi cho bọn hắn vô cùng tốt, cho nên tại một khắc này, tất cả Vô giả có mặt tại tràng mới cảm thấy mình thật may mắn khi là Vô giả.

Sau khi thông báo cho bọn hắn xong, Mặc Hi liền bắt đầu lên đường tới học viện Andara.

Giúp cải tạo lại thân thể cho ngàn người không phải đơn giản như nói là được, mặc dù tu vi của Mặc Hi tăng nhiều, nhưng vẫn hơi quá sức một chút, cho nên cô phải bỏ ra nguyên một ngày để nghỉ ngơi dưỡng thân.

Hàng lông mi như cánh bướm khẽ chớp, Mặc Hi mở mắt, cô cũng không tính là ngủ mê mang, chỉ là nhắm mắt thanh tịnh mà thôi.

Lại chớp mắt, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bên trong con người trong treo sâu không thấy đáy vô cùng bình tĩnh.

“Đường như có gì đó sắp phát sinh.”

Trên đường đi, cho dù là cô đang tu luyện, Mặc Hi vẫn cảm giác được trên các trần thành có không ít cao thủ qua lại, trong lòng có một cỗ cảm giác khó

hiều lan tràn, giống như sắp sửa phát sinh cái gì đó.

Đột nhiên, trước mắt loáng qua một màu đen, có một người bay lướt qua xe của cô.

Cho dù tốc độ người nọ rất nhanh, nhưng Mặc Hi cũng đã thấy rõ ràng, đó là một người đàn ông mặc quần áo dài màu đen, loại áo choàng kia giống như được thiết kế riêng cho một tổ chức đặc biệt, nhưng điểm này cũng không khiến cho Mặc Hi chú ý, để cho cô chú ý chính là ánh mắt của người đàn ông đó, lạnh băng không có sức sống, mà trong tay của hắn lại còn đang ôm một đứa bé bị hôn mê!

Cũng ngay lúc này, Mặc Hi lại lần nữa nhìn thấy ba người từ không trung mà đến, ba người này là cường giả Dịch Sư, nhìn thấy xe đám người Mặc Hi liền chặn lại trước đầu xe “Xe phía trước, dừng lại.”

Thiên Nhu nhìn Mặc Hi, thấy cô gật đầu liền dừng lại.

Một người đàn ông trong ba người phi lên trước, gõ gõ vào cửa kính chỗ Mặc Hi ngồi, Mặc Hi cũng hạ cửa kính xuống, nhìn người đàn ông cười nói “Có chuyện gì sao?”

Nhìn thấy Mặc Hi, người đàn ông nọ hơi sững sờ, sau đó liền khôi phục lại vẻ nghiêm túc “Các người có nhìn thấy một người đàn ông mặc quần áo màu đen ôm một đứa nhỏ bay qua đây không?”

“Đã bay về phía trước rồi, các anh muốn đuổi theo cũng đã không kịp.” Mặc Hi nói, chính là những lời thật lòng.

“Ý của cô là gì? Có phải cô cố ý kéo dài thời gian của chúng ta?” nghe xong lời này, người đàn ông bên cạnh liền kêu to lên, khiến cho con người Mặc Hi có chút lạnh lẽo.

“Không có gì, hắn chỉ là quá lo lắng thôi.” Người đàn ông đầu tiên lại lên tiếng nói, sau đó lạnh lùng liếc người đàn ông kia một cái.

“Không sao.” Mặc Hi cũng không quá mức để ý, sau đó hỏi “Có thể cho tôi biết có chuyện gì xảy ra được không?”

Người đàn ông lúc này quát Mặc Hi lại chuẩn bị lên tiếng thì bị người đàn ông đầu tiên trừng mắt lần nữa, sau đó đáp “Thiếu gia thành chủ của chúng ta bị bắt cóc rồi.”

“A, cảm ơn, vậy tôi đi trước.” giống như nghe thấy một chuyện hết sức bình thường, Mặc Hi nói, sau đó nhìn người đàn ông gật gật đầu rồi đóng cửa kính.

Xe màu bạc ở trước mắt ba người đi đến khi mất hút.

Lúc này, người đàn ông quát Mặc Hi mới có chút bức bối lên tiếng, “Lão đại, sao anh lại cho cô gái kia biết chuyện vậy, hơn nữa nhất thiết phải cung kính với cô ta như vậy sao?”

Người đàn ông được xưng là lão đại sau khi nghe người nọ nói xong liền trừng mắt, quát lớn “Sau này mắt anh mở lớn thêm một chút, cô gái vừa rồi anh có nhìn kỹ không? Nhìn kỹ chất thôi cũng biết rõ không phải là con cái của gia đình bình thường có thể sánh được, rồi lỡ đắc tội với người không nên đắc tội, anh đảm đương nổi sao?”

“... Tôi, tôi sai rồi!” bị quát lớn một phen, người đàn ông mới cúi đầu nhận lỗi.

Lão đại kia cũng không miệt mài la mắng hắn làm gì, nhìn xung quanh sau đó áp chế cảm giác thất bại nói “Trở về thôi, thất bại rồi, kẻ thù cũng không đuổi kịp nữa.”

“Dạ!” hai người còn lại lên tiếng nói, đều có chút sa sút. Sau đó liền đi theo lão đại trở về.

Một bên khác, lúc này trong chiếc xe màu bạc, đột nhiên Linh mở miệng nói “Là người của Liên minh dị năng?”

“Hả?” Mặc Hi kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Phiêu Linh “Liên minh dị năng? Là người bắt đứa nhỏ kia?”

“Ừ, thầy đặc biệt dạy qua các chuyện liên quan đến Liên minh dị năng, đó là trang phục của Hình đường.”

“Hình đường...” ánh mắt Mặc Hi có chút tỉnh mạch, nhớ tới Nghiêm Mặc Phi từng nói, dã tâm của Liên minh dị năng đã thay đổi từ 500 trăm năm trước, vậy bây giờ bắt đầu bắt cóc đứa nhỏ của thành chủ là đại biểu chuyện gì đây? Xem ra sự tình có chút phức tạp rồi.”

“Liên minh dị năng cái gì chứ? Cơ bản là một bộ móng vuốt cường đại sắc bén.”

Không ai dám hoài nghi lực lượng của Liên minh dị năng, nơi đó là thiên đường tụ tập của Dịch năng giả, nhân vật cường đại cùng với tài sản không phải ai cũng có thể tưởng tượng được đây.

Nếu quả thật giống như trong lòng phỏng đoán, thì Thủy Lam tinh này chắc chắn sắp loạn ngay lập tức rồi, hơn nữa, thành Đế Do chỉ sợ cũng sẽ không được bỏ qua.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Mặc Hi dần dần có chút trầm xuống, mặc kệ thế nào, nhất định không thể để người của mình bị thương hại!

“Thiên Nhu, không cần phải đi thẳng tới học viện Andara, còn một ít thời gian, chúng ta đi xung quanh nhìn xem.”

“Dạ.” Thiên Nhu gật đầu, dựa vào sự thông minh của cô, tự nhiên cũng nghĩ ra được chuyện gì.

Khách sạn trong thành Thiên Môn, Mặc Hi ngồi trên sofa, trong tay đang cầm điện thoại gọi cho Lạc Nguyệt.

“Này! Hi! Lúc này sao rảnh gọi cho tớ vậy?” bên tai truyền tới giọng nói không mất sức sống của Lạc Nguyệt, dĩ nhiên Mặc Hi vẫn nghe ra trong lời nói còn xen lẫn chút buồn tủi.

“Ha ha, không có gì, mấy ngày qua tớ ở cùng với người nhà.” Mặc Hi cười nói, đối với Lạc Nguyệt cũng giống như với Thiên Nhu, hai người có bao nhiêu ngày không gặp mặt đi nữa thì tình cảm cũng vẫn như lúc ban đầu.

“Đã biết, đã biết. Vậy đừng nói lần này cậu gọi cho tớ là vì nhớ tớ nha?” Lạc Nguyệt không thể không công nhận Mặc Hi là kiểu người khi không có việc gì sẽ không bao giờ chủ động điện thoại chỉ để nói chuyện phiếm.

“Ừ, quả thực có chút chuyện.” Nói đến đây, giọng nói của Mặc Hi có chút lạnh nhạt, lộ ra nghiêm túc.

Mặc Hi vừa thay đổi giọng điệu, nhất thời khiến cho Lạc Nguyệt cách ngàn dặm liền đổi tay nghe điện thoại, bảo mọi người trong thư phòng đi ra ngoài, sau đó mới nói tiếp “Có chuyện gì phiền phức sao?”

“Ha ha.” Mặc Hi cười cười, Lạc Nguyệt quả nhiên thật thông minh, cô cũng không giấu giếm mà lên tiếng “Gần đây tớ muốn đi học viện Andara để tham gia lễ tốt nghiệp, trên đường phát hiện có rất nhiều cao thủ đi qua lại, hơn nữa người của Liên minh dị năng cũng bắt cóc người thừa kế của tất cả các thành.”

“...” đầu dây bên kia là một mảnh im lặng.

Ánh mắt Mặc Hi có chút chấn động “Phát sinh chuyện gì sao?”

“...ừ.” Câu trả lời có chút chần chờ, mặt mày Lạc Nguyệt nhăn nhó “Người của Liên minh dị năng có liên hệ với tớ, nói cái gì mà muốn chúng tớ gia nhập với đại gia đình của bọn hắn, nhưng mà, được như vậy thì nói làm gì? Nói thẳng ra cái bọn hắn muốn chính là tớ phải dẫn gia tộc của mình đến thành Ngân Danh thần phục bọn hắn!” nói đến đây, giọng điệu có chút trầm thấp, rõ ràng là vô cùng khó chịu.

“Xem ra sự tình có chút kỳ quái rồi, chắc chắn Liên minh dị năng chuẩn bị có hành động lớn.” Nghe xong, Mặc Hi liền hiểu rõ mọi chuyện.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy căn bản không phải biện pháp hay, lực lượng của liên minh dị năng quá khổng lồ, phần lớn trong các thành của Thủy Lam Tinh đều có người của bọn hắn.” Lạc Nguyệt cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, trong đoạn thời gian này cô cũng không có đi ra ngoài nên cũng không hiểu rõ lắm, nhưng lần này nghe Mặc Hi nói thế, cô liền hiểu được, Liên minh dị năng... “Việc này nếu chúng ta không nắm chắc để xử lý thì...”

Lời còn chưa nói xong, Mặc Hi đột nhiên trầm giọng nói “Không kịp rồi.”

Bên trong phòng khách sạn, Mặc Hi một tay cầm lấy điện thoại, một tay cầm lấy tài liệu của Thiên Nhu vừa đưa đến, sau đó vừa đọc vừa nói tiếp “Cả Thủy Lam Tinh gần như bị người của Liên minh dị năng chiếm hết 30% rồi, hơn nữa chưa tính đến những trường hợp những thành chủ bị bắt mất người thừa kế, có một vài gia tộc cũng đã gia nhập Liên minh dị năng, Phong...” đột nhiên, có một thông tin khiến cho Mặc Hi ngừng lại.

Gia tộc Phong thị? Gia tộc trực hệ của Liên minh dị năng, thánh nữ Liên minh dị năng, Phong Tiên Tuyết?

“...” Mặc Hi đột nhiên nở nụ cười, xem ra thật sự phải bất hòa, không đấu với cô ta là không được, Thánh nữ của Liên minh dị năng, kẻ thù của gia tộc Hắc Ảnh, nhất định không thể không chiến!

Không biết Mặc Hi làm sao, sau đó liền nghe cô nói lại, trong lòng Lạc Nguyệt cũng trầm xuống, lúc này mới có bao nhiêu thời gian mà đã trải qua bao nhiêu là chuyện như vậy rồi sao? Xem ra bên trong nội bộ của Liên minh dị năng đã âm thầm chuẩn bị kế hoạch từ lâu rồi.

“Nói như vậy, chỉ sợ Liên minh dị năng đã bắt đầu dùng phương pháp cướp đoạt rồi.” Nói xong lời này, trong lòng Lạc Nguyệt giống như bị đè nặng một khối cự thạch, có chút khó thở, không bao lâu nữa, chỉ sợ gia tộc của mình cũng không thoát khỏi số phận.

“Nguyệt.” Hiểu rõ tâm tư của Lạc Nguyệt, Mặc Hi khẽ gọi một tiếng, trong lòng đang suy nghĩ, muốn thu thập một gia tộc, chỉ sợ cách tốt nhất lúc này chính là tiêu diệt tộc trưởng của gia tộc đó... “Nguyệt! Nhớ này, nếu thật sự phát sinh chuyện gì, hãy đến thành Đế Do, đoàn kết chính là lực lượng, tớ có cảm giác, lần này Liên minh dị năng quyết tâm rồi.”

“Ừ! Tớ hiểu rồi!” Lạc Nguyệt cũng hiểu rõ được tính nghiêm trọng trong đó, nếu không phải thời gian này Mặc Hi vòng quanh bốn phía mà phát hiện được tình hình thì chỉ sợ cô vẫn còn mù mờ tại bên trong gia tộc của mình.

“Tốt rồi, thời gian tớ ở bên ngoài có chút hơi lâu rồi, chỉ còn có 3 ngày nữa là nhập học, bây giờ tớ phải chạy về học viện Andara.” Mặc Hi nói xong, đột nhiên cô nghĩ đến bên trong học viện Andara mới là nơi tập trung nhiều nhất các người thừa kế cũng như con cái của các gia tộc đấy, nếu...

Mặc dù cách nghĩ này rất điên rồ, nhưng trong lòng Mặc Hi lại càng lúc càng cảm giác sẽ có chuyện gì đó phát sinh ở đây.

“Ừ, tớ hiểu rồi, vậy nói chuyện sau nhé.”

“Ừ!” trả lời một tiếng, Mặc Hi cũng ngắt kết nối điện thoại rồi đứng lên.

“Thiên Nhu, Linh, đi thôi.”

“Dạ!”

Lúc này, bên trong một biệt thự của học viện Andara, nếu có Mặc Hi tại đây tuyệt đối sẽ nhận ra, bởi vì nơi này đúng là phòng hiệu trưởng mà Mặc Hi đã đến qua một lần.

Trong phòng rộng lớn bố trí xa hoa đang ngồi hai người, không khí chìm trong yên tĩnh, một người đàn ông trung niên rất tuấn mỹ, lông mày rậm đen, khuôn mặt hình củ ấu kiên nghị, giờ phút này sắc mặt lại có chút tối tăm.

Đối diện hắn cũng là một người đàn ông trung niên, khuôn mặt không tính là đẹp, càng có thể nói là bình thường, chỉ là trên khuôn mặt bình thường của người đàn ông kia lại có vẻ hấp dẫn khó nói, rất ấn khố khiến lòng người sinh ra cảm giác có cảm tình.

Phía sau hắn còn đứng một người, cũng là một người đàn ông trung niên, nhưng mà liếc qua cũng thấy được hấn so với người ngồi trước mắt trẻ hơn không ít, kể cả khí độ cũng thế.

Ba người này, đúng là hiệu trưởng, phó hiệu trưởng và Kiếm Hoa.

Không khí âm u, ba người đều không lên tiếng, dường như mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

Ngay lúc này, khloe mắt hiệu trưởng khẽ động, nhìn về phía phó hiệu trưởng, lên tiếng “Leica, anh thật sự muốn chống đối tôi?” giọng điệu rất bình thản, nhưng hai người tại tràng đều nghe rõ về uy nghiêm trong đó.

Leica trong miệng hiệu trưởng chính là người đàn ông trung niên ngồi đối diện với hắn – Phó hiệu trưởng.

“Ha ha, hiệu trưởng, tôi cũng không có chống đối ngài, chỉ là có chút không đồng ý với quyết định của ngài mà thôi.” Phó hiệu trưởng Leica cười nói, giọng điệu chân thật bình tĩnh, nhưng cũng vô cùng kiên định.

“Ha ha, không đồng ý?” Hiệu trưởng mỉm cười, rất mỉa mai “Tôi mới là Hiệu trưởng của học viện này, quyết định của tôi còn cần có sự đồng ý của anh sao? Đừng quên thân phận hiện tại của mình đấy.”

Ánh mắt Leica khẽ động, trong đó chợt lóe ánh sáng lợi hại, cười nói “Không, tôi luôn hiểu rõ thân phận của mình, chỉ là quyết định lần này của hiệu trưởng là quá sai lầm. Tôi không muốn học viện Andara bị hủy hoại.”

Bốp~_____

“Sai lầm!?” thuận theo tiếng đập bàn vang lên là tiếng cười có chút trầm thấp của hiệu trưởng “Bị hủy hoại? Tôi chỉ biết quyết định của tôi sẽ làm cho học viện Andara lên cao thêm một tầng.”

“Đáp ứng với điều kiện của Liên minh dị năng thì học viện Andara đã không còn là học viện Andara rồi!” Phó hiệu trưởng cũng có chút kích động, đứng bật dậy quát lên, học viện Andara là tâm huyết của bọn hắn! Là tâm huyết từ đời này sang đời khác! Làm sao có thể để cho người khác khồng chế, hơn nữa ...

Làm sao anh không hiểu, làm như vậy thì tên của học viện Andara này hoàn đem đi quét rác, còn Liên minh dị năng thì lại nhận được tất cả, học viện Andara cũng sẽ hoàn toàn bị bọn hắn sai sử !!

Hiệu trưởng bị ánh mắt tiết hận rên sắt không thành thép của phó hiệu trưởng nhìn cảm thấy vô cùng xấu hổ, khí thế cũng bộc phát “Leica, đừng có được đằng chân lên đằng đầu!”

“...”cảm nhận bên trong khí thế kia có bao hàm sát khí, trong lòng Leica lạnh xuống, sắc mặt tối lại, giọng điệu nguội lạnh nói “Như vậy là hiệu trưởng không muốn nghe lời khuyên cáo của tôi?”

“Tôi không cần ai khuyên cáo!” Hiệu trưởng kiên định nói.

Leica không hề chớp mắt nhìn hắn, cuối cùng trong lòng cũng chỉ đành thở dài một hơi, mặc dù trên mặt không có một chút biểu hiện, lần nữa lạnh nhạt nói “Anh sẽ trở thành tội nhân! Tội nhân của học viện Andara!”

“Leica! Anh muốn chết!” Hiệu trưởng hét lớn, trong tay đột nhiên được bao trùm bởi ánh sáng màu xanh đậm sáng rực, kèm theo đó là một đạo hỏa diễm rực rỡ đã xuất hiện trước mặt Leica.

Ngay lúc này Kiếm Hoa vốn dĩ đang đứng phía sau Leica chuẩn bị tiến lên giúp hắn đón đỡ thì bị Leica ngăn lại bằng cách quẩn một đám dây leo màu xanh lục dưới chân hắn. Chỉ đành trợn mắt nhìn Leica bị đoàn hỏa diễm kia kích thẳng vào người rồi ngã lăn ra đất, miệng trào ra máu tươi.

“Phó hiệu trưởng!” trong lòng Kiếm Hoa trầm xuống, vội vã kêu lên.

“Đương nhiên, các em không cần lo lắng, mỗi một nhóm đều sẽ có giáo viên bảo vệ, toàn bộ những thứ các em tìm thấy sẽ thuộc quyền sở hữu của các em, dù sao cũng chỉ là một tiết mục nhỏ trước khi tốt nghiệp mà thôi!”

“Thậm chí, nếu biểu hiện xuất sắc, các em còn có thể đạt được những giải thưởng phong phú, được ghi chép vào bên trong sử sách của 【 Andara 】, trở thành học sinh của tôi, có được trứng của dị thú cấp B, còn có chứng chỉ thông hành vào phòng duyệt lâm . . các học sinh, có phải đều cảm thấy rất kích động đúng không? Vậy thì nhất định phải biểu hiện thật tốt nhé!”

Không đùa chứ, tất cả các học sinh dưới đài đều kích động, có lão sư bảo vệ, tính mạng hoàn toàn không gặp nguy hiểm, còn có thật nhiều giải thưởng, làm sao có thể không kích động cho được!!!

Hiệu trưởng trở về quả nhiên là có chuyện tốt mà!

Đương nhiên, không phải là không có người thông minh, một số ít người đều cảm giác có một chút kỳ quặc nhưng lại không nghĩ ra được vì sao Hiệu trưởng lại làm như vậy.

Mà sau khi Mặc Hi nghe hết thầy lại càng khẳng định ý nghĩ trong lòng. . .

【 Andara 】 đã bắt tay cùng liên minh dị năng, dẫn sói về nhà rồi!

“Các học sinh! Cho thầy biết, các em có lòng tin không?” Giọng nói của Hiệu Trưởng hơi đề cao hướng mọi người dưới đài hỏi.

“Có! !”

Tiếng hô thật lớn đến mức chấn tai, thể hiện tâm trạng phấn khích của mọi người.

“Ha ha! Rất tốt, Đây mới chính là học sinh của【 Andara 】chúng ta, vậy lúc này liền bắt đầu, từng người chuẩn bị bản thân mình thật tốt, lập tức xuất phát tiến về Dị Thú Thực Lâm!”

“Vâng! !”

Hết thầy đều giống như trong kế hoạch.

Đôi mắt Hiệu trưởng hiện lên nét cười, không bao lâu nữa, mọi chuyện sẽ thành công.

Sắc mặt Mặc Hi theo đó mà hiện lên một nụ cười nhạt, nhưng trong lòng liền cẩn thận tính toán một kế hoạch.

Dị thú thực lâm, Dị thú hải dương, chỗ an cư của dị thú, chỉ bởi vì kế hoạch lần này của【 Andara 】, sự yên bình từ trước tới nay đã bị phá vỡ..

Hàng ngàn người hướng về nơi đó mà xuất phát, nhất thời từng trận gầm rống của thú vật vang lên.

“Cái gì? Thiếu gia không trở về? Lại mạo hiểm đi cái gì Dị Thú thực lâm? Đáng chết! Không nhớ tôi đã nói gì sao? Nhất định phải mang thiếu gia trở về?” Một chỗ nào đó, người đàn ông hỗn hân la lớn, dường như nghĩ tới chuyện gì, giọng nói càng trở nên hoảng hốt, lầm bầm nói, “Bây giờ còn có không ít Liên minh dị năng cùng lúc hành động,【 Andara 】cũng không phải không biết, hết lần này tới là khác cho nhiều người đi mạo hiểm như vậy..... thật khó hiểu..”

Nghĩ đến ở đây, tiếng điện thoại trong tay người đàn ông vang lên.

Mà tại một nơi khác, hàng loạt sự việc xảy ra giống như trên .

Thủy Lam Tinh, sắp loạn!

“Cái gì? Mặc Mặc nói thật?” ngạc nhiên hô một tiếng, khuôn mặt An Diệc Kỳ kinh dị nhìn cô, nguyên nhân cũng vì chuyện cô vừa nói quá mức kinh người.

“Kỳ cho rằng Mặc Mặc sẽ lừa Kỳ?” Mặc Hi nhàn nhạt nói, trên mặt cũng không còn ý cười, bởi vì chuyện cô lo lắng sắp xảy ra.

Linh thức phát tán tại bốn phía, cảm giác tình huống trong bán kính 10m thấy có một đứa trẻ đang gặp nguy hiểm, lông mày đen hơi nhướng lên, “Được rồi, không cần nói nhiều, đi theo tớ.”

“Không, không phải, chỉ là. . .” An Diệc Kỳ tưởng Mặc Hi đang tức giận, nhất thời muốn giải thích.

“Im miệng, không được nói chuyện!” Mặc Hi vội vàng truyền âm cho An Diệc Kỳ, “Đi theo ta, bọn Hắc Ảnh và Đan Thử đã rời khỏi, chỉ còn chúng ta.”

Bởi vì ít thời gian nên trước đó Mặc hi đã nói trước cho Hắc Ảnh và Đan Thử, nhưng An Diệc Kỳ lại có chút phiền phức, bọn Hắc Ảnh là người bình thường, mà An Diệc Kỳ lại thiếu chủ An thị của thành Đế Do, cũng có nghĩ là tất cả mọi biểu hiện của An Diệc Kỳ sẽ bị học viện đặc biệt quan sát, muốn cứu hẳn phải có kế hoạch khác.

Vùn vụt ——

Sau khi âm thanh xuất hiện, quả nhiên trước mặt liền hiện ra bóng thầy giáo trách tổ bọn họ, đó là một phụ nữ xinh đẹp, thân người đầy đặn khiến người xem nhiệt huyết sôi trào.

“Ai nha nha! Tiểu Hi Hi và tiểu Kỳ Kỳ ~ vụng trộm yêu đương là không đúng nha!” Cô giáo nháy mắt đối với Mặc Hi và An Diệc Kỳ mập mờ nói, nhất thời khiến cho mặt của An Diệc Kỳ đỏ lên, ánh mắt vụng trộm nhìn về phía Mặc Hi, chỉ là kể từ cô giáo này vừa xuất hiện, trên mặt Mặc Hi cũng chỉ duy trì nụ cười nhàn nhạt không ai nhìn thấu.

“Ha ha, cảm ơn cô giáo nhắc nhở, em đã biết.” Mặc Hi bình thản trả lời, nhưng câu trả lời này lại khiến cho sắc mặt An Diệc Kỳ càng thêm hồng, chẳng phải nói như vậy liền xem như thừa nhận những gì cô giáo nói sao?

Một khắc này, An Diệc Kỳ vô cùng cảm tạ cô giáo.

“Ha ha ha, tiểu Hi Hi vẫn lãnh đạm như thế ah! Được rồi, được rồi, nhưng không phải cô không cho các em cơ hội, chỉ là bây giờ đang là thời gian hoạt động, nếu học sinh tùy ý rời khỏi, cô sẽ rất đau khổ, phải biết rằng cô phải bảo vệ từng học sinh đó nha!” Cô giáo cười đùa nói, khuôn mặt thiếu nữ khả ái, nhưng tuổi tác chân thật của cô cũng chỉ có mỗi mình cô ấy biết.

Mặc Hi cười nhạt gật đầu, “Vâng.”

An Diệc Kỳ cũng cười lớn nói, “Em hiểu rõ, thưa cô, chúng em nhất định sẽ tuân thủ kỷ luật.” Giờ phút này tâm tình của hắn có thể nói là vô cùng tốt!

Mặc Hi liếc hắn một cái, chỉ là ý nghĩa trong đó không ai hiểu.

“Tốt rồi, vậy bây giờ chúng ta đi thôi, trở về đoàn.” Cô giáo cười nói, liền dẫn đường cho hai người Mặc Hi, còn quay lại nhìn hai người nói, “cùng đi nhé”

An Diệc Kỳ không chút do dự đi theo, Mặc Hi ánh mắt nhìn về phía An Diệc có chút trầm xuống, cùng đuổi theo cho kịp bọn họ.

Sau vài phút, ba người đều không nói chuyện mà nhanh chóng di chuyển, ánh mắt của Mặc Hi càng tối đi, đồng thời đi theo sau họ.

Cảm giác này. . .

Thân hình đột nhiên lóe lên, đến bên cạnh An Diệc Kỳ kéo hắn dừng lại.

“Ồ? Mặc Mặc?” An Diệc Kỳ sững sờ, biểu cảm trên mặt không rõ là nghi hoặc hay vui vẻ, bởi vì Mặc Hi nắm lấy tay của hắn, cảm giác mềm mại khiến cho tâm của hắn đã muốn hoà tan.

Giờ phút cô giáo đang đi phía trước cũng đã cảm nhận được hành động dừng lại của bọn họ, xoay đầu nhìn về phía hai người, “Sao vậy? Tiểu Hi Hi và tiểu Kỳ Kỳ còn chưa tâm sự xong à?”

Khụ. . . Lời này. . .

An Diệc Kỳ bị cô giáo nói thế thì mặt đỏ lên, cô giáo nói quá. . . quá. . . hợp ý của hắn rồi! Mặc Hi cười nhạt một tiếng, “Thưa cô, dường như đây cũng không phải là đường trở về đoàn nhóm ạ?”

Nụ cười nhạt bình thản kia lại khiến cho cô giáo có cảm giác bị nhìn thấu, nhỏ nhẹ cười nói, “Ha ha ha, tiểu Hi Hi nói gì vậy?” Trong lúc đó liền âm thầm bắt đầu chuẩn bị công kích.

Chỉ là. . .

Mặc Hi trước mắt đột nhiên biến mất, cô giáo chưa hoàn hồn, trong nháy mắt đã cảm nhận được cơn đau trước ngực, ý thức dần dần tiêu tán, tận cho đến lúc chết đi, bên trong đôi mắt vẫn còn hiện rõ một tia nghi hoặc, không rõ bản thân vì sao mà chết.

“Mặc Mặc! ! ?”

An Diệc Kỳ sợ hãi kêu to một tiếng, nhìn Mặc Hi rút thanh dao găm bằng vàng ra từ trong ngực cô giáo ra, máu đỏ nhuộm đầy vương khắp nơi, nhưng cô lại không hề dính một chút nào, khung cảnh yêu diễm, nhưng lại khiến cho sắc mặt An Diệc Kỳ tái đi, nhìn cô một lần nữa lại xuất hiện trước mặt của mình.

“Đi thôi!” Không có lời nói dư thừa, Mặc Hi lập tức kéo lấy An Diệc Kỳ đứng dậy đi thẳng vào rừng.

Một phút sau khi bọn họ rời khỏi, vài áo đen lập tức xuất hiện bên cạnh thi thể cô giáo, trên tay một người trong đó hiện lên một đoàn hoa diễm, lập tức huỷ diệt thi thể cô giáo lạnh nhạt truyền tới “Đuổi”

Vài bóng áo đen lập tức biến mất theo phương hướng hai người Mặc Hi vừa đi.

Một chỗ khác.

“Mặc Mặc. . . Vì sao lại giết cô giáo. . .” Bị Mặc Hi kéo tay đương nhiên rất thích, chỉ là một màn vừa rồi lại khiến cho hắn không thể quên được, cô tuy ý kết liễu một tính mạng như vậy, hơn nữa là đối phương lại càng chưa làm ra bất cứ một lỗi lầm gì thì đã bị giết.

“Không nhớ Mặc Mặc đã nói gì với Kỳ sao ? Cô ta muốn giao chúng ta cho đối phương đấy. . . Đáng chết!” Lời còn không có nói xong, Mặc Hi đột nhiên thẫn mắng một tiếng, thân thể lập tức dừng lại, ngược mắt nhìn bốn phía. . .đây là chuyện gì. . .

【 Chủ nhân! Chính là Mê Huyền trận! 】 trong đầu truyền tới giọng nói của Thanh Dục.

【 Mê Huyền trận? 】

“Cái kia là cái gì?” An Diệc Kỳ vẫn chưa hề cảm thấy chuyện gì không ổn, liền dò hỏi Mặc Hi vẫn chưa nói hết câu.

Mặc Hi không để ý tới hắn, tiếp tục nói chuyện với Thanh Dục.

【 Mê Huyền trận cũng giống như là như mê cung như trận pháp, khiến cho người lạc trong một khu vực nhất định, không tìm thấy đường ra. 】

【 Có biện pháp thoát ra không? 】 Mặc Hi hỏi, đồng thời cũng lại một lần nữa xác định quả nhiên là Miên minh dị năng, nhớ lại Nghiêm Mặc Phi đã nói mặt khác một bản trận pháp sách vở bị Liên minh dị năng đoạt được, chỉ sợ đây là một loại mà bọn hắn lĩnh ngộ ra.

【 Chuyện này. . . Em cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết một chút mà thôi, muốn thoát phải tìm được sinh môn, hoặc giết chết người tạo ra Huyền Trận. 】 Thanh Dục nói đến đây bên trong có chút buồn bực.

【 Đã biết. 】 Mặc Hi cũng không trách nó, dù sao biết đến đây cũng đã không tệ rồi.

“Mặc Mặc?” An Diệc Kỳ lại nhẹ nhàng hô lên một tiếng, muốn biết đáp án, lại lại sợ Mặc Hi tức giận. Bộ dạng hắn như vậy cũng chỉ biểu hiện trước mặt Mặc Hi, trở thành một chàng trai không có chủ kiến.

“Hả?” Mặc Hi xoay đầu nhìn hắn, thấy ánh mắt phức tạp, nhàn nhạt nói, “Cô giáo kia muốn mang chúng ta đến khu vực Liên minh dị năng.”

“A?” Cho dù Mặc Hi đã nói chuyện kia với hắn, nhưng An Diệc Kỳ vẫn có chút kinh nghi, không là không tin Mặc Hi mà chuyện đó thật khó tưởng tượng, bất tri bất giác 【 Andara 】 lại liên kết cùng với Liên minh dị năng.

Đương nhiên, nếu Mặc Hi nói như vậy thì An Diệc Kỳ liền không nói nữa, bởi vì hắn biết bản thân rất tin tưởng cô, “Vậy tại sao lại dừng lại.”

“Bị nhốt rồi, cũng có thể nói là lạc đường, Kỳ không nhìn phong cảnh xung quanh con đường chúng ta đi qua sao ?” Mặc Hi không ngại phiền giải thích với hắn, giọng điệu bình thản tựa như không hề có chút cảm giác sắp phải đối mặt với nguy hiểm.

“Đến!” Mặc Hi khẽ hô nhẹ, kéo An Diệc Kỳ một phát nhảy lên một thân cây to ẩn giấu hơi thở, đồng thời truyền âm cho An Diệc Kỳ, “Ẩn giấu bản thân, đợi một chút khi Mặc Mặc ra hiệu thì lập tức bỏ chạy!”

“Vì sao. . .” An Diệc Kỳ kinh hô một tiếng, Chưa kịp nói hết liền có cảm giác bị một cổ năng lượng chặn ngang miệng, kinh ngạc nhìn Mặc Hi, đồng thời cũng hiểu rõ tiếng kêu khi này có chút lộ liễu dễ bị phát hiện, bên trong ánh mắt hiện lên áy náy.

Quả nhiên, giống như Mặc Hi phán đoán, vài thân ảnh áo đen liền xuất hiện, chỉ là số lượng lại khiến cho Mặc Hi thoáng kinh ngạc, vậy mà lại tới tận sáu người, một cấp Vương đỉnh phong, năm cấp Sur đỉnh phong, cái này không phải là quá nể mặt đi?

Nhưng mà cô không biết, cũng không phải là do bọn hắn nể mặt cô, chẳng qua là vì một nguyên nhân đặc biệt khiến cho bọn hắn cùng đến một chỗ, ai cũng không có nghĩ đến lão sư sẽ bị ám sát, hơn nữa Mặc Hi và An Diệc Kỳ tuyệt đối chính là nhân vật được đặc biệt chú ý, cho nên này sáu người này mới cùng tập trung một chỗ.

Vừa thấy sáu người xuất hiện, con người An Diệc Kỳ hoàn toàn mờ to, hắn chưa từng thấy qua trang phục này, nhưng hắn biết rõ những gì Mặc Hi nói đều là sự thật, vừa rồi nếu cứ tiếp tục đi cùng cô giáo kia, căn bản là sẽ không có cách nào phản.

Một khắc này, hắn lại không có một chút vui mừng, chỉ cảm thấy buồn bực, hắn được Mặc Hi bảo vệ một lần nữa, hơn nữa. . . thậm chí là thiếu một chút còn cản trở cô, nếu như lúc đầu nghe lời cô ấy thì đã không có việc này.

Hắn nhìn không thấu những người này, thì ra mà nói mỗi người ở đây có tu vi cấp Sur, hắn nên làm như thế nào?

Sáu người vừa đến đây, bước chân của thủ lĩnh cấp Vương dừng lại, đánh giá bốn phía một chút, mới lại một lần nữa chạy về phía trước.

“Hô. . .” Thấy vậy, An Diệc Kỳ mới thẫn thờ ra một hơi.

“! !” Mặc Hi thể nào cũng không có nghĩ đến An Diệc Kỳ vậy mà một chút thương thức chiến đấu cũng không có, Lại có thể thở ra một hơi như vậy, phải biết, địch nhân căn bản sẽ không dễ dàng rời khỏi như vậy, này một tiếng thở như vậy hoàn toàn có thể khiến cho bọn họ bại lộ! !

“Ah! !” chưa kịp bình tĩnh, An Diệc Kỳ lập tức cảm giác chính mình bị Mặc Hi kéo đi, nháy mắt đã đến một nơi khác, vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, mắt liền nhìn thấy nơi bọn họ vừa đứng mọc lên một đoàn dây leo.

Này. . . Này. . .

Cả người lại một lần nữa bị kéo đến một nơi khác, liên tục di chuyển như vậy đến mấy lần Mặc Hi mới dừng lại, An Diệc Kỳ cũng thở ra một hơi.

”Thiếu chủ An thị An Diệc Kỳ, người cần đặc biệt chú ý – Mặc Hi,” Giọng nói trầm thấp băng lãnh của một người đàn ông truyền vào tai hai người

An Diệc Kỳ ngược mắt lên quan sát thì thấy trước mặt không xa đã xuất hiện sáu người. người dẫn đầu một thân áo đen khoát trường bào viền vân màu đỏ có một loại hương vị huyết tinh, vừa nói chuyện cũng chính là hắn.

Mặc Hi không nói chuyện, bình tĩnh nhìn bọn hắn.

Trong lòng An Diệc Kỳ kích động, nhìn Mặc Hi bên cạnh, đồng thời sắc mặt âm trầm, dáng lưng thẳng tắp.

“Mong hai vị bỏ tay chịu trói, như vậy chúng ta sẽ không vô ý làm tổn thương hai vị.” Người đàn ông kia lại một lần nữa nói, giọng điệu không hề thay đổi.

“Vô ý làm tổn thương?” Mặc Hi cười nhạt, hoàn toàn không để ý đến tình huống lúc này, ngược mắt nhìn những người áo đen, âm trầm cười nói, “Bây giờ đương nhiên không thể làm tổn thương rồi, làm sao sẽ uy hiếp được tập đoàn An thị của thành Đế Do chứ?”

“Xem ra là không thể thỏa thuận.” Gương mặt lộ ra bên ngoài của nam nhân không hề thay đổi cảm xúc cũng theo đó mà cứng ngắc, tay hơi giơ lên, “Động thủ.”

Một tiếng ra lệnh, năm người còn lại liền hành động.

Tia sáng màu xanh chói lòa.

”Mặc Mặc!” An Diệc Kỳ đứng ở trước mặt Mặc Hi, đồng thời ánh sáng màu vàng trong tay hiện lên, hỏa diễm bộc phát rõ ràng là liều chết bảo vệ cô.

Ánh mắt Mặc Hi kiên định, người trước mặt có thể nói là đã nhìn thấy từ nhỏ, đến bây giờ trưởng thành trở thành một thiếu niên, đương nhiên cô biết rõ tình cảm của hắn, nhưng cô đối với hắn lại khác, giờ phút này cách làm của hắn hoàn toàn là dựa theo cảm tính, chỉ khiến cho bản thân càng thêm bất lợi, nhưng mà cô có thể nói gì đây? Hắn là vì bảo vệ cô, thậm chí không sợ mất đi tính mạng.

Mất đi tính mạng?

Tuyệt đối không được, cô đến đây vì cái gì? Chính là muốn mang hắn an toàn trở về.

Cho nên. . . cho dù tổn thương tự ái của hắn, chuyện cần làm thì phải làm, coi như là cho hắn một cái khảo nghiệm, để cho hắn có thể trưởng thành hơn sau lần này.

“Kỳ, tránh ra.” Thân ảnh liền lóe đến trước mặt An Diệc Kỳ, hai bàn tay mở ra liền biến lưỡi dao màu vàng đối phương phóng đến tiêu tán

Biến hoá như vậy, dễ dàng như vậy, cả hai bên đều sửng sốt, trong lòng An Diệc Kỳ càng buồn bực, sao công kích của một người cấp Sur đỉnh phong lại có thể dễ dàng bị phá giải trong tay cô, nếu vậy thực lực bây giờ của cô là bao nhiêu đây? Chênh lệch giữa bản thân mình cùng cô càng ngày càng lớn, thậm chí còn trở thành gánh nặng cho cô!

“Mặc Mặc! Sao Kỳ có thể để một người Mặc Mặc đối mặt nguy hiểm, dù là. . . cho dù thực lực của Kỳ không tốt, nhưng Kỳ không sợ chết! Kỳ không sợ!” Vì Mặc Mặc! Chết, Kỳ cũng nguyện ý ah! ! An Diệc Kỳ kích động kêu to.

Vấn đề ở đây không phải là chết hay không chết a....

“Mặc Mặc biết rõ, nhưng tình huống bây giờ không phải là chuyện mà Kỳ có thể đối phó được, nếu muốn giúp Mặc Mặc vậy phải phối hợp với Mặc Mặc.” Nhìn thấy ánh mắt mang vẻ tổn thương, Mặc Hi cũng có chút không đành lòng, hắn. . . được bảo vệ quá tốt, đáng lẽ phải cho hắn thấy rõ bản chất của thế giới này, trong thời điểm Liên minh dị năng bắt đầu hành động, nếu hắn vẫn không trưởng thành sợ rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng lúc này để cho hắn động thủ, không đến vài giây hắn nhất định sẽ bị bắt, tới lúc đó mọi chuyện đều thất bại

Nghĩ đến ở đây, ánh mắt Mặc Hi lấy lại vẻ bình tĩnh, một lần nữa nói chuyện, “Trước tiên lui ra sau, nghe theo lệnh của Mặc Mặc!”

Trong lòng Mặc Hi cũng có chút hưng phấn, ánh mắt lóe ra vẻ tán thưởng và ngưng trọng, năm người thực lực cấp Sur, nếu kết hợp thì thậm chí lực công kích còn mạnh hơn cấp Vương đỉnh phong, nếu người càng mạnh thì công kích càng cường đại.

Nói như vậy, Mặc Hi cũng không rảnh rỗi, đôi mắt khép lại, một lần nữa mở ra đã hoá thành một màu tím trong suốt, ánh tím chớp động, giống như lôi điện, dò xét bốn phía, cảm thụ năng lượng đang tụ tập.

Hống ——

Một tiếng vang lớn từ mặt đất dội lên, chính là nơi mà Mặc Hi và An Diệc Kỳ đang đứng, chỉ là ngay lúc này chỗ đó không còn bóng dáng hai người. Từ

lúc phát động công kích, Mặc Hi đã nhanh chóng lôi kéo An Diệc Kỳ rời khỏi khu vực này.

“Mặc, Mặc Mặc. . . Con mắt. . . Sao, lại như vậy. . .” Chân vừa chạm đất, An Diệc Kỳ liền sững sờ kinh ngạc nói, đôi mắt của Mặc Hi khiến cho hắn giật mình, cũng khiến hắn nhớ tới một ít truyền văn. Miệng mím chặt rồi nói, “Màu tím. . . Màu tím con mắt, tím. . .”

Mặc Hi âm trầm cười cười, “Đúng vậy.”

Không quan tâm đến thần sắc kinh ngạc của An Diệc Kỳ, Mặc Hi vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Không phải là không muốn cho hắn biết thân phận của cô, chỉ là không cần thiết. . . . . biết càng nhiều càng nguy hiểm. Nếu An Diệc Kỳ sớm biết rõ thân phận của Mặc Hi chỉ sợ là sẽ dễ khiến cho người khác chú ý, khi đó cô vẫn quá yếu ớt, hơn nữa để cho bọn họ biết được thân phận này tuyệt đối cũng không có bất kỳ chỗ tốt, vậy thì cần gì phải nói

Nhưng ngay lúc này, biết thì cũng đã biết, tin rằng hắn sẽ hiểu được tầm quan trọng của sự tình

Ngay lúc đôi mắt màu tím của Mặc Hi xuất hiện cũng khiến cho kẻ địch dừng lại ngay tức thì. Sau đó, trên gương mặt của Mặc Hi hiện lên một nụ cười không nặn không nhặt, toát ra một tia tà ý, lạnh lùng mê hoặc. Đây là cảm giác chết chóc, hoàn toàn hiện ra từ trên người Mặc Hi, tạo nên một cỗ khí chất uy nghiêm

Chỉ có thể đứng từ xa, không thể xâm phạm

Trong mắt An Diệc Kỳ chính là phức tạp, si mê, thống khổ, ảm đạm đau thương. . .

“Ah!” Quả nhiên không ngoài dự đoán, một tiếng kêu thống khổ truyền vào trong tai Mặc Hi.

Cái gọi là Ngũ Hành vây sát, chính là cần năm người, mỗi người giữ một phương dựa theo Ngũ Hành hỗ trợ lẫn nhau, chỉ cần vỡ sự cân bằng đó, xem như phá trận. . .!

Mặc Hi đứng một chỗ, trong tay là ánh sáng màu tím, trong không khí không ngừng hiện lên vài trăm lưỡi đao sắc bén. Một loạt tiếng “Xẹt, xẹt” quái dị vang lên, lôi điện lập tức ngưng kết mà thành.

Ngón tay giờ lên, hàng trăm lưỡi đao gió phát tán đi

Oanh oanh ——

Mặt đất chấn động, cả khu vực đều đang rung lên, năng lượng hỗn loạn khiến An Diệc Kỳ buồn bực không thôi, ánh mắt lại không hề di chuyển, vẫn chăm chú nhìn Mặc Hi giờ phút này tựa như nữ thần.

Cô sử dụng ra công kích mờ ảo, hơn nữa. . . Hóa ra cô lại là đệ tử song tu, còn đạt tới thành tựu như thế. . . phá vỡ quy tắc của Thủy Lam Tinh!

“Thanh Dục, không để cho bất cứ ai còn sống.” Mặc Hi nói, ngón tay lại động. Nước chảy mây trôi, năng lượng lôi điện mạnh mẽ vừa xuất hiện trong tay cô lại giống như một đũa nhỏ hiền lành nhưng sắc bén, tiêu diệt toàn bộ mọi uy hiếp.

“Rống! !”

Một tiếng hung thú gầm rú, chứa đựng sự cuồng dã khát máu hoà cùng mãnh liệt và hưng phấn, cùng Mặc Hi phát tán ra một loại khí tức nguy hiểm, giống như hét thét đều không còn quan trọng, tất cả mọi chuyện đều nằm trong tay một người một thú bọn họ.

Kẻ cả là sống hay chết!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 44: Giao đấu cùng cao thủ cấp Hoàng

Edit: Rệp Beta: Sakura Chỉ với điểm này đã làm cho An Diệc Kỳ triệt để thấy được sự cường đại của Mặc Hi, một Mặc Hi không hề thu liễm, một Mặc Hi cao cao tại thượng chỉ có thể ngược nhìn. Cho dù như vậy thì trong lòng hắn cũng không hề có một tia ganh tỵ, chỉ có một chút không cam lòng.

Đau nhức trên thân thể đã dần tiêu tán, giống như đã không còn cảm giác, nếu có chăng chỉ là trong lòng vẫn vô cùng đau đớn, khiến cho An Diệc Kỳ thậm chí muốn hít thở không thông. Ánh mắt dần dần có chút vô lực, rồi rục.

Mặc Hi cũng chú ý đến điểm này, ánh mắt mang theo tình cảm mãnh liệt như vậy làm thế nào mà cô lại không thể chú ý cho được, ánh mắt trống rỗng kia khiến cho tâm tình của cô có chút rối loạn. An Diệt Kỳ sáng sủa, dù là có chút không hiểu chuyện nhưng vẫn chỉ là một đứa nhỏ, một đứa nhỏ được bảo vệ tương đối tốt. Ánh mắt của hắn khi nhìn cô đều luôn toả sáng như vậy, bên ngoài lại luôn hết lòng khiến cho cô vui vẻ.

Trong mắt cô, hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ cho dù thật ra hắn đã là một thiếu niên.

Giờ phút này, hắn mới chính thức cho cô cảm nhận được tình cảm của hắn đối với cô mãnh liệt như thế nào, ánh mắt trống rỗng kia gần như vô hồn.

“Huyền kiếm giai diệt!” Một tiếng quát khê từ trong miệng vang lên, Mặc Hi công kích người cuối cùng, vô số thanh kiếm sắc bén lơ lửng chứa đầy lôi điện màu tím, tán ra khí tức hủy diệt, sau một tiếng ra lệnh, toàn bộ đều lao thẳng về phía dưới, tiêu diệt mọi thứ!

Vực, đều trong một khắc này mà bị phá hủy hoàn toàn.

Hai người trở lại khu rừng quen thuộc mà có chút lạ lẫm.

“PHỐC!” Phun ra một ngụm máu tươi, An Diệt Kỳ cố gắng chống đỡ bản thân, một tay bịt miệng, ho khan đầy áp lực.

“Có ổn không?” Mặc Hi lên tiếng nói, trong tâm trí lại loáng thoáng nhớ lại ánh mắt vừa rồi của An Diệt Kỳ. Thanh Dực lúc này đã nhảy vào trong lòng của cô, rên khê một tiếng đầy hương thụ, rất lâu rồi không được nằm trong lòng chủ nhân ah~

“A... , không, không sao cả, a, ha ha.” Thân thể An Diệt Kỳ run rẩy, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, cười nhẹ trả lời, chỉ là đôi mắt kia nhìn qua lại khiến người thấy đau lòng. “Vậy nhanh chóng đi thôi.” Mặc Hi gạt đầu, nhìn bốn phía, giống như phỏng đoán, người bố trí huyền trận đúng là người đàn ông kia, chỉ cần giết hắn, trận pháp sẽ tự động phá giải, mọi chuyện đều trở nên thuận lợi hơn.

Giờ phút này, cô cũng không biết phải nói gì đối với thiếu niên khiến người đau lòng trước mắt, hoặc là phải nói vì cô vốn vô tình, khi đến thế giới này lại càng vô tình hơn, chỉ trừ những người mà cô để ý, dù là không có bao nhiêu người có thể khiến cô thật sự quan tâm. Bởi vì như vậy, đối với những người mà cô để ý, cô lại càng quan tâm nhiều hơn.

Ngay từ lúc bắt đầu, bảo vệ An Diệt Kỳ chỉ vì An Dĩ Mẫn. Cho mãi đến sau này, khi hắn chậm rãi đi vào lòng cô, hắn đã trở thành người mà cô muốn bảo vệ.

Nhưng... không liên quan gì đến tình yêu.

Tình yêu, thật ra cô cũng không hiểu lắm, kiếp trước thứ cảm giác kia chỉ là một cảm giác trong nháy mắt, không hề chán ghét, an tâm, cùng lắm chỉ cảm thấy chàng trai đó có thể cùng cô đi hết một đời mà thôi.

Cho nên đối với tình cảm của An Diệt Kỳ, cô không biết phải phản ứng như thế nào hoặc có thể là cô vốn không muốn có bất kỳ phản ứng nào. Chỉ trong một khắc này, hắn khiến cho cô có chút đau lòng.

“Uh” An Diệt Kỳ hạ giọng trả lời, dường như có chút không tập trung nhưng Mặc Hi vẫn cảm nhận được rõ ràng ánh mắt hắn nhìn mình.

Mặc Hi cười nhẹ một tiếng, liền đem linh thức tán ra bốn phía, chuẩn bị dò xét phương hướng.

“Ai!?”

Mặc Hi thấp giọng hô một tiếng, An Diệt Kỳ lập tức cảm giác được thân thể một lần nữa bị kéo dãn, không hề lưu tình mà vội vàng kéo đi, khiến cho thương thế của hắn lại nặng hơn một chút, khí huyết có chút không thông.

Đáp xuống đất, chân An Diệt Kỳ liền không còn sức lực, thiếu chút nữa ngã xuống đất. đồng thời, cũng cảm giác hơi thở của Mặc Hi vốn đứng bên cạnh đột nhiên trở nên yên lặng dị thường, chuyện gì vậy?

“Ha ha, thật là thú vị ah.” Trong không khí truyền đến một trận tiếng cười của người đàn ông, dưới ánh mắt kinh ngạc của An Diệt Kỳ, một bóng người đàn ông đột nhiên xuất hiện giữa không trung.

Một bộ trường bào màu đen, hơi giống với những người đàn ông kia, nhưng lại có cảm giác nhiều hơn một phần huyết tính hung tàn, hắn hoàn toàn không hề che mặt, gương mặt trung niên anh tuấn theo đó mà lộ ra ngoài, giờ phút này dù trên môi đang treo một nụ cười nhẹ nhưng hoàn toàn không hề có cảm giác hài hoà mà chỉ tán ra một cỗ khí tức lạnh lẽo, ánh mắt của hắn giống nhưng mũi tên bắn thẳng về phía Mặc Hi, giọng nói lạnh như băng vang lên “Tiểu thư Mặc Hi của An thị, có thiên phú dị bẩm vô cùng cường đại. Từ, sát thủ tự do mà cái tên là một truyền kỳ như sấm nổ bên tai. Vậy mà không nghĩ đến lại là cùng một người ah! Rốt cuộc, tôi nên gọi cô là Tử hay là Mặc Hi đây?”

Kính biến!

Một lớp sóng lại nổi lên.

Không gian yên lặng trong nháy mắt bởi vì vì người đàn ông này mà bùng lên.

Ai không có nghĩ đến lại có thể xuất hiện một người đàn ông sau chuyện vừa rồi, nhưng mà, có thể khẳng định là người đàn ông này cũng vừa mới đến đây, bởi vì cho dù người đàn ông này có thể vượt qua được sự cảnh giác của cô thì cũng không có khả năng thoát khỏi cảm giác của Thanh Dực.

Việc này đã không còn trọng yếu, quan trọng là ..., hắn đã phát hiện bí mật không thể để lộ này.

Hơn nữa, hắn còn là người của Liên minh dị năng

Trong nháy mắt, đôi mắt Mặc Hi đã khôi phục một màu đen nhánh, bình tĩnh cười nói : “ Ha ha, chú này, cháu không hiểu chú đang nói cái gì, tên cháu vốn là Mặc Hi, đương nhiên là chú phải gọi ta là Mặc Hi rồi. “

“Ha ha ha! Không tệ, không tệ! Ngay lúc này còn có thể lâm nguy không loạn, thật là một đứa trẻ khiến cho người khác ngạc nhiên!” Về mặt người đàn ông lại hiện lên nét cười, nhưng lần này lại rõ ràng là tán thưởng, giữa hư không liền xuất hiện một vật thể lớn bằng bàn tay, màu đen toả ra ánh vàng, chính giữa là một khối thủy tinh màu đỏ, đồng thời ngay lúc đó lại nghe người đàn ông tiếp tục nói, “ Không cần thiết phải chối, từ lúc đôi mắt chuyển sang màu tím cho đến hết, có thể chiếu lại đoạn phim đó một lần nữa, cô muốn xem không ?”

Không đợi Mặc Hi trả lời, vật thể thủy tinh màu đen ánh vàng trong tay người đàn ông đột nhiên sáng lên, bên trong vốn trống rỗng đột nhiên xuất hiện hình ảnh của Mặc Hi đang đứng tại Vực vừa rồi, , cao thượng như vậy, tuyệt ngạo như vậy, tuyệt mỹ như vậy, còn có đôi mắt màu tím rõ ràng, công kích đâm máu, sau cùng là một mảng đen kịt. “Thế nào? Còn gì muốn nói không ?” Thu hồi vật thể màu vàng, ánh mắt của người đàn ông nhìn Mặc Hi vô cùng khoan thai, không hề có bất kỳ biến hoá, không hề cho bất cứ ai đoán ra ý nghĩ của hắn.

“ Ha ha, chuyện đã phát sinh như vậy, cháu còn có thể nói cái gì ?” Mặc Hi cười bình thản, giống như không hề hoảng sợ khi bị phát hiện, chuyển biến như vậy cũng khiến chó ánh mắt của người đàn ông hiện lên sự tán thưởng rõ ràng, đôi mắt vừa chớp, một lần nữa lại trở thành màu tím trong suốt, Mặc Hi mở miệng nói như tán gẫu, “ Chỉ có thể nói, Liên minh dị năng quả thật là không lường được!”

“Đội khi Mặc Hi giao đầu với hắn, Kỳ lập tức nhanh chóng chạy khỏi đây.” An Diệc Kỳ đứng một bên nghe hai người nói chuyện, trong lòng cảm thấy buồn bực, đột nhiên lại nghe Mặc Hi truyền âm. Đôi mắt trở nên an tĩnh, vừa chuẩn bị trả lời thì lại nghe một câu “Đừng nói thêm bất cứ cái gì, nghe lời Mặc Hi, nếu không muốn bị bắt thì nhanh chóng chạy đi

“...” An Diệc Kỳ siết chặt nắm tay, thân thể nhẹ run

Ánh mắt của người đàn ông như cười như không vô ý lướt qua hắn, sau đó một lần nữa lại nhìn Mặc Hi, cười nói “ Ha ha, quên giới thiệu rồi, tôi gọi là Lãnh Danh Nhiên. “

Lãnh Danh Nhiên, người đứng đầu Hình đường của Liên minh dị năng!

“Ha ha, chào Lãnh tiên sinh.” Mặc Hi chào hỏi giống như bạn bè, nụ cười tự nhiên, thân thể có chút thả lỏng.

Khuôn mặt của Lãnh Danh Nhiên có chút động, trường bào màu đen không có gió mà tự lay động, cười nói “ Thật ra, đối với những thiên tài như cháu, tôi không thể không nói một câu bội phục, nếu như cháu chịu quy thuận Liên minh dị năng, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cháu, thậm chí còn cho cháu nơi tốt nhất để tu luyện.”

“ Ha ha, nếu cháu nói, cháu muốn chức vị Minh chủ của Liên minh dị năng thì chú có thể cho sao?” Mặc Hi chớp chớp đôi mắt cười nhạo nói, không hề có chút cảm giác ác ý nào thậm chí còn có một chút hóm hỉnh khả ái.

“Cháu nói thử xem?” Lãnh Danh Nhiên cũng không có tức giận, lời nói vừa thốt ra, người đã biến mất.

Cùng lúc biến mất còn có Mặc Hi.

Bánh ——

Một tiếng vang kịch liệt vang lên giữa không trung, năng lượng tản ra, khiến cho An Diệc Kỳ phun ra một ngụm máu.

“ Mau chạy đi!!” Ý thức được giọng nói của Mặc Hi tiếp tục truyền đến, “ Nếu triển khai Vực vậy sẽ khó chạy thoát!”

Không còn cách nào khác, Lãnh Danh Nhiên trước mắt này chính là một gã cấp Hoàng võ cùng mạnh, cấp Hoàng! Đó không phải là tu vi của một kẻ đơn giản, cho dù là Mặc Hi cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần, nếu như có thể để An Diệc Kỳ thoát trước, cô mới có thể thoải mái ứng phó, ít nhất không cần phải cố kỵ An Diệc Kỳ, phối hợp cùng Thanh Dực thì cô có thể đảm bảo được mạng của mình, thoát, cũng không còn quá khó.

“...” Trong lòng An Diệc Kỳ giằng co một lúc , bước chân cũng có chút do dự, cuối cùng trong mắt thoáng qua một tia phức tạp và bị thương liền chuẩn bị rời khỏi, nhưng mà chỉ3 trong phút chốc, vài giây ưu buồn này đã mang đến hậu quả không thể ngờ

Bên ngoài trời đất, cái gọi là rừng rậm đã biến thành một phong cảnh khác, trời xanh mây trắng, núi xanh cây lớn, cát chảy sa mạc, một khu vực địa hình phức tạp.

“Đáng chết!” Bóng ảnh Mặc Hi xuất hiện ở giữa không trung, khẽ mắng một tiếng trong miệng, cô vậy mà không nghĩ đến chuyện An Diệc Kỳ thật sự do dự, chỉ là bây giờ dù nói cái gì cũng đều vô dụng.

“ Ha ha, cô gái nhỏ, cháu không hề có ý định suy nghĩ lại lời đề nghị của tôi sao ? “ Bóng ảnh Lãnh Danh Nhiên cũng xuất hiện giữa không trung, bên trong Vực này mà vẫn xuất hiện, như vậy rõ ràng là vô cùng tin tưởng vào thực lực của bản thân.

“Chú nói thử xem ? “Mặc Hi cười nhạt hỏi ngược lại, toàn thân đã nhanh chóng bao phủ một tầng lôi điện màu tím, giống như Nữ Thần của lôi điện.

“Xem ra chỉ còn cách dùng thực lực nói chuyện. “Lãnh Danh Nhiên cũng không miễn cưỡng, ánh sáng màu xanh nhàn nhạt chớp động trong lòng bàn tay, “Nhưng không thể không nói, xem như cháu can đảm hơn người, cho dù có thiên phú đáng sợ, kỹ năng công kích tinh xảo. nhưng trước mặt cháu lại là một Di năng giả Hoàng cấp là tôi, cháu nhận định cháu có khả năng thắng sao?

Nghe vậy, Mặc Hi cười nhẹ nhàng, lần theo một chút tùy ý, một chút cuồng ngạo trả lời, “Thực lực không phải là phải trải qua những trận chiến sinh tử mới càng nhanh chóng trưởng thành sao?” Đôi mắt màu tím cùng với lời nói cuồng ngạo kia, thật sự là muốn cùng gã đánh một trận!

Lãnh Danh Nhiên hơi sững sờ, tiếp theo vang lên tiếng cười to “Ha ha ha! Hay cho một câu trưởng thành từ những trận chiến sinh tử, Mặc Hi a Mặc Hi, tôi thật sự muốn cháu trở thành con dâu của tôi, hahaha! Nhưng mà nếu như người không tự cho là đúng, vậy chỉ có thể hủy diệt! “

Con dâu! ? Một cho hẳn có thể nghĩ ra.

Mặc Hi lắc đầu, đồng dạng cười nói, “Muốn đánh liền đánh, tôi đi!”

Lôi điện bao bọc xung quanh cơ thể trở nên dữ dội hơn.

Bề ngoài nhìn qua cô có vẻ tự tin nhưng thật ra thì không phải, hiện tại trong lòng Mặc Hi đang tìm ra kế sách, dù sao trước mặt cũng là một tên cấp Hoàng cường hãn, nhưng hết thấy mọi chuyện đều không phải do cô muốn đánh, không nói đến chuyện cô muốn dẫn An Diệc Kỳ bỏ chạy, bởi vì đã bại lộ thân phận nên nhất định phải đánh một trận

“Ha ha ha! Nói thật hay! Vậy để tôi cho cháu thấy sự đáng sợ của cường giả Hoàng cấp !” Lãnh Danh Nhiên không hề nói nhảm, ánh sáng màu lam nhạt trong tay bắt đầu toả sáng.

Mà, dường như hẳn quên mất, con mèo đen nhỏ trong lòng Mặc Hi sớm đã không thấy bóng dáng?

“Hả?” Ngay lúc này, Lãnh Danh Nhiên vốn có ý định công kích đột nhiên kinh hô một tiếng, thân mình liền dịch chuyển, mà nơi hẳn vừa đứng lại là xuất hiện đường vuốt sắc bén màu đen.

”Dị thú tinh thông dị năng Không gian?” Bóng ảnh Lãnh Danh Nhiên lại một lần nữa xuất hiện, trong giọng nói có chút nghi hoặc, tiếp theo cười nói, “Xem ra là đã xem thường cháu rồi, con thú này chính là con mèo nhỏ suốt ngày đi bên cạnh cháu sao ?”

Mặc dù nói như vậy, nhưng Lãnh Danh Nhiên đã bắt đầu công kích, một đạo năng lượng trong suốt lập tức đối chọi với hàng trăm lưỡi đao sắc bén của Mặc Hi! Sau đó lại cười nói “Phương thức tấn công của cháu rất thú vị a, khiến cho tôi có chút cảm giác quen thuộc” “Phải không? Không biết cháu đây có nên cảm thấy vinh hạnh hay không?” Mặc Hi cũng cười nói, nhưng tay lại không hề rảnh rỗi, lôi điện mạnh mẽ phóng ra, vang động bầu trời.

“Ha ha, cháu. . .” Lãnh Danh Nhiên nghiêm mặt, chưa kịp nói hết câu đã bị một giọng nói khác cắt ngang.

“Rống! Đừng có lái nhái nhiều! Xem trào!” Giọng nói này chính là của Thanh Dực, theo sau âm thanh đó chính là một đường vuốt đen sắc bén xuất hiện phía sau Lãnh Danh Nhiên

Ầm!!

Móng vuốt sắc bén mang theo năng lượng không gian màu đen va chạm, chấn động bốn phía.

“Lôi kiếm thêm.” Lôi điện lóe lên, liền đánh về phía Lãnh Danh Nhiên, lại một lần va chạm gây chấn động.

Rầm rầm rầm ——

Cát bụi mù mịt khắp nơi.

“Ha ha ha! Không tệ ah! Không tệ! Vậy mà có thể bức tôi tới mức này, Mặc Hi, nếu cháu không thuận phục vậy chỉ có thể chết! ” Giữa không trung, truyền tới âm thanh cuồng tiếu của Lãnh Danh Nhiên, tiếng cười mang theo sát khí rõ ràng, một khắc này, Lãnh Danh Nhiên thật sự muốn giết Mặc Hi.

Yêu nghiệt như vậy, nếu không thể khống chế, về sau chắc chắn là họa, cho nên, vào ngay lúc cô vẫn chưa trưởng thành nên lập tức giết chết!

Hồng ——

Hơi thở lan tỏa bên trong Vực, An Diệc Kỳ ở trên mặt đất cứ ho khan, mỗi lần ho đều ho ra máu.

Lại nhìn lên trời, bóng ảnh Mặc Hi lúc ẩn lúc hiện

Ánh mắt Mặc Hi rét lạnh, chắc chân chính ra tay rồi!

Từ lúc bắt đầu tấn công, cô nhận ra hẳn vẫn đang nương tay, chỉ là vì muốn thử thực lực của cô, nhưng vào lúc này xem ra cuối cùng hẳn cũng đã bắt đầu nghiêm túc rồi!

Cảm giác được năng lượng mạnh mẽ trong không khí, nhưng trong đôi mắt màu tím lại toát ra một tia cuồng nhiệt, đây chính là cường giả cấp Hoàng a!

Ngay lúc này, Thanh Dực đã xuất hiện bên cạnh Mặc Hi, đôi mắt đen xuất hiện một tia ngưng trọng, mở miệng nhẹ nói “Chủ nhân, có chút khó giải quyết.”

Đùng thấy Thanh Dực đôi lúc không tuân theo lẽ thường, lộ ra sự kiêu ngạo ngang bướng, thậm chí vừa rồi còn mắng Lãnh Danh Nhiên, thật ra chính là cố ý khiến cho Lãnh Danh Nhiên tức giận, lúc cần ôn trọng thì sẽ ôn trọng, giống như Mặc Hi, bên ngoài mặt là mặt nạ lừa gạt thế gian.

“Uh, chị biết rõ.” Mặc Hi cười nhạt trả lời, bàn tay có chút nhanh chóng.

Ngay lúc Lãnh Danh Nhiên ngưng tụ năng lượng, đôi mắt chợt nhắm khoé miệng cong lên mang theo ý cười nhàn nhạt, lúc đôi mắt mở ra một lần nữa, màu tím trong mắt bắt đầu xuất hiện ánh điện lưu chuyển, hơi thở mạnh mẽ đồng dạng tản ra.

Hủy diệt, uy nghiêm, không thể xâm phạm! Cô giống như một vị thần!

“Rống rống! !” Cảm giác được khí thế của Mặc Hi, Thanh Dực cũng gầm lớn một tiếng, đó là tiếng gầm nguyên thủy nhất, cuồng ngạo duy ngã độc tôn giống như Mặc Hi, năng lượng màu đen bao bọc toàn thân, càng lúc càng đậm.

Nguyên bản thân thể chỉ to bằng lòng bàn tay, bây giờ lại lớn ra gần bốn mét, bốn chân mạnh mẽ, nanh vuốt sắc bén như đao, giữa trán là một chiếc sừng nhọn, đen như mực, giống như có năng lượng xoáy chuyển bên người nó, trên lưng mọc ra một đôi cánh đen, lông vũ trên cánh nhìn như vậy kim loại giống như làm bằng vàng bóng loáng, đuôi dài hơn mét trên đầu đuôi còn treo cái móc câu bén nhọn

Một chân đạp mạnh vào hư không trung, giống như không khí là đất bằng, Thanh Dực mở to miệng lộ ra nụ cười, trong đôi mắt màu xanh đen loé lên sự hưng phấn, không có hề có một chút sợ hãi.

Giống như Mặc Hi, nó không sợ chiến đấu, càng không sợ cái chết, thậm chí nó không tin nó sẽ chết, chỉ cần có Mặc Hi ở bên cạnh, nhất định nó luôn có thể chiến đấu đến tận cùng, nó và chủ nhân vĩnh viễn mạnh nhất! !

“Ah? Dị thú này lại có chút đặc biệt.” Giữa không trung truyền tới giọng nói lãnh đạm mờ mịt của Lãnh Danh Nhiên.

Ba cỗ khí thế đối kháng với nhau, hai người một thú đều là hết sức căng thẳng.

【Chủ nhân, cảm giác được vị trí của hắn không?】 Thanh Dực ngẩng đầu, ý thức truyền âm nói.

【Có, cùng đánh một trận oanh liệt a!】 Điện quang loé lên trong đôi mắt màu tím, Mặc Hi cười đến lạnh nhạt, trong không khí hơi thở hủy diệt càng thêm nồng đậm

【Ha ha ha ha! Được!】 Thanh Dực mở to miệng, trong đôi mắt màu đen là một mảng nhiệt huyết. Năng lượng màu đen đã bao phủ toàn bộ móng vuốt đen.

Giờ phút này bọn hắn đã hoàn toàn trong trạng thái chiến đấu, đó là sự khát khao với lực lượng, tự tin đối với bản thân.

“Ha ha! Đến!” Mặc Hi vừa dứt lời, trong không gian lập tức xuất hiện vô số lưỡi dao vô hình mất thường không thể nhìn thấy tấn công về phía Mặc Hi và Thanh Dực.

Biến mất.

Mặc Hi và Thanh Dực đều biến mất, tiếp theo trong không khí nhất thời truyền tới từng trận năng lượng mạnh mẽ va chạm tạo nên những tiếng vang lớn.

“Thiên Lôi, phạt!”

Sau một tiếng, bóng ảnh Mặc Hi chợt hiện, bầu trời vang một tiếng oanh lớn sau đó ầm ầm cộng hưởng, trong Vực một trận rung động.

“Đây là giang hồ đồn thổi Từ có thể dẫn dắt phát uy năng của trời đất à? Quả nhiên không giả ah! Hả?” Lãnh Danh Nhiên ở giữa không trung nói, tiếp theo có một tiếng tiếng vang lớn tiêu tán lời nói của hắn.

“Ha ha ha! Ông quên còn có Bản tôn sao!” Tiếng cười của Thanh Dực một lần nữa truyền tới.

Hết thấy đều vang lên giữa không trung, nhưng hoàn toàn không thấy thân ảnh của bọn họ.

“Đi!” Giờ phút này chỉ nhìn thấy ngón tay của Mặc Hi ở phía xa xa, có vài tiếng oanh vang lên, trên người nhanh chóng được bao phủ bởi lôi điện, bên ngoài Vực và trong Vực cũng bị ảnh hưởng từ Mặc Hi.

Oanh oanh——

Vô số năng lượng va chạm vào nhau, giống như tận thế.

Hồng——

Lại thêm một tiếng, cả người Mặc Hi đột nhiên lui về phía sau, không hề dừng, lại một lần nữa xuất hiện tại một chỗ khác, một đạo lôi điện trong tay công kích về phía sau, như là đánh đến cái gì, quay người lại giữa không trung, lại một lần nữa đứng ngay tại trăm mét bên ngoài.

Phanh ——

Phía sau cô lại xuất hiện bộ móng vuốt màu đen vô cùng sắc bén, năng lượng màu đen xung động rồi dần dần tiêu tán, sau đó liền xuất hiện bóng ảnh to lớn của Thanh Dực, mở miệng cười lớn, “Hắc hắc, không tệ ah! Không phải rất giống rùa đen rụt đầu sao? ”

“Hừ.” Một tiếng cười lạnh, bóng ảnh của Lãnh Danh Nhiên lại xuất hiện giữa không trung, tay phải là một quả cầu sáng màu lam chuyển động, cả người Mặc Hi và Thanh Dực một lần nữa di chuyển đến nơi khác, không gian ngay tại chỗ hai người vừa đứng bị đè nén phát ra một tiếng vang kịch liệt

Rầm rầm rầm ——

Thuận theo tay của Lãnh Danh Nhiên chuyển động, trong không gian truyền tới những tiếng nổ mạnh không ngừng.

Trong lúc đó, Thanh Dực và Mặc Hi vẫn luôn né tránh đã bắt đầu có chút chật vật.

Bọn họ liếc nhau, bóng ảnh của Mặc Hi và Thanh Dực lao tới Lãnh Danh Nhiên, bị động như vậy chưa bao giờ là phương thức tấn công yêu thích của bọn họ.

Lôi điện màu tím không ngừng loé lên từng đợt không ngừng, giống như pháo hoa , vô cùng xinh đẹp mang nhưng lại mang theo uy lực kinh người.

Mà đối với việc Mặc Hi tấn công cùng với Thanh Dực không ngừng đánh lén, Lãnh Danh Nhiên vẫn tự nhiên ứng phó, nhưng không được tốt. Thấy biến hóa như vậy khiến cho An Diệc Kỳ trên mặt đất cảm thấy có chút ngơ ngẩn.

Kẻ địch của Mặc Hi chính là một cao thủ cấp Hoàng, cao thủ cấp Hoàng đó, trong mắt người tu luyện tại Thủy Lam Tinh tuyệt đối là đại nhân vật được người người tôn sùng, cả Thủy Lam Tinh có bao nhiêu người có thể tu luyện thành cường giả cấp Hoàng , người như vậy chỉ có thể nhìn lên mà thôi.

Nhưng đối mặt với cao thủ như vậy, Mặc Hi lại có thể giao chiến cùng với hắn, thậm chí không hề yếu thế, cô như vậy, càng biết nhiều hơn càng khiến cho An Diệc Kỳ cảm giác được sự chênh lệch giữa hắn và cô. Cái gì mà đánh bại cô thì có thể kết giao với cô, hahaha, buồn cười a buồn cười, An Diệc Kỳ mày con mẹ nó thật là buồn cười ah. . .

Cô như vậy. . .xem ra mày thật sự là hy vọng xa vời a

An Diệc Kỳ. . . Mày thật buồn cười ah! ! !

Bên trong đôi mắt là một mảng đau thương nhức nhối, cánh tay ôm ngực nhẹ run, áp lực kịch liệt, khí huyết không thông thậm chí suýt nữa muốn ngất, An Diệc Kỳ nương theo đó chống đỡ , ngẩng đầu nhìn thiếu nữ xinh đẹp đã chiếm cứ toàn bộ tâm hần.

“Thiên Lôi, diệt!”

Bầu trời một lần nữa truyền tới tiếng quát khê của Mặc Hi, trong nháy mắt yên tĩnh đến đáng sợ, xem ra càng yên tĩnh như vậy mới càng phát ra áp lực, càng khiến cho lòng người run.

Trên mặt Lãnh Danh Nhiên cũng thoáng qua một tia ngưng trọng, năng lượng màu lam trong tay phiêu đảng, toàn bộ năng lượng trong Vực ngưng tụ lại bao quanh thân thể hắn, biểu hiện của Mặc Hi khiến cho hắn ngạc nhiên, cô rõ ràng chỉ là một cô gái mười sáu tuổi ah, vậy mà có thể đánh cùng hắn đến mức này.

Trên bầu trời, thuận theo câu nói vừa dứt của Mặc Hi, quang ảnh loé lên, giống như phá vỡ không gian, hiện lên một mảnh vụn vụn.

Không gian bao quanh người Lãnh Danh Nhiên ngay lúc này cũng đan chéo lên nhau.

Hai đạo năng lượng va chạm vào nhau, nháy mắt tĩnh lặng, hai đạo năng lượng va vào nhau, trong nháy mắt liền yên tĩnh, không khí và năng lượng va vào nhau, sau đó một đợt sóng năng lượng cực lớn tản ra bốn phía, không hề có bất cứ âm thanh, toàn bộ năng lượng cùng lúc chấn động.

Dưới sự công kích kịch liệt, đợt tấn công không hề ngừng lại, càng lúc càng trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ cần sai một lần, nhất định sẽ phải đón nhận một hậu quả vô cùng nghiêm trọng, chuyện như vậy, Mặc Hi tuyệt đối không cho phép phát sinh.

“Vù vù!” Liên tục tấn công, trên trán Mặc Hi vẫn không hề có một chút mồ hôi, không hề phạm một sai sót nào, cần không biết bao nhiêu là tinh lực mới có thể làm được, thân thể và tinh thần mệt mỏi gấp đôi bình thường.

【 Chủ nhân, không sao chứ? 】 Thanh Dực có thể cảm giác được tình huống của Mặc Hi rõ ràng nhất, nhất thời lo lắng truyền âm nói.

【 Không quan trọng! Chỉ là muốn giết hắn xem ra hơi khó! Tìm chỗ đột phá! 】 vốn là muốn giết hắn để tránh cho hình ảnh kia bị lộ ra ngoài, nhưng thực lực cấp Hoàng vẫn quá cường đại, quả nhiên không thể tùy tiện ra tay được. Đối phó với hắn không khó, nhưng muốn giết hắn lại không phải là đơn giản như một cộng một bằng hai.

【 Vâng! 】

“Cô bé, còn cả dị thú của cháu, hai cháu đều khiến tôi giật mình, thậm chí khiến tôi kinh ngạc, nhưng các cháu vẫn xem thường cấp Hoàng rồi, thế nào, một mồi đi, cháu nhận thấy cháu còn có thể chống đỡ đến lúc nào? Bên trong Vực , tôi chính là thần, năng lượng cháu cũng chỉ có chừng mực mà thôi.” Đối phó với sự công kích của một người một thú, Lãnh Danh Nhiên khoan thai nói, ánh sáng lam nhạt trong tay đột nhiên rực sáng.

“À?” Cảm giác được Lãnh Danh Nhiên muốn ra đại chiêu, thân ảnh Mặc Hi cũng dừng lại, cười nói, “Cũng không biết chừng.”

Đối với câu trả lời của Mặc Hi, Lãnh Danh Nhiên không cho là đúng. Mặc Hi, vốn dĩ hẳn muốn giết đứa nhỏ này nhưng lại nghĩ đến năng lực của cô nên mới thay đổi dự định ban đầu, kéo dài cùng cô cho đến bây giờ.

Nhưng năng lực tấn công của cô khiến cho hắn chấn kinh, căn bản là cô có thể vượt cấp giết người, so với báo cáo không hề sai, hơn nữa tốc độ tu luyện cũng quá kinh người.

Dưới sự khống chế của Lãnh Danh Nhiên, không gian ngày càng trở nên vắng vẻ. Đột nhiên xuất hiện một đạo lốc xoáy trong không gian, kèm theo đó là tiếng cười mắng theo ngữ khí lạnh lẽo của Lãnh Danh Nhiên. “Toái Không!”

“Thiên Lôi, vạn dẫn!” Mặc Hi cùng lúc mở hai bàn tay , xoay mình bay lên, ánh sáng tím sáng rực, hàng vạn tia điện màu tím loé lên, lao thẳng đến lốc xoáy trước mắt.

Xẹt xẹt xẹt ——

Thanh âm quái dị vang lên, kích thích lỗ tai, đồng thời năng lượng trong không gian một lần nữa phân tán, hỗn loạn.

“A...” Mặc Hi chấn động trước ngực, hơi thở có chút rối loạn

“Ah ah ah! !” Ngay tại lúc này, một âm thanh ngoài ý muốn đột nhiên truyền đến, khiến cho cả người Mặc Hi chấn động, đôi mắt thoáng qua một tia kinh sợ.

Thiếu chút nữa cô quên mất ở đây còn có An Diệc Kỳ.

Lấy tu vi của hắn, trong hầu hết khoảng thời gian cô cùng Lãnh Danh Nhiên giao đấu, năng lượng va chạm chèn ép, tuyệt đối là sống không bằng chết. Vậy mà hắn không hề rên một tiếng, để cho cô hoàn toàn tập trung chống đỡ Lãnh Danh Nhiên, đến lúc này mới bật ra một tiếng kêu thống khổ.

Liếc mắt nhìn qua, giờ phút này An Diệc Kỳ đã ngã xuống đất , thân thể hắn toàn bộ là máu, một nguồn năng lượng hỗn loạn gần như lao về phía hắn.

Đáng chết! !

Nhìn Lãnh Danh Nhiên phía trên nhưng không phát ra đợt tấn công, tiếp theo đó thân ảnh Mặc Hi đột nhiên biến mất, sau đó đã xuất hiện bên mặt An Diệc Kỳ, ôm hắn vào lòng, một vẫy tay mà đến năng lượng thành tro bụi.

“Ah A...!”

Một tiếng rên khẽ, Mặc Hi phun ra một ngụm máu, bên trong đôi mắt màu tím là một mảnh lạnh lùng, biết rõ hắn nhất định sẽ thừa dịp này mà tấn công! Chỉ là một đòn này vẫn khiến cho cô có chút chật vật.

Thân ảnh nhanh chóng bật dậy, biến mất tại chỗ.

Vốn dĩ An Diệc Kỳ sắp chết lại cảm giác được bản thân rơi vào một cái ôm ấm áp. Hương thơm thanh đậm kia khiến cho hắn như rơi vào mộng cảnh, nhưng sau đó một đợt mùi tanh, đột nhiên hai mắt mở lớn, vừa nhìn qua liền lập tức nhìn thấy thần sắc thống khổ của Mặc Hi, tiếp đó thân thể liên tục rung lên, cánh tay cùng lớp áo phía sau vỡ ra, máu tươi chảy ra không ít.

Sau đó hai người cùng ngã trên đất, lăn trên mặt đất, càng khiến cho đầu óc hắn trở nên mơ hồ chỉ nghe thấy giọng nói của người đàn ông kia , “Ha ha, cô bé, trong lúc giao đấu không nên mất tập trung, chỉ sơ sẩy một chút mà hậu quả phải trả lại vô cùng lớn đấy, ngay tại lúc ngươi quyết định bảo vệ tên phế vật An Diệc Kỳ cũng chính là lúc cháu nhất định phải thua!”

Phế vật. . .

Mặc Mặc bởi vì mình bị thương. . .

Mình. . . Là phiên toái. . .

Nếu không phải vì mình. . . Mặc Mặc sẽ không gặp nguy hiểm. . . Nếu mình nghe lời Mặc Mặc ngay từ lúc đầu...Nếu...

Ngay lúc một tia tinh táo cuối cùng còn sót lại, cũng là lúc An Diệc Kỳ nhìn thấy Mặc Hi phun ra một ngụm máu, ngay tại lúc này, trong ánh mắt mơ hồ tan rã, một giọt nước trong suốt chảy ra, rơi xuống thấm vào đất

“Ha ha, hồi hận, chịu thua? Còn không nhất định!” Mặc Hi cảm giác được An Diệc Kỳ hôn mê, đáng chết, thậm chí còn không thể bảo vệ thật tốt! Ôm

An Diệc Kỳ trong lòng, lần nữa xoay người nhảy lên né tránh công kích của Lãnh Danh Nhiên. Đi sai một bước, toàn bộ đều thua, giờ phút này Mặc Hi hoàn toàn rơi vào thế bất lợi.

“Rống! !” lại một đợt công kích mãnh liệt, thời khắc Mặc Hi sắp trúng chiêu thì Thanh Dực xuất hiện chắn ngang, một tiếng gầm thống khổ vang lên.

Hai người một thú đều bị thương, đều ngã vật ra trên đất.

Tình huống vô cùng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.